

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RUBY DIXON

BOUND TO THE

BATTLE

GOAT

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

SAVAŞ TANRISINA BAĞLI

FANTASTİK BİR ROMANTİZM

RUBY DIXON

Copyright © 2019 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Resmi - Kati

Wilde Düzenleme -

Aquila Editing

✿ Vellum ile oluşturuldu

Her yaratıcının kendisine ilham verenlerin sırtında durduğunu düşünmeyi seviyorum. Bu özel proje, bahsetmeyi hak eden birkaç kişiden ilham aldı.

Bana hala portal fantezisini seven tek kişi olmadığımı hatırlatan Kristen Ashley için.

Bana yavaş yanmanın son derece lezzetli olabileceğini hatırlatan Mariana Zapata için.

R. Lee Smith için, bana bir olay örgüsünün tamamen vahşi olabileceğini ve inançla anlatılırsa harika olabileceğini hatırlattı.

Sırdaşım, amigo kızım, aşık olduğum kız ve muhtemelen dünyanın en iyi ve en yetenekli insanı olan Kati Wilde için. Sen harikası. Bugün bunu söyledim mi?

Beni destekleyen, yazabilmem için yemek artıklarını yiyen, bana bu inanılmaz haritayı yapan ve beni tekrar çitlere doğru sallanmaya teşvik eden kocam Bay Ruby için. <3

İÇİNDEKİLER

SAVAŞ TANRISINA BAĞLI

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30
- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33
- Bölüm 34

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84 Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Aos Pantheon'u Daha fazla kitap mı
diyorsunuz? Daha fazla
mı istiyorsun?](#)

SAVAŞ TANRISINA BAĞLI

GARIP SESLERİ ARAŞTIRMAK İÇİN KOMŞUMUN DAİRESİNE GİTTİĞİMDE, BİR PORTALDAN BAŞKA BİR DÜNYAYA DÜŞMEYİ HIÇ BEKLEMİYORDUM. YİNE DE BURADAYIM, DAHA DA YABANCI BİR DİYARDA BİR YABANCI... VE MAHSUR KALDIM. BU DÜNYADA, GÜÇ DOĞRUYU YAPAR, INSANLAR KILIÇ TAŞIR VE TANRILAR YERYÜZÜNDE DOLAŞIR. BURAYA GELDIKTEN BİRKAÇ DAKIKA SONRA KÖLELEŞTİRİLDİM.

EĞLENCELİ BİR YER.

EVE NASIL GİDECEĞİM? HARİKA BİR SORU. KEŞKE BİR CEVABIM OLSAYDI.

BANA YARDIM EDEBİLECEK TEK KİŞİ AYNI ZAMANDA EN ÇOK BOĞAZLAMAK İSTEDİĞİM KİŞİ. ARON, LORD OF FIRTINALAR, KASAP SAVAŞ TANRISI, BENİM YENİ YOLDAŞIM. DAHA DOĞRUSU, BEN ONUNUM. ARON'UN ÖLÜMLÜLER ÂLEMINDEKİ DAYANAĞI OLARAK, ÖLÜMLÜLER DÜNYASINDAKİ SÜRGÜNÜ BOYUNCA ONA REHBERLİK ETMESİ GEREKEN KİŞİ BENİM.

HA. ŞAKA YAPIYOR. B U R A S I HAKKINDA HIÇBİR ŞEY BILMIYORUM.

AMA ARON VE BENİM ORTAK BİR AMACIMIZ VAR: EVE DÖNMEK. VE BİRBİRİMİZE BAĞLIYIZ - ÇAPA VE TANRI - BAŞKA HIÇBİR ŞEYE BENZEMEYEN BİR BAĞLA.

BU YÜZDEN BİRLİKTE SEYAHAT EDİYORUZ. TARTIŞIRIZ. BİRLİKTE YIKANIRIZ.
BİZ

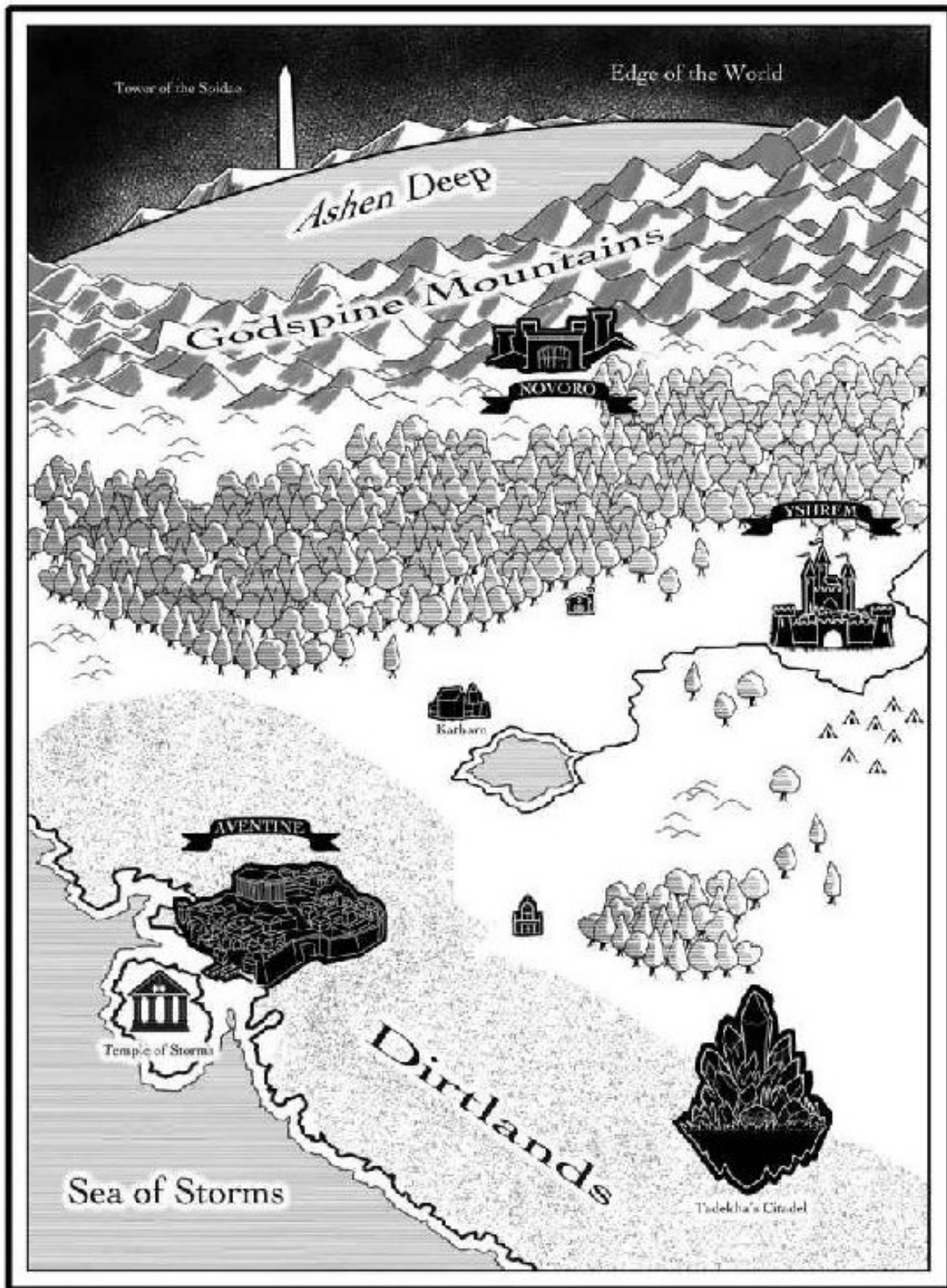
BİRÇOK DÜŞMANIMIZLA BİRLİKTE SAVAŞIRIZ. VE TABİİ, O BİR
TANRI, AMA AYNİ ZAMANDA KIBIRLI BİR PISLIK. ÇILGIN, ATEŞLİ,
KARŞI KONULMAZ BİR PISLIK. ONUNLA HIÇBİR ŞEY YAPMAK
İSTEMEMELİYİM. KESİNLİKLE ONA BİR ŞEYLER YAPMAK
İSTEMEMELİYİM.

ÖLÜMLÜLER VE TANRILAR BİRBİRİNE KARIŞMAZ. PLANA SADIK
KALACAĞIZ VE CAZİBEMİZİ GÖRMEZDEN GELECEĞİZ. ODAKLANDIK,
AKLİMİZDA TEK BİR HEDEF VAR.

TEK BİR GÖREV. TEK HEDEF.

ODAKLANMIŞ.

KAHRETSİN, SONUNDA YİNE ONU ÖPECEĞİM, DEĞİL Mİ?

I Tam bir bardak Häagen-Dazs ile oturmuş reality TV izliyordum ki duvardan bir ses duydum.

Kaşlarımı çatıyorum, kaşık ağzımın yarısına kadar geliyor ve televizyonu kapatıyorum.

Geç oldu. Hafta içi bir gece. Erken kalkmam gerekiyor ama uyuyamıyorum, bu yüzden yüzümü dondurmayla dolduruyorum. Ve yan dairededeki komşunun bağırması? Bu çok kaba. Bir süre daha kaşlarımı çatarak duvara bakıyorum ve ortalık sessizleşince tekrar kumandaya uzanıyorum

Bir adam gülüyor. Yüksek sesle ve güçlü, duvarın diğer tarafında.

Dondurmamdan bir ısırık alıyorum, meraklı bir komşu gibi dinliyorum. Adam konuşmaya devam ediyor, sesi zengin ve pürüzsüz... ve anlaşılması imkansız. Sesi yüksek ama ne dediğini anlayamıyorum. Duvarlar onu rahatsız ediyor. Daha doğrusu, Charlie Brown çizgi filmlerindeki gibi, insanlar konuşuyor ama hiçbiri mantıklı değil.

Başka ses de duyamıyorum, sadece onun sesini.

Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra adamın seksi sesi öfkeye dönüşüyor. Sertleşiyor. Artık gülmüyor. Biriyle tartışıyor, sessiz biriyle.

Yüksek sesle.

Duvara yumruk vuruluyormuş gibi bir gümbürtü duyduğumda irkiliyorum ve elimdeki cevizi hızla yutuyorum. Cep telefonumu çıkarıp bağırışların birkaç dakikasını kaydediyorum, sonra da kapıcıyı aramaya karar veriyorum.

Üç kez çaldıktan sonra, başkomiser telefonu açtı. "Ne var?" Sesi sabırsızdı.

"Merhaba," diyorum neşeyle. "Faith Gordon 5B'de mi? 6B'yi kime kiraladıysanız huzursuzluk çıkarıyor. Avazı çıktığı kadar bağırıp duruyor ve az önce duvara çarptığına eminim."

Süper inliyor. "Hanımefendi-"

Erkeklerin bana "hanımefendi" demesinden nefret ediyorum. Asla iyi bir "hanımefendi" değil, hep kötü bir "hanımefendi".

"-O dairede kimse yok."

Kanepemin yanındaki duvara bakıyorum, orada bir adamın bağırıldığını çok net duyuyorum. "Evet, var."

"Hayır. Ocak ayından beri boş. Tekrar kiralamadan önce tamir etmem gerekiyor ve bu da listenin alt sıralarında yer alıyor."

Komşumun birkaç ay önce taşındığını biliyordum ama... "Başka kimse taşınmadı mı?"

"Hayır."

"Tamam, teşekkürler," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Kafam karıştı. Tekrar dinlemek için kulağımı duvara dayıyorum, ama her neyse-her kimse- sustu.

Uzun bir süre korkunç bir sessizlik oluyor ve sonra o sesi tekrar duyuyorum. Güzel sesli kızgın adam. Sesi sinirli geliyor. Soğuk. Uğursuz.

Korkutucu.

Ürkerek koltuktan kalktım ve gözetleme deliğinden koridora baktım. Sessiz ve boştu. Derin bir nefes alıyorum, kapımı açıyorum ve koridorun sonundaki kapıya yaklaşıyorum. 6B.

Her şey sessiz.

Bir an düşündüm, sonra daireme koştum ve anahtarlarımı aldım. Sokaktaki arabama doğru gidiyorum.

pijamalı olmama rağmen, ona yaslanıp binanın pencerelerine bakıyorum. İşte benim dairem, ışıkları yanıyor ve verandada gerçekten sulamam gereken yarı ölü eğretili otu var. Sağında 6B olmalı.

Pencereler siyah, panjurlar kapalı.

Kafam karışmış bir şekilde daireme geri döndüm. Kapıyı tekrar kapattığım an, ses bir kez daha başlıyor. Kızgın. Sinirli. Üstün. Tartışmacı.

Belki bir işgalci? Ama karanlıkta kiminle tartışıyor? Ayağa kalktım ve tekrar koridora, kapıya yöneldim. Kapıyı çalıyorum.

Sessiz.

Kulağımı kapıya dayadım.

Sessizlik.

Kapı kolunu dikkatlice test ettim. Kilitli.

Kaşlarımı çatarak daireme geri döndüm ve pencereye baktım. Dört kat yukarıdayız ve dairedaki tek pencere dışarıya bakıyor. Bırakın birinin içeri girmesini, orada bir kuş için bile yeterli bir çıkıntı yok.

Bunu düşünürken bile duvarın diğer tarafındaki ses yeniden başlıyor.

Dişlerimi sıkıyorum, kanepeye oturuyorum ve dizüstü bilgisayarımı bacaklarımın üzerine çekip tarayıcıyı açıyorum. Google'a "Şizofreni belirtileri" yazıyorum.

Sonra da Google'da "Kimsenin duymadığı konuşmaları duyuyorum."

Sonra da Google'a "Bana musallat mı oluyorlar?" diye sorar.

Ve son olarak, "Uyanırken rüya görmeye neden olan uyku bozuklukları" diye aratın.

Ama bunların hiçbirisi benim yaşadıklarımla uyuşmuyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Geç oldu, Faith, kendime hatırlatıyorum. Belki de sinirlenip ışıkları kapatıp yatmıştır ve sen de hayal görüyorsundur.

Dizüstü bilgisayarımı kapattım.

O SES BENİ O GECE İKİ KEZ UYANDIRDI.

İki seferde de, kızgın. Öfkeli. Duyamadığım ya da anlayamadığım bir şeye öfkeleniyor. İkinci kez, şafak sökmeden hemen önce, o kadar yüksek sesli ve kalbi kırık bir çığlığa dönüşüyor ki, sesini bastırmak için yastığımı yüzüme ve kulaklarıma kapatıyorum.

Sessizlik kaybolur ve yerini ağır hissettirecek kadar derin bir sessizliğe bırakır.

Ne haltlar dönüyor burada? Tavana bakıyorum ve görünmez "arkadaşımı" bu kadar üzen şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

"O kadar da kötü olamaz dostum," diye fısıldıyorum boş odama. "En azından sesler duymuyorsun."

Saçma şakama cevap yok.

SHERRY ÖĞLE YEMEĞİNDE BANA "FAITH, SENİN İÇİN ENDİŞELENIYORUM" DEDI.

Ertesi gün. Yumurtalı sandviçini elleriyle sıkıca kavırıyor ve bana dramatik bir bakış atıyor. "Bu normal değil."

"Söz veriyorum, ben iyiyim." Ona parlak bir gülümseme sunuyorum ve sessiz olmasını diliyorum. O iyi bir arkadaş, ama tanrım, dramayı seviyor.

Sherry ciddiyetle başını sallıyor ve buna inanmadığı belli oluyor. "Madem her şey yolunda, bugün neden bu kadar dalgınsın?"

"Dikkatin mi dağıldı? Benim mi?" Nereden biliyor? Çok iyi sakladığımı sanıyordum. En şık takım elbisemi giyiyorum, yarım saat önce müşteri hizmetleri sunumu yaptım ve gayet iyi geçti, saçım da güzel. Oldukça derli toplu göründüğümü düşünüyordum. "Nasıl yani?"

"Birincisi, lacivert bir takım ile siyah ayakkabı giyiyorsun."

Erk. Ofiste zaten tuhaf olduğumu düşünüyorlar. Önemli bir şey değil. "Bu o kadar da garip değil-"

"Ve o sandviçte fıstık ezmesi ve salam yiyorsun." Burun delikleri dehşetle parlıyor.

Yediğim sandviçe bakıyorum. Daha doğrusu yemek yerine "tutuyorum". Son zamanlarda hiç acıkmamıştım ve günün büyük bir bölümünde hareket halinde gibiydim. O tuhaf sesler dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Sherry haksız değil. Sandviçime hızlıca baktığımda yarısının fıstık ezmesi, diğer yarısının da salam olduğunu gördüm. İğrenç. Sanırım bu sabah öğle yemeğimi hazırlarken dikkatim dağıldı. Belki dışarıdaki kuşlar yer. Kağıt beslenme çantamın üzerine koydum ve omuz silktim. "İnternette iyi bir kombinasyon olduğunu okumuştum."

"Buna 'trolleme' denir, tatlım."

"İyi bir tane, ha? Denemek ister misin?" Sandviçimi uzattım.

"Kesinlikle hayır." Benimle aynı eğlenceyi paylaşmıyor.

"Senin kaybın," diyorum ona parlak bir şekilde ve ona göstermeye karar veriyorum

Ne yaptığımı bildiğimi. Sandviçimi elime aldım ve kocaman bir ısırık aldım... ve düşündüğüm kadar iğrençti. Aman Tanrım. Boğazımdaki pisliği yutmak için vücudumdaki tüm kasları kullanıyorum. Ağzımdaki tadı temizlemek için suyum yudumluyorum.

Sherry bana sert bir bakış attı. "İyi olduğuna emin misin? Senin için endişeleniyorum."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum. Sadece... dün gece bir şey duydum ve beni uyutmadı."

"Bir şey mi duydun? Ne gibi?"

Telefonumu çıkardım ve videoyu açtım. "Şunu dinle. Benimkinin yanındaki daire? Kapıcıya göre boşmuş. Ama dün gece bunu duydum."

"Oynat" tuşuna bastım ve... tek bir ses bile yok. Kıyafetlerimin hisırtısı dışında, her şey sessiz.

Bana yine kaşlarını çattı.

"Videoyu bozmuş olmalıyım," diyorum çabucak, durduruyorum ve sandviçimi tekrar elime alıyorum ki ne kadar korktuğumu görmesin. Bir şey duyduğumu biliyorum. Duyduğumu biliyorum. "Belki... belki de 4B'deki adamdı. Yeni bir köpeği var."

Sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi boğazından sempati dolu bir ses çıkarıyor. "Konuş onunla-"

"Ve kahve makinem bozuldu," diye ekliyorum, çünkü yalanın ikna edici olması gerekiyor. Neden bir yığın şey yapmayayım ki? "Ve bugün sunacağım müşteriyi elde tutma raporu için endişeleniyordum, ki spoiler, harika çıktı."

Sherry raporumu umursamıyor. Buraya şirket basamaklarını tırmanmak için gelmedi. Sosyalleşmek ve mümkün olduğunca az çabayla eve maaş çeki getirmek için burada. Ama ben onun dilinden konuştum çünkü yüzünde dehşet dolu bir ifade var. "Kahve yok mu? Ölürüm ben!"

"Değil mi?" En azından şimdi güvenli bölgedeyiz. Kafeinden yakınlıkta onun bugünkü endişelerini boşa çıkarmış oldum. Kalkıp dinlenme odasındaki cezveyi açıyor, içecek sorunumda bana yardımcı olmaya kararlı ve bunu yaparken oğlu Julian'ın Keurig'i tahta blokları K-Cup tepsisine sokarak nasıl kırdığına dair bir hikayeye başlıyor. Uygun duraklamalarda gülümsüyor ve gülüyorum ama aklım yine o sese gidiyor.

Sadece benim duyabildiğim bir ses. Neden ben?

İKİ GÜNDÜR HIÇBİR ŞEY YOK. NE BİR G I C I R T I , NE BİR SES, Bir iç çekiş bile yok. Her şey tamamen sessiz, olması gerektiği gibi.

Bu beni korkutuyor.

I geçmek tarafından ve daire birkaç zamanlar ve İşgüzar bir komşu olmak niyetiyle kapıyı çalar.

ama kimse cevap vermiyor. Hava karardıktan sonra elimde dürbünle sokakta takılıyorum, bir ışık yanacak mı diye bekliyorum.

Her şey normal... ki bunun saçmalık olduğuna eminim.

O adamı duydum. Gün gibi net duydum. Yani orada kimse yaşamıyorsa, bu binada gecekondlu olduğu anlamına mı geliyor? Güvenli değil mi?

Cuma günü geldiğinde uykusuzluktan mahvolmuş oluyorum. Toplantılar arasında, iş yerinde gözlerimi ovuşturuyor ve esniyor, odaklanmaya çalışıyorum.

"Hâlâ uyuyamıyor musun?" Sherry küpümün üzerine eğiliyor ve bana yasaklanması gereken neşeli bir bakış atıyor. "Yoksa hâlâ kahve cezvesinin yerine yenisini alamadın mı?"

"Sadece biraz uykusuzluk," diyorum ona. "Önemli bir şey değil. Kahve cezvem de gönderiliyor. Yarın elimde olur." Yalan söylemekte gittikçe ustalaşıyorum.

Sanki benim sorunlarım onun odaklanamayacağı kadar rahatsız ediciymiş gibi elini sallıyor. "Pekala, kafeinini al ve bugün benimle yemeğe gel. Postaneye gitmem gerekiyor, sonra da taco yeriz."

Hareket etmek istemesem de -bir yere yürümek şöyle dursun- ofisten bir saatliğine de olsa çıkmanın iyi olacağını kabul etmeliyim. Artı, taco. Dün gece yediklerimden daha iyi, ki o da hiçbir şeydi. Markete gidemeyecek kadar dikkatim dağınıktı. "Tacos o zaman."

Öğle yemeği için dışarı çıktığımızda, Sherry benim sessizliğimi telafi etmek için ikimiz için de sohbeti sürdürmeye çalışıyor. Postanede kuyrukta konuşuyor, bir sokak satıcısından taco alırken ve ben bir enerji içeceği içerken bana çocuğu hakkında her şeyi anlatıyor. Sherry, biz geri dönerken bebek bakıcısı bulmanın korkunçluğundan bahsetmeye devam ediyor. Kırmızı ışıktaki durup karşıdan karşıya geçmek için bekliyoruz, tacolar elimdeki kağıt torbayı buharlaştırıyor. Sherry çocuğu hakkında konuşup dururken dikkatimi vermeye çalışıyorum, gerçekten çalışıyorum, ama kafamın içinde var olmayan sesi duymaya çalışmakla o kadar meşgulüm ki, neredeyse doğrudan baktığım şeyi kaçıyorum.

Caddenin karşısındaki vitrinde, ortasında bir göz bulunan neon kırmızısı bir palmiye yanıp sönüyor. TAROT. PSİŞİK OKUMALAR.

Aman

Tanrım.

Tabii ki.

Bu çok saçma bir anlam ifade ediyor. Kimse bana gerçek bir cevap veremez, bu yüzden belki de aradığım şey doğaüstü bir cevaptır.

Sherry'nin kolunu tuttum. "Geri dönmeden önce ne kadar vaktimiz var?"

Saatini kontrol eder. "Yarım saat, gerçekten. Neden?"

Artık aç olmadığım için taco poşetimi yakındaki bir çöp kutusuna atıyorum ve ışıklar döndüğünde onu neredeyse caddenin karşısına - ofise geri dönmek için yanlış yöne - sürüklüyorum.

"Ne? Ne yapıyoruz biz? Kaçırdığım bir kitapçı mı var?" Medyumun kapısına geldiğimi fark edince kahkahası kesiliyor. "Bekle! Sen ciddi misin? İnanç mı? Fal baktırmak mı istiyorsun?" Sanki bir rahibe manastırına katılmaya karar verdiğimi söylemişim gibi bana bakıyor. "Hemen şimdi mi? Öğle yemeği saatinde mi? Daha tacolarımızı bile yemedik!"

"İstersen geri dönebilirsin," diyorum ona, pencereye bakarak. Renkli camı kaplayan boncuklu perdeler var ve kapıdaki tek işaret kırmızı palmiye. Burayı daha önce görüp görmediğimi merak ediyorum. Yeni bir yer mi? Yoksa hep buradaydı da Sherry'yle yüzlerce öğle yürüyüşüne rağmen ben mi hiç fark etmedim? "Uzun sürmez," diyorum ona ve kapıyı açıyorum.

Eğer olan bitene mantıklı bir yanıt bulamazsam, mantıksız bir yanıt yeterli olacaktır. Belki de sorunum nörolojik ya da kimyasal değil, mistiktir.

Tamam, bu bana bile klişe geliyor, ama bana cevaplar verecekse buna katlanmaya hazırım.

Dükkânın kendisi biraz hayal kırıklığı yaratıyor. Mistik rünler ya da duvarlardan sarkan yemyeşil kadife perdeler bekliyordum. Bunun yerine, duvarların kendisi

Kitap rafları ve bir tarafta mücevherlerle dolu cam bir tezgah var. Arka duvarda düzgün bölmelere istiflenmiş mumlar var ve bazıları standlara yerleştirilmiş ve yakılmış, dükkana yoğun, bitkisel bir koku sağlıyor. Kapı bizim girişimizle birlikte çınlarken arka odadan bir kadın geliyor.

"Merhaba! Dükkanıma hoş geldiniz," diye sesleniyor. "Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" Kendisi de pek etkileyici görünmüyor - annemsi ve ortalama, bodur bir vücudu ve kıvrıkcık, gri biberli saçları var. Ortalama bir futbol annesinin giyeceği türden bir tayt ve tunik giymiş, boynuna da ustalıkla koyu renk bir eşarp atmış.

"Falıma baktırmak istiyorum," diyorum ve Sherry beni susturamadan öne atılıyorum. "Sorularım var."

Kıpırdamadan duruyor ve bakışları uzun bir süre üzerimde aşağı yukarı geziniyor. Gözleri biraz genişliyor. "Kimsin sen?"

Nefesimi içime çekiyorum ve Sherry'yi tamamen unutarak bir adım öne çıkıyorum. Bir şey görüyor. Gördüğünü biliyorum. Doğru yerdeyim. O kadar heyecanlıyım ki zor nefes alıyorum. "Ne görüyorsun?"

Kadın başını yavaşça sallıyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor. "Etrafınızı saran çok güçlü bir enerji var. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor." Küçük dükkânının arka tarafına doğru ilerliyor ve goblenli bir perdeyi kenara çekerek eliyle işaret ediyor. "Size bir kart falı bakabilirim. Aradığınız cevaplardan bazılarını verebilirim."

Evet! Cevaplar! Ağlayabilirim, çok rahatladım. "Ne kadar?" Cüzdanımı çıkararak sordum.

Sherry kolumu tutarak, "Hadi ama," diye tıslıyor. "Bu saçmalık, Faith. Elbette senin güçlü bir auran olduğunu söyleyecek. Senden para harcamanı istiyor!"

Saçmalık olabilir... ama cevaplar da olabilir. Sherry'ye başımı salladım. "Geri dönebilirsin. Yakında orada olacağım, söz veriyorum."

Sherry'nin dudakları ince bir çizgi halinde geriliyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ama gitmiyor.

Onu rahatlatmak için gülümsüyorum, sonra kadını arka odaya kadar takip ediyorum. Sherry de peşimden geliyor ve kadın arkamızdaki perdeyi indiriyor. "Oturun."

Odada pek bir şey yok. Katlanır sandalyeler var. -İkisi masanın benim tarafında, biri de onun tarafında. Masanın kendisi mor kırma kadifeyle kaplı ve bahse girerim cafcaflı masa örtüsünün altına baksaydım, katlanır bir masa olduğunu görürdüm. Duvarları psişik görünümlü kadınların, yıldızların, gezegenlerin ve benzeri şeylerin posterleri süslüyor. Tavandaki iplerden kristaller sarkıyor. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Bir önceki odadan daha çok ucuz bir karnaval falcısına benziyor.

Ama o bende bir şey görüyor. Bende. Her neyse. Ve cevaplar için çok çaresizim.

"Yüz dolar," diyor masada karşımda otururken. "Nakit. Kredi kartı yok, çek yok."

Sherry yanıma otururken şarkı söyler gibi bir sesle, "Bu saçmalık," diye mırıldanıyor.

Belki de öyledir. Belki de bu kadın eteğime, alçak topuklu ayakkabılarıma, beyaz bluzuma ve sarı at kuyruğuma bakıp harcayacak param olduğuna karar vermiştir. Yani, bu konuda tamamen yanılıyor, ama şehir merkezindeki iş bölgesinde olduğumuzu düşünürsek, sanırım hatasını anlayabilirim. Buralarda bir sürü kurumsal iş profesyoneli var.

Önemli değil. Cevapları alabilmek için aptalca paralar harcamaya hazırım. Çantamdan beş yirmilik çıkarıp uzatıyorum.

Parmaklarıma dokunmamaya dikkat ederek onları benden aldı. Tuhaf.

"Çantayı yerine koy," diyor falcı bana, küçük ahşap bir kutu alıp önündeki masaya koyarken. Kapağını iki eliyle çekip çıkarıyor ve uzun görünümlü bir deste kart ortaya çıkıyor. Tarot kartları. Her birinin arkasında bir örümcek ağı deseni var. "Size tipik bir okuma yapmayacağım. Bir şeye ihtiyacın var

ve birkaç basmakalıp sözden daha farklı, değil mi?"

Gözlerimi kocaman açarak başımı sallıyorum. Sanki aklımı okuyor. "Nereden biliyorsun?"

Kartları kutudan çıkarıp masanın üzerine koymadan önce parmaklarını havada oynatıyor. "Senin etrafında görüyorum. Sende arkadaşından farklı bir şeyler var. Dediğim gibi, bunu daha önce hiç görmedim. Bir aura gibi. Hayır, aura değil." Kaşlarını çatıyor. "Sanki bir tür örümcek ağının içinden geçmişsin ve kalıntılarla kaplanmışsın gibi." Parmağını bana doğru sallıyor. "Bunu daha önce hiç görmemiştim, bu da bana bunun arkasında bir hikaye olduğunu söylüyor."

"Herkesin bir hikâyesi vardır," diyor Sherry, sesi neredeyse somurtkan. Sanırım kendisine normal denmesinden hoşlanmıyor.

"Herkesin vardır," diye kabul eder falcı. "Ama herkesin etrafında arkadaşın gibi enerji titreşimleri olmaz." Bunun üzerine biraz endişelendim. Sherry kendini özel hissedecekse benim garip örümcek ağı enerjimi alabilir. İstemiyorum. Sadece uyumak istiyorum.

Kadın kartları işaret eder. "Onları alın ve gerekli olduğunu düşündüğünüz kadar karıştırın."

Kartları tutup inceliyorum. Biraz mumlu ama iyi kullanılmış gibiler ve her kartın arkasındaki örümcek ağı sanki parlıyor. Kartları hafifçe karıştırıyorum, iki kez kesmeden önce birkaç kez hafifçe vuruyorum ve sonra ona geri veriyorum.

Masanın üzerinde bir noktaya dokunuyor ve ben de kart destesini oraya koyuyorum. "İlk sorunuz nedir?" diye soruyor, niyetli gözlerle beni izliyor.

Düşünüyorum. Çok fazla var ama bir tanesi sürekli aklıma geliyor. "Duyduğum kimdi? Garip adam mı?"

Falcı yavaşça başını sallıyor. Sherry'nin bana baktığını görebiliyorum ama onu görmezden geliyorum. Görmezden gelmek zorundayım çünkü kendimi aptal gibi hissedersen kalkıp gideceğim ve bunun ne olduğunu bilmem gerekiyor.

kadın görüyor. Bakışlarımı falcıdan ayırmıyorum ve desteden ilk kartı dikkatlice alıp masaya koymasını izliyorum.

Tahtta oturan siyah saçlı bir adam.

"Pentacles Kralı," diyor düşünceli bir ifadeyle. "Bu güçlü, iddialı bir adam. Güç ve hırs sahibi biri. Onu gördüklerinde herkesi durduran biri. O..." Bir an düşünür. "O doğanın gücü gibi. Yoluna çıkan her şeyi ele geçiriyor."

Gözlerimi kırptıştırıp karta bakıyorum. Bu bir adam. Söyledikleri duymaya devam ettiğim sesle uyuyor ama... hala kim olduğunu bilmiyorum.

"Biriyle mi çıkıyorsun?" Sherry eğlenerek soruyor. "Ve bana bundan bahsetmedin mi? Seni fahişe."

Başımı sallıyorum. Kimse yok.

"Sessiz ol," diye tısladı falcı Sherry'ye. "Bu seninle ilgili değil."

Arkadaşımın nefesi kesildi ve geri çekildi.

Hay aksi. Sherry'ye özür dileyen bir bakış attıktan sonra falcıya dönüyorum. "Ben... Ben bu adamı tanımıyorum. Hayatımda böyle bir adam yok."

Kadın başını eğiyor. "Sizin için kim olduğunu mu soruyorsunuz?" Başımı sallayınca başka bir kart çeviriyor. "Aşıklar."

Kartta birbirinden ayrı duran iki kişi var, bir erkek ve bir kadın. İkisi de çıplak. Ne hakkında olduğunu az çok tahmin edebiliyorum. "Bunun benim falım olduğuna emin misin?"

Medyum sorumu duymazdan gelerek, "Eğer aşık değilse, yakında olacak," diye mırıldandı. "Kartlar yalan söylemez."

"Ama... nasıl? Anlamıyorum." İş yerinden biri olamaz ve ben de iş dışında pek bir şey yapmıyorum. Özellikle de son zamanlarda. "Bu adamla nerede buluşacağım? Dairesine gidip duruyorum ama kimse yok. Orada hiç kimse olmuyor."

Falcı başka bir kart açar. Etrafında yeşil bir çelenkle havada süzülen bir kadın. "Bu kadın

Dünya, tersine döndü."

"Bu ne anlama geliyor?"

Parmağını çenesine koyup düşünüyor. "Dünya sağ tarafa döndüğünde, bu bir bilgi yolculuğunun sona erdiği anlamına gelir. Çember tamamlanıyor." Parmağını karttaki çelengın etrafında gezdiriyor. "Ama senin için yolculuk başlamak üzere."

W Ofise döndüğümüzde, Sherry günün geri kalanında benimle konuşmadı. O ya Falcı ona kaba davrandığı için kızgın ya da benim deli olduğumu düşünüyor. Yarın onu öğle yemeğine çıkaracağım ve baştan aşağı özür dileyeceğim. Bir sonraki ofis partisinde benimle dalga geçmek dışında her şeyi unutacak. Okuduklarımı düşünmek için birkaç saatim olduğuna göre, her zamanki "bir erkekle tanışacaksın" saçmalığına benziyor. Ayrılırken, Sherry kulaklarımı buna kanacak kadar saf olduğumla doldurdu.

Belki de aptalca bir şeydi. Umurumda değil. Sonunda bir yerlere geldiğimi hissediyorum.

Bir adam. Doğanın bir gücü gibi. Aşıklar.

Bir yolculuğa başlamak üzeresiniz.

Günün sonunda bilgisayarımı kapatıp eşyalarımı toplarken bu düşünceler kafamın içinde tekrar tekrar dönüyor. Bundan da öte, parıltım, auram ya da her ne diyorsa, onunla ilgili söylediklerini düşünüp duruyorum. Örümcek ağlarım.

Bir yolculuğa başlamak üzeresiniz.

Bunun ne anlama geldiğini merak ediyorum. Hangi lanet yolculuk? Hayatım boyunca bu şehirde yaşadım. Beş yıl bankada çalıştım.

ve ondan önce de burada üniversiteye gittim. Seyahat etmiyorum. Büyürken hiç param olmadı ve ben üniversitedeyken ailem öldüğünden beri de bir neden kalmadı. Ziyaret edeceğim kimse yok ve gezmek için fazladan param da yok. Nadiren birileriyle çıkıyorum. Arkadaşlarım var ama onlara uzun süre bağlı kalamıyorum. Farklı bölümlere geçiyorlar, taşıyorlar ya da evleniyorlar ve sonra birbirimizden kopuyoruz. Her zaman az ya da çok yalnızım.

Ben sıkıcıyım.

Peki neden ben? Bu neden oluyor?

Yan dairedeki sesin yanlış kişiye ulaştığını düşünmeden edemiyorum. Belki de bu yüzden benimle konuşmayı kesti. Psişik bir yanlış numara.

Faith Gordon gibi heyecan verici olmayan birinin kaderinde bir doğa gücünün sevgilisi olmak olduğunu sanmıyorum. Yani, son erkek arkadaşım beni bir muhasebeci için terk etti. Eğer bu size hayatım hakkında her şeyi anlatmıyorsa, hiçbir şey anlatamaz.

Yine de... Küçük bir macera işime yarayabilir. "Pekâlâ, Pentacles Kralı," diye etrafımdaki havaya meydan okudum. "Bana göstereceğin bir şey varsa, bu yolculuğa istediğin zaman başlayabilirsin. Sadece söylüyorum. İki hafta sonra tatile çıkacağım."

Ofis sessiz.

Belki de Pentacles Kralı daha çok gece vardiyasında çalışan bir adamdır.

GECEİN BİR YARISI UYANIYORUM, SEBEPSİZ YERE TETİKTEYİM.

hiç. Kulaklarım zorlanıyor, ses çıkarmaya çalışıyorum. Sadece gök gürültüsünün uzak gümbürtüsü var, yaklaşan bir fırtına. Doğrulup sesleri dinliyorum ama hiçbir şey yok. Öyleyse neden uyanıyorum?

Sonra duyuyorum. Uzaktan bir davul sesi geliyor. İlk başta b u n u n t e p e m d e kopan fırtına olduğunu düşündüm.

Bir ritim bile yok ve az ötede şimşek çaktığında müzikle uyumsuz bir ses çıkıyor. Ayağa kalkıyorum, acaba biri çok yüksek sesle CD mi çalıyor diye düşünüyorum.

Ama ses yan daireden geliyor gibi. Boş daireden.

Hassiktir. Bu o. Bu o olmalı.

Yataktan kalkıyorum, ayağa kalkıyorum ve parmak uçlarımda zeminde ilerliyorum. Ortak duvara, sözde boş daireye bakan duvara doğru ilerliyorum. Koridorun sonundayız, yani o duvarın diğer tarafında ondan başka kimse yok. Bir elimi duvarın üzerine koyuyorum ve sonra kulağımı duvara dayayıp dinliyorum.

Hiçbir şey.

Hayal kırıklığıyla arkama yaslanıp duvarı inceliyorum. Belki de o değildir. Gök gürültüsü tepemde gümbürdüyor ve müzik gitti. Bu işte bir yanlışlık var. Her şey yanlış geliyor. Sanki... sanki duymamam gereken bir şey duyuyorum. Erişme iznim olmayan bir şeye göz atıyorum.

Müzik yeniden başlıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bir flütten alçak bir feryat geliyor ve davullar bir kez daha durmaksızın vurmaya başlıyor.

Bu benim hayal gücüm değil. Hayal gücüm bırakın bütün bir şarkıyı, TV jingle'larının sözlerini bile hatırlayamaz. Bunun ne olduğunu bilmek zorundayım. Biri benimle dalga geçiyor olsa bile, bunu bilmek merak etmekten daha mutlu edecektir beni. Bu fırsatın tekrar elimden kaçmasına izin veremem.

Pembe pijama üstümle uyumlu bir pijama pantolonu ve bir çift terlik giyiyorum. Dairemin ön kapısına yöneliyorum ve sonra durup saate bakıyorum. Sabahın dördü. Tamam, boktan bir saat ama yine de bahaneye ihtiyacım varsa uyanık olabileceğimi varsaymak makul derecede güvenli. Bunu aklımda tutarak kapımı açıyorum ve koridora çıkıyorum.

Komşunun kapısına sadece birkaç adım kaldı. Doğrudan kapıya yöneliyorum, çelik gibi bir nefes çekiyorum ve sonra kapıyı çalıyorum.

Hâlâ yanıt yok. Kapıyı üçüncü kez çalmayı deniyorum ve o da yanıt vermeyince, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp kapının altına bakıyorum, ışık arıyorum. Hiçbir şey göremedim.

Daire hiç olmadığı kadar boş. Bu hiç mantıklı değil.

Kapıya bir dakika kaşlarımı çatıyorum, sonra öğrenmem gerektiğine karar veriyorum. Daireme geri dönüyorum ve kredi kartımı alıyorum. Koridorda bir aşağı bir yukarı bakıyorum, kimsenin bunu izlemediğini umuyorum. Eğer evde biri varsa ve ben de haneye tecavüz ediyorsam, bu gerçekten kötü olabilir. Ama içimde bir his var. Eğer haklıysam, evde kimse yok... ve ben sadece deliyim.

Yaşasın.

Kredi kartımı kapının içine sokup kilide sıkıştırıyorum ve filmlerde gösterildiği gibi fiske vurarak açmaya çalışıyorum. Ya şans yanımda ya da görüldüğünden daha kolay - kapı açılıyor ve kredi kartım iki parça halinde ayağıma düşüyor.

Lanet olsun.

Bunu sonra düşüneceğim.

Dairenin karanlığına bakıyorum.

Buradan bile boş olduğunu söyleyebilirim. Işık düğmesini açıyorum tarafından ve kapı vebak at hiçbir şey ama tozlu tezgahlar ve a atılmış kutu yarım Tam . Bir köşede fıstık paketleri var. Burada kimse yaşamıyor. Komşum gittiğinden beri burada kimse yaşamıyor. "Alo?" Her ihtimale karşı sesleniyorum. Cevap veren olmadı. Ben de beklemiyordum zaten. Buranın zemini fayans ve terliklerim tozda iz bırakıyor. Hayır. Haftalardır ya da aylardır kimse buraya girip çıkmadı.

"Ne oluyor lan?" Kendi kendime mırıldanıyorum. Benimkine bitişik olan duvara doğru ilerliyorum ve kulağımı duvara dayıyorum. Müzik yok. Dönüp diğer duvara bakıyorum ama pencereler ve çarpık mini panjurlardan başka bir şey yok.

Müzik yeniden başlar. Bu kez davullar daha acil, borular daha çılgınca inliyor gibi görünüyor. Daha yüksek sesle değil, ama gerçek bir... yakınlık hissi var.

Sanki yan odadaymış gibi.

Dairedeki her kapıyı açıp dolaplara bakıyorum. Hepsi boş, ama müzik devam ediyor, her zaman sadece bir sonraki oda uzakta. Sonunda bakacak başka bir yer kalmıyor ve ellerimi alnıma götürerek inliyorum. "Ya bana göster ya da beni rahat bırak, tamam mı?"

Tanrım, kendi kulaklarıma bile deli gibi geliyorum. Ama bu gittikçe saçma bir hal alıyor. Uyuyamıyorum. İşime engel oluyor. Arkadaşlarım deli olduğumu düşünüyor.

Deli olmadığımından tam olarak emin değilim. Tüm bunlar sadece beynimin kafayı yiyip kendini yok etmeye karar vermesi ve bunu yapmak için birkaç gayda ve akılda kalıcı bir ritim seçmesi değil.

Sinirli bir şekilde mutfak tezgahına yaslandım. Bunu yaparken, yatak odasının kapısının altında bir ışık yandı.

Bu hiç de ürkütücü değil.

Ayaklarıma bakıyorum. Yerdeki tozda izler bırakmışım. Aylardır buraya kimse girmemiş.

Ensemdeki karıncalanmalar yeniden başlıyor. Belki de arkamı dönmeliyim. Daireme geri döndüm, kapıyı kapattım, yatağıma geri döndüm ve hiçbir şey duymadığımı unuttum. Ön kapıya döndüm.

Ve durun.

Ve yavaşça kapalı yatak odası kapısına geri dönün.

Neler olduğunu bilmem gerek. Pentacles Kralı'nın kim olduğunu ve neden "örümcek ağı" aurasına sahip olduğumu bilmem gerekiyor. Çoğunlukla delirip delirmediğimi bilmek istiyorum.

Eğer bu bir hataysa, sanırım bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kapıyı açtım ve içeri girdim.

I

Gün ışığı.

Şaşkınlıkla gözlerimi kısıarak kör edici güneşe bakıyorum. Burada değil a bulut içinde ve gökyüzü ve ve güneş

Tepemden aşağıya sıcak, acımasız ve parlak bir hava vuruyor. Nasıl oldu da gün ışığı oldu? Gün ortası mı?

Gözlerimin alışmasını bekliyorum, çok parlak ışık başımı döndürürken gözlerimden akan yaşları siliyorum. Yavaş yavaş etrafımdaki dünyanın farkına varıyorum.

"Çekilin yoldan!" Bir adam yanımdan iterek geçiyor, ters ters bakıyor. "Özür dilerim," diyorum otomatik olarak, kenara çekilerek... nereye? I

Parlak parıltı düzelirken etrafıma bakıyorum ve artık görebiliyorum.

Her şeyi görebiliyorum
ve...kahretsin. Toto, Kansas'ta
değiliz.

Bir çeşit pazar yeri. Sanırım. Ya da bir şehir? Söylemesi zor. Yüksek taş duvarlar görüyorum, en az on beş metre yüksekliğinde ve beni her iki taraftan da kafesliyorlar. Bir çeşit yolda duruyor olmalıyım, çünkü terliklerimin altı tozlu ve kirli ve bir parça ot bile yok. Yakınlarda bir hayvan anıyor ve dönüp baktığımda koşum takımında bir kara hipopotamına benzeyen bir şey görüyorum.

dizginini tutuyor. Ben izlerken, devetüyü rengindeki atkısını parlak kızıl saçlarının üzerine bir başlık gibi çekiyor ve bana dik dik bakıyor.

Bir film setinde miyim? Ama bu fikir aklımdan geçerken bile bunun doğru olamayacağını biliyorum. Bu daha büyük bir şey. Çok daha farklı bir şey. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, pembe pijamalar giydiğimin fazlasıyla farkındayım. Sütyen giymiyorum ve etrafımdaki herkese bakıp resmi özümsemeye çalışırken kendimi biraz dikkat çekici hissediyorum.

Hangi cehennemdeyim ben?

Ben neden buradayım?

Etrafıma kaşlarımı çatarak bakıyorum. Taş duvarlar göz alabildiğine uzanıyor ve tozlu sokaklar da öyle. Sokakların ortasındaki hayvan dışkısı yığınlarından kaçarak ilerliyorum ve kara hipopotamlı adamın giydiği aynı bol, dökümlü kıyafetleri giymiş insanlar yanımdan geçiyor. Hepsi bana deliymişim gibi bakıyor ama kimse benimle konuşmak için durmuyor. Birkaç kadın beni görünce fısıldaşıyor.

Bu beni hiç de rahatsız etmiyor.

Duraksıyorum, nerede olduğumu ve nereye gitmem gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Geri dönebilir miyim? Arkama bakıyorum ama az önce içinde bulunduğum odaya dair hiçbir ipucu yok. Kapı yok, hiçbir şey yok, sadece taş duvarlar, kara su aygırlarının etrafında dolaşan insanlar ve ara sıra duvarlara yaslanmış eski püskü görünümlü kulübeler var.

Eve giden belli bir yol yok.

Kendimi çimdikliyorum. Sertçe. İki kez, belki ilki sayılmaz diye. Hayır, uyandım. Uyanığım ve bundan nefret ediyorum. Beni buraya atabilecek bir kapı ya da geçit var mı diye bir kez daha etrafıma bakıyorum ama hiçbir şey yok. Felç geçiriyor ya da komada falan olabilirim ve beynim fantastik senaryolar kuruyor olabilir çünkü burası kesinlikle Chicago'dan çok Game of Thrones'a benziyor. Kara hipopotamlarına bakıyorum ve onları Dünya'daki bilinen hayvanlarla eşleştirmeye çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum. Bunların Dünya yaratıkları olduğunu sanmıyorum. Eğer öyleyse, ben neredeyim ve nasıl oldu da başka bir gezegene geldim?

Gezegen mi? Tereddüt ediyorum ve kalçasında büyük bir sepet taşıyan bir kadın yükünü ayarlamak için durakladığında ona yaklaşıyorum.

"Affedersiniz," diyorum neşeyle. "Kaybolmuş gibiyim."

Sanki kelimelerim tuhaf geliyormuş gibi kaşlarını çatıyor. Bakışları kıyafetlerime kayıyor. "Ne arıyorsun? Bir han mı?"

"Bir han harika olurdu. Nerede olduğumu söyleyebileceğinizi sanmıyorum?"

Tedirgin bakışı büyüyor. "Varoşlar mı?"

"Hayır, burayı kastediyorum." İki elimle yeri işaret ediyorum. "Bu şehir. Burası neresi?"

Kadının kaşları havaya kalktı. "Aventine?"

Aventine. Tamam, bu da bir başlangıç. Panik yapmamaya çalışarak ona bakıyorum. Aventine'i hiç duymamıştım ama coğrafya konusunda pek iyi olmadığımı da itiraf etmeliyim. "Hâlâ Dünya'da mıyız?"

"Dünya mı?" diye yankılanıyor.

"Gezegen mi?" Dünya'yı nasıl duymamış?

Göğsünün üzerinden bir hareket yapıyor -muhtemelen deliliğimi savuşturmak için- ve başını sallayarak uzaklaşıyor. "Beni rahat bırak."

Doğru ya. Gittiğim her yerde arkadaş ediniyorum. Hayal kırıklığımı içime atıyorum. Buraya uyum sağlayamadığım çok açık, yani burası sadece Chicago değil, kesinlikle Dünya da değil. Ayrıca hava çok sıcak ve kuru. Eve döndüğümde kazak havası olduğunu düşünürsek, kesinlikle yer değiştirmişim. Elinde sepet olan kadına dönüp bakıyorum ama o kalabalık sokak labirentinde kaybolmuş.

Tamam o zaman, yalnızım. Göğsümde sıcak bir panik kaynıyor. Burada mahsur kalamam. Ne çantam, ne param, ne de lanet olası bir sütyenim var. Ayakkabılarım yok. Nerede olduğuma ya da buraya nasıl geldiğime dair en ufak bir fikrim yok. Ellerimi alnıma bastırıp ağlamak istiyorum. Yere yığılmak istiyorum ama bunların hiçbir işe yaramayacağını biliyorum. Bu yüzden derin, titrek bir nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum. Eğer buraya atıldıysam, bu

Birinin beni nasıl geri getireceğini bilmesi mantıklı. Sadece o kişiyi bulmalıyım.

Biraz daha sakinleşerek ellerimi kalçalarımaya koyuyorum ve bir sonraki hamlemi düşünmek için etrafıma bakıyorum. Müzik yakınlarda bir yerde, alçak sesle ve ısrarla devam ediyor ve ben de onu takip edebileceğime karar veriyorum. Diğer tüm fikirler kadar iyi bir fikir gibi görünüyor.

Her neredeysem oranın tozlu sokaklarında ilerliyorum. Kurumsal bir ortamda geçirdiğim beş yıl sayesinde insanlar hakkında öğrendiğim bir şey var: Eğer kendinizden emin görünürseniz, insanlar ne yaptığınızı ve nereye gittiğinizi bildiğinizi varsayacaktır. Bu yüzden adımlarımı kendime güvenerek atıyorum ve tüm bunlar ana planımın bir parçasıymış gibi ilerliyorum.

Başarana kadar numara yap falan.

Taş duvarlar yılan gibi kıvrılıyor ve ben de çatallanıp zıt yönlerle ayrılana kadar onları takip ediyorum. Bir yol diğerinden daha kalabalık görünüyor, bu yüzden daha az kalabalık olan yolu seçiyorum.

Neredeyse hemen pişman oluyorum. Şehrin içinde büyük bir açık alana benzeyen bir yere açılıyor ve burada eski bir savaş filminden fırlamış gibi sıra sıra çadırlar var. Daha fazla kara hippisi ve daha fazla adam var. Zırhlı adamlar. Hepsi de zırhın üzerine koyu kırmızı bir palto giymiş. Bu onları korkutucu derecede sert gösteriyor.

Ve hepsi bana bakıyor.

Omurgam boyunca rahatsız edici bir karıncalanma hissediyorum. Belli ki burada olmamam gerekiyor... burası her neresiyse.

Belli ki bu çok ama çok kötü. Gecekondu mahallesindeki bir pazar yerinden çıkıp bir savaş kampına girdim. Topuklarımın üzerinde dönerek, az önce - aptalca - içinden çıktığım duvarlara doğru ilerliyorum.

Bir el omzumu tutuyor. "Burada neyimiz varmış?"

Zırhlı bir adam bana bakıyor. Yüzü sarp ve pürüzlü, tıraşsız ve ter kokuyor. Bana yeni bir cheesecake çeşidine bakar gibi bakıyor.

Gülüyormuş gibi yapmaya çalışıyorum.

"Kaybolmuş gibi görünüyorsun."

Ne kadar kaybolduğum hakkında hiçbir fikri yok. Geldiğim yeri işaret ediyorum. "Özür dilerim. 'Kızlar giremez' tabelasını görmedim. Ben şimdi çıkıyorum."

Eli omzumda sıkılaşıyor ve gözleri bana dikiliyor. "Senin efendin kim?"

"Pardon?" Eldivenli elinin altından kaymaya çalışıyorum ama onun yerine kolumu çekiyor.

"Derebeyin," diyor pijamamın önüne bakarak. "Eğer Aventine'liysen, bir derebeyin ve bağlılığını gösteren bir ev sembolün olacak. Bunları benim için göstermek ister misin?"

"Oooh, diğer pantolonumdalar," diyorum parlak bir şekilde. "Ama eğer gitmeme izin verirsen-"

Omzuma daha sıkı sarılıyor. "Kaçak bir kölemiz var," diye bağıyor. "Rodrick!"

Bir adam bize doğru koşmaya başladı. "Evet, Komutan?"

"Ben köle değilim," diye itiraz ediyorum, adamın tutuşunu sarsıyorum.

"Bırakın beni!"

Komutan bana arkadan vurdu ve ben yere uçtum. Ben şok içinde adamlara bakarken "Rodrick" beni ayağa kaldırıyor.

Biri bana vurdu. Şaşkınlıkla yüzüme dokundum.

Komutan bana buz gibi bir bakış attıktan sonra Rodrick'e odaklanıyor. "Bağlılık göstermeyenlere ne yaptığımızı biliyorsun, değil mi?"

"Köle ağılları mı, Komutan?"

Adam başını sallar. "Adil bir para getirdiğinden emin ol. Bütün dişleri yerinde."

BEN GELMİŞ GEÇMİŞ EN ŞANSSIZ KADINIM.

Yüzümü iki gündür evim olan köle kafesinin metal parmaklıkları arasına sokup az önce yanıma gelen adamı görmeye çalışıyorum. Bana bir bakış attı ve ben de karşımdaki adama nazikçe gülümsemeye çalıştım, çünkü kimsenin mızımız bir köleyi dinlemediğini öğrenmiştim. "Merhaba. Buralardan mısınız? Çünkü değilim ve buradan gerçekten ama gerçekten gitmem gerekiyor."

"Kapa çeneni, orospu," diyor adam, bana zar zor bakarak.

Kaba, bence, ama şaşırmadım. Burada kimse "görgü" kelimesini duymamış bile. Yine de bu yeni dünyada iki gün geçirdim ve eve dönmenin bir yolunu bulmaya kararlıyım. Histeriyi çoktan geçtim, gözyaşlarını çoktan geçtim ve her şeyin sonunu acımasızca kabullenmeye başladım. Bu bok çukurundayım, şimdi buradan nasıl çıkacağımı bulmam gerekiyor. Ve çıkmak demek, her şeyden önce bu köle kafesinden çıkmak demek.

Bu adama karşı nazik olmak anlamına geliyorsa, bunu yapacağım. Bu yüzden kirpiklerimi kırıştırıyorum, ona cıvıl cıvıl bir gülümseme veriyorum ve tekrar deniyorum. "Ben dünyalıyım. Aslında Chicago'dan. Herkesin orayı suç dolu ve soğuk bir yer olarak gördüğünü biliyorum ama aslında oldukça harika bir yer. Harika bir gece hayatı var. Harika müzeler. Duyduğunuzu sanmıyorum."

Ve Conan benzeri bir gezegende, kelepçeler ve ancak yarım etek olarak tanımlanabilecek bir şey giyerek bir köle kafesinde değilmişim gibi ışınlanıyorum.

Buradan pozitif düşüncenin gücüyle çıkacağım, lanet olsun.

Adam sadece gözlerini bana dikti. Köle ağılının önündeki adama bakıyor ve bana eliyle işaret ediyor. "Bunun ağzı iyi laf yapıyor."

"Düzeltililebilir," diyor adam, elindeki paraları sayıyor ve başını kaldırmıyor.

Dün dilinin koparıldığını gördüğüm adamı düşünerek sertçe yutkunuyorum. Tamam, tamam. Yeni plan. "Dünya mı dedim ben? Doğu demek istedim. Tamamen doğuyu kastetmiştim. Kesinlikle, bir

Bu topraklardan yüzde yüz." Kafeste zincirlenmiş diğer kölelerin arkasına geçmeye çalışıyorum. Ön tarafa geçtim çünkü bu adam temiz ve varlıklı görünüyordu ve belki de bir köle kafesinde olmaması gereken fakir, şanssız bir kadına makul derecede iyi davranabilirdi.

Ya da bu dünyada olmaması gerekiyordu.

Yine de şansım yaver gitmedi. Adam parmağıyla beni işaret ediyor ve paraları sayan adama bakıyor. "Yine de bunu alacağım. Aralarında en iyi görüneni."

Köle efendisi paraları saymayı bitiriyor ve homurdanıyor. "Onu tasmalamak isteyeceksin. Köle olması gerektiğini düşünmüyor."

Bunun üzerine ikisi de kıkırdıyor ve biri elini sırtıma koyup beni öne doğru itiyor. Bir çılgılla sendeleyerek kafesin önüne geliyorum ve sonra dışarı çıkarılıyorum. Son iki gündür içinde sıkışıp kaldığım sıkışık, pis kafesten daha iyi olduğunu söyleyebilirim ama köle olarak satıldığımı düşünürsek?

"İyileştirme" tartışmaya açıktır.

Bu yüzden beni satın alan askere gülümsüyorum, bir arkadaş edinmeye kararlıyım. Eğer onu dostluğa ikna edebilirsem, belki bana bu tuhaf dünyada ne işim olduğunu ve eve nasıl döneceğimi açıklayabilir. "Memnun oldum efendim. Ben Faith. Elinizi sıkmak isterdim ama şu anda biraz bağlıyım." Zincirlenmiş ellerimi kaldırıyorum ve en güzel gülümsememi takınıyorum.

Asker bana bakıyor. Gülümsüyor, sonra bir parmak sallıyor. Tuzak gibi gelse de öne doğru eğildim. "Evet?"

Beni boynumdan tutuyor ve sonra sert ve metal bir şey boğazıma kilitleniyor. Bir tasma. Boğuluyorum, kelepçeli ellerimi kaldırıp derimle tasma arasına sıkışmış saçlarımı pençeliyorum, çünkü sanki hepsi çekiliyormuş gibi geliyor. Ellerime tokat atıyor, sonra onları tutup kelepçeleri gevşetiyor ve kurşun zincirimi yakama takıyor. "Beni takip et, fahişe."

Öksürerek, ipimi çekiştirdiğinde peşinden tökezliyorum. "Benim adım Tart değil. Faith. Ve gerçekten konuşmamız gerektiğini hissediyorum-"

Adam aniden durdu ve ben onun ön tarafına çarptım. Kaşlarını çatarak beni geriye doğru itti. "Bana dudak bükmeni istediğimi söyledim, Tart?"

"Hayır-"

Tekrar ters ters baktı ve ben sustum. Ne zaman ipucu alacağımı bilirim. Hayal kırıklığıma karşı koyarak, köle ağullarından çıkıp kalabalık Aventine caddelerine doğru ilerleyen pisliğin -yeni sahibimin- peşinden gidiyorum.

"Seninle tekrar iş yapmak bir zevk Sinon," diye sesleniyor köle efendisi.

Adı Sinon. Bu bilgiyi dosyalıyorum, çünkü bilgi güçtür ve şu anda hem bilginin hem de gücün kesinlikle en alt sınırındayım. Kelimeler boğazımda düğümleniyor, çünkü çaresizce bu adamla konuşmak istiyorum. Beni dinlemesine ihtiyacım var. Aventine'in pis sokaklarından ya da bu toprakların herhangi bir yerinden olmadığımı anlamasına ihtiyacım var. Ben buralı bile değilim.

Ben lanet Chicago'luyum.

Buraya nasıl geldiğimden hâlâ tam olarak emin değilim. Narnia'daki çocuklar bir elbise dolabından geçip kral oldular. Outlander'daki kız bazı taşlara dokundu ve sonunda ateşli bir İskoçyalı ile birlikte oldu.

Ben, bağırma sesleri duyduğum için komşumun kapısını çaldım ve sonra bildiğim tek şey, bir köle kafesine tıklandığım ve "Tart" olarak anıldığım.

Hollywood beni kesinlikle yanılttı.

En sinir bozucu şey ise kimsenin beni dinlememesi. Herkese köle olmadığımı, buralı olmadığımı söyledim. Elime ne geçti?

Önce terslendim.

Sonra bir köle kafesine tıklandım.

Şimdi satıldım ve gelmiş geçmiş en kaltak asker olan Sinon'un peşinden gidiyorum, çünkü iyi bir asker olmaya çalışıyordum.

Komşu.

"Ayak uyduruyor musun, Tart?" Sinon kalabalık caddelere doğru ilerlerken homurdanıyor.

"Kesinlikle." Ayakkabım olmadığı için olabildiğince hızlı bir şekilde arkasına atlıyorum. Bu adamdan hoşlanmasam da -ki "hoşlanmamak" biraz hafif kaçıyor- Aventine sokaklarında yalnız bırakılamayacağımı biliyorum. Bu dersi çoktan öğrendim. Buralı olduğumu gösteren bir "izim" yok ve olmayan herkes köleleştiriliyor çünkü görünüşe göre Aventine birileriyle savaş halinde.

Çiçekli ismine rağmen, burası bildiğim tüm şehirlerden çok daha fazla kışlaya benziyor. Sokaklarda çamurdan başka bir şey yok, her yerde sürünen askerler var ve şehrin etrafında devasa bir taş duvar var. Bir kale gibi. Pis bir kale.

Ve alaylarıyla geçen, düzenli olarak şehirden çıkan ve her meyhaneden dökülen askerlerin hepsi erkektir.

Burası köle bir kız olmak için iyi bir yer değil. Ya da bir kız, nokta.

İtaatkâr küçük bir çocuk gibi onun yanına doğru koşarken Sinon homurdanıyor. "Böyle daha iyi. Yakından takip et. Özel bir partiye gideceğiz ve sonra seni yeni sahibine teslim edeceğim." Bana sararmış dişleri ve koyu renk diş etlerini gösteren ince dudaklı bir gülümseme veriyor. "Uslu dur da o zamana kadar seni çürütmeyeyim."

Whee. Kalıcı sahibim olmayacağı için heyecanlanmalı mıyım yoksa korkmalı mıyım bilmiyorum. "Yeni sahibim kim?"

Bana cevap vermiyor. Sadece zincirimi tekrar çekti ve beni asker kalabalığına doğru götürdü.

Yürürken onu inceliyorum. Kalın görünümlü ama bu giydiği kat kat zırhtan kaynaklanıyor olabilir. Kafası kel ve kirli sakalları gri ve siyah karışımı. Terli ve leş gibi kokuyor ve muhtemelen burnu benim kırabileceğimden çok daha fazla kırılmış.

say. Kalın bir çenesi var, bu yüzden traşlı kafası aslında bir daireden çok armut gibi görünüyor ve şüpheli bir diş hijyeni var.

Umarım beni pas geçer. Eğer bana verilen kıyafet bir ipucuysa, bulaşık yıkayayım ve çorap tamir edeyim diye satılmadım.

Gerçekten bir fahişe olacağım.

Pijamalarım çalındığı için şu anda sahip olduğum tek kıyafet, gördüğüm diğer köle kadınlarla aynı. Uzun, ağartılmamış bir etek. Hepsi bu. Üst yok, sütyen yok, hiçbir şey yok. Tabii ki asker kasabasında çırılçıplak dolaşacak değilim, bu yüzden eteği koltuk altlarına kadar sıyırdım ve mini elbise gibi giyiyorum. Yanımızdan geçen her asker sanki çok daha skandal bir şey giymişim gibi bakıyor ve süzüyorlar.

Şimdiye kadar mı? Aventine hayranı değilim.

"Bu taraftan, Tart," diyor yeni sahibim ve zincirimi tekrar çekiştiriyor.

Ellerimi boynumdaki kelepçeye koyarak, bir sonraki çekişten yıpranmış tenimi korumaya çalışıyorum ve onun arkasında biraz daha hızlı koşuyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Beni görmezden geliyor. Aslında, çamurlu sokaklardan ayrılıp kediler ve balıkçılarla dolu cılız, pis kokulu rıhtımlara doğru ilerlerken beni görmezden gelmeye devam ediyor. Burada demirlemiş düzinelerce küçük tekne var ve parlak kırmızı keten üst kısmı olan düz tabanlı bir mavna en uçta bekliyor. Oraya doğru gidiyoruz.

Teknenin önünde duran adam Sinon'a "Nereye gidiyorsun?" diye sorar.

Sinon'un onu görmezden gelmesini bekliyorum. Onun yerine kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak yarı selam veriyor. "Tapınağa gidiyorum. Beni bekliyorlar."

Denizci bana baktı. "Peki ya o?" "Tart bir hediye."

Selamlamak için parmaklarımı sallıyorum. Şimdi ismimi tartışmanın sırası değil.

"Kimin için hediye?"

"Seni ilgilendirmez, değil mi?" Sinon huysuz.

"Bu gece tapınağa davetsiz çöp getirirsen öyle olur. Piskopos kellemi alır." Denizci kollarını kavuşturur ve ayaklarının üzerinde sallanır.

Sahibim homurdanıyor. "Onun kimin için bir hediye olduğunu sanıyorsun, aptal?"

Oh.

Tamam, ben başrahip için geliyorum. Sanırım tart seviyor. Ne şanslıyım.

Denizci bana doğru sırtıyor. "Bahisleri ben koysaydım, akıllı bir gelin olurdu."

"Balta gelin nedir?" Ben soruyorum.

"Kapa çeneni, Tart," diyor Sinon ve denizci kenara çekildiğinde cevap vermeden beni de peşinden sürüklüyor.

Düz tabanlı bir teknede, bir sürü başka insanın yanında tıkış tıkış yolculuk ediyoruz. Biri uzanıp beni çimdikliyor, ben de zırh giyen tüm bu piçlere ortaçağ vebaları dileyerek ellerimi tokatlıyorum. Bu şimdiye kadarki en uzun tekne yolculuğu, ama sonunda adanın rıhtımına yanaşıyoruz... ve dünya farklı.

Burası serin, temiz ve güzel. Şaşırdım. Bakımlı yeşil bahçeler ve miğfer gibi görünen şeylerden bitkileri sulayan uzun kırmızı cüppeli insanlar var. Hepsi sütunlu ve sevimli birkaç mermer bina var ve havada tütsü kokusu var. Kirli, istila edilmiş, askerlerle kaplı Aventine'e hiç benzemiyor.

Belli ki tapınaklarına şehirlerinden daha iyi bakıyorlar.

Ana binanın önüne gidiyoruz. Dışarıda savaş baltasını kaldırmış devasa bir adam heykeli var. Sinon hemen dizlerinin üzerine çöküyor ve başını eğiyor.

Kıpırdanarak arkasında bekliyorum.

Sinon başını kaldırıyor ve zincirlerimi öfkeyle çekerek beni öne doğru sendeletiyor. "Diz çökeceksin

Tanrılar, Tart! Savaş Tanrısı Kasap Lord Aron saygınızı hak ediyor."

"Tamam, tamam!" Dizlerimin üzerine çöktüm. Vay be.

Sinon yumurta şeklindeki kafasıyla bana bakmaya devam ediyor, bu yüzden alnımı yere koyacak kadar ileri gidiyorum. Vay be.

Eğer ciddi değilsem, biraz diz çökmenin bir önemi olmayacağını düşündüm - ve değilim. Ne de olsa Cleaver'lı Aron'un kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belli ki bu yabancı topraklarda bir tür tanrı. Belki de bir savaş tanrısıdır, zırh giymiş bir sürü adam olduğu düşünülürse.

Sahibim heykelin önünde oturmaya devam ediyor, gözleri kapalı, meditasyon yapıyor. Bu bir süre devam edince doğrulup etrafımı inceliyorum. Heykel mermerden yapılmış ve havaya kaldırılmış savaş baltasının arkasındaki adam - Baltacıron- pek dost canlısı görünmüyor. Yüzünün büyük bir kısmı baltanın arkasında saklı, ama saçları uzun ve düz, tepesinde bir örgü ile başından geriye doğru tutulmuş ve sert, boyun eğmeyen yüzünde sol gözünün üstünden çenesine kadar inen uzun, kötü bir yara izi var.

Bunu dart oynarken öğrenmediğine eminim.

Oturmaya devam ediyorum, etrafımı izliyorum. Daha fazla asker geçiyor. Bazıları heykeli selamlamak için duraklıyor, bazıları sadece duraklıyor, kılıçlarının kabzasını öpüyor ve yollarına devam ediyor. Kesinlikle bir savaş tanrısı. Belki de bu yüzden miğferleriyle bitkileri suluyorlardı.

Burası bir savaş tanrısının tapınağıysa, ben neden buradayım? Başrahipleri neden bir tart istiyor? Peki ya balta gelin de neyin nesi? Bir çeşit rahibe mi?

Elbette, iki gündür aynı soruyu soruyorum. On dolarına bahse girerim ki yakın zamanda bir cevap alamayacağım.

Heykele bakıyorum. Eğer yeni bir dünyadaysam, belki tanrılar beni eve gönderebilir. "Senin en iyi arkadaşın olacağım, Aron," diye fısıldıyorum. "Sadece beni Chicago'ya geri götür."

Sinon ayağa kalkar. Alnını siliyor, ağır zırhının içinde domuz gibi terliyor. Arkasındaki yerime geçiyorum. Zincirim kaç kez çekildiği için boynum zonkluyor ve bu adama bir Prenses Leia gibi davranıp zincirimi kapmak, boynuna dolamak ve onu boğmak istiyorum.

Kılıç şeklindeki sütunların ve yaralı, kızgın görünümlü tanrı heykellerinin yanından geçerek tapınağa giriyoruz.

Kırmızı cüppeli bir çift adam kapının yanında bekliyor. Biri elini bize doğru kaldırdı. "Durun."

Sahibim durur ve süslü bir yayı etkiler. "Kılıç Sinon Dantali, yıllık Anticipation için buradayım." Doğruldu ve bana eliyle işaret etti. "Başrahip için bir sunu getirdim."

Adamlardan biri sırtarak, "Görüyorum ki bir sarışın," diyor. "Orijinal."

Sinon, "Piskopos neyi sevdiğini biliyor," diyor.

"Gerçek. Kasap Tanrı bu gece yüzünü gösterecek gibi de değil." Askerler kahkahalarla gülüyor ve sonra biri Sinon'dan ipimi kapıyor. "Onu diğer adakların yanına koyun."

I Ön odada, diğer "sunuların" kim olduğu hemen anlaşılıyor.

Oda her şekilden kadınla dolu.

ve boyutta, hepsi çekici. Bazılarının kocaman göğüsleri var, bazıları zayıf. Bazıları benden daha yaşlı, bazıları ise ancak liseye gidecek yaşta görünüyor. Hepsinin üzerinde benim giydiğim uzun beyaz peştamal ve kemer var.

Hepsinin sarı saçları var.

Diğer köleler bana zar zor bakıyor. Çoğu kısık sesle dedikodu yapıyor, ciltlerini yağlıyor ve saçlarını düzeltiyor. Bazıları çinili avludaki fıskiye'nin yanında kıkırdayarak eğleniyor. Sanki bir güzellik yarışmasının sahne arkasındayım ve sahneye çıkma sıramın gelmesini bekliyorum.

"Rimelin var mı?" En yakınımıdaki kıza sordum. "Ne?"

Bana doğru kaşlarını çatıyor ve uzaklaşıyor.

"Boş ver. Kötü bir şakaydı." Kendi kendime iç geçirdim, odada dost bir yüz aradım. "Sanırım sadece konuşmuş olmak için konuşuyorum."

Başka bir kadın yanımdan geçerken bana bakıyor.

Etrafta dolaşırken zeminin antre karoları kirli ayaklarımın altında serinliyor. Her duvar boyunca kılıç şeklindeki sütunlardan daha fazlasının bulunduğu bir sütun dizisi var.

Diğerleri. En az otuz kırk sarışın olmalı. Zeki gelinler, merak ediyorum?

Bir de bunların ne olduğunu bilseydim.

Genç bir kız duvarın dibinde oturuyor, bacaklarını altına sıkıştırmış, göğüsleri dışarıda, sarı bukleleri başının üzerinde ustaca bir düğüm oluşturmuş. Burada olmak için çok genç görünüyor ama sanırım köle ağılarında kimse kimlik sormadı. Yine de cana yakın görünüyor, ben de gülümseyerek ona doğru ilerliyorum. Bu sefer yarışma şakası yok, Faith, kendime hatırlatıyorum. Sen tamamen buralısın, hatırladın mı?

Bana doğru ürkek bir gülümseme fırlattığında, ben de ona gülümsüyorum ve yanına oturmak için yere çöküyorum. "Merhaba! Ben Faith." Ona elimi uzattım. "Burada yeniyim."

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve başını çekici bir şekilde eğiyor. "Alışılmadık bir isim. Nerelisiniz?"

"Oh, burada ve orada." Elimi havalı bir şekilde sallıyorum, çünkü ABD'den ve Dünya'dan olduğumu açıklamaya çalışmanın sadece bir hata olacağını biliyorum. "Sen mi?"

"Avalla. Glistentide'dan."

"Kesinlikle en sevdiğim yerlerden biri," diye yalan söylüyorum, ses tonumu dostça tutarak. Yanına oturuyorum ve ellerim kucağымda, aynı ilkel duruşla bacaklarımı altına katlıyorum. "Evinden çok uzaktasın sanırım. Buraya nasıl geldin?"

"Aventine'de mi?" Dudağını ısıırıyor ve başını eğiyor, o kadar utangaç ve garip görünüyor ki onu benimle aynı durumda düşünmek içimi acıtıyor. "Ailem beni gezgin bir tüccara sattı. Çok nazik biriydi ama bana yaptığı tekliflerden pek hoşlanmadım. Çok yaşlıydı ve itiraf etmeliyim ki her genç kız gibi aptalca hayallerim vardı." Omuz silkiyor ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Bu yüzden beni buraya getirdi ve sonra beni tapınağa adak olarak verdi, zeki bir gelin olmam için. Bu büyük bir onur."

Avalla kelimeleri söylüyor ama gülümsemesi biraz zorlama, gözlerindeki bakış biraz fazla boş.

Vay be.

Yakına eğildim. "Dediğim gibi, burada yeniyim. Bu gerçekten bir onur mu yoksa hapı yuttuk mu? Dürüst ol."

Sözlerim karşısında irkilmiş görünüyor ve sonra dudakları titriyor. Gözleri dökülmemiş yaşlarla cam gibi oluyor ve parmaklarıyla gözlerinin kenarlarını silerek hızla kırıştırıyor. "Beni ağlatacaksın ve sonra benek benek olacağım."

Evet, eminim bu bir onur olsaydı, ağlamazdı. En azından böyle ağlamazdı. Bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Zeki gelin olmak iyi bir şey değil. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Sadece seçimde başrahiple buluşacağımız zaman en iyi şekilde görünmek istiyorum."

"Seçmek mi?"

Avalla bana meraklı bir bakış attı. "Tapınak Beklenti için seçim mi yapıyor? Böyle bir şey duymadın mı?"

Omuz silkiyorum. "Gerçekten, gerçekten buradan değil."

"Ama sizin topraklarınızın tanrıları vardır. Bu Beklenti." Sanki sonunda bir "duh" varmış gibi söylüyor.

"Ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlandığımdan eminim," diye şaka yapıyorum.

Burnunu kırıştırıyor. "Aksanınız tuhaf," diye onaylıyor. "Denizlerin ötesinden mi geliyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Elimle devam etmesi gerektiğini gösteren bir işaret yapıyorum. "Bana bu seçimden biraz daha bahseder misin? Burada bir sürü kadın var. Hepimiz seçiliyor muyuz?"

"Oh hayır. Sadece bir tane. Diğerleri akıllı gelinler olacak."

Sadece bir tane. Pek iyi bir ihtimal değil ve ben kesinlikle odadaki en ateşli hatun değilim. "Peki ona ne olacak? Seçilen kıza?"

"Gelecek yıl boyunca başrahibin hizmetkârı olacak. Cleaver'lı Aron'un seçilmiş rahibidir ve bu nedenle bir sonraki Bekleyiş gününe kadar onun tüm ihtiyaçlarına hizmet edecektir. Ondan sonra, zengin bir ödeme alacak ve tanrıları memnun ederek boş bir hayat yaşayabilecek."

Pekala, bu açıkça dini bir şey. Yerel rahip için kişisel bir köle ve sonra özgürlük gibi geliyor. Zor bir geçiş. Yeterince kölelik yaptım. "Boş zaman hayatı kulağa harika geliyor," diye başlıyorum.

"Oh, evet. Bu büyük bir onurdur." Avalla'nın güzel yüzü umutlu.

"Ve diğer herkes akıllı gelinler mi oluyor? Nedir bu, rahibe gibi mi? Hayatımızın geri kalanını tanrılara hizmet ederek mi geçireceğiz?" Belki bir rahibe manastırından kaçabilirim."

"Sen... sen balta gelinin ne olduğunu bilmiyor musun?" "Hayır."

O pales ve kırlangıçlar Sert. "Cleaver
GELİNLER Tanrı'ya sunulan adaklardır."

İşte yine o kelime. En az "tart" kadar nefret etmeye başlıyorum. "Adak mı?"

"Fedakârlıklar." Zorlukla yutkunuyor ve gülümsemeye çalışıyor, ama yüzünde cam gibi bir ifade var. "Bu büyük bir onur."

Tamam, bu kesinlikle bir sorun olacak.

T Boğazımda kocaman bir düğüm oluşuyor ve Avalla'nın elini kendi elime sıkıştırıyorum. Panik yapmamaya çalışıyorum.

Kurban
edildim.
Bir
tanrıya.

Ben ve bu odadaki tüm kadınlar, eğer başrahibe hizmet etmek için seçilmezsek öleceğiz. Sanırım bir garson gibi "hizmet" etmeyeceğiz, daha çok yatakta hizmet edeceğiz.

Yani ya bu ya da ölüm. İşler sarpa sarıyor.
Seçimler, seçimler.

Odadaki kadın kalabalığına bakıyorum. Neşelerinin sert bir yanı var gibi görünüyor ve bazı kahkahaların zoraki olduğunu fark ediyorum. Köşede, saklamak için elinden geleni yapmasına rağmen ağlayan bir kız var. Bir diğeri fiskiye öyle dikkatle bakıyor ki, kendini içinde boğmak istediğine yemin edebilirim.

"Buradan çıkmalıyız," diye fısıldıyorum Avalla'ya. "Eve gitmem gerek."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapamayız. Tanrıların önünde rezil oluruz."

"Tanrılar burada neler döndüğünü gerçekten biliyorsa aptal eteğimi yerim." Elini tekrar sıkıyorum. "Ve bu da

giymem gereken tek şey. Hadi ama. Burada ölmek mi istiyorsun?"

"Hayır." Sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum.

"O zaman düşünelim. Bu tapınağı biliyor musun? Buradan bir çıkış yolu var mı?"

Başını sallıyor, hareketleri korkudan sarsılıyor. "Sahibim beni dün gece buraya getirdi. Ben de sizin gibi bu yerin yabancısıyım." Yüzündeki ifade kasvetli bir hal alıyor. Ağlamaya hazır görünüyor. "O zaman akıllı bir gelin olacağımı mı düşünüyorsun?"

"Tabii ki hayır. Sen harikası." Ona hafif bir gülümseme veriyorum ve bir damla gözyaşı süzüldüğünde yanağını siliyorum. "Her şey yoluna girecek. Bir şeyler düşünüyoruz. Tören ne zaman?"

"Bu gece. Gün batımında. Fırtınaların koptuğu saat."

Bu bana fazla zamanımız olmadığından başka bir şey ifade etmiyor. Bir öğleden sonra yeterli olmayacak. Ama elini sıkıyorum. "Bir yolunu buluruz."

BİR ŞEYİ ÇÖZME YETENEĞİMİ ABARTMIŞ OLABİLİRİM.

Dışarı.

Çıkış yok ve kalabalık oda çok sıkı korunuyor. Yapabileceğim en iyi şey? Avalla'nın bir numaralı köle olmasına yardım etmeye çalış, çünkü bunu çok istiyor. Sürekli piskopostan ve ona hizmet etmeyi ne kadar çok istediğinden bahsediyor, bu yüzden onun kazanmasını istiyorum.

Ne yazık ki onun için bulabildiğim tek koçluk, dudağını ısırmasını ve kirpiklerini kırıştırmasını söylemek. Bir yarışma koçundan daha kötüyüm. Bu odada pek çok deneyimli kadın ve harika güzellikler olduğu açık, bu yüzden Avalla'nın ciddiyeti var ve hepsi bu.

Bende o bile yok. İyi görünüyorum ama kesinlikle Truvalı Helen değilim. Sanırım onu

Çeşme. Spoiler: Sarışın.

Kaçamayacağıma göre, savaşmaya karar verdim. Bu da bir silaha ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Bütün gün etrafta bir silah arıyorum ve sonunda bir köşede sert kenarlı kırık bir kiremit parçası bulup elimle sıkıca kavıyorum. Yaklaşık parmağım kadar ama işimi görür.

Her zaman dünyanın en kızgın sarışın tavuğu gibi birini gagalayarak öldürebilirim.

Çünkü cenaze törenime kadar gülümsemeyeceğim. Sırf Milyon Sarışın Cenaze Yürüyüşü'nün bir parçası olmak için Game of Thrones taklidi garip bir dünyaya düşmedim.

Öyle ya da böyle buradan siktir olup gideceğim.

GÜNEŞ BATARKEN, TANIDIK BİR DAVUL SESİ

başlıyor. Çıplak kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve Avalla endişeyle elimi tutuyor. Dişlerimi sıkıyorum çünkü apartmanda duyduğum aynı davul sesi. Her şey bir şekilde buna bağlı.

Odaya daha fazla muhafız girerken ona "Harika olacaksın," diye söz veriyorum. "Kocaman gülümseme. Kirpiklerini kırıştır. Göğsünü dışarı çıkar. Gülümse."

Vakit gelmiş olmalı. Kadınlar sıraya diziliyor ve gardiyanlardan biri sıranın üzerinde bir aşağı bir yukarı dolaşarak bizi boy sırasına göre yeniden düzenliyor ve Avalla'nın elini sıkıca kavıyorum. O benden daha kısa. Ayrılacak olmamızdan nefret ediyorum, çünkü değişiklik olsun diye konuşacak birinin olması güzeldi. Bana "orospu" demeyen ya da memelerimi ellemeye çalışmayan biriyle.

Bu yabancı yerde kendimi çok yalnız ve arkadaşsız hissettim. Bir dostumun olması güzeldi.

"Sen. Bu taraftan," diyor muhafız, Avalla'nın onu takip etmesini işaret ederek. Bana endişeyle bakıyor ve ben de ona

cesaret verici iki başparmak yukarı.

Sırada ilerliyor, iki büyük memeli ve yaşlı görünümlü kadının arasına sıkışıyor. Gerçekten, bu onun için bir kazanç, çünkü genç ve çekici görünecek ve bir seks kölesinin olması gereken tüm o harika, ürkütücü şeyler. Ben iki güzelin arasına sıkıştım ama umurumda değil çünkü "seçilmeyi" planlamıyorum.

Tabii ki henüz B planını bulamadım ama aklıma bir şey geleceğini umuyorum.

Davul sesleri devam ediyor ve ardından kadın sırası başları öne eğik bir şekilde ilerliyor. Ben de otomatik olarak onları taklit ediyorum, ancak uzun, karanlık koridorlarda yürürken etrafı gözetliyorum. Havada yağmur kokusu var ve gök gürültüsünü duyabiliyorum. Davulların sabit ritmini bozuyor, bu da biraz sarsıcı olmaktan öte bir şey. Ayrıca bu binada eskisinden daha fazla insan var gibi görünüyor. Hepsi uzun kırmızı cübbeler giymiyor ama askerlerin sayısı da, basit tunikler giymiş sivillerin sayısı da daha fazla gibi görünüyor. Sanki herkes bir parti için toplanmış gibi.

Eğlencenin ne olacağına dair bahse girebilirim.

Sarışınların oluşturduğu sıra kalabalık koridordan geçiyor ve sonra çok büyük, dumanlı bir odaya giriyoruz. Davulcular odanın kenarlarında bekliyor, önlerine bakıyor ve ritim tutuyorlar.

Kalabalık burada tıka basa dolu ve nem birden fazla kişiyi terletiyor. Odada hafif bir vücut kokusu var ama kimse gitmiyor. Aksine, daha fazla insan içeri doluşuyor. Her türden yiyeceklerle dolu devasa bir ziyafet masasının bulunduğu arka duvar dışında tüm oda duvardan duvara insanlarla dolu. İleride, odanın ön tarafında, bir kürsünün üzerinde duran büyük bir taş taht gözüme çarpıyor. Sanki onur konuğunu bekliyormuşuz gibi boş.

Kürsünün arkasında, üzerinde savaş baltası sembolü ve içinden geçen bir şimşek bulunan, görkemli kırmızı kumaştan bir sancak var. Odayı tarayıp armut kafalı sahibimi arıyorum. O dışarıda

Bir köşeye sıkışmış birkaç askerle konuşuyor ama sürekli bu yöne baktığını fark ediyorum. Kaçmak istiyorum ama izleniyorum.

Birdenbire her şey sessizleşir.

Uğursuz bir gök gürültüsü var, ama davullar sessiz, insanlar sessiz, tapınaktaki her şey sessiz. Bir adam öne doğru yürüyor ve zaten tıklım tıklım dolu olan kalabalık onun için ayrılmaya çalışıyor. İnsanlar ona geçecek yer açmak için birbirlerini sıkıştırıyor. Sarışınların olduğu sıraya doğru ilerliyor ve ben de ona iyice bakıyorum.

Yaşlı değil. Bronzlaşmış ve elli ya da otuz yaşında olabilecek sert bir yüzü var. Nispeten iyi durumda gibi görünüyor ve kafası tamamen traşlı. Benim tipim değil ama belki Avalla'nın tipidir. Yaklaşırken cübbesinin farklı bir havası olduğunu fark ediyorum ve cübbesinin manşetleri ve etekleri boyunca taşlarla ve altına benzeyen şeylerle kaplı olduğunu fark ediyorum. Süslü. Prelating iyi para kazandırıyor olmalı.

Piskopos insanların arasında hareket eder, sonra ellerini havaya kaldırır.

Herkes başını eğerek dizlerinin üzerine çöker.

Lanet olsun. Kırık kiremit parçamı sıkıca kavriyorum ve diğerleri gibi diz çöküp başımı eğiyorum. Dua etmek yerine çıkış arıyorum.

Eğer kaçacaksam bir an önce kaçmalıyım. Piskopos "Kalkın" dedi. "Ayağa kalk da

Fırtınaların Efendisi, Baltanın Aron'u, Savaşın Kasap Tanrısı kendi seçtiği saatte, fırtınaların saatinde. Bugün Bekleyiş'i kutladığımız gün."

Blah blah Anticipation. Kimse yemek dışında hiçbir şey için heyecanlı görünmüyor. Herkesin yüzünde bıkkınlık ifadesi var. Sanırım kimse o kadar da "beklenti" içinde değil.

Ha.

Kırmızı cüppeli adam, kürsüsü olmayan bir vaiz gibi kollarını tekrar havaya kaldırır. "Her yıl bu gün,

Kutsal parşömenlerde anlatıldığı gibi, tanrıların bir Görünüş göndermesi umuduyla kutlama yapıyoruz. Bu tapınak Fırtınaların Efendisi, savaşın kasabı Balta Aron'a adanmıştır, ancak varlıklarıyla bizi onurlandırmaları halinde on iki tanrıdan herhangi birini memnuniyetle karşılarız."

Dönüyor ve boş kalan tahtın önünde eğiliyor, tahmin ettiğiniz gibi, boş.

Biraz kibarca alkışlanıyor. Herkes hala sıkılmış görünüyor.

Piskopos bir kez daha kalabalığa döner. "Bugünün ve Fırtınalar Efendimizin onuruna, onun adına bir ziyafet vereceğiz."

Bu insanları mutlu eder. Bir tezahürat yükselir.

Başrahip bize doğru dönüyor. "Fırtınaların Efendisi'nin şerefine bana hizmet etmesi için bir genç kız seçilecek. Geriye kalanlar balta gelinler olarak verilecek."

Kimse cevap vermiyor. Birisi sabırsız bir ses çıkarır.

Başka bir adam gözlerini deviriyor.

Beklentinin her yıl büyük bir hayal kırıklığı olduğunu düşünüyorum. Bahse girerim bu Noel'e çok benziyordur, ailenizin Noel Baba'nın yolda olduğuna dair söz vermesi ve sonra onun gerçek olmadığını öğrenmeniz gibi. Belki de Cleaver'ın Aron'u Kırmızı Burunlu Ren Geyiği Rudolph kadar gerçektir ve bu yüzden yemek dışında kimse bu özel tatili umursamıyor gibi görünüyor.

"Bana hizmet edecek bakireyi seçeceğim," diyor başrahip, dikkatimi tekrar odanın ortasına çekerek. "Onurlandırılacak kişiyi seçtikten sonra, duayı okuyacağız ve ziyafete geçeceğiz."

Piskopos sıranın sonuna doğru ilerliyor ve sarışın teklifleri incelemeye başlıyor. Teker teker yukarıdan aşağıya bakıyor ve kadınların çoğunun yarı çıplak olduğunun farkına varıyorum. Herkes aynı eteği giyiyor ama bir tek ben göğüslerime kadar sıyrıyorum. Bu inanılmaz derecede ürkütücü, özellikle de bir kızın kıvrık saçlarını parmaklamak için uzandığında.

saçlarını okşuyor ve sanki teninin ne kadar pürüzsüz olduğunu değerlendiriyormuş gibi parmaklarını bir diğerinin omzunda gezdiriyor.

Ugh.

Sırada ilerlemeye devam ediyor ve oda sessiz, tek ses seyircilerin alçak mırıltısı, sanki kimi seçeceğine dair bahse giriyorlarmış gibi. Sinon'un uzaktan bana baktığını fark ediyorum ve ona parmak atma dürtüsüne direniyorum. Bunun bir yararı olmaz.

Yani, iyi hissettirirdi ama zaten başım yeterince belada.

Sıranın sonuna doğru olduğum için bana ulaşması uzun sürmüyor. O gelmeden önce ellerimi arkaya doğru kaydırıp tuttuğum kiremit parçasını saklıyorum. Yaklaştığında ağır bir bitki kokusu alıyorum, sanki cübbesinin altında deodorantın bu dünyadaki versiyonuyla banyo yapıyormuş gibi.

"Kulakların neden delik?"

Göz kırpiyorum. Bu garip bir soru.

"Kulaklarım mı?" Başını sallıyor.

"Kulaklarında delikler var. Neden?"

Oh. "Delinmişler mi? İçlerine mücevher takıyorsunuz." Piskopos burnunu kırıstırdı.

"Barbarca."

Öyle mi? Buradaki insanların kulaklarına takı takmadıklarını bilmiyordum. Ne tuhaf bir şey.

Bir eliyle eteğimin önünü yokluyor. "Göğüslerini görmek isterim. Soyun."

Neşeli ve uyumlu olmak için çok fazla. Elbisemin önünü tuttum. "Hayır, teşekkürler."

"Ne?"

"Yani... hayır mı?" Tatlı tatlı gülümsemeye çalışıyorum.

"Ama 'hayır' en kibar şekilde, tabii ki."

Cevabım karşısında dehşete düşerek geri çekiliyor. "Buna cüret mi ediyorsun?"

"Çok utangaç göğüsler." Söz veriyorum. İçimden bir ses seçilmeyeceğimi söylüyor.

Piskopos bakışlarını bir kez daha üzerimde gezdiriyor. "Hoş görünüm... tatsız kişilik." Ve devam etti.

İş yerindeki son yıllık değerlendirmeme benziyor.

Yine de boğazımda bir düğüm oluşuyor. Onun küçük kölesi olmak istemiyorum ama ölmek de istemiyorum. Bu, "Memeler ya da GTFO "nun ortaçağdaki karşılığı, değil mi? Korkum yerini öfkeye bırakıyor.

Siktir et bu adamı.

Hepsinin canı cehenneme.

Kendime savaşıarak çıkacağımı söylüyorum. Bu bir son değil. Burada olma sebebim, isimsiz sarışınların arasında ölmekten daha fazlası olmalı.

Tekme ve çığlıklarla Dünya'dan sürüklendim. Burada olmamın bir sebebi olmalı. Bir pisliğe göğüslerimi göstermeyeceğim diye ölmek için olamaz.

Daha büyük bir amacı olmalı, değil mi? Garip auramın bir anlamı var, değil mi?

Tabii herkes bana yalan söylemediyse... ki böyle bir şey olabilir miş gibi görünmeye başladı.

Piskopos sırayı süpürmeye devam ediyor, bazı kızlarla konuşuyor ve kararını vermek için acele etmiyor. Avalla'ya yaklaşıırken nefesimi tutuyorum, çünkü bunu onun için istiyorum... tabii eğer isterse. Parlayan, umut dolu gözlerle piskoposa bakıyor, onu görünce neredeyse korkudan titriyor. Koşullar bu kadar vahim olmasaydı ve adam bu kadar hıyar olmasaydı çok hoş olurdu. Adam sıraya devam ettiğinde hayal kırıklığıyla çöktüğünü görebiliyorum.

Sonra en sondaki kızla, en kısa olanla konuşmasını bitirir ve döner. Kızların arasında bir kez daha yürür ve Avalla'nın önünde durur. "Bana hizmet etmek ister misin, canım?"

Dizlerinin üzerine çöküyor ve eteğini öpmeye başlıyor. "Bu benim için bir onurdur, peder!"

"Kalkabilirsiniz."

Dudağımı kıvırmamak için elimden geleni yapıyorum çünkü istediği buydu, ama dostum, burada hizmet edilen tanrının papaz olduğunu sanırsın. Pislik.

Avalla ayağa kalkıyor ve başrahip onu takip etmesi gerektiğini söylediğinde heyecanla bana bakıyor. Ona baş parmağımı kaldırıp cesaretlendirici bir selam veriyorum. En azından bir sorun halledildi.

Ama şimdi geri kalanımız akıllı gelinler. Şimdiden birinin sessizce hıçkırdığını duyabiliyorum. Ben ağlamıyorum. Pes etmiyorum. Odayı inceliyorum, nerede infaz edileceğimizi anlamaya çalışıyorum. Yeterince kişi birden cellada hücum ederse, bazıları mutlaka kaçar...

Başrahip odanın ortasına doğru ilerler ve o ilerlerken kürsüdeki boş tahtın yanına bir sandalye yerleştirilir. Neredeyse boş taş koltuk kadar büyük değil ama altınla işlenmiş ve aynı şekilde pahalı ve taht benzeri görünüyor. Piskopos cüppesini düzelterek bir güzel oturur. Avalla hemen merdivenlerde ayaklarının dibine oturur ve gözleri parlar.

Tapınağa doluşmuş kalabalığı işaret ediyor. "Yiyin! Balta Aron'un şerefine yiyin." Bir hizmetkâra el sallar ve biri ona bir tabak getirir.

Yemek masasına doğru bir koşuşturma olur ve ardından oda gürültülü ve şamatalı bir hal alır. Şaraplar elden ele dolaşüyor ve askerler sarhoş olmaya başlıyor. Kadınların sırasına bakıyorum, kimse bize bir şey ikram etmiyor. Hepsi heykel gibi durmaya devam ediyor, önümüzdeki muhafızlar da diğerleri gibi vurdumduymaz.

Pekala, sanırım "şanslı" balta gelinler hariç herkes için ziyafet zamanı. Sorun değil. Şarapla sarhoş olup aptallaşarak geçirdikleri her saat, buradan çıkmak için bir plan yapmam için bana bir saat daha kazandırıyor.

Zaman geçtikçe ve insanlar şarapla sarhoş oldukça, oda daha da gürültülü hale geliyor. Bir tur daha yemek getiriliyor ve Avalla'nın başrahibe lokmalar sunmasını izliyorum. Baş döndürücü bir şekilde mutlu görünmemek için elinden geleni yapıyor ve zaman zaman gergin bir şekilde bana bakıyor.

Daha fazla şarap getiriliyor ve ben kıpırdanıyorum. Kırık kiremit elimi kesiyor. "Bu parti ne kadar sürecektir?"

"Şafak sökene kadar," diyor yanımdaki kadın. "Kan saatini bekliyoruz."

Şafak mı? Yani burada oturup bütün gece herkesin ziyafet çekmesini izleyip ölmeyi mi bekleyeceğiz? Adamım, bu adamlar tam bir pislik.

Davullar uğursuz vuruşlarını bırakıyor ve yerini tiz flütler alıyor ve şimdi sarhoş aptallar pistin ortasında dans edip eğleniyor. Dostum, bu gerçekten bir ofis Noel partisi gibi. Dakikalar geçtikçe sinirlerim daha da geriliyor ve kaçamayacağımdan endişelenmeye başlıyorum. Buradan çıkmanın bir yolunu bulamayacağımdan.

Bu garip dünyaya gerçekten ölmek için getirildiğimi. Ayağa fırladım. "Tuvalete gitmem lazım." "Tuvalet mi?" Gardiyanlardan biri kaşlarını çatarak bana bakıyor.

"Adı bu değil mi? Lavabo? Lazımlık?" Bana boş boş bakmaya devam edince iç geçiriyorum. "İşemem lazım."

"Garderobe?"

"Emin misin?" Neredeyse bir haftadır ortaçağ cehenneminde olmama rağmen bu konunun henüz konuşulmamış olmasına inanamıyorum. Yine de önemli değil. Elimi keskin kiremit parçamın etrafında sıkılı tutuyorum. Belki de onu kullanmama gerek kalmayacak. "Kendim eşlik edebilirim. Bana yolu tarif et yeter."

Gardiyanlar birbirlerine bakarlar.

"Otur yerine," diyor başka biri, kaşlarını çatarak bana. "Bir yere gitmene gerek yok."

"Mesanem aksini söylüyor. Her yere işememi mi istiyorsun? Yaparım," diye tehdit ediyorum. "Bu biraz partiyi mahvetmez mi?" Onlara meydan okuyan bir bakış attım.

İkinci muhafız iç çeker. "Tamam. Onu ben alırım."

Yanımdaki kız ayağa kalktı. "Bekle. Benim de gitmem gerek."

"Ve ben," diyor bir diğeri.

"Ve ben," diye ekliyor bir üçüncüsü. Diğer iki kişi ellerini kaldırır.

Hayal kırıklığımı bastırıyorum. Herkes aynı lanet fikre sahipse kaçış planım tam olarak işe yaramayacak. Bunu benim için mahvediyorlar.

"Oturun, hepiniz," diye hırlıyor muhafız. "Sessizce oturacak ve Kan Saati'ne kadar bekleyeceksiniz, eğer oturmazsanız boğazınızı keser ve cesedinizi bir kutsama bile yapmadan nehre atarız. Anladın mı?"

Herkes oturur. Ben bile. Tanrım.

Eğlenenleri giderek artan bir tiksinti duygusuyla izliyorum. Zaman geçtikçe sarhoşluğun ötesine geçiyorlar. Biri yakındaki bir kadını okşamaya başlıyor ve sonra aniden eteklerini yukarı kaldırmış bir kız masanın üzerine atılıyor. Bakmamaya çalışıyorum ama çıkardığı seslere bakılırsa gerçekten iyi vakit geçiriyor. Avalla'ya bakıyorum, başrahibin dizinin dibine göçmüş, elini kalçalarının arasına sokmuş, kulağına fısıldıyor ve göğüslerini yüzüne bastırıyor.

Tamam, belki bu ortalama bir Noel partisinden biraz daha fazlasıdır.

Belki de daha çok... Yeni Yıl gibi? Gerçekten azgın, azgın bir Yeni Yıl, çıplak bir adam çıplak bir kadını kalabalığın içinde kovalarken değiştiriyorum. Tatilin asıl sebebine gösterilmesi gereken bir tür dikkat varsa bile, bu insanlar bunu çoktan unutmuşlar. Kürsüdeki tahta kimse dikkat etmiyor ve piskoposun şarap kadehini sanki kendi özel koltuğuymuş gibi koltuğunun üzerine koyduğunu fark ediyorum. Belki de öyledir. Biliyorsam ne olayım. Bu dünyada anlamadığım o kadar çok şey var ki.

Yani kimsenin umurunda olmayan bir tanrıyı kutlamak için neden otuz tane mükemmel sarışını öldürmek zorunda olduğunuzu.

Gök gürültüsü tepemizde çatırdıyor.

Odadaki insanlar duraksar ve ardından kahkahalar patlar. "Fırtınaların Efendisi bir selam gönderdi," diye sesleniyor rahiplerden biri. Yerli kadınlardan birini kucakladığını, şarabının cüppesinin önüne döküldüğünü fark ediyorum.

Sakar, dönüyor ve kılıcının uzun ucuyla insanlara tokat atıyor. Umarım cellat o değildir.

Bu düşünce midemi bulandırıyor ve hasta olacaktım gibi hissediyorum. Kendini gösterecek bir fırsat bekleyip duruyorum ama öyle bir fırsat yok. Yanımızda duran muhafızlar ayık olan tek kişiler ve kaçak bir sarışın köle kız bu kalabalıkta çok belli olur. Aralarına karışamam. Kaçamam.

Eğer benim için bir plan varsa, şu anda küçük bir ipucu iyi olurdu.

Gök gürültüsü tekrar patlar ve rüzgar yükselir.

Meşaleler titriyor, neredeyse sönüyor. Boğucu havayı ağır ozon kokusu dolduruyor ve dışarıda yağmurun başladığını duyabiliyorum. Yanımdaki korkmuş kadınlardan biri ağlamaya başlıyor. Beceriksizce sırtını sıvazlıyorum. "Sorun yok. Bir planım var."

Başarana kadar numara yap falan. Bir planım yok ama varmış gibi davranmak daha iyi hissettiriyor.

Yaklaşan fırtınayla birlikte hava daha da ağırlaşıyor. Gök gürültüsü tekrar patlıyor ve bu sefer o kadar yüksek ki tüm bina sallanıyor gibi görünüyor. Rüzgâr tapınağın içinden geçerek saatlerdir hissettiğim ilk esintiyi sağlıyor.

Meşaleler söner.

İnsanlar irkilerek bağırırken ben ayağa fırlıyorum. Bu benim şansım. Kaçma zamanı.

"Biri meşaleleri yeniden yaksın," diye sesleniyor başrahip tembel bir sesle. İnsanlar gülüyor ve birinin sevişme sesini duyuyorum, homurtular, inlemeler ve kadın kıkırdamaları. İğrenç.

Parmak uçlarımda, kalabalığın içinde ilerlemeye başladım. Herkesin dikkati dağılmıştı. Kaçma zamanı. İnsanlar birbirlerine o kadar sıkı kenetlenmişler ki ilerlemek imkânsız. Bir çift adamı iterek geçmeye çalışıyorum ama beni geriye doğru itiyorlar.

Meşalelerden biri yakılır ve ardından oda loş bir ışıkla dolar.

Birinin nefesi kesildi. "O burada!"

Küçük bir çığlık atılıyor ve sonra insanlar etrafımda diz çökmeye başlıyor. Etrafıma bakıyorum ve odanın önündeki büyük, boş tahtın artık boş olmadığını görüyorum.

Orada bir adam oturuyor.

Yine de "oturmak" olan biten için çok iyi huylu bir kelime gibi görünüyor. Varlığı o kadar ezici ki daha güçlü bir sıfat kullanılmalı gibi geliyor. Looms, belki. Lordlar. Evet. Yabancı hepimize hükmediyor, kibir ve küçümseme eşit oranda ondan yayılıyor. Hiç kıpırdamıyor, kollarını sanki hep buradaymış gibi sakın bir şekilde tahtın üzerine uzatmış. Odada etrafına bakarken, onu sevmek imkansız. Korku, evet. Hoşlanmak, hayır. Karşısında gördüklerinden nefret ettiği her zerresine işlemiş.

Keşke bakması bu kadar güzel olmasaydı.

Gerçek şu ki, en korkutucu şekilde muhteşem. Omuzları geniş ve kaslı, teni solgun. Soluk teni dönüm dönüm görünüyor ve tamamen çıplak olduğunu fark etmem bir anımı alıyor. Elbette bunu iyi taşıyor, tüm formu o kadar korkutucu ki, neredeyse diğer herkesin aşırı giyinmiş olduğu hissine kapılmama neden oluyor.

Koyu siyah saçları sırtından ve omuzlarından aşağı dökülüyor. Süslenmemiş, tepede yüzünden geriye doğru çekilmiş. Onu kadınsı göstermek yerine, yüz hatlarının ne kadar bariz bir şekilde erkeksi olduğunu vurguluyor. Çenesi keskin, burnu mükemmel derecede düz ve gözleri dar ve siyah... ve renkleri uyumsuz.

Yabancı bana da belli belirsiz tanıdık geliyor, bu topraklarda bir yabancı olduğum ve bu adam kadar mükemmel olmaya yakın birini bile tanımadığımı düşünülürse garip... ve sonra yüzünün sol tarafından geçen soluk bir yara izi olduğunu fark ediyorum.

Aman Tanrım. Heykel gibi.

Herkesin ayağa düşmesine şaşmamalı. Birdenbire Bekleyiş
Günü'nde törenin ortasına düşmesinin ne anlama geldiğini
anlıyorum. O tahtta oturuyor çünkü taht onu bekliyordu.

Ben Cleaver'dan Aron.

Gülüyorum. Yüksek sesle.

"Ha!"

Noel erken geldi, sürtükler.

A Tanrı az önce geldi.
Bunu herkesten çok daha heyecan verici buluyorum. Onun bir savaş tanrısı olması umurumda değil.

Her neyse. Eğer o bir tanrıysa, beni eve gönderebilir.

Yüksek sesle gülmüş olabilirim.

Aron'un bakışları bana dönüyor ve buz gibi.

Diz çöküp eğilmeyen tek kişinin ben olduğumu fark ediyorum ve gözlerimiz temas ettiği anda vücudumda bir ürperti hissediyorum. Orada bir güç var ve bu tanrılara tapmasam da dizlerimin üzerine çöküyorum çünkü bunu yapmak zorundaymışım gibi hissediyorum.

Tanrı - eğer öyleyse - bakışlarını odanın içinde sallamaya devam ediyor, tamamen sessiz. Bir süre sonra, tahtının yanındaki sandalyesinde oturan başrahibi fark ediyor ve bunu onaylamadığı anlaşılıyor.

Başrahip bembeyaz kesilir ve dizlerinin üzerine çökmek için acele ederken Avalla'nın üzerine tökezler. "Fırtınaların Efendisi," der başrahip ve titreyen sesi hareketsiz odada yankılanır. "Sizsiniz. Beklenti sonunda gerçekleşti."

Bir şey söyleyip söylemeyeceğini görmek için Cleaver'dan Aron'u izliyorum. Odayı incelemeye devam ediyor, uyumsuz

Bakışları düşmanlıkla yanıyor. Onun iyiliksever bir tanrı olup olmadığını merak ederek ürperiyorum. İçimden bir ses hayır diyor. Kendini tutuş biçiminde hiç de iyi bir tanrı olmadığını düşündüren bir unsur var.

Bakışları sandalyesinin kollarından birinin ucundaki kadehe kayıyor. Bu, başrahibin daha önce oraya koyduğu, dikkatini veremeyecek kadar eğlenmekle meşgul olduğu altın, mücevher kabuklu kadehin aynısıdır. Çok dikkatli, çok yavaş bir şekilde, Cleaver'lı Aron kadehe bir fiske vuruyor ve kadeh yere düşerek kürsüsünün mermer basamaklarından aşağı şarap döküyor.

"Neredeyim ben?" Sesinde ölümcül bir nefret var.

Şok oldum. Bu, apartmanda duyduğum ses. Beni rahatsız eden ve çıldırtan o muhteşem, pürüzsüz, derin ses. Ama...

Sahibinin bu adam kadar korkutucu olacağını düşünmemiştim. Ben de herkes kadar korktum. Bunun için mi getirildim? Bunu izlemek için mi? Savaş tanrısı geldiğinde bu odadaki herkesle birlikte öldürülmek için mi? Bir iki parça yerine oturmuş olsa da hâlâ kafam karışık.

Başrahip tanrının önünde adeta titrer. "Burası Aventine, lordum. Size adanmış bir şehir."

"Aventine'in nerede olduğunu biliyorum." Ses tonu sert.

Başrahip alnını mermer zemine bastırıyor ve adamın terlediğini duyar gibi oluyorum. "Aspect'inize hizmet etmekten onur duyarız. Sadece isteyin ve-"

"Hizmet etmekten onur duyuyor gibi görünmüyorsunuz," diyor Aron alaycı bir şekilde. "Buraya şarap içmeye gelmişsiniz gibi görünüyor."

Bu işi çözmüş. Şarap ve wenching günün sırası gibi görünüyor. Büyük yanık.

"Hayır, hayır, lordum," der başrahip dizlerinin üzerinde doğrulup. "Yanlış anladınız-"

"Öyle mi?"

Bu iki kelime adeta odaya buz gibi bir hava yayıyor. Her şey bir kez daha sessizleşirken ürperiyorum. Ben de dahil olmak üzere herkes açıkça dehşete düşmüştü.

Bir an için başrahip için üzüldüm. Hiç kimsenin tanrılardan birinin gerçekten ortaya çıkmasını beklemediği açık. Bir bakıma anlayabiliyorum. Noel Baba bacamdan aşağı süzülse ve beni kendisi için hazırlanan tüm kurabiyeleri yerken bulsa bunu nasıl karşılardı emin değilim.

Ama yine de Noel Baba gerçek değil.

Cleaver'ın Aron'u açıkça öyle ve pek de iyi huylu bir tanrıya benzemiyor. Piskoposun kıvranışını görmek hoşuma gitse de, keşke buradan başka bir yerde olsaydım.

"Nasıl hizmet edebilirim?" diye sorar piskopos, sesi dalkavuklaşır. "Emredin ve yapılsın."

"Nasıl hizmet etmen gerektiğini düşünüyorsun?" Cleaver'lı Aron'un yüzü ifadesiz ama yine de ondan hoşnutsuzluk duyduğumu hissediyorum.

Titreyen başrahip yerdeki kadehi alır ve tanrıya sunar-

-Sadece tekrar elinden alınmak için. "Senin artıklarını istiyor gibi mi görünüyorum?" Aron yine sesini yükseltmiyor ama yine de bu sessiz sözlerin ardından gelen mutlak bir tehlike hissi var. Bu adamla uğraşılmayacağı çok açık.

"Elbette hayır, lordum." Piskopos yavaşça ayağa kalkar ve odanın içinde telaşla etrafına bakınır. "Hizmetkârlar! Şeref konuğumuz için en iyi şarap! Peynir! Meyve! Et! Güzel elbiseler! Hemen!"

Oda hareketlenmeye başlar. İnsanlar piskoposun emirlerini yerine getirmek için koşuşturuyor, diğerleri ise oldukları yerde, dizlerinin üzerinde duruyor. Odada hissedilir bir dehşet duygusu var ve yanımdaki kız korkudan titriyor.

Ve şafakta kendi ölümünü düşünerek titremiyordu, bu yüzden bu beni biraz korkutuyor.

Belki de bu insanlar daha yumuşak, daha nazık bir tanrıya tapmalıydı. Savaş ya da fırtına tanrısından çok daha fazla kalbi ve kucaklaması olan birine.

"Sizin için başka ne yapabiliriz lordum?" Başrahip alnını yere bastırarak tekrar eğilir. "Aventine

hizmet etmekten onur duyuyorum."

Tanrı'nın başka bir zehirli yanıt vermesini bekliyorum. Onun yerine düşünceli bir şekilde elini kaldırıyor ve avucuna bakıyor. "Bu beden zayıf. Neden?"

Piskopos bir an kekeleydi ve hizmet eden bir kız elinde kıpkırmızı bir kumaşla ürkekçe ilerlediğinde, onu kızıdan kaptı ve sonra tanrıya sundu.

"Bunu ben istemedim," diyor Aron ve sesi sinirli çıkıyor.

"Elbette hayır, Fırtınaların Efendisi. Ben sadece İhtiyaçlarınızı tahmin ediyorum." Başrahip başını eğerek giysiyi uzatıyor ve elinden alınmayınca bir süre daha bekledikten sonra geri çekilerek cübbeyi titreyen Avalla'ya uzatıyor.

Sanırım bir tanrı kendisine pantolon giymesinin söylenmesinden hoşlanmıyor. Bu biraz komik, gerçeküstü bir şekilde. Elbette, bunu bilmek onun aletine bakma isteği uyandırıyor. Oturuş şeklinden hiçbir şey göremiyorum ama bir kız tanrı sikini ne sıklıkla görebilir ki? Eğer o gerçekten bir tanrıysa. Merak ettiğim için suçlanamayacağımı anlıyorum ama bakmak için yerimden kalkmıyorum.

Ben bile o kadar aptal değilim.

"Neden zayıf olduğunuza gelince, Fırtınalar Lordu, bir öneride bulunabilir miyim?" Piskoposun sesi geçen her dakika daha da dalkavuklaşıyor. Tanrı devam etmesi gerektiğini belirten bir el hareketi yaptığında, başrahip devam eder. "Kutsal parşömenler bundan bahsediyor. Bildiğiniz gibi" -sesi yeniden titremeye başlar- "son Öngörü'de, ölümlü dünyaya atılan tanrılar bir demir almak zorunda kaldılar."

Balta Aron yavaşça başını sallar. "Çapa. Hatırlıyorum." Duraklıyor ve elini tekrar esnetiyor, sanki alışık değilmiş gibi... ya da deri giymeye alışık değilmiş gibi. Bir süre sonra başını kaldırıyor. "Benim çapam kim olacak? Sen mi?" Dudakları kıvrılıyor.

Piskopos Aron'un hoşnutsuzluğunu açıkça fark eder. "Eğer lordumu memnun edecekse-"

"Öyle değil."

Oda bir kez daha sessizliğe gömülür. Hafif bir idrar kokusu var.

"O halde birini seçeyim mi?" Aron sanki sormak zorunda kaldığı için hakarete uğramış gibi kelimeleri tükürüyor. "Bana hizmetkârımı atamanı beklemekten sabırsızlanıyorum."

Piskopos oturur. Kel kafası ter içinde ve meşale ışığında kaygan bir parlaklık var. "Çapa kendilerini özgürce adamalıdır, Fırtınaların Efendisi."

Tanrı, sanki dünyanın en zor durumdaki insanıymış gibi iç çeker. "O zaman bir gönüllü yaklaşsın."

Oda tamamen sessiz.

Kimse Tanrı'ya hizmet etmek için öne çıkmıyor. İlk başta onları suçlamıyorum - o bir tür pislik. Ama baskıcı sessizlik devam ettikçe, nasıl oluyor da kimse gönüllü olmuyor diye merak ediyorum. O kadar kötü bir anlaşma mı? Kimse çapanın ne olduğunu söylemiyor.

Hem de hiç. Ve bu beni biraz endişelendiriyor. "Fedakarlık" için başka bir süslü kelime olabilir.

Saniyeler geçtikçe ve tanrının yüzü daha da kızgınlaştıkça, tepemizdeki fırtınalar sanki tüm gökyüzü başımıza yıkılacakmış gibi gürlüyor ve çarpıyor. Bunun duruma yardımcı olmadığını düşünüyorum. Herkes konuşamayacak kadar korkmuşken bir hizmetkâr bulamaz.

"Kimse yok mu?" diyor tanrı ve sesinden damlayan buzu neredeyse hissedebiliyorum.

Gün doğarken kesin ölümümü düşünüyorum. Burada ölmek istemiyorum.

Davulları ve evimde duyduğum sesleri düşünüyorum. Buraya getirilmemin bir sebebi var. Belki de budur. Aron korkunç biri ama daha önce de pislik patronlar için çalışmıştım.

Peki bana ne yapacak? Öldürecek mi? Nasıl olsa gün doğumunda ölmem gerekiyor. Belki de tanışmam gereken Beşparmaklar Kralı bu öfkeli tanrıdır. Belki de beni eve gönderebilecek kişi o olduğu içindir.

Ayağa fırladım. "Ben yaparım."

T Oda toplu bir nefes alıyor ve ben bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Ama geri adım atmak istemeyerek ayakta kalmaya devam ediyorum. Ben seçimimi yaptım. Eğer bu berbat dünyaya gelmemin bir nedeni varsa, belki de o neden tam burada, o tahtta oturup bana dik dik bakıyor olmasıdır.

Tanrı bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Sen mi?"

Kibirli sik. "Ben. Çok iyi bir hizmetkâr olmayabilirim ama bunu karşılıksız veriyorum." Sinmiş insanların üzerinden geçerek ilerliyorum. Sanki ölüme doğru yürüyormuşum gibi geliyor ama kendime bunun sadece korkularından kaynaklandığını söylüyorum. "Bu senin ihtiyacın, değil mi?"

"Bana her şekilde hizmet etmek mi istiyorsun?" Sesinin tonu kibirli, ifadesi neredeyse alaycı. Ayrıca sanki ona hizmet etmenin çok katmanlı sonuçları olacakmış gibi konuşuyor ve ses tonundan bu katmanlardan bazılarının ne olduğunu tahmin edebiliyorum.

Tüm yollar tam olarak düşündüğüm anlama geliyor.

Şaşkın görünmemek ve şaka yapmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu popo şeyleri mi demek? Çünkü ben popo işlerinde sınırı çizirim."

Aron homurdanıyor ve ilk kez tiksinti dışında bir duygu gösteriyor. Bıçak keskinliğindeki uyumsuz

Gözlerini bana dikti. Bir an için başpapaza yaptığı gibi bana da kötü bir ceza vereceğini düşünüyorum.

Onun yerine, elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor. Bekliyor.

Sertçe yutkunuyorum ve bir tuzağa düşüp düşmediğimi merak ediyorum. Başka kimsenin bunu yapmak istememesinin bir nedeni olmalı.

Ama seçeneklerim tükendi, bu yüzden derin bir nefes alıyorum ve ileriye doğru yürüyorum, basamakları çıkıyorum ve elimi onunkine koyuyorum.

ÇATLAK.

Yıldırım cızırdıyor. Elektrik çarpmış gibi.

Vücudumda güç dalgalanıyor ve yere yığılıp ayaklarının dibine yığılmadan önce boğulurcasına soluduğumun belli belirsiz farkındayım. Çenem bileğine çarpıyor ve mermer merdivenlerden birkaç basamak aşağı kayıyorum.

Kimse bana yardım etmeye gelmiyor.

Bir anımı alıyor. Sersemlemiş bilincim sanki dünya kendi üzerine çöküyormuş gibi hissediyor ve bu anda hem zevk hem de acı var. Sanki kozmik bir düzeyde bölünüp yeniden yaratılıyorum ve sonra tekrar insan formuna geri itiliyorum. Her şey acıtıyor.

Sonra her şey yeniden odaklanır ve dünya bir kez daha netleşir.

Alçak, hoş bir ses duyana kadar odanın sessiz olduğunu fark etmiyorum. Aron. "Haklısın. Bu daha iyi."

Başımı çevirip bakıyorum ve tanrı -şu anda öyle olduğundan şüphem yok- elini tekrar uzatıyor. Rengi, cildinin önceki kağıt beyazı tonundan biraz daha iyi görünüyor. Sanki benim sağlıklı ışıltımın bir kısmını almış gibi.

Tamam, belki de kimse vampir olduğu için vagonunu ona bağlamak istememiştir.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama uzuvlarım erişte gibi. Yan dönüyorum ve sonra zayıf kollarımla kendimi yerden yukarı itmeye çalışıyorum. Salyam mı akıyor? Salyam akıyor olabilir.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım. "Kimse kalkmama yardım etmedi. Ben hallederim." "O t u r m a s ı n a yardım et," diyor tanrı soğuk bir şekilde. "Ben sevmiyorum hizmetçimi böyle yayılmış görmek."

İnsanlar yanıma koşuyor ve kollarımdan tutup beni ayağa kaldırıyorlar. Dengesizce sallanıyorum.

Cleaver'dan Aron, "Ona üzerine oturabileceği bir şey getirin," diyor.

"Tahtım çalışacak mı, Fırtınaların Efendisi-"

Tanrı soğuk ve öfkeli bakışlarını başpapaza odaklar ve adam sessizleşir. "Senin hiç tahtın olmamalı, ölümlü. Burası benim tapınağım, değil mi?" Adam yalvarırcasına dizlerinin üzerine çöktüğünde, tanrı tekrar bana bakıyor. "Ona bir minder getirin. Ayaklarımın dibine oturabilir."

Dilimin ucunda onun çok nazik olduğundan yakınmak var ama gerçekten, şu anda bir yastık kulağa oldukça iyi geliyor. Az önce olanlar yüzünden bitkin düştüm. Sanki vücudum bir şeye yeniden ayarlanmaya çalışıyor ama nasıl yapacağını bilemiyor. Ayaklarımın üzerinde sallanırken, bir hizmetkâr elinde püskülleri başrahibin cübbesiyle uyumlu, kabarık, kırmızı bir yastıkla öne atılıyor ve ardından nazik bir el koluma dokunup beni yanına götürüyor.

Sonra da oynucağıymışım gibi tanrının ayaklarının dibine oturtuluyorum. Bu bir adım mı değil mi bilmiyorum.

Neye imza attım ben?

"Gelişimi kutlamaya devam edebilirsiniz," diyor Aron o görkemli, buz gibi sesiyle.

Herkes itaatsizlik etmekten çok korkar, bu yüzden eğlence devam eder.

İtiraf etmeliyim ki bir başkasının bu serserinin emrine girdiğini görmek hoşuma gidiyor, çünkü başpapazın bir ya da iki basamak aşağı indirilmeye dayanabileceğini düşünüyorum ve bu muhtemelen sık sık olmuyor.

Zengin, görkemli yemek tabakları güzel kadın hizmetçiler tarafından tanrıya getirilir, başları eğiktir, çıplak göğüsleri sanki teklif edilen tek şey yemek değilmiş gibi tabakların üzerine itilir. Diğer tarafta başka bir kız beliriyor ve ona bir şarap kadehi sunuyor, o da alıyor. Yemeğin kokusu ağızımı sulandırıyor ve aniden çok aç olduğumu fark ediyorum. Midem gurulduyor ve

Vücudumun verdiği tepkinin şiddetine şaşırarak ona sarılıyorum. Daha önce de acıkmıştım ama bu kadar değil.

Bu yeni. Açlıktan ölüyorum. Ağgözlü.

Aron bir şeyler ısırır ve sonra kaşlarını çatarak atar.

Şarabını yudumluyor ve sonra ona da kaşlarını çatıyor.

Midem gurulduyor. Kimse bana bir bok teklif etmiyor. Tek yaptığım Aron'un birkaç küçük ısırık alıp sonra tükürmesini izlemek

sanki ondan öğreniyormuş gibi.

Bakışlarımı fark ediyor ve o tuhaf, uyumsuz bakışlarını en yakındaki kıza çeviriyor. "Benim çapamın da yemeğe ihtiyacı var. Bana yaptığın gibi ona da hizmet et."

Servis yapan kızlardan biri ara verip önümde diz çöküyor ve tepsisini (ve göğüslerini) uzatıyor. Her çeşit meyve, parçalara ayrılmış parlak renkli sebzeler, çeşitli şekil ve boyutlarda kurutulmuş etler ve peynirler var. O kadar açım ki hepsini yiyebilirim ve bu yüzden gülümseyip tüm tepsiyi ondan alıyorum.

İlk gördüğüm şeyden kocaman bir ısırık alıyorum, bir dilim peynir. Sonra ekmek. Sonra bir bacak et. Hepsi inanılmazdı. Bir iniltiyi bastırıyorum.

Aron bana meraklı bir bakış atıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Şarabımı yudumluyorum ve odayı izlerken bile yemeye devam ediyorum. Aron'un yemeği karıştırmaktan başka bir şey yapmadığını fark ediyorum, yemekten çok incelemek ve tepsiye geri atmakla ilgileniyor ama umurumda değil. Hepsini ağzıma tıktırıyorum ve bardak bardak şarapla geri yıkıyorum. Sarhoş olmayı bekliyorum ama bir türlü olmuyor. Bu utanç verici - sarhoş olmak şu anda gerçekten güzel olurdu.

Tabaktaki her şeyi mideye indiriyorum. Yağlı ellerimi bana uzatılan keten bezine siliyorum ve partiye katılanları izlerken bir bardak şarap daha içiyorum. Kesinlikle daha sakın ve kimse sinsice parti seksi yapmıyor. Sanırım Aron bir ereksiyon katili. Herkes Cleaver'lı Aron'u görünce çok geriliyor ve onları suçladığımı söyleyemem. Ben de ne düşüneceğimi tam olarak bilmiyorum.

Görünüşe göre bu dünyada ne kadar uzun süre kalırsam, işler o kadar boka sarıyor. Şarabımı yudumluyorum ve beni de bu odadaki herkes gibi sarhoş etmesini dileyerek daha fazlası için kadehimi uzatıyorum. Bazen sadece Aron ve ben ayıkmışız gibi geliyor... ve bu iç karartıcı.

Şarap kadehim yeniden dolduruluyor ve tekrar içiyorum. Bunu yaparken odayı tarıyor, herkesi izliyorum. Piskopos sandalyesini odanın diğer ucuna, bu sefer yere koymuş ve Aron'dan mümkün olduğunca uzakta olduğu gerçeğini gözden kaçırmıyorum. Adamı suçladığımı söyleyemem. Avalla hâlâ onun yanında duruyor ama gözlerinde belirsizlik var. Aslında herkesin gözlerinde belirsizlik olduğundan eminim. Tanrı bizzat burada olduğu için kimse ne yapacağını bilmiyor. İçimden bir ses onun gerçekten geleceğini hiç beklemediklerini söylüyor.

Askerler hâlâ duvarlara dizilmiş durumda ama yüzlerindeki ifade hem temkinli hem de korku dolu. Kimse nasıl tepki vereceğini bilmiyor. Bu, yakında bitecek bir partinin tüm özelliklerini taşıyor.

Bu düşünce midemin sıkışmasına neden oluyor ve sarışınların şafağı beklediği odanın uzak ucuna bakıyorum. Onlar için hiçbir erteleme yok ve birkaçının umutsuzca metanetli olmaya çalıştığını görüyorum, bir diğerinin ise yüzünde gözyaşları parlıyor. Şafak yaklaşıyor ve bu zavallı kadınlar kimsenin umurunda değil. Bir şeyler yapmalıyım.

Tahtındaki tanrıya bakıyorum. Önüne bakıyor, gözleri kısılmış, tapınağını dolduran insanları izliyor. Neyi bu kadar büyüleyici bulduğunu merak ediyorum, çünkü bana göre onları izlemek o kadar da ilginç değil. Yemiyor ya da içmiyor. Denemiyor bile. Bir süre önce kendisine ikram edilen fincan hala çoğunlukla boş ve kolçağının ucunda duruyor ve titreyen bir köle tarafından tutulan yemek tabağına dokunulmamış. Hah.

Akıllı gelinler hakkında bir şeyler söylemeliyim. Onları kurtarmaya çalışmazsam kendimle yaşayamam. Aron'un tahtına dönüyorum ve beni fark etmesini bekliyorum.

Tabii ki, bir iki dakika baktıktan sonra beni görmezden gelmeye devam etti. Tanrıların her şeyi bildiği buraya kadarmış. Boğazımı usulca temizliyorum ve bu beni bir yere götürmeyince, biraz daha yüksek sesle tekrar deniyorum.

Cleaver'lı Aron dönüp bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor. "Hasta mısın sen?"

"Uh, hayır-"

"Boğulmak mı?"

Ondan hoşlanmayı gerçekten zorlaştırıyor. "Dikkatini çekmeye çalışıyordum."

"Beni rahatsız ederek mi?" Eğlenenlerin bulunduğu odayı işaret ediyor. "Bu aptallar tarafından yeterince kızdırılmadığımı mı düşünüyorsun? Sen de mi katılmaya karar verdin?"

Bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bana doğru dönüyor, yüzünde yarı eğlenmiş, yarı sinirli bir ifade var. "Benden bir iyilik mi istiyorsun? Bana hizmet etmen gerekmiyor mu?"

"Oyunun biraz erken olduğunun farkındayım," diyorum ona rahatça, bu pisliğe karşı en iyi taktiğin güven olduğuna karar vererek. Ne de olsa ayaklarına kapanmak başpapazı hiçbir yere götürmedi. "Ama evet, bir şeyin yapılmasına ihtiyacım var ve bu aptalların dinleyeceği tek kişi sensin. O yüzden soruyorum-"

"Soruyorum," diye tekrarlıyor.

İç çekiyorum. "Tamam, yalvarıyorum, eğer duymak istediğin buysa." Odanın arka tarafındaki sarışın kümesini işaret ediyorum. "Ama bütün o kadınları şafak vakti senin adına kurban edecekler. Akıllı gelinler olarak."

"Ve?"

"Ne demek 've'?" Ona bakıyorum. "Bunun olmasını mı istiyorsun?"

"Olması ya da olmaması umurumda değil. Neden umursayayım ki? Ben bir tanrıyım. Onlar ölümlü. Hayatları bir toz zerresi kadar kısa." Bunu belirtmek istercesine başparmağını ve işaret parmağını birbirine vuruyor. "Neden kendimi onlarla rahatsız edeyim ki?"

"Çünkü sizi onurlandırmak için ölmek zorunda kalmamalılar. Bu barbarca ve aptalca. Seni tamamen farklı bir şekilde onurlandırabilirlerdi."

"Bu gece nasıl onurlandırıldığım gibi mi?" Ağzı düzleşir.

"Bakın, bu insanların sizin statünüzdeki bir adama saygı gösterme konusunda berbat olduklarını kabul eden ilk kişi ben olacağım," diyerek onun kibriyle oynamaya karar verdim. Onaylarcasına homurdandığında devam ediyorum: "Ama bu kadınların ölmesi için bir sebep değil. Onların bu işle hiçbir ilgisi yok. Onlar sadece bazı pislikler tarafından satın alınıp buraya adak olarak getirilen köleler. Bu onların suçu değil."

Bana doğru baktı. "Sen de onlardan biriydin, değil mi?" "Öyleydim. Şafakta ölecektim."

"Bunun yerine bana hizmet etmeyi seçtiniz."

"Bu doğru." Ona pişmanlık duyduğumu ya da kaderin bizi bir araya getirmiş olabileceğini söylemiyorum. Bu benim için bile çok klişe.

Kadınları kısık gözlerle izliyor. "Bazıları senden çok daha güzel ve muhtemelen daha köle ruhlu. Bana başka bir çapa seçebileceğimi mi söylüyorsun?"

"Özgürce verilmeli, unuttun mu? Ayağa kalkan tek kişi benim."

"Gerçek." Ağzı seğiriyor ve sinirlendiğini mi yoksa eğlendiğini mi anlayamıyorum. Muhtemelen ikisi de. Bir süre sessiz düşündükten sonra tekrar bana bakıyor. "Peki onlara neden yardım edeyim?"

"Çünkü gerçekten, gerçekten kibarca soruyorum?" Ona en parlak gülümsememi veriyorum. "Ve biz bir takım mıyız?"

"Biz bir 'takım' değiliz," diyor Cleaver'lı Aron o buz gibi soğuk sesiyle. "Ben bir tanrıyım ve sen de benim bu dünyadaki dayanağımsın. Bunların hiçbirinde 'takım' söz konusu değil."

Vay be. Bu adam çukçülük konusunda ders verebilir, bu konuda çok iyi. "Tamam, o zaman sana yalvarıyorum. Lütfen onları kurtar. Sabah ölecekleri düşüncesine dayanamıyorum. Ne istersen yaparım."

"Ama sizin deyiminizle 'popo işi' yok." Ses tonu son derece buyurgan.

Şaka mı yapıyor? Anlayamıyorum. "Bunun dışında ne istersen," diye düzeltiyorum.

"Nasıl olsa ben ne istersem yapacaksın."

"O zaman ekstra özel bir şey yapacağım," diyorum ona umutsuzca. Eğer kibirli bir pislige sakso çekmek iki düzine dehşete düşmüş kadının hayatını kurtarmam anlamına geliyorsa, hemen şimdi ellerimin ve dizlerimin üzerine çökeceğim. "Sadece söyle, yapacağım."

"Sessiz olabilirsin," dedi bana.

Lanet olsun. Kabalığını protesto etmek için ağzımı açtığımda gümüşü kaşlarını bana doğru kaldırdı. Hay sikeyim. Bu bir test mi? Anlayamıyorum. Bu adamı okumak imkansız. Ağzımı kapatıyorum ve endişeyle tabureme yığılıyorum. Parmaklarımı ağzıma bastırıyorum, yeterince yapmadığım için endişeliyim. Daha önce bir şey söylemeli miydim? Tüm özgürlüğümüz karşılığında Tanrı'ya "demir atmam" için pazarlık mı etmeliydim? Ya her şeyi berbat ettiysem ve hepsinin ölümünü izlemek zorunda kalırsam? Bunu kaldıramam. Minderimde kıvranıyorum, perişan halde.

Tekrar konuşmalı mıyım diye düşünerek Aron'a bakıyorum. Ben ağzımı açıp başka bir ricada bulunamadan tanrı elini kaldırıyor. "Prelate." Parmaklarını gösterişli bir şekilde oynatarak birisinin onun emirlerini yerine getirmesi gerektiğini işaret ediyor.

Piskopos sandalyesinden kalkıp tanrıya doğru ilerliyor, ellerini dindar bir tavırla kavuşturmuş. İçimden bir ses, Sik Torbası Aron'la tanıştığı için şu anda muhtemelen çok daha az dindar hissettiğini söylüyor. Hemen dizlerinin üzerine çökmüyor ve tanrı ona o kadar sert bakıyor ki gözlerinin başrahibin kafatasını deldiğini hissedebiliyorum.

Başrahip belli ki yetkili olmamaya alışkın değil. Aron'un kendini beğenmişliği karşısında neredeyse kılları kıpırıyor ve tanrının önünde durmuş bekliyor. Bu bir irade savaşı gibi ve bu sırada tepedeki fırtına çatırıyor ve

daha da uğursuzlaşıyor. Havadaki basınç değişimi başımı ağrıtıyor ve irade savaşında irkiliyorum.

Tabii ki ilk eğilecek olan başrahiptir. Dizlerinin üzerine çöküyor ve oturmadan önce alnını tekrar yere bastırıyor. "Size nasıl hizmet edebilirim, Fırtınaların Efendisi?" Sesi gergin ve emre amade olmaktan hoşlanmadığı belli.

Aron başını eğiyor, sonra şarap kadehini yana, bana doğru uzatıyor. Oh. Sanırım onu almam gerekiyor. Alıyorum ve dokunduğumda parmaklarımdan bir kıvılcım çıkıyor, metalin içinden geçiyor. Bir çığlık atıyorum ve bardağı düşürmemeyi başarıyorum, ama zar zor. Tanrı ayağa kalkmadan önce bir süre ellerini tahtının uçlarına dayıyor ve sonra çıplak tanrı poposunun kuş bakışı görüntüsüne "muamele" görüyorum.

Kabul etmeliyim ki, oldukça iyi bir popo. Sanırım bir tanrı olduğunuzda bu beklenen bir şey. Onun geri kalanı gibi solgun, ama küreler

mükemmel şekilli ve kaslı. Umurumda değil, çünkü kutsal bir baş belasına bağlı. Gerçekten. Ellerini kalçalarına koyuyor ve odayı inceliyor. "Arka tarafta kutlama yapmasına izin verilmeyen şu bakireler kim?"

Piskoposun bakışları bana kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Bunun suçlusunun ben olduğumu biliyor. Ona karşı geri adım atmak istemeyerek çenemi kaldırıyorum. Ne de olsa artık kürsüde bir koltuğum var, ama onun yok. Bu beni daha önemli yapıyor. Canın cehenneme.

Kabul, Aron'un ayaklarının dibinde bir koltuk ama yine de onun üstünde bir koltuk.

Piskopos nazikçe boğazını temizliyor. "Bunlar tanrılara sunulan adaklar."

Kulağa o kadar iyi niyetli geliyor ki elimde olmadan konuşuyorum. "Bir grup insan tapınağa köleler getirdi. İçlerinden en iyilerini seçiyor ve geri kalanlar şafak vakti kurban ediliyor," diye ekliyorum.

İki adam da bana ters ters bakıyor. Vay be.

Baltalı Aron başrahibe döner ve tepedeki gök gürültüsü uğursuzca yuvarlanır. "Neden tanrılara kurban ediliyorlar?"

"Bağlılığımızın bir sunusu olarak elbette. Yüzyıllar boyunca bu böyle olmuştur lordum."

Aron kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, solgun çıplak bedeni ve fırtınalı öfkesiyle. "Tanrılar hiç böyle bir şey istedi mi?"

Piskopos sessiz.

"Size bir soru sordum. Benim ya da başka biri tarafından masumları kurban etmeniz emredildi mi?"

"Bu bir gelenek," diyor piskopos belli belirsiz. "Köleler her Anticipation'da balta gelin olarak verilir-"

"Bunun kutsal parşömenlerde yazılı olduğunu hatırlamıyorum. Öyle mi?" Sesi aynı anda hem rahat hem de buyurgan ve itiraf etmeliyim ki her konuştuğunda omuzlarımı kamburlaştırıyorum, çünkü sesi çok kızgın geliyor ve gök gürültüsü sürekli tepemde çıtırdıyor.

Bir süre sonra başrahip dudaklarını yalıyor. "Öyle değil, Fırtınalar Lordu."

"Kutsal parşömenlerde bunlardan herhangi biri var mı?" Aron elini sarhoş, tıka basa parti müdavimleriyle dolu kalabalık, harabeye dönmüş tapınağa doğru sallıyor. O anda çıplak bir kadın ciyaklayarak kırmızı tapınak cübbesi giymiş bir adamdan kaçıyor. "Bu ayyaşlık mı?"

Piskoposun yüzünün buruştuğunu hissedebiliyorum. "Öyle değil lordum. Ama tüm bunlar sizin onurunuza yapılan gelenekler-"

"O zaman dur," diye hırlıyor Aron. Dönüp sandalyesine doğru ilerliyor ve solgun, tüysüz vücuduna bir göz atıyorum, göğsü de arkası kadar kaslı... ve büyük taşakları ve daha da büyük bir siki olduğunu fark ediyorum. Kocaman.

Tamam, bu cevaplar.

God-cock görünüşe göre çok etkileyici.

Aron kendini tahtına geri atar ve ellerini kollarının üzerinde kenetler. "Burası benim tapınağım, değil mi?"

Belki de zamanını benim isteklerime itaat ederek geçirmelisin?" Sesi neredeyse bir hırıltıya dönüşüyor.

Başrahip alnını tekrar yere indirir. "Elbette, Fırtınaların Efendisi."

Öfkeli tanrı bakışlarını bana doğru çeviriyor. Bir gözünün kahverengi, diğerinin yeşil olduğunu fark ediyorum ve bu alışılmadık bakışın altında donup kalıyorum. "Ben neyin tanrısıyım, kadın?"

Kahretsin, bu hileli bir soru mu? "Cleavers?"

Birisi dehşet dolu bir ses çıkarır.

Gözleri kısıldı.

İğne düşmesi.

Hava o kadar ağır ve uğursuz ki sanki uzaktan boğazım sıkılacakmış gibi hissetmeme rağmen ıslıl ıslıl gülümsüyorum. "Muhtemelen buralı olmadığımı ve bu yüzden bu cevabı bilmediğimi belirtmeliyim."

Piskopos ince bir sesle "Savaş," dedi. "Savaş ve gök gürültüsü."

"Bu benim ikinci tahminim olacaktı," diye ekliyorum. "Bunun bakireleri kurban etmekle ne ilgisi var anlamıyorum. Muhtemelen bir düello ya da dövüş falan düzenleseniz daha iyi olur."

Oda sessizleşiyor. Piskopos konuşmaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibi ateşli gözlerle bana bakıyor. Şansına küs. Yüksek sesle konuşmak bana kürsüde bir minder kazandırdı ve elde ettiğim tek avantaj buysa, bunu kullanacağım. Yakında "ayrıcalığının" bedelini ödeyeceğimden şüpheleniyorum.

Kıç meselesini hiç açmamalıydım.

Aron uzun bir süre sonra, "Hizmetkârım haklı," dedi. "Fedakârlığınla beni onurlandırmıyorsun. Eğer beni kanımla onurlandırmak istiyorsanız, bunu savaş alanında yapın. O kızları ailelerine dönmeleri için serbest bırakın."

"Onlar köle, Lordum-"

"O zaman onları tut ve diğer tapınak kölelerine yaptığın gibi besle."

"Elbette, Lordum." Sesi cam çiğniyormuş gibi geliyor.

Arkadaki kadınlardan biri yüksek sesle hıçkırmaya başlıyor ve Aron'un yüzüne yayılan kızgınlığı görebiliyorum. Sanki öleceğini yeni fark etmiş gibi ağlayan kadına eliyle işaret ediyor, ama ölmemiş. "Neden ağlıyor?"

İtiraf etmeliyim ki ben de en az onun kadar şaşkınım.

Piskopos sanki omurgasını buluyormuş gibi kendini düzeltir. "Tanrıları onurlandırmak için kurban edilmezse efendisinin şerefini lekelemiş olur."

Ben izlerken, Aron sanki tüm bu olanlardan etkilenmiş gibi burnunun kenarını sıkıyor. "Benim isteğim üzerine tapınağıma hizmet ediyorsa bunun neresi onursuzluk?"

Kadının ağlaması hafifler ve bakışları şaşkınlığa dönüşür, sonra da tökezleyerek Aron'un tahtından kısa bir mesafe ötede dizlerinin üzerine çöker. "Sadece hizmet etmek istiyorum, Fırtınaların Efendisi. Elimden geldiğince tanrılara hizmet etmek istiyorum."

Aslında kısa bir an için Aron için üzülüyorum, çünkü durumdan o kadar yılmış görünüyor ki çenesi sıkılıyor ve gözlerini devirmesine ramak kaldığından şüpheleniyorum. "Tapınağıma hizmet et. Ve ağlamayı bırak. Tanrılar gözyaşlarını sevmez," diye tersliyor.

Tüm tanrılar mı yoksa sadece bu mu, merak ediyorum?

Başrahip eğilir ve ardından diğer kadınlar dizlerinin üzerine çökerek teşekkürlerini sunarlar. Aron daha da sinirli görünüyor ve eli kol dayanaklarından birine doğru yumruk şeklinde kıvrılıyor.

Fikrini değiştirmek üzereymiş gibi görünüyor, ben de söze giriyorum. "Bahse girerim tapınağın tüm bu yeni hizmetkârları sabah erkenden işlerine, yani tanrılara olan bağlılıklarına başlayacaklardır," diye düzeltiyorum Aron'a bakarak. Birisi onlara nerede uyuduklarını gösterse iyi olur, böylece biraz dinlenebilirler. Geç oldu."

Yani, onları buradan çıkar ki Aron kendini kaybetmesin.

Piskoposa sert bir bakış attım ama o bana sadece konuşmaya cüret ettiğim için aptalmışım gibi baktı. Kırmızılardan biri

Arkadaki cüppeli rahipler daha zeki görünüyor. Ağlayan, secde eden kadınlardan bazılarını toplar ve onları arka koridora doğru götürmeye başlar. Başrahip tanrıya selam verip geri çekilerek sandalyesine dönüyor ve Aron'un çenesindeki gerginlik biraz azalıyor. Odanın alçak uğultusu yeniden yükselir, konuşmalar bir kez daha devam eder.

Yalnız kaldım, hayatımda gördüğüm en huysuz, en güzel adamın ayaklarının dibinde oturuyorum ve o sanki limon emiyormuş gibi görünüyor. Yine de yaptığı şey göğsümdeki sert düğümü biraz hafifletti. Dikkatini çekmek için bacağına dokunuyorum ve içimi titreten elektrik kıvılcımını görmezden geliyorum. "Teşekkür ederim-"

"Bana teşekkür etme," diye tersleyerek sözümü kesti. "İhtiyaçlarıma uygun olmasaydı, konuşmazdım. Beni nazik, kibar bir tanrı sanma. Ben öyle biri değilim."

Yeesh. Elimi geri çekiyorum.

Odayı izlemeye geri dönüyorum, ancak şafak sökmeye yaklaştığı için pek çok insan dışarı çıkıyor gibi görünüyor. Çok fazla esneme var ve masalara serilmiş yiyecekler çoktan yıkılmış ve kokusu dönmeye başlamış. Mermer zemin üzerinde şarap döküldüğünü gösteren su birikintileri var ve ayağımla bir ekmek kabuğunu nazikçe kenara itip kendi esnememi tutmaya çalışıyorum. Şimdi ne olacak, merak ediyorum. Tüm tabağı stresle yemiş olsam da hala açım ve uzun gün beni yakalıyor. Omurgalarımı sıkan ölüm korkusu geçtiğine göre artık bitkinim. Bir gün daha yaşayacağım ve Aron ve onun saçmalıklarıyla uğraşmak zorunda kalsam bile bunu kabul edeceğim.

Elbette, buraya geldiğimden beri hiç bitmeyen uzun bir bok fırtınası oldu. Yorgun olmama şaşmamalı. İnsanların tedirgin bir şekilde Aron'a doğru bakışlarını ve nasıl yaparlarsa yapsınlar gizlice kaçışlarını izliyorum. Kimse tanrının etrafında ne yapacağını bilmiyor. Onları suçlayamam. Kendisini pek de sevimli, iyi kalpli biri olarak göstermedi.

Bahse girerim şu anda tüm bu "Beklenti" olayından pişmanlık duyuyorlardır.

Aron'a bakıyorum ama insanların uzaklaşıp gittiğini fark etse bile bunu belli etmiyor. Önüne bakmaya devam ediyor, azalan kalabalığı izliyor ve yüz ifadesi her zamanki gibi tatsız.

Bana öyle geliyor ki belki de şu anda ne yapması gerektiğini bilmiyordur. Eğer ilk kez insanların arasına karışıyor, belki de insanların bir noktada yatağı gittiğini bilmiyordur? Varlıklarıyla onu aşağılıyorlarmış gibi oturup kalabalığa dik dik bakmıyorlar mı? Ve eğer ben onun hizmetkârıysam - onun sunucusuysam - ona bu haberi vermek zorunda olan ben miyim? Çünkü kaçıp giden her kişi için, odanın kenarlarında bekleyen, yüzleri beklenti ve yorgunluk karışımı olan cüppeli bir kişi daha var. Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim.

Etrafıma bakıp başrahibi arıyorum, çünkü belki de geveze davranıp Aron'a gece için bir oda ayarlama konusunda konuşmanın zamanı gelmiştir, böylece herkes biraz uyuyabilir. Tabii ki bu, Aron'a tercih etmediğim şekillerde "hizmet etmem" gerekeceğı anlamına gelebilir, ama o kadar yorgunum ki şu anda sadece bu işi bitirmek istiyorum.

Piskoposun koltuğı boş, Avalla yarı uykulu bir halde koltuğun kenarına yaslanmış. O da mı kaçtı? Kırmızı cüppeli kel kafayı bulmak için odayı tarıyorum ve onu gölgeli bir köşede buluyorum. Tanıdık, armut kafalı bir askerle konuştuğunu gördüğümde tüylerim diken diken oluyor. Eski sahibim. Sinon.

İkisi de bu yöne bakıp konuşuyor ve yüzlerinde hoş olmayan ifadeler var. Ben izlerken Sinon kılıcının kabzasını düşünceli bir şekilde parmaklıyor.

Bu konuda içimde kötü bir his var. Piskopos da bir o kadar nahoş görünüyor ve sahip oldukları tanrıdan memnun olmadıklarından şüpheleniyorum. Belki de bir savaş tanrısı yerine bir doğa tanrısına tapmalıydılar.

Yoğun sohbetleri devam ediyor ve sürekli Aron'a bakıyorlar. Şu anda kimsenin bu adamın büyük bir hayranı olmadığını biliyorum ama konuşma tarzları tüylerimi diken diken ediyor. Sanırım her ihtimale karşı bunu kesmeliyiz. Tahtındaki Aron'a bakıyorum ve gözlerinin biraz cam gibi olduğunu, kapaklarının ağırlaştığını fark ediyorum. Yorgun görünüyor.

Bütün gece tahtında kalmak zorunda olmadığını bilmiyor mu?

Tereddütle bacağına tekrar dokunuyorum. Bu kez, derisini sıyırdığımda elimden aşağıya doğru dalgalanan şoka hazırım. "Başrahipten sizin için bir oda hazırlamasını isteyeyim mi?"

Tanrı'nın bakışları bana doğru kayıyor.

"Neden?" "Uyuyabilesin diye mi? Dinlenebilesin diye mi? Rahatlamak için mi?"

"Uyu," diye tekrarlıyor, öneriyi düşünüyor mu yoksa ne anlama geldiğini anlamaya mı çalışıyor bilmiyorum. "Pekâlâ. Gidip piskoposu getir ve ona bir oda istediğimi söyle."

Ayağa kalkıyorum ve çok kısa mini elbisemin altının tozunu alıyorum. Ne söylediklerini duymak istediğimi itiraf etmeliyim. Odayı geçiyorum ve kalan kalabalığın arasından dolambaçlı yollardan ilerliyorum.

Odanın köşesinde hararetli bir sohbeta dalmış iki adamın yanına sokuluyorum. Yaklaştığımı fark etmediler ve ben de sessizce yaklaşarak sohbetlerine gizlice dahil olmaya çalışıyorum.

"Hangisi olduğu belli olmalı," diye mırıldanıyor başrahip. "Asıl soru, bu konuda ne yapacağımız?"

"Yapmak zorunda olduğumuz şey," diyor asker -eski sahibim-. "Eğer kadın kontrol edilemezse ve adam da yola getirilemezse, Aventine daha iyi durumda olabilir..."

İlerlerken ayağıma çarpan yarısı yenmiş bir meyve parçasını yanlışlıkla tekmeliyorum ve iki adam da bana bakıyor. Kahretsin. Parlak bir şekilde gülümsüyorum, kalbimde çarpan korkuyu görmemeleri için en boş ifademi takınıyorum. Konuşmalarının çoğunu anlamıyorum ama iyi haberler olmadığına eminim. "Merhaba. Tanrı hazır

gece uyumak için. Onun için hazırlanmış bir oda var mı?" Ve sırf bu iki pisliğe karşı biraz sinsi davranmaktan kendimi alamadığım için ekliyorum: "Onun muhteşem tanrılığına uygun bir şey tabii ki."

İki adam da birbirlerine bakarlar. İkisi de gölgeli köşelerinden kıpırdamıyor. Başrahip bir süre sonra, "Benim odalarım bu tapınaktaki en iyi odalardır," dedi. "Onun için hazırlatabilirim. Peki ya siz? Ne istiyorsunuz?"

Bana o kadar sert bakıyorlar ki kendimi zor durumda hissediyorum. Bu sorunun yüklü olduğunu hissediyorum. "Uyumak gibi mi? Onunla yatmamı istediğinden oldukça eminim. Onun odasında," diye ekliyorum çünkü bu biraz sürtükçe gelebilir. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu işe gireceğimi ve kendimi kurtarmak için bu tür şeyler yapacağımı sanıyordum ama şu ana kadar Cleaver'dan Aron şahsıma hiç ilgi göstermedi. Bu biraz rahatlatıcı... Keşke bu konuda bu kadar aşağılayıcı olmasaydı.

"Uyku açısından ya da başka bir şey açısından," diyor başrahip. "Paraya mı ihtiyacınız var? Servet? Mücevher? Güzel şeyleri sever misiniz?" Ürkütücü bir şekilde gülümsüyor.

İlk başta aşağılandım. Kız olduğum için mi parlak nesneleri sevip sevmediğimi soruyor? Sonra bunun çok daha kötü bir yönü olduğunu fark ettim. Bana rüşvet veriliyor. Bir noktada, artık o parlayan, soluk götlü tanrıya bağlı olduğum için önemli biri haline geldim. Bağlılığımı değiştirip bu adamlarla ve planladıkları alçakça şeylerle gidebilirim. Aron'u ortadan kaldırmalarına yardım edebilirim -çünkü bunun kontrolü geri almak için nihai plan olduğundan hiç şüphem yok- ve para ya da ödül olarak ne istersem isteyebilirim. Şehirdeki tüm kölelerin serbest bırakılmasını isteyebilirim. Her şeyi ve her şeyi isteyebilirim.

Tek yapmam gereken bu ikisiyle çalışmak.

Kısa ve parlak bir an için bunu düşündüm. Aron benden hiç sevgi görmedi. Adam kocaman bir sık ve düzenli olarak beni küçük hissettirmeyi seviyor ve onu sadece birkaç saattir tanıyorum. Bu dünyada hiçbir şeyim yok ve bu ikisi bana güvenlik ve emniyet sunuyor... bir nevi.

Ama sonra Aron'un tüm sarışın kölelerin hayatını nasıl kurtardığını düşündüm. Belki de o pislik dış görünüşün altında bir şeyler vardır. Buraya bir sebep için getirildim ve Aron da o sebep, sanırım. Ona ihanet edemem. Beni de kurtarmışken olmaz. Piskoposun yaptığı gibi bana tepeden bakabilir, dudak bükebilir ve başka bir sarışın seçebilirdi. Bunun yerine kendini bana, beni de ona bağladı.

Pek çok şey olabilirim ama hain değilim. "Böyle iyiyim, teşekkürler."

İfadeleri soğuklaşır. Kapandılar. Piskopos başını sallar. "Öyle olsun. Kölelerime Fırtınaların Efendisi için odaları hazırlamalarını söyleyeceğim."

"Spiffy. Ona söyleyeceğim." İçimdeki her şey kaçmak için çılgılık atıyor olsa da yüzümdeki parlak gülümsemeyi koruyorum. Bu yanlış hissettiriyor. Bu ikisinin bir şey deneyeceği ve benim de bunun farkında olmam gerektiği hissinden tam olarak kurtulamıyorum.

Aron da öyle.

A Kısa bir süre sonra, Aron ve ben tapınağın dolambaçlı taş koridorlarına yönlendirildik. Yeryüzüne iniyorlar ve bana piramitleri hatırlatıyorlar.

Eve döndüğümüzde sadece birkaç kat aşağı iniyoruz, taşlar daha serin ve yukarıdan gelen nemli sıcaklık genel olarak yok. Sıcaklık değişimi, sonsuz oyma taş ve meşalelerle aydınlatılmış koridorlara rağmen burayı hoş bir yer haline getiriyor. Uzun koridorlardan birinin sonunda çift kapı açılıyor ve görkemli, devasa bir odaya giriyoruz. Duvarlar boyunca daha fazla meşale var, bu yüzden oda biraz dumanlı ve taş zeminlerin üzerine saman serpilmiş, bu da bana yangın tehlikesi gibi görünüyor.

Odanın ortasında büyük, yuvarlak bir yatak var ve üzerinde bir yatak başlığı gibi asılı süslü perdeler. Bir duvarda Aron'un sembolü olan devasa süslü bir balta asılı. Yatak dört kişi için yeterince büyük görünüyor. Burası güzel bir oda... ama güvende olmadığımız hissinden kurtulamıyorum.

Gerçi başrahip ortalıkta yok. Hizmetçi kızlar var, hepsi de kısa keten etek giymiş, başka bir şey giymemişler ve eğilip bükülerek Aron'un kendilerine hitap etmesini bekliyorlar.

Odada duruyor ve bir sonraki adımda ne yapacağını bilmediği çok açık. Zavallı adam kendini kaybetmiş. Tüm bunların onun için çok yeni olduğundan şüpheleniyorum. Ayrıca uyku ya da kıyafet gibi temel konularda ne kadar bilgisiz olduğunu görmelerini istemeyeceğini düşünüyorum. Bu yüzden öne çıktım ve hizmet eden kızlara elimle işaret ettim. "Artık hepiniz gidebilirsiniz."

Şaşırmış görünüyorlar ve tereddüt ediyorlar. Birkaçı Aron'a bakıyor, sanki bana karşı çıkıp çıkmayacağını görmek ister gibi.

Tanrı onlara en buyurgan bakışını atar. "Çapamı duymadınız mı?"

"Elbette lordum," diye mırıldanıyor biri nefes nefese ve sonra hepsi eğiliyor, eğiliyor ve korkmuş yengeçler gibi odadan kaçıyorlar.

Onlar gidene kadar sabırla bekliyorum ve sonra arkamızdaki odanın ağır ahşap kapılarını kapatıyorum. Daha sonra odanın içinde dolaşıp duvar asmalarını kaldırıyor ve gizli geçitler arıyorum. Bir heykelin önündeki süslü goblenin arkasında bir tane buluyorum ve heykeli kapıya doğru itiyorum ki kimse içeri giremesin. Sonra da ağır ahşap sandıklardan birini kapıya doğru iterek bizi içeri hapsediyorum. Bunu yaptıktan sonra Aron'a bakıyorum.

Odanın ortasında durmuş, yüzünde meraklı bir ifadeyle beni izliyor. Hâlâ çıplak. Bir an sonra kendimi bana istediği her şeyi yapabilecek çıplak bir adamla bir odaya kilitlediğimi fark ediyorum. Tanrım, ne kadar aptalım. Umarım şimdi çıldırmanın zamanı olmadığını fark eder. "Konuşmamız gerek."

"Bu odaya uyumak için geldiğimizi sanıyordum. İnsanlar böyle yapmaz mı?" İnanılmaz bir şekilde, özel hayatında da toplum içinde olduğu kadar buyurgan konuşmayı başarıyor.

"Birlikte bir ekip olarak çalışabilmemiz için senin ve benim bazı temel temelleri oluşturmamız gerekiyor-"

"Hâlâ bir takım değiliz," diye hırlıyor bana ve tepemde uzaklardan gelen gök gürültüsünü duyabiliyorum.

"İyi, her neyse," diye bağıriyorum. Tanrım, özel hayatında bile hâlâ sidikli. Bu da ne demek oluyor? Ama bu demek değil ki

bunun etrafında çalışamam. Yapmak zorundayım çünkü başrahibin kötü bir şeylerin peşinde olduğu hissinden kurtulamıyorum. Ama başlangıç olarak Aron hakkında daha fazla şey bilmeliyim ki neyle çalıştığımı bileyim. "Size birkaç soru sorabilir miyim? Şu sen ve ben meselesi hakkında biraz daha bilgi edinmek istiyorum." İkimizin arasında bir işaret yapıyorum. "Çapa olmaya ya da bana her ne deniyorsa ona alışık değilim. Bunun ne anlama geldiğini tam olarak bilmiyorum."

"Bana çapanın ne olduğunu sorabilmek için herkesi bu odadan çıkarmak zorunda mıydın?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki karşımda çırılçıplak değilmiş gibi kibirli bir duruş sergiliyor. Göz temasını korumak için her şeyimi harcıyorum, çünkü her hareket ettiğinde, domuzunun sallanması dikkatimi dağıtıyor.

"Hayır, bizi korumak için herkesi odadan çıkardım. Sen ve ben hakkında ne kadar az şey bilirlerse o kadar iyi. Muhtemelen başrahip için casusluk yapıyorlar."

Homurdanıyor. "Öyle olmasalar şaşırırdım."

"Burada yeniymişim gibi davranalım. Bir çapa ne yapar? İçimden bir ses terliklerinizi getirmekten daha fazlası olduğunu söylüyor."

Tanrının gözleri bana daraldı. "Nasıl bilmezsin?" "Sen de mi bilmiyorsun?"

Ağzı sert bir çizgi halinde inceliyor ve sessizleşiyor. "Unuttuğum bazı şeyler var."

"Kahretsin." Burada körler sağırılar birbirini ağırlar. Yine de onu suçlayamam. Görünüşe göre onun için yeni olan çok şey var ve tüm bu "çapa" olayını ortaya atan o değil. Piskoposun neler olup bittiğini bildiği aşikâr ama aynı zamanda bir açığı itiraf etmek isteyeceğimiz son kişi olduğuna da eminim. "Pekâlâ, öncelikle bilmemiz gerekenleri bize söyleyecek birini bulmamız gerekiyor. Size sadık ve gerçeği söylemeye açık olabileceklerini düşündüğünüz bir yer var mı?"

Buz gibi gözleri kısılıyor ve öfkeli görünüyor. "Sadakat mi? Burası benim tapınağım. Neden bana sadık kalmasınlar ki?"

Ona yaklaşıyorum çünkü sesi yükseliyor. "Bak, aramızda kalsın, başpapaz? Yüzündeki o ifade sadakat değildi. Onu halkının önünde utandırdın. Seninle ne yapacağını bilmiyor ve kötü bir şey olacağından endişeleniyorum. Senden hoşlanmıyor. Bence sadece halkın önünde olduğu için sana itaat etti."

"Ben bir tanrıyım." Gözleri öfkeyle parlıyor.

"Senin ölümlü olduğunu sanıyordum? Ya da bir Suret, değil mi? İşte bu." Parmaklarımı şıklattım. "Bir Aspect olarak tüm güçlerine sahip misin?"

Çenesi sıkıştı ve bana ters ters baktı.

"Herhangi biri mi?"

"Ölümlü," diyor uyarı tonuyla.

Ellerimi havaya kaldırıyorum, sinirlenmemeye kararlıyım. "Soruyorum çünkü neyle çalıştığımızı bilmem gerekiyor. Sen bir fırtına tanrısısın, gök gürültülü fırtınalar çağırabilir ve insanlara yıldırımlar atabilir misin? Eğer yapabilirsen, tüm endişelerim boşa gider." Ve gerçekten, çok büyük bir güce sahip olduğunu ve sadece insanları hizada tutmak için itidal ve sinirli tavrı seçtiğini bilmek beni daha iyi hissettirirdi.

Aron'un çenesi kasılıyor, yüzünün sol tarafındaki yara izi esniyor. "I..." Ayaklarının üzerinde kayıyor ve sonra bana en sert kaşlarını çatıyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

Moralim bozuldu. Bu haliyle onun da benim kadar pısrık olduğundan şüpheleniyorum, onu etkileyici gösterecek tek şey soğuk bir gök gürültüsü müziği. "Neden cennetten kovulduğunu sorabilir miyim?"

"Aether," diye düzeltiyor.

Görünüşe göre o kadarını biliyor. "Tamam, Aether. Nasıl oldu da oradan atıldın?"

Ağzı düzleşiyor. "Yüce Peder görevlerimi yerine getirme şeklimden memnun kalmadı. Cezalandırılıyorum." Kelimeleri sanki tadı kötüymüş gibi söylüyor.

"Ama geri dönmenin bir yolu var, değil mi? Eğer senin için eve dönmenin bir yolu varsa, benim için de eve dönmenin bir yolu vardır." Bana cevap vermiyor ve ben de bunları bilip bilmediğini merak ediyorum.

"Tamam," diye mırıldanıyorum kendi kendime, düşünürken ellerimi büküyorum. "Tamam, sınırlarımızı bildiğimiz sürece bununla çalışacağız. Anladığım kadarıyla sen de uyumak hakkında pek bir şey bilmiyorsun. Ya da yemek yemeyi veya içmeyi. Aç mısın? Susadın mı?"

Başını sallıyor.

Bu da bizden biri demek oluyor. Ana salonda tıka basa yemiş olmama rağmen hâlâ yiyebiliyordum. Muhtemelen stresten kaynaklanıyordur. Şimdilik görmezden geliyorum. "Daha önce hiç ölümlü oldun mu?"

Gözlerindeki bakış, ona ağır bir hakaret etmişim gibi parlıyor. "Ben ölümlü değilim. Ben bir Aspect'im."

"Tamam." Ellerimi birbirine kenetliyorum, çünkü sabırlı davranıyorum, gerçekten. "Bir Aspect ile bir ölümlü arasındaki farkı benim için daralt."

Aron bana ters ters baktı. "Sana hiçbir açıklama borçlu değilim."

Muhtemelen kendini tanımadığı içindir. "Haklısın, bilmiyorsun. Ama bana anlatırsan gerçekten çok yardımcı olursun, çünkü burada kör uçuş yapıyorum."

Gözlerini kısar. "Ben bir tanrıyım. Bu değişmedi. Ben sadece... güçleri elinden alınmış ve ölümlüler dünyasında yanımda seninle birlikte yürümek zorunda bırakılmış bir tanrıyım." Yine çivi tükürür gibi söylüyor.

Çok gurur verici. "İlk kez mi Aspect oluyorsun? Tapınakta anlattıklarına bakılırsa, bu tatil sürekli tekrarlanan bir şey. Beklenti. Sanırım daha önce de oldu."

"Daha önce de oldu," diyor yavaşça, gözlerini odanın içinde gezdirerek. "Ama bana değil."

Oh. "Sence aynı anda başka birinin başına geldi mi? Şu anda mı? Diğer tanrılara dua edip seni eve götürmelerini istemeyi deneyelim mi?"

Bana attığı bakış çok sertti. "Tek itaatsiz tanrının ben olduğumu mu sanıyorsun?" Eğlenerek homurdanıyor.

Pekâlâ. Yani Aron kötü bir çocuk ve diğer tüm kötü çocuklar ve kızlar da cennetten kovuldu mu? Anladım. "Başka tanrılar bulup onlarla sohbet edebilir miyiz?"

Bana öyle sinirli bir bakış attı ki sustum. Tanrım, ne dedim ben? "Tamam o zaman, diğer tanrılarla buluşmak yok." Belki de onu göklerden kovan tanrılar onlardı ve bu yüzden başka kimseyi bulmak istemiyor. "O zaman sadece biz varız. Giderken bir şeyler düşünürüz."

Aron neler olup bittiğini bilmiyorsa beni yakın zamanda eve götürecektir gibi görünmüyor. Tamam o zaman. Bu sadece uzun bir yol olacak. Hayal kırıklığıyla savaşarak çevremizi gözden geçiriyorum. Oda zengin ama biri saldırırsa kendimizi savunmak için kullanabileceğimiz hiçbir şey göremiyorum ve bu beni endişelendiriyor. Yemek tepsisinde bile bıçak yok. Kaşlarımı ovuyorum, yorgunum. Çok uzun bir gün oldu. "Yatmamın bir sakıncası var mı?"

"Teslim olmak mı?"

"Uyumak için mi?"

"Ah, uyuyor." Aron yavaşça başını sallıyor. "Burası ölümlülerin yatağına uzanıp uzun süreler boyunca gözlerini kapattıkları yer. Bunu hep merak etmişimdir."

Ölümlü - pardon, bir Varlık - olmaya geçişin beynini karıştırıp karıştırmadığını merak etmeye başlıyorum. "Evet. Uyurlar. Beyin sessizleşir ve vücudunuz kendini yeniler. Herkes bunu yapmak zorunda."

"Ya istemezsem?" Sesine kibir geri döndü.

"Bu insanlar için bir tür gereklilik, nefes almak, yemek yemek ve içmek gibi." Duraksıyorum, çünkü o yeme içme işini yapmadı. "Aç olmadığına emin misin?"

"Eminim." Etrafına bakınıyor ve sonra yerdeki kalın halılardan birini çıplak, soluk bir ayak parmağıyla dürtüyor. "Burada mı uyuyacağım?"

Yüce Tanrım, çaresiz durumda. "Yatağına ne dersin şampiyon?" İşaret bile ettim, çünkü ben iyi bir insanım.

Aron homurdanıyor ve sonra ona doğru ilerliyor. Bir elini bir köşeye koyuyor ve iterek test ediyor. Bu adam nasıl oldu da

tahtta oturmayı biliyor ama yatak kullanmayı bilmiyor mu? Belki de tanrıların sandalyeleri vardır ama yatakları yoktur. Acaba tanrılarda başka ne yoktur?

Aron'un belli bir şeye kaşlarını çatmasını izlerken kendime mizah duygusu diyorum. Yavaşça yatağa oturuyor, sonra arkasına yaslanıyor ve kaşlarını çatarak tavana bakıyor. "Kendini yenilemen ne kadar sürer?"

"İki saniyeden daha uzun," diyorum kuru bir sesle. Çok mu sabırsızsın? Odayı gözden geçiriyorum, yerde birkaç güzel kilim var ama uyuyabileceğim bir yer yok. Aron'un yattığı yatak da benim için yeterince büyük ama yanlış bir fikre kapılmasını istemiyorum.

Yerde.

Fazladan battaniye ve yastık arıyorum. Yatağın üzerinde sadece onlar var ve Aron'a bir sakıncası olup olmadığını sormayı düşünüyorum... sonra muhtemelen soracağını fark ediyorum. O yüzden sormayacağım. Yatağın karşı tarafına geçip en az rahatsız edici yastığı alıyorum ama bir battaniyeyi çektiirdiğimde omzuna çarpıyor ve gözlerini açıp bana ters ters bakıyor.

İyi o zaman, battaniye yok. Yastığımı alıp yere geçiyorum ve halının üzerine çöküyorum. Bir çeşit tüylü hayvandan yapılmış ve gerçekten pire kapmayacağımı umuyorum. Ben de çok yorgunum. Aron'a sormam gereken milyonlarca şey var ama belki sabaha kadar bekleyebilir. Esniyorum ve yastığı yanağıma dayayarak kıvrılıyorum. Yerde uyuyor olmama rağmen, bu cehennem gibi yere indiğimden beri uyuduğum en iyi uyku bu olabilir. Bu güzel olurdu.

Tabii ki, Aron tekrar konuşana kadar gözlerimi bir dakikadan fazla kapalı tutamıyorum. "Dişi. Dişi, uyan."

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Yatakta bir dirseğinin üzerinde doğruluyor. "İki şey var," diyorum, iki parmağımı havaya kaldırarak (sadece ona doğru fırlatmak istediğim parmak yerine). "Bir. Benim adım Faith. "Kadın" değil. Değil

"Köle. İnanç. Beni bu isimle çağırılmazsan, cevap vermem. İkincisi, uyumak otuz saniyeden daha uzun sürer."

Aron o soluk kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor. "Madem 'kadın'a cevap vermeyeceksin, o zaman neden az önce bana cevap verdin?"

Yastığımı kapıyorum, ona ters ters bakıyorum ve arkamı dönüyorum. "İyi geceler."

"Kadın-"

"Bunu daha yeni konuştuk!" Arkamı dönmeden bağıyorum.

Kıkırdaması da en az kendisi kadar sık kafalı bir ses. "İnanç, o zaman. Nasıl uyuyacağımı bilmiyorum."

Sırt üstü döndüm ve ona baktım. "Bilmiyorum da ne demek?"

"Bunun bir hilesi var mı? Çünkü gözlerimi kapatıyorum ve hiçbir şey olmuyor. Bana nasıl uyuyacağımı söyle." Düzinelerce yastık ve battaniyenin lüksünün ortasında, yatakta uzandığı yerden bana bakıyor.

"Dostum, ciddiye buna zaman vermelisin. Gözlerini kapat ve bekle-"

"Bunu ben yaptım-"

"Birkaç dakikadan daha uzun süre. Vücudun eninde sonunda yorulacak ve uyuyacaksın. Söz veriyorum."

Yine homurdanıyor, sesi sinirli ve sabırsız. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, muhtemelen ona hala kıyafet giymediği ve aletin dışarıda durmasının arkadaşlarını rahatsız ettiği konusunda nutuk çekerdim. Söz konusu alet ne kadar çekici ve seksi olursa olsun (solgunluğuna ve dangalak tavırlarına rağmen).

Ama Aron'la konuşmaya devam edemeyecek kadar yorgunum, bu yüzden ona dönmesini işaret ediyorum ve sonra yatağıma geri dönüyorum.

Bu yaklaşık beş dakika sürüyor. Tam dalmak üzereydim ki Aron tekrar konuştu. "Bu beklediğim gibi değil."

Sesi o kadar sessiz ki uykunun pençesinden kurtulup tekrar uyanmam bir anımı alıyor.

"Mmm...ne?" Gözlerimi ovuşturup doğruluyorum, çünkü kalkmazsam tekrar uykuya dalacağım.

Aron odayı işaret eder. "Bunların hepsi. Sen. Bunun bir ceza olacağını biliyordum ama hiç bilmiyordum..."

"Ne için ceza?" Hiçbir şey söylemiyor.

"Bunu orada öylece bırakamazsın," diyorum ona, sinirlenerek. "Ne için cezalandırılıyorsun?"

"Sana hiçbir şey söylememe gerek yok, insan." Sesi her zamanki gibi soğuk ve kibir dolu. Birkaç dakika önceki anlık kırılganlığı artık yok.

"Faith'in cevap vermeyeceği kelimeler listesine 'insan'ı da ekleyeceğiz," diyorum ona, gözlerimi tekrar ovuşturarak. "Köle,' 'hizmetçi,' 'fahişe,' ve 'insan. Bir de 'ölümlü'. Bu kelime senin dudaklarından her zaman özellikle aşağılayıcı çıkıyor."

"Aşağılayıcı olması gerekiyordu."

Evet, anladım. Elimi alnıma bastırıyorum ve Aron'a bakıyorum. Yatağında uzanmış, tavana bakıyor ve tüm meşaleleri hâlâ yaktığını fark ediyorum. Onları söndürmek için çok yorgunum - ya da meşalelerle ne yapılırsa. Aron'un henüz uyumama izin vermeyeceği açık, bu yüzden esnememi bastırıyorum ve devam etmesini bekliyorum. Devam etmeyince, bir süreliğine ben sormaya karar veriyorum. "Pekâlâ, buradaki son oyunun nedir Aron?"

"Oyunun sonu mu?" Bana bakıyor, yanağı yatağındaki battaniyeye sürtünüyor ve bir an için o kadar güzel ve erkeksi görünüyor ki kalbimi sızlatıyor. Hiç bu kadar mükemmel yaratılmış bir erkek var mıydı? Elbette, biri yeşil diğeri kahverengi olmak üzere iki renkli tuhaf gözleri var ama ben bunu şaşırtıcı derecede çekici buluyorum. Sonra mükemmel bir vücudu var, yara izleriyle kaplı elbette, ama yine de tamamen mükemmel. Yüzündeki yara izi bile seksiliğini artırıyor.

Görünüşünde sıfır kusur... ama kişiliği oldukça boktan, kendime hatırlatıyorum. "Evet. Oyunun sonu. Mesela, sen bir tanrısın ve Dünya'dasın, yani ölümlüler dünyasında. Ne var?"

Plan? Eve dönmek için ne yapman gerekiyor? Eve dönmek istiyor musun ki?" Belki de gitmeyi o seçti ve ben her şeyi yanlış anladım.

Homurdanıyor. "Kesinlikle burada kalmak istemiyorum."

"Tamam, demek eve gitmek istiyorsun." Hakaretleri görmezden gelmeye karar veriyorum yoksa hiçbir yere varamayacağız. "Bunu nasıl yapacağız?"

"Sen benim hizmetkârımsın. Bu dünyadaki kulaklarımsın. Bu dünyayla bağlantımsın. Bilenin sen olması gerekmiyor mu?"

Doğrudum ve kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hizmetkârın olduğumdan oldukça eminim çünkü başka kimse gönüllü olmak için kapına dayanmadı ve ya sen ya da ölmek vardı ve hala doğru seçimi yaptığımdan emin değilim."

Yine homurdanıyor.

"Fark etmediysen diye söylüyorum, ben buralı değilim. Dünya denen bir yerden geliyorum, sorduğun için teşekkürler. Ve buna hiç benzemiyor." Önce odayı sonra da onu işaret ediyorum. "Pek çok konuda ben de senin kadar bilgisizim ama temel şeyleri biliyorum. Bilirsin, yemek, içmek, uyumak, temel insani şeyler. Eğer tamamen kendi başına kalmak istiyorsan söylemen yeterli, ben de gideyim."

"Gidemezsin. Bana bağlısın."

"O zaman benimle çalış dostum." Yatağın üzerinde ona bir şeyler fırlatmak istiyorum ama yastığımdan başka bir şey yok ve ona ihtiyacım var. "Yardım etmekten mutluluk duyarım, çünkü ben de eve gitmek istiyorum. Seni eve götüreceğiz ve belki de beni eve nasıl götüreceğimizi bulacağız." Uzay-zaman sürekliliğini kırmayı ve bir kızı Dünya'ya geri göndermeyi bilen biri varsa o da Tanrı'dır. "Peki seni eve nasıl götüreceğiz?"

Uzun bir duraklama oldu. "Emin değilim."

En azından hakaretten başka bir yere varıyoruz. "Sorun değil. Bunun diğer tanrıların da başına geldiğini söylemiştin, değil mi? Eve döndüler mi?"

"Evet."

"Yani biri sizi oraya nasıl götüreceğini biliyor. Sadece o kişiyi bulmamız gerekiyor."

Aron onaylama ya da kızgınlık anlamına gelebilecek bir ses çıkarır. "Sabah piskoposla konuşacağım."

Dudağımı ısırdım ve adamların gölgelerde yaptıkları yoğun konuşmayı düşündüm. Onlara "yardım" etmem için beni nasıl ikna etmeye çalıştıklarını. "Aramızda kalsın ama ona güvenmen gerektiğini sanmıyorum. Aslında, bence buradan gitmeliyiz. Mümkün olduğunca çabuk."

Tanrı yatakta doğruluyor, uzun siyah saçları omuzlarına dökülüyor. Gözlerini bana dikti. "Neden?"

"Bir şey duydum." Çabucak ayrıntıları özetledim ve sonra ekledim, "Bir şey yapmayacaklarına güvenmiyorum. Bundan hoşlanmadım. Beni sana karşı kıskırtmaya çalıştılar."

"Aptalca bir görev," diyor küçümseyerek.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Özgüvenin hakkında gerçekten konuşmalıyız. Beni dönüştürmeyeceklerini nereden biliyorsun?"

"Çünkü yapamazlar."

"Neden alamasınlar ki? Doğru fiyata herkesin satın alınabileceğini düşünüyorum."

Bana attığı bakış düpedüz kuşku dolu. "Sen benim dayanağımsın. Bu dünyadaki hizmetkarım-"

Tüm bunları bir kenara bırakırcasına elimi sallıyorum. "Fark ettin mi bilmiyorum ama sen pek de kucaklanası ve sevilesi bir erkek değilsin. Ama benim bahsettiğim bu değil. Sana söylemeye çalıştığım şey, eğer bana yaklaşırlarsa, başkalarına da yaklaşmış olabilecekleri ve dikkatli olmamız gerektiği."

Bana o kadar uzun süre bakıyor ki neredeyse gözleri açık uyumayı öğrenip öğrenmediğini merak edeceğim. Belki de göz kırpmaya hakkında da konuşmalıyız. Ama sonra başını yavaşça sallıyor. "Hayır. Piskoposla konuşacağız. Burası benim tapınağım. Aventine benim adıma adanmış bir şehir. Yönetmek benim krallığım. Ayrılmak için bir neden göremiyorum."

Yine dudağımı ısırdım. Eesh. "Gördüğünüz gibi, başrahibin sorun yaşayacağı şey 'krallığınız' meselesi. Sen geldin ve onun gök gürültüsünü çaldın, kelime oyunu yapmıyorum."

"Kelime oyunu nedir?"

"Açıklamak çok uzun sürer. Benimle kal." Koltuğumda kayıyorum, son birkaç dakikadır ona Temel İçgüdü flaşı verdiğimi fark ediyorum. Neyse ki Aron bu tür şeylerle hiç ilgileniyor gibi görünmüyor. "İçeri daldınız ve şimdi o baş köpek değil. Yetkili o değil ve temelde size boyun eğmek zorunda ve ben onun boyun eğen biri olmadığı izlenimini edindim. Kötü bir şey yapmadan önce buradan gitmeliyiz-"

"Kötü," diye araya giriyor Aron. Bunun bir soru olduğundan eminim.

İleri atılıyorum. "Belki sabah gizlice biraz para ve giysi alabiliriz. Biraz yiyecek alırız. Ne yaptığımızı kimseye söylemeyeceğiz ve yarın gece belki buradan ayrılıp daha Tanrı dostu bir yere gideriz. Neresi olduğunu bilmiyorum ama eminim etrafa sorabiliriz.

."

"Sessiz ol, insan." Aron'un sesi de en az ifadesi kadar öfkeli. Odadaki meşaleler, oda mühürlü olmasına rağmen sanki bir rüzgâr esmiş gibi titriyor. Derim bir parça telaşla karıncalanıyor.

Ben sessizim. Geveze olabilirim ama aptal değilim.

"Burada kalacağız. Burası benim tapınağım. Onlara söylemediğim hiçbir şeyi yapmayı düşünmezler," diyor Aron bana küstahça. "Ben bir tanrıyım. Ben onların tanrısıyım. Anlıyor musun?"

Adama kızsam mı, sinirlensem mi, yoksa acısam mı bilemiyorum. İçimdeki kötü hissi bir türlü atamıyorum ve papaz ile eski sahibimin paylaştıkları sinsî, şeytani bakışları düşünüp duruyorum. Onlar güvenilir adamlar değildi. Ama Aron'un beni dinlemesini sağlamak için çaresizim. Burada bir yabancıyım ve bir etek dışında hiçbir şeyim yok.

Omuz silkiyorum ve tekrar battaniyelerin üzerine uzanıyorum. "En azından sabah kıyafet alabilir miyiz?"

"Göreceğiz." Tamamen buyurgan ve sinir bozucu olmaya geri döndü.

Sinirden iniltimi bastırıp tekrar uzanıyorum, yastığımı yumrukluyorum ve Aron'un yakışıklı, kendini beğenmiş suratı olmasını diliyorum. Kibirli pislik.

Umarım ikimizin de iyiliği için yanılıyorumdur.

I O kadar derin uyuyorum ki, gürültüleri duyduğumda önce rüyamda olduğunu sanıyorum. Sinir bozucu, aralıksız davul sesi uykumu işgal etti. Fakat

Sonra gök gürültüsü o kadar gürüyor ki, altımdaki zeminin titreşimle sarsıldığını hissediyorum ve gözlerimi kırpıştırarak irkilerek uyanıyorum.

Bir şey yine duvarlara vuruyor, meşaleler titriyor ve son çırpınışlarını yapıyor, oda loş. Etrafıma bakıyorum ve Aron yatağından kalkmış, elleri kalçalarında, duvarın bir bölümünün önüne koyduğum heykele ve sandığa bakıyor. Ben izlerken sallanıyor.

Nefesim kesildi, ayağa fırladım. Bu gizli kapı. "Biri içeri girmeye çalışıyor."

Aron sinirli bir şekilde kapıyı işaret eder. "O zaman onları içeri al." "Hayır," diye nefes alarak yanına koşuyorum.

Tanrım, adam hâlâ

Çıplak. Onun nesi var böyle? "Kafan mı güzel? Düşünsene, neden gecenin bir yarısı kapıyı kırmaya çalışıyorlar? Gizli bir kapı mı?"

Kaşlarını çatıyor, mükemmel yüz hatları kırışıyor. Bir cevabı olmadığı açık.

"Aron, bu hiç iyi değil. Lütfen, kapıyı takviye etmemiz gerek. Daha da iyisi, buradan çıkmamız gerekiyor." Onu çektiiriyorum.

Koluma dokunduğunda içimde oluşan şoku görmezden geliyor ve korkmuş yüz ifademini ona durumun ne kadar ciddi olduğunu anlatmasını umuyorum. Kalbim korkuyla çarpıyor ve daha önce hiç bu kadar korktuğumu sanmıyorum - bu garip yere indiğimde bile.

Kapılar tekrar sallanıyor ve sanki bir tür koçbaşı varmış gibi sesler geliyor. Nefesimi tutuyorum ve Aron'a bakıyorum. "Ne yapacağız?"

Tanrı odaya bakar ve sonra bakışları yatağın üzerindeki duvarda asılı duran devasa, süslü baltaya takılır. Balta, kendisi kadar gösterişli ve süslü ahşap bir plakaya monte edilmiş ama bu Aron'u durdurmuyor. Hızlı ve çevik bir zarafetle yatağa tırmanıyor ve baltayı duvardan çekiyor. Daha çok her şeyi, plakayı ve her şeyi aşağı çekiyor gibi. Baltayı sapından tutup sallarken kaşlarını çatıyor, sanki balta başındaki odunu yerinden oynatabilirmiş gibi ve daha yakından incelendiğinde, her şey sahte görünüyor. Bıçakların keskin olduğunu bile sanmıyorum. Yine de gizli kapı parçalandığında, her şeyi omzuna alıyor ve odanın ortasında durmaya gidiyor.

Ellerimi sıkıyorum. "Ne yapmalıyım?"

Uzak duvarı işaret ediyor. "Yolumdan çekil."

"Tamam. Bunu yapabilirim." Odanın uzak tarafına doğru koşuyorum, yenmemiş yiyecekleri yere atıyorum ve tepsiyi göğsüme kalkan olarak tutuyorum. Bu odada işe yarar hiçbir silah olmamasından nefret ediyorum ama belki de bu kasıtlıdır. Bu aynı zamanda başrahibin iyi bir şey yapmadığına dair büyük bir ipucu.

Kapı parçalanıyor ve zırhlı askerlerden ikisi ellerinde kılıçlarla içeri giriyor. Arkalarında dört kişi daha ve sonra tanıdık bir yüz, eski sahibimin armut biçimli et kafası.

Sinon. Piç kurusu.

"Fırtınaların Efendisi," diyor ve hançerini alnına götürüp garip bir selamlama biçiminde oraya vuruyor. "Siz

kendin değilsin. Yapmak üzere olduğum şey için beni affet."

Bir nefes çektim. Haklıymışım. Bu bir suikast. Bu pisliğin dindar olduğunu sanırdım, ama görünen o ki başrahip ve Aron arasında seçim yapmak zorunda kaldığında başrahibi seçiyor.

"Hiçbir şeyi affetmiyorum," diyor Aron soğuk bir sesle, baltayı omzundan kaldırıp yavaşça sallayarak dengesiz ağırlığını test ediyor. "Bu tamamen başka bir tanrı."

Sahibim başını sallıyor. "Beyler," diyor hançerini indirerek. "Yakalayın onu."

Bekle, ne? Beni yakalamak mı?

Adamlar Aron'u geçip bana doğru koşmaya çalışırken dehşet içinde bir ciyaklama sesi çıkardım. Aron öfke dolu bir kükremeyle baltayı sallıyor ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kafasına indiriyor. Geniş bir daire çizdikten sonra askerlerden birine çarpıyor ve onu arkadaşının üzerine düşürüyor. Böylece iki adam yere yığılır.

Tabii ki, diğer dördü hala benim için geliyor. Çılgına dönmüş bir halde odanın diğer ucuna, Aron'un yatağına doğru koşuyorum. Adamlardan biri beni yakalamaya çalışırken eteğimin ucunu kapıyor ve kumaş bedenimden koparak dengemi bozuyor. Yüzüstü yatağa çarptım.

Üstümde bir yerde, öfkeli bir kükreme var. Silahlar çınıyor ve yatak sallanıyor. Aron bana saldıran adamların arasına dalıp süslü baltasını dünyanın en büyük sopası gibi savururken sırtüstü yuvarlanıp geriye doğru kaçıyorum. Gözleri kutsal olmayan bir ışıkla parlıyor ve gök gürültüsü sanki kendi kişisel savaş müziğiymiş gibi yukarıda gürlüyor. Adamlardan biri öyle bir güçle yana savruluyor ki karşı duvara çarpıp taşı çatlatıyor. Bir diğeri Aron'un başının üzerinden uçarak havada süzülüyor ve çıtırdayarak yere iniyor. Bir diğeri elinde kılıcıyla bana doğru uzanırken, devasa dekoratif savaş baltası Aron'un başının üzerinden savruluyor ve havada dönüyor, sonra ona çarpıyor ve bana ulaşmadan onu yere seriyor.

Aron'un adamların arasından ne kadar hızlı ve etkili bir şekilde geçtiği hem şiirsel hem de acımasız. Birinin yere düşüşünü, diğerinin kendini toparlayışını ve bir çığlıkla ağırlığını Aron'a doğru savuruşunu izliyorum. Tanrı dişlerini göstererek gülümsüyor ve sanki bu küçük suikast girişiminden zevk alıyor gibi.

Bir şey başımı geriye doğru itiyor ve sıcak bir acı kafa derime yayılıyor. Saçlarımı tutarak çığlık atıyorum ve orada başka birinin elinin olduğunu görüyorum. Sahibimin. Yüzü benimkinin üzerinde beliriyor ve hançeri boğazıma yaklaşıyor.

Bir nefesle diğeri arasındaki boşlukta, büyük ve parlak bir şey havaya fırlıyor. Geriye doğru savruluyor ve saçlarım sanki kafa derimden kopuyormuş gibi hissediyorum. Yoğun acıdan neredeyse bayılacaktım, inliyordum. Bıçağın boğazımı kesmesini bekleyerek kıvraniyorum ama hiçbir şey yok.

Bir süre sonra, yanan kafa derimi tutarak doğruluyorum. Aron ayağa kalkıyor, omuzları çökmüş, soluk teni terden parlıyor. Elleri boş ve kırmızı lekelerle kaplı; ayağa kalktığımda yerdeki adamların dağıldığını ve kan gölleri içinde yattıklarını görüyorum. Dönüyorum ve eski sahibimi görüyorum, bıçak elinin yanında yere düşmüş. Diğer elinin parmakları hâlâ sarı saçlarımdan bir avuç tutuyor. Eskiden yüzünün olduğu yerde büyük bir dağınıklık var, şimdi bile önünden kayan devasa balta sayesinde.

Ve Aron gülümsüyor, onunla tanıştığımdan beri ilk kez mutlu.

Kendimi hasta hissediyorum. "Şey," diyorum belli belirsiz. "Sana söylemişim demek için kötü bir zaman ama... Sana söylemişim."

"Bu hiç mantıklı değil."

"Yok artık." Başımı ovuşturuyorum, bunun acısıyla ağlamak istiyorum ama ağlamak hiçbir işe yaramayacak. Aron pek de sempatik bir seyirci sayılmaz.

"Burası benim tapınağım. Bunlar benim halkım. Tapıyorlar beni. Neden beni öldürmeye çalışsınlar ki?" Aron'un soluk kaşları

Çatık kaşları ve yara izi teninde çok daha koyu görünüyor. "Deli mi bunlar?"

"Ya da bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlar. Ayrıca, spoiler, peşinden geldikleri sen değildin. Bendim." Başparmağımı göğsüme sokuyorum. "Peki bana bunun arkasındaki nedeni söylemek ister misin?"

Uzun bir süre bana bakıyor ve ben de onun iğneleyici cevaplarından birini bekliyorum. Ama sonra sadece başını sallıyor. "Bilmiyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum."

Titreyen elimi alnıma götürüyorum ve kanla ıslandığını görüyorum. Tanrım. Sadece ağlamak istiyorum. Ağlamak ve ardından sinir krizi geçirmeden önce bana dikiş atabilecekleri ve sinirlerimi yatıştıracak bir şeyler verebilecekleri en yakın kliniğe koşmak. Biri benim için cinayet ekibi göndermiş. Hizmet ettiğim Tanrı değil.

Ben.

Hiçbir şey bilmediği için de en ufak bir yardımı dokunmuyor. Bunun için onu suçlayamam ama aynı zamanda olan biten her şey karşısında kendimi çaresiz hissediyorum. "Burada kalamayacağımızı söylediğimde bana inanıyor musun?" Ona tekrar soruyorum. "Çünkü birileri bu adamları aramaya gelecek. Ve sen o baltayla bir baş belası olsan da, bir dahaki sefere peşimizden iki katını gönderirlerse, beni öldürmeden önce onları durduramayabilirsin."

Önemli olanın kendisi olduğu için benim ölmemin bir önemi olmadığına dair boktan bir şeyler söylemesini bekliyorum ama sadece düşünceli bir şekilde bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Nereye gidelim?"

"Bilmiyorum. Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sana söyledim, ben buralı değilim."

"O zaman senin topraklarına gidelim."

"Keşke yapabilseydik, inan bana." Tüylerim diken diken olmuş çıplak kollarımı ovuyorum. "Nereye gitmemiz gerektiğine gelince, bunu yolda çözeriz. Belki diğer tapınaklar pisliklerle dolu değildir. Belki iyi bir hancı ya da cevapları olan birini bulabiliriz. Bilmiyorum. Tek bildiğim burada kalmanın uykumuzda öldürülmeyi istemek anlamına geldiği."

"Uyuyamadım," diyor Aron dalgın dalgın. "Yine de yapamadım." "Bunu da büyüyen sorunlar listemize ekleyeceğiz," diyorum.

huysuzluğumu sesimden uzak tutmaya çalışarak. Korkuyorum, yorgunum ve canım yanıyor. Tabii ki, buraya geldiğimden beri bu normal, bu yüzden beni bu kadar korkutmamalı. Ama bu gece biri beni öldürmeye çalıştı. Ben, davetsiz gelen tanrı değil.

Bu "çapa" meselesinde kimsenin bana söylemediği bir şey olduğundan şüpheleniyorum ve ne başrahibin ne de bu aptal tapındaki herhangi birinin bize doğru cevapları vereceğine güvenmiyorum. Şimdilik buradan ayrılmalı ve bize yardım edebilecekleri bir yere gitmeliyiz, ama orası burası değil.

Eski sahibimin yanına diz çöküp ceplerini karıştırmaya başlarken tanrıya, "Birkaç ayakkabı ve giysi al, Aron," diyorum. Kemerine bağlı, içinde birkaç sikke olan bir kese ve kılıflı bir hançer buluyorum ve ikisini de alıyorum. Sonra kemerini almaya karar veriyorum çünkü onunki benimkinden daha kullanışlı görünüyor. Aslında hepsinin kıyafetleri benden daha iyi. Etraftaki cesetlere bakıyorum. Ölülerini soymayı düşünmek korkunç ama köle kıyafeti giymem dikkatleri üzerimize çekecek, üstelik acayip soğuk ve cebi yok. Bir sonraki cesedi kontrol ediyorum ama tuniği kanla kaplı. Tamamen iğrenç olmayan bir tane olmalı.

"Ne yapıyorsun?" Aron soruyor, sesi bir kez daha buyurgan. "Ölüleri mi soyuyorsun?"

"Hayır, bizi öldürmeye çalışan pislikleri soyuyorum." Keseme birkaç bozuk para daha atarken bile ona bakıyorum. "Ya da bu şehirde para olmadan ne kadar uzağa gidebileceğimizi düşünüyorsun? Herhangi bir şehirde?"

Kollarını göğsünde kavuşturarak bana kaşlarını çatıyor. "Ben bir tanrıyım. Paraya ihtiyacım yok."

"İşte burada iki konuda da yanılıyorsun," diyorum ona ve bir sonraki cesede geçiyorum. Başarılı oldum. Bu adamın boynu her yerde kan yerine kırılmış gibi görünüyor. Yaşasın. Bir kolundan tutup onu yüzüstü yatırmaya çalışıyorum. "Bana yardım et."

Aron uzanıp adamı çevirmeme yardım etti. Bir dakika sonra, uzun, kırmızı pelerinini çözdüm ve tuniğini gevşek vücudunun üzerine çekmeye çalışıyorum.

"Hatalıyım da ne demek?" Aron sorar. "Ben bir tanrı değil miyim?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Ben de biliyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, kimsenin senin öyle olduğunu düşünmemesi herkes için daha iyi olur. Yani, ya bu insanlar seni öldürüp yerini almak için dönüşünü 'Bekliyorlarsa'? Bunun bir numara olmadığını nereden bileceğiz?"

Sessiz.

Ona bakıyorum ve Aron'un yüzünde belli belirsiz bir kaç çatma ifadesi var. Az önce birine Noel Baba'nın gerçek olmadığını açıklamışım gibi hissediyorum ama şu anda başka seçeneğimiz yok. "Peki ne yapacağız?" Aron sonunda soruyor.

"Gizlice gideceğiz. Bazı cevaplar almaya çalışacağız. Neler olup bittiğini öğrendikten sonra da seni eve, beni de eve nasıl göndereceğimizi bulacağız." Bir kın kaptım ve Aron'a uzattım. "Yani silaha ihtiyacımız var. Ve kıyafetlere. Ve ayakkabılara. Ve başka biri dönüp karşılama partisini öldürdüğümüzü görmeden önce acele etmeliyiz."

Aron'un itiraz etmesini bekliyorum ama pelerinden bir avuç alıp düşünceli bir şekilde inceliyor. "O zaman bana nasıl giyineceğimi göster."

KISA BİR SÜRE SONRA, HEM ARON HEM DE BEN

Muhafızlardan çalınan tunikler, silahlı kemerler, pelerinler ve ayak bileğinin yanından bağlanan garip, deri botlar. Muhafızlardan bağlılık etiketlerini aldım ve cebe attım. Parayı da saklıyorum çünkü Aron'un böyle bir şeyin ne kadar önemli olduğunu hatırlayacağına güvenmiyorum. Keşke ne kadar paramız olduğunu bilseydim.

Buradaki madeni paralar, belirli dolar miktarlarına bağlayabileceğim bir şeye benzemiyor.

Ben onun seçebileceği en kötü çapayım. Ama en azından ortak bir amacımız var, eve dönmek.

Şimdilik bu kadar yeter.

"Bu hiç hoşuma gitmedi," diyor Aron bana, gizli geçitten silahlarımızı tutarak çıkarken. Onun elinde bir kılıç var, ben de terli parmaklarımla bir hançer tutuyorum.

"Ben de dostum," dedim ona. "Ben de."

Tanrım, gerçekten ama gerçekten eve gitmek istiyorum.

T Ay gece boyunca gökyüzünde tatsız, parlak kırmızı ve kocaman. O kadar yorgunum ki En yakın yatağa girip uyumaktan başka bir şey yapmak istemiyorum ama bunu yapamayacağımızı biliyorum. Bir ahır ve ahırını paylaşmayı sorun etmeyecek dost canlısı bir at bulmak istiyorum ama içimden bir ses bu küçük adadan ve Aventine'den tamamen uzaklaşmamızın akıllıca olacağını söylüyor.

Tapınak alanından çıkıp rıhtıma doğru ilerlerken Aron -çok şükür- pek bir şey söylemiyor. Onları bulmak şaşırtıcı derecede zor değil. Büyük festivalden kaçanlar hala geniş, Arnavut kaldırımlı, meşalelerle aydınlatılmış bir yol boyunca ilerliyor ve biz de onları feribota doğru giderken takip ediyoruz.

Vapurdaki adam da bizim gibi asker kıyafeti giyiyor ve biz yaklaşırken başını sallıyor. Kapüşonlarımızın altını göremeyeceği kadar karanlık ama yine de kalbimin çarptığını hissediyorum. Bizi bindiriyor ve para istemiyor, böylece tapınaktan uzaklaşmak bu kadar kolay oluyor. Feribot son birkaç kişinin kalması için birkaç dakika bekledikten sonra kıyıda ayrılıyor, muhafızlar ay ışığının aydınlattığı sularda düz tekneyi dümenliyorlar.

Aron'a doğru eğildim. "Şu andan itibaren senin adın Grover."

Karanlık olmasına ve kapüşonlu olmasına rağmen solgun çenesinde kaşlarını çatmış olduğunu görebiliyorum. "Bu aptalca bir isim. Neden?"

"Çünkü kimse Grover adında bir adamın tanrı olduğunu düşünmez," diye fısıldıyorum.

Homurdanıyor. "Zaten tanrısal görünmüyor muyum?"

Öyle, ama bu açıklanabilir. "Onlara senin bir adanmış olduğunu söyleriz. Sadece kimseye dokunmamak için elinden geleni yap," diyorum, eli koluma her değdiğinde oluşan elektrik çarpmasını düşünerek. "Ve kapüşonunu yukarıda tut. Ve aslında, tüm bu süre boyunca sessiz kal lütfen."

Muhtemelen en iyisi bu.

"Bana ne yapacağımı söyleme," diye başladı buyurgan bir ses tonuyla.

Onu susturmak için göğsünü dürtüklüyorum ve aramızdaki kıvılcımla sıcıyorum. "Gerçekten şu anda oraya gitmek istiyor musun, Grover?" Ona gizli görevde olduğumuzu hatırlatmak için sahte ismi vurguluyorum.

Tanrı sessizliğe bürünür.

Dönüp sulara bakıyorum, bir sonraki hamlemizi anlamaya çalışıyorum. Bu cehennem gibi ortaçağ şehrinde karışmak için en iyi yer neresi? Bilgi almak için nereye gidilir? Yani, burası kesinlikle bir tapınak değil-

"Ya sen?" Aron başlığımı o kadar yaklaşıyor ki tüylerim diken diken oluyor.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum ve yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzakta. İçimde başka bir farkındalık dalgası parlıyor ve onun kölesi olmam gerektiğini hatırlıyorum. Ona her şekilde hizmet etmeliyim. "Ne benim neyim?"

"Adın ne senin? Senin adın ne?"

Oh. Sanırım bu noktaya kadar sormayı hiç düşünmediği için aşağılanmalıyım. Belki de Aron söz konusu olduğunda beklentilerim çok düşüktür, çünkü gerçekten sorması gururumu okşadı. "Sana daha önce de söyledim. Benim adım Faith."

"Bana daha önce de söylemiştin ama umursamamıştım." Ona kaşlarını çattığımda, o yaralı kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "İnanç kulağa normal bir isim gibi gelmiyor. Sırada ne var? Kapı mı? Tekne mi?"

"Tamam, tamam. Sadece elimizdeki göreve odaklanalım, tamam mı?" Ona sıkıca söyledim ve suya bakmaya geri döndüm.

Tekne rıhtıma yanaştığında insanlar soyunmaya başlıyor. Biz de peşlerinden iniyoruz, Aron bana yakın duruyor. Bu noktada nereye gideceğimi bilmiyorum, bu yüzden etrafta tökezleyen birini seçiyorum ve şehrin içine doğru ilerlerken onu takip ediyorum. Geceleri çok daha sessiz oluyor. Dar sokaklar biraz daha geniş ve daha az çamurlu görünüyor ve bazı binaların ne kadar köhne olduğunu ya da birbirlerinin üzerine düşmüş gibi nasıl kümелendiklerini göremiyorsunuz. Uzaklarda bir yerde bir at kişniyor ve başka bir hayvan - domuz- homurdanıyor. Dudağımı çiğniyorum, düşünüyorum.

"Nereye gidiyoruz?" Aron eğilip bana soruyor ve bana sürtünürken kolumdan aşağı bir şok dalgasının daha indiğini hissediyorum. Tepemizde gök gürlemeye başlıyor, bu da Aron'un ruh halinin güneye döndüğünün bir işareti. Bu iyi bir şey değil; bunu gizli tutması gerekiyor yoksa bizi ele vereceği kesin.

Başka bir dar sokağa saparken kahkaha sesleri ve birinin bağırdığını duyuyorum ve bir binanın üzerinde asılı duran, içinden ışık sızan uzak bir ahşap tabela görüyorum. Yaklaştıkça resmin bir kadeh olduğunu görüyorum. Dışarıda birkaç at bağlı. Oh. Bir han mı? Bu mükemmel olabilir. "Oraya gidiyoruz," diyorum ona. O başka bir şey söyleyemeden gökyüzünü işaret ediyorum. "Bunu kontrol altına almak isteyebilirsin, yoksa çok uzun süre saklanamayız, anladın sen onu."

"Sanki bunu ben kontrol ediyormuşum gibi?" diye kibirli bir şekilde ifade ediyor.

"Bunu yapan ben değilim, o yüzden denesen iyi olur," diye çıkışıyorum ona. Sinirlendiğimin farkındayım ama çok yorgunum,

Korkuyorum ve bu gece onun yüzünden kafamdan bir parça koptu. Onun saçmalıklarından bıktım.

Şaşkınlık içinde dönüyor ve muhtemelen daha önce hiç kimsenin ona cevap vermediğini fark ediyorum. Her şeyin bir ilki vardır sanırım. Pişman bile değilim. Kılıcını çekip beni öldürecek diye biraz korkuyorum ama o zaman en azından biraz dinlenebilirim.

Gök gürültüsü kesildi ve bir an için birbirimize baktık.

"Bu daha iyi," diyorum Aron'a.

Gözleri kısılıyor ve öylece bana bakıyor. Yavaşça başını sallıyor. "Benden hiç korkmuyorsun, değil mi?"

Tüylerim diken diken oluyor ve bunun bir tanrının öfkesi tarafından yok edilmek için bir tuzak olup olmadığını merak ediyorum. Ancak baş belası olmak beni buraya kadar getirdi, bu yüzden çenemi kaldırıyorum. "Olmalı mıyım?"

"Eğleniyor muyum yoksa sinirleniyor muyum bilmiyorum. Aynı anda hem boynunu sıkmak hem de gülmek istiyorum. Bu çok ilginç."

"İtaatkâr gönüllüler istemediniz, sadece gönüllüler istediniz," diyorum ve bir kahkaha attığında sıçıyorum. Gümbür gümbür ve neredeyse gök gürültüsü kadar yüksek. Yine de ona sessiz olmasını söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Kahkahasını seviyorum.

Yaşadığımız geceden sonra ikimizin de gülmeye ihtiyacı var ve öldüren bir fırtına tanrısı yerine gülen bir fırtına tanrısını tercih ederim.

Omzunu okşadım. "Piskoposun seni öldürmeye çalıştığı için üzgünüm."

Homurdanıyor.

"Tamam, hana gidiyoruz." Tabelayı gösteriyorum. "Etrafa sorup ne tür cevaplar alabileceğime bakacağım. Sen sadece... karış." Ona bir el sallıyorum.

Kapüşonunu indiriyor ve kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Karışım mı?" Doğru. Albino olmaktan bir cilt tonu kadar uzakta,

Tanrı'ninkiyile aynı yara izine ve tuhaf çift renkli gözlere sahip. Oh, ve o olağanüstü yakışıklı. "Kaputu kaldır," diyorum

parlak bir şekilde. "Odanın arka tarafında oturun ve kimseyle konuşmamaya çalışın. Dikkat çekmeyin."

"Siz harmanlanırken soruları soran ben olmalıyım. Diğer fahişeler gibi görünüyorsun."

Yakışıklı Prens, kesinlikle değil. Uzanıp kapüşonunu siyah, dalgalı saçlarının üzerinden geri çekiyorum. "İçimden bir ses bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor. Ayrıca, birileri 'fahişeler' ve 'boyun kırma' gibi kelimeler kullanmazsa daha fazla yol alacağımızı düşünüyorum. Bırak konuşmayı ben halledeyim, tamam mı? Dediğin gibi, ben de herkes gibi görünüyorum. Burada kimse başka bir kadını fark etmeyecektir ama herkes seni fark edecektir."

Aron homurdanıyor. "Gidelim o zaman."

Hanın kapısı daha çok dövme metalden yapılmış ve ışık desenlerle yere yayılıyor. Kapıyı açıp içeri giriyoruz ve hemen daha fazla müzik ve insanların kahkahaları etrafımızı sarıyor. Dışarıdaki gök gürültüsü için endişelendim mi? Bu insanların kendi seslerinin ötesini duyabildiklerinden şüpheliyim. Tıka basa dolu salonun etrafına dağılmış küçük masalar var ve mekân ekşi şarap ve ter kokuyor. Çok güzel.

Aron uslu durur, bu da rahatlatıcıdır. Başını eğip meyhanenin arka tarafına doğru ilerliyor, masaların arasından dolanarak köşede, ateşin yanındaki boş masaya yöneliyor. Gidişini izliyorum ve kalabalık onu fark etmemiş gibi görünüyor. Askerlerle dolu bir şehirde asker kıyafeti giymiş başka bir adam sadece. Bana uyar. Bara gidip tezgâha doğru ilerliyorum ve tezgâhın arkasındaki kadına gülümsüyorum.

"Bir şeyler sipariş edin ya da yolunuza devam edin," diyor bana sıkılmış, yorgun bir sesle. "Yemekler burada servis ediliyor, içecekler masada. Eğer satın almayacaksanız, o zaman dışarı çıkın-"

Yemekten bahsedilince midem gurulduyor ve kesemi kapıyorum. "Sorun olmazsa yiyecek ve içecek alacağım."

Bu garsonun dikkatini çeker. Tezgahı ıslak bezle silmeye ara verdi ve

Ben. Belki ses tonumdan kaynaklanıyor ama şüpheli görünüyor. "İki kron."

Bozuk paralarımı çıkarıp karıştırmaya başlıyorum, üzerinde kron olan bozuk para arıyorum. İki tane buluyorum ve ona uzatıyorum ama dudağı kıvrılıyor. "Buralı değilsin, değil mi?"

Haklısın. Zaten her şeyi berbat ediyorum. Parayı barın üzerine koyup paraları okşuyorum ve tekrar köle olarak satılmamak için Aventinian bağlılığımı gösteren çalıntı etiketi çıkarıyorum. Sorusunu geçiştirip taktik değiştiriyorum. "Şöyle yapsak nasıl olur? Ben sana istediğin beş sikkeyi vereyim, sen de bana biraz yiyecek ve burası hakkında bazı cevaplar ver. Kulağa hoş geliyor mu?"

Kız barın üzerine eğilir ve hemen en küçük madeni paralardan beş tanesini alır, barın en ucundaki adama bakarak onları elbisesinin içine atar.

Bozuk paraları tekrar keseme atıyorum ve zihnime küçük paraların en büyük miktarlar olduğunu not ediyorum. "Teşekkür ederim."

Bir saniye sonra, içinde sebzeler, kıyılmış et ve bir parça ekmek olan çömlek bir kase veriliyor. Yanına ekşi kokulu şaraptan bir kadeh konuyor ve garson kız kollarını kavuşturup beklentiyle bana bakıyor. "Ne öğrenmek istiyorsunuz?"

Yiyecek ve içecekleri görünce ağzım sulanıyor. Tekrar acıkmış olmam imkansız, çünkü kısa bir süre önce domuz gibi yemiştim, ama yiyebilirdim. Ekmeği etin suyuna batırıyorum ve büyük bir lokma alıyorum. Cennet gibi. "Bu çok güzel. Teşekkür ederim."

Sabırsız ifadesi biraz hafifliyor. "Uzun bir gün, ha?"

Aman Tanrım, hiçbir fikri yok. "En uzun." Bir ısırık daha alıp köşeye dönüyorum ama Aron kollarını kavuşturmuş, masanın üzerine eğilmiş öylece oturuyor. Buraya kadar her şey yolunda. "Peki, bu gece şehirden ayrılmam gerekirse, bunu yapmanın en iyi yolu nedir?"

Bar bezini tekrar eline alıyor ve omuz silkiyor. "İki seçeneğiniz var. Rıhtım ya da güney kapısı."

Ah. Yemeğimi ağzıma atarken bile bunu düşünüyorum. Teknemiz yok ve yelkencilik hakkında hiçbir şey bilmiyorum, bu yüzden rıhtım yok. "O zaman güney kapısı. Gidilecek en güvenli yer orası mı?"

"Gidilebilecek tek yer," diye düzeltiyor. "Diğer tüm kapılar ordu tarafından kontrol ediliyor. Güney kapısı Aventine'e girip çıkmanın tek yolu."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum ve şaraptan bir yudum alıyorum. İçimden bir ürperti geçirecek kadar güçlü ama yine de içiyorum. "Orada ne var?"

"Dirtlands'i geçmeyi mi kastediyorsun?"

Dirtlands. İlginç. Bu, rüzgârı sürekli yakalıyor gibi görünen ince kumları açıklıyor. "Evet, Dirtlands'i geçince."

Kadın bir an şüpheyile bana bakıyor ve sonra bara göz atıyor. "Dışarıda birkaç tapınak ve karakol dışında pek bir şey yok. Katharn'a giden uzun, çok uzun bir yol var."

Katharn'ın nerede olduğunu bildiğimi sanıyor. Ya da ne olduğunu. Ama sadece birkaç tapınak ve karakolun olduğu uzun, ıssız bir yol burada kalmaktan daha iyi geliyor. Bu bir başlangıç ve bununla çalışabilirim. "Bana biraz daha anlat-"

Gök gürültüsü tepemde çtırdarken aynı anda odanın arka tarafından bir gürültü geliyor. Başım aniden ağrıyor. Oh lanet olsun. Bu Aron olmalı. Para çantamı kapıyorum, son lokmamı özlemle ağzıma atıyorum ve sonra Aron'un bir adamı yakasından tutup duvara yapıştırdığı hanın arka tarafına koşuyorum.

Adamı beş dakika yalnız bırakamam.

"Hey Grover," diye tıslayarak onun yanına doğru ilerliyorum ve artık tamamen ona odaklanmış olan kalabalık odayı geçiyorum. "Yapmasak olmaz mı?" Kukuletası başından kayıyor ve geri düşüp soluk tenini ve simsiyah saçlarını ortaya çıkarmadan önce tekrar üzerine geçiriyorum.

Dönüp bana ters ters bakıyor. "Bu miyavlayan ölümlü benim masamı istedi-"

"Bu iyi adam," diye düzeltiyorum, Aron'un parmaklarını sok geçiren adamın giysilerinden sıyrıyorum. Ona dokunmanın içimde yarattığı kıvılcımları görmezden geliyorum. Belki ben görmezden gelirim diğer adam da görmezden gelir, çünkü o da bunu hissedecektir. "Madem gidiyoruz, bu masayı alabilirsin."

"Öyle miyiz?" Aron bana kaşlarını çatıyor ve bu, kapüşonunun derinliklerinden bile görülebiliyor. "Buraya daha yeni geldik."

"İhtiyacımız olanı aldık," diyorum ona ve onu adamdan uzaklaştırıyorum. "Ölümlü" sendeliyor, biraz korkudan daha fazlasıyla bize bakıyor. Parmağımı dudaklarımın üzerinde gezdirerek sessizliği işaret ediyorum ve başımı sallıyorum. "Hadi buradan çıkalım ve kimse zarar görmesin."

Aron sinirli bir ses çıkarıyor ama onu dışarı sürüklememe izin veriyor ve biz geceye çıkarken gök gürültüsü bir kez daha sessizleşiyor. "Bu insanların hiç saygısı yok-" diye başlıyor.

"O adam muhtemelen sarhoştur," diye araya giriyorum. "Ve tekrar söylüyorum, dikkat çekmemeye çalışıyoruz. Bunu unutup yolumuza devam etmeliyiz." Aron'un öfkeli sesine bakılırsa, bir savaş ve fırtına tanrısı için "devam etmek" ve "olayları akışına bırakmak" öncelik listesinde üst sıralarda yer almıyor. Haddimi aşıyor olabilirim. "Bundan sonra nereye gitmemiz gerektiğini buldum," diyorum dikkatini dağıtmak için. "Bir sonraki büyük şehrin adı Katharn ve buradan çıktıktan sonra yolun aşağısında."

Kulağa çok ama çok yanlış geldiğini belirtmiyorum. Sanırım bir tanrı için her şey aynı olacak.

"Katharn. Katharn. Evet. Bu ismi biliyorum."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. "Öyle mi?"

Gece vakti şehrin karanlık, kıvrımlı sokaklarında ilerlerken bile başını sallıyor. "Gerçekten de öyle. Orası hiçbir tanrının sahiplenmediği bir şehir, ama eğer orada bir tanrı varsa, rahiplerini beni karşılamaya zorlayacağım."

"Rahipleri onu karşılamaya zorlamak" kulağa biraz şu anda içinde bulunduğumuz duruma düşecekmişiz gibi geliyor - hayatlarımız için kaçıyoruz. Ama belki de haklıdır. Belki de

birileri

başkası bu "Beklenti" olayıyla daha iyi bir deneyim yaşıyor, çünkü kulağa gökten bir grup tanrı inmiş gibi geliyor. "Harika. O zaman o yöne doğru gitmemiz gerekiyor. Tavernadaki kız yol boyunca birkaç küçük tapınak olduğunu söyledi. Gerekirse onlardan kaçınabilir ve saklanmak için elimizden geleni yapabiliriz."

Aron hiçbir şey söylemiyor. Planıma katılıp katılmadığından emin değilim ama kendi planını da sunmuyor, yani anlaşılmaya en yakın olduğumuz nokta bu. Çamurlu sokaklarda aceleyle ilerliyoruz ve hava nemden ağırlaşıyor, sanki Aron'un kendini zar zor toparladığına dair beni uyarıyor.

Sanırım onu suçlayamam. Bir çift hırsız gibi şehirden gizlice kaçıyoruz ve sanırım tanrı olduğu için çıplak dans eden kızlar ve zenginliklerle karşılaşmayı bekliyordu. Karşılandı ama istediği gibi değil. Onun yerine beni aldı - onun saçmalıklarına ayıracak vakti olmayan tuzlu bir dünyalı kadın ve bir gece yarısı Dodge'dan kaçış. Kesinlikle beklediği bu değildi.

Şehrin planını bilmiyorum ama etrafı çevreleyen uzun surlara doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bu kapıyı günler öncesinden hayal meyal hatırlıyorum ve büyük, korunaklı kapıyı gördüğümde rahat bir nefes alıyorum. Neredeyse geldik.

İlk gördüğüm zamanki gibi görünüyor, duvarlar uzun ve birbirine harçla tutturulmuş pürüzsüz nehir taşından yapılmış. Portcullis başka bir demir kapı, bu seferki iki filin yan yana geçmesine izin verecek kadar büyük. Kapının her iki yanında iki muhafız duruyor. Dört kişi. Sorun değil.

"Orası güney kapısı," diyorum Aron'a gereksiz yere. "Şehirden çıkış yolu orası. Oradan Kirli Topraklar'a ve Katharn'a doğru gider." Yani, haritam yok ama bu şekilde gideceğimizi tahmin ediyorum. Olmazsa, dönüp oradan bir şeyler buluruz. "Burası" olmayan her yer benim için uygun.

Aron duraklıyor ve ikimiz de duruyoruz. Hâlâ koluna yapışmış olduğumu fark edip bırakıyorum ve nedense bir kayıp hissi yaşıyorum. Belki de o küçük elektrik şokları artık içimde dalgalanmadığı içindir. Kemerindeki kılıcı parmaklıyor. "Korunuyor."

"Bu kolayca halledilir," diyorum ona, hissettiğimden daha emin bir sesle. "Çıkmamıza izin vermeleri için rüşvet vereceğiz. Daha önce yapıldığını görmüştüm." Filmlerde, ama hey. Bunu bilmesine gerek yok. Durup bozuk para kesemi karıştırıyorum, daha küçük, daha değerli bozuk paralardan birkaçını çıkarıp sıkıca kavriyorum. Muhafızlara rüşvet vermenin bizi iflas ettireceğinden oldukça eminim, ancak seçeneklerimiz az ve gün içinde ne olacağını görmek için burada kalamayız. Başrahip Aron'un kaçtığını fark etmeden önce bu şehirden gitmemiz gerekiyor, çünkü içimden bir ses tanrının gittiğini öğrenirse Aron'u tamamen ortadan kaldırmak için elinden geleni yapacağını söylüyor.

Ve içimden bir ses benim kaderimin artık onunkine çok ama çok kötü bir şekilde bağlı olduğunu söylüyor.

Kapıya yaklaştığımızda, karanlıkta bile her iki tarafı koruyan iki adamın silahlı olduğunu görebiliyorum. Kolayca rüşvet verilebilen tek bir muhafızla uğraşmayı gerçekten tercih ederdim, ama uğraşmam gereken buysa, öyle olsun. Aventine'i ve tüm sorunlarını geride bırakmaya hazırım.

Cesur olma ve bir şeyler yapma zamanı.

W Kapiya y a k l a ş t ı ğ ı m ı z d a , girişı engelleyen devasa kapı siperine rağmen

çıkışta, sadece bir kişı tarafından açılması gereken daha küçük bir ferforje kapı var. Sanırım bu, seyahati daraltmak için, ama her halükarda cesaret verici. Küçük bir kapıyı açmak, koca kapıyı açmaktan daha kolay bir rüşvet. Aron'a dönüyorum, kapüşonu neredeyse yüzüne kadar inmiş, teni ve tuhaf gözleri ay ışığında adeta bembeyaz parlıyor.

Evet, göze batacak gibi duruyor. Ona yaklaşıyorum ve kapüşonunu fazla yakışıklı yüz hatlarını gizleyecek şekilde geri çekiyorum. "Bunu saklı tut."

"Sanki yüzüm bir sorunmuş gibi davranıyorsunuz. Herkese yakışacak kadar yakışıklıyım."

"Mesele yakışıklılık değil ve vay canına, çok mu kibirlisin?" Biraz daha aşağı çekiyorum, çünkü yüzünü çevirdiğinde yara izinin kenarını görebiliyorum ve bu çok açık bir işaret. "Çok solgunsun ve kalabalığın içinde göze çarpıyorsun. Yola çıkana kadar cüzzamlıymışsın gibi davranmalı ve bu pisliği saklamalısın."

"Bir ne?"

"Bir cüzzamlı. Sizin cüzzamlılarınız yok mu? Aklıma gelen diğer tüm aptal ortaçağ şeylerine sahipsiniz." Aslında, bu kültürün -Aventinian? Aventini mi? Ortaçağ'dan çok Roma'ya ait. Her kale benzeri binada keten etekli ve sandaletli adamlar var. Sanırım fark etmez. Biz gidiyoruz. "Hastalıklı herifler. Her neyse."

Geri çekiliyor. "Hastalıklı olduğumu düşünmelerini mi istiyorsun? Kalos olduğumu mu?"

Eğer ondan korkuyor olsaydım, ses tonundaki öfke muhtemelen saçlarımı dikleştirirdi. Hâlâ korkuyorum, ama daha çok başrahibin neyin peşinde olduğundan korkuyorum. Oldukça çaresiz olan huysuz bir tanrıyla başa çıkabilirim. Bir şehir dolusu suikastçıyla başa çıkamam.

"Hayır, sadece senin sen olduğunu anlamalarını istemiyorum," diyorum sabırsızlıkla. "Şu işi halledebilir miyiz? Kapüşonunu yukarıda tut ve konuşmayı bana bırak."

"Peki," diye homurdanıyor Aron ve sesi hiç memnun gelmiyor. Onun için çok kötü.

Kapıdaki nöbetçilere bakıyorum. Şimdi bize bakıyorlar, muhtemelen gecenin bir yarısı yolda durduğumuz ve göze battığımız için. "Gizli" kaçışımız için iyi bir başlangıç değil. Kapüşonumu yüzüme çekmeye başlıyorum ve sonra hayır, bu biraz fazla iyi bir şey yapmıyormuşuz gibi görünüyor diye karar veriyorum. Başka türlü bir kötülük yapmak istiyormuşuz gibi görünmeliyiz. Aron'a doğru dönüp kollarımı boynuna doladım.

Ya da deniyorum. Benden bir karış daha uzun ve hiç de sevimli değil. O sertleşip gözleri parladığında bile eğiliyorum.

"Şimdi sikişmenin sırası değil, hizmetçi-"

"Biliyorum," diye tıslıyorum ona ve bir ayağımı havaya kaldırıyorum, sanki çok samimi ve romantikmişiz gibi. En azından uzaktan öyle görünmesini umuyorum. Çok uzaktan bakıldığında, kafasına vurmak istediğim için dişlerimi sıkıyormuşum gibi görünmeyeceğini umuyorum. "Sadece beni takip et ve sevgilimmişsin gibi davran-"

Homurdanıyor. "Sen benim sevgilim olmalısın, tam tersi değil. Kimse inanmayacak-"

Kıcını terk etmeye karar vermeden önce bir elimle ağzını kapatıyorum. "Orada dur," diyorum tatlı tatlı. "Onları kandırıyoruz, tamam mı? Beni takip et ve benimle seks yapmak istiyormuş gibi davran, tamam mı?"

Homurdanıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, sonunda bir yerlere varabildiğimiz için rahatlamış bir şekilde. Boynunu bırakıyorum ve sonra elimi onun elinin içine koymaya çalışıyorum.

Büyük pençelerinden birini kıcıma vuruyor ve sertçe sıkarak içimde bir elektrik dalgası yaratıyor. Ona şok olmuş bir bakış atıyorum ve havada beni ürperten garip bir yük var. Düşünceli görünüyor ve amım derinlerde bir yerde sıkılıyor.

Tamam, bu garipti.

Dişlerimi tekrar sıkarak ona yaklaşıyorum ve kolumu beline doluyorum. "Beni takip et," diye mırıldanıyorum ilerlemeden önce son bir kez.

Aron inatçı hayatında ilk kez itiraz etmiyor. Kıcımı sıkmaya devam ediyor ve adımlarını benim adımlarıma uydurmak için yavaşlatıyor ve muhafızlara yaklaşıyoruz.

Biz yaklaşırken kimse kıpırdamıyor ama yüzümü görebilecekleri kadar yaklaştığımız anda bana spekülatif bakışlar atmaya başlıyorlar.

"Kayıp mı oldun, sürtük?" diye sorar biri.

"Tart" kelimesinden gerçekten sıkılmaya başladım. "Hayır! Sadece sevgilimi biraz mahremiyet için şehir dışına çıkarıyorum." Ona göz kırpıyorum ve bozuk para cüzdanımı yokluyorum. "Seni o kapıyı açmaya ikna etmek için ne gerekiyor?"

"Kapı satılık değil," diyor adam kesin bir dille.

"Oh, bundan emin değilim," diyor bir diğeri. "Bu kadar aceleci olma." Yaklaşıyor ve tüylerimi diken diken edecek şekilde bana bakıyor. "Eminim bir tür anlaşmaya varabiliriz."

"Eminim yapabiliriz," diyorum neşeyle, yanlış anlamış gibi yaparak. Kemerimden bozuk para cüzdanımı çıkarıp açıyorum ve avucuma birkaç bozuk para sıkıştırıyorum. "Ne dersin-"

"Paran yerine amına ne dersin?" diyor adam, uzanıp mememi yakalamadan önce Aron'un pelerinli figürüne küçümseyici bir bakış atıyor.

O kadar hızlı oluyor ki öfkeyle ciyaklamaktan başka bir şey yapamıyorum ve bozuk paralar ellerimden çamurlu zemine yuvarlanıyor. Tepemde gök gürlüyor ve aniden Aron'un eli artık belimde değil.

Adamın boğazında ve adam havaya kaldırılmış, bacakları çırpınıyor.

"O benim," diye alçak sesle homurdanıyor Aron. "Ona dokunabileceğini söylemedim."

Diğer muhafızlar ileri atıldılar ve sonra her şey tamamen bulanıklaştı. Diğerleri kılıçlarını kınından çıkarırken Aron'un elindeki adamı gelişigüzel bir kenara fırlatıp silahsız bir şekilde ilerleyişini dehşet içinde izliyorum.

Korkuyla geri çekildim, çünkü silahım ve kendimi koruyacak bir yolum yoktu. Bir grup silahlı adama karşı koruyabileceğimden değil.

Aron'un bununla bir sorunu yok gibi görünüyor. Kendini ileri atar ve bir adam kılıcını tanrıya doğrulttuğunda, kılıcı hiçbir şey olmamış gibi bir kenara fırlatır ve sonra adamın bileğini yakalar. Bir kemik çıtırtısı duyulur ve muhafız çığlık atarken kılıç işe yaramaz bir şekilde yere düşer. Fırtınaların Efendisi adamları yakalarken neredeyse zarif bir şekilde hareket ediyor, nefes borularını eziyor, kollarını kırıyor ve kılıçları sanki hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara atıyor. Adamların silahlı olması ve kendisinin silahsız olması önemli değil; burada bir çekişme olmadığı açık.

Son muhafızı boynundan yakalıyor ve diğerleri gibi onu da fırlatmasını bekliyorum ama bileğini hafifçe sallıyor ve bir kemik çatırdaması daha oluyor ve adam topallayarak yere düşüyor.

Öldü.

Aron bana dönüyor, zor nefes alıyor ve gözleri tuhaf bir neşeyle parlıyor. Soluk teni terden parıldıyor ve kendinden memnun bir şekilde sırtıyor. "Kapı temiz. Hadi gidelim."

Boğazımdan sözsüz bir protesto sesi çıkarıyorum. "Ne?" diye soruyor, sanki sorun bendeymiş gibi kaşlarını çatarak.

Beni. Bu arada, az önce bir adamın yoluna çıkan bir grup adamı acımasızca katletmesini izledim. Gerçek dışı.

"Bunu her zaman yapacak mısın?" Üzerime çöken ani soğuğa karşı kollarımı ovuşturarak soruyorum.

Aron'un sorgulanmaktan hoşlanmadığı açık. "Ne yapmak?"

"Bu mu?" Öfkeyle önüme serilmiş ölü adamları işaret ediyorum.

kapıdan. "Yani, merhaba, medeni insanlar böyle yapmaz!"

"Fırtınaların Efendisi ve Savaş Tanrısı böyle yapar."

"Ama yine de!"

Pelerinini düzeltiyor, kapüşonunu başının üzerine geri çekiyor. "Bana her şeyi kontrol altına aldığını mı söyleyeceksin? Çünkü bunu hatırlıyor gibiyim" -ve ölü bedenlerden birini tekmeliyor- "seni yakalıyor."

Sertçe yutkunuyorum çünkü göğsümü sıktığı yer hâlâ acıyor. Yine de bu Aron'a bir grup insanı katletme hakkı vermiyor. "Ayrıca benim senin malın olduğumu söylediğini de hatırlıyorum."

Gözleri yine o kutsal olmayan ışıkla parlıyor ve sırtışı dişlerini gösterecek şekilde genişliyor. Bu dostça bir sırtıma değil, hatta hoş bir sırtıma bile değil. "Çünkü öylesin. Sen benim bu dünyadaki dayanağımsın. İstedğim gibi davranmak için benimsin."

Sesindeki ölümcül güven ve sözlerinin ardındaki anlam karşısında ürperiyorum. Kıyafetlerimi vücuduma daha sıkı sarıyorum. "Eğer memelerimi avuçlarsan, çok kızarım."

"Şu anda bunun için zaman yok. Saatlerdir talep ettiğiniz gibi bu kapıyı açalım ve gidelim." Arkasını döner ve kapıya doğru yürür.

Boğazımda fokurdayan duyguyu yutuyorum. Bir yanım arkamı dönüp ona siktirip gitmesini söylemek istiyor. İşimizin bittiğini ve bu tuhaf yerde kendi yolumu bulacağımı. Ama sonra onun kapıyı incelemesini ve nasıl açıldığını anlayamıyormuş gibi kapıyı kurcalamasını izliyorum.

Tıpkı nasıl uyuyacağını çözemediği gibi.

İç çekiyorum. Onu yalnız bırakırsam öleceğinden eminim.

Kavgadan olmayabilir ama sırf bu kadar cahil olduğu için açlıktan ölebilir. Ne olursa olsun bu işe girdim ve o benim ve diğer kadınların hayatını kurtardı. Muhtemelen eve dönmek için bu adama ihtiyacım var. O bir tanrı, değil mi? Eğer o kendi dünyasına dönerse, beni de kendi dünyama döndürebilir.

Tekrar iç çektim. Lanet olsun. "Bundan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum etrafımdaki ölü insanlara ve sonra muhafızlardan birinin kemerinde bir anahtarlık görüyorum. Onu ve diğerinin kemerindeki para kesesini alıp Aron'un yanına gidiyorum. "Lütfen insanları öldürmeye devam etme, tamam mı?"

"Yolumuza çıktılar. Kaybedecek zamanımız olmadığını kendin söyledin. Şimdi, bir kapıyı açmak için seni becerecek adamların cesetleri üzerinde hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam mı edeceksin, yoksa benimle gelecek misin?"

Bazen bu adamdan nefret ediyorum, gerçekten. Haklı olduğu zaman gerçekten nefret ediyorum. Anahtarları alıp ilerliyorum. "Daha ne kadar senin hizmetçin olarak kalacağım? Bir arkadaş istiyorum." "Hayır, değilsin." Sinirli bir şekilde kapıya vurur. "Nasıl bu açık mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. Oh, bu adam. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

W

Şehirden çıkıp çorak bir araziye gidiyoruz.

Gözlerimdeki kiri kırıştırıyorum ve

Dışarısı karanlık olmasına ve bizi görececek kimse olmamasına rağmen kapüşonumu yüzüme daha sıkı sarıyorum. Ama havada sürekli kir uçuşuyor ve ince bir kum tabakası gibi botlarımızın etrafından süzülerek her şeyi kaplıyor. Açık alanda hiç ağaç yok ve karanlık olmasına rağmen herhangi bir ot ya da yeşillik seçemiyorum. Yolun parke taşlarını zar zor seçebiliyorum çünkü üzerleri kumla kaplanmış. Baktığım her yerde, göz alabildiğince, çıplak tepelerden başka bir şey yok.

Bu beni geriyor.

"Burası neresi?"

"Ölümlülerin şehrinin dışında," diyor Aron, ses tonu cevabın açık olduğunu ima ediyor. "Fırtınalar Tanrısı'na adanmış müreffeh Aventine." Alaycı bir ses tonu var.

"Bunu biliyorum. Sadece... yakın zamanda bir yangın mı çıktı?" Bu sorunun da en az öncekiler kadar aptalca olduğunu biliyorum. Buraya Kirli Topraklar diyorlardı, değil mi? Belli ki burası toprak. Hem de bir sürü. "Burada hiçbir şey yok. "Burada hiçbir şey yok.

hiçliğin ortasında bir şehir mi? Çiftlikler falan olması gerekmez mi? Meralar?"

Yollar mı?

Lanet ağaçlar mı? Bir şey mi var? Bu boş araziye anlamak benim için çok zor.

Şehirlere ve mümkün olan her alanı dolduran binalara alışkınım. Arabalara, yollara, kaldırımlara ve çevre düzenlemelerine. Burası şimdiye kadar bana hiç yabancı gelmemişti. Belki de kafamın bir kısmı tuhaf bir lunaparkta olduğumu ve bir noktada birilerinin perdeleri sıyracağını ve gerçek hayatın diğer tarafta olacağını düşünüyordu.

Etrafıma baktığımda bunun bir hayal olduğunu fark ediyorum. Buraya nasıl geldiysem, benimkinden çok farklı bir dünyaya düştüm. İlk defa eve dönebileceğime dair umudumu kaybediyorum.

Burada sıkışıp
kalabilirim. Sonsuza
kadar.

Omuzlarımdaki pelerini daha sıkı kavıyorum. Sikerim böyle işi. Bu yerin beni yenmesine izin vermeyi reddediyorum. Sadece birkaç gün oldu ama şimdiden kölelikten, bir idamdan ve bir suikast girişiminden kurtuldum. Bu yerin bana attığı her şeyden sağ çıkabilirsem, eve dönüş yolunu bulacağım.

Aron homurdanıyor. "Aventine okyanusun kıyısında, bu yüzden balıkçılık ve ticaret yaptıklarını hayal ediyorum. Gerçekten umurunda mı yoksa sırf gevezelik etmek için mi gevezelik ediyorsun?"

Çenemi sıkıp yürüyorum.

Toprak araziler ürkütücü. Ay yüksekte ve evdeki aydan daha büyük, gece gökyüzüne hakim ve o kadar yakın ki teleskop olmadan yüzeyindeki çukurları ve kraterleri seçebiliyorum, bu biraz ürkütücü. Ay biraz daha yaklaşırsa dünyaya çarpacakmış gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Yine de Aron o kadar endişeli görünmüyor, bu yüzden normal olmalı.

Yine de Aron kapının nasıl çalıştığını bilmiyor.

Aventine'in duvarlarından uzaklaştıkça ürperiyorum. Uzaklaşmanın en akıllıca yol olduğunu biliyorum -özellikle de Aron'un "altı muhafızı öldürme" olayından sonra- ama yine de gittiğimiz yönden ürkmekten ve endişelenmekten kendimi alamıyorum.

Katharn adında bir şehir bu tarafta, kendime hatırlatıyorum. Barmen kızın bana yalan söylemesi için bir sebep yoktu. Bu yönde bir şehir var. Oraya varana kadar bu korkunç hiçlikten -Kir Toprakları'ndan- geçmeye devam etmemiz gerekiyor. "Umarım bu uzun bir yürüyüş değildir," diyorum yüksek sesle, çünkü sesimi duymak güven verici. "Eğer burası bir çöl gibi olsaydı, o zaman şehre çok fazla yolcu geleceğini sanmıyorum. En azından ben böyle olacağını düşünüyorum, yine de geri dönüp daha fazla yiyecek ve su almamız gerektiğinden tam olarak emin değilim."

"Burayı biliyorum," diyor Aron, sesi hafif eğimli toprak tepelerin üzerinde çınlıyor.

"Sen ne?" Dönüyorum ve Aron'un da durduğunu fark edince duruyorum. Tedirgin bir şekilde şehrin duvarlarına bakıyorum. Yarım saattir yürüyormuşuz gibi geliyor ama hâlâ çok yakınız. At sırtında -ya da su aygırı sırtında, ya da bu hayvanlar her neyse- biri bize kolayca yetişebilir.

"Burayı biliyorum," diyor tekrar ve ellerini kaldırıyor. Parmak uçlarında belli belirsiz kıvılcımlar parıldıyor ve hava elektrikle dolmuş gibi hissediyorum. Şok geçiriyormuşum gibi tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyorum ve üstümüzde gökyüzü gök gürültüsüyle çatırdıyor.

Gördüğüm manzara karşısında nefesim kesildi. Havai fişek gibi parlıyordu. "Bunu nasıl yaptın?"

Aron beni görmezden geliyor. Ellerini yüzüne doğru kaldırıyor ve kaşlarını çatarak onları inceliyor. O bunu yaparken, ellerinden gelen kıvılcımlı ışığın emildiğini fark ediyorum. Sanki devasa bir görünmez vakum varmış ve tüm enerjisini çekiyormuş gibi. Konsantre olur gibi çenesini sıkıyor ve gelen ışık

daha da güçleniyor. Ona bakmak başımı ağrıtıyor ve gözümü kısarak ışığa bakıyorum.

Parmak uçlarını çevreleyen auralar uzuyor ve uzaktaki ufka doğru kan kaybediyor. Arkasını bana dönüyor ve ben de aynı şeyi ters yönde yapmasını izlemek için hareket ediyorum. Büyü yine ellerinden bir öncekiyle aynı yöne doğru akıp gidiyor.

Bir şey onun şimşeklerini emiyor ve bu tepelerin üzerindeki bir şey.

Bir an sonra bana "Burası ölü bir yer," diyor ve parmakları sönmüş mumlar gibi sönüyor. Ellerini bırakıyor ve düşünceli bir şekilde etrafımıza bakıyor. "Bu topraklarda büyü ya da yaşam yok. Hisar'a doğru çekiliyor."

"Birincisi, bu çok boktan. İkincisi, bunca zaman ellerinle şimşek çaktırılabildin ama bunun yerine boyun mu kırıyorsun? Bu ne lan?" Ona kuşkulu bir bakış attım.

Bana sırtlıyor ve bu dostça bir hareketten çok dış gösterme gibi geliyor. "Boyun kırmayı severim. Özellikle de beni kızdıranların boyunlarını." Elleri bakıyor. "Ve yıldırım... zor. Bunu yapmam gerektiğini sanmıyorum."

Şaşkınlıkla başımı yavaşça sallıyorum. Bu adamın insan olmanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Henüz değil. Başımı ağrıtıyor. "Yani senin şimşegin... ne, tükeniyor mu?"

"Her şey. Yaşam kıvılcımı, özüm, her şey. Eğer bu topraklarda yeterince uzun süre kalırsak, hayatımızı bizden alır." Uzakları işaret ediyor. "Her şey büyü tanrıçası Tadekha'nın kalesi olan Hisar'a doğru çekiliyor. Adanmışları, tapınağına güç sağlamak için fersahlar boyunca yaşayan her şeyin gücünü çekiyor. Yüce Baba bundan hoşnut değil ama onu durdurmuyor." Düşünceli görünüyor. "Ya da ben öyle düşünmüştüm. Belki de hepimizin kovulmasının nedenlerinden biri de odur."

"Mmm. Şanslıyım." Uzun pelerininin içinde titriyorum ve parmaklarımı tenimde gezdirirken bir yüz dolusu rüzgâr daha alıyorum-

üflenmiş toprak. "Senin buraya geldiğin gibi onun da Hisar'da olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu mümkün. Orada büyük bir büyü hissediyorum ama belki de onun takipçilerinin her şeyi tükettiğini hissediyordumdur." Aron uzaktaki ufku inceliyor ve kaşlarını çatıyor. "Eğer oradaysa, o yöne gitmeye cesaret etmeli miyiz bilmiyorum." Bana bir bakış fırlattı. "O bana dostça davranan bir tanrıça değil. Aventine ve Citadel uzun zamandır birbirleriyle huzursuz."

Çok güzel. "Yani eğer cezalandırılıyorsa, orada olacak ve dünyadaki tüm enerjiyi kendi kişisel kara deliği gibi emecek. Ama eğer cezalandırılmıyorsa, sence bize yardım ederler mi? Belki Katharn'a gitmemiz için bize at verirler?"

Omuz silkiyor. "Bir sonraki varış noktamıza ne kadar hızlı gittiğimizin bir önemi var mı? Bir şeye mi geç kaldın?"

"Şey, hayır-"

"O zaman yürüyelim. Tadekha'yı ya da onun sümüklü tapıcılarını ziyaret etmek istemiyorum."

Çenemi sıktım. "Peki. Devam edelim o zaman."

O YÜZDEN YÜRÜYECEĞİZ.

Ve yürüyeceğiz.

Ve yürümek. Ne kadar uzun yürürsek yürüyelim şekli hiç değişmeyen bir ufka doğru sonsuza dek yürüyormuşuz gibi geliyor. Ayaklarım acıyor ve devasa ay gökyüzünde ilerliyor, ufuktaki uzak dağların arkasında kayboluyor ve biz yine de yürüyoruz.

Ara sıra şehrin surlarını görebiliyor muyum diye geriye doğru bakıyorum ama saatler önce yok olmuşlar, bu da beni daha iyi hissettiriyor.

Birazcık.

Güneş doğarken, gökyüzü altın ve pembe renklere bürünüyor ve itiraf etmeliyim ki, bugün için yeni bir takdir duyuyorum. Bu Kan Saati. Şafak. Gün doğumu. Sırf köle olmak gibi kötü bir şansa sahip olduğumuz için düzinelerce sarışınla birlikte idam edilmem gerekiyordu. Boğazımda bir düğüm oluşuyor ama onu görmezden geliyorum, tıpkı ayaklarımdaki ağrıyı görmezden geldiğim gibi. Aron yavaşlamıyor, ben de yavaşlamıyorum.

Güneş doğduğunda ise açlıktan ölüyorum ve o kadar susamış oluyorum ki ağzım çöl gibi oluyor. Ayrıca Aron'un hiçbir şey için durmuyor gibi görünmesine de içerlemeye başlıyorum. Yorgun görünmüyor ve yürüyüşü her zamanki gibi tempolu. Bense sürünüyorum. Uykum var, açım ve bitkinim. Tuvaleti de kullanmam gerekiyor ama ne bir tuvalet ne de arkasına saklanabileceğim bir çalı gördüm. Dirtlands'de kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yok ve iyi dostum Aron'un önünde çömelmek üzere değilim.

Ağrıyan bacaklarımı daha hızlı hareket etmeye zorluyorum ve adımlarımı onun yanına doğru atıyorum. Bunca zamandır birkaç adım gerisinden yürüyordum çünkü onun zahmetsiz hızına yetişemiyordum ama bu konuşmayı zorlaştırıyordu. "Merhaba," diyorum nefes nefese. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Bana küçümseyici bir bakış attı. "Konuşuyorsun. Konuş."

Tanrım, bu adam gerçekten bir pislik. Kıcımlı ellemesine izin verdiğim için nefret ediyorum. "Oyun planımız nedir? Katharn'a varmamızın ne kadar süreceğini bilmiyoruz, yani yemek yemek ve dinlenmek için ne zaman duracağız?"

Sanki çok iğrenç bir şey söylemişim gibi bana kaşlarını çatıyor. "Yorgun musun?"

"Sen değil misin?" Başını salladığında hayal kırıklığıyla iç geçiriyorum. "Şey, şöyle bir şey var. Ben ölümlüyüm, değil mi? Ölümlülerin dinlenmeye, işlemeye, yemek yemeye ve tüm o güzel şeylere ihtiyacı vardır ve senin olmayabilir ama benim kesinlikle var."

Bu, tozlu ve kirli yolun ortasında duraklamasına neden oluyor. "Dinlenmek, işlemek ve yemek mi?"

"Hepsi birden değil elbette-"

Başını öne eğiyor. "Artık ölümlü olduğum için bunları yapmalı mıyım?"

Zor bir soru ve ona verecek bir cevabım yok. "Bilmem ki? Mesaneni boşaltma ihtiyacı hissediyor musun?" Bu bir tanrıyla yapmak için çok garip bir konuşma.

Aron bir an düşünür. "Hayır mı?"

"O zaman belki de tanrılar tuvaleti kullanmıyordur. Bak, bilmiyorum. Tek bildiğim bunları yapmam gerektiği." Elimin topuğunu alnıma bastırıyorum ve yorgunluktan titrediğimi fark ettiğimde şaşırmıyorum. "O yüzden lütfen biraz ara verebilir miyiz?"

Bunu düşünüyor. Elleri kalçalarına gidiyor ve etrafımızdaki geniş açık alanları, sonra da yolu inceliyor. Sonra arkamıza bakıyor, sanki hâlâ Aventine'in duvarlarını görebiliyormuş gibi. Bir süre sonra tekrar bana bakıyor, yüz ifadesi ekşiyor. "Seni taşımak zorunda mı kalacağım, Faith? Bunun için mi gidiyorsun?"

Çenem düştü. "Seni kibirli pislik. Hayır! Hayır! Ayaklarımı dinlendirmek için beş dakika istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?" Yere düşüp tozlu kaldırım taşlarının üzerine oturuyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Senden istediğim en son şey bedava bir yolculuk."

Aron buna pek inanmamış gibi homurdanıyor ve ben de onun kendini beğenmiş suratını yumruklamak istiyorum. Ne büyük bir sik.

Onu görmezden geliyorum, çünkü gerçek şu ki, oturup dinlenmek çok iyi hissettiriyor. Susadım ve ayaklarım yarın olmayacakmış gibi ağrıyor. Ben de açlıktan ölüyorum ama yanımızda yiyecek getirmemiştik. Katharn'ın ne kadar uzakta olduğunu merak ediyorum. Şehirden ayrılmanın bir hata olduğundan endişelenmeye başlıyorum ama orada da kalamazdık. Ne yapacağımı bilemiyorum. Çorak çevremize bakıyorum. Her nasılsa surların dışına çıkmanın sorun olmayacağını düşünmüştüm. Güzel bir yol ve gölge için birkaç ağaç olacağını. Kırklar ve tarım arazileri falan olurdu. Belki su içmek için bir dere.

Burası bomboş. Kesinlikle hiçbir şey yok. Biraz ürkütücü ve kesinlikle kendimi yenilmiş hissettiriyor.

dışarıya bakıyor. "Biraz durmam gerekiyor," diyorum ona. Son birkaç gündür yaşadığımız her şeyden dolayı aniden bitkin düştüm. Sanki her şey üzerime çöküyormuş gibi hissediyorum ve denesem bile ayağa kalkabileceğimi sanmıyorum.

Ben oturup nefesimi toplamaya çalışırken, Aron volta atıyor. İki dakika geçtikten sonra bana ters bir bakış attı. "Eee?"

"Peki ne? Hâlâ dinleniyorum."

Sabırsız bir nefes veriyor. "Daha ne kadar sürecek?"

Ona bakıyorum, tekrar hareket etmek istemesine sinirlenmiş ve biraz da şaşırmış bir halde. "Bilmiyorum, bir saat mi? İki saat mi? Fark eder mi?"

"Artık gitmeliyiz. Gitmek için çok hevesliydin ve şimdi öylece duracak mısın? Burası güvenli bir yer değil. Burada güvende değiliz." Tanrı öfkeyle manzarayı oluşturan toprak yığınlarını ve tepelikleri işaret ediyor. "Bu yerde geçirdiğimiz her an tehlikedeyiz."

"Tuvaletin ne olduğunu bile bilmeyen bir adam için bundan kesinlikle eminsin," diye mırıldandım.

Aron bana kaşlarını çatı. "Gitmek istiyorum, Faith."

Sanki bu sorunu çözecekmiş gibi. "Evet, keşke daha iyi bir arkadaşım olsaydı. Her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

İnanmaz görünüyor, sanki onun emirlerini yerine getirmek için ayağa fırlamadığıma inanamıyormuş gibi. "İnanç," diyor sabırsızca.

"Aron," diye cevap veriyorum aynı sertlikte bir sesle. "Ayağa kalk. Biz gidiyoruz."

"Biliyor musun, Aron? İnsanlar onlara karşı nazik olmanı tercih ediyor. Çok daha fazla iş yaptığını duydum. Sen de denemelisin."

"Güzel mi?" Sanki bu düşünce bile iğrençmiş gibi dudağı kıvrılıyor. "Neden 'iyi' olmak zorundayım? Ben bir tanrıyım-"

"Bir tanrıydın," diye belirttim. "Öyleydin ve şimdi bir Aspect'sin."

Uyumsuz gözlerini bana diyor ve sonra toprakta yattığım yere doğru ilerliyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ama ayağa kalkmıyorum. Ne yapacağını görmek için bekliyorum.

yapacağım. Aron yanıma geliyor ve parmaklarının tersiyle yanağıma dokunuyor, nazik bir okşayış. Teninin benimkine değmesi içimizde bir kıvılcım çakmasına neden oluyor, zevkli ve keskin.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum, bu nazik dokunuş karşısında büyüleniyorum. Var olmayan külotumun başı şu anda tamamen belada, çünkü sadece bu küçük dokunuş bile beni çıldırtıyor.

"İnanç," diye mırıldanıyor, yanağıma okşarken sesi nazik.

Onun okşamalarına bir kedi yavrusu gibi eğilmemek için her şeyimi veriyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. "Mmm?"

"Kaldır kıcını," diyor aynı nazik ses tonuyla. "Çünkü ben gidiyorum."

Gözlerimi açıyorum ve ona kaşlarımı çatıyorum. "Güle güle." Burun delikleri parlıyor. "Ben iyiydim! Kalk ayağa!"

"Hoşça kal," diyorum tekrar ve bacaklarımı kaldırım taşlarına uzatıyorum. Rahat değil ama Aron'u çileden çıkarıyor ve bu yüzden buna değer.

Uzun bir süre birbirimize bakıyoruz, diğerinin kırılmasını bekliyoruz. Yine de kırmamaya kararlıyım ve o arkasını dönüp ayaklarını sürüyerek uzaklaştığında muzaffer bir dalgalanma hissediyorum. Ölümlü için bir puan. Tabii o hışımla uzaklaşmaya devam edince tedirgin olmaya başlıyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Sana söyledim. Ben gidiyorum. Burası güvenli değil." Arkasını dönmüyor. "Eğer akıllıysan, sen de gidersin."

Bu uyarı biraz sinir bozucu ama bana ne yapacağımı söylemesi hoşuma gitmiyor. Bunu zaten yeterince yaşadım ve inatçı yanımda onu daha da görmezden gelmek istiyor. Beni korkutup peşinden koşturmaya çalışıyor ve bu işe yaramayacak. "Görüşürüz o zaman. Sana çapa olacak başka bir ahmak bulmada iyi şanslar."

Durmuyor. İyi o zaman.

O giderken kendimi huzursuz hissediyorum. Zemin çok düz olduğu için bir süre sırtının geri çekilişini izliyorum. Bir süre merak ediyorum.

Bir an peşinden gitsem mi diye düşündüm ve sonra hayır, gitmeyeceğim diye karar verdim. Sadece aramızdaki sihirli bağ -asla gönüllü olmamam gereken bir bağ- beni tereddütte bırakıyor. Ve bu noktaya kadar yalnızdım, değil mi? Aron yanımda olmadan daha iyi olabilirim. Bu yüzden ufukta uzak bir benekten fazlası olmayana kadar gidişini izliyorum.

İşte bu kadar. Siktir et o adamı.

Güneş gökyüzünde yükselir. Hava ısınmaya başlar. Gerçekten sıcak. O zaman hareket etme zamanı. Üzerine ağırlık verdiğim anda ağrıyan ayaklarımın üzerine kalkıyorum ve Aron'la aynı yöne doğru Arnavut kaldırımı yolda ilerlemeye başlıyorum. Bir an kendimi aptal gibi hissettim. Nasıl olsa aynı yöne gidiyoruz ama huysuz çocuklar gibi birlikte olmayacağız. Bu çok aptalca.

Tabii ki, o başlattı.

Tabii bu kulağa daha da çocukça geliyor.

Başım zonkluyor ve tüm vücudum ağrıyor. Bir yerde kaldığım sürece daha iyiye gitmeyeceğini anlıyorum, bu yüzden bir süreliğine onun peşinden yola çıkıyorum. Garip bir şekilde, tekrar seyahat etmeye başladığım anda kendimi daha iyi hissetmeye başlıyorum. Bunun aramızdaki bağla bir ilgisi olup olmadığını merak ediyorum.

Bu düşünceyi çok uzun süre düşünmeden, alçak, ritmik bir vuruş duyuyorum. Elimi göğsüme bastırıyorum ama bu kalbim değil. Ses yükseldikçe gökyüzüne bakıyorum. Bu Aron'un işi mi? Gözümü korkutmak için garip bir gök gürültüsü tanrısı saçmalığı mı? Ama gökyüzü sabahın erken saatlerinde açık mavi ve berrak. Uzakta toprak bulutları olduğunu fark ediyorum. Bu çok garip. Ya hava gerçekten rüzgarlı... ya da bir şey hareket ediyor.

Karnımda huzursuzluk kurtları dolaşıyor.

Bir an sonra, yavaşça yaklaşan şekiller görüyorum. Ondan bir an sonra, aslında o kadar da hantal olmadıklarını fark ediyorum. Aslında kara su aygırlarına göre oldukça hızlı gidiyorlar ve üstlerinde biniciler var. Hareketleri duyduğum sabit davul sesiyle eşleşiyor ve bu manzara karşısında kaşlarımı çatıyorum.

İlk içgüdüm saklanmak ama gidecek hiçbir yer yok. Yolun aşağısına bakıyorum ama Aron artık görünmüyor. Belki onları yenebilirim. Dirtlands'in bir tarafından geliyorlarmış gibi görünüyorlar, bu yüzden olabildiğince hızlı hareket ederek yarı koşuya geçiyorum. Korku beni düşündüğümde daha hızlı hareket ettiriyor.

Hâlâ yeterince hızlı değil. Yaklaştıkça toynakların gürültüsü daha da artıyor ve ben nefesim kesilerek ve panikleyerek tam gaz koşmaya başlıyorum. Kara hipopotamları neredeyse üzerime geliyor, ama duramıyorum, akılsız korku beni ileri itiyor. Ezilsem bile, en azından denerken ölmüş olacağım.

Eller beni belimden kavradı ve havaya kaldırdı.

Zırlı bir yabancıya doğru çekilirken çığlık atıyorum, yumruklarımı savuruyor ve ona tekme atıyorum. Sanki saldırılarım önemsizmiş gibi gülüyor. "Burada neyimiz varmış?" Su aygırı yavaşlıyor, ayaklarının gürültüsü azalıyor.

"Siktir git," diyorum ona, bir kez daha vurmaya çalışarak.

Adam kollarımı tutup yan tarafıma sabitliyor ve bana sırtıyor. "Kaçak bir köle sanırım. Tabii artık güzel kadınların Aventine milislerine katılmasına izin vermiyorlarsa?" Çalıntı askeri tünığime bakıyor. "Kılıç kullanmada ne kadar iyisin, aşkım?"

Eğer duyduysam, bu çok edepsiz bir soru. Ona kaşlarımı çatarak bakıyorum, ellerine karşı mücadele ediyorum. "Ben kaçak değilim, bırak gideyim! Beni hemen yere bırak yoksa pişman olacaksın."

"Öyle mi?" Yanına başka bir atlı geliyor ve su aygırı atlılarının hepsinin -dördünün- arkadaşlarına saldırmamı izlemek için durakladığını fark ediyorum. Kıvranmayı ya da mücadele etmeyi bırakmıyorum çünkü asla pes etmeyeceğim. Vazgeçmek onların kazanması demek ve ben kötülerin kazanmasından bıktım. "Güzel bir yüzü var. Onu Aventine'deki köle çukurlarına götürüp iyi bir paraya satabiliriz sanırım."

"Adil bir paradan daha fazlası," diyor beni tutan. "Şu güzel göğüslere bak."

"Hey, beni hatırladın mı?" Omuzlarımı sarsarak alaycı bir şekilde söylüyorum. "Ben kendimim ve beni satamazsınız." Birkaç gün önce birinin bunu yaptığını söylemiyorum, çünkü bu detaylara ihtiyaçları yok. "Ayrıca, büyük adam beni çoktan sahiplendi."

"Büyük adam mı?"

"Biliyor musun, Fırtınaların Efendisi? Aron? Biraz huysuz mu? Yara izi var mı? Kibirli mi?"

Bana gülüyorlar. "Bir tanrı tarafından mı?" Biri yüzüme karşı alay ediyor. "Beni aptal mı sanıyorsun?" Beni sallıyor. "Bu memeler güzel ama o kadar da güzel değiller."

"Belli ki notu kaçırmışsınız," diyorum onlara, dönerek. Tanrım, bu adam beni böyle tutmayı nasıl başarıyor? Kollarının çelik bir tuzak gibi olduğuna yemin edebilirim, çünkü ne yaparsam yapayım kurtulamıyorum. Tabii bütün gece yürüdüğüm için yorgunum, belki de hiç gücüm kalmamıştır, ama yine de hüsrana uğradım. "Aron döndü ve bir hizmetçi seçti, o da benim. Kışında bir şimşek çakmasını istemiyorsan beni bırakmalısın."

Hey, en azından kafamda kulağa hoş geliyordu.

Adamlar yine gülüyor. "Hikâye anlatmak güzel bir kölenin iyi bir özelliğidir ama sanırım ağzı başka işlerde kullanılacak."

"İğrenç," dedim ona, tiksinererek.

"Onu pelerinine sar ve biri gelip onu geri almadan gidelim," diyor beni esir alana en yakın binici. Uzanıp püsküllü dizginleri arkadaşından kapıyor ve beni koyu yeşil pelerinine sarıyor. Dick.

"Yemin ederim, ben Aron'a aidim," diyorum onlara. "Bana inanmak zorundasınız. Ben onun çapasıyım."

"Eğer öyleyse, tanrınız nerede?" Biri bana kaşlarını kaldırdı, eğleniyordu.

"Ee, buralarda." Kahretsin.

Homurdanıyor ve kimsenin bana inanmadığı çok açık.

Ve sonra, itirazlarıma rağmen, Dirtlands tepelerinde yola devam ediyorlar. Arnavut kaldırımlarını görmezden geliyorlar.

Beni Aron'la gittiğim yönün tersine götürdüklerini fark ettim. Citadel'e, birinin söylediği gibi. Tanrıçanın şehrine, gerçi adını hatırlamıyorum, sadece Aron'un onu pek sevmediğini biliyorum.

Hâlâ mücadele ediyorum ama kara hipopotamının toynaklarının her vuruşunda hareketlerim daha da yoruluyor. Yorgunum ve tüm enerjim tükendi ama pes edemem. Tekrar köle olarak satılamam. Yapamam işte. Bu toprakların tek yaptığı insanları köleleştirmek mi? Eğer insandan insana satılacaksam neden buradayım? Hayal kırıklığına uğramış bir halde beni esir alan kişiye dik dik bakıyorum ama o sanki gördüğü en sevimli küçük kaçak köleymişim gibi bana sırtıyor ve hiç şüphesiz kafasında para sayıyor. Bu adamdan nefret ediyorum.

En azından bana "orospu" demedi.

Bir nefes veriyorum ve yeniden toparlanmak için bir anlığına rahatlıyorum. Kaçmak için enerjiye ihtiyacım olacak, diyorum kendime. Pes etmiyorum. Gücümü koruyorum ve durduğumuzda kara hipopotamından kayacağım. Bir şekilde. O zaman kıpırdayabilir ve kaçabilirim. Tabii, kulağa hoş geliyor. Her şeyden öte, pes etmek gibi gelmiyor ve şu anda sahip olduğum tek şey bu.

Aron hiçbir yerde görünmüyor, ama tabii ki görünmüyor. Toprak tepeleri aşıyoruz, suaygırları onların üzerinden kararlılıkla geçiyor ve Aron yola yapışmış durumda. Dışarı bakarken, uzakta havada süzülen büyük ve karanlık bir şey olduğunu fark ediyorum. Bu Citadel ve gökyüzünde parıldayan bir kale gibi görünüyor.

Görünce nefesim kesildi. Bir kale olduğunu söylediklerinde, Aventine'in kalın duvarlarına benzer taştan bir kale olacağını düşünmüştüm. Bu, güneş ışığında bin bir renkle parıldayan ve bir bulutun üzerindeymiş gibi yerden yüksekte süzülen görkemli, narin bir kale.

"Nasıl..." Başlıyorum ama bir acı dalgası beni vuruyor ve bayılıyorum.

I

Acı içinde kayboldum.

Bu rulolar üzerinde Ben ile
dalgalanma sonra dalgalanma,

bitmeyen ve her dakika daha da şiddetlenen. Bu

Acı o kadar güçlü ki bayılmama neden oluyor, ancak yeni bir acıyla tekrar yüzeye çıkıyor ve bir kez daha yenik düşünüyorum. Nerede olduğuma ya da hangi günde olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Durup dururken ne kadar süredir işkence gördüğümü bilmiyorum. Sadece sürekli devam ettiğini biliyorum. Kafa derimde iğneler, bağırsaklarımda bıçaklar ve aynı anda milyonlarca şey. Beni o kadar sert sarsıyor ki her tarafıma kusuyorum ve mesane kontrolümü kaybettiğime eminim. Nasıl kaybetmem? Tüm vücudum sanki birinin zonklayan yumruğuna sıkılmış ya da içim dışıma çıkmış gibi hissediyorum.

Çığlık atıyorum. Hem de çok. Çığlık atmaya devam ediyorum ve sesim tükendiğinde boğazımdan hırıltılı bir hırıltıdan başka bir şey çıkmıyor. Hâlâ acıyor.

Sonsuza kadar acıyacakmış gibi geliyor.

Acının sisi içinde belli belirsiz düşünceler beliriyor. Askerlerin alçak ve endişeli seslerle konuştukları ve sonra ortadan kayboldukları. Bir saman yatağına atıldığımı, arkamdan bir kapının çarpıldığını. Karanlıkta bırakılmaktan. İçine batıyorum

Bedenimin şiddeti bana karşı dönüyor ve zaman akıp gidiyor.

SIS. BAŞIM ZONKLUYOR.

Biri bacağıma tekme atıyor ve karyolada ters dönüyorum. Her yerim ağrıyor ve zonkluyor. Belli ki ölüyorum. Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama boğazım ateş gibi oluyor.

Bir el bileğime dokunuyor ve bir an için her şey silinip gidiyor. İçimde serin bir rahatlama oluyor ve gözlerimi açtığımda uzun, siyah saçlı ve gümüş takıları olan bir kadının yüzünü görüyorum. Başını hafifçe eğerek beni inceliyor ve sonra ayağa kalkıyor.

Anında acı tekrar üzerime çöküyor. İnliyorum, sanki bu acıyı bir şekilde durduracakmış gibi yüzümü samana bastırıyorum.

"Geldiğinizden beri böyle bağıırıyor mu?" Sesi soğuk. Tatlı. Mükemmel. Sadece sesi bile her yerimi sızlatıyor, elle tutulamayan ve ulaşılamayan bir şeyi istememe neden oluyor. Bu o kadın.

"Evet, benim Bayan Tadekha. Bu askerler dedi o Cleaver'lı Aron'dan bahsetti ve onun çapası olduğunu söyledi. Tabii ki yalan söylediğini düşündüler..." Ses kesiliyor.

Kadın tatlı, müzikal bir kıkırdama çıkarıyor. "Gerçekten de öyle. Kız onun dayanağı, yeterince doğru. Çektiği acının başka bir anlamı olamaz. Daha az ölümlü biri bu acılar altında şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu."

"O zaman yalan söylemedi." Sesi şaşkınlık doluydu.

"Neden biri o geminin çapası olduğu konusunda yalan söylesin ki?

bir tane?" Boğazından yumuşak bir tiksinti sesi çıkarıyor. "Bu talihsiz yaratık da dahil olmak üzere, kimin ona hayatıyla hizmet etmeye gönüllü olacağını hayal bile edemiyorum."

Protesto etmek, sesimi yükseltmek istiyorum ama beynim kızarmış yumurta gibi hissediyor. Yumruğumu alnıma bastırıyorum ve

ama işe yaramadı. Nefes nefese, "Kim... sen?" diye tükürmeyi başardım.

Sesler beni görmezden geliyor. "Hangi yön olduğunu düşünüyorsun?" diyor biri.

"Kim bilir. Herhangi biri olabilir."

Gözlerimi açıp hoparlörlere bakmaya çalışıyorum ama hücredeki loş ışık beni yeni ve taze bir acıyla dolduruyor. Bu en kötü akşamdan kalma ve migrenin bir araya gelmesi gibi ve sadece bitmesini istiyorum.

"Sence onun için gelir mi?"

"Hiç şüphesiz," diyor kadın. "Yakında gelmesi için hazır olmalıyız. Eğer kadın acı çekiyorsa, o da çekecektir." Cüppeler havada uçuşuyor. "Ona daha iyi davranın. Onu bu pis delikten çıkarın. Aron'un ölümlü çıpasına kötü davrandığımı iddia etmesine izin vermeyeceğim. Tanrıların uzun hafızaları vardır.

"Nasıl isterseniz, leydim Tadekha."

Eller bana uzanıyor ve tenime dokundukları anda vücuduma bir acı cızırtısı gönderiyor. Çığlık atarak bir kez daha karanlığa gömülüyorum.

Hep çığlık atıyor.

ARTIK ACI ÇEKMEDİĞİMİ FARK ETMEM BIRAZ ZAMAN ALIYOR. I gözlerim kapalı, yatar vaziyette kalıyorum. O cehennemden gelen migren şeylerinden biri tekrar tetiklenir diye ani hareketler yapmıyorum. Daha önce buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum ama bir daha olmasını asla istemiyorum. Son birkaç güne dair anılarım belirsiz ve boğazım çok fena ağrıyor.

Hayal meyal bir ziyaretçi hatırlıyorum. Bir kadın. Düşüncelerim bunun ötesinde bulanık. Bir kadın, benim hakkımda bir konuşma yapıyor ve sonra ölüm migrenine geri dönüyor.

"Leydim, uyanık mısınız?"

Odada benimle birlikte kimin olduğunu merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Ve... benimle mi konuşuyorlar? Buraya geldiğimden beri hep "fahişe" ve "köle" oldum. Şimdiye kadar hiç kimsenin kadını olmadım. Tek gözümü sıkarak açıyorum, test ediyorum.

Acı yok. Hah.

İçinde bulunduğum oda soluk beyaz ve güzel. Serin güneş ışığı bütün bir duvarı kaplayan narin, ısıltılı cam pencerelerden süzülüyor. Artık samanların üzerinde değil, yumuşak dokuma battaniyelerin üzerinde dinleniyorum ve başımın altında bir yastık var. Hâlâ yorgunluktan bitkin ve ağırlı hissediyorum ama koşullarım değişti. Yavaşça doğrulup etrafıma bakıyorum. "Neredeyim ben?"

Bir su dökülme sesi duyuyorum ve otomatik olarak irkiliyorum, sestem bir acı dalgası bekliyorum. Ama hiç acı yok. Bana her ne olursa, geldiği gibi gizemli bir şekilde gitmiş gibi görünüyor.

"Leydi Tadekha'nın Hisarı'ndasınız," diye cevap veriyor bir kadın ve sesi yakındaki bir ekranın arkasından geliyor gibi. Kaşlarımı çatarak odaya göz gezdiriyorum. Her yer soluk perdeler, soluk ekranlar ve beyaz. Doktor muayenehanesi gibi antiseptik bir beyaz değil, biraz daha saf ve tatlı bir şey. Yumuşak, kabarık bulut beyazı.

"Biri beni buraya getirdi," diyorum bacaklarımı yatağın (o da beyaz) kenarından mermer zemine (o da beyaz) doğru sallayarak. "Beni bulunduğum yoldan aldılar ve isteğim dışında buraya sürüklediler. Ben bir tutsağım."

Kadın yumuşak, dalgın bir dehşet sesi çıkarıyor, sanki sempati duyuyor ama gerçekten umursamıyormuş gibi. Havaya hafif bir çiçek kokusu yayılıyor. "Banyo yapmak ister misiniz?"

Endişelerimi dinlediğiniz için teşekkürler.

Para kesemin ve bıçağımın olduğu kemerimi arıyorum ama yoklar. Üzerimdeki tek şey ödünç aldığım kirli muhafız tünüğü ve o da günlerdir kokuyor.

Hastalık. Burası beni ürkütse bile, gerçekten ama gerçekten banyo yapmak istiyorum. "Sanırım öyle."

"Buraya gel o zaman çocuğum. Seni efendin için hazırlayacağız."

Efendim mi?

Dengemi test ediyorum ama ayağa kalktığımda hiç acı yok. Bu çok garip. Her şeyin acımasını bekliyorum ama sanki tüm acılar sebepsiz yere kalkıp yok olmaya karar vermiş gibi. Soğuk zeminde ilerliyorum ve beyaz perdenin arkasındaki kadının sesine doğru ilerliyorum.

Banyo yapmak için derin bir mermer leğenin üzerinde duran bir melek. Onu görünce nefesim kesildi. Vay anasını. Gerçekten bir meleğe benziyor. Saçları o kadar gümüşü sarı ki beyaz görünüyor. Teni süt gibi solgun ve sırtından kristal kanatlar fışkırıyor. Üzerinde yumuşak dalgalar halinde yere kadar inen beyaz bir elbise var.

Onu görünce çenem düştü. "Öldüm mü ben?"

Ağzı titriyor. "Hayır leydim. Ölmediniz." "Kimsin o zaman?"

Başını eğiyor. "Ben Leydi Tadekha'nın rahibelerinden biriyim. Hisar'da hepimiz ona hizmet ediyoruz. Gel bakalım. Yıkanmak ister misiniz?" Banyoyu işaret ediyor. "Su ılık ve akşam yemeğinden önce saçınızı yıkamak için vaktiniz var."

"Akşam yemeği mi?" Aptalca yankıladım. Biriyle yemek mi yiyeceğim?

"Evet. Leydi Tadekha tarafından çağrıldınız. Efendinizin burada olduğundan şüpheleniyorum."

"Efendim?" Yine aynı şekilde aptalca yankıladım.

"Cleaver Lordu Aron. Onun çapası olduğunuzu söylemiştiniz, doğru mu?" Melek cehaletimden dolayı tedirgin görünüyor. "Hastayken bunu herkese defalarca haykırdığınızı duydum..." Boğazını nazikçe temizliyor.

Hasta mısın? Sanki bir şeyler uyduruyormuşum ya da gerçekten acı çekmiyormuşum gibi konuşuyor. "Hatırlamıyorum."

Yine sempatik bir ses çıkarıyor ve sonra küveti işaret ediyor. "Gel. Efendin için temiz olmalısın."

"Ona böyle demeyi bırakabilir miyiz? Biz efendi-köle ilişkisinden ziyade bir ortaklığız. Bu tür bir havayı sevmiyorum." Parmak uçlarımla banyoya doğru ilerliyorum ve Tanrım, çok güzel kokuyor. İçinden buhar yükseliyor ve narin bir çiçek kokusu burun deliklerime dokunuyor. Şu anda benden çok daha iyi kokuyor.

"Ve hiç acı çekmiyorsun?"

"Hayır mı?"

Bilinçli bir şekilde başını sallıyor. "O zaman efendin seni almaya gelmiş olmalı."

"Hala ustam değil ve burada olmadığından oldukça eminim?"

Melek gülümser. "Eminim böyle şeylerden bahsetmek benim işim değildir."

Kadın kıyafetlerime uzanıyor ve burada ne kadar seçeneğim olduğundan emin olmadığım için soyunmama yardım etmesine izin veriyorum. Prizmatik kanatlarının odanın içinde hareket ederken dalgalanması ve sallanması beni büyülüyor. Gerçekten de sanki taktığı bir süs eşyası değil de vücuduna bağlıymış gibi görünüyorlar. Bu çok hoş. "Adın ne demiştin?" Küvete adım atarak soruyorum.

"Leydime hizmet ettiğim sürece bir isme ihtiyacım yok. Ben sadece onun bir uzantısıyım."

Bu harika değil mi? "Sanırım tanrıçanız özgür iradeye pek önem vermiyor, ha?" Parfümlü suyun içine oturuyorum ve zevkten inlememek için elimden geleni yapıyorum, çünkü çok sıcak ve harika ve ben çok pisim. Mutluluktan gözlerimi kapatıyorum. "Ben Faith'im."

"Mm." Islak bir el havlusu koluma vuruluyor ve ardından isimsiz kadın nazik görünümüne meydan okuyan sert, aşındırıcı darbelerle beni ovmaya başlıyor. Ow. Bir gözümü sıkarak açıyorum ve güzel yüzünde kaşlarını çatmış olduğunu görüyorum. Sanırım duygularını incittim.

"Özür dilerim," diye teklif ettim. "Buralı değilim ve gelenekleri bilmiyorum. Ve zor birkaç gün geçirdim. Ben burada değildim."

kaba olmaya çalışıyorum."

Bakışları bana kayıyor ve ovalaması nazikleşiyor. Sanki daha önce hiç yıkanmamışım gibi bezi kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Bunu kendim yapabileceğimi söyleyerek itiraz etmek istiyorum ama bu oldukça hoş bir his. Küvete yerleşiyorum ve beni yıkamasına izin veriyorum.

"Sorun değil," diyor melek yumuşak bir sesle. "Geleneklerimize aşina değilsin. Leydi Tadekha hakkında bir şey biliyor musun?" Başımı salladığımda, eliyle kolumdan aşağı yukarı su akıtarak devam ediyor. "Tanrıçaya hizmet eden bizler hayatımız boyunca burada, Hisar'da yaşarız. Onun şanını kendi şanımıza tercih ederiz. Onun kanatlarını takmak ve onun yanında hizmet etmek büyük bir onurdur."

"Öyle görünüyor," diyorum, sırtımı yıkayabilmesi için beni öne eğerken onu yatıştırmaya çalışıyorum. El bezini ondan alsam mı diye düşünüyorum ama yine kırmaktan korkuyorum. Yine de, bunu kendim yapabilecek durumdayken başka bir kadın tarafından yıkanmak garip. Dokunuşu narin ve şefkatli bir hal aldı ve bez cildimin üzerinde bir okşayış gibi hareket ediyor. "Ee... Tanrıçanın burada olduğunu mu söylemiştin?"

Kadının yüzü heyecandan ıslıl ıslıl olur. "Leydimiz Bekleyiş Günü'nde geldi. Onun ihtiyaçlarına hizmet edenler arasında ilk olarak ben seçildim... tabii ki çapası dışında." Bir an için kıskanmış gibi görünüyor.

"O zaman sana 'First' diyebilir miyim? 'Hey sen'den daha iyi." Başını sallayınca devam ediyorum. "Yani senin tanrıçan burada ve benim tanrım da burada. Bu yaygın bir şey mi? Tüm tanrıların aynı anda ortaya çıkması?"

"Bu Beklenti," diyor First, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor. "Gerçi diğer Unsurlar hakkında bir bilgim yok. Dediğim gibi, Hisar'dan ayrılmıyoruz. Hayatımızı duaya odaklamak için burada kalıyoruz. İhtiyaçlarımız Aventine'den gelen ondalık kervanlarıyla karşılanıyor."

Aron, Aventine'in Hisar'la savaşı girmeye hazırlandığını söylememiş miydi? Belki yanlış duymuşumdur.

Genel olarak, Tadekha'nın hizmetkârlarından biri olmak, Aron'un çapası olmaktan çok daha iyi görünüyor. Melek kanatların, güzel elbiselerin, parfümlü banyoların oluyor ve burada yaşıyorsun. Bu arada, Aventine'in oluklarında sürüklendim, neredeyse kafam kesiliyordu ve neredeyse kendimi fahişe yapmak zorunda kalıyordum. Yine de merak ediyorum... başkaları da benim gibi bu dünyaya çekildi mi? Yoksa burada yeri olmayan tek kişi ben miyim?

Sormamaya karar verdim. Bunun kendime saklamam gereken bir bilgi olduğundan şüpheleniyorum.

Bezi tekrar kokulu suya daldırıyor ve sonra göğüslerimi alaycı, narin darbelerle yıkamaya başlıyor. Nefesim kesiliyor, bu müdahaleci dokunuş karşısında şok oluyorum ve vücudum buna nasıl tepki veriyor. Tahrik olmamam gerekirdi. Bu kadından neredeyse hiç hoşlanmıyorum. Bezi elinden kapıyorum. "Ben hallederim, teşekkürler."

Önce bana sorgulayan bir bakış atıyor, sonra dizlerinin üzerine oturup yıkanmamı izliyor.

Cildimi sertçe keseliyorum. Bu banyoyu bir an önce bitirmenin zamanı gelmişti. "Peki... Aron'u tanıyor musun?"

"Ben sadece Leydimle tanışma ayrıcalığına sahip oldum."

Homurdanıyorum. "Aron'la tanışmak bir ayrıcalık değil. Daha çok sabrınızı sınamak gibi bir şey."

Önce nefesi kesilir, eli ağzına gider.

Ah, kahretsin. Onu yine gücendirdim. Başımı salladım ve fırçalamaya devam ettim. Kibar ve göze batmayan biri olmaktan vazgeçiyorum. "Güven bana, onunla tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın."

I Banyomu First'le garip konuşmalar yaparak bitiriyorum, ama benden ne anlam çıkaracağını bilmediği açık. Sorun değil, çünkü ben tam olarak ne yapacağımı bilemiyorum. Bana beyaz tülde yapılmış bir elbise getiriyor, İlk çıkardığında masum ve bakir görünüyor, ama giydiğimde kumaştaki vücudumun her yeri görünür.

Her birimiz. Vücut. Parçası. Dudaklar, am, adını siz koyun, herkes görebilir. First'e bakıyorum, özel bölgelerimden uzaklaştırmak için materyali koparıyorum. "Sütyen? Külot?"

"Ne?" diye soruyor ve elinde bir tarakla yaklaştığında elbisesinin benimkiyle aynı olduğunu görüyorum. Her yeri o kadar solgun ki şimdiye kadar hiç fark etmemiştim.

Lanet olsun. Bunu giyip odadan çıkmayacağım. O banyodan sonra zaten yeterince tuhaf hissediyorum. Soluk beyaz odaya baktığımda çalınan asker üniformamın kaybolduğunu görüyorum. "Kıyafetlerimi geri alabilir miyim? Sanırım onların içinde daha rahat olurum."

"Hayır, böyle bir kıyafetle tanrıçayla görüşmeniz uygun olmaz." First bu düşünceden rahatsız olmuş görünüyor. "Leydim her şeyin güzel olmasını sever ve siz de statünüze uygun şekilde giyinmelisiniz."

"Ah," diyorum, sanki anlıyormuşum gibi. Ama anlamıyorum. "Benim durumum tam olarak nedir?"

"Sen bir tanrıya bağlısın. Diğer herkesten önce ona hizmet ediyorsun." Kibirle burnunu çekiyor. "Ve o da senin yetersiz beslenmiş bir kimsesiz gibi görünmeni istemezdi."

Haklı mı değil mi bilmiyorum ama bazen tartışmamak daha kolay oluyor. Bu insanların güzel bir kazak ve kot pantolonla ne alıp veremediği var? Sanki memeleri örtmek onlara fena halde saldırgan geliyor.

Garipler.

Kıyafetlerimle ilgili savaşı kaybettiğim için First'ün saçımı düzeltmesine izin veriyorum. Başımın tepesini bir taç gibi saran karmaşık, beş telli bir örgü haline getiriyor ve ardından örgünün içine birkaç ısıltılı çiçeği nazikçe sabitliyor. Dudaklarıma ve yanaklarıma güzel kokulu bir parlatıcı sürüyor ve ardından beni dudaklarımdan öpüyor. "Tanrıların en büyüğünün ilgisine layık görünüyorsun."

Bu... garipti. "Sadece Aron'la sıkışıp kalmam benim için çok kötü, değil mi?"

First bana mutsuz bir bakış attı. "Böyle şeyler söylememelisin. Onlar tanrı."

Muhtemelen yapmamalıydım ama First'ün tanrıçasıyla benim Aron'la olduğumdan çok daha iyi anlaştığı açık. "Biliyorum. Sadece ağzımı açıyorum. Aron sinir bozucu olabiliyor."

"O bir tanrı," diye mırıldanıyor başını hafifçe sallayarak. "Sabrımızı ve anlayışımızı hak ediyor."

Evet, kesinlikle adamla tanışmamış. "Haklısın tabii ki," diye kusmayı başarıyorum ve hatta yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Gelin. Leydim bekliyor olacak," diyor First ve kanatlarını çırpıp elini sallayarak odadan dışarı fırlıyor. Belli ki onu takip etmem gerekiyordu. Ama... kimse bana ayakkabı vermedi ve bu elbisenin içinde kendimi hâlâ çıplak hissediyorum.

Elbisemin tüllü katlarını ayarlıyorum, göğüslerimi ve kalçalarımı okşuyorum. İşte hiçbir şey. Derin bir iç çekişle,

Onu odadan çıkana kadar takip ettim.

Önce önümde yürüyor, uçuşan elbisesine rağmen adımları hızlı, ben de ona ayak uydurmak için elimden geleni yaparak arkasında tırıs gidiyorum. Bu zor, çünkü tek yapmak istediğim durup bakmak. Burası inanılmaz bir yer. Kristal salondan kristal salona geçerken ağzım açık kalıyor. Tamamen parlayan kuvarslardan yapılmış bir masal sarayı gibi. Zemin kristal desenli ve elmas gibi parlıyor ama ayaklarımın altında pürüzsüz ve serin. Bir koridordan aşağıya doğru yürüyoruz ve Hisar'ın derinliklerine doğru kıvrılıp inen devasa, buz saçağına benzer bir merdiven görüyorum. Korkulukların üzerinden bakıyorum ve hepsi aynı ışıltılı malzemelerden yapılmış kalenin katmanları ve katmanları varmış gibi görünüyor. Büyüleyici ve burası tüylerimi diken diken eden bir iç titreşimle adeta mırıldanıyor. Neredeyse elektrikle çalışıyor gibi, ama buradaki her şeyin elektrikle çalıştığından şüpheliyim, bu yüzden sihirli olmalı. Büyük bir pencerenin önünden geçiyoruz ve aşağıda, içinden beyaz yolların geçtiğı Dirtlands'i görebiliyorum. Oldukça yüksekteyiz ve First'e bu konuda yorum yaptığımda, karşılığında aldığım tek şey sanki bu çok açkımış gibi kibirli bir burun çekme oluyor.

Aron'un bana burası hakkında söylediğı her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ama tek hatırladığım sihir. Sihir, sihir, sihir ve çevredeki topraklardan tüm yaşamı çekip aldığı. First'ün bu konuda ne hissettiğini merak ediyorum ama eminim umurunda değildir. Tanrıçasının istediğı bu olduğu sürece, onun için sorun yok. Yine de Aventine ve çevresindeki bölgeyi sırf yaşayacakları yüzen bir yere sahip olabilmek için öldürüyorlarsa, bana biraz berbat görünüyor.

Yine de Hisar'ın kendisi bir cennet. Yanımızdan başka kadınlar geçiyor, alçak sesle konuşuyorlar, elleri ince cüppelerinin içinde kenetlenmiş. Hepsinde First'ün sahip olduğu soluk, metalik saçlar, süt gibi bir ten ve ışıltılı kanatlar var. Uzaktan birileri şarkı söylüyor ve tüm bu yer bir yatakhane ile kilise arasında bir yer gibi hissettiriyor. Bu garip bir kesişme ama sanırım kimse bana sormadı.

Buz damlayan merdivenlerden iniyoruz ve yalınayak olduğuma seviniyorum çünkü basamakların kendisi kristal yüzeyler yüzünden oldukça kaygan. First kanatlarını sallayarak aşağı iniyor, ama diğerleri yanımızdan uçarak geçiyor ve herkesin kanatları varsa neden bir merdiven olduğunu merak ediyorum. Sonunda aşağıya iniyoruz ve First beni başka bir koridora götürüyor. Sonra çift kapının önünde duraklıyor ve bana dönüyor.

"Girmek için beklememiz gerekiyor mu?" Fısıldıyorum, çünkü burası fısıldayacağınız bir yer gibi geliyor.

Bana sabırla bakıyor ve parmağını yalayarak alnımdaki bir tutam saçı düzeltiyor, sonra elbisemin büzgüsünü alıp birkaç kez çekiştirerek düzeltiyor. Kalçalarımı saklamak için çok fazla. Görünüşümden memnun kaldığında dönüp çift kapıyı açıyor ve içeri giriyor. "Beni takip edin. Leydim bekliyor."

Takip ediyorum. Başka ne yapabilirim?

Odanın kendisi kemerli ve tonozlu ve bana devasa bir çardağı hatırlatıyor. İnce, yivli kristal sütunlar kemerli, ışıltılı tavanı destekliyor ve zeminin kendisi ışığı yansıtmayan donuk, cilalı desenli bir kuvars. Odanın kenarları boyunca, bir sanatçının önündeki seyirciler gibi toplanmış insanlar var ve boş yere onların hem Citadel'in kristal melekleri hem de normal insanlar gibi göründüklerini fark ediyorum. First kalabalığın arasından geçerek, sanki önemli bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi onları süpürerek ilerliyor ve o odanın önüne doğru ilerlerken ben de peşinden koşuyorum.

Orada, bir kürsüde, güzel bir kadın oturuyor. Tanrıça olmalı. İlk fark ettiğim şey onun çok küçük olduğu. Tahtın kendisi de arkası boyunca uzanan sivri uçlu bir yelpaze ile başka bir kristal canavarlık, ama onun tarafından cüce görünüyor, çıplak ayakları kristal bir basamağa dayanıyor, sanki başka türlü yere tam olarak ulaşamayacakmış gibi. Yine de o bir çocuk değil. Çok uzak. Tanrıçanın kendisi, çıplak göğüslerini saklamak yerine onları vurguluyormuş gibi görünen, neredeyse hiç görünmeyen bir dizi parlak boncuktan oluşan bir elbise giymiştir. Başka bir ip takıyor

Belinde boncuklar ve baldırlarının etrafında dalgalı bir şelale gibi akan ince, tüllü etekler. Teni hoş bir bakır, gözleri delici soluk bir gri ve saçları incilerle örülmüş ve başının tepesinde düğümlenmiş, ardından simsiyah bir şelale halinde omzunun üzerinden dökülüyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ve en korkutucu şey.

Tanrıçanın önüne geldiğimiz anda First'ün tavrı değişiyor. Adımları daha aceleci hale geliyor ve sonra kürsünün dibinde dizlerinin üzerine çökerek tanrıçanın önünde secdeye kapanıyor. "Leydim," diyor ve sesi neredeyse bir zevk iniltisi gibi çıkıyor.

Nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Ben de aynısını mı yapmalıyım? Bir anlık tereddütten sonra dizlerimin üzerine çöküyorum ve öne doğru eğilerek başımı serin zemine koyuyorum.

"Kalk," diye seslenir tanrıça. "Seni kendim görmek istiyorum."

Bir selam mı vermem gerekiyor yoksa bu çok mu tanıdık gelir bilmiyorum, bu yüzden orada bir yumru gibi duruyorum ve bana bakmasına izin veriyorum. Bakışları yüzümde ve saçlarımda, elbisenin içinde belirginleşen göğüslerimde ve vücudumun daha da aşağısında geziniyor. Onun incelemesi karşısında garip bir şekilde kızardığımı hissediyorum. Bu garip, çünkü o uzak ve biraz da korkutucu, bu yüzden neden kızardığımdan tam olarak emin değilim.

Tanrıça beni inceleyerek, "Pek de iyi temizlenmemişsin," diyor. "Adın ne ölümlü?"

"İnanç."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu bir şaka mı? Benimle alay mı ediyorsun?"

Neden herkesin benim adımla bir sorunu var? "Geldiğim yerde yaygındır. Faith Hill, Faith Evans, Faith No More..." Ve artık resmi olarak ünlü inançların dışındayım. O insanların kim olduğunu bileceğinden değil.

"Mmm." Kaşlarını çatıyor ama beni incelemeye devam ediyor ve ben kendimi camın altına hapsolmuş bir böcek gibi hissediyorum. Ben

Dönmem gerektiğini söylediğinde kıvranmamak için elimden geleni yapıyorum. Onun fikrinin neden önemli olduğunu bilmiyorum ama görünüşümden memnun olmasını istediğimi hissediyorum. Bir daire çiziyorum ve sonra bir kez daha önünde bekliyorum. Beni kovacak mı? Bu düşünce hayal kırıklığı yaratıyor. Çok fazla sorum var. Uzun bir süre sonra Tadekha konuşuyor. "Acı çekiyor musun?"

"Ben mi? Hayır. Olmalı mıyım?"

Zarif eliyle bir işaret yapıyor ve bu hareket tuhaf bir şekilde hipnotize edici. "Sen söyle."

Kendimi o ele bakmayı bırakmaya ve onun bakışlarıyla buluşmaya zorluyorum. "Beni vuran migren her neyse, şimdi geçti. Belki de Citadel yüzündendir." Bir cevabım yok ama bu da iyi bir tahmin gibi görünüyor. Tek bildiğim, zayıflatıcı, korkunç ağrı dalgalarının geldikleri gibi hızla yok oldukları ve çok rahatladığım.

Gülüyor, sesi son derece müzikal ve büyüleyici. "Bunun seninle bir oyun mu olduğuna yoksa gerçekten bu kadar cahil olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum."

Tanrıça o kadar güzel ki sözlerine rağmen alınmak çok zor. "Ne yazık ki, 'cahil' olduğuma para yatırmak zorundayım. Tam olarak buralı değilim." Eğlenmesi beni şaşırttı. "Açıklamak ister misiniz?"

Sorum üzerine gözleri parlıyor, ama bacak bacak üstüne atıyor - yavaşça ve şehvetli bir şekilde - ve sonra eğiliyor. "Sen bir çapasın, değil mi?"

"Bunun için gönüllü oldum, evet."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bilmediğin çok açık." Yine gülüyor. "Oh, bu çok hoş. Zavallı Aron'un da en az senin kadar cahil olduğundan şüpheleniyorum. Bir çapanın Bekleyiş boyunca Aslına rehberlik etmesi gerekiyor ve Aron'un elinde sen mi varsın? Kimsesi olmasa da olurdu. Ne kadar lezzetli."

Ses tonuna kaşlarımı çatıyorum, çünkü Aron'dan bahsetme şeklinden hoşlanmıyorum, garip bir şekilde. Evet, o bir ahmak ama kendini savunmak için burada değil. "Aron... iyi bir adam." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve o sadece daha sert gülüyor, sesi kristal duvarlarda çınlıyor. "Aron iyi biri değil."

İnsanların en sabırlısı ve biraz kana susamış ama bence iyi bir kalbi var. Bir yerlerde."

Tadekha pembe dudaklarını büzüyor ve bir kahkaha daha omuzlarını sarsıyor. "Ne övgü ama."

"İyi biri," diyorum, yalan gibi geliyor ama yine de söylüyorum. "Onunla tanışmalısın. Eminim çok iyi anlaşırsınız."

Gözleri açılıyor ve sevinçli gülümsemesi daha da genişliyor. "Oh, benim tatlı çocuğum. Bu çok fazla. Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Ne hakkında bir fikrin yok? Yüksek sesle sormuyorum, çünkü tanrıçanın benimle dalga geçtiği hissine kapılıyorum ve bu duygularımı incitiyor. Bu aptalca, çünkü onun bir tür pislik olmasına şaşırmamalıyım, ama bazı nedenlerden dolayı, o kadar çekici ki, onu sevmek istiyorum.

Tadekha bir elini havaya kaldırarak yakındaki birine işaret ediyor. O hareket ederken bir yüzük parıltısı görüyorum ve bilezik şingirtisi duyuyorum. Bir tarafta meleklerden biri meyve ve tatlı dolu bir tepsi ve elmas görünümlü bir sürahiyle öne atılıyor.

Sadece bakmak bile beni acıktırıyor. Ve susatıyor. Görünüşe göre son zamanlarda hep aç ve susuzum.

Melek tepsiyi yere koymak yerine tanrıçanın yanında diz çöküyor ve sanki hayattaki tek işi bu kadına masa olmakmış gibi tepsiyi havada tutuyor. Ben önde durmuş beklerken, Tadekha uzanıp kâsedan çikolatalı bonbon gibi görünen bir şey koparıyor ve ağzım tükürükle doluyor. Tanrım, çok güzel görünüyor. Dünyanın en küçük ısırığını alıp dudaklarını yalamasını izliyorum. "Seninle birkaç sır paylaşayım mı, Sadık?"

"İnanç. Ve evet, lütfen." Yemeğe bakmamaya çalışıyorum.

Ya da dudaklarına. Gerçekten mükemmel görünüyor. Bu inanılmaz. "Çapa olmak hakkında bilmeniz gereken şeyler var. Her şeyden önce..." Dudaklarını yalıyor ve hem ben hem de melek ona hayranlıkla bakıyoruz. "Demir attığınız tanrıdan ayrıldığınızda, bu çok, çok

Acı verici. Gördüğünüz gibi, siz onun bu ölümlü dünyadaki dayanağısınız ve her zaman onun yanında kalmalısınız. Bağ bu şekilde tasarlanmıştır. O sizi önemsiyor, siz de onu bağlıyorsunuz. Eğer ayrılırsanız, cezalandırılırsınız." Tadekha dudağını ısıyor ve ellerini açarak bana kazanan bir gülümseme veriyor. "Bu konuda ne düşünüyorsun?"

Kulağa saçmalık gibi geliyor ama kızamıyorum. Bana böyle gülümserken olmaz. "Ama artık acı çekmiyorum."

"Kesinlikle." Gülümsemesi genişliyor. "Bu, Aron'unuzun geldiği ve burada olduğu anlamına geliyor."

Orospu çocuğu, First haklıydı.

A Tadekha'nın sözleri üzerine tanrıçanın etrafını saran seyircilerin arasından iri yarı bir adam çıkar. Koyu, uzun saçlı. Solgun bir yüz. Bir gözünde parlak kırmızı bir yara izi.

Uyumsuz gözler. Yakışıklı yüzünde yasaklayıcı bir kaş çatma. Hâlâ Aventinian askerlerinin üniformasını giyiyor, kırmızı ve gri kiltli tunik ve gladyatör sandaletleri. Pelerini tozlu ve saçları biraz dağınık, ama bunun dışında, onu bıraktığım gibi görünüyor.

Vay canına. Aron burada. First konuşurken, sadece sohbet ediyor sanmıştım.

O yanıma gelirken ben de ayağa kalkıyorum. "Aron! Ne-" Beni arkasından itip öne doğru adım atarak tanrıçanın görüş alanını kapatınca sözlerim kesildi.

"Tadekha," diyor düz bir sesle.

"Kendini ne zaman tanıtacağını merak ediyordum," diye mırıldandı. "Merhaba, sevgili dostum."

"Biz arkadaş değiliz," diyor Aron sıkıca.

Bazı şeylerin değişmediğini görmek güzel. Aron her zamanki gibi aynı adam. Dikkatini çekmek için koluna dokunuyorum ve o küçük kıvılcım içimde dalgalanıyor. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?" Dönüp bana öyle sert bakıyor ki bir adım geri çekiliyorum. "Sorduğum için özür dilerim."

"Olduğun yerden kımıldama," diye emrediyor bana, yeri göstererek. Sanki kötü bir köpekmişim gibi.

Ben daha bu konuda ukalalık yapamadan Tadekha kıkırdıyor ve o sıcak, hoş ses odanın içinde yuvarlanıyor. "Gel, gel Aron. Bu kadar üzülme. Sana ya da çapana zarar vermek niyetinde değilim. Aslında benim de kendime ait bir tane var." Elini uzatıp tepsiyi tutan kızın saçlarını okşuyor ve meleğin yüzünde mutluluk dolu bir ifade beliriyor. Tadekha ona dalgın dalgın gülümsüyor, çenesinin altına vuruyor ve sonra başını okşamaya devam ediyor. "Bence birlikte vakit geçirebilmemiz harika bir şey. Ne de olsa ikimiz de sürgündeyiz, değil mi? Belki de kaynaklarımızı birleştirebiliriz. Birlikte çalışabiliriz."

"Biz mi?" Sanki bu fikir aşağılayıcıymış gibi gülüyor. "Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorsun."

Tanrıça dalgınca bir el sallıyor. "Kötü fikirlerin hayranı olmasaydım, burada olmazdım."

Aron sanki bu ona mantıklı geliyormuş gibi homurdanıyor.

Kenarda çırpınan meleklerden birkaçına parmağını sallıyor ve ardından üçü ellerinde yaldızlı bir sandalyeyle öne atılıyor. Çınlayan rüzgar çanı kanatlarıyla kürsüye doğru süzülürler ve koltuğu Tadekha'nın tahtının yanına yerleştirirler, tanrıçayı selamlamadan ve kalabalığa katılmak için geri dönmeden önce tam olarak düzenlerler.

Tadekha boş koltuğu işaret ederek Aron'un da ona katılması gerektiğini söylüyor. "Madem buradasın, en azından misafirperverliğimin tadını çıkar." Aron kıpırdamadan durunca, bir bonbon daha alıyor ve kaşlarını kaldırarak ısırtıyor.

Midem gurulduyor.

Aron sanki tüm bunlar canını sıkıyormuş gibi derin bir iç çekiyor. Bana dönüyor ve bakışlarını elbisemin üzerinde gezdiriyor, gözleri uzun bir süre neredeyse çıplak olan göğüslerimde kalıyor. "Gel."

Ve kendisi için belirlenen tahta doğru yola çıkar.

Peşinden koşturuyorum, yürürken eteklerimi topluyorum. Benim için bir koltuk yok, beklediğimden değil. Şöyle bir baktım

Tadekha'nın koltuğuna oturmuş, ayaklarının dibinde diz çökmüş kızın yanağını okşuyor ve sanki tanrıçaya hizmet etmek bir onurmuş gibi tepsiyi tutuyor. Onun için belki de öyledir.

Yine de Aron'a mahkum değildi.

Belki de Aron ona karşı hep öpüşüp koklaşmamı bekliyor ve bunu yapmadığım için surat asıyordur. Tabii ki bu fikir aklımdan geçse de onu reddediyorum. Aron pek çok şey olabilir ama mızımız biri değil. Ve gerçekten, o yakışıklı. Eğer bana asılırsa, ben...

Aron'u düşündükçe ağzım kuruyor. Aron'u öpmek. Aron'a dokunmak. Tırnaklarımı sırtına geçirirken Aron'un koca vücudunun içime girmesini...

Düşüncelerim karşısında şok oldum.

Tabii ki bunu yaptığım anda yüzümün kızardığını hissediyorum. Aron'un tahtına oturmasını bekliyorum ve o da hemen yanına ama yere oturmamı işaret ediyor. Evet, bunu bekliyordum. Gerçi oturduğu sandalyenin ayakları pek yok ve sırtımı yaslayabileceğim ya da rahat edebileceğim bir yer de yok. Eteklerimin içinde birkaç dakika kıpırdandıktan sonra, geçici olarak bacağına yaslanıyorum. O hoş, küçük elektrik dalgalanması yine içimde dolaşıyor.

"Çok güzel. Yiyip içelim mi o zaman?" Tadekha memnun görünüyor.

"Yemek yememe gerek yok."

"Ah, ama çok eğlenceli. Sen de denemelisin. Çapanızın açlıktan öldüğüne hiç şüphem yok. Öyle değil mi, küçük Sadık?"

Konuşmak için ağzımı açtım.

"Ona hitap etme," diye homurdanıyor Aron ve elinin tahtın bir kolunu sıktığını görebiliyorum. "O benim."

Tanrım. Çok sahiplenici. Sinirlenmem gerekirdi, ama bunun yerine vücuduma ılık bir kızarıklık yayılıyor. Omzumla bacağını dürtüyorum ama biraz da memnun oluyorum. Bu davranışıyla adamın beni yolda terk etmediğini düşünebilirsiniz. Belki de günlerce acı çektikten sonra endorfinlerim geri geliyor, ama şu anda kendimi oldukça iyi hissediyorum.

Aron'un burada olmasından mutluyum, çünkü o tanıdık. Tüm bu çılgınlık içinde o benim dayanağım, garip bir şekilde. Ve garip bir şekilde, o da beni gördüğüne sevinmiş gibi davranıyor.

Tadekha eliyle işaret ediyor ve kanatlı bir hizmetçi elinde küçük bir tepsi yemek ve benim için bir fincanla geliyor. Açlıktan ölüyorum ve susadım ama tereddüt ediyorum. Belki de Aron tahmin edemediğim bir nedenden dolayı beni oyalamak istiyordur. Ona bakıyorum ve eliyle küçümseyici bir hareket yaparak istersem alabileceğimi belirtiyor.

Ben istiyorum. Açlıktan ölüyorum. Tepsiyi meleğin elinden alıp dizlerimin üzerinde dengeliyorum, sonra da yemeğe dalıyorum. Tanrım, çok güzel. Her lokma cennet gibi.

Dansçılar piste çıkar ve müzisyenler enstrümanlarıyla ilerler. Enstrümanları kurar ve çalmaya başlarlar. Dansçılar cılız kıyafetleri içinde hoplayıp zıplıyor ve çınlayan, narin müzik odayı dolduruyor.

Tamam, bu güzel. Yemek, müzik, eğlence. Tadekha nasıl yaşanacağını biliyor. Aron ondan bazı notlar alabilir.

Yemeye devam ediyorum. Durmak istesem bile, yapabileceğimden emin değilim. Bu şeylerin ne olduğunu bilmiyorum ama hepsi karmaşık tasarımlarla şekillendirilmiş ve tadı harika. Vahşi bir kadın gibi tıka basa yememek için elimden geleni yapıyorum ama durmadan yiyip içiyorum, tüm lezzetli ikramlar bittiğinde parmaklarımı yalıyorum. Biri öne çıkıp tepsimi alıyor, sonra da bana bir peçete uzatıyor. Meleklerden birinin bana verdiği uçuşan, şeffaf peçeteyle parmaklarımı silerken, ne Aron'un ne de Tadekha'nın birbiriyle konuşmadığını fark ediyorum. Oda çok sessiz ve sanki bir şey bekliyorlar... ya da birbirlerini test ediyorlar. Garip ama Aron da Tadekha ile arkadaş olmadığını açıkça belirtti.

Benim yüzümden burada olmalı.

Bu beni saçma bir şekilde sıcak ve memnun hissettiriyor, sanki benim için kendi yolundan çıkmış gibi. Bir elimi onun sert, çıplak baldırına doluyor ve onu sıkıyorum. "Her şey yolunda mı?" Fısıldıyorum.

Bana bakıyor ve kısa bir selam veriyor ama normalde olduğu kadar h d k değil. Bir bakıma, bu çok hoş. Sanırım nazik olmaya  alışıyor. Elimi  ıplak bacağında dalgınca bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum ve sonra odayı izlemek için dönüyorum. Yemek yerken dansçılara pek dikkat etmemiştim ama şimdi bakıyorum ve... oldukça şehvetli olduklarını görüyorum. Hareketleri "dans" değil, "kıvrınma" gibi ve giysileri neredeyse çıplak uzuvların etrafında sallanıyor. Kendimi biraz üst düzey bir striptiz kul b ndeymişim gibi hissediyorum ve bir dansçı diğerini tutup yavaşça soymaya başladığında, bunu striptiz kulübünden seks partisine çeviriyorum.

Garip, çünkü iki meleğin öpüşme görüntüsü beni rahatsız etmiyor. Aksine, bu beni tahrik ediyor ve kızartıyor. Bu...garip. Aron'un bacağına tutunuyorum, bir kadının diğerini yere yatırırşını izliyorum, ağızları birbirine kilitlenmiş, elleri birbirinin üzerinde, tüm odanın önünde. Buradaki tüm danslar böyle mi? Yoksa sadece kimsenin durdurmak istemediği özel bir gösteri mi izliyoruz?

Ve bu beni neden tahrik ediyor? Elimi Aron'un bacağında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum, kendime engel olamıyorum. Ona dokunmak zorundayım, aramızdaki o enerji  atırtırşını hissetmek zorundayım. Kadınlar kıvrınmaya devam ederken ve müzik daha hızlı ve daha yüksek sesle alevlenirken gözlerimi onlardan ayıramıyorum. Aron'un dizine yaslanıyorum ve ona yapıştığımı biliyorum. Kendimi durduramıyorum. şehvet dolu bir sisin içindeyim ve o uzanıp elini omzuma koyduğunda, başparmağını çıplak tenimde gezdirdiğinde, vücudumda bir zevk dalgası yayılıyor. Kukum hiçbir şeyi sıkmıyor ve kalçalarımın arası giderek ısınıyor ve ıslanıyor.

şehvetli müzik bir kreşendoya ulaşıyor ve dansçılar dümdüz düşüyor, şarkıları bitiyor. Salon alkıştan yıkılıyor ve ben kendimi nefessiz ve muhtaç hissediyorum. Tanrıçaya bakmak için dönüyorum... ve gördüğüm şey karşısında nefesim kesiliyor. Tanrıçanın  apası - melek görünümlü güzel kadın - tahtının kenarında oturan tanrıçanın önünde diz   k yor. Tadekha'nın

Bacakları açık ve eli önündeki kadının gümüşü başının üzerinde. Çapa başını tanrıçanın kucağına gömüyor ve Tadekha gözlerini kapatıp dudaklarını araladığında zevk aldığını anlıyorum.

Bir tanrıça herkesin gözü önünde kafayı buluyor ve bunu umursamıyor.

Boğazımdan bir inilti kaçıyor ve bakmaktan kendimi alamıyorum. Ağızımın şaşkınlıktan açık kaldığını ve başka tarafa bakmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Meleğin sahibini yalarken başını sallaması, çıplak ayak parmaklarının kıvrılması ve sanki o da bundan büyük bir zevk alıyormuş gibi kanatlarının titremesi beni çok etkiliyor. Tadekha bir elini kızın başında tutarak yeni müzisyenleri işaret ediyor ve onlar da hiçbir şey olmamış gibi pistin ortasına doğru yürüyorlar.

Sanki bu her gün olan bir şeymiş gibi.

Belki de öyledir. Belki de bir çapa tanrılarına böyle hizmet ediyordur. Belki de Aron'un bana karşı bu kadar sabırsız olmasının nedeni budur, çünkü ona dokunmadım. Yine de şimdi ona dokunuyorum ve Tadekha'nın hizmetkârının ağzından zevk almasını izledikçe daha fazlasını yapmak istiyorum. Vücudumdaki garip uğultu ve hissettiğim uyarılma daha da artıyor. Bir şeyler yapmak istiyorum. Başımı kaldırıp Aron'a bakıyorum, sanki Tadekha'ya bakmaktan kasıtlı olarak kaçınıyormuş gibi dümdüz ileriye bakıyor. Şahsen ben, bakmaktan kendimi alamıyorum. Tanrıça çok güzel ve dudaklarını ayırıp müzikten duyulacak kadar yüksek sesle inlediğinde daha da güzelleşiyor. Karnımın gerilmesine neden oluyor ve eğilip ağızımı Aron'un tenine değdiriyorum. Kuşaklı Aventinian tuniği sadece uyluğun ortasına kadar iniyor ve onu yukarı itip diğer kızın tanrıçasına yaptığı gibi ağızımı onun üzerine koyabilirim.

Bunun zihnimdeki görüntüsü derin bir nefes almama neden oluyor. Şimdiye kadar Aron'u cinsel anlamda düşünmemiştim ama şu anda yüz hatlarının sert düzlemlerini, ağızının sert çizgisini, zarif damgasına rağmen onu sert gösteren yara izini düşünmeden edemiyorum.

elmacık kemikleri. Soluk teni ve uyumsuz gözleri onu ürkütücü göstermesi gerekirken tehlikeli ve öteki dünyadanmış gibi gösteriyor.

Ağzımı tekrar bacağına yanına bastırıyorum ve yalıyorum. Sadece birazcık.

Aron hareket etmiyor, tepki vermiyor. Yine de daha fazlasını istiyorum. Meleğin Tadekha'yı memnun ettiği gibi ben de onu memnun etmek istiyorum. Tanrıça müziğin uğultusu arasında küçük çığlıklar atıyor ve ben de aynısını Aron'a yapmak istiyorum. Yüzünün zevkle buruştuğunu görmek istiyorum. Ölümlü ağzımın yapabildiği her şeyle onun her zaman sevgi dolu ölümsüz zihnini uçurmak istiyorum. Bu yüzden dizlerimin üzerine çöküyorum ve ellerim her iki kalçasında olana kadar dönüyorum ve ona bakıyorum. Ellerimi tuniğinin eteklerinin altından yukarı doğru kaydırıyorum ve boyunu avuçlamak için uzanıyorum.

Tanrım, adam toparlanıyor. Bu keşif karşısında saf bir zevkle nefesim kesildi. Bu anlamda kesinlikle normal erkekler gibi değil. Daha önce bu kadar büyük bir aleti elime aldığımı sanmıyorum. Parmaklarımı onun etrafında dolaştırıyorum ve tutuşumu kapatamıyorum. Bu devasa alet beni sikse harika hissederdim. Uzun ve sert ve ona bakarken ağzım sulanıyor, özlemle doluyorum.

Başını yavaşça sallıyor, bakışları benimkilerle buluştuğunda solgun gözleri parlıyor. Hayır.

"Ağzımı üzerine koymama izin ver," diyorum ona umutsuzca, müzik ve Tadekha'nın çığlıkları aciliyetimi artırıyor. Eğiliyorum ve yüzümü utanmazca kalçalarından birine sürüyorum. Derisini yalıyorum ve içimde küçük bir şok dalgasının daha kıvrıldığını hissedince inliyorum. "Lütfen, Aron."

"Bunun senin tarzın olduğunu sanmıyorum," diyor beni ayağa kaldırırken. Bana bakıyor, ifadesi okunamıyor. "Tadekha'dan etkileniyorsun."

"Tadekha benim için hiçbir şey yapmıyor," diye mırıldandım ona. "İskoç eteğinin altında koca bir domuz var."

Ona tekrar uzandığımda inliyor ve dokunmadan önce beni durduruyor. "Bunu yapmak istemezsin, Faith. Bu

sen değilsin."

"Biliyorum, değil mi?" Nefesim kesilerek söylüyorum. "Çok pis bir sürtük oluyorum." Şu anda o kadar azmış durumdayım ki dayanamıyorum. Meme uçlarımla filmli elbisemin ön kısmına sürtündüğünü hissedebiliyorum ve onu çıkarmak istiyorum. Bu iyi bir fikir gibi görünüyor. Aron ona dokunmama ve sikini emmeme izin vermiyor ama belki cırılçıplak kucağında titrersem bana istediğimi verir.

Ya da belki de herkesin önünde beni kalın aletin üzerine oturtacak ve sandalyesinden kalkmadan beni becerecek. Bu düşünceyle gözlerimi coşkuyla kapatıyorum.

Aron neredeyse bir iç çekişe benzeyen bir nefes verir. "Bu çok saçma. Buraya gel, Faith." Elimi tutup beni öne doğru çekiyor ve sonra kucağına oturuyorum. Üstüne oturmaya çalışıyorum ama başını sallıyor ve ben üzerine yan oturana kadar kalçalarımı birbirine doğru kaydırıyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve kulağıyla öpüşüyorum.

"Neden sana dokunmama izin vermiyorsun?" İnliyorum, o kadar ihtiyaç dolu ki neredeyse acıtıyor.

Başını benimkine doğru eğiyor ve kulağıma fısıldıyor. "Bunu sabah konuşacağız ama çok üzüleceksin."

"Seni tatmin etmeme izin verirsen olmaz," diyorum ona, ihtiyacımı soluyarak. Tadekha'ya bakıyorum, olduğu yerde kıvranıyor, meleğin başı kalçalarının arasında öfkeyle çalışıyor. Müzik çalıyor ve odadaki herkes fark etmemiş gibi görünüyor - ve hepsinin de öpüştüğünü fark ediyorum. Onları suçlayamam.

Deli gibi tahrik oldum.

Aron derin bir iç çekiyor ama eli kalçalarımın arasına giriyor. "Bunu yapmamdan hoşlanmayacaksın." Ama bana dokunuyor ve ne kadar ıslak ve muhtaç olduğumu fark ediyorum. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Uyluklarımla arasına dokunurken inliyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. "Nasıl uyuyacağını bilmiyorsun... ama bunu nasıl yapacağını biliyorsun?" Nefes nefese kaldım, hissettiğim şey karşısında şok olmuşum.

Parmakları kıvrımlarımın arasından kayıyor. Tanrım kurtar beni, ama bu çok iyi hissettiriyor. Ona srtnyorum, bir iniltiyi geri ısıırıyorum.

Kısık bir kahkaha atıyor. "Tanrıların sevişmediğini mi sanıyorsun?"

Ooh, bunu hiç düşünmemiştim. Parmaklarıyla amımı okşarken nefesim kesiliyor, çünkü o kadar ıslağım ki neredeyse damlayacağım ve dokunuşunun izinsiz kayması tenimden çıkmak istememe neden oluyor, o kadar iyi hissettiriyor ki. Ona durmasını, ellerini eteğimin altından çekmesini söylemeliyim çünkü halk içindeyiz ve bir gösteri yapma fikrine hevesli değilim. Ama sonra klitorisimi buluyor ve her şeyi unutuyorum. Usta parmaklarıyla, tam da beni çılgına çevirecek şekilde başlığımı okşuyor ve çok geçmeden ellerine doğru eğilip boynunu ısıırıyorum, boşalmak için çıldırıyorum.

Aron boynumu tutuyor, diğer eli amımı okşarken büyük eli beni neredeyse sabitliyor. Başımı kaldırıyorum ve gözlerimiz buluşuyor - ve bu boşalmam ve sertçe boşalmam için yeterli. Orgazm içimde patlıyor, beni soluksuz ve nefessiz bırakıyor ve az önce yaptığımız şeyden en ufak bir utanç duymuyorum.

"Özür dilerim," diye soluyarak omzuna yığılıyorum, elini ince eteklerimin altından çekerken. "Ben böyle biri değilim."

"Biliyorum," diyor sessizce ve öylece bırakıyor.

Ona bir kez daha dokunmaya çalışıyorum, elimi sikine doğru kaydırıyorum, çünkü hâlâ tahrik olmuş hissediyorum, ama elimi itiyor ve dansçılara odaklanıyor. Yakınlarda Tadekha gırtlaktan bir kahkaha atıyor ve ben ona doğru baktığımda melek kızarmış yüzünü tanrıçanın kalçalarının arasından kaldırıyor, yüzünde kendinden geçmiş bir ifade var.

Ve bu beni yeniden ateşliyor. Aron'a dönüyorum ve göğüs uçlarımın ona sürtünmesine izin vererek göğsüne srtnyorum. "Tanrım, çok seksisin. Tanrım, çok azdım."

Küçük bir iç çekişle, Aron elini bir kez daha kalçalarımın arasına kaydırıyor ve müzik başlarken bile çalışmaya başlıyor

tekrar.

Day ışığı odama doluyor, o kadar parlak ki gözlerimi acıtıyor. Uyandığımda gözlerimi kısarak bakıyorum, kafam karışıyor. Yataktayım, yorgan bacaklarıma dolanmış. Saçlarım hala

O sıkı örgünün içine çekilmişti ve şeffaf, transparan elbisem kalçalarımın etrafında toplanmıştı. Gözlerimi kısıyorum, tek gözümü açıyorum ve etrafıma bakıyorum. Hâlâ kristal odalardan birindeymişim gibi görünüyor ama sırtüstü dönüp başımı ovuşturarak neler olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Kalçalarımın arası ağrıyor ve elimi oraya götürdüğümde, sanki bütün geceyi ateşli bir şekilde mastürbasyon yaparak geçirmişim gibi ıslanıyorum. Kendimi biraz bitkin hissediyorum...

Ve aç. Sabahın sessiz havasında karnım gürültüyle gurulduyor.

Yakınlarda bir homurtu var. Bu Aron ve bir pencerenin yanında, ellerini arkasında kavuşturmuş ufka bakıyor. Üzerinde yeni bir kıyafet var - benimki kadar dağınık ya da gülünç değil - ama saçları darmadağınık. Konuşurken bana bakmıyor. "Yine kendine mi döndün yoksa bir kez daha elime mi ihtiyacın var?"

Donup kaldım.

Dün geceye dair belli belirsiz anılar kafamdan geçiyor. Tanrıça. Aron'un dönüşü. Tanrıça zevk alıyor

herkesin önünde. Beni kucağına alıp becerene kadar kendimi Aron'un bacağına sürtüyordum.

Aman Tanrım. Beni birkaç kez boşalttı. Sadece bir kez değil. Çok fazla. Ve ben daha fazlasını isteyen bir tür ucube gibi kıvrınmaya devam ettim. Boğazımdan alçak bir aşağılanma sesi yükseliyor. "Aron... Ben..." Battaniyeleri göğsüme kadar çekiyorum, aynı anda hem utanıyor hem de berbat hissediyorum. Mahcubiyetin de ötesindeyim. Arkadaşlığımızı -tabiri caizse- garip, çok garip bir yere götürmüştüm. Daha da aşağılayıcı olanı, defalarca sikine uzandığımı hatırlıyorum, sadece ellerimi geri çekmesi için. "Çok özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum-"

"Kendinde değildin," dedi kısa ve öz bir ses tonuyla. "Bunun gayet iyi farkındayım, Faith. Suç Tadekha'da ve yalnızca Tadekha'da."

"Yemeğime ilaç kattığını mı düşünüyorsun?" Çenem şaşkınlıkla açıldı. Bunu düşünmemiştim, ama geriye dönüp baktığımda, o akşam oldukça şehvet doluydu... ve sadece benim açımdan. Aron etkilenmiş gibi görünmüyordu.

"Çivili mi?"

"Uyuşturdu. Seks istememi sağladı. Çok fazla."

"Ah. Hayır, o değildi." Bana bakıyor, bakışları battaniyeyi tuttuğum bedenimin üzerinde geziniyor, sanki dün gece elini saatlerce kalçalarımın arasında tuttuktan sonra alçakgönüllülük bir çanmış gibi. "Tadekha bir Aspect. Artık hangi tür olduğu benim için açık."

"Anlamıyorum." Onun da kendisi gibi bir Aspect olduğunu biliyordum ama bunun nasıl ekstra bir anlamı olması gerektiğinden emin değilim. "Farklı Aspect türleri mi var?"

Homurdanıyor. "Bu, bir çapanın sahip olabileceği bir bilgi..." Sözüünü kesiyor. "Bunun bir önemi yok. Bu konuları tartışmanın ne yeri ne de zamanı."

Kızgınlık içimde parlıyor. "Gerçekten mi? Çünkü onun yaptığı bir şeyse neden bir fahişe gibi davrandığımı bilmek isterdim. Bütün gece herkesin içinde birine asılan sen değildin."

"Etkilenmediğimi mi sanıyorsun?" Bana bakarken gözleri kısılıyor ve sonra dikkatini tekrar pencereye veriyor.

Bu itiraf beni biraz şaşırttı. Aron her zaman her şeyin üstündeymiş gibi davranır, ama dün gece ellerimi tuniğinin altına soktuğumu ve çok büyük ve çok dik bir horoz bulduğumu hatırlıyorum. Tamam, evet, sanırım o da etkilenmişti. Belki de bu yüzden bu kadar sinirlidir.

"Dün gecedan sonra artık burada olmak istediğimden emin değilim," diyorum ona, kalçalarımı sıkıca birbirine bastırarak. Tanrım, hâlâ ıslak ve acıyorlar. Dün gece kaç kere boşaldığım için çok utanıyorum. Beş mi? Altı mı? Sekiz mi? On iki mi? Aron'un muhtemelen bu sabah ellerine kramp girmiştir. Düşüncesi bile beni yeni bir utançla inletiyor.

Yerin beni yutmasını dileyerek battaniyenin altına giriyorum.

Şimdi gerçekten eve gitmek istiyorum, lütfen.

"Burada kalmıyoruz," diyor Aron kararlı bir şekilde. "Tadekha'nın yaşamamıza izin vermesine şaşırdım, bu da bana bizi kullanmak için planları olduğunu ve bunlardan hoşlanmayacağımızı söylüyor."

"Düşmanlar, değil mi?"

"Uzun süredir düşmanım," diyor başını sallayarak. "Hisar söz konusu olduğunda onun gücünü kötüye kullanmasına karşı çıktım, çünkü toprakları elinden aldı ve Aventine'i iflas ettirdi. Benim şehrimi. Bunun için birçok kez savaştık."

Doğru. Eminim iyi gitmiştir. "Ama biz hayattayız."

"Ve eğer bu şekilde kalmaya niyetliyse, nasıl yapacağımızı öğrenir öğrenmez buradan ayrılacağız." Ve düşünceli gözlerle bir kez daha pencereden dışarı bakıyor. "Tadekha gitmemizi istemeyecektir. O burada kendi elementinde. Her şey onun kontrolünde. Ve bizi izletiyor olacak."

Omurgamda bir ürperti geziniyor. Tanrıça çok güzel ve narin görünüyordu. Adamın söylediği kadar acımasız olduğunu hayal bile edemiyorum... ama adam onu tanıyor. Onun neler **yapabileceğini** biliyor. Ve eğer Aron yaramazlık yapıp

Tadekha da buraya, ölümlülerin dünyasına atılmış olmalı. "Peki ne yapacağız?"

Bana keskin bir bakış attı. "Eğer bir planım olsaydı, çoktan uygulamaya koymuş olurduk."

Yüzümü ona döndüm. "Ben de seni özledim." "Bu çok açık."

Oooh, bu onu nasıl yakaladığıma dair bir çatlak mı? "O ben değildim, lanet olsun. Tadekha ne yaptıysa oydu." Yastıklardan birini ona doğru fırlattım.

Yastık ona çarpıyor ve sanki bir şekilde ona bir şey fırlatmaya cüret ettiğim için şok olmuş gibi bana inanmaz bir bakış atıyor. "Kendine dikkat etmelisin."

"Yoksa ne olur? Beni yine bacaklarımın arasından mı gıdıklayacaksın?" Aron kaşlarını çatar ve sessiz bir şekilde pencereye döner.

İç çekiyorum. Bir takım olmamız gerekiyordu ama burada birbirimizle uğraşıyoruz. "Bak, özür dilerim, tamam mı? Dün gece olanlar yüzünden utanıyorum. Bunu yaptığımı inanamıyorum."

"Sen değildin," diyor Aron huysuzca.

Sanırım ondan alabileceğim özür bu kadar olacak. "Her neyse, burada olmana sevindim. Beni bulacağını nereden bildin?"

Öne doğru eğilmiş, pencereden bir şeyi inceliyor. "Acı. Sen gittikten sonra başladı ve belli bir yöne doğru gittiğimde azaldı. Aramızdaki bağla bir ilgisi olduğunu düşündüm ve onu takip ettim." Aron homurdanıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Ama uyarılarıma rağmen doğruca Hisar'a gidecek kadar aptal olduğunu bilmiyordum."

"Ben yapmadım. Bu büyük hayvanlara binen bazı adamlar geldi ve beni yakaladı. Beni götürdüler ve işte o zaman acı başladı. Bayılmışım ve uyandığımda Tadekha'nın Hisar zindanlarında olduğumu gördüm. Sanırım beni her kim yakaladıysa bir şeylerin ters gittiğini anladı ve beni buraya getirdi."

Aron homurdanıyor.

Battaniyeleri vücuduma yaklaştırıyorum. "Yani bu acı olayı, bağın bir parçası mı?"

"Sanırım."

"Keşke birisi bunu ben kaydolmadan önce söyleseydi." Elbette, seçimim ölüm olduğu için muhtemelen yine de yapardım, ama şu anda kendimi küçük ve istismar edilmiş hissediyorum.

Bana sabırsız bir bakış attı. "Ben de en az senin kadar karanlıktayım. Cevaplara ihtiyacımız var ama Tadekha'nın bize vereceği cevaplara güvenmiyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum. Bu konuda haksız değil. Ona güvenmiyorum, hele de dün geceki yarı alemde sonra. Bunu düşündükçe hâlâ yüzüm kızarıyor. "Sen hazır olduğunda ben de buradan çıkmaya hazırım."

"Koridora baktınız mı? Odamızın hemen dışında en az bir düzine muhafız var."

"Onları alt edebilirsin, değil mi? Şehir kapılarındaki o adamları bir hiçmiş gibi geçtin."

Aron yüzünü bana dönerek, "Endişelendiğim benim güvenliğim değil," diyor. "Ama senin güvenliğin. Tadekha bağlı olduğumuzu biliyor. Senin peşine düşmelerini istemeyeceğini mi sanıyorsun? İstedğim kadar muhafızı öldürebilirim ama onlar sana ulaşmadan önce?"

Haklısın. Çünkü bir sebepten dolayı hedef benim. "Neden herkes senin yerine beni öldürmeye çalışıyor?"

"Asıl soru bu. Ve eğer ölürsen bana ne olacağını bilmek istemiyorum." Çenesini sıkıyor. "Bir çapanın yol göstermesi gerekir ama ikimiz de bilgiden yoksunuz. Tadekha'ya ya da onun kölelerine soramam çünkü ne kadar bilgisiz olduğumuzu anlayacaklardır."

"Ben de ölmek istemiyorum!"

"O zaman başka bir çıkış yolu buluruz. Ve bu arada, görüş alanımdan çıkmayacaksın. Seni bir kez daha tüm kırsalda kovalamama gerek yok. Sen benim çapamsın. Kendini bana bağla."

Ona ters ters bakıyorum. Tanrım, böyle bir pislik olmasaydı eşleşmemiz hakkında çok daha iyi hissederdim. "Peki," diye mırıldandım ve konuyu kapattım.

Odamızda saatler geçiyor. Aron'un sohbet edecek hali yok, sabırsızlığı yüz hatlarına vurmuş bir halde pencereden dışarı bakıyor. Yatakta biraz kestiriyorum ve hizmetkârlar yemek getirdiğinde kendiminkini mideye indiriyorum. Aron yemiyor, kısa bir tereddüitten sonra ben de onunkini yiyorum. Tepsideki her şeyin parmak yiyecekler olduğunu ve çatal bıçak verilmediğini fark ediyorum. Silah olarak kullanabileceğimiz hiçbir şey yok. Daha sonra kendime bir paravanın arkasında sinsice bir sünger banyosu yaptırıyorum ve ardından başka bir ince elbise giyiyorum. Ayakkabı verilmiyor ve bu bana Aron'un Tadekha'nın bizi esir tutmak istediğini düşündüğünü hatırlatıyor. Sanırım haklı.

Bir hevesle yemek tepsisini alıp apartmanımızın girişine kadar taşıyorum, sonra da kapıyı açıyorum. Tepsiyi dışarıya bırakıp etrafa göz gezdiriyorum. Yeterince eminim, korumalar duvarlara dizilmiş ve ben dışarı bakarken hepsi bana bakmak için dönüyor. Midemin bulandığını hissederek hızla içeri giriyorum.

Bir plana ihtiyacımız var.

A Ron açık pencereden dışarı uzaktan bakmaya devam ediyor. Ona ne yapacağımızı sormak istiyorum ama daha önce ne kadar sinirli olduğunu hatırlıyorum. Sanırım

Eğer bilseydi, çoktan yapıyor olurduk. Lanet olsun. Adımlamaya başlıyorum ve bu da işe yaramayınca, fikir aramak için odanın içinde dolaşmaya başlıyorum. Tuvalet malzemeleri için su leğenleri ve sürahilerle dolu bir oda ve sabunlar, parfümler ve tanımadığım ama kozmetik olabilecek diğer şeylerle dolu bir masa var. Her dolabı açıyorum ve yumuşak, kabarık havlular, daha fazla sabun ve çeşitli saç tarakları buluyorum. Vay be. Sanırım Tadekha tarakların silah olamayacağını düşünüyor. Yine de birkaç tanesini alıyorum, çünkü siktir et onu, bir yolunu bulurum.

Dairelerin ana odalarına geçiyorum. Bugün bulunduğumuz odalar dün bulunduğumdan daha büyük - muhtemelen Aron artık benimle olduğu için. Tavan yüksek ve kemerli, tavanın tepesine yakın üçgen cam pencereler ışığı içeri alıyor. Her şey ıslık ıslık ve mobilyalar gösterişli, narin ve tamamen kullanışsız. Hepsinin silah olarak kullanılamayacak milyonlarca küçük parçaya ayrılacağından hiç şüphem yok, yoksa onları bırakmazdı. Yine de sandalyelerden birini tutup kırmaya çalışıyorum.

Çünkü ben böyle inatıyım.

Tabii ki kırılmaz. Aron'a dönüyorum ve kollarımdaki tüy kadar hafif sandalyeyi işaret ediyorum. "Bunu kırabilir misin? Belki bundan silah yapabiliriz."

Homurdanıyor ve yanıma geliyor. Aron tek bir hamleyle camı duvara çarparak parçaladı ve sonra etrafımız bıçak olarak kullanabileceğimiz büyüklükte olmayan küçük cam parçalarından başka bir şeyle evrilmedi. Anlaşıldı. Tadekha hemen hemen her şeyi düşünmüş, lanet olsun.

"fke nöbetin için başka bir şey kırayım mı?" Aron soruyor ve ben onu vurma dürtüsüne direniyorum.

"Bırak da düşüneyim," diyorum ona, odada volta atarken - ve şimdi cam kırıklarının olduğu bölgeden kaçınırken. Bir tekne dolusu havlu ve bir yataktan başka bir şeyim yok ve... Dönüp Aron'un çok etkilendiği pencereden dışarı bakıyorum. Oh. Filmlerde biri ip merdiven yapar ve esaretten kurtulmak için tırmanırdı.

Pencereden dışarı bakmak için Aron'un iri bedenini iterek ileriye doğru koşuyorum. Ne kadar yüksekte olduğumuzu görünce hemen başım dönüyor. Tanrım. "Ne kadar yüksekte olduğumuzu sanıyorsun? Yüz fit mi? İki mi?"

"Ayak mı?" Bana kaşlarını çattı. "Ayaklarını mı lyorsun?"

Gerçekten de diş gıcırdatacak kadar sinir bozucu bir adam. Parmaklarımı yüzünün önünde şaklatıyorum. "Odaklan, koca adam. Bu ılgın dünyada ölçü birimi nedir? Ayak mı? Metre mi? Fersah? Uzunluk? Ne?"

"Ben nereden bileyim? Ben bir tanrıyım, aptal bir tüccar değil."

İnledim. "Bazen gerçekten imkânsız oluyorsun." Pencerenin üzerinden eğilip aşağıdaki zemine bakıyorum. Daha çok orak Topraklar'ın ıssız atıkları, taş, toprak ve daha fazla topraktan başka bir şey yok. Hisar'ın havada süzüldüğünü fark ediyorum... hayır, bir bulut gibi sürükleniyor. Uzakta, vrenin geri kalanından biraz daha yüksek görünen kayalık bir çıkıntı var. Tamam o zaman. Hedefimiz bu,

Tabii buraya bir ip merdivenle ulaşabileceğimizi düşünmekle aklımı kaçırmadıysam. Odaya bakıyorum, sonra Aron'u geçip bir kez daha banyoya doğru koşuyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Onu görmezden geliyorum, sabun parçalarından birini alıp pencereye dönüyorum. Eğilip aşağıya bakıyorum ve sonra sabunu dikkatlice yere bırakıyorum, yere düşmesi için geçen saniyeleri saymaya çalışıyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Dört.

Beş.

Altı.

Sabun çok aşağıda bir toprak yığınının içinde kaybolur.

Tamam, altı. Bu ne eder, 60 feet mi? Altı yüz mü? Deneyimin işe yaraması için fizik hakkında yeterince bilgim yok. Tek bildiğim yüksekte olduğumuz ve bir iniş yoluna ihtiyacımız olduğu. Bunun bizi öldürüp öldürmeyeceğini merak ederek derin bir nefes alıyorum. Sonra Tadekha'nın dün geceyi nasıl bir seks partisine çevirdiğini düşünüyorum. Evet, siktir et o kaltağı. Ben burada kalmayacağım. Tekrar aşağı baktım. İki yüz fit iyi bir tahmin, diye karar verdim. Havlular ve battaniyeler arasında bu uzunluğu kaplayacak kadar ip yapabileceğimden eminim. Planıma ünlem işareti koymak istercesine pencere pervazına vuruyorum ve arkamı dönüyorum. "İşe koyulma zamanı."

"Ne demek istiyorsun?" Ben banyoya gidip kucak dolusu kabarık havlu alıp yatağa taşırken Aron da arkamdan geliyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Aşağı inebilmemiz için bir ip merdiven yapıyorum." Alaycı bir şekilde homurdanıyor.

"Pardon, daha iyi bir planınız var mıydı?" Çarşafı yatağa taşıyorum ve sonra ikinci kucak dolusu için geri dönüyorum. Keşke daha fazla olsaydı, ama ikinci kol yüküm oldukça az. Yine de sorun değil. Ben hallederim. I

havluları şeritler halinde yırtabilir. Yatak çarşafı da aynı şekilde. En iyi görünümü ip olmak zorunda değil. Sadece yeterince uzun ve ağırlığını taşıyacak kadar sağlam olmalı.

Kollarını kavuşturuyor ve yığın yığın havluyla yatağa otururken beni izliyor. İlkini alıp ikiye ayırmaya başlıyorum. Ya da deniyorum. Kumaş beklediğim kadar kolay yırtılmıyor ve pes edip lanet dişlerimi kullanmadan önce acı verici derecede aşğılayıcı bir süre onunla mücadele ediyorum. Bu işe yarıyor ve kumaşı ikiye bölüp ikisini birbirine bağlayabiliyorum. Sanki aklımı kaçırmışım gibi, "Planın bu," diyor. "Bir ip."

"Evet."

"Oldukça yüksekte olduğumuzun farkında mısınız?"

"Koridordaki adamlarla dövüşmeyeceğimizi söylemiştin, değil mi? Çünkü sana ulaşmak için benim peşime düşeceklerdi. Yani evet, planım bu. Burada Orgy 2.0 için kalmıyorum ve bizim için başka ne gibi eğlenceli fikirleri olduğunu görmek için de kalmayacağım. Onun düşmanın olduğunu söyledin. Bu benim için yeterli. Buradan çıkmamız gerek ve tek çıkış yolu bu. Evet, ben de bunu yapıyorum."

Homurdanıyor ve kollarını kavuşturup ben çalışırken beni izliyor. "Bu topraklar hakkında ne biliyorsun?"

"Şimdiye kadar mı? Berbat olduğunu, herkesin benim bir fahişe olduğumu düşündüğünü ve sen de dahil olmak üzere etrafta dolaşan tüm tanrıların birer pislik olduğunu biliyorum. Bilmem gereken tek şey bu." Sinirimi elimdeki kumaştan çıkarıyorum. Onu şeritlere ayırmak gerçekten çok iyi hissettiriyor. Bunu Aron'un işe yaramaz yüzü olarak hayal ediyorum.

Riiiiiiip. Oh evet. İşte bilet.

"Aventine'in bana tapan bir şehir olduğunu biliyorum," diyor, sesi kesik ve keskin.

"O kısmı hatırlıyorum," diyorum ona. "Seni öldürmeye çalıştıkları kısmı da hatırlıyorum."

"Yine de bana dua ediyorlar. Ve dualarında bazı şeyler istiyorlar. Son zamanlarda, Hisar'a saldırırken zafer kazanmak istiyorlar. Topraklarını ellerinden aldı ve halklarını iflas ettirdi.

ona karşı bir saldırı düzenliyorlar. Onu ve içindeki herkesi yok etmeyi planlıyorlar. Ve bunu yaparken tanrılarından zafer istiyorlar."

Duraksadım. "Bu ne zaman olacak?"

"Yakında. Çok yakında."

"Bugün
yakında mı?"

Omuz silkiyor.

Evet, tamam. Pek yardımcı olmadı. İpimi yapmaya geri dönüyorum.

Havludan sonra çarşafı, çarşaftan sonra havluyu yırtıyorum. Yırtmaktan ellerim ağrımaya başladığında düğüm atmaya geçiyorum ve ipim hızla büyüyor. Benim çalışma sesim dışında oda tamamen sessiz ve Aron'a ara sıra baktığımda pencerenin önündeki nöbet yerinden kıpırdamadığını görüyorum.

Evet, sanırım zavallı küçük çapasına kaçış planı konusunda yardım etmesini istemek çok fazla olur. Yine de sorun değil. Bir kız buradan çıkmak istiyorsa, bunu kendisi yapar, diye düşünüyorum. Eğer hoşuna gitmezse.

Sadece kal.

Sonra birlikte sıkışıp kaldığımızı hatırlıyorum ve çenem sıkılıyor. Şu anda Aron için endişelenmeyeceğim. Buradan çıkmaya odaklanacağım.

Bu şekilde bir iki saat geçirdikten sonra şeritlerim azalmaya başlıyor, ipim yatağın üzerini kaplıyor. Penceredeki yerinde, Aron homurdanıyor. "Geldiler. Gelin ve görün."

Ona bakıyorum. Bir şeyi daha iyi görebilmek için pencereden dışarı eğilirken uyumsuz gözleri heyecanla parlıyor. "Neyi görmek için?"

Yüzündeki gülümseme acımasız. "Aventine ve birlikleri. Ve trebüjler getirmişler."

Trebuchets? Bunların ne olduğunu bilmiyorum ama belli belirsiz bir hafıza mancınıkları akla getiriyor. Evet, bu hiç iyi değil. Etrafı tarıyorum. Bana her zamanki gibi görünüyor, toprak, tepeler ve daha fazla topraktan başka bir şey yok. Kahverengi üzerine kahverengi ve günah kadar çirkin. Bulutlar mavi gökyüzünde yuvarlanıyor ve güzel bir gün gibi görünüyor. I

Hiçbir şey görmüyorum ve tam bunu söylemek üzereydim ki uzakta bir şey metal gibi parıldıyor. Gözlerimi kısıyorum ve bulutlardan birinin diğerlerinden daha aşağıda asılı durduğuna emin oluyorum. Atlardan kalkan toz olduğunu fark ediyorum... ya da su aygırlarından. O haklı. Birileri geliyor.

Ve eğer Aron'a suikast düzenlemeye çalışan şehirden bir ordu ise.

Kolunu tutuyorum, teninin bana verdiği kızgın vızıltıdan irkiliyorum. "Onlar gelmeden buradan gitmeliyiz."

"Ben de böyle bir şey söylüyordum," diyor gözlerini hafifçe devirerek. "Tadekha ve halkının bir orduyla savaştıkları donanıma sahip olduğunu mu sanıyorsun? Onlara sadece müzik çalıp öpücükler konduracaklar ve bu güzel, yüzen şehir, trebüketin ilk lobunda yıkılacak."

"Gitmek için bir neden daha," diyorum ona, yatağa doğru koşarak. İpin bir ucunu kapıyorum ve pencereye doğru koşuyorum. "Bunu bağlayacak bir şey bulmama yardım et."

Aron ağır ağır iç geçiriyor ama bir ucundan tutuyor ve biz de odayı araştırıyoruz. Sonunda, onu uzun, pırıltılı bir sezlongun bir ayağına bağlamanın ve ardından devasa düz, minder benzeri yatağa çaprazlamasına sıkıştırmanın elimizdeki en iyi çapayı sağladığını anladık. Bu beni tedirgin ediyor ama ayıracak zamanımız yok ve çektiğimizde hiçbir şey kıpırdamıyor, bu yüzden idare etmek zorunda. Paramız ya da silahımız olmadığı için -yine- belki buradan uzaklaştığımızda takas yapabiliriz diye düşünerek tarak ve sabunlardan birkaçını kumaş elbisemin ön kısmına sıkıştırıyorum. Ayakkabılarımın olmadığı ve elbisemin transparan olduğu gerçeğini düşünmeyeceğim. Her seferinde bir sorun ve yanımda Aron var. Tek başına bir silah gibi.

Kısa, parlak bir an için, koridorlardaki muhafızlarla şansımızı denemeli miyiz diye düşünüyorum. Süslü çift kapıya bakarak tereddüt ediyorum. Dışarıda bekleyen en az bir düzine muhafız olduğu kesin. Ama odada saklanmayı deneyebilir, Aron'un işleri halletmesine izin verebilir ve güvenli olduğunda dışarı çıkabilirim. Ama Tadekha'nın bir şeyler karıştırmayacağına güvenmiyorum.

Kollu. Tek bildiğim, Aron kapıda yüzünü gösterdiği anda odaya bir el bombası atabilirler ve o zaman ben biterim. Muhafızları indirsek bile, sonra ne olacak? Aventine saldırmak üzereyken hâlâ burada kapana kısılmış durumdayız.

İp merdiven o zaman.

Pencereye doğru dönüyorum... ve Aron çoktan lanet olası şeyden dışarı tırmanıyor. "Hey!" diye bağırdım. "Beni bekle, pislik!"

"O zaman acele et," diyor sabırsızca, çoktan pencereden çıkmış ve ipten aşağı iniyor. "Hareket etmen çok uzun sürüyor. Yoksa planın bu mu? Aventinian'lar tarafından tekrar yakalanmak mı?"

"Vay canına, tam da kibrin doruğuna ulaştığını düşündüğüm anda beni bir kez daha yanılttın," diyorum ona, kendim de pencereye doğru ilerleyerek. "Bunun için tebrikler."

"Daha az konuşup daha çok tırmanmak" diyor bana ve sonra kafası yan tarafta kayboluyor.

"Bu benim lanet ipim," diyorum ama Aron'u ikna etmeye çalışmak anlamsız. O bir tanrı ve egosu da cabası, buna şaşırmamalıyım. Sinirli bir iç çekişle çarşaf ipine tutunuyorum ve pencereden dışarı tırmanmak için dönüyorum.

T Filmlerde bu iş çok kolaymış gibi gösteriliyor ama gerçekte tam bir kabus. Kollarım Kendi ağırlığım altında zayıf ve gerginim. Altımdaki Aron ipi ileri geri kaydırıyor ve yüksek esinti neredeyse bir sarkaçtan aşağı inmeye çalışıyormuşum gibi hissettiriyor. O kadar yüksekteyiz ki dehşet verici ve aslında ayakkabı giymediğim için memnunum çünkü ayak parmaklarım her düğüme yapışıyor. Düşüp ölmemi engelleyen tek şey düğümlerin kendisi, çünkü ellerimi her birinin üzerine koyabiliyorum. Kol gücüme güvenmek zorunda kalsaydım, çoktan ölmüş olurdum.

Yine de Aron'a yeterince hızlı yetişemiyorum. Önümde hızla ilerliyor, sanki bunu yüzlerce kez yapmış gibi ipten aşağı sallana sallana iniyor. Ben, aşağı inmek için kollarımı kullanmak zorunda kalana kadar ne kadar formsuz olduğumu hiç fark etmemiştim. Acele etmemiz gerektiğini biliyorum. Çabalıyorum.

Yere bakmayı reddediyorum, çünkü ne kadar yüksekte olduğumuzu fark edersem çıldırabilirim. Bildiğim kadarıyla yükseklikten hiç korkmadım ama bugünün bu korkuyu edindiğim gün olmasını istemiyorum. Umarım yukarıdan kimse ne yaptığımızı anlamaz ve ipimizi kesmez.

-

Tanrım, neden böyle düşündüm ki?

Kendimi daha hızlı hareket etmeye, devam etmeye zorluyorum. Çünkü bu güvenli değil ve ne kadar korkutucu olursa olsun, yere inmek zorundayım, hem de hızlıca. İnleyerek, hıçkırarak, acı dolu adımlarla aşağı inmeye devam ediyorum. İpi sıkıca kavradığım için ellerim acıyor ve her düğüm tenimi yakıyor. Önemli değil.

Aşağı inmeye devam et.

Sadece aşağı inmeye devam et.

Bir şey bileğimi yakaladı. Dehşet dolu bir çığlık atıyorum, neredeyse tutuşumu kaybediyorum. Sadece ölüme düşme korkusu beni bırakmamı engelliyor.

"Sakin ol," diye bağılıyor Aron bana.

Aşağı bakıyorum ve elinin bileğimde olduğundan emin oluyorum. "Yapma lan şunu," diye tıslıyorum ona. "Neredeyse düşmeme neden oluyordun!"

Bileğimi bırakıyor ve sonra altımızdaki açık alanı işaret ediyor. "Artık ip yok. Gidecek başka bir yer yok."

"Ne?" Dehşete kapılarak etrafına bakmaya çalıştım. Altında sarkan başka bir ip göremiyorum ve bu yüzden zemini inceliyorum. Ya da öyle yapmaya çalışıyorum. Hala büyük bir düşüş var. Belki 30 feet. Elli mi? Fark eder mi? Bunu yapamam ve hayatta kalamam. "Aman Tanrım. Geri dönmeliyiz." Boğazımda bir hıçkırık oluşuyor. Geri dönebileceğimden emin değilim. Yüzümü gergin halat düğümlerine bastırıyorum. Bu tam bir kâbus.

"Geri dönemeyiz," diye sesleniyor Aron bana. "Askerlere bak. Neredeyse üzerimize geliyorlar. İpimizi görürlerse, Tadekha ve köleleriyle birlikte olduğumuzu düşünerek trebüketlerini üzerimize fırlatırlar."

Başımı kaldırıp ufku taramak için kendimi zorluyorum. Bunu yapmak zor değil, çünkü Aron ve ben ikimiz de lanet şeyin dibindeyiz, gerçek bir sarkaç gibi esintide sallanıp duruyoruz ve ip bizi döndürüp duruyor. Sonunda askerlerin olduğu yöne doğru dönüyor ve eminim ki daha önce silik bir çizgi gibi olan şey artık çok daha yakın. Şimdi görebiliyorum

sıralar halinde askerler ve treb jler olması gereken büyük ahşap makineler görüyor.

Haklı olmasından nefret ediyorum. Buradan hemen gitmemiz gerektiğinden nefret ediyorum. Ama gidecek hiçbir yer yok.  ılgınca etrafa bakıyorum. "Yakınlarda bir çıkıntı var mı? Yeterince yakına s r klendik mi-"

"Vakit yok." Aron bileğimi tekrar kavradı. "Daha aşağı kay ve bana tutun."

"Ne? HAYIR!" Deli mi bu? Delirmiş.

"Dediğimi yap," diye havlıyor ve yüzünü tekmeleme dürtüsüne direniyorum. Eli bileğimde sıkılaşıyor ve sonra beni çekiyor, g t herif. "Daha aşağı in-"

"Ne yapıyorsun lan sen?!"

"Bırak, Faith-"

"Hayır!" İp bükülüyor, sallanıyor ve Aron bileğimi daha sert çekiyor. Kahretsin,  imdi ipe tırmanıyor ve koca vücudu benimkini   rt yor. "Kes  unu," diye bağıriyorum, ona tokat atmak istiyorum ama bunu yapacak boş bir elim yok. "Siktir git! Yapamayız-"

"Bırak," diyor tekrar ve sesi kulağımda, iri bedeninin sıcaklığı ve elektriğı sırtıma değıyor.

Bırakmıyorum.

Buna gerek yok, çünkü bir sonraki anda ip yukarıda bir yerde kopuyor ve ellerimdeki tüm gerilim kayboluyor ve sonra d   yoruz, d   yoruz...

Ciğerlerimdeki havayı dışarı atacak kadar büyük bir güçle yere çarpıyorum. Her yerim acıyor ve zonkluyor; bir an için tamamen hareketsiz yatıyorum, sersemlemiş halde.

 lmediğimi fark etmem bir anımı aldı.

Toprağın  zerine göbek üstü inmediğimi fark etmem biraz daha uzun sürdü. Aron'un üstüne indim.

Nefes nefese, görüş alanımın kenarlarından sızan karanlığa karşı savaşarak doğrulmaya çalışıyorum. Odaklanmakta güçlük çekiyorum ve dünya karmakarışık bir bulanıklık. Ba ım zonkluyor ve aptal ciğerlerimde hala hava yok ve nefes alamıyorum ve bu kendi başına yeterince korkutucu-

Ve sonra derin olmayan bir nefes alabiliyorum. Sonra bir tane daha. Çaresiz ve rahatlamış bir şekilde öksürüyorum. Karanlık kayboluyor ve başımdaki zonklamaya rağmen etrafıma odaklanabiliyorum. Bir an sonra hala Aron'un üzerinde olduğumu fark ediyorum, bacaklarım onunkilerin üzerine atılmış, popom kalçalarının beşiğinde duruyor.

Onun üstüne düştüm ve neredeyse ölüyordum. Beni nasıl öldürmedi bilmiyorum ama hâlâ buradayım. Öyle bile olsa... bu Aron'un öldüğü anlamına geliyor olmalı. Dehşet içinde altımdaki adama bakıyorum, gözleri kapalı, siyah saçları tozun içinde bir hale gibi etrafına yayılmış. Yüzünün yarısını ikiye bölen koyu kırmızı yara izi bir kan lekesi gibi göze çarpıyor.

Uyumsuz gözlerini açıyor ve bana kaşlarını çatıyor. "Aman Tanrım," diye boğuluyorum.

"Yaşıyorsun."

"Neden olmayayım ki?"

"Olmamamız gerektiği için mi?" Yukarı bakıp ipin sarkan ucunu arıyorum. Rüzgârda sallanıyor, tepemizde, Hisar'ın gölgeleri arasında zar zor görülebiliyor. Aman Tanrım. "Bundan nasıl kurtulduk?"

"Bu düzlemde kapana kısılmış olmama rağmen hâlâ ölümsüz olduğuma inanıyorum. Sen bu eşleşmenin ölümlü kısmısın. Seni koruduğum sürece güvende olduğumu sanıyorum."

Bu çok korkunç bir anlam ifade ediyor. Benim neden yemek yediğimi ve onun neden yemediğini açıklıyor. Neden benim uyuduğumu ve neden onun uyumadığını. Neden herkesin ona değil de bana saldırdığını. "Bunun beni nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikrim yok," diye fısıldıyorum.

"Ben de." Ve Aron sanki bu farkındalıktan hoşnut değilmiş gibi kaşlarını çatıyor.

O bunu yaparken, benim hala onun üzerinde olduğumu fark ediyorum. Ellerim göğsünde yayılıyor. Vücutlarımız sanki az önce takla atmışız gibi değil de sanki yatakta birliktymişiz ve ben üstte olmaya karar vermişim gibi duruyor. Bu düşünceyle yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum ve Aron'un bana bakarken gözleri kısıyor ve acaba o da aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ediyorum.

Sonra dün gece Tadekha'yla seyirci odasında yediğimiz aşağılayıcı akşam yemeğini hatırlıyorum; Aron'a kızışmış bir kedi gibi sürtünmüştüm ve o da bir tür zorunlulukmuş gibi kalçalarımın arasını okşamıştı. Ugh. Kendimi onun üzerinden fırlatıp yere yuvarlandım.

Sırt üstü yatıp gökyüzüne bakıyorum. Halat yukarıda ileri geri sallanıyor ve benimle alay ediyor. Kale'nin kendisi güneş ışığında çok güzel, masmavi gökyüzünde yüzen yarı saydam, çok katmanlı bir düğün pastası gibi parlıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey... Pisliklerle dolu olması çok kötü. Ya da sadece büyük bir pislik. Güzel, zarif Tadekha'yı ve yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi düşünüyorum. Etrafını saran pırıltılı kanatlı melek kadınları düşünüyorum. Tadekha'nın çapasının yüzünü hevesle tanrıçanın kalçalarının arasına yerleştirdiği ve sanki hayatı buna bağlıymış gibi kuku dalışı yaptığı dün geceyi düşünüyorum.

Yanımda, Aron sendeleyerek ayağa kalkıyor ve düz kırmızı tuniğinin tozunu alıyor. Elleri kumaşı tokatlıyor ve yüzüme bir toz dalgası göndererek boğulmama ve tekrar öksürmeme neden oluyor. "Gitme vakti geldi," diyor Aron bana.

Henüz kalkmak istemiyorum. Aslında bir daha hiç hareket etmek zorunda kalmasam harika olurdu. "Her yerim ağrıyor," diyorum ona. "Kendimize birkaç dakika verelim, tamam mı?" Kendimi ayağa kaldırıp bu uçsuz bucaksız toprak düzlüklerde yürüme düşüncesi bana berbat bir fikir gibi geliyor. Lanet olsun, belki de şansımızı muhafızlarla denemeli, Hisar'ı Tadekha'nın elinden almaya çalışmalıydık.

"Ayağa kalk," diyor Aron açıkça. "Kaybedecek zaman yok."

Orada değil mi? Hisar huzur içinde tepemizde süzülüyor, Kuş cıvıltıları olmasa da, yine de oldukça sakin. Burada biraz kestirecek ve zonklayan, ağrıyan bedenimin iyileşmesine izin verecek kadar uzun kalmak istiyorum.

Yüzen kristal şehre bakarken, küçük ve karanlık bir şey havada ona doğru uçuyor. Kısa bir an için bunun bir bowling topu olduğunu düşündüm ve bu beni

durun, çünkü neden bir bowling topu havada uçuyor olsun-

Binlerce bardağın kırılması gibi bir ses sessizliği bölüyor. Tepemde, narin bir kulenin kendi üzerine çöktüğünü ve kristal parçalarının gökyüzünden yere doğru yağdığını izliyorum.

Bana doğru geldi, yere uzandı.

Nefesim kesiliyor ama ben bir şey yapamadan Aron beni bedeniyle sarıyor ve kristaller toprağa yağarken etrafımızda rüzgâr çanları gibi bir çınlama oluyor.

"Neydi o?" Ağzımı tüllü bir kolla kapatarak boğulmayı başarıyorum. Hava toz ve kristal parçalarıyla dolu.

"Trebuchet," diyor bana, sesi kesik kesik. Yüzünde her zaman takındığı o sinirli, sabırsız ifade var ve ne düşündüğünü biliyorum - yine kıcımlı kurtarmak zorundaydı. "Gitme vakti geldi."

"Gidelim," diyorum ona belli belirsiz. Saldırı sırasında Hisar'ın altında olmak istemiyorum. Orası olabilecek en kötü yer olabilir - yukarıdan ölüm ve gittikçe yaklaşan birlikler yüzünden ölüm.

Belki de kaçmak o kadar da iyi bir plan değildi.

W

Dirtlands'in tozlu, ufalanmış tepelerinde yürüyoruz. Ya da en azından Aron yürüyor. Ben biraz

arkasından sendeliyorum, tüm vücudum acıyla zonkluyor. Düştüğü için acı çekiyorsa bile bunu en ufak bir şekilde belli etmiyor. Formu her zamanki gibi düzgün, giysileri yaşadıklarımızdan dolayı lekesiz. Bu arada benim kumaştan elbisem birkaç yerinden yırtılmış ve etekleri kir içinde. Terliyim ve kumaş hoş olmayan yerlerden üzerime yapışıyor. Sık değilim.

Nasıl görüldüğümün bir önemi yok. Önemli olan tek şey Hisar'dan uzaklaşmak çünkü Hisar kesinlikle saldırı altında. Arada bir, rüzgâr çanlarının çarpması gibi bir ses geliyor ve bakmak için döndüğümde, yüzen şehrin zarif, cılız kulelerinden birinden dumanlar yükseliyor. Oradaki tüm insanları dehşetle düşünüyorum, çünkü nereye gitmeleri gerekiyordu? Elbette, Tadekha'nın hanımlarının kanatları var ama bana pek savaşçı gibi gelmediler. Hisar'ın etrafında uçan kimseyi görmüyorum, bu yüzden savunma konusunda pek bir şey yapmadıklarını tahmin ediyorum. Salondaki askerleri düşünüyorum da, onların kanatları yoktu. Bana bir dikkatsizlik gibi geliyor. Gözlerimi güneş ışığına karşı siper ederek yukarı bakıyorum ve hepsinin sonunun gelip gelmediğini merak ediyorum.

Bir el benimkini kavırıyor ve koluma bir şok yayılırken bile ırkiliyorum.

"Dik dik bakmanın sırası değil," diyor Aron bana. "Hâlâ çok yakınız."

"Özür dilerim," diyorum ve boştaki elimle uzun, uçuşan eteklerimi tutuyorum, çünkü diğer elimi bırakmıyor. Arkasından tırıs gitmek zorunda kalıyorum, ayakkabım olmadığı ve ayaklarımızın altındaki zeminin ufalanmış ve gevşek toprak olduğu düşünülürken kolay bir iş değil, ama idare ediyoruz.

Saatlerce bu şekilde devam ediyoruz, Aron beni yarı sürüklüyor, yarı peşinden sürüklüyor ve ben de onun peşinden tökezliyorum. Gölge olmayınca gün sıcaklaşıyor ve yiyecek ya da içecek bulamıyoruz. Ne kadar sıcakladığıma ağlamak istiyorum, ama bunun bir anlamı yok - hiçbir yerde limonata standı yok gibi. Sadece sineye çekip devam etmem gerekiyor. Gün batımına doğru korkunç, kükreyen bir ses geliyor ve yer ayaklarımızın altında titriyor. Elim Aron'un acımasız kavrayışından kurtarıyorum ve nefes nefese yere bakarak duruyorum. "Bu da neydi? Deprem mi?"

Muhtemelen durduğum için bana kaşlarını çatıyor ve sonra omzumun üzerinden ufka bakıyor. "Tadekha'nın Kalesi," diyor bir süre sonra. "Gitmiş."

Gitti mi?

Arkamızda bıraktığımız alana bakarak etrafımda dönüyorum. Ufukta Hisar'ın kendisini göremiyorum ki bu bile başlı başına şok edici. Sadece koyu bir duman lekesi var. "Nerede o?"

"Gitti," diye tekrarlıyor, açıkça sabırsız. "Ölümlülerin dilinde 'gitti' başka bir anlama mı geliyor? Yok edildi."

"Hıyarlık etme," diye karşılık veriyorum, sanki görünürlüğe yardımcı olacakmış gibi bir elimi alnıma koyuyorum. Dürüst olmak gerekirse, sorun görüş mesafesi değil. Birkaç saatlik yürüyüş mesafesinden bile, Aventine birliklerinin kan gibi sıçrayan kırmızı çizgisini görebiliyorum

toprağa karşı. Gökyüzünden dökülen dumanı görebiliyorum ve önlerinde... yerdeki parıltıyı.

Olamaz. Çok fazla parıltı var. Hisar, milyonlarca kırık parçadan başka bir şey değil. "Aman Tanrım. İçerideki insanlara ne olacak?" Dönüp dehşet içinde Aron'a bakıyorum. "Peki ya Tadekha?"

"Öldü," diyor kesin bir dille. "Kendi hatası."

Ona şok olmuş bir bakış attım. "Bu nasıl onun hatası oluyor?"

"Hisar'ın topraklara ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Umursamadı. Aventine onu geri aldı. Belki bir gün burada yeniden bir şeyler yetişir." Omuz silkiyor. "Şimdi savaş başlıyor. Çok büyük bir savaş olmayacağını tahmin ediyorum."

"Eğer birileri kaldıysa!"

"Eğer varsa, hayatta kalanları yakalayacaklar ve zaferlerine teşekkür olarak benim adıma kurban edecekler. Ya da onları köle yapacaklar." Omuz silkiyor.

"Ne? Bu yüzden mi umursamıyorsun?" Dehşete kapıldım. "Tüm o insanların korkunç bir şekilde ölmüş olması önemli değil çünkü hey, siktir et, bundan birkaç iyi dua alacağım, öyle mi?" Kollarımı iki yana açtım. "Sen ciddi misin, Aron?"

"Ben bir savaş tanrısıyım. Kurbanların değil. Böyle şeyleri ne ben isterim ne de onaylarım. Bunu kendi rızalarıyla yapıyorlar." O büyük omuzlarını silkiyor. "Tadekha'ya gelince, yıllar boyunca birçok kez uyarıldı." Düşünceli görünüyor. "Eğer ölürsen Aslına ne olacağını merak ediyorum. O çoktan Aether'e geri döndü mü?"

"Çok mu kıskandın?" Alaycı bir şekilde söylüyorum.

"Hayır," diye yanıtlar. "Tadekha -eğer yaşarsa- uzunca bir süre işkence görecektir. Bu kıskanılacak bir şey değil."

"Bu beni daha iyi hissettirmiyor, Aron!"

Bana sert bir bakış attı. "Onun için üzülüyor musun? Kendisine inananları korumak yerine onları köleleştirmeyi tercih ettiğinde mi? Onların kaderi umurunda değil, çünkü o ölümsüz. Bu topraklar onun umurunda bile değil." Kollarını iki yana açıyor ve ben de etrafıma bakıyorum.

Ekinlerin, ağaçların ve kuşların olması gereken harap, pislik dolu bir yer ve sadece korkunç bir hiçlik. "Kendinden başka hiçbir şey umurunda değil, bu yüzden onun için üzülmeysin. Bunu hak etmiyor."

Bunu duyduktan sonra ona katılmamak mümkün değil ve bunun beni kötü bir insan yapıp yapmayacağını merak ediyorum. Diğerlerinin kaderi için mutsuzum -İlk, tanrıçanın çapası ve orada gördüğüm diğer tüm genç, mutlu, sadık yüzler. Ne kadar çok insan var.

Ama Aron haklı. Onunla birlikte hareket ettiler. Eğer herkes bunun olacağını biliyorsa... birileri bir şeyler yapmalıydı.

Elini tekrar uzattığında gözlerimi ovuşturuyorum (ağladığımın farkında bile değilim) ve bir kez daha tutup beni götürmesine izin veriyorum.

GÜNEŞ BATTIĞINDA, ARON BANA ACIYOR.

sendeleyerek ve tökezleyerek. Yolun bir tarafında büyük bir kaya var ve bizi oraya götürüyor. "Sanırım gece için bir sığınak bulmalıyız. Tehlikeye rağmen daha fazla ilerleyemeyeceğiniz çok açık."

Onun küstah sözlerine kızgın bile değilim. Sadece gerçekten duracağımız için çok rahatladım. Vücudum büyük bir çürük gibi acıyla zonkluyor ve ayaklarım bütün gün çıplak ayakla yürümekten su topladı. Yine de şikayet etmedim. En azından hayattayım. First'ü ve onun güzel, kristal kanatlarını ve muhtemelen düşen yüz tonluk Citadel'in altında ezilmiş olduğu gerçeğini düşünüp duruyorum. Bu her şeyi bir perspektife oturtuyor. Aron ne kadar büyük bir pislik olursa olsun, ikimizi de güvende ve hayatta tutmak istiyor. Düşüğümüzde beni korudu ve bunu unutmayacağım. Çok acımış olmalı.

Kayaya ulaştığımızda Aron elimi bırakıyor ve ben de minnetle kayanın dibine çöküyorum. Uzanıyorum, parke taşlı yolun ince bir kum ve kir tabakasıyla kaplı olmasını umursamıyorum bile. Önemli olan tek şey durmuş olmamız. Gözlerimi kapatıyorum, uzun dakikalar boyunca acımın içinde debeleniyorum.

Hayattayım ve önemli olan tek şey bu.

"Durduğunuz için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum kurumuş dudaklarımın arasından.

Aron sadece homurdanarak sözlerimi onaylıyor. Küçümseme yok, sinirli bir yorum yok. Gözlerimi bir aralık açıp ona bakıyorum. Oturmuyor. Uzaklara bakıyor, elleri kalçalarında, tuniği sırtına yapışmış. Terlemiş olmalı. Bunu garip buluyorum, çünkü Aron hava koşullarından etkilenmemiş gibi görünüyor. Günün sıcaklığında bile, ben nefes nefeseyken, oflayıp puflarken ve ağız dolusu tozla boğulurken o serin ve rahatsız değildi.

Yolun aşağısına, gittiğimiz yöne bakıyor ve korkunç bir an için kalkmamı ve yola devam etmemizi isteyeceğini düşünüyorum. Ama yapmıyor. Sadece düşünceli görünüyor ve ben de rahatlıyorum.

Başımı tekrar toprağa koyduğumda sırtının parladığını fark ediyorum.

Kaşlarımı çatıyorum, yavaşça doğruluyorum ve bunu yaparken kristaller yanıp sönüyor ve solmakta olan ışığı yakalıyor. "Aron, sırtın."

Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ne olmuş?" "Derinize gömülü kristaller var." Ayağa kalktım.

ve topallayarak yanına gidiyor. Tuniğinin terden değil, kristal parçalarının etine yapışmış olmasından dolayı üzerine yapıştığından eminim. Düşünüyorum ve Hisar'a yapılan ilk trebuchet saldırısında kristallerin üzerimize nasıl yağdığını hatırlıyorum... ve sonra Aron'un sırt üstü yere düştüğünü, benim de onun üzerinde olduğumu hatırlıyorum. Ah canım. Suçluluk duygusu beni vurdu. "Sen iyi misin?"

"Ayaktayım ve bütünümlü. Elbette iyiyim." Sanki bu soruyu sormak bile aptalca bir şeymiş gibi kaşlarını çatıyor.

Sırtının iyi olduğunu söylemediğini fark ettim. Aron'u tanıdıkça satır aralarını okumaya başlıyorum. Annemin de dediği gibi, çok öfkeli ve sinirli biri ama kalpsiz değil. Sadece bu dünyanın çoğunu anlamıyor. Bunun nasıl bir his olduğunu biliyorum.

"Gel şu kayanın yanına otur da senin için seçeyim," diyorum ve uzanıp elini tutuyorum. Ona dokunduğumda bir sarsıntı geçiriyor ama itiraz etmiyor ve onu ilerletmeme izin veriyor. Patikanın kenarındaki kayaların yanındaki yerime geri dönüp oturuyorum ve ağrıyan bacaklarımı çaprazlayıp önümdeki yeri sıvazlıyorum. "İşte."

Oturuyor, sırtı bana dönük. O otururken, bu adamın ne kadar iri olduğunu bir kez daha fark ediyorum. Omuzları geniş, kasları kalın ve sanırım benim iki katımdan daha büyük. Ben de pek narin sayılmam. Hoş, sağlam, ortalama bir kızım ama Aron'un iri cüssesi beni onun Barbar Conan'ı karşısında narin bir Disney prensesi gibi gösteriyor. Tabii ki, o bir savaş tanrısı. Bir bilgin gibi yapılı olmasını beklemiyorum ama yine de bu adamın benim tarafımda olduğunu bilmek güzel.

Konsantre ol, aptal, diyorum kendi kendime o kayarken, omuzları bükülürken. Sadece sırtına bakarak ona yardım etmek için berbat bir iş yapıyorum (geniş omuzlar ne kadar çekici olursa olsun, yine de ona bağlılar). Uzanıp sırtından en büyük kristal parçasını koparıyorum ve dikkatlice kaldırım taşlarından birinin üzerine bırakıyorum. Bir iğne büyüklüğünde ve daha önce fark etmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Kendimi savunmam gerekirse, beni bitkinlik noktasına kadar koşturdu.

Sahip olduğum tek savunma bu, çünkü şimdi bakıyorum, tuniğini derisine tutturmuş düzinelerce korkunç şey var. Ben bakarken, ilk parçayı çektiğim yerde bir kan lekesi oluşuyor. Harika.

Ben işe koyulurken, parçaları koparıırken ve kumaşı dayanılmaz parçalara ayırırken sessiz kalıyor. Eğer acıyorsa, bunu belli etmiyor. Aslında, neredeyse hiç hareket etmiyor. Ben, ben

Her çekişte yüzüm buruşuyor, ne kadar acı verici olduğunu ve bütün gün ne kadar acı çektiğini ve benim dikkat etmediğimi hayal ediyorum. Tuniğinin arkasındaki kan lekeleri de kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olmuyor. Özellikle büyük bir parçayı çekip yığının üstüne koyuyorum ve bir şey söylemeye karar veriyorum. "Aron?"

"Mm?"

"Beni orada kurtardığın için teşekkür ederim. Yere çakılsaydım öleceğimden oldukça eminim."

"Olabilirdi," diye kabul ediyor.

Bir parça daha çekip çıkarırken dalgınca kaşlarımı çatıyorum. Parmak uçlarım kanıyor ve çiğ, çünkü bu kristal hiç arkadaş edinmiyor, ama bu önemli değil. "Minnettarım."

"Olmalısın."

Sinirimi bastırıyorum. Bu sadece Aron. O böyle biri. Büyük, kibirli bir pislik. "Her neyse, hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim."

Uzun bir süre sessiz kaldı. Sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Kendini önemli biri sanma. Sana ihtiyacım var. Seni kurtarıyorum çünkü kendimi kurtarıyorum."

Dick. "Teşekkürler."

"Seni yalanlarla şımartmamı mı tercih edersin?"

"Bu konuda nazik olmanı tercih ederim. Ben sana teşekkür ediyorum ve sen bu konuda bir tür eşeklik yapıyorsun."

Sadece homurdanıyor. "Eşeklik ediyor olsaydım, Tadekha'nın çapasından talep ettiği gibi dizlerinin üzerinde bana minnettarlığını göstermeni isterdim. Bunun yerine dinlenmene ve benimle ilgilenmene izin veriyorum." Kollarını iki yana açıyor. "Ben tanrıların en yardımseveri değil miyim?"

"Hayır, kesinlikle değilsin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, bir kristal daha koparıken.

T Ertesi gün o kadar aç ve susuzum ki sayıklıyorum. Bir adım atmak için her şeyimi harcadım.

ve bunu bile kötü yapıyorum. Aron bütün sabah beni tek kolumdan tutup yanında sürüklemek zorunda kalıyor. Güneş gökyüzünde yükseliyor ve sonra bunu yapmak bile çok zor geliyor. Nefes nefese kalıyorum ve sıcağa rağmen terlemiyorum, ki bunun kötü bir şey olduğunu biliyorum. Suyu, gölgeye ve dinlenmeye ihtiyacım var... ve hiçbirisi yok.

Sonunda Aron tembellik etmediğimi, aksine "çöktüğümü" fark ediyor ve beni kollarına alıyor. Yolda yürürken beni taşıyor. "Ölmene izin yok, Faith," diyor bana sertçe.

Ona zayıf bir başparmak işareti yapıyorum. "Bunu aklımda tutacağım."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Kollarını boynuma dola. Elimden kayıp gidiyorsun."

"Gerçekten istemiyorum," diye başlıyorum ama beni sert bir şekilde sallıyor ve bunu yapmaktan başka çarem kalmıyor. Yanıyorum ve ona dokunmak her şeyi daha sıcak ve daha sefil hale getiriyor. Bahse girerim güneş çarpmıştır. Gölge yok ve bir içki için her şeyimi verirdim. "Kendine yeni bir çapa bulman gerekebilir," diyorum ona sersemce, dünya dönüyor. Çok yorgunum.

"Yapmayacağım." Beni bir kez daha sertçe itti. "Uyan."

"Pislik. Bırak da bu sefaletin içinde uyuyayım." Beni tekrar sarsıyor, dişlerim hüsrarla kenetlenene kadar ve parmaklarımı yakasına düğümleyip orada tutmak zorunda kalıyorum. "Senden nefret ediyorum."

"Umursadığımı mı sanıyorsun? Sen bana hizmet etmek için buradasın ama ben seni yürüyemeyecek kadar tembel olduğun için taşıyorum." Sözleri sık gibi ama sanki gerçekten öyle demek istemiyormuş gibi sessiz ve sakın bir şekilde söylüyor.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Ya da onun hakkında. Lanet olası kibirli pislik. Keşke kibirli savaş tanrısı yerine kek ya da kedi tanrısı tarafından bulunsaydım. Ve fırtınaların.

Bekle.

"Aron," diye nefes nefese ona sarılıyorum. Karanlık görüş alanıma girip çıkıyor ve o kadar hararetliyim ki ölecekmişim gibi hissediyorum. "Yağmur yağdırabilir misin?"

"Fırtına mı istiyorsun? Neden?"

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye sızlanıyorum ona. Sızlandığımın farkındayım ama umurumda değil. "Lütfen. Her şeyi yaparım."

İç geçiriyor ve beni göğsüne bastırıyor. "Siz ölümlülerin ne kadar kırılgan olduğunu unutuyorum." Bir an için sesinin tuhaf bir şekilde nazik geldiğini düşünüyorum, ama bu sıcak çarpmasından kaynaklanıyor olmalı. Ama sonra gök gürültüsü tepemde patlıyor ve bulutlar içeri giriyor. Beni patates gibi pişiriyormuş gibi hissettiren korkunç güneş kayboluyor ve bir an sonra bir sağanak gökyüzünü ıslatıyor.

Sıcaklık hemen değişiyor, o kadar hızlı ki başıma keskin bir ağrı saplanıyor. Soğuk, ıslak yağmur tenime çarpıp beni ıslatırken, kiri, sıcaklığı ve günün tüm korkunç şeylerini yıkarken nefes alıyorum. Yine de ıslak ve ferahlatıcı ve başımı ne kadar ağrıttığı umurumda değil. İnliyorum ve yüzümü geriye doğru eğerek yağmuru ağızımda yakalıyorum.

"Daha iyi misin, küçük ölümlü?"

"Teşekkür ederim," diye nefes nefese kalıyorum ve sonra daha fazla içiyorum. İçebildiğim kadar içmek için ellerimi birleştiriyorum ve sonra arkama yaslanıyorum.

göğsüne yaslamıştı, bitkin bir halde.

YAĞMURUN DEZAVANTAJI, KAYBOLDUKTAN SONRA HAVANIN
Bir kez daha nemli ve yapış yapış. İnce tül den elbisem sıırıslıkla ve daha sonra bir içki daha içmek için oradaki nemi emiyorum ve sonra baygın bir şekilde Aron'un omzuna yaslanıyorum. Ona normalde bu kadar pısıırık olmadığımı söylemek istiyorum. Genelde kendi başımın çaresine bakabildiğimi ve iyi bir yürüyüşçü olduğumu ama enerjim olmadığını.

Sanırım ölmek böyle bir şey. Bu kadar çabuk olması garip. Susuzluktan ölmem için birkaç gün geçmesi gerekmez mi? Ama artık sonuma geldiğimi hissediyorum ve Aron da öyle düşünüyor gibi.

Bilincim gidip gelirken bana "Fazla uzak değil," diyor.

Bana yalan söylediğinden oldukça eminim. Sorun değil. Güzel bir yalan.

Uzaktan, gök gürültüsünün sesini duyuyorum ve tenime daha fazla yağmur damlası değdiğini hissediyorum, ama çok fazla dikkat edemeyecek kadar uykuya dalmış durumdayım. Uyanmak ve ona teşekkür etmek istiyorum ama bu büyük bir çaba gibi geliyor, dibinde oturduğum bir dağ ve tırmanmak için çok uzak.

"Fazla uzun sürmez dostum," diyor Aron, sesi saçlarıma fısıltı gibi çarpıyor.

Aw. Artık arkadaş olduğumuzu düşünüyor. Ölmeden hemen önce bunu duymak güzel bir şey. Onca çabaya rağmen uyanmaya çalışıyorum ve gözlerimi açmayı başarıyorum. Fırtına bulutları tepemde yuvarlanıyor ve Aron'un olağanüstü güzelliğini ortaya çıkarıyor.

"Bak," dedi bana. "Barınak."

Başımı çevirmek için elimden geleni yapıyorum, ama çevirdiğimde görüyorum ki... çimen, yeşil bir halı gibi. Uzakta küçük çalılar ve düzgün sıralar var.

Tarla. Uzaktaki bir uçurumun tepesinde, bacasından dumanlar yükselen küçük bir bina var.

Hah. Dirtlands'in sınırına ulaştık.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir de baktım ki ev tam karşımızda duruyor. Düşünüyorum da, bir evden çok uzun taş duvarları ve saman çatısıyla eski zamanlardan kalma bir kiliseye benziyor. Yine de umurumda değil. Yiyecekleri ve suları olduğu sürece kilisenin zemininde bile uyurum.

Aron, Aron olduğu için, kilisenin ağır ahşap kapısına gider ve kapıyı tekmeler. "Açın kapıyı," diye sesleniyor o buyurgan sesiyle. Ona gece kalacak bir yer istemenin tam olarak böyle olmadığını söylemek istiyorum ama çok yorgunum. Başımı omzuna yaslıyorum ve boğazımın ne kadar kuruduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Bana endişeyle bakıyor ve beni sertçe itiyor. "Ölmene izin yok."

"Elbette," diyorum ona belli belirsiz, kapı açılırken bile.

Gri cüppeler giymiş, beyaz saçları ortadan ayrılmış ve yüzünün iki yanında iki uzun örgü halinde sarkan bir adam. Bilincimi korumaya çalışsam da, Aron'u gördüğünde yıpranmış yüzünün ne kadar solgunlaştığını fark etmemek mümkün değil. Hemen dizlerinin üzerine çöküyor ve başını eğiyor. "Fırtınaların Efendisi. Bu bir onurdur."

"Güzel," diyor Aron sertçe, içeri doğru iterek. "Çıpam ölüyor. Yardıma ihtiyacı var."

"Bende ne varsa senindir," diye kekeliyor adam. "Yaralı mı?"

"Açım," diyor Aron.

"Susadım," diye mırıldanmayı başarıyorum. Acıktım ama boğazım o kadar acıyor ki, bir şeyler içmezsem bir dakika içinde ölebileceğimi düşünüyorum.

"Tabii ki. Bir dakika." Koşarak uzaklaşıyor, bir rafın arkasında kayboluyor ve ben bir tencere ve tava şangırtısı duyuyorum.

Aron etrafına bir göz atıyor ve çevremizi mağrur bir şekilde kokluyor. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter."

Sanki seçeneklerle doluymuşuz gibi.

Ağırlaşan göz kapaklarımla savaşıp ben de etrafa bakıyorum. Sonuçta burası bir kilise değil, bir kütüphane. Her şekil ve boyutta kitap duvarları kaplıyor, raflar kitapların ağırlığıyla inliyor. Odanın ortasında, duvarlar boyunca ve akla gelebilecek her yüzeyi kaplayan yığınlar halinde kitaplar var. Tozlu değil, sadece dağınık. İçerisi karanlık, sadece birkaç küçük fenerle aydınlatılmış ve bir kenarda parşömen, mürekkep ve önünde açık bir kitap bulunan büyük bir masa var. Bu adam her kimse, kitapları o yazıyor gibi görünüyor.

Aron mekanın derinliklerine doğru ilerliyor, rafların yanından geçiyor ve giderken kitap yığınlarını deviriyor. İtirazımı geri alıyorum, çünkü bu yalnız adamı rahatsız etmek yanlış geliyor... ama öte yandan kendimi o kadar kötü hissediyorum ki umursadığımdan emin değilim. Binanın arka tarafında, o ilerledikçe devrilen bir başka devasa kitap yığınının ötesinde, yatağı özenle yapılmış küçük bir karyola var. Aron, keşiş -çünkü keşiş olmak zorunda- beni karyolaya yatırıyor.

-Bir sürahi su ve biraz ekmek ve peynirle içeri koşar.

"Tüm sahip olduğun bu mu?" Keşiş yanıma yaklaşıp basit bir toprak kabı testinin içine koyduktan sonra bana uzatırken Aron kaşlarını çatıyor.

"Özür dilerim Lordum ama ben sade yaşıyorum," diyor keşiş. Aron'un sözlerinden rahatsız olmamış, sakın ifadesi bozulmamış.

Bardağı elinden alıyorum, suyu açgözlülükle emiyorum. Şimdiye kadar içtiğim en güzel şeydi ve çok çabuk bitti. Hepsini içiyorum ve daha fazlası için bardağı uzatıyorum.

Keşiş, "Yavaş yavaş içmelisin," diye söze başlar, ancak Aron tarafından tekrar kesilir.

Kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ona istediği her şeyi verin," diye çıkıştı. "Onun ölmesine izin veremem."

Keşiş iç geçiriyor, bir bardak daha daldırıyor ve bana veriyor. Tereddüt ediyorum, çünkü Aron'un keyfi yerinde görünüyor, ama o kadar susamışım ki suyu geri çeviremiyorum. Yudum yudum içiyorum ve bana üçüncü bir fincan daha uzatıyor. Bana ekmek uzatıyor ama ben onu -çok kuru olduğu için- es geçip peyniri tercih ediyorum ve bir an için kemiriyorum. Tadı keskin ve bunaltıcı ama yine de yiyorum.

Aron beni dikkatle izliyor, bir şey yiyip içmiyor. O da acıkımış ve susamış olmalı. Keşiş bana bir bardak daha su verdiğinde Aron'a başımı sallıyorum. "Bir şeyler içmelisin," diyorum ona bir lokma peynir yerken. Keşişin kaşlarının, teklifime şaşırmış gibi aşağıya inmesi gözümnden kaçmıyor. Belki de benim de Aron kadar büyük bir pislik olmamı bekliyordur.

"Gereksiz," diyor tanrı, beni yakından izleyerek. "Sen iç onu."

Mideme kramplar girmeye başlıyor ve alnımdan ter boşandığını hissediyorum. Peyniri bırakıyorum ve bardağı dudaklarıma götürüyorum. Kendimi pek iyi hissetmiyorum. Hem içmek hem de kusmak istiyorum. "Um," diyorum ve sonra ağzım tükürükle doluyor. Oh. Oh hayır.

Keşiş nazik bir ifadeyle neredeyse boş olan testiye kaldırıp bana uzatıyor. Elinden kapıyorum ve az önce içtiğim tüm suyu kusmadan hemen önce çenemin altına sıkıştırmayı başarıyorum.

Aron yan taraftan tiksinti dolu bir ses çıkarır. "Ölümlüler."

Ben ikinci kez kusarken keşiş dizime vuruyor. "Çok fazla içersen bunun olabileceğini düşündüm. Sana temizlenmen için bir şeyler ve mideni yatıştırmak için biraz çay getireceğim canım."

Aron'a dingin bir gülümseme gönderdikten sonra bir kez daha mutfağına yönelmesini şaşkınlıkla izliyorum.

Aron çenesini bana doğru kaldırdı. "Orada kal. Kendini daha iyi hissedene kadar dinlen."

Kimsenin bana iki kez söylemesine gerek yok. Sürahiye bıraktım, battaniyelerin üzerine uzandım ve kendimden geçmeye izin verdim.

ERTESİ SABAH UYANDIĞIMDA BÜYÜK BİR EL BENİ OKŞUYORDU. saçlarım, yüzüm sert bir göğse çarptı ve kolum (ve bacağım) birinin üzerine savruldu.

Er.

Sersemlemiş bir şekilde kafamı kaldırdım ve karşımdaki Aron'du. Şaşırmadım ama biraz şaşkınım.

Tek söylediği "Saçının yıkanmaya ihtiyacı var".

"Benimle yatağa gireceğini bilseydim eminim bunu öncelik sıralamasında daha yukarılara koyardım," diye mırıldanıyorum, dik oturmaya çalışarak.

Homurdanıyor. "Hayır, yapmazdın."

"Haklısın, yapmazdım." Elimini yüzümde gezdiriyorum ve karyolanın kenarına oturuyorum, bana yaslanmış olması biraz sinirimi bozuyor. "Neden benimle yatıyorsun?"

"Nereye gidersen git başını belaya soktuğun çok açık, bu yüzden seni yakından izliyorum. Bir daha gözümün önünden ayrılmayacaksın."

"Harika," diyorum coşkusuzca. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum çünkü yataktan kalkarken bile kasları dalgalanıyor ve saçları mükemmel ama yine de... kötü görünüyor. Yorgun. "Uyudun mu?"

"Uykuya ihtiyacım yok."

"Gerçekten mi? Çünkü bana yorgun görünüyorsun."

Bana bir kez daha buyurgan bir bakış attı. "Sana sormadım." Tamam o zaman. Esniyorum ve saçlarımı başımdan itiyorum.

Haksız da değil. Hisar'dan kaçtığımızda yere döküldükten sonra saçlarım her türlü pislik ve terle kaplandı. Muhtemelen hâlâ kristalleri saçıma dolanıyordur. Yine de onu okşuyordu. Sanki onun ya da benim hoşuna gitmiş gibi. Birisi için

Beni sinir bozucu bulduğu için, kendi başına uyumadan bütün gece üstüne yayılıp uyumama izin verdi.

Aron ellerini kalçalarına koyar ve kaşlarını çatarak etrafına bakınır. "Burada yaşayan ölümlü nerede?" Bir elini ağzına götürüyor, bir kez daha buyurgan bir tanrı edasıyla. "Ölümlü! Sana ihtiyacımız var."

Yaltaklanıyorum. "Aron, yapma. Bu çok kaba. Eminim yolumuzu bulabiliriz..." Sözlerimin yarım kalmasına izin veriyorum çünkü keşiş koşarak içeri giriyor, uzun cübbesi bacaklarının arasında sallanıyor, garip örgüleri omuzlarında zıplıyor. Elinde büyük bir tepsi yiyecek -meyve, peynir, fındık, biraz daha ekmek- ve bir sürahi var.

"Günaydın," diyor bize gülümseyerek. "Demir atmanız için yiyecek getirdim, Fırtınaların Efendisi. Benden bir isteğiniz var mı?" Tepsiyi yakındaki bir kitap yığınının üzerine bıraktı ve tepside bir fincan alıp doldurduktan sonra bana uzattı. "Bu sefer yavaş iç canım. Vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Kendimi çok daha iyi hissetmeme rağmen bardağı alıp yudumluyorum. Hayal meyal, gecenin bir yarısı birinin bana su yudumlatmak için uyandığını hatırlıyorum. Solgun elleri ve cesaret veren yatıştırıcı bir sesi hatırlıyorum ama keşiş baktığımda elleri kahverengi ve yıpranmış. Hmmm.

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok," diyor Aron kısık bir sesle. "Ölümlümün yiyip içtiğinden emin ol, sonra da banyoya ihtiyacı var." Raflardan dışarı çıkıyor ve ayakları gıcırdayan ahşap zemine ağır bir şekilde çarpıyor. "Ne kadar güvenli olduğunu belirlemek için bölgeyi keşfe çıkıyorum. Döndüğümde giysiye ihtiyacımız olacak. İkimizin de."

"Fazladan cüppelerim var," diyor keşiş neşeli bir sesle. "Birikimlerim gibi onlar da senin olsun."

Lezzetli, soğuk suyu yudumlarken bile içim burkuluyor. Bu adam her an her şeyini Aron'a vermeye hazır. Sadece uğrayarak zavallı adamın hayatını mahvedeceğimizden endişeleniyorum ve o çok iyi davrandı. Yani,

Bir anlamda Tadekha'nın üzerine düştük ve bakın şimdi nerede; bir moloz yığınının dibinde.

Keşiş elime bir ekmek kâsesi tutuştururken "Ye, ye" diyor. İçi meyve dilimleri, kuruyemişler, peynir ve her türlü lezzetli şeyle dolu ve hemen tıkinıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum o etrafta dolanırken lokmalar arasında. Aman Tanrım, daha önce hiç bu kadar güzel bir şey tatmamıştım. Birkaç dakika boyunca ağzımı tıka basa doldurduktan sonra dün kusmanın ne kadar korkunç olduğunu hatırlayıp kendimi yavaşlamaya zorluyorum. O odada koştururken, kitap yığınlarını düzeltirken ve eşyaları kaldırırken, bir yandan da bana doğru heyecanlı bakışlar fırlatırken küçük lokmalar alıp suyla yıkıyorum. "Senin adın ne?" Birkaç dakika böyle devam ettikten sonra soruyorum. "Ben Faith."

"Sen nesin?" Dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman.

"Bu buralarda yaygın bir isim değil mi? Benim geldiğim yerde oldukça yaygın." Sesim kendi kulaklarıma bile savunmacı geliyor. "Bunun bir anlamı yok. Sadece Faith."

"Büyüleyici," diyor bana memnuniyetle gülümseyerek. "Ve saygıdeğer Fırtınalar Efendimizin çapası için mükemmel bir isim."

"Bilmiyorum," diyorum dünyanın en büyük peynir dilimini yerken ve her anını severken. "Adımın 'ölümlü' olduğunu düşündüğünden oldukça eminim."

Keşiş buna sadece kıkırdar. "Onu affetmek zorundasınız. Ne de olsa o bir tanrı ve bu düzleme ya da ölümlü insanların yöntemlerine alışık değil."

"Birkaç gündür o adamla birlikteyim. İnan bana çok fazla affetme durumu var." Bir içki daha alıyorum. "Ya bu ya da onu uykusunda öldürmek."

Keşişin gözleri fal taşı gibi açılır. Bir süre sonra küçük bir kıkırdama daha çıkarır. "Bu bir şaka, değil mi?"

"Evet."

Karyolanın karşısındaki büyük kitap yığını düzeltiyor ve sonra tabureymiş gibi üzerine oturup beni izliyor

büyülenmiş bir ifadeyle. "Benim adım Omos. Bolluk tanrıçası Magra'ya hizmet eden mütevazı bir keşişim." Bize başıyla selam verdi. "Ve şimdi, sana ve Lord Aron'a hizmet etmek bir onurdur, Faith. Sahip olduğum her şey sizindir."

"Merhaba, Omos. İtiraf etmeliyim ki buralardan değilim, o yüzden biraz kayboldum." Ona hafifçe gülümsedim. "Sonunda dost bir yüz görmek güzel."

Keşişin yüzünde merhamet ifadesi beliriyor ve ağır bir iç çekişin ardından başını sallıyor. "Çapa olmak zor bir yol seçmişsin."

"Demek Aron'la tanıştın," diye şaka yapıyorum. Gülümsemeyince biraz endişelendim. Sadece sıkıntılı görünüyor. "Bir şey itiraf edebilir miyim? Neye imza attığımı bilmiyorum. Aslında, bunların hiçbiri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ya Aron'un çapası olacaktım ya da insan kurbanı olarak ölecektim. Şansımı Aron'la denerim diye düşünmüştüm ama birlikte olduğumuz süre uzadıkça aklımda daha fazla soru işareti oluşuyor."

"Elbette. Siz uyurken Lord Aron ile konuştum. İkinizin de yolculuğunuza hazırlanmanıza yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım."

"Eve nasıl gideceğimi söyleyebilir misin?"

"Deneyebilirim." Çizgili yüzü bir gülümsemeyle kırışıyor. "Nerelisin? Sahilden mi? Glistentide?"

"Chicago mu?"

Omos'un kaşları derinleşir ve ayağa kalkar. "Bu ismi tanımıyorum." Raflardan birine doğru ilerliyor, ben bir yudum daha su içip yemeğimi yerken eli rafın üzerinde geziniyor. Bir an sonra rulo haline getirilmiş bir parşömen çıkarıp yatağın bir ucuna yayıyor ve bunun bir harita olduğunu fark ediyorum. "Shago... Shago..."

Sertçe yutkunuyorum ve bir elimi dudaklarıma götürerek bir ağız dolusu yemeğin etrafında mırıldanıyorum. "O haritada bulamazsın. Ben buralı değilim derken, gerçekten ama gerçekten buralı değilim demek istiyorum." Tereddüt ediyorum, yüzünü izliyorum. "Ben tamamen başka bir dünyadanım. Buraya nasıl çekildiğimi bilmiyorum ama davul sesleri duyduğumda kendi dünyamdaki bir kapıdan geçtim ve bu tarafta garip bir yerde uyandım." Omos

Gözlerini kocaman açarak sessizce beni izliyor ve kalbim biraz sıkışıyor. "Biliyorum bana inanmıyorsun ya da deli olduğumu düşünüyorsun-"

"Hayır, deli değilim, hem de hiç." Omos ayağa fırlayıp hızla uzaklaşıyor ve ben deli olanın ben olup olmadığını merak etmeye başlıyorum. Bir süre sonra elinde kırmızı ve altınla kaplı ağır, kalın bir kitapla geri dönüyor ve başka bir kitap yığınının üzerine oturuyor. Kaşlarını çatarak sayfaları karıştırıyor. "Buralarda bir yerde."

"Neymiş o?"

Bana baktı. "Neden, Kraliçe Natasha'nın hikâyesi. Başka bir dünyadan geldi ve Yshrem krallığı olmadan önce Adil Ovalar'ı fethetti. Otuz yıl hüküm sürdü... yirmi mi? Hayır, otuz olduğundan oldukça eminim." Dalgınca kaşlarını çatıyor ve kitabı karıştırıyor. "Belki yirmi üç..."

Elimdeki meyve parçasını yere bıraktım. "Natasha... Dünyalı mıydı?"

"Nerede?" Bana bakıyor, dikizliyor. "Dünya mı? Orası benim geldiğim yer."

"Shago'dan geldiğini söylediğini sanıyordum."

"Hayır, hayır, ben Chicago şehrindenim. Illinois Eyaleti. Amerika Birleşik Devletleri Ülkesi. Dünya Gezegeni."

"Oh. Tanrım." Bana gülümsüyor. "Tüm bunları bana daha sonra tekrar anlatman gerekecek ki kaydedebileyim. Ne kadar büyüleyici. Eğer bilmiyorsan, bu dünya Aos. Dünya'yı hiç duymadım." Kitabı eline alır ve tekrar gözden geçirir. Natasha'ya gelince, onun nereli olduğu belirtilmemiş, sadece tüm diyarların ötesinde bir yerden geldiği söylenmiş. Başka bir dünya olduğunu söyledi ama bu tür şeyler hakkında farklı teoriler var. Duyduğuma göre, çok iyi bir kraliçeymiş. Çok bilgiliymiş. Onun hakkında birkaç kitap var sanırım, ama bu kütüphanede hiç yok." Hüzünlü görünüyor. "Muhtemelen hepsi bir Yshremi kütüphanesinde unutulmuştur." Kitabı kapatıyor ve bana gülümsüyor. "Demek istediğim, alışılmadık olsa da böyle bir şeyi ilk kez duymuyorum."

"Bu inanılmaz." Aslında ağlamaya hazırdım, çok rahatlamıştım. Başka biri durumumu duymuş. "Sonsuza kadar burada sıkışıp kalacağımı sanıyordum. Kitaplarda eve dönmenin bir yolu olup olmadığı yazıyor mu?"

Omos bana göz kırpmıyor. "Eve gitmek mi? Ama sen Aron'un çapasısın. Buradan ayrılamazsın. O bir kez daha yükselene kadar olmaz."

Belli ki aramızda kaçırdığımız bir ya da üç parça bilgi var. "Yükselir. Cennete mi yoksa geldiği yere mi?"

"Aether, bu doğru."

"Bana daha fazlasını anlatabilir misin? Mesela bir tanrının neden cennetten kovulduğunu? Ve onu oraya geri götürmek için ne yapmamız gerektiği gibi?"

"Tanrım, evet. Tabii ki." Omos kitabı göğsüne bastırıyor, kendinden geçmiş görünüyor. "Bu Beklenti. Sonunda bir kez daha başımıza geldi. On iki küçük tanrının günahları için Yüce Baba'ya hesap vermesi gereken bir zaman."

"Yani... bu daha önce de oldu mu?"

"Kayıtlı tarihte daha önce iki kez gerçekleşti ve bir kez daha gerçekleşeceği önceden bildirilmişti. Her yıl Anticipation'ı kutladık ama kimsenin bunun şimdi olmasını gerçekten beklediğini sanmıyorum. Bunlar sıkıntılı zamanlar."

Sıkıntılı zamanlarda yaşayan bir adam için gerçekten çok memnun görünüyor. "Ama şaşırmadınız. En azından öyle görünmüyorsunuz."

"Ben mi? Hayır. Kehanetlerin Bekleyiş'ten üç gün önce haber verdiği gibi ayın solduğunu gördüm ve bunun üzerimize geleceğini biliyordum."

"Kehanetler mi?" Şüphesiz başka bir kitap aramak için ayağa kalktığında, kolunu tutuyorum. "Bekle. Kehanetler umurumda değil. Sadece bana Beklenti hakkında daha fazla şey anlatmaya devam et." Eğer başka bir kitap aramaya giderse, bütün gün burada olacağım ve sonunda cevaplar alacağım. Hiçbir şey tarafından bölünmek istemiyorum. "Günahların hesabını vermek de neyin nesi? Ve şu anda yeryüzünde on iki tanrı mı dolaşıyor?"

Koltuğuna geri yerleşiyor. "Şey, hayır, tam olarak değil. Eğer kehanetlerde anlatıldığı gibi olacaksa, topraklarımızda dolaşan kırk dört Suret olduğunu tahmin ediyorum."

Bekle, kırk dört mü? "On iki tanrı olduğunu söylediğini sanıyordum. Aron-"

"Bir Aspect," diyor Omos ve tekrar ayağa kalkıyor. "Sana göstermek için mükemmel bir kitabım var. Hemen döneceğim."

İçimi çekip gitmesine izin veriyorum ve yemekten büyük bir ısırik daha alıyorum.
Yemek yiyelim bari. Bu biraz uzun sürebilir.

I Omos'un kitaplarıyla uğraştığını duyduğumda yemek yiyorum. Kendi kendine mırıldanıyor ve belli ki burada yalnız yaşıyor olsa da, kitapları tüm ihtiyacı var. Çok tatlı. Binanın uzak ucundan bir "Aha" sesi geliyor ve birkaç dakika sonra keşiş elinde güzel ciltli, büyük boy bir kitapla yanıma dönüyor. Yatağın üzerine koyuyor ve sayfalarını çeviriyor.

"Tanrılar en son bir Öngörü'de kovulduklarında, göklerden aşağıya kırk dört Suret atılmıştı. Yüce Baba elbette saf ve adildir. O ölümsüz ve ebedidir. Diğer tanrılar ebedidir ama insan ebeveynlerden doğdukları için ölümsüz değildir."

"Öyle miydiler?" Bunu duyduğuma şaşırdım. Aron'la ilgili hiçbir şey normal görünmüyor.

"Ah evet." Doğrulur ve raflarını inceler. "Başka bir kitabım daha var-"

"Sadece buna odaklanalım," diyorum ona, yanımdaki yatağı okşayarak. "Yani kırk dört kişi insanlardan...?" "On iki

Tanrılar," Omos Düzeltiyorum. "On iki doğmuş ve onlara hükmetmek için yükseltilmiştir. Baltanın Aron'u Fırtınaların Efendisi ve Savaşın Kasap Tanrısıdır,

Ama eminim bunu biliyorsundur." Sayfaları dikkatle
çeviriyor ve sonra kitabı düzelterek bana doğru çevirerek
iki sayfalık bir bölüm açıyor. "İşte diğerleri." İki sayfa
boyunca, çizilmesi yüz yıl sürmüş gibi görünen semboller,
şekiller ve kıvrımlı, girdaplı yazılarla dolu muhteşem bir
diyagram var. Ne yazık ki benim için hepsi okumadığım bir
dilde yazılmış. "Bunların hiçbirini anlayamıyorum.
Okuyamıyorum

dil, Omos. Özür dilerim."

"Ah, tabii ki." Kitabı biraz kendisine doğru çeviriyor ve bir
resme dokunuyor. "Bu Cleaver'lı Aron."

Daha yakından bakıyorum ve başımı sallıyorum, çünkü
şimdi görüyorum. Koyu renk saç. Yüzünün yan tarafında
parlak kırmızı bir yara izi ve bir göz bandı. Resimdeki adam
bir baltayı göğsünde kalkan gibi düz tutuyor ve ben Aron'umu
bunu yaparken görmedim, ama belki de henüz bir baltası
olmadığı içindir. "Göz bandı, ha?"

"En büyük efsanesi bir gözünü ejderhaya kaptırmasıdır."

"Anlıyorum." Tekrar bulmuş gibi görünüyor. Belki tanrılar
Bu tür şeyleri yeniden canlandırmak.

"Bu benim tanrıçam Magra. Bolluk getirendir." Sayfanın
üzerindeki, uzun, bol yeşil elbiseler giymiş, kolları buğday
dolu güzel bir kadın figürüne dokunur.

Bir tarafta, elinde sihirli bir girdap tutan başka bir kadın
görüyorum. Saçları uzun ve koyu renk, cübbesi üzerinde
uçuşurken gözleri adeta parlıyor. "Tadekha?" diye soruyorum.

"Büyü Tanrıçası," diye kabul ediyor.

"Onunla tanıştım," diye mırıldanıyorum burnumu
kırıştırarak. Daha çok büyüünün azgın köpeği gibi.

Omos boğazından bir şaşkınlık sesi çıkarır. "Sen mi yaptın?
O nasıldı?"

"Ee...tatsız. Devam edelim. Yani tüm bu tanrılar farklı
şeyler mi?" Elimle kitabı işaret ediyorum. Bana biraz
ilkokulda okuduğum antik mitolojileri hatırlatıyor.

Okul, Yunan ve Roma tanrıları ve onlar hakkında anlatılan çılgın hikayeler.

"Evet. Bu Gental, aile tanrısı ve Kassam, Vahşetin Efendisi." Boynuzlarını sallayan bir adam resmini işaret ediyor. "Rhagos, Ölülerin Efendisi. Anali, Tanrıça-"

Kitabı okşayarak tekrar sözünü kesiyorum, yoksa tüm panteon ve tarihlerine maruz kalacağım. "Bu harika, ama ölümlüler âleminde -Aos'ta- on iki yerine kırk dört kişi olduğu kısmına gelelim. Bu nasıl oluyor?"

"Dediğim gibi," diye nazıkçe azarlıyor beni, bir sayfayı çevirerek. "On iki kişi ebedidir ama ölümsüz değildir. Kusurludurlar ve bazen bu kusurlar çok büyük hale gelir. Dünyanın dengesi bozulur ve tanrılar artık dünyanın iyiliğini düşünmez olurlar. Açgözlü ve bencil olurlar ve kendi küçük çekişmelerinde kaybolurlar. İşte o zaman Yüce Baba harekete geçer. Onları dışarı atar ve onlara bir ders vermek için onları Unsurlara ayırır."

Pekala, şimdi bir yerlere varıyoruz. İşte yine o Aspect kelimesi. "Ve Aspectler..."

"Kusurlarının vücut bulmuş halleri." Omos kitabı tekrar karıştırıyor, sayfaları birbiri ardına çeviriyor. "Dört ilahi erdem ve dört ilahi kusur vardır. Yüce Baba tanrılarının kusurlarını yok etmek istediği için onları dışarı atar ve kendilerinin dört kopyasına böler. Her kopya, sistemlerinden temizlemeye çalıştıkları kusuru temsil eder."

Aron'u bir tanrının parçası olarak düşünmek garip. "Dört kusur nedir?"

"Yalanlar, Hedonizm, Kibir ve Duyarsızlık."

Oh. Aron'u düşünüyorum. "Ve her bir Aspect bu belirli kusurlardan birini mi temsil ediyor?" Başını sallayınca ağzım biraz burkuluyor. "Aron'un hangisi olduğunu tahmin edebilirim."

Omos kıkırdar ve başını hafifçe sallar. "Onun kibirli olduğunu görmek çok kolay. Olmak istediği zaman bile

Nasıl nazik olunacağını bilmiyor. Bu yüzden ona karşı sabırlı olmalısınız."

Bu da Omos'un Aron'un sürekli taleplerinden neden rahatsız olmadığını açıklıyor. Aron'dan nazik bir söz istediğim ve dangalakça bir yorum aldığım onca zamanı düşünüyorum. Hayır, dangalak değil, gerçekten. Sadece inanılmaz derecede kibirli.

Çünkü o böyle biri.

Sanki pek çok şey yerli yerine oturuyor. Tadekha'yı ve Aron'un onunla hiçbir şey yapmak istemediğini düşünüyorum. Onu melek hizmetçisiyle bacaklarının arasında düşünüyorum. Bu Hedonizm olurdu. Belki de bu yüzden bir penis bağımlısı gibi kendimi Aron'un her yerine sürttüm. Tanrım. Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. Omos'a tek söylediğim "Bu mantıklı," oldu. "Ama matematiğin yanlış. On iki tanrı ve tanrı başına dört veçhe kırk sekiz tanrı demek, değil mi?"

"Normalde, evet. Ama Spidae -üç kader- Aether temizlendiğinde asla sayılmaz. Yüce Baba bile bazı şeyleri yalnız bırakmalıdır." Gülümsüyor. "Diğer on bir tanrı aynı kurallara tabi değil."

Bana tam bir karmaşa gibi geldi. "Ama bu Beklenti olayı daha önce de oldu mu?"

Başını sallıyor. "Oh evet. Kayıtlı tarihte en az iki kez. Her bir tanrının dört veçhesi topraklara dağılmış durumda, asla birbirlerine çok yakın değiller."

Ah. Daha önce iki kez böyle oldu, değil mi? Yine de, tüm bunlar biraz garip görünüyor. "Tamam ama neden onları ayırıp dışarı atıyorsunuz? Kopyaların hepsi hayat dersi alsın, el sıkışsın ve nasıl daha iyi insanlar olunacağını öğrensın diye mi? Tüm bunlar Okul Sonrası Özel Programı'na uygun ama bana sorarsanız biraz karmaşık görünüyor. Yani, eğer hıyarlarsa, onlara hıyar olmamalarını söyle."

Yani, Tadekha ile tanıştım ve o kocaman bir pislikti. Büyük, çıkarıcı bir pislik. Aron da bir pislik ama tamamen farklı bir şekilde. Beklerken bir parça peynir kemiriyorum, onu inceliyorum.

Omos sanki şaşırtıcı bir şey söylemişim gibi bana göz kırpmıyor. "Ne?"

"Bilirsiniz, daha iyi insanlar olmayı kabul etmek? Birbirimizle buluşmak, el sıkışmak ve uzaklaşmak?"

"El sıkışmak mı? Hayır, hayır. Onları dışarı atıyor, canım. Onları geri istemiyor. Dört Veçhe var ve Aron göklere dönmek istiyorsa, bir Veçhe diğer üçünü yok etmeli."

Şok içinde ona baktım. "Ne?"

"Yaşamak için Aron'un diğer üç Aron'u öldürmesi gerekiyor."

I parmağımı kulağımda oynattım ve sonra başımı salladım. "Seni doğru duyduğumdan emin değilim."

Omos iç çekerek, "Yaptın," diyor. "Bir Unsur diğerlerini öldürmelidir. Bu başarıldığında, diğeri Yüce Baba'nın yanında cennete dönmekte özgür olacak ve burada baskın kusuru diğer üçünün bertaraf edilmesiyle yumuşatılacaktır."

Duyduklarıma inanamıyorum. Bu çok saçma, çılgınca bir şey. "Yani sırf diğer üçünü öldürsün diye Aron'u dört parçaya mı ayırdılar?"

"Bu bir tanrı için ruhun temizlenmesidir." Omos başını eğiyor. "İstersen son Bekleyiş'te hangi Unsurların diğerlerini yendiğini araştırıp bulabilirim."

Bilmek istediğimden emin değilim. Ya bu Aron, benim Aron'um

-Her seferinde yeniliyor mu? "Ama nasıl... Hisar'dan ayrıldığımızda Aron gökyüzünden düştü. Uzun bir yoldan, ben de onun üstüne düştüm ama o yaralanmadı. Ölebileceğinden emin değilim."

"O ebedidir," diye katılıyor Omos. "Yaşlanmaz, hastalanmaz ve normal yollarla öldürülemez."

"O zaman nasıl oluyor da bir Aspect diğerlerini öldürebiliyor?"

Omos bana midemi bulandıran nazik bir bakış atıyor.

Olamaz. Bu, neden herkesin beni öldürmeye çalıştığını açıklıyor. "Hedef benim," diyorum açıkça. "Aron değil. Diğer Unsurları öldürmek zorunda değil, onların çapalarını öldürmek zorunda."

Omos'un sesi naziktir. "Bir Aspect sadece çapası sayesinde savunmasızdır. Erkek ya da kadın onu ölümlülüğe bağlayan bağıdır. Onun için yemeli, onun için uyumalı ve o yapamadığı için tüm ölümlü işlevleri onun adına yerine getirmelidir. Gücünü ondan alıyor. Ve eğer kadın yok edilirse..." Sözlerini yarıda bırakıyor.

"Artık Aron yok," diyorum belli belirsiz. Yemeğimi bırakıyorum, artık hiç aç değilim. Aslında, kusmaya tehlikeli bir şekilde yakın hissediyorum. Kimsenin Aron'un sunucusu olmak için gönüllü olmak istememesine şaşmamalı. Dörtte üç ihtimalle Aron'un ellerinde korkunç bir şekilde öleceğim. Kibirli Aron değil, diğer kusurlardan biri.

Lanet olsun, bu tam bir karmaşa.

"Aron bilmediğini söyledi. Bu bir yalan mıydı?" Omos'a bakıyorum, tüm bunları anlamaya çalışıyorum. "Çapaları hatırlamıyor ama beni diğerlerinden korumayı biliyordu."

Omos düşünceli bir şekilde başını sallıyor. Artık yemek yemediğimi fark etti ve tepsiyi aldı. "Muhtemelen zihni bazı kısımları ondan saklamış... ya da o kadar uzun zaman geçti ki gerçekten hatırlamıyor. Ya da belki de geçen sefer Kayıtsızlık Yönü galip geldi ve umursamadı." Omos tepsiyle birlikte telaşla uzaklaşıyor. "Her ne ise, sana yalan söylediğini sanmıyorum. Yüce Baba tarafından planlanmış olsun ya da olmasın, gerçekten hatırlamadığı kısımlar var. Şu tepsiyi kaldırayım da sana ayakkabı ve temiz kıyafet bulmaya çalışalım."

O uzaklaşıyor ve ben boş gözlerle onun geri çekilişine bakıyorum. Az önce tanrıların -görünüşe göre birçoğunun- beni öldürmeye çalışacakları söylendi. Ayakkabılar çok daha uzakta.

istediğim şeyler listesinde alt sıralarda. El bombasını tercih ederdim. Ya da otomatik bir tüfek.

Ya da baştan alalım. Evet, sanırım tekrar yapmak isterdim.

Omos mutfaktan gevezelik ediyor, ara sıra gelen gezginlerin yanında bıraktığı kıyafetlerden bahsediyor ama ben dinlemiyorum. Az önce öğrendiğim şeye çok dalmışım. Ben öleceğim. Ağlamak istiyorum ama içimde gözyaşı kaldı mı bilmiyorum. Ölüm fikrine alışmaya çalıştıkça içime yayılan bir uyuşukluk var.

Hayır, bekle. Bu açlık. Daha yeni yedim ve yine acıktım. Hay sikeyim.

Onun için yemeli, onun için uyumalı ve onun adına tüm ölümlü işlevleri yerine getirmeliydi - Omos'un söylediği buydu. Sürekli aç olmama şaşmamalı. Sürekli suya ihtiyaç duymama şaşmamalı. Aron'un nasıl uyuyacağını bilmemesine şaşmamalı. Uyuyamıyor. Bunu onun yerine ben yapmak zorundayım.

Biri odaya tekrar giriyor ve ben yukarı bakıyorum. Bu Omos değil, Aron'du. Yüzünde çatık bir ifade var ve kırmızı tuniği kir, toz ve eski kanla kaplı. Çok sinirli görünüyor ve bakışlarıyla odayı tarıyor, belli ki Omos'u arıyor.

Onu görünce gözyaşlarına boğuldum. Sanırım içimde gözyaşı var.

Aron iç geçirir. "Neden ağlıyorsun, Faith?"

Hıçkırığa hıçkırığa ağlayarak, "Çünkü çapanın ne olduğunu yeni öğrendim," diyorum. "Ve öleceğim." Yüzümü ellerimin arasına gömüp ağlıyorum, kendimi çaresiz ve umutsuz hissediyorum.

Tekrar derin bir iç çekti. Bir saniye sonra, yanıma otururken karyola gıcırıyor ve kayıyor. Büyük bir kolun omuzlarıma dolandığını hissedince şaşırdım. Aron... bana sarılıyor. Beni rahatlatıyor. Ağlamaklı bir şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Korktuğunu biliyorum ama bir planım var."

"Bir plan mı?" Feryat ediyorum. "Neler olup bittiğini bilmezken nasıl bir planın olabilir ki?"

Bana kaşlarını çattı. "Zaman geçtikçe daha çok şey hatırlıyorum. Keşiş de benimle bilgi paylaştı." Kollarında bir giysi bohçasıyla kapı aralığında duran Omos'a başıyla selam veriyor. "Bizi yalnız bırak ölümlü. Çapamla konuşmak istiyorum."

"Elbette, Fırtınaların Efendisi," diyor Omos o nazik sesiyle. Ortadan kayboluyor ve mutfakta muhtemelen kasıtlı olarak yüksek sesle tencere şangırtısı duyuyorum.

Aron saçlarımı okşuyor ve sonra bana odaklanmış bir bakış atıyor. "Bu ağlamayı keseceksin, Faith. Bundan hoşlanmıyorum."

"Öleceğimin söylenmesinden hoşlanmıyorum," diyorum ona kızgınlıkla.

"Ve sana bir planım olduğunu söyledim. Sen ölmeyeceksin çünkü ben diğerlerini yeneceğim."

Nedense bu beni daha çok ağlatıyor. Tabii ki böyle düşünür. O kibrin kişileşmiş hali. Başımı sallıyorum, boğazımda yeni hıçkırıklar birikiyor.

Beni göğsüne doğru çekiyor ve omzumu okşayarak sarılıyor. "Güven bana. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Gözümün önünden ayrılmayacaksın. Herkesin gördüğü en iyi savaşçı ben değil miyim? Seni koruyabilecek biri varsa, o da benim."

Ona yaslanıyorum, beni rahatlatmasına izin veriyorum. "Neden bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Omos benim kibirli olduğumu söylüyor. Bu kalpsiz olduğum anlamına gelmez." Omzumu sıkıyor ve yakınımı eğilip kulağıma fısıldıyor. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime dair söz veriyorum."

Onu da bombalayacağı için olduğunu biliyorum ama yine de bunu duymak güzel.

T günü Omos'la birlikte küçük kilisesinde geçiriyor ve ne yapacağımıza dair planlar yapıyoruz. Aron danışıyor maps, diğer "benliklerinin" nerede olabileceğini belirlemeye çalışıyor, böylece çapalarını öldürebilir. Bunu düşünmek hoşuma gitmiyor ama sanırım birinin gelip bizi bulmasını beklemek yerine bir planımızın olması iyi bir şey.

Omos kitapları ve mutfağı arasında gidip geliyor, bizim için erzak topluyor. Fazla bir şeyi olmamasına rağmen, hepsini dağıtmaya kararlı ve sahip olduğu her şeyi bize verme isteği beni çok etkiledi.

Ben, Aosian parası hakkında hızlandırılmış bir kurs alıyorum, böylece hayat birikimlerimizi teslim etmiyorum ve şu anda bu dünyadaki tanrılar hakkında ezberleyebildiğim kadarını ezberlemeye çalışıyorum, böylece tamamen ve tamamen habersiz olmayacağım.

"Burada uzun süre kalamazsınız," diyor bize. "Her ne kadar bundan büyük keyif alsam da, bu akıllıca olmaz." Ve tuhaf bir şekilde tüm bunlardan keyif aldığını açıkça görebiliyorum. Gözleri heyecanla parlıyor ve adam bundan daha fazla keyif alsa kıkırdamaya başlayacağından şüpheleniyorum. Bizim talihsizliğimizden faydalandığını fark etmek tuhaf ama bunu zalimce bir şekilde yapmıyor.

Sanırım yalnız ve sıkılmış durumda ve ziyaretimizin getirdiği heyecanı seviyor. Tabii ki seviyor. Tehlikede olan o değil.

Bunu düşündüğüm an kendimi suçlu hissediyorum. Omos şu ana kadar karşılaştığımız en yardımcı kişi oldu. Onsuz gerçekten kaybolurduk. Sokaklarda açlıktan ölmeyelim diye bize para vermek için küçük bozuk para cüzdanını bile boşaltıyor. Muhtemelen kitap denizinde pek ziyaretçisi yoktur. Bu muhtemelen başına gelen en heyecan verici şey.

"Gittiğimizde neden bizimle gelmiyorsun?" Aron'un keşişin milyonlarca haritasından birini karıştırırken bana attığı kızgın bakışı görmezden gelerek Omos'a öneriyorum. "Yavaş seyahat edebiliriz ve tanrıçanı aramaya gidebiliriz. Eminim ona merhaba demek istersin."

"Ah, tüm yıldızlar, beni düşündüğün için sana şükürler olsun, canım." Omos bana sadece başını sallıyor ve peyniri bir beze sararak çantasına dolduruyor. "Bu yaşlı adamın seni yavaşlatmasına ihtiyacın yok."

"Haklı," diyor Aron, bir başka haritayı açarken. "O bir yük olurdu."

Aron'u görmezden geliyorum, çünkü o Aron. "Evet, ama tanrıçanla tanışabilirsin. Bunu senden alamam. Bu senin tek şansın. Hayatın boyunca kaç tane Anticipation olacak ki?"

Omos iyi niyetle, "Umarım daha fazla olmaz," diyor. "Bu büyük bir çalkantı zamanı. Bu, her yerde sorunlarla karşılaşılacağı ve dünyanın bir süre daha çok tehlikeli bir yer olacağı anlamına geliyor. Ve..." Duraklıyor ve sonra bana nazik bir gülümseme veriyor. "Tanrıçamla tanışmak istemiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Olduğu gibi mi? Hayır." Yıpranmış elini saç örgülerinden birinin üzerinde gezdiriyor. "Dört kusurdan hangisiyle karşılaşmanın en az sorun yaratacağını bilmiyorum." Yüzü renkleniyor ve hangi kusuru düşündüğünü tahmin edebiliyorum.

Aron homurdanıyor. "Magra'yı ilginç kılmak için biraz hedonizmden daha fazlası gerekir."

"Yine de onunla bütün ve kendisi olduğu zaman tanışmayı tercih ederim. Bu hayattan geçip onun kollarına yolculuk ettiğimde onunla tanışacağım." Omos bize huzurlu, tatlı bir gülümseme veriyor. "Beklemekten memnunum."

"Mantıklı," diyorum ona ve okumadığım bir sayfayı daha çeviriyorum. Aasian tanrıları üzerine bir metin üzerinde çalışıyor olmam gerekiyordu, ama içime sokmaya çalıştıkları onca bilgi yüzünden gözlerim doluyor. "O zaman bizimle bir mesaj göndermek ister misin? Onunla karşılaşırsak diye?"

"Oh." Keşişin yıpranmış yüzünde saf bir özlem ifadesi belirir. Elleri örgülerinin üzerinde çırpınıyor. "Yapabilir miyim?"

"Dostum, elbette. Zaten sabaha kadar gitmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Acele etme. Ona içten bir şeyler yaz."

Gözleri heyecanla parlıyor ve mumunu eline alıyor. Bir şey söyleyecekmiş gibi parmağını kaldırıyor, sonra başını sallıyor ve çekip gidiyor. Arka masalardan birinde kâğıtların hışırdadığını duyabiliyorum ve sabaha kadar Magra'ya vermek üzere küçük bir kitabımız olacağından şüpheleniyorum... tabii onu bulabilirsek.

Aron başını bana doğru sallıyor, ağzı bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kaşlarını çatıyor.

Ona dilimi çıkarıp kitabıma geri dönüyorum. Ne düşündüğü umurunda değil. Sırf kibir abidesi diye kaba olmak zorunda değilim.

"Bugün yola çıkmalıyız," diyor Aron alçak bir sesle, Omos'un duymayacağı kadar alçak bir sesle. "Geceleyin. Karanlıkta seyahat edelim."

"Evet, kulağa eğlenceli geliyor," diyorum ona dalgınca ve başka bir sayfayı inceliyorum. Bu bölüm Aron'la ilgili ve itiraf ediyorum, burnumu sokmak için muhtemelen olması gerekenden biraz daha uzun süre duraksıyorum. "Tabii bize karşı harika davranıyor ve en azından bir mektup taşıyabiliriz."

Aron haritalarından uzaklaşıyor ve yanıma geliyor. Hayır, düzeltiyorum, üzerime gelmek için hareket ediyor. "Ve eğer geride kalırsak, tek bir yerde kalırsak suikastçılara bizi bulmaları için çok daha fazla şans verir."

Suikastçılar mı? Lanet olsun. Tereddüt ediyorum. "O zaman bizi karanlıkta da kolayca bulamazlar mı?"

Homurdanıyor ve bana gözlerini deviriyor. "Öğrenmeyi bitirdin mi?"

Öğrenmeyi "bitirdim". Bu adam, yemin ederim. "Hayır. Aslında, ders çalışmayı bitirmem muhtemelen bütün gecemi alacak." Onun hakkında okuduğumu görmemesi için sayfayı dikkatle geri çeviriyorum. Sürüngen gibi görünmek istemiyorum. "Yani kalmamız iyi bir şey. Hem zaten acıktım."

"Bir şeyler yemelisin," diye kabul ediyor ve Omos'un az önce paketlediği erzakların yanına gidip küçük bir tekerlek peynir çıkarıyor. "Al bakalım."

"Ee, tamam." Peyniri alıyorum ama yemiyorum. Henüz yemedim. Zaten tabak büyüklüğünde bir şeyi kemirmek garip geliyor. "Ciddi olmak gerekirse, bir saniyeliğine diğer benliklerinizi düşünelim. Kendinizi en iyi siz tanıyorsunuz, değil mi? O halde diğer Veçhelerinizin nasıl tepki vereceğini düşünelim. Nasıl strateji geliştireceklerini. Sonra da ilerlemek için en iyi yolu belirleyebiliriz."

Aron uzun bir süre bana bakıyor ve sonra onaylarcasına homurdanıyor. "İyi fikir."

Az önce bir ödül almış gibi hissediyorum.

Sadece bana bakıyor, izliyor ve beni anlamaya mı çalışıyor yoksa konuşmamı mı bekliyor anlayamıyorum. Bakışlarının farkındalığıyla tüylerim diken diken oluyor ve dalgınca kolumu ovuyorum. "Yani? Şunu bir düşünelim. Geriye kalan üç Unsuru biliyoruz çünkü sen..."

Bir erkeğe kibrin kişileşmiş hali olduğunu nazikçe nasıl söylersiniz?

"Kibir." İnce bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Söyleyebilirsin. Farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Bir Asalet'in ne olduğunu saklamak mümkün değil, Tadekha'nın doğasını saklayabildiğinden daha fazla değil."

Tadekha'dan bahsedilince yüzüm kızarıyor, Aron'un seyirci odasının ortasında bir kedi yavrusu gibi ona nasıl sürtündüğümü düşünüyorum. Gerçekten çok azgın bir kedi yavrusu. "Oh, hatırlıyorum." Saçlarımı savurup bakışlarımı kaçırıyorum, dağınık düşüncelerimi toparlamaya çalışmak için peynir tekerleğine bakıyorum, çünkü şimdi bana nasıl dokunduğunu hatırlıyorum... ve ne kadar kopuk olduğunu. Hay Allah. "Tamam, o zaman sürtük yönünü düşünelim."

"Hedonizm," diye düzeltiyor. "Ölümlü dünyanın sunduğu tüm zevkleri mideye indirmek."

Kıl payı ama olsun. "Yani en büyük şeyler yemek, içmek ve seks."

"Ve savaş."

Kaşlarımı çattım. "Neden savaş?"

"Çünkü ben bir savaş ve muharebe tanrısıyım. Kan dökülmesi beni memnun eder." Gülümsemesi oldukça ürpertici. "Başka bir yönüm ise zevk peşinde koşar -herhangi biri. Tercihen hepsini aynı anda."

Bu Aron yerine o Aron'la tanışsaydım nasıl olurdu diye hayal etmeye çalışıyorum ve nedense aptal beynim ellerimi eteğinin altına sokup aletini okşadığım zamana geri dönüyor. İçimde bir şey zevkle kasılıyor ve yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. Aron'un bakışlarıyla karşılaştığımda beni inceliyor ve acaba o da aynı şeyi mi düşünüyor diye merak ediyorum.

Boğazımı temizliyorum ve önündeki haritayı işaret ediyorum. "Bu dünya hakkında uzman olan sensin. Nereye gideceğinizi düşünüyorsanız söyleyin."

Aşağı bakıyor, koyu renk saçları sert, kaslı bir omzunun üzerinden dökülüyor. Tüm bu soluk ten ve uzun saçlar onu gotik göstermeli. Ama hiç de öyle değil. İnsanı yerinden kaldırıp fark ettiren güçlü bir havası var ve o kadar kaslı ve heybetli ki kimsenin onun yaşlı olduğunu düşünmesine imkan yok. Yaşsız, tabii. Solmuş mu? Asla. O elmacık kemikleri ve delici gözleriyle değil. Onun renksizliği sadece

yaşlanmak yerine tehditkar görünüyor ve yüzündeki yara izi çok daha fazla göze çarpıyor.

Aron'un bakışları bana kayıyor ve gözlerimiz buluşuyor. Bir an için yeniden kızardığımı hissediyorum, ama sonra gözleri bana dikiliyor ve bir şey söylemiş olması gerektiğini ve benim burada oturup onu süzdüğümü fark ediyorum. "Ee?" diye soruyor.

"Pardon, ne diyordunuz?" Bazen böyle bir sapık olduğum için kendimden gerçekten nefret ediyorum.

"Bir Unsurun nereye gideceğini düşündüğümüzün önemli olmadığını söylüyordum. Bekleyiş sırasında nereye vardıklarına bağlı. Sonuçta ben Aventine'e geldim ve oranın bana sadık bir şehir olması gerekiyordu." Dudakları hoşnutsuzlukla inceliyor. "Haritada bir noktayı işaret edip oraya gidebiliriz. En iyi tahmin bu."

"Peki, Hedonizm olsaydınız ve belirli bir yere gitmek isteseydiniz, nereye giderdiniz?"

Bir an düşünür. "Mephis, sanırım. Orada burun baharatlarına düşkünler."

Uyuşturucu. "Bu da diğerleri kadar iyi bir tahmin," diye itiraf ediyorum, çünkü kendime ait bir fikrim yok. Burayı onun gibi bilmiyorum. "Ve sanırım başlamak için bir yer. Mephis buradan uzakta mı?"

"Mephis uzakta mı?" Homurdanıyor. "Mephis uzakta mı? Ne aptalca bir soru. Sen insan mısın?"

"Vay canına, sen koca bir pislik misin?" Ben de karşılık verdim. "Sadece soruyordum."

"Her şey uzak olacak. Seyahat ettiğimiz her yer yorucu olacak. Yüce Baba'nın beni buraya iki komşu şehir arasında koşturup sonra da kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtıp bir günde dersimi almış olarak ona döneyim diye mi gönderdiğini sanıyorsun?" Doğruldu ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu, yüzündeki ifade düpedüz sertti. "Yüce Baba beni kendi iradesine boyun eğdirmek istiyor. Beni yeniden yaratmayı ve ona sürünerek gelip af dileyene kadar bana ders üstüne ders vermeyi planlıyor. Yani evet, uzun bir yolculuk olacak. Korkunç olacak. Korkunç olacak."

Tehlikeli. Benliğimin diğer Yönlere kendi hayatta kalmalarını sağlamak için varlığımı bu dünyadan temizlemek için ellerinden geleni yapacaklar. Yani hayır, bu hoş bir yolculuk olmayacak."

Haritayı bir kez daha incelemek için eğildiğinde bir an için ona bakakaldım. "Vay canına, sanırım senden gerçekten nefret ediyorum."

Aron omuz silkiyor. "Ölümlüler dünyasına arkadaş edinmek için geldiğimi sanmıyorum. Sizin ne düşündüğünüz beni ilgilendirmez."

Evet, bunu en başından belli etmişti. Bir an için nefretle omuzlarına baktım ve bir an önce onu düşününce yüzüm kızarıırken bir insanın nasıl bu kadar nahoş olabildiğini merak ettim. Burada aptal olan benim. O sadece olduğu gibi davranıyor -kibir. Bu ondan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor.

Gerçekten ama gerçekten eve gitmek istiyorum. Kısa ve umutsuz bir an için eşyalarımı toplayıp onu terk etmeyi düşünüyorum. Daha da iyisi, onu Mephis'e ya da her nereye gitmek istiyorsa oraya göndermeyi ve Omos'la, peyniriyle, keçileriyle ve kitaplarıyla geride kalmayı.

Ama ben yapamam. Aron ve ben ayrıldığımızda yaşadığım acıyı hatırlıyorum. Onunla sıkışıp kaldım.

Ve bu yüzden herkes beni öldürmeye çalışacak.

Yatağa uzandım, hayatımın önümüzdeki birkaç haftasının - ya da lanet olsun, aylarının!- nasıl geçeceğini düşünemeyecek kadar depresyondaydım. Battaniyeleri başımın üzerine çekiyorum ve yüzümü duvara dönüyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" Aron haritayı hışırdatarak tersledi. "Strateji tartışıyoruz. Kesin şu aptallığı."

"Git kendini becer," diyorum ve onu görmezden geliyorum. Eğer o bir pislik olmak istiyorsa, ben de olabilirim.

Günün geri kalanında, dikkatimi çekme çabalarına rağmen Aron'u görmezden geliyorum. Bir süre sonra huysuzlaşıyor ve yolculuğumuza hazırlanmak için ayrılıyor. Yarım yamalak dinlediğim kadarıyla, Omos'a keşişin evinde hiç silahı olmadığını ve öğleden sonranın çoğunu kendi silahını yaratarak geçirdiğini söyledi. Tahtaları yontmuş, çömllekleri kırmış ve

parçaları kullanarak bazı ölümcül görünümlü nesneler üretti. Omos küçük kütüphanenin etrafında uçuşuyor, bazen kitaplarından birine notlar karalıyor, bazen de daha fazla yiyecek topluyor.

Yemek yedim. Ve uyudum. Ve biraz daha yedim. Kimse yardım edebileceğimi düşünmüyor gibi görünüyor. Aron'la konuşmuyorum ve Omos yardım etmeye çalıştığımda beni kovuyor, bu yüzden kendime kıyafet yapmakla ve elimdekileri yıkamakla meşgul oluyorum. Omos gri cübbelerinden birini bağışladı ama üzerimde patates çuvalı gibi duruyor ve tenime sürtünüyor, bu yüzden onu değiştirmek ve daha az hantal hale getirmek için elimden geleni yaptım. Kolların altındaki dikişleri söktüm ve büyük bir kumaş parçasını çıkardım, ardından daha sıkı oturması için yanları düğümledim. Bornozun eteklerini yırttım ve kendime içinde yürümesi daha kolay olan uzun bir etek yaptım. Hisar'da giydiğim ipliksi elbisemin kalıntıları hurdaya çıktı ve parçalara ayrıldı ve şimdi saçlarımdaki kum ve kirin en kötüsünü uzak tutmak için bir kemer ve eşarp görevi görüyor.

Ondan bir de sütyen bandı yaptım, çünkü benden başka herkes bir kızın sallanması gerektiğini düşünüyor. Boş ver onu. Bu dünyada sütyenlere inanmıyor olabilirler ama engelsiz koşabileceğim anlamına geliyorsa tek kadın devrimi yapabilirim. Ayakkabılar üzerinde de çalışıyorum. Omos bana ayağıma çok büyük gelen ve kalın bir deriye tutturulmuş kayışlardan başka bir şey olmayan bir çift sandalet verdi. Onları da küçültmek ve yeniden boyutlandırmak için elimden geleni yapıyorum çünkü yakın gelecekte çok fazla yürüyeceğimden şüpheleniyorum.

Aron'a hâlâ kızgınım elbette. Omos akşam yemeği için sıcak bir sebze yahnisi yapıp taze pişmiş ekmeği ekleyince bu kızgınlığım azalsa da gün boyunca yanımda taşıyorum. Aron her zamanki hıyarlığını yapıyor. Böyle davranıyor çünkü Yüce Baba onun içindeki hıyarlığı temizlemeye çalışıyor. Daha kötüsü de olabilirdi sanırım.

Onun kişiliğinin şehvet yönüne sahip olabilirdim.

Bu düşünceyle bazı yerlerimin karıncalanmasını görmezden geliyorum. Ayrıca aklımın, eteğinin altında taşıdığı kütüğe, ona sürtünme şekline ve ne kadar iyi hissettirdiğine gittiği gerçeğini de görmezden geliyorum.

Görmezden gel, görmezden gel, görmezden gel.

A Üçüncü kâse yemeğimi yerken Omos hem benimle hem de sanki ona cevap verecekmiş gibi haritaları inceleyen Aron'la ilgileniyor. Hâlâ bir milyon cevaplanması gereken sorular var ama Omos konuşmayı dikkatlice tarafsız bölgeye yönlendiriyor. Bir tanrıyı kızdırmak istemediğinden şüpheleniyorum... ya da Aron'la öğleden sonra benden bir şeyler saklamakla ilgili bir konuşma yaptılar. Her iki durumda da, bu gece ihtiyacım olanı alamayacağımı anlamam uzun sürmüyor.

Yatağa girip yorganımı üzerime çekiyorum, ağrılı ve yorgunum. Son yolculuğumuzdan dolayı hâlâ canım yanıyor ve sabah yeni bir yolculuğa çıkma düşüncesi umutsuzluğa kapılmama neden oluyor ama nefes almayı seviyorum. Bir yerde çok uzun süre kalırsak, aklında cinayet olan biri peşimizden gelecektir. Gitmekten başka çaremiz yok.

Tam uykuya dalmak üzereydim ki daracık karyola sallanıyor ve kocaman bir beden yanıma çarparak beni yana doğru itiyor. Ne oluyor lan? Yanımda yatmaya gelenin Aron olduğunu fark ettiğimde battaniyelerimi geri çekerek bakıyorum. "Ne halt ediyorsun sen?" Sesimi alçaltmaya çalışarak ona tıslıyorum.

"Seninle yatağa girmek."

"Bunun farkındayım! Neden? Uyuyamıyorsun, unuttun mu?"

"Uyuyacağımı söylemedim," diyor bana huysuzlanarak. "Ama uyumaya ihtiyacın var ve bu şekilde sana göz kulak olabilirim."

Aron çıkardığım öfkeli sesleri duymazdan geliyor ve benimle birlikte battaniyenin altına giriyor. Bir süre sonra yastıklardan birini alıyor ve koca gövdesini kaydırarak rahat etmeye çalışıyor. Dişlerimi sıkarak onun yatakta sürekli zıplamasına katlanıyorum.

"Hm," diyor bir süre sonra.

Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Ne?"

"Bu oldukça rahat. Ölümlülerin neden bu kadar tembel olduğunu şimdi anlıyorum."

Oğlum, o gerçekten başka bir şey. Ellerini başının arkasına koyuyor ve ben de enseme saplanan dirseği geri itiyorum. "Birimizin uyuması gerekiyor, biliyorsun."

"Uyu öyleyse."

"Yere yatabilirsin."

Homurdanıyor. "Ben bir tanrıyım. Yerlerde uyumam."

"Tamam. O zaman yaparım." Battanileri kaptığım gibi kalkmaya başlıyorum ama Aron tarafından yatağa geri sürükleniyorum. Geriye doğru düşüp karyolaya çarparken öfkeli bir ses çıkarıyorum.

"Tam burada kalacaksın," diyor tekrar. "Gece biri bana suikast düzenlemeye gelirse, en azından vücudunu kendi vücudumla kaplayıp koruyabilirim."

Duygulandım mı yoksa telaşlandım mı bilemiyorum.

Bunun devasa bir şaka olup olmadığını merak ederek yatağımda sabit bir şekilde uzanıyorum. "Cidden burada kalmayacaksın."

"Cidden öyleyim."

İçimi çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ev havasız olmasına rağmen battanileri çeneme kadar itiyorum. "İyi o zaman. Bırak da uyuyayım o zaman."

Onaylarcasına homurdanıyor ve ben de yerleşiyorum. Onu ekemiyorsam bile en azından görmezden gelmeye çalışabilirim ve yorgunum. Ben hep yorgunum. Artık iki kişilik uyuyacağımı bildiğim için (yani

konusmak) çok şeyi açıklıyor. Biraz da berbat, ama bu dünyada olmakla ilgili neredeyse her şey de öyle. Aron omzuma dokunduğunda tam dalmak üzereydim.

Bir iniltiyi bastırıyorum. "Ne?"

"Nasıl oldu da Balta Tarikatı tarafından köleleştirildiniz?"

Bir an düşünmem gerekiyor, sonra "Balta Tarikatı"nın onun rahipliği olması gerektiğini fark ediyorum. "Değildim. Beni ilk köleleştiren adamdan satın aldılar. Beni bir grup başka kadınla birlikte bir odaya attılar ve senin adına bizi kurban edeceklerdi, hatırladın mı?"

"Mmm. Hiçbiri öne çıkmadı. Bunu hatırlıyorum." "Evet, hepsi de bunu fark edecek kadar akıllıydı.

kalıcı olarak seninle birlikte olmaktı." Esniyorum. "Ben bilmeyen bir aptalım. Artık uyuyabilir miyim?"

"Seni durdurmayacağım."

"Konuşuyorsun," diyorum ona ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. "Uyuyabilmem için sessiz olmalısın." Buna yanıt vermeyince, "Ee?" diyorum.

"Sessiz olmam gerektiğini söylemiştin. Sessiz oluyorum. Hangisi?"

Bu, üç yaşındaki bir çocukla tartışmaktan daha kötü. "İyi geceler," diye vurguluyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum.

"Ne kadar süredir köleydin?"

Duvara bakıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Aron etraftayken hiç uyuyamayacağım çok açık. Düzeltiyorum: Aron sıkılırken. "En fazla üç gün."

Aron homurdanıyor. "Daha uzun olduğunu sanıyordum."

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Sormamalıydım. Sormamalıyım. Bu sadece onun konuşmaya devam etmesine neden olacak. Yine de... "Neden böyle düşündün? Bana 'slavey' gibi mi baktın?"

"Hayır. Odadaki herkese sanki bir sorunmuş gibi ters ters baktın. Kabul ediyorum, bunu takdir ettim."

Aron'a olan kızgınlığımın bir kısmı kayboluyor. "Köleleştirildiğim için çok kızgındım. Benim geldiğim yerde bu saçmalık uzun zaman önce kaldırıldı."

"Peki sen nereden geliyorsun?"

"Hayır, konuyu değiştirme. Bana hala neden tokat gibi görüldüğümü söylemedin."

Derin bir iç çekiyor ve nefesi saçlarıma değiyor. "Bütün ölümlü kadınlar bu kadar zor mu?"

"Evet. şimdi cevap ver."

Aron homurdanır. "Çünkü çok çekici bir vücudun var. Kadınları köleleştiriyor olsaydım, çirkin olanları istemezdim. Senin gibileri seçerdim."

"Bunun bir iltifat olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ben iltifat olarak kabul edeceğim," diyorum ona esneyerek. "Artık uyuyabilir miyim lütfen?"

"Git. Uyu. Bu zaten aptalca bir konuşma."

Gözlerimi deviriyorum ve sonra tekrar yerleşiyorum. Bunu yaparken, iyi bir vücuda sahip olduğumu söylediği gerçeğini düşünmeden edemiyorum. Güzel olduğumu söylemedi elbette. Kibirli Aron asla böyle bir şey söylemezdi ama vücudumu beğenmişti... şu anda yatakta onunkine yaslanmış olan vücudumu.

Bunu düşünmemeliyim bile.

Ya da Tadekha's Citadel'de ellerimi onun aletinin üzerinde gezdirdiğim gerçeğini. Ve bunun için yalvardığımı. Hem de çok.

Hem de çok.

Tabii ki Aron bu konuyu bir daha açmadı, ben de açmayacağım. Bu sadece bir daha tekrarlanmaması için dua ettiğim utanç verici bir tarih parçası.

Bunu düşünürken bile beni arkamdan dürtüyor. "Nereli olduğunu söylemedin."

"Hayır, söylemedim." Bu konuyu her açtığımnda ağzımın payını aldığım ilk birkaç turdan sonra, hiçbir şey söylemeyi bıraktım. Bir yabancı yanıma gelip benim dünyamdan olmadığını söylese ben bile inanmakta biraz zorlanırdım. Sıradan sohbetlerde gündeme gelen bir şey değil.

"Nerede o zaman?" Beni tekrar dürtüyor, bu sefer o kadar sert ki neredeyse karyoladan yuvarlanıyorum.

"Sonunda sormaya mı karar verdin?"

"Hâlâ umurumda değil," diyor küstahça. "Ama sen... biraz ilginçsin."

Vay be. Sinirle içimi çektim. "Sana daha önce de söyledim. Ben bu dünyadan değilim. Benim dünyam Dünya. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Yandaki boş apartmanda sesler duymaya devam ettim ve kontrol etmeye gittiğimde bu dünyaya çekildim. Aventine'de ortaya çıktığım anda bir ahmak beni yakaladı ve sonra bildiğim tek şey köle bir kız olduğumdu."

Falcıdan bahsetmiyorum. Pentacles Kralı kartı.

Aşıklar kartı.

Tanrı yardımcım olsun, Aşıklar kartını tamamen unutmuşum. Aron'un tek söylediği "Mmm."

"Bu 'mmm' ne demek? Bana inanmadığın anlamına mı geliyor?" "Sana neden inanmayayım? Biriyle konuşuyorsun Tanrım. Neyin mümkün olduğunu ve neyin olmadığını biliyorum."

Bu beni döndürdü. Dirseklerimin üzerine oturup ona bakıyorum. Bu doğru. O bir tanrı. Mükemmel şekli, rengi ve karşılaştığı herkesten çok daha fazlası gibi görünmesi bunu açıkça gösteriyor. "Yalan söylediğimi düşünmüyorsun değil mi?"

Başını eğiyor ve bir omzunu yarı omuz silkme şeklinde kaldırıyor. "Ben kovulduğumda, dünyalar arasındaki sınırların ben ve tanrı dostlarım geçebilsin diye incelendiğini hayal ediyorum. Senin de aynı koşullarda içeri çekilmiş olman mantıklı."

Neden burada olduğumun en mantıklı açıklaması bu ve içimden hem ağlamak hem de gülmek geliyor. Ben özel değilim. Seçilmiş biri değilim. Doğru zamanda yanlış yerde dolaşan bir aptalım. Mantıklı ve yine de... Hayal kırıklığına uğradım çünkü neden burada olduğum tesadüfi bir durumsa, nasıl geri döneceğime dair büyük bir oyun planı da yok. Ve bu çok can sıkıcı. Ama bu bir cevap ve sonunda bir cevabım var. "Teşekkürler, Aron."

"Ne için?"

"Bana inandığın için. Şimdiye kadar kimse inanmamıştı."

"Ben bir tanrıyım," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Belki de açıklar. Omzuma vuruyor. "Uyumaya git. Konuşmaya devam edersen sabah erkenden yola çıkacağız."

Sanki ben geveze Cathy'ymişim gibi. Sümüklü bir karşılık veriyorum, çünkü hiçbir işe yaramayacak. "Şimdi uyuyacağım."

"Güzel." Kolu belime dolanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bir an sonra saçlarımı kokladığında şaşırıyorum. Tadekha'nın Hisarı'ndaki geceyi ve sanki hayatım onun aletini almaya bağlıymış gibi adamın üzerinde nasıl süründüğümü hatırladığımda vücudumu sıcak bir kızarıklık kaplıyor. Beni boşaltmıştı ama ona her uzandığımda beni itmişti.

Ama kaya gibi sertti. Ne kadar sert olduğunu, ona her dokunduğumda nasıl dikleştiğini çok net hatırlıyorum. Aşıklar kartını tekrar düşündüm ve içime bir sıcaklık doldu. Ya şimdi bana dokunsaydı? İslanırdım. Bunun farkına varmak utanç verici.

Saçlarımı tekrar kokluyor ve şu anda sertleşip sertleşmediğini merak ediyorum. Bana karşı şehvetle dolup taşıyor mu?

"Kötü kokuyorsun," diyor Aron. "En son ne zaman banyo yaptın?"

Dostum, siktir et bu adamı.

SABAH ÇOK ERKEN GELİR VE OMOS ORADADIR,
Bize çantalarımızı uzatıyor ve heyecandan gülümsüyor.
"Seyahat etmek için güzel bir gün," diyor çantamı giymeme yardım ederken. "Hava açık ve güzel ve hoş bir esinti var. Tanrılar size gülümsüyor."

Tanrıların huysuz veletler olduğunu ve bu yüzden ölümlüler dünyasında bulunduklarını söylemek istiyorum ama yapmıyorum. Omos

çok iyi. Çantamda yiyecek malzemeleri, fazladan battaniye, kıyafet değişikliği ve bize vermeyi düşünebileceği başka her şey var. Nezaketinden son derece etkilendim. Küçük manastırının etrafına bakarken, şişman bir keçi başıboş bir şekilde ekinlere doğru ilerliyor ve hemen onu kovalayarak tarlaya doğru geri itiyor. Bu manzara karşısında gülümsüyorum, çünkü bu öylesine huzurlu bir varoluş ki.

Sonra Aron'a baktım. Adamda hiç de huzur verici bir şey yok. Ayakta dururken bile otorite, kibir... ve sabırsızlık haykırıyor. İri kollarını göğsünde kavuşturmuş ve uzun saçlarını ensesinde bir kuyruk haline getirmiş. Yüzündeki yara izleri güneş ışığında belirginleşiyor ve garip renkli gözleri beni izlerken yarık gibi görünüyor. Sabırsız ve gitmeye hazır olduğu izlenimine kapılıyorum ama ben henüz gitmeye hazır değilim.

Burada Omos'la olmayı seviyorum. Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir zamanda ilk kez kendimi güvende hissediyorum. Sanki dünya kulaklarımın dibinde parçalanmıyormuş gibi. Ve bir an için, bu güvenliği terk etmem gerektiğinin farkına varmak çok fazla. Bunaldım.

Nazik bir el sırtımı sıvazlıyor. "Her şey yoluna girecek, canım." "Gitmek istemiyorum," diye fısıldadım ona, telaşlanırken bile çantamdaki kayışlarla.

"Biliyorum. Ama senin önünde bu zavallı keşişin kaderinden daha büyük bir kader var." Bana gülümsüyor, o kadar huzurlu ve babacan ki kollarımı boynuna doluyor ve ona sıkıca sarılıyorum. Sırtımı sıvazlıyor ve kulağıma fısıldıyor: "Dikkatli ol, yoksa Aron seni ondan çaldığıma karar verir."

"Aron gidip kendini becerebilir," diye mırıldanıyorum kulağına, ama geri çekildiğimde Aron ikimize de ters ters bakıyor. Kıskanmış gibi görünüyor. Cinsel anlamda değil tabii ki. Aron'la değil. Daha çok bir başkası onun oyuncaklarıyla oynuyor gibi. Onu görmezden geliyorum, hala dün gece için kızgınım.

Omos sadece kıkırdar ve kemerinden bir şey çıkarır. "O neyse odur, Faith. Bunu unutma. Ondan daha fazla ya da daha az olmasını bekleme."

"Evet, evet." Tatlı, nazik Omos'u Aron ve onun Koca Çük Enerjisiyle takas etmek zorunda kaldığım için hâlâ üzgünüm. Şu anda bile bu enerji sabırsızlıkla alev alev yanıyor ve sanki çoktan yola çıkmış olmamızı umuyormuş gibi yola bir kez daha bakıyor. Çantası benimkinin iki katı büyüklüğünde, ama o daha iri bir adam ve çantasına yarım düzine ev yapımı mızrak gibi görünen bir şey bağlı. Kollarının alt kısmında kaba deri bileklikler var ve oraya da bıçaklar bağlanmış. Ben uyurken ve Omos'la konuşurken o meşguldü.

Savaşa gidiyormuş gibi görünüyor ve bu beni ürpertiyor.

Dönüp tekrar Omos'a bakıyorum ve yüzümdeki paniği görüyor. Bana nazik bir sesle "Her şey yoluna girecek," diyor. "Burada olmanın bir sebebi var, Faith. Bunu unutma."

"Evet, hedef olmak," diye mırıldanıyorum ama umarım bir dereceye kadar haklıdır. Seçilmiş biri olduğumu falan sanmıyorum ama belki de vagonumun Aron'unkine bağlı olmasının bir anlamı vardır.

Omos başını sallıyor ve elime bir kese tutuşturuyor. "Sahip olduğum tüm para bu. Sana benden daha çok yararı olur."

"Oh, Omos, bunu alamayız." Kendimi çok suçlu hissediyorum, çünkü bizi beslemek için mutfağını soyduğu açık ve şimdi de tüm parasını bize mi veriyor?

"Yapabilirsin ve yapmalısın. Önünde zorlu bir yol var ve eğer küçük bir para bunu kolaylaştıracaksa, en azından bunu yapabilirim." Tereddüt ediyor ve sonra cübbesinin içinden bir tomar çıkarıp bana doğru tutuyor. "Bu benim tanrıçama mektubum."

"Umarım onu buluruz."

"Umarım yapmazsın," diyor aynı nazik sesle. "Bunun yerine evinin yolunu bulmanı tercih ederim."

Gözlerim yaşla doluyor. "Benim de."

BİR HAFTA SONRA

I Yoldaki kara hipopotam kakası yığınlarını görüp kenara çekilin, nasıl olsa çamura saplanacaksınız. "Dostum, bu yollar berbat."

"Bu Katharn'a yaklaştığımız anlamına geliyor," diyor Aron bana. "Çok yaklaştık. Daha da kötüleşecek."

"O zaman biraz duralım da botlarımı giyeyim," diyorum ve yolun kenarındaki çimenlik bir yere oturuyorum.

Aron sinirli bir şekilde iç çekiyor ama beni takip edip yakınımnda bekliyor. Yine de onun huysuz kişiliğine alışmaya başladım ve sızlanmaları artık beni sinirlendirmiyor. Bu onun "kibirli" kişiliğinin bir parçası. Ve o bir tanrı. Ya da bir parçası. "Ölümlülere" karşı bir pislik olmasını beklerdim. Bir bakıma, yakınmasını takdir ediyorum, çünkü burada olmaktan benim kadar nefret eden başka birinin daha olduğunu hatırlamamı sağlıyor. Komik, çünkü bu onun dünyası, ama hiçbirini takdir ediyor gibi görünmüyor. Yapabilirim.

Benim modern dünyama kıyasla çok farklı ve kaba olduğu için hoşlanmamamı anlayın.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, ben bir hafta boyunca seyahat etmekten çamur, ter ve kir içindeyim ve Aron bir papatya kadar taze görünüyor. Ayaklarım su toplayıp balon gibi şişmiş olsa da yolculuk onu rahatsız etmiyor. Sandalet giymiş ayaklarına bakıyorum, çamura basmış gibi bile görünmüyor. Ben ondan uzak duramıyorum. İlk geldiği günkü kadar havalı ve yakışıklı... ve bu bir sorun olabilir.

Karışmıyor.

Etrafımız çamurlu yollar ve uzaktaki surlarla çevrili bir şehre doğru uzanan kulübelerden oluşuyor. Bir haftadır istikrarlı bir şekilde ilerlediğimiz Katharn. Manzara, ağaçlar, tarlalar ve otlak hayvanları olduğu için Dirtlands'dan biraz değışti. Orada burada birkaç çiftliğin yanından geçtik ama tüm bu bölge oldukça sessiz ve yerleşik... ve fakir. Yürürken tarlalarda çalışırken gördüğümüz birkaç insan yorgun, bitkin ve aç görünüyordu, uzun saatler çalışmaktan omuzları kamburlaşmıştı. Önce Aron'a, onun güçlü ve gururlu bedenine, sonra da bana bakıyorlardı ve ben kendimi son derece savunmasız hissediyordum.

Elbette kimse bir şey denemedi ama onlar çiftçiydi. Şimdi şehre yaklaşıyoruz ve bizi bekliyor olabilecek tüm korkunç şeyleri hayal etmeye çalışıyorum. Kesinlikle hırsızlar ve caniler. Daha da kötüsü, eğer yakınlarda başka bir tanrı Aspect varsa. Sandaletlerime kıyasla çok sıkı ve rahatsız olan ama şehrin içine doğru ilerliyorsak daha akıllıca görünen botlarımı bağlamaya çalışıyorum. "Burası hakkında çok şey biliyor musun?" Bir sonraki söyleyeceğimi en iyi şekilde ifade etmeye çalışarak soruyorum.

"Katharn?" Aron homurdanıyor. "Sadece var olduğunu biliyorum. Hiçbir tanrı tarafından kale olarak kabul edilmiyor."

"Hayır mı? Nasıl olur?" Ayaklarımı botların içinde oynatarak deriyi esnetmeye çalışıyorum.

"Etrafınıza bir bakın. Sence bu manzara birilerini gururlandırır mı?" Uzaktaki binalara doğru bir kolunu havada gezdiriyor. "Burası fakir bir yer. Yankesiciler ve paralı askerler için bir yer. Büyük tapınaklar ya da bakımlı bahçeler, soylu evleri ya da benzeri bir şey yok. Burası orta toprakların koltuk altı, gerekli ama iğrenç."

Tekrar ayağa kalkıyorum ve sandaletlerimi çantama sokuyorum. "Burası hakkında pek bir şey bilmediğini sanıyordum."

"Sabrımı zorlama, ölümlü."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Sadece denemekle kalmıyorum. Başarıyorum."

Görmezden geldiğim sinirli bir ses çıkarıyor. O ve ben birbirimizi iğnelemekten hoşlanıyoruz. Ya da en azından ben onu iğnelemekten hoşlanıyorum, çünkü onun yanında sıkışıp kaldım ve o bu konuda hiçbir şey yapamıyor. Bir bakıma, onu delirttiğimi bilmek bütün hafta boyunca yaşadığım en eğlenceli şey. Çantamı omzuma geri atıyorum ve ona yaklaşıyorum. "Peki plan nedir?"

Aron gözlerini bana dikti. "Bunu zaten konuştuğumuzu sanıyordum. Şehre gireceğiz, erzak ve silah alacağız ve diğer Tanrı Veçheleri'ne dair haberleri dinleyeceğiz. Katharn orta toprakların merkezidir ve gerekirse diğer ülkelere giden yolu bulabiliriz. Adassia doğuda, Yshrem kuzeydoğuda ve-"

Küçük ülkeler listesini bir kez daha sıralamadan önce elimi kaldırıyorum. Bunu bana bu hafta zaten birkaç kez söyledi. Bir tarafta, bir tarlada bize bakan uzak bir adam fark ediyorum - muhtemelen yolun kenarında çok uzun süre durakladığımız için. Aron'un koluna girip onu en yakındaki ağacın altına götürüyorum, böylece biraz yalnız kalabiliyoruz. "Planın o kısmını biliyorum. Kastettiğim bu değildi koca adam. Bunun için planın ne olduğundan bahsediyorum?" Havada küçük bir daire çizip gururlu ve yakışıklı yüzünü göstererek elimle onu işaret ediyorum. "Tam olarak yerel halktan birine benzemiyorsun."

Kollarını tekrar göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bileklikleri neredeyse silahlarla dolu. "Neden yapayım ki?"

"Düşük profiller ve fark edilmemenin ne kadar iyi bir fikir olduğu hakkında konuşalım," diyorum ona parlak bir şekilde. "Aslında şunu düşünelim. Diyelim ki tanrıların yeniden ölümlüler dünyasında dolaşmaya başladığını duydunuz. Diyelim ki tanrılardan biri bir rakibinin başına ödül koydu, çünkü neden olmasın?" Aron kaşlarını çattığında devam ediyorum. "Ve sonra diyelim ki sen ve ben içeri girdik. Ben yoldan yeni çıkmış kirli bir kadın gibi görünebilirim ama sen, dostum... sen karışmazsın. Gözlerinden yara izine ve duruşuna kadar, pek de gösterişsiz bir insan değilsin."

Aron kaşlarını çatarak bana baktı. "Bir kamp takipçisine benzemiyorsun."

Bu bir iltifat mı? "Teşekkür ederim, Aron. Sanırım." Homurdanıyor. "Sadece kendini küçümsüyorsun. Bir ölümlü için, oldukça çekicisin."

"Burada beni pohpohlayarak öldürüyorsun." Yine de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Son zamanlarda Aron'un sözlerinin kibirle "zehirlenmemiş" olsaydı kulağa nasıl geleceğini belirlemeye çalışıyorum ve bahse girerim bu kulağa hoş gelen bir şey olurdu. "Sen de o kadar kötü değilsin. Ama odaklanalım. Sen de ölümlü gibi görünmüyorsun. İri ve kaslısın ve resmen uhrevilik saçıyorsun. Polis sıralaması yapsalar gözlerine batarsın." Yüzünü işaret ediyorum. "Renkler yardımcı olmuyor. Yara izleri kesinlikle yardımcı olmuyor. Kafana bir balta takıp herkese Balta Aron olduğunu ve onların karılarını çalıp çocuklarını yemeye geldiğini haykırabilirsin."

Aron'un sert ağzı bir parça eğlenceyle seğiriyor. "Kimsenin karısını istemiyorum. Sen yanımdayken yeterince zor zamanlar geçiriyorum."

Sadece gülüyorum, çünkü bu tam Aron'a göre bir şey ve ona alışmaya başlıyorum.

Çenesini ovuşturarak beni inceliyor. "Yani bana bu insanların arasına karışamayacak kadar yakışıklı olduğumu söylüyorsun."

"Sen bir tanrısın." Birdenbire konuşma dönüyormuş gibi hissediyorum ve telaşlanıyorum. "Ama ben yara izlerini ve rengini kastetmiştim."

"Tabii ki." Yine de bana inanmış gibi görünmüyor. "Korkarım yara izlerini değiştiremem. Onları, başka bir göz bulamadan sol gözümü alan ejderha Tek Diş'e karşı yaptığım savaşta kazandım."

Tamam, bu garip ve sormayacağım, çünkü ejderhalar hakkında daha fazla şey bilmek istediğimden emin değilim. Bu dünyada yeterince sorunumuz var zaten. "Belki bir pelerinle başlarız ve bu şeylerin nasıl ilerlediğini görürüz."

Aron homurdanıyor ve kapüşonunu başına geçirerek simsiyah saçlarını gizliyor. Saçları dağınık bir şekilde örülmüş ve büyük bir kısmı örgüden düşmüştü ve fark ettim ki kendisi nasıl örüleceğini bilmiyor olabilir. Bunun gibi basit şeyleri yapamayan tanrılar nasıl işliyor acaba? Yoksa bu sadece bir el sallama ve mükemmel olma meselesi mi? Her iki durumda da, bu bana Aron'un ne kadar şok edici derecede savunmasız olduğunu hatırlatıyor. Onunla birlikte olmasaydım, muhtemelen kasabada dolaşıp insanların ona bilgi vermesini isterdi... ve hemen öldürülürdü.

Ya da bekle, sonunda öldürülürüm ve Aron bu yüzden ölür. İkisi de kulağa hoş gelmiyor. Uzanıp kapüşonunu biraz daha derin çekerek yüz hatlarını tamamen gizlerken kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. "Bunu her zaman üzerinde tut."

Başını arkaya yatırıyor ve bana bakıyor. "Nasıl bir şey görmem gerekiyor?"

"Saklanmayacaksın. Saklanman ve işleri benim halletmeme izin vermen gerekiyor." Göğsünü okşuyorum ve sonra neden ona dokunmaya devam ettiğimi merak ediyorum. Lanet olsun, Faith. "Yine de her ihtimale karşı paranın bir kısmını sana vermeliyim. Ayrılırsak diye."

"Eğer ayrılırsak, paradan daha büyük sorunlarımız olur," diyor ve elimi çektiğimde elimi tutuyor. "Seni yakından izliyor olacağım. Eğer hissedersen

Tehdit altında ya da endişeliyseniz, sadece adımı anın ve size yakın olan herkesi katledeyim."

Gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum. Bundan gurur duymamalıyım. Gururlanmamalıyım. Ama kulağa korumacı ve kana susamış bir şekilde tatlı geliyor. Aklıma tuhaf bir düşünce geliyor: Bir savaş tanrısı böyle mi flört eder? Kesinlikle değil. Ama tek söylediğim "tamam".

Aron deri bilekliğinden derme çatma bıçaklardan birini - aslında sustalıyı- çıkarıp bana uzatıyor. "Bunu botuna koy ve kullanmaktan korkma."

"Bu şehir ne kadar kötü?" Ona soruyorum ama dediğini yapıyorum. "Büyük bir şehir ne kadar kötü olabilir ki? Her ihtimale karşı silahlanmak daha iyi.

Birisi senin tekrar köle olmana karar verir."

Tamam, gerçekten harika bir noktaya değindi. "Ben çıldırmadan ve bir sonraki şehre gitmemiz gerektiğine karar vermeden gidelim." "Tüm uzakta ŞEHİRLER kurşun için Bu bir. Katharn o a gerekli kötülük."

Ne şanslıyız. "O zaman plana sadık kalalım. İçeri gireceğiz, söylentileri dinleyeceğiz, ihtiyacımız olanı bulacağız ve oradan yola çıkacağız." Başını salladığında, çelik gibi bir nefes alıyorum. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Gösteri zamanı, Faith.

W Katharn'a girmeden önce belki bir saat daha yürüyoruz. Dağın sokaklar büyüyor İlerledikçe yoğunluğu artıyor ve sonra şaşırtıcı bir şekilde yükseliyor. Bozuk, çamurlu yollardan asfalt köprülere ve parke taşlı, geniş yollara geçiyorlar ve nedenini çok geçmeden anlıyorum-Katharn'ın tam ortasından geçen büyük bir nehir var. Tabii ki sokakların daha iyi olması binaların da daha iyi olduğu anlamına gelmiyor. Küçük, kalabalık evler fıçı tahtasından yapılmış gibi görünüyor ve devrilmek için doğru darbeyi bekleyen domino taşları gibi birbirlerini itiyorlar. Her sokak boyunca, devasa kanalizasyon tünellerine ve insan kokusunun ölü balık ve insan kokusuna dönüştüğü su kenarına kadar kalabalıklar. Suyun kendisi kahverengi, zehirli görünümlü bir çamur, kötü görünüyor ve daha da kötü kokuyor ve lisede aldığım bir tarih dersinde Londra'daki Thames nehrinin bir zamanlar üzerinde yürünebilecek kadar atıklarla dolu olduğunu söylediğini hatırladım. O zamanlar bunu hayal edemiyordum ama bu rıhtımların ve nehrin kendisinin ne kadar pis olduğunu görünce buna inandım. Katharn'ın kalabalık caddelerinin altından geçen devasa kanalizasyon sistemi doğrudan suya dökülüyor ve biz

Rıhtım boyunca, rıhtımın kenarlarını kaplayan küçük teknelerin arasında ilerlerken, boruların boşaldığı yerden şelaleleri görebiliyorum.

Her yerde de insanlar var. Etrafımıza üşüşüyorlar, sanki sokakların sahibiymiş gibi sokaklarda ilerliyorlar. Burada daha az at var -yayla hipopotamları, her neyse- çünkü yer yok. Yine de tonlarca fare ve onları kovalayan uzun kulaklı kediler var.

Ve her yerde pislik var. Sokaklara, binalara yığılmış ve herkes çok kirli görünüyor.

Buranın görüntüsü hiç hoşuma gitmedi ama bu kadar kötü olmasını da beklemiyordum. Geçtiğimiz küçük çiftlikler derme çatmaydı ve Omos'un kütüphanesi küçük ama temizdi. Aventine tozluysa ama düzenliydi. Heck, Tadekha'nın havada süzülen ısıltılı bir kristal sarayı vardı, bu yüzden bu insanların temiz olabileceğini biliyorum.

Katharn'ın öyle olmamayı seçtiği çok açık.

Birbiri üzerine yıkılmış bina yığınlarını inceliyorum ve bunu yaparken Aron'a biraz daha yaklaşıyorum. Sessiz ama kapüşonu kafasına o kadar çok çekmiş ki konuşmaya pek elverişli değil. Yine de bir şeyler söylemesini isterdim. Suratsız yorumlar yapıyor olsa bile sadece sesini duymak bile bana iyi geliyor. Elinden ölü bir tavuk sarkan bir adam biraz fazla yakınımda yürürken bana bakıyor ve ben de Aron'a yaklaşıyorum. "Peki, bu çöplükte bir han nasıl görünür?"

"Sanki burada sık sık kalıyormuşum gibi soruyorsunuz."

Eski dost Aron. "Bu senin lanet dünyan, benim değil."

"Burası benim şehrim değil. Benim seçimim olsaydı, buraya asla adım atmazdık." Kapüşonunu aşağıya doğru çeker.

Bu ikimiz için de geçerli. Tavuk adamdan kaçıp biraz daha hızlı yürüyorum ve Aron'un yanımdan ayrılmadığını görünce rahatlıyorum. Bir yan sokağa sapıp bir pazar yeri buluyoruz ve biz ayrılamadan Aron beni birinin bıçak sattığı küçük bir çadıra sürüklüyor. Aron birini işaret etti, ben de aldım. Sonra bir başkasını işaret ediyor, bir başkasını,

ve kısa bir süre sonra, paramız az ve silahlarımız dolu. Paramızı daha iyi şeyler için biriktirmemiz gerektiğinden yakınmak istiyorum ama o zaman Aron da bana yakınacak ve en azından sessiz kalıyor.

Peki ya silahlara ihtiyacımız olursa? Onları almaktan memnun olacağız.

Bu yüzden çenemi kapattım.

Daha sonra, kalçasında kocaman bir çamaşır sepeti olan bir kadını işaret edip en yakın hanın nerede olduğunu soruyorum. Cevabı yeterince dostça, ama bize bakarken gözlerinde sert bir parıltı var ve bu bana paramızı biraz daha yakın tutmam gerektiğini düşündürüyor. Bana birkaç sokak ötede kırmızı çatılı bir bina aramamı söylüyor ve oraya yürürken arkamdan bıçaklanacağımdan endişelenerek eşyalarımı göğsüme sıkıca tutuyorum.

Ama başardık ve hanın kırmızı kiremitli çatısını görünce çok rahatladım. Güneş batmak üzereydi ve hava karardıktan sonra Katharn'ın acımasız sokaklarında olmak istemiyordum. Hanın o kadar da kötü görünmediğine karar verdim. Bina sadece biraz sarkan iki katlı büyük bir bina. Pencereelerde panjurlar ve her birinin dışında küçük bitki saksıları var. İçeriden şamatalı kahkahalar ve ışık sızıyor ve sıcak yemek gibi kokuyor. Kendime rağmen karnım gurulduyor, çünkü sıcak bir yemek yemeyeli günler oldu ve bir kase yahniyi gerçekten çok isterdim. Kapıya yöneliyorum ve sonra durup Aron'a bakıyorum. "Bunu yapmaya hazır mıyız?"

"İçeri mi giriyorsun?" Sert bir ifadeyle kaputun altından dışarı bakıyor. "Bütün gece burada durmayı mı planlıyordun?"

Küstahlık, küstahlık, küstahlık, kendine hakim olamıyor ve hanın kapısını iterek açıp içeri giriyorum.

Hanın içi beklediğim gibiydi. Tavan alçak, zemin eski, gıcırtılı ahşap, dumanlı ve kötü aydınlatılmış. Duvarın bir tarafı neredeyse devasa bir şömine ile kaplanmış ve üzerinde fokurdayan bir tencere var ve çok lezzetli kokuyor. Ağzım sulanıyor ve

Kükreyen bir ateşin yanıyor olması ve içerinin dışarıdan yaklaşık on derece daha sıcak olması umurumda bile değil. Bir kase yemek bulabilirsem biraz terleyeceğim. Etrafıma bakıyorum, birkaç uzun masa var ama tıka basa insan dolu. Elimde olmadan hepsinin erkek olduğunu ve bana baktıklarını fark ediyorum.

Hava sıcak olmasına rağmen pelerinimi kıyafetlerimin etrafına biraz daha sıkı sarıyorum. Kat kat giysilerime rağmen kendimi çıplak hissediyorum. Çıplak ve güvensiz. Belki de bu kötü bir karardı. Buranın gerçek bir tecavüz havası var. Güzel.

Aron omzumu dürtüyor, ben de ona bakıyorum. Kapüşonunu hâlâ yüzüne iyice indirmiş, ki bu iyi bir şey. Yine de beni bekliyor. Tamam. Etrafta yetkili olabilecek birini arıyorum ve devasa şöminenin yanındaki barı görünce oraya yöneliyorum.

Barın arkasında iri sakallı bir adam duruyor ve bu binada bana bakmayan ilk kişi o, bu yüzden onu şimdiden sevdim. Bana başıyla selam veriyor. "Gezginler mi?"

"Evet. Bir oda arıyoruz." Ona en parlak, en işveli gülümsememi veriyorum.

"Gecede üç drab." diyor bana. Omos bana burada paranın nasıl işlediğini anlattı ve ben de bunun hangi para olduğunu biliyorum.

Para kesemi sinsice karıştırıyorum ve sonra paraları tezgâhın üzerine atıyorum. "Bir gece."

"Tek oda o zaman?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evet."

Bu sefer adam sırtıyor ve paraları alıyor. "Oda iki bu gece açık. Bir kase güveç ve bir bardak bira odaya dahil. Bundan fazlası size pahalıya patlar."

"Teşekkür ederim," diyorum kibarca ve sonra kirli, az ışıklı odaya göz gezdiriyorum. "Bir yere oturmak ister misin?"

"Nereye istersen. İçeride, dışarıda, benim için fark etmez." Parayı cebine atar ve arkasını döner.

Pekala, sanırım burası m e m l e k e t t e k i çoğu restoran gibi alışmıyor. İyi o zaman. Aron'a bakıyorum ve

Ateşi işaret etti. "Biraz yiyecek alalım ve oturacak bir yer bulalım." Beni takip edip etmediğini kontrol etmeden ilerliyorum ve ateşin yanında bir yığın toprak kase görüyorum. Kendi yahnimi kendimi yakmadan doldurmayı başarıyorum ve sığ bir sepete atılmış büyük tahta kaşıklardan birini alıyorum. Pek temiz değil ama bu kasabada hiçbir şeyin temiz olmadığını düşünmeye başlıyorum. "Sen de bir kâse kap," diyorum Aron'a ve sonra meyhanede iki boş yer olup olmadığını araştırıyorum.

En uzun masalardan birinin sonunda yer var, ama aynı zamanda yanına sokulmam gereken çok iğrenç görünümlü bir adam var ve bu düşünce midemi bulandırıyor. Koyu renk saçları yağlı, yüzü birkaç gündür tıraş olmamış ve dişlerinin yarısı eksik. Sürekli bana bakıp kasıklarını ovuşturuyor ve ben sertçe yutkunuyorum.

Lanet olsun. Amaç geceyi bilgi toplayarak ve söylentileri dinleyerek geçirmekse, sanırım birinin yanına oturmam gerekecek. Elimde kâsemle ilerliyorum, ancak Aron önüme geçiyor. Yemeğini alıp masaya bırakıyor ve pis sürüngeğin yanına oturuyor, sonra da kendisi oturuyor. Onun uzak tarafındaki boş yeri işaret ediyor - masanın sonunda, kimsenin yanıma oturmayacağı bir yer.

O anda Aron'u neşeyle öpebilirdim.

Mutlulukla boş yere kayıyorum ve kaşığımı tuniğimin eteğine temizliyorum. Bunu yaparken ortalığın sessiz olduğunu fark ediyorum ama yemeye başladığımda sohbet yeniden başlıyor. Bir kadın gelip Aron ve benim önüme iki bardak bırakıyor ve hızlıca tadına baktığımda bir çeşit sulu bira olduğunu görüyorum. Ahh. Yine de içiyorum çünkü çok susamıştım. Güveç biraz yağlı ama onun dışında cennet gibi ve ben de benimkini afiyetle yiyorum. Gizlice Aron'a bakıyorum, oturmuş, kapüşonu hala yüzünde, kaşığı boş boş yemeğinde gezdiriyor.

"Nerelisin?"

Masanın karşısındaki yaşlı adama bakıyorum. Sakallı, yaralı ama çoğunlukla temiz. Oldukça zararsız görünüyor,

Umarım. "Ben mi?" Başını salladığında hızlıca düşünüyorum. "Aventine." Aron'a doğru başını sallıyor. "Sen de mi?"

"Ah, benim efendim konuşmaz," diyorum hemen, o konuşmadan elimi Aron'un koluna koyarak. "O dilsizdir."

Yabancı bize şüpheyile bakıyor ama Aron konuşmayınca homurdanıyor ve yemeğine dönüyor. "Aventine'e uzun bir yolculuk."

"Kesinlikle eğlenceli değildi," diye katılıyorum.

"Söyledikleri doğru mu? Citadel hakkında?"

Duraksadım. "Ne olmuş ona?"

"Yok edildi mi?" Gözleri delici.

Aron beni masanın altından tekmelerken bile göz kırptıyorum ve cahil numarası yapıyorum. Ben de onu tekmeliyorum. "Bilmiyorum. Oraya hiç gitmedim... yani. Sen nerelisin?"

"İşte," diyor ve geçiriyor. "Bana sorarsanız buradan ayrılmak, buraya gelmekten daha iyi."

Kulağa uğursuz geliyor. "Oh? Neden?"

"İsyanlar. Hırsızlar. Ölü bebek salgını. Perili tarlalar. İstedığınızı seçin," diyor masanın ilerisinde giyinik göğüslerime bakmaktan kendini alamayan başka bir adam. Biraz sapıkça ama Aron'a bir bakış atıyor ve bakışlarını daha saygılı hale getiriyor.

Kulağa korkunç geliyor. "Neden bu kadar çılgınca?" Diye soruyorum ve Aron'un güveç kâsesine uzanıyorum. Onu bana doğru itiyor ve ben de boş kasemi ona uzatarak kaseleri değiştiriyorum.

Adamlar bana deliymişim gibi bakıyor. "Ne zamandır seyahat ediyorsun?"

"Bir süre," diyorum belli belirsiz.

"Duymadınız mı? Bu Beklenti. Söylentilere göre tanrılar ortaya çıkıyormuş."

Gözlerimi kocaman açıyorum. "Söylemiyorsun."

Sakallı adam sanki olayların merkezindeymiş gibi bilgece başını sallar. Yanındaki diğer adam konuşur. "Gerçek olmalı. Yoksa Hisar neden harabeye dönsün ki? Tanrıça Tadekha onu intikam için yıkmış olmalı."

Aron kapüşonunun derinliklerinde homurdanıyor. Onu tekmeliyorum ve kaşığımı ağzıma sokuyorum, böylece bir cevap verme cazibesine kapılmıyorum.

T konuşmamıza gerek olmadığı ortaya çıktı. Tanrılar konusu gündeme geldiğine göre. Masa dedikodularla yanıyor. Hepsi Tadekha'nın Hisarı hakkında spekülasyon yapıyor, ancak hiçbiri onu gerçekten görmemiş. Diğer tanrılardan birinin onu öldürüp öldürmediği konusunda spekülasyon yapıyorlar ve sonunda Karanlıklar Tanrısı Kalos'un onu yok ettiğine karar veriliyor çünkü çok çok uzun zaman önce onun tekliflerini geri çevirmiş ve görünüşe göre her zaman kin tutmuş. Aron tamamen sessiz, bu yüzden bunun gerçek olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kıyıda başka bir tanrı daha var, biliyorsun," diye konuşuyor masanın en ucundaki biri.

"Vor?" Bir diğeri sorar.

"Hayır, farklı. Adını vermeyeceğini söyledi ama onu gören birini tanıyorum. Karımın kız kardeşi Yshrem'den dönerken onu görmüş. Olabildiğince yakışıklı olduğunu, onu görünce nefesinin kesildiğini söyledi. Gözlerinin çok güzel olduğunu söyledi."

Tenim farkındalıkla karıncalanıyor ve konuşmayı duymak için zorlanıyorum. Aron çok güzel. Aron'un çarpıcı gözleri var. Öldürmemiz gereken onun görünüşlerinden biri olabilir.

"Ona yaklaştı mı?" Başka biri soruyor.

"Hayır, kimseyle konuşmazdı. Yanında çapa olarak bir kadın arkadaşı vardı ama hepsi bu kadardı. Başka kimseyle konuşmazdı. Kimseye karışmadı. Onunla konuşmak ve hayır duasını almak istediğini ama korktuğunu söyledi."

Dinlediğini umarak Aron'un ayağını kendi ayağımla dürtüyorum. "Yaralanmış mıydı?" diye soruyorum. "Cleaver'ın Aron'u gibi mi?"

Bu sefer Aron bana sert bir tekme attı.

Adam bana döndü, dudağı kıvrılmıştı. "Salak mısın sen? Yakışıklı olduğunu söyledim. Aron da hepimiz gibi kır saçlı ve kırçilli, sözümü unutma." Doğruldu ve yumruğunu göğsünün altına vurarak Aron'un takipçilerine özgü olduğunu anladığım bir işaret yaptı. "Fırtınaların Efendisi bir kadınla kırlarda dolaşmayacak. Etrafına en güçlü savaşçıları toplayacak ve her gün kendisiyle savaşmaları için onlara meydan okuyacak."

"Benim hatam," diyorum hemen. "Belki de başka biriydi."

"Muhtemelen Aileden Gental'dir," diye tahmin yürütüyor adam.

"Yine de Yshrem'de ne yaptığı bir muamma. O kitapsever zayıflar Riecki'nin bire kadar takipçileridir." Omuz silkiyor. "Artık bir Cyclopae kralları olsa bile."

Sohbetin bu çizgide devam etmesini umarak yahnimden biraz daha yiyorum. Sahilde bir kadınla birlikte olan bu güzel tanrı hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Ne de olsa ben Aron'la birlikteyim, yani Aron gibi bir tanrının bir hatunla birlikte olamayacağı konusunda yanılıyorlar.

Ve ben şahsen onun güzel olduğunu düşünüyorum. Bir sık, tabii, ama düpedüz muhteşem.

"Günlerin sonu geldi," diye yakınıyor yağlı bir adam. Yanımda Aron yine homurdanıyor.

Masadaki herkes sessizleşti. Hepsi bizi fazlasıyla ilgiyle izliyor ve artık ayrılmak için iyi bir zaman olduğunu anlıyorum. "Sanırım bu handa banyo var mı diye bakacağım. Bahse girerim efendimin hoşuna gidecektir," diyorum neşeyle, söylemem gerekenden biraz daha yüksek sesle. "Eşlik ettiğiniz için teşekkürler çocuklar."

Büyük bir el omzumu sıkıyor ve ben irkilerek arkamda bir çift adam görmek için dönüyorum. Elini omzuma koyan adam bana doğru sırtınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. En az bir metre boyunda ve iri yarı, kirli sakallı ve çürük dişleri var. "Efendinizin sizi bir geceliğine ödünç almamıza izin vermesi ne kadar?"

Aron ayağa kalkarken adamın elini silkmeye çalışıyorum. "Eminim satılık olmadığımı söyleyecektir-"

"Neden buna onun karar vermesine izin vermiyorsun, sürtük?" Kahrolası fahişe. Bu kelimedden gerçekten nefret etmeye başlıyorum.

Aron yanıma geliyor ve her şeyin yolunda olduğunu belirtmek istercesine sırtımı sıvazlıyor. Yüzünü hâlâ ağır bir pelerinle örtüyor ama bana dokunduğu için adamın ağzını burnunu kırarsa pelerinin düşeceğinden ve kimliğimizin açığa çıkacağından endişeleniyorum.

"Efendim," diye başlıyorum ama daha fazlasını söyleyemeden Aron elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor.

İğrenç adam arkadaşına sırttıktan sonra elini cebine atar, birkaç bozuk para çıkarır ve Aron'un avucuna koyar.

-Ya da deniyor. Eli Aron'un eliyle temas ettiği anda, bir yılan kadar hızlı olan tanrının soluk eli diğer adaminkini kavrar ve acımasızca bükür. Handa bulunan herkesin duyabileceği bir kemik çatırtısı duyulur ve yabancı çığlık atarak dizlerinin üzerine düşer.

Han ölüm sessizliğine bürünür ve kimse hareket etmez.

Aron elindeki paraları inceliyor, sonra onları yere fırlatıyor. Sonra bir elini sıkıca omzuma koyuyor ve sıkıyor. Bu sahiplenici jest kimsenin dikkatinden kaçmadı, benim bile. Tek kelime etmeden beni kendi malı olarak damgalıyor.

Yabancınnın arkadaşı aceleyle geri çekiliyor ve arkadaşını hanın saman kaplı zemininde acı içinde yuvarlanmaya terk ediyor. Etrafıma bakıyorum ve handaki herkes bize bakıyor, hatta barmen bile.

"Şey," diyorum parlak bir sesle, sanki bu normal bir şeymiş gibi. "Bir kız buralarda efendisine nerede banyo yaptırabilir?" Ve korkmadığımı göstermek için yere düşen adamı tekmeliyorum.

Aron'la paylaştığım oda küçük ve pis. Bize ışık olarak kullanmamız için yağlı kokulu bir mum, yıkanmamız için bir sürahi su ve bir yığın battaniye veriliyor. Yatağın kendisi topak topak samana benziyor ama toprak değil, bu da geçen hafta uyuduğum yerden daha iyi olmasını sağlıyor. Odanın kendisi evdeki yatak odamın yaklaşık yarısı büyüklüğünde, ancak esintiyi içeri almak için açık olan büyük bir panjurlu pencere var. Katharn'ın kendisi lağım gibi kokmasaydı iyi olurdu ve manzara, neredeyse dokunabileceğim kadar yakın olan yandaki çatının manzarası.

Hâlâ bu dünyaya ve benimkinden ne kadar farklı olduğuna alışmaya çalışıyorum. Omos'un cömert fonları sayesinde bu odaya sahip olduğum için minnettarım, ancak yardım edemem ama gerçekliğimde uyuduğum otel odalarıyla karşılaştırıyorum. Yine de dilenciler seçici olamaz ve hancı küçük ahşap bir küvet ve birkaç sürahi daha ısıtılmış suyla geldiğinde, burayı her şeye rağmen sevdiğime karar veriyorum. Banyo ücretini ödedikten sonra kapıyı arkamızdan kapatıyorum ve "kilitlemek" için kapının üzerindeki ağır tahta çubuğu indiriyorum. Aron'a dönüp banyoyu ilk onun almak isteyip istemediğini soruyorum-

-Ama arkamı döndüğümde onun çoktan soyunduğunu fark ettim. Tabii ki kibirli Aron önce kendisinin gideceğini düşünecekti. Bunu beklemeliydim. Yine de kızmadım bile. Çünkü pelerinini ve tuniğini hemen bir kenara atıyor ve ben de mermerden oyulmuş gibi görünen soluk, mükemmel göğsünün devasa genişliğine bakıyorum. Bu beni meraktan nefessiz bırakıyor ve aval aval bakma dürtüsüne direniyorum. Bir haftalık yolculuktan sonra Aron'un hâlâ her zamanki gibi görkemli görünmesi ve benim tamamen topraktan yapılmış gibi olmam çok komik.

Tabii sonra Aron pantolonunu indirip yere atıyor ve ağzım kuruyor. Tamamen tüysüz ve üst kısmı da alt kısmı kadar mükemmel yontulmuş. Ona dokunduğumu hatırlıyorum, hayal meyal,

Çok belli belirsiz ama onu tekrar çıplak görmek beni telaşlandırıyor. Aleti kalın ve uzun, kalçasına sürtünüyor ve kasları hareketleriyle birlikte esniyor. Adam kocaman. Büyüyen değil, kesinlikle gösteriş yapan biri. Birkaç güçlü adımla küvete doğru ilerlemesini ve mükemmel poposunu esneterek küçük küvete oturmasını izliyorum.

Lanet olsun. Kafamdaki ağır çekim makara onun küvete doğru rahat adımlarını oynatırken düşüncelerime odaklanmaya çalışarak tekrar tekrar göz kırpmıyorum. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

Aron küvete yerleşiyor, iri vücudunu kaydırıyor ve suyu her yere sıçratıyor. Bir avuç suyu cildine sıçratıyor, ovuyor ve beni tamamen görmezden geliyor. Bir süre sonra omzunun üzerinden bana bakıyor. "İyi misin?"

"Peki ne?" Sikimin verdiği trans halinden çıktım.

"Beni yıkamayacak mısın?"

Onu yıkamak mı? Ciddi mi bu adam? Sırtına bakarken, omzunun üzerinden sabırsız bir bakış daha atıyor, kollarını ahşap küvetin kenarlarına dayıyor ve evet, gerçekten ciddi olduğunu anlıyorum. Bir nevi hizmetkârı olduğumu anlıyorum ama ilk kez benden gerçekten hizmet etmemi talep ediyor.

Belki de kendini nasıl yıkayacağını bilmiyordur, diye düşünüyor beynim.

Belki de ona dokunmanı istiyordur, diğer vücut parçalarım devreye giriyordur.

Karnımda sıcak bir çarpıntı hissediyorum. Masum olsa bile, ona tekrar dokunma şansı veriyor ve bunu yapmak istediğim için kendimden nefret ediyorum... ama yapıyorum.

Ben de kirli pelerinimi silkiyor ve küvetin arkasına otururken iki sürahi sudan birini yanıma çekiyorum. Ona o kadar yakınım ki omuzlarındaki su tanelerini görebiliyorum. Sertçe yutkunuyorum ve bir bezi ıslatıp hafifçe omuzlarında gezdiriyorum. "Ee... alt kattakiler hakkında ne düşünüyorsun?"

Homurdanıyor, ki bu pek de bir cevap sayılmaz. "Sanırım karada neler olup bittiğinden çok kalçalarının arasına nasıl girecekleriyle ilgileniyorlardı."

Bezi omuzlarında gezdiriyorum ve sonra sabun kekini cildine sürüyorum, çünkü onu gerçekten yıkıyormuşum ve sadece fiziğine salyalar akıtmıyormuşum gibi görünmesi gerekiyor. "Söyleyecek ilginç şeyleri olduğunu düşünmüştüm. Bazıları saçmaydı ama doğuda başka bir tanrının varlığıyla ilgili olan şey?"

"Mm. Devam etmek için yeterli değil. Dedikleri gibi Gental olabilir." Başını iki yana sallıyor, saçları ellerimin üzerinde oynaşüyor. "Sadece Gental'e merhaba demek için haftalarca seyahat etmek istemiyorum."

Omos'un bana ezberlettiği tanrılar listesini zihnimden geriye doğru sayıyorum. "Gental... deniz mi?"

"Aile. Ev. Ocak."

Ah. "Evet, sanırım o senin en yakın arkadaşlarından biri değil." "Hiçbir ortak noktamız yok." Öne doğru eğildi, böylece

bezle daha aşağıya daldırıyorum. Ve tabii ki, şimdi kalçalarının ne kadar sivrildiğini ve o görkemli popo balonunun yükseldiği omurganın dibinde nasıl iki çukur olduğunu fark ediyorum. Kahretsin, Aron. Önünü yıkamamı isteyip istemeyeceğini merak ediyorum ve kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum çünkü vücudum bu fikri olması gerekenden daha çok seviyor. "Yine de bu bir ipucu."

"Birinin peşine düşmeden önce daha fazla ipucuna ihtiyacımız var. Seyahat ucuz değil. Bineklere ihtiyacımız olacak. Rehberlere. Erzak. Yshrem iç kesimlerde ve uzun bir yolculuk olacak."

"En sevdiğim," diyorum kuru bir sesle ve sonra elimi sabunlu omuzlarında gezdiriyorum. Kahretsin. Bunu neden yaptım ki? Bir sonraki kaydırma için el bezini kullandığımdan emin oluyorum, çünkü bu adama dokunmayı düşünmeden edemeyen bir aptalım. Sadece çok güzel olduğu için. Kesinlikle onun kazanan kişiliğinden değil, bu kesin. "Tamam, yarın şehirde biraz daha dolaşalım mı? Belki etrafı gözetlemek için başka bir han buluruz?"

"Bu da en az diğerleri kadar iyi bir plan."

Bezi omuzlarında ve sırtında gezdirmeye devam ediyorum, ne kadar iyi olduğuna dikkat etmemek için elimden geleni yapıyorum.

inşa edildi. O bir tanrı. Tabii ki yapılı olacak. Ben tanrı olsaydım, ben de harika bir vücuda sahip olurdum. Tam bir serseri olmanın anlamı yok. Yine de... O bir savaş ve şimşek tanrısı. Bu kadar seksi olmak zorunda mıydı? Sinirimi bastırıp hareketlerimi daha tempolu hale getiriyorum. Bu adamdan etkilenmenin hiçbir anlamı yok. Hem de hiç.

Sıfır.

H Kaslarını çalıştırır gibi omuzlarını büküyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor, çünkü... kahretsin. Bu tek şehvetli

hareket beynimi kızarttı. Aron boyun kaslarını çalıştırarak başını öne arkaya eğdi ve sonra başını salladı, uzun, koyu renkli yelesi yüzüme doğru savruldu.

Kabul ediyorum, bu ekiciliğı biraz azaltıyor. "Umarım kendi önünü kendin yapacağını biliyorsundur," diyorum ona savunmacı bir şekilde.

"Öyle miyim?" Sesi eğlenmiş gibi geliyor ve yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "ok uzun zaman önce ellerini sikimden uzak tutamıyordun."

Grr. Bu konuyu açmak zorunda kalacaktı. Havluyu banyo suyunun içine attım. "Siktir git, şimdilik benden bu kadar."

Aron sadece güler ve bezi kaldırarak garip hareketlerle kendini yıkar. "ok kolay kırılıyorsun."

"Günlerdir bana ne kadar kötü koktuğumu söylediğini düşünürsek belki de banyo yapmak isteyen benimdir."

"Suyu yakında alabilirsin... Tabii benimle buraya tırmanmak istemiyorsan?" Omzunun üzerinden bana bakıyor ve bu seksi bir davetten çok bir meydan okumaya benziyor.

Sanırım.

Her iki durumda da, hayır. "Bir, yer yok ve iki, seninle ve o suyla yapmak istediğim tek şey, sen seğirene kadar başını aşağıda tutmak."

Başını arkaya atıyor ve kahkahalarla kükrüyor. Sanırım bir tanrıyı eğlendirmek için küçük bir cinayet mizahı gibisi yok. Yine de o gülerken ona kızgın kalmak zor ve yatağın kenarına geçip orada oturuyorum, bize verilen yatak takımlarını karıştırıyorum. Cızırtılı ve küçük deliklerle dolu ama yeterince temiz görünüyor.

"Yani birkaç gün daha burada mı kalacağız? Buradan nefret ediyorum," diyorum.

"Benim de en sevdiğim yer değil," diye itiraf ediyor sabunu bir koluna sürerek. "Bir zamanlar görkemli bir uygarlığın kalıntıları üzerine inşa edilmiş kirli kulübeler."

"Oh? Yani Katharn her zaman Katharn değil miydi?" Sanırım Roma da birkaç kez değişime uğradı. Bu benim için şaşırtıcı olmamalı.

"Hayır. Uzun zaman önce büyük bir imparatorluğun parçasıydı. Buranın adı bir zamanlar Suuol'du ve Mefisliler tarafından yönetilen pek çok büyük şehirden biriydi. Mefisliler bu toprakların tamamını kudretle ele geçiren acımasız savaşçılardı. Bu topraklar ve denizi çevreleyen her yer benim ve Vahşetin Efendisi Kassam'ın adına yapılmış tapınaklarla doluydu. İnsan üstüne insan fethettiler ve benim adıma pek çok savaş yapıldı." Düşünceli bir şekilde başını arkaya yaslıyor. "O günleri özlüyorum."

"Onlara ne oldu? Neden bittiler?"

Omuz silkiyor. "Tüm imparatorluklar çok büyür ve içten içe parçalanır. Son Öngörü gerçekleştiğinde, muhteşem krallık parçalandı ve lordlar küçük toprak kavgaları yüzünden birbirleriyle savaştı." Düşünceli görünüyor. "Kassam'ı da en son o zaman gördüm."

"Kassam? Diğer tanrı mı?" Kaşlarımın havaya kalktığını hissedebiliyorum. "Yani yaptığınız bu küçük geziden herkes dönmüyor mu?"

"Her zaman değil, hayır. Öğrenmesi gereken dersi henüz tamamlamadığını düşündüm." Aron omuz silkip ayağa kalktı, solgun bedeninden küvete su süzölüyordu. "Her zaman dik kafalıydı."

"Öyle birini tanımıyorum," diyorum kuru bir sesle ve çarşaf yığınındaki havlulardan birini ona uzatıyorum.

Bana dönüp sırtıyor, elini kalçalarına doluyor ve sonra dışarı çıkıyor. "Eninde sonunda ortaya çıkacak, Faith. Zamanı geldiğinde cennete geri dönecek."

"Mmm. Küvetle işin bitti mi?" Ne kadar kirli olduğumu düşündükçe derim kaşınmaya başlıyor. Başını salladığında ayağa kalkıyorum ve üstümdekileri çıkarmaya başlıyorum. Beni çıplak görüp görmemesini, suyun ılık olup olmamasını, hatta temiz olup olmamasını umursama noktasını geçtim. Tek istediğim lanet olası saçlarımı yıkamak ve kirin yarısından kurtulmak. Yarısıyla gerçekten mutlu olurum. Çıplak olduğumda suya giriyorum ve sonra uzanıp sürahideki suyun geri kalanını küvete ekliyorum. Hepsi ılık ama bu cehennem diyarına geldiğimden beri yaptığım ilk gerçek banyo ve her zerresinin tadını çıkarmayı planlıyorum. Dizlerim neredeyse göğüslerime değecek şekilde küçük küvetin içine gömölüyorum ve iç çekerek gözlerimi kapatıyorum.

"Bunu yapmak zorunda mısın?"

Gözlerimi bile açmadım. "Ne yapıyorsun?" "Şu sesleri çıkar."

Tek gözümü açıp ona bakıyorum. Yüzünde tedirgin bir ifade var, sanki beni tam olarak anlayamamış gibi. Tam hangi seslerden bahsettiğini soracakken bakışları göğüslerime kayıyor. Oh.

Aklıma çılgınca bir düşünce geliyor - benim onu izlediğim gibi o da ben soyunurken beni mi izliyordu? Karnımdaki tuhaf ısı dalgasını görmezden gelip küvete daha da gömölüyorum çünkü ihtiyacım olan son şey Aron gibi biriyle sıcak ve ağır bir ilişki yaşamak. Hisar'daki olay zaten işleri garipleştirmişti. Daha da fazla olmasına ihtiyacım yok. "Beni yalnız bırak ve yıkanmama izin ver, tamam mı?"

Homurdanarak cevap veriyor ve sonra bilekliklerini tekrar takarken çıkardığı şingirtıyı duyuyorum. Muhtemelen en iyisi bu.

Banyomu olabildiğince hızlı yapıyorum, kendimi sertçe keseliyorum ve saçımı hızlıca duruluyorum. Suda yükselen kirler beni biraz dehşete düşürüyor ama yapacak bir şey yok. En azından artık suyun içinde ve üzerimde değil. Banyom bittiğinde küvetten çıkıyorum ve Aron'un ıslak havlusunu alıyorum, ben yıkanırken onun giyindiğini fark ediyorum.

Ben de tek kıyafetimi değiştirerek giyiniyorum. Omos'un eski gri bir tuniği, dizlerime kadar iniyor. Sanırım altında bir çeşit pantolon olması gerekiyordu ama benimki kirli. Zaten elbise olarak giyiyorum. Seksi bir şey değil.

Tabii ki, bu topraklarda seksiliğin kimse için önemli olduğunu sanmıyorum. Köpek dışkıyla kaplı olsam bana tecavüz ederlerdi sanırım. Bu düşünceyle ürperiyorum ve kirli kıyafetlerimi çantama tıktırıp Aron'a bakıyorum. Sanki önümüzdeki birkaç saat içinde bir yere gidecekmişiz gibi silahlarını parlatmak ve kollarına takmakla meşgul. Sanırım uyumadıktan sonra rahat olmanın bir önemi yok. Ayakkabılarımı inceliyorum. Korumadan çok kayış gibi görünen bir çift deri sandaletim ve biraz büyük ama ayaklarımı koruyan bir çift eski botum var. Yarın şehirde biraz daha dolaşmak için hangilerini giysem diye düşünürken odamızın ahşap kapısında ağır bir gümbürtü duyuyorum.

Aron ve ben birbirimize bakıyoruz.

Botlarımı giyiyorum, bağcıklarımı çözüyorum ve biri kapıyı sallarken ayağa kalkıyorum. Ya sarhoş ya da hata yapan biri olmalı. Seslenmek için ağzımı açtığımda dudaklarımın üzerinde bir el buluyorum. Aron.

"Sessiz ol," diye mırıldandı kulağıma. "Bu hancı değil."

Eli ağzımdan kayıyor ve dilimin ucunda ona nasıl bildiğini sormak varken aşağıda biri çığlık atıyor. Küçük bir çığlık değil, uzun, acımasız bir çığlık - akıntının ortasında aniden kesiliyor.

Hay sikeyim.

Daha fazla ılık atılmaya başlanır ve odanın kapısı tekrar gmbrder, sanki biri içeri girmek için can atıyormuş gibi kolu sallanır. "O içeride," diye bağırıyor bir ses. "Gerekirse burayı yakın ama onu yakalayın!"

Aron ve ben bakiştık.

Hemen ayrıldık ve eşyalarımızı aldık. Alt kattaki çığlıklar daha da yükseliyor, ama sadece tek bir ses değil, Bu a düzine . Onlar. Bu kapının değil artık titremiyor, ama baktığımda bir tutam siyah duman görüyorum.

Aron kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. "Gitme zamanı."

Bana dokunurken bile kollarını kaplayan silahları hissedebiliyorum ve kemerinde sakladığı bıçaklar neredeyse řıngırđıyor. "Kalıp savaşalım mı? Yani, sen bir savaş tanrısısın."

"Ve bir savaşın ne zaman kazanılamayacağını bilirim." Gözlerini odanın içinde gezdiriyor, bakışları devasa pencere panjurlarına takılıyor. "İkimiz de tehlikede olanın ben olmadığımı biliyoruz."

Siktir, bu doğru. Bir ılık daha geceyi delip geçiyor ve midem bulanıyor. "Ne yapacağız?"

Aron pencereyi işaret ediyor. "atıya doğru."

Hisar'dan düştüğümüz an gözümün önüne geliyor ve inliyorum. Bu da mı bunu içerecek? İnsanlar bizi öldürmeye çalışırken binadan binaya düşmek mi? Burası berbat bir yer.

T o kapı sallar Tekrar, ve I yarış için
Pencere, çünkü yaşamayı seviyorum.
Pencereyi açıyoruz.

panjurları bir kez daha açıp çatıya bakıyorum. Parçalı ve dökülüyor, güvensiz görünen yamaları var ama aynı zamanda bir sonraki çatıya da çok yakın. Uzakta bir küme meşale görebiliyorum ve öfkeli seslerin bağırışlarını duyabiliyorum.

Biz olduğumuzu nasıl anladılar? Çok dikkatliydik. Bir parçam onların kolay lokma soymaya çalışan haydutlar olduğunu umuyor ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyor. Bu dünyada her ne oluyorsa, bu insanlar korkuyor ve bu konuda bir şeyler yapmaya çalışıyor.

Eğer bu Aron'u kasabadan kovmak ya da daha kötüsü anlamına geliyorsa, bunu yapacaklardır.

"Hadi," diyor Aron ve kolumu tutuyor. Ben tereddüt edemeden dik çatıya doğru ilerliyor. Onu takip etmekten başka çarem yok.

İlerlerken, "Çizmelerim tamamlanmadı," diye itiraz ediyorum.

"Onları daha sonra yapabilirsin ya da çıkarabilirsin ama şimdi gidiyoruz." Elimi bırakıyor, iki metrelik boşluktan bir sonraki çatıya atlıyor ve birkaç kiremit kayarak

ağır bir gümbürtü. Dönüyor ve elini bana doğru uzatıyor, sabırsızca bileğini sallayarak takip etmem gerektiğini işaret ediyor. Tereddüt ediyorum, sonra sallanan botlarımı tekmeliyorum. Atladığım zaman, Ayaklarımın acıyacağını düşünerek irkiliyorum ama beni havada yakalıyor ve nazikçe çatıya indiriyor. Oh.

"Bir sonraki çatı," diye mırıldanarak kısa bir mesafe ötedeki en yakın binayı işaret ediyor.

"Nereye gidiyoruz?" Elimi içgüdüsel olarak onun elinin içine kaydırarak fısıldıyorum.

"Buradan uzakta. Gerisini giderken düşünürüz."

Yedi çatı sonra, neredeyse sokağın aşağısındayız. Daha alçak bir binaya atlıyoruz ve sonra Aron tekrar aşağı atlıyor, yıllardır sararmamış küflü, pis bir saman yığınının üzerine iniyor. Tekrar zıplayarak ayağa kalkıyor ve beni takip etmemi işaret ediyor. Boğazımdan yükselen küfürleri bastırarak ben de samanların üzerine atlıyorum.

Çizikli betona inmişim gibi hissediyorum. Ciğerlerimden fışkıran havayla boğulurcasına nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum. Aron yanımdaki yığından çantamı kapıyor ve beni yarı sürükleyerek ileri götürüyor. "Yürümeye devam et, Faith."

"Zamana ihtiyacım var..." Hırıldıyorum.

"Vaktin yok," diye uyarıyor, sokağın aşağısına bakarak.

"Yapma...sik...olma..."

"Hey! Hey sen!" diye bağılıyor biri. "İşte oradalar!"

Aron bir hırıltıyla beni ayağa kaldırıyor ve artık biraz koşabileceğimi fark ediyorum. Dar, pis bir sokaktan aşağı iniyoruz, ayak parmaklarım çamura batıyor - en azından çamur olduğunu umuyorum. Sokağın sonunda dönüyoruz ve başka bir yan sokağa açılan bir yan sokağa giriyoruz... sadece bizi bekleyen meşaleli iki adamla karşılaşıyoruz. Onlara doğru koştuğumuzu görünce gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve biri arkadaşlarına seslenmek için ağzını açıyor.

Aron onu boğazından yakalar, bir kırbaç gibi hızlıdır ve duvara çarpar. Korkunç, ıslak bir çatırtı duyulur ve meşale yere düşer, bir su birikintisinin içinde püskürerek söner. A

Bir saniye sonra Aron onu kenara fırlatır ve yumruğunu diğer adamın yüzüne indirir ve adam yere yığılır.

Hepsi bir nefesten daha kısa sürdü.

Aron bana dönüyor, nefes bile almıyor. "Hadi ama. Şehrin ana kısmında güvende olmadığımız açık. Nehre doğru gidelim."

Elini uzattığında, tutuyorum. Hareketlerindeki hızlı ve zahmetsiz şiddet karşısında hâlâ şoktayım ama kendime o adamların bizi öldürmek istediğini hatırlatmak zorundayım. Pelerinimi yüzüme çekiyorum, Aron da aynısını yapıyor ve gölgelerde saklanıyoruz, bir sokaktan diğerine geçip diğerlerine dikkat ediyoruz. Bu gece sokaklarda her yerde insanlar var; sadece erkekler değil, kadınlar ve çocuklar da var, yüzlerinde korku ve öfke var.

Aron'un bir tanrı değil de öcü olduğunu düşünürsünüz. Ama belki de o bir savaş tanrısı olduğu için insanlar korkuyor. Acımasızca saldırdığı iki adamı düşünüyorum ve korktukları için onları suçlayamıyorum.

Nehrin kenarına varıyoruz ve gıcırdayan ahşap merdivenlerden rıhtıma doğru iniyoruz. Rıhtımda da sokaklarda olduğu kadar çok insan var. Bunların neredeyse tamamı erkek ve burada kendimi daha da güvensiz hissediyorum. Kukuletalarımıza rağmen bize çok fazla ilgiyle bakıyorlar ve Aron'dan çok bana odaklanmış görünüyorlar.

Rıhtım boyunca ilerleyen yol arkadaşıma biraz daha yaklaşıyorum. "Burada olmak istemiyorum, Aron. Bu daha kötü."

"O halde ne öneriyorsunuz?"

"Bilmiyorum! Herhangi bir şey! Herhangi bir şey! Saklanabileceğimiz ve şehirden gizlice çıkabileceğimiz bir yer."

Bir an düşünüyor ve sonra beni rıhtımdan aşağıya, kasaların ve gecekonduların yanından geçirip kayalıkların kenarına doğru yönlendiriyor. Şehre geri dönen merdivenlere bakıyorum ama o yöne doğru gidiyor gibi görünmüyoruz. O arabayı çekene kadar nereye gittiğimizi anlayamıyorum.

Beni kocaman, pis kokulu bir kanalizasyon ızgarasının yanına götürüyor ve sonra sinsice etrafına bakıyor. Rıhtımda bizi izleyen birkaç kişi var, ama bu her şeyden çok boş bir merak. Belli ki kalabalık henüz bu kadar uzağa gelmemiş. Aron beni birkaç sandığın arkasına sürüklüyor ve sonra gölgelerin içinde çömeliyoruz.

"Bize doğru bakmayı bıraktıklarında," diye mırıldandı, "ızgarayı yukarı çekeceğim ve sen de içeri gireceksin."

"Hayır, hayır," diye itiraz ediyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor ve sessizlik işareti olarak başını sallıyor. Ben izlerken, bir denizci ızgaraya yaklaşıyor, aletini çıkarıyor ve kanalizasyonun içine sıcak, ağır bir akıntı ile işiyor.

Oh, Tanrım. Bu çok kötü. Ayakkabılarım bile yok. Adam üyesini silkeleyip uzaklaşırken midem sıkışıyor. Gerçekten mi der gibi Aron'a bakıyorum ama o sadece başını sallıyor, bakışları küçük bir teknenin yanındaki diğerlerinin üzerinde.

Kanalizasyona korkuyla bakıyorum. Izgaranın kendisi yaklaşık on iki fit yüksekliğinde ve bir o kadar da geniş olmalı, bu da bana bu şehre ne kadar dışkı geldiğini merak ettiriyor. Kanalizasyonun kendisi taş tuğla ya da harçtan yapılmış gibi görünüyor ve duvarları çamurla kaplanmış. İnsanların içeri girmesini engellemek için ön tarafta demir bir ızgara var ve farelerin sesini duyduğumdan eminim. Aron ayağa kalkıp ızgaranın bir kenarından tutarak, içinden geçebilmem için demirlerinden çekerken bile ürperiyorum.

Uzaktan, biri bilmediğim bir dilde konuşurken rıhtımdaki adamların güldüğünü duyabiliyorum. Dikkatleri dağılmış gibi, ki bu iyi bir şey. Umarım burada olduğumuzu unutmuşlardır.

Aron içeri girmem için yeterince geniş bir kama oluşturmayı başarıyor ve başıyla geçmem gerektiğini işaret ediyor.

Tereddüt ediyorum. Hayatlarımız tehlikeyken kız gibi ve iffetli olmak istemiyorum ama... yalınayak, lağım suyu ve fareler...? Başka bir yolu olamaz mı? Şiddetli bir konjonktivit vakası içermeyen bir şey?

Ben tereddüt ederken, rıhtımın diğer ucundan alçak sesle bir bağırış geliyor. Bu beni harekete geçirdi. Sinirli bir küfürle ileriye doğru iterek kanalizasyona giriyorum. Bunu yaparken, soğuk çamur - lütfen çamur olsun - ayak parmaklarımın arasına giriyor ve kayarak neredeyse dengemi kaybediyorum. Pis kokudan boğulurken, kendimi sabitlemek için bir elimi kavisli duvara koyuyorum ve o da aynı derecede sümüksü.

"Pelerinini al," diyor Aron, çoktan yanıma gelmiş. Elimi tutup beni ileri doğru çekmeden önce pelerini yanıma çekecek zamanım bile olmuyor. Yarı kayarak, yarı koşarak peşinden gidiyorum. Onun ayakları benimkilerden çok daha sağlam ve karanlığa doğru ilerlerken çamurun içinde sıçradığımızı fark etmiyor bile.

"Nereye gidiyoruz?" Rıhtımdaki meşalelerden gelen kıt ışık azalırken ve karanlığa gömülürken biraz korkmuş bir şekilde ona tıslıyorum.

"Takipçilerimizden uzakta. Önemli olan tek şey bu."

"Bunun nereye gittiğini biliyor musun?" Biraz kayarak ve kolunu tutarak soruyorum.

"Bunlar Eski Suuol'un kalıntıları. Katharn'ın altında boylu boyunca uzanıyorlar."

"Bu tüneller çok büyük," diye itiraf ediyorum ve ileride dairesel bir ışık parçası görüyorum. Yukarı bakıyorum ve o sırada aşağıya daha fazla su sıçrıyor, beni kıl payı ıskalıyor. Suyun yukarıdaki caddeden geldiğini fark ettiğimde tiksinti dolu bir çığlık atıyorum. Bu tüneller saf işlenmiş taştan ve insanların tam üstümüzde yürüdüğünü düşününce şok oluyorum. Yukarıdaki pis sokaklar mı? Demek ki tüm o pislik sonradan gelmiş. Bir ayak kara hipo kakası, insan çamuru ve pisliğin altında asfalt bir cadde var.

Tanrım, Katharn çok iğrenç. Dünden beri bu şehri terk etmeye hazırım.

Aron elimi sıkıyor. "Sessiz ol, eğer yapabilirsen," diye mırıldanıyor. "Sesin buraya ne kadar taşınacağını bilmiyoruz."

Haklı, ama muhtemelen tahmin edebilirim. Bu sessiz sözler bile büyük tünelde yankılanan bir boşlukla çınlıyor. İleride daha uzak ışık halkaları var ve onları gördüğüme seviniyor muyum yoksa hayal kırıklığına mı uğruyorum bilmiyorum. Sevinyorum çünkü bu korkunç karanlıkta en azından biraz ışık var ve sinirleniyorum çünkü bu, yukarıdaki caddeye o kadar yakın olduğumuz anlamına geliyor ki her an yakalanabilirmişiz gibi geliyor. Tek yapmaları gereken aşağı bakmak.

Yürürken Aron'un eline yapışıyorum. Sonunda kanalizasyon derinleşiyor ve artık çamurda sıçramak yerine diz boyu suda yüzüyoruz. Ayaklarımın altındaki taş soğuk, su da öyle ve çok geçmeden titremeye başlıyorum ve ayak parmaklarım buz gibi oluyor. Yukarıdaki sokaklardan gelen sesler giderek azalıyor; ya şehrin en işlek yerlerinden uzaklaşıyoruz ya da saat geç oluyor ve insanlar yatmaya gidiyor. Dişlerim takırdamaya başlıyor ve onları susturmak için kapüşonumun kenarını ısıriyorum, ne kadar lağımla kaplı olabileceğimi düşünmemeye çalışıyorum. Takırdayan dişlerim bizi ele veriyorsa dünyadaki tüm kakaların bir önemi yok. Bu yüzden dişlerimi sıkıyorum, sessiz kalıyorum ve yürüyorum.

Aron yorulacak gibi görünmüyor, ben de ona ayak uydurmak için elimden geleni yapıyorum. Tüneller çatallandığında, sanki nereye gittiğini biliyormuş gibi patika üstüne patika seçiyor. Çoğunlukla, kanalizasyonla dolu olmalarına rağmen tüneller kötü bir yol gibi görünmüyor. Özel, çoğunlukla düz ve bir yere gidiyor gibi görünüyor.

Bir bakıma güzel de. Çünkü çift aydan gelen ay ışığı yukarıdaki ızgaralardan içeri süzülürken, antik taş işçiliğinin ne kadar hassas ve muhteşem olduğunu aydınlatıyor. Arada sırada kayaya kazınmış bir mührü benzeyen bir şey görüyorum ve bu beni, arkasında kirli, pis Katharn'dan başka bir şey bırakmadan yok olan medeniyet hakkında meraklandırıyor.

Ama lanet olsun, neden bu kadar büyük bir kanalizasyon sistemine ihtiyaç duymuşlar ki?

Ayaklarım yavaşlamaya başlayana kadar yürüyoruz ve Aron beni dirseğimden tutup yanına çekmek zorunda kalıyor. Ayak uydurmaya çalışıyorum ama bu tür şeylere alışık değilim ve pelerinin ve giysilerim her adımda daha da yükseliyor gibi görünen ıslak çamurla sırlıslam. Sonunda Aron soluklanmama izin vermek için duraklıyor, ağzında hoşnutsuzluğun sert bir çizgisi var.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, sırtımdaki omuzlarıma batan çantayı düzeltiyorum. "Deniyorum."

"Biliyorum. Yine de yeterli değil." Çantayı omzumdan alıp kendi omzuna atıyor. Etrafa bir kez daha baktıktan sonra uzaktaki bir ızgarayı işaret ediyor. "Bu bir süre için sonuncusu gibi görünüyor. Oraya tırmanacağız."

"Güvenli mi?" Sormadan edemiyorum.

"Bunların hiçbiri güvenli değil," diyor bana, sesi kesilerek. "Ama bütün gece burada kalamayız."

"Neden olmasın? Zaten kakayla kaplıyız."

"Çünkü burası bir kanalizasyon ve su yükseliyor." Aron bana aptalmışım gibi bakıyor. "Gelgit geliyor. Başkasının bokunda boğulmak istemiyorsan, buradan gitmeliyiz."

"Öyle mi?" Aşağı bakıyorum ve eminim ki su (eğer öyle diyebilirsiniz) öncekinden daha yüksek. Tünelin bu kısmında daha da derinleştiğini düşünmüştüm ama dizlerimi geçmiş ve tuniğimin eteklerini ıslatmış. "Fark etmemiştim."

"Nasıl oluyor da ben ölümsüz oluyorum ve sen bir şehrin nasıl işlediğine dair hiçbir fikri olmayan biri oluyorsun?"

Sinirlenerek koluna bir tokat attım. "Benimle bu saçmalığa başlama. Yaşadığım yerde işlerin nasıl yürüdüğünü bilmek ister misin? Küçük bir odaya giriyoruz, tuvalete oturuyoruz, sıçıyoruz, sonra bir kolu sallıyoruz ve sihirli kaka tanrıları hepsini alıp götürüyor. Vay be. Bu kadar. Benim bilgim bu kadar. Ayda bir kez su faturasını ödüyorum ve tek yaptığım bu. Eğer sizin aptal şehriniz benim aptal şehrim gibi çalışmazsa beni suçlamayın."

Ona ters ters bakıp cevabını bekliyorum.

Sadece beni izliyor. Ağzı seğiriyor, sadece biraz. Sonunda yavaşça, "Sihirli kaka tanrıları mı?" dedi.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Sen imkânsızsın ve senden nefret ediyorum. Madem gidiyoruz, hadi gidelim."

"Önce sihirli kaka tanrılarına dua edelim mi?" Ona kuşu vurduğumda, eğlenerek homurdandı. "Ben de senin hiçbir tanrıya inanmadığımı sanıyordum."

"Benim geldiğim yerde sadece bir tane var ve o da burası gibi küçük tanrı saçmalıklarına katlanmıyor, teşekkürler." Aynı derecede korkunç yoldaşımdan uzaklaşabilmek için korkunç, çamurlu suda sıçrayarak ilerliyorum.

Aron'un kahkahası kanalizasyon borusundan gürlüyor ve ben onu duymazdan gelerek ilerliyorum. Çok yorgunum ve gece çok uzun sürdü. Daha yeni banyo yapmışım ve şimdi bir kez daha bok ve çamura bulandım. Sanki tüm dünya bana karşı komplo kuruyor. Belki de öyledir. Belki de o kapıdan adımımı attığımdan beri lanetliyim. Çileden çıkaran Aron'la sıkışıp kaldığıma göre, buna inanıyorum. Bir an iyi olabileceğini düşünürken, bir an sonra onu boğmak istiyorum.

I Sonunda işaret ettiği ızgaraya ulaşır ve bunun bir süre için son ızgara olduğundan emin olur. Tüneller endişe verici, derin bir karanlığın içinde kayboluyor ve

Buraya çıktığımıza sevindim. Yukarısı sessiz, yani biri bizi bekliyorsa, bu konuda gerçekten gizli davranıyorlardır. Yine de bir kalabalık duymuyorum ve bu iyi bir şey.

Ben de merdiven göremiyorum. Bu beni endişelendiriyor, özellikle de Aron çantasından bir ip çıkarıp ucuna bir halka yaptığında.

"Bu ne için?" Sormak zorundayım.

Kendini beğenmiş bir kibirle bana bakıyor. "Dışarı çıkmak için elbette. Tabii daha iyi bir fikrin yoksa."

"Merdiven mi?"

"Bir tane buldun mu?"

"Şey, hayır-"

"Sonra dışarı tırmanırız."

İzgaranın kenarındaki dekoratif bir süslemeye takmayı başardığı ve sonra ipi büyük bir elinin etrafına sardığı sırada ipe bakıyorum. "Bunu yapabileceğimden emin değilim," diyorum ona yorgunca. Bu kadar yorgun ve kirli olduğum için ağlamak istiyorum. Bir handa dinleniyor olmamız gerekiyordu, değil mi?

Şimdi, kanalizasyonda canımızı kurtarmak için koşmak değil. Sadece biraz kestirmek, bir banyo daha yapmak ve belki de birinin beni öldürmeye çalışmadığı bir gün istiyorum.

Aron elini çenemin altına koyuyor ve ben ona bakana kadar başımı yukarı kaldırıyor. "Seni geride bırakmayacağım, Faith."

Nedense bu beni daha iyi hissettiriyor. Başımı sallıyorum, soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, çünkü onun da bunu isteyeceğini biliyorum. Bana gülümsediğinde, aptalca ama neredeyse onun onayını kazanmış gibi hissediyorum.

İstediğimden ya da ihtiyacım olduğundan değil. Ama yine de sahip olmak güzel.

Aron ipten kayarak ızgaranın tepesine kadar çıkarken ben kanalizasyonun ortasında durmaya devam ediyorum. Ellerini ızgaranın metaline geçiriyor, sonra yüzünü parmaklıklara bastırıyor. Parmaklıkların arasından bir şey görüyor, çünkü ben izlerken ipi alıp yukarıda bir şeyin etrafında dolanıyor, kolları zorlanıyor ve işi bittiğinde bir elini tekrar ipin etrafına doluyor, birkaç santim aşağı iniyor ve bir kolunun gücüyle asılı kalırken diğerini ağır metal ızgarayı yana itmek için kullanıyor. Sonra yukarı tırmanıyor.

Bu normal bir insan için imkansız bir başarı olurdu, ama tabii ki Aron normal değil. Ya da insan.

İpi tekrar bana doğru fırlatıyor ve ben de yakalıyorum. Aron eğildi ve bana baktı. "Tırmanamayacaksın."

Başımı salladım. "Deneyeceğim."

"Hayır, Faith. Kendine zarar vermeni istemiyorum. Alta benim yaptığım bir halka var. Ayağını oradan geçir, ben de seni yukarı çekeyim."

Tanrıya şükür. İçine giriyorum ve kendimi sabitlemek için ipi ellerime doluyorum ve sonra Aron beni kanalizasyondan çıkarıp ay ışığına doğru çekiyor. Tepeye yaklaştığımda kolumdan tutup beni çimlerin üzerine çekiyor ve bir süre orada yatıp rahatlayarak nefes alıyorum.

En azından, yukarı bakıp ipini ürkütücü beyaz bir heykele benzeyen bir şeye bağladığını görene kadar öyle düşünüyorum. Hah. Mezarlıkta görebileceğiniz bir şeye benziyor. Tabii etrafa bir göz attığımda tam olarak orada olduğumuzu fark ediyorum. "Mezarlıkta mıyız?"

"En azından sessiz," diyor Aron. "Burada kalabalık yok."

Haklı. Karanlıkta etrafıma bakıyorum, gördüklerim karşısında hâlâ şoktayım. Mezar taşları ve anıtlar içinde bulunduğumuz çimenli avluyu süslüyor ve uzaktaki ağaçlar yapraklarını demir bir çite yaslayarak hışırdıyor. Böylesine büyük bir şehre göre Katharn'ın mezarlığı çok kalabalık ve ben üstümdekileri silkeleyerek ayağa kalkıyorum. "Nasıl oluyor da kanalizasyonun üzerinde bir mezar var?"

Aron bana deliymişim gibi bakıyor, sonra da içinde duruyormuş gibi göründüğüm taş döşeli oluğu işaret ediyor. "Orada kimse gömülü değil. Çimenlere gömüldüler."

Mezarlığın kendisini inceliyorum. Haklıydı. Mezarlığın kendisi yaklaşık bir futbol sahası büyüklüğünde. Mezarlığın ortasından geçen ve bir çeşmenin hemen önünde biten bir oluk var. Oluk açılı ve eğimli, böylece su yamaçlardan akıp gidiyor ve çimlerin üzerinde mezar taşları var. Alışık olduğum mezarlıklardaki gibi noktalı ve özenle dizilmiş değiller, dar sıralar halinde dizilmişler ve birinin ebedi istirahatgahı dışında adım atacak yer yok. Burada alan optimizasyonunun oyunun adı olduğu açık ve Katharn'ın mezarlığında boşa harcanacak bir santim bile yok. Ağaçlar bile yabani olarak yetişmiyor. Avlunun dört köşesine yerleştirilmiş devasa toprak saksıların içindeler ve avlunun ortasında, büyük omuzlu ve cüppeli devasa bir adam heykelinin bulunduğu bir çeşme var. Bir elinde kemiklerden yapılmış bir kılıç, diğerinde bir kafatası var ve başlığının üstündeki taç da sanki tamamen parmak kemiklerinden yapılmış gibi görünüyor. Çeşmenin dudağının dibinde, yarısı erimiş ve hepsi yanmayan düzinelerce eski mum var. Bu bir

başka bir tanrının temsili, ama adı aklıma gelmiyor. Tek bildiğim korkunç görünümlü bir orospu çocuğu olduğu. Aron'a dönüp heykeli gösteriyorum.

"Rhagos, Ölülerin Efendisi," diyor ve sonra taş döşeli oluğu ve içinde yükselen basamak taşlarını işaret ediyor. "Onun suretine yaltaklanmayı bitirdiyseniz, birileri burada olduğumuzu fark etmeden önce gitmek istiyorum."

"Tanrım, ne kadar huysuz bir kaltaksın," diye çıkışıyorum ona, yanına doğru ilerleyerek. Neredeyse basamak taşlarından birine takılıp düşecektim ve ruh halim kötüleşerek tekmeledim. "Peki bu taşlar neden olukta yükseltiliyor? Bir insan düşüp kendini yaralayabilir."

"Oluk dolduğunda karşıya geçebilmen için." Gözlerini bana diyor. "Şehirleriniz için endişeleniyorum. Tam bir karmaşa var gibi görünüyor. Kanalizasyon yok, oluk yok, mezarlık yok." Tanrı başını sallıyor. "Bir çöp yığınının üzerinde oturan ve oraya ev diyen bir grup çaresiz aptal hayal ediyorum."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Evim çok güzel, çok teşekkür ederim."

Sadece inanmayarak homurdanıyor. "Madem bu kadar güzel, o zaman neden buradasın?"

Alnımdaki zonklayan damar patlamakla tehdit ediyor. "Aman Tanrım. Burada olmak istemiyorum, Aron! Burada kapana kısıldım! Sen-" Omzunun üzerinden bakıp sert ağzında bir gülümseme belirdiğinde şaşkınlığımı bozuyorum. Şaka yapıyordu. "Oh, tam bir pisliksin."

"Daha adil şehirler için burayı geride bırakmak isteyen bir sik, evet."

Bu konuda hemfikiriz. Bana elini uzattığında, tekrar tutuyorum ve yanına gidiyorum. Hareket ettiğimde sıırılsıklam pelerinin bacaklarıma çarpıyor ama onu bırakamıyorum. Bu saatte hava gittikçe soğuyor ve nefesim buz tutmaya başlıyor. En azından eli sıcak ve içgüdüsel olarak yaklaşıyorum. "Gerçekten çok sessiz. Geceleri bile mezarlıkta kimse yok mu?"

Aron omuz silkiyor. "Dua mumları karanlık. Sanırım Rhagos'un onları duymak için ölümcül krallığında olmadığını bildiklerinde kimse rahatsız olmuyor."

Etrafıma bakıyorum, yarı yarıya uzakta meşaleli insan çeteleri görmeyi bekliyorum, ama ortalık sessiz. Kapının önünde fenere benzeyen bir şey görüyorum ama kimse bizi kontrol etmeye gelmiyor. Neden bir mezarlığı koruyorlar? Yağmalama konusunda sorun mu yaşıyorlar? Aron'a sormaya korkuyorum çünkü geldiğim yerle ilgili bir yorum daha yapıp beni aptal yerine koyabilir. Yine de merak etmeden duramıyorum. "Kimsenin şehrin bu kısmını kontrol etmemesi garip. Döndüğümüz her sokakta her yerdeydiler."

Homurdanıyor. "Onları kaybetmiş olabiliriz."

"Ama kapıda nöbetçiler var ve bizi arama zahmetine bile girmiyorlar," diye belirtiyorum. Bu konuda ürkütücü ve yanlış bulduğum bir şey var. Ya onları kaybettik ya da insanlar kasıtlı olarak bu bölgeden kaçınıyor.

Aron'un başka bir boktan yorum yapmasını bekliyorum ama o sadece düşünceli. Söylediklerimi düşündüğünü belli eden bir homurtu çıkarıyor ama hareket etmeyi bırakmıyor. Beni ileri doğru çekiyor ve insanların mezarlarının üzerinden yürüdüğümüz gerçeğiyle irkiliyorum. Olukta kalmaktan başka yürüyecek pek fazla yer yok. "Nereye gidiyoruz?"

"Şehirden uzakta." Mezarlığın uzak tarafını işaret ediyor. Birkaç süs ağacını ve sonsuz mezar taşı sırasını geçtikten sonra, ay ışığında biraz yola benzeyen bir aralık görebiliyorum. "Bu yol dışarı çıkıyor. Bir süre onu takip edip yeniden toplanacağız."

"Pekala."

Mezarlıkta sessizce ilerliyoruz, tek ses soğuk ve ıslak giysilerin bedenimize çarpması. Çeşmeden ve mezarlığın merkezinden uzaklaştıkça her şey daha da... köhne görünüyor. Mezarlar taştan ahşaba dönüşüyor ve eskisinden daha da sıkışık görünüyorlar ki bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim.

Burada bile fakirler kazıklanıyor. Taze toprağın üzerinden geçerken iniltilerimi bastırıyorum, çünkü bunun sadece batıl inanç olduğunu biliyorum, ama bu beni ürkütüyor.

Tabii sonra toplu mezara geliyoruz ve o zaman gerçekten çıldırıyorum. Bunu kim nasıl kabul edebilir? Sanki insan değil de atılmış oyuncak bebeklermiş gibi birbirlerinin üzerine dikkatsizce atılmış, beze sarılmış cesetlere dehşet içinde bakıyorum. "Bu da ne, Aron?" Kolunu tutup onu durduruyorum. "Anlamıyorum."

Siperdeki devasa ölü yığınının bakıyor ve beklediğim sert yorum gelmiyor. "Veba olmalı."

"Veba mı?" Boğazımda yükselen feryadı bastırmak zorundayım.

"Ya öyle ya da fakirlerin kendilerini gömecek paraları yok ve bu yüzden böyle oluyor." Aron ceset çukurunu işaret ediyor. "Sanırım veba düşüncesini tercih ederim."

"Ben bilmiyorum," diye tıslayarak ona karşılık veriyorum, o uzaklaşmaya başladığında yanında tırısyla yürüyorum. "Aron, eğer veba varsa ne yapacağız? Kara veba gibi mi? Sıçanlardan mı? Bundan başka vebalar da var mı?"

"Bilemem. Ben veba tanrısı değilim."

Doğru. Sağlık ve hastalık başka birinin uzmanlık alanıdır. "Yani bunlar o tanrı yakınlarda olduğu için mi oluyor? Onun görünüşü mü?"

Duraklıyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Sanki cevapları ben biliyormuşum gibi bunları sorup duruyorsun."

"Çünkü korkuyorum."

Aron bana doğru dönüyor ve beni şaşırtarak elimi kendi elinin içine alıyor, rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor ve adımlarını yavaşlatıyor ki ben de onun yanında yürüyebileyim. "Korkma. Ben senin yanındayım. Seni güvende tutacağım."

Yüzünü inceliyorum ve paniğimin bir kısmı azalıyor. Bu çılgın dünyada birinin yanında güvendeysem, sanırım onun yanındayım.

Şey...eğer onun Aspect'lerinden biri ortaya çıkıp beni öldürmeye çalışmazsa. Ama genel olarak, onu duymak güzel

anlayışlı ve pislik değil. "Teşekkürler, Aron. Bazen iyisin." Dallama bir şey söylemeden önce ekliyorum, "Ama sadece bazen. Bunun kafana girmesine izin verme."

Homurdanıyor. "Bütün gece çene mi çalacaksın yoksa buradan gidebilir miyiz?"

"Gitmeyi çok ama çok istiyorum," diyorum ona ve hevesimi gizleyemiyorum. "Katharn'ın hayranı değilim, çılgın büyüklükteki lağımının ya da kana susamış çetelerinin de. Aslında buradan başka bir yerde olmayı tercih ederdim."

"Sen ve ben ikimiz de." Yürürken bir an düşünüyor. "Neredeyse her yere."

"Buradan daha kötü ne var?" Pelerininin pislikle kaplı olduğu ve bacaklarıma çarptığı gerçeğini ya da yeterince derin nefes alırsam muhtemelen yakınlarda yığılmış ölümlerin kokusunu alabileceğim gerçeğini geçemiyorum.

"Tadekha'nın Kalesi."

Bu konuda sessizim. Tadekha çok tuhaf biriydi, doğru. Beni besledi ve giydirdi -ve tamam, seks delisi yaptı- ama bunu söylediğini duyunca şaşırdım. Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Benim ona dokunmam (ve onun bana dokunması) o kadar kötü müydü ki bunu tercih ediyor? Bu düşünce neden duygularımı incitti? Sanırsınız ki onu çok istekli ellerim yerine lanet olası bir kaktüsle ovuyorum.

Kibirli pislik.

Hâlâ o geceyi düşünüyor olmam ne kadar kötü? Yani, çok mu?

Her zaman mı?

Belli ki bu konuyu bu kadar düşünen bir tek ben varım. Ama boğazıma bir kahkaha tıkıyorum. "Evet. En kötüsü de buydu, değil mi?"

"Neredeyse ölüyordun ve yolculuğumuzu aniden sonlandırdın." "Hemen gitmemizi isteyen sendin! Nasıl Halatın çok kısa olduğunu bilmem mi gerekiyordu?"

"İkimizin de ayrılık hastalığından muzdarip olduğumuz gerçeğinden bahsediyordum, ama düşününce, neredeyse iki kez ölüyordun." Ses tonu tamamen ekşi.

Ben bu suçlamaya itiraz edemedim, mezarlıktan alçak, gıcırtilı bir inilti yayılıyor. Aron duraklıyor, bıçaklarından birini çıkarırken eli göğsüme gidiyor. Göğüs etime tehlikeli bir şekilde yaklaştığını belirtmek istiyorum ama yüzündeki ifade hiç de şakacı değil.

Burada tehlike var. Arkasına geçiyorum, saçlarımı okşayan rüzgâr dışında etrafımızdaki mezarlık sessizleşirken kalbim küt küt atıyor.

Gıcırdama sesi yine oluyor, ardından bir tırmalama geliyor. Çok garip. Sesin burada bir yeri yokmuş gibi geliyor ve gözlerimi kısarak karanlığın içinde anlamaya çalışıyorum. "Bu da ne?"

"Hsst," diyor Aron bana sert bir bakışla, sessiz olmam gerektiğini işaret ederek.

Sinirimi bastırıyorum, çünkü ses tekrar geliyor ve ardından bir tırmalama daha oluyor. Sonra daha fazla tırmalama.

O zaman tüm mezarlık tırmalama sesleriyle doluymuş gibi geliyor.

Midem huzursuzca sıkışıyor. Aron'a yaklaşıyorum. Ne olduğunu sormak istiyorum. Sıçan mı? Bir sürü fare mi? Bir böcek ordusu mu?

Ayağımın dibindeki mezarlardan biri titriyor, toprak hareket ediyor. Bir çığlık atıp geriye doğru sendeliyorum ve bunu yaparken dönüp başka bir tümseğin hareket ettiğini, üzerine yığılmış gevşek toprağın bir şey serbest kalabilsin diye yuvarlandığını görüyorum.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Tırmalama sesi mi? İnleme sesi mi? Tabutlarından çıkmaya çalışan insanlar.

Ölü insanlar.

O yönden gelen alçak, gürültülü bir inilti duymadan bir an önce, tamamen örtülmemiş toplu mezarı düşünüyorum.

"Aron," diye boğulmayı başararak elimi pelerinine sardım. "Artık gerçekten gitmek istiyorum."

Sık gibi bir yorum yapmak yerine başını sallıyor. ve kılıcını kınına sokar. Bekle, bunu önermemiştim. Beni korumasını istiyorum, lanet olsun. Kılıçla dövüşmeyi bilen o ve benim silah olarak kullanabileceğim bir şeyim bile yok-

Bir anda beni kalçalarımından yakaladı ve bir patates çuvalıymışım gibi omzunun üzerinden fırlattı. İtiraz etmedim. Kendimi sabitlemek için pelerininin iki avuç tutuyorum ve Aron patikadan aşağıya doğru koşarken, her hareketinde karnım omzuna çarparak "Koş!" diye bağıriyorum.

Önemli olan tek şey, her geçen an daha da kötüye giden bu yerden kaçmak. Aron büyük bir çift kapıdan koşarak çıkıyor ve bir adamın bağırarak uyarıda bulunduğunu duyuyorum. Aron durmuyor bile ve adam yanına koştuğunda, rahatça uzanıp adamın nefes borusunu eziyor ve sonra koşmaya devam ediyor.

Peki o zaman.

Aron mezarlıktan çıkıp karanlık tepelere doğru koşar. Katharn'ın ışıkları her sallanan adımda kararıyor ve

Ağaçlar yolun kenarlarında daha da sıklaşıyor, tepeler daha uzun ve gölgeli görünüyor. Midem itiraz etmeye başlıyor, boğazıma safra kaçıyor ama karşı koyuyorum. Şu anda hasta olamam. Hâlâ o korkunç, tırmalama seslerini ve iniltileri düşünüyorum. Dünyaya açık olan toplu mezarı. Ölülerin dirildiği düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor, ürpermeden duramıyorum.

Sonunda Aron yavaşlıyor ve zorlukla nefes alıyor. Beni omzundan çekip yere bırakıyor. "Yolun kenarında birkaç ölü olmadığı sürece güvenli bir mesafede olduğumuzu düşünüyorum." Etrafına bakıyor, yüz hatları sıkıntıyla buruşmuş, sanki ölümsüzlerden kaçmak onu rahatsız ediyormuş gibi.

Ben, titrememi durduramıyorum. Yere çöküyorum ve bir elimi alnıma bastırıyorum. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Neden? Koşmuyordun ki." Ama yanımda yere oturdu ve bir elini enseme koydu. "Hasta mısın?" Başımı salladığımda enseme ovarak beni rahatlatmaya çalışıyor.

Sinir bozucu olabilse de, kendi çapında çabaladığını biliyorum. Ayrıca, eli gerçekten iyi hissettiriyor. Midemin yatışmasını dileyerek gözlerimi kapatıyorum ve onun yakınlığına konsantre oluyorum. "Teşekkürler, Aron."

"Bu gece böyle bir şeyle karşılaşmayı beklemiyordum" diye itiraf ediyor ve sanırım "tüh, hata yaptım" demeye en çok bu kadar yaklaşıyor.

"Ölülerin dirilmesi normal mi? Bu dünyada?" Kollarımı ovuşturarak ürperiyorum. Dizlerimi göğsüme yaklaştırmak istiyorum ama alt bedenim kirli.

"Hayır. Bu iyi bir şey değil. Hem de hiç iyi bir şey değil."

"Az sözün kralı," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Hayır."

"Bu hiç iyi değil."

"Bu tüm tanrıların sürgün edildiği anlamına geliyor," diyor Aron düşünceli bir şekilde. "Sadece bazıları değil, hepsi. Bunun arkasındaki mantığı merak ediyorum."

"Hepiniz çok yaramaz çocuklar mıydınız?"

Homurdanıyor. "İtaatsiz olduğumuz için insanoğluna acı çektiirmek aptalca görünüyor."

Şok içinde ona bakıyorum. Bu Aron'un söyleyeceğı bir şey değildi. "Belki de senin saçmalıklarından bıktı ve evi temizledi. Fark ettin mi bilmiyorum ama ölümlülerin ne düşündüğü kimsenin umurunda değil. Yani, merhaba, sen de pek anlayışlı bir adam sayılmazsın."

"Mm." Düşünerek kaşlarını çatır. "Her şeye rağmen sahile gitmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Bence Spidae'yi ziyaret etmeliyiz."

"Spidae mi?" Kaşlarımı çatıyorum, bunu daha önce nerede duyduğumu düşünmeye çalışıyorum. "Bekle, onlar kader değil mi?"

"Kaderin üç lordu, evet." Başını sallıyor, eli boynumda sahiplenici bir şekilde dururken bile biraz endişeli görünüyor. "Onların kulesine gideceğiz ve cevapları orada arayacağız."

"Bekle, burada mı yaşıyorlar?" Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Yani... orada mı?" Dehşet içinde Katharn'ı işaret ediyorum. Eğer bir tanrı olsaydım, böyle bir yerin yakınına bile gitmek istemezdim.

"Hayır, karanın uzak uçlarında, Kül Denizi'nin ötesinde bir kuleleri var." Kıyafetlerini fırçalayarak ayağa kalktı. "İşte oraya gidiyoruz."

"Um?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Yani senin Aspect'lerinin peşinden gitmiyor muyuz? Diğer 'siz'leri ortadan kaldırmayacak mıyız? Bütün planın bu olduğunu sanıyordum."

"Planlar değişti." Bana elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. "Eğer tüm tanrılar sürgün edildiyse, bu dünya yavaş bir tempoyla keşfetmek için güvenli değil. En iyisi Spidae'yi ziyaret edelim ve cevapları çabucak alalım. Onlar bana yardım edecektir."

Sertçe yutkunuyorum. "Yani... Kaderleri ziyarete gideceğiz. Sence beni eve gönderebilirler mi? Seni cennete geri götüreceğimizi, böylece ben de kendi dünyama dönebileceğimi ve herkesin mutlu olabileceğini sanıyordum."

Aron bana sert bir bakış attı. "Kendini mi düşünüyorsun?"

"Şey, evet. Ben buraya ait değilim, bu yüzden amacım Eve. Senin de amacının bu olduğunu sanıyordum."

Alay ediyor. "Eve gitmenin benim için senden çok daha önemli olduğunu düşünmeliyim. Tanrı olan benim. Önce bana odaklanalım."

Sadece gözlerimi deviriyorum.

W Tekrar hareket etmeye başladık ve karanlık tepelere doğru ilerledik.

ağaçlar ve çalılıklar. Bu yol boyunca geniş bir patika var, ancak bariz nedenlerden dolayı bundan kaçınıyoruz, bunun yerine kros yapmayı tercih ediyoruz. Kayalık yamaçlara tırmanıyorum ve karanlıkta elimden geldiğince çalılardan kaçınıyorum, ama sonunda tökezlemeye başlıyorum ve ormanı kesen küçük, fokurdayan bir dereye rastladığımızda rahatlıyorum ve Aron burada durmamızı öneriyor.

Kıyıya doğru ilerleyip yüzümü yıkıyorum, e. coli, giardia ya da vahşi doğadaki bir akarsuda olabilecek diğer parazitleri düşünmemek için elimden geleni yapıyorum. Ne de olsa kanalizasyonda yüzdüğümünden daha kötü olamaz. Yüzüm temizlendikten sonra, giysilerimin geri kalanının ne kadar pis olduğunu fark ediyorum ve yıkayabilmek için hemen katları çıkarmaya başlıyorum. Kalçalarım kadar suya giriyorum ve fırçalamaya başlıyorum. Pelerinin, tozluklarım ve uzun tuniğimin etekleri pislik içinde ve ben onları tekrar giymeden önce temizlenmiş olacaklar, lanet olsun.

"Onlarla işin bitince benimkini yıka," diyor Aron.

Kafamı kaldırdığımda kıyafetlerini çıkarmış, önümde cırılçıplak kalmıştı. Solgun bir ihtişamı vardı ve

Yara izleri ve sertçe yutkunup gözlerimi kaçırıyorum. Onu süzmeyeceğim. Hem de hiç. Tadekha'nın Hisarı'nda ben onun üzerindeyken ve elleri kalçalarımın arasındayken o akşamı kesinlikle düşünmeyeceğim. Hayır efendim. "Buraya gelip onları kendin yıkamaya ne dersin?"

"Sen benim hizmetçimsin, unuttun mu?"

"Cevabım hâlâ hayır. Bana canlı ihtiyacın var, unuttun mu? Bana kalırsa biz eşitiz."

Görmezden gelmeyi tercih ettiğim kibirli bir kahkaha atıyor. Kıyafetlerini bana doğru fırlattığında, hemen onları toparlayıp ona geri fırlatıyorum ve bu da Aron'u güldürüyor. "Ruhunu sevdim, küçük ölümlü."

"İyi, çünkü bundan çok göreceksin," diye mırıldanıyorum ve titreyerek sudan çıkıyorum. Hava her geçen saat daha da soğuyor ve giysilerim beni pek ısıtmıyor. "Ateş yakabilir miyiz?"

"Ve dikkatleri üzerimize mi çekelim? Yola uzanıp, kartal gibi açılıp, üzerimize basmalarını mı bekleyelim?"

."

"Basit bir 'hayır' yeterli olurdu," diyerek araya giriyorum. "Ne zaman bir şey söylesem hıyar gibi davranmak zorunda değilsin, biliyorsun." Ama onun böyle biri olduğunu biliyorum. O kibrin vücut bulmuş hali. Kendime bunu hatırlatmak zorundayım. "Kendi kıyafetlerini yıkamanın tadını çıkar," diyorum işaret ederek ve banklarda toplanıyorum.

Sanki sürekli bir eğlence kaynağıymışım gibi bana sırtıyor ve kasıklarının hizasında suya giriyor. Tabii ki bu onun tanrısal ekipmanına çok dikkat çekiyor ve o suyun içinde kıyafetlerini yarı yüreklilikle karıştırırken ben o yöne bakmaktan özellikle kaçınıyorum. "Korkma, Faith. Güneş yakında doğacak ve o zamana kadar seni sıcak tutacağım."

"Güzel."

Aron devam ediyor. "Bir sonraki kasabaya gidip yolculuğumuzun bir sonraki ayağı için bir harita ve binek alacağız. Spidae'nin kulesinin yakınlarda bir yerde olmayacağını tahmin ediyorum."

Bu yüzden uzun bir yolculuğa hazırlanmalıyız." Sesi üzgün gelmiyor. Aksine, sanki bu bir yolculukmuş ve o da eğleniyormuş gibi memnun görünüyor.

Birimizin iyi vakit geçirmesine sevindim. Ben ise sadece yere yığılıp bir çocuk gibi ağlamak istiyorum. Sanki her arkamı döndüğümde biri bizi ya da sadece beni öldürmeye çalışıyor ve tüm bu dünya büyük bir ölüm tuzağı gibi geliyor. Evimdeki sessiz dairemi istiyorum. Sıkıcı masa başı işimi ve televizyondaki sıkıcı tekrarları istiyorum. Hayatımın sıkıcı ve monoton olduğunu mu sanıyordum? Belli ki delirmişim. "Güvenli", "sıkıcı" ve "sessiz" kavramlarına yeni bir değer veriyorum. Bunların her birini ve hepsini isterdim.

O falcıya hiç gitmemeliydim.

Pentacles Kralı - doğanın gücü gibi bir adam mı? Bir fırtına tanrısı dene.

Başlamak üzere olan bir yolculuk mu? Yılın yetersiz ifadesi.

Aşıklar mı? Düşündükçe ürperiyorum. Nefret mi ediyorum yoksa içim acıyacak kadar çok mu istiyorum emin değilim.

Kendimi biraz sarsıyorum ve Aron'un söylediklerine konsantre olmaya zorluyorum. "Bir yolculuğa çıkmak için çok hazırlık gerekir, Aron."

"Biliyorum. İşte bu yüzden bineklere ve malzemelere ihtiyacımız var. Dikkatini ver, Faith."

"Hangi parayla? Omos bana paranız hakkında yanlış bir şey öğretmediyse, bir ya da iki han odasına yetecek kadar paramız var ama öyle büyük bir şey değil." Kemerimdeki küçük bozuk para kesesini çıkarıp açıyorum ve garip paraları sayıyorum.

"Gerekirse woales çalacağız." "Woales?"

"Herkesin bindiği büyük yaratıklar mı?"

"Kara hipopotamları mı? Tamam." Bir isimleri olduğunu fark etmemiştim. Tabii ki var. "Bir tane alamayacağımıza emin misin?"

"Paramız olmadığını kendin söyledin. Her şeyi çalışıyoruz." Aron bir an düşünür. "Erzak da çalışıyoruz. Silahlar da. Alabileceğimiz her şeyi alabiliriz."

"Sen ciddi misin? Arkadaşlarını kulelerinde ziyaret etmek için hırsızlık mı yapacağız? Bunun büyük adamın senin için koyduğu kurallara aykırı olduğunu düşünmüyor musun? Bir insan olarak kendini geliştirmen gerekiyordu, suç dolu bir hayata yönelmen değil." Ayağa kalktım ve ıslak pelerinimi karanlıkta en yakın dala astım.

"Bah. Yüce Baba benim kusurlarımı temizlemek istiyor ve hırsızlık bunlardan biri değil. Ben fırtına ve savaş tanrısıyım. İhtiyacım olanı elde edemezsem, sanırım her zaman evlerini şiddetli bir tufanla yıkamakla tehdit edebilirim. Ya da benimle birlikte savaş meydanına gelmelerini ve woales için savaşmalarını talep edebilirim." Düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor.

"Biliyor musunuz? Bunların hepsi kulağa korkunç geliyor. Hırsızlıkla devam edelim. Tanrım. Seçeneklerimiz arasında en az kötü olanın bu olacağını hiç düşünmemiştim." Başımı sallıyorum, kalan giysilerimi kuruması için asıyorum ve sonra giyecek yeni bir şeyler bulmak için ne yazık ki küçük olan çantamı karıştırıyorum. Üşüyen kığım dışarıda ve beni örtecek sıcak bir şeye ihtiyacım var.

Ayrıca, banyodan sonra Aron'un yanında çıplak olmak tuhaf hissettiriyor. Şehvet gibi insani şeylere karşı vurdumduymaz olduğundan oldukça eminim - şehvetten başka bir şey olmayan diğer Aspect'i hariç - ama ben, onunla nerede durduğumu anlamakta zorlanıyorum.

"Sesin üzgün geliyor, Faith." Kıyıya geri dönüyor ve sanki onları asmam gerekiyormuş gibi ıslak giysilerini bana uzatıyor. Onları almadığımda, sanki sorun çözülmüş gibi aynı daldaki ıslak giysilerimin üzerine atıyor ve bir kızgınlık lanetini ısırmak zorunda kalıyorum. "Bu iyi bir plan."

"Senin için belki. Peki ya çaldığınız insanlar?"

Homurdanıyor. "Eğer Katharn'ın aptalları gibilerse, onları eşyalarından kurtarmaktan memnun olurum. Onlara bir ya da iki ders verilmesi gerekiyor. Ne tür hain aptallar bir tanrıyı öldürmeye çalışır?"

Görünüşe göre birçoğu, çünkü son zamanlarda tanıştığımız insanların yarısının gündemi bu gibi görünüyor. "Eğer onlar

Katharn halkı gibi, onlardan çalmak konusunda kendimi kötü hissetmeyeceğim," diye itiraf ediyorum. "Ama ya daha çok Omos gibilerse? Ya beslemeleri gereken çocukları olan anne ve babalarsa ve biz ortaya çıkıp paralarını ve atlarını talep edersek?"

Aron bana inanmaz bir bakış attı. "Zaten acı çekenleri sakat bırakacağımı mı düşünüyorsun? Beni ne tür bir adam olarak görüyorsun, Faith?"

"Kibirli biri mi?" Kollarımı yeni tuniğimin kollarından geçiriyorum.

"Kibir bencillik ya da zalimlik değildir," diyor ve çantasından bir tunik çıkarıp bana uzatıyor. "Bunu giy. Hâlâ titriyorsun."

Teklifi beni şaşırttı ve duygulandırdı. "Peki ya sen?"

Omuz silkiyor. "Soğuğu senin kadar hissetmiyorum. Ve eğer hissetmeye başlarsam ısınmak için birbirimize sokulabiliriz. Şimdi uyuyacak mısın?"

Neredeyse uyumamı istiyor gibi. Konuşmaktan yorulduğu için mi? Yoksa bana sarılmak istediği için mi? Bu düşünceyle yüzüm kızarıyor ve aklımdan atıyorum. Muhtemelen o yüzden değildir. "Güvenli mi?"

"Yeterince güvenli ve yarınki yolculuk için iyice dinlenmiş olman gerekiyor." Bir ağacın gövdesine yaslanmış oturuyor, bir kolu taht gibi kalın bir köke dayanıyor ve toprakta çıplak olduğu gerçeğini neredeyse görmezden gelebiliyorum. Hâlâ muhteşem ve heybetli görünüyor ve bana doğru bir el hareketiyle ona katılmamı işaret ettiğinde katılıyorum.

Tuniğini kucağının üzerine nazikçe yayıyorum, böylece çıplak sikine ve taşaklarına sokulmuyorum ve sonra ona doğru kayıyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Tehlikede olursak beni uyandır." O kadar da yorgun olduğumu sanmıyorum ama kolunu omuzlarıma doladığında göz kapaklarım ağırlaşıyor.

Yine de hemen uykuya dalmıyorum. Kıçımın altında bir taş var ve Aron'un omzu kaslarla dolu. Ayrıca saçlarımla oynamaya başladı ki bu... dikkatimi dağıtıyor. Önceki banyolarımızı düşünüyorum. Düşünüyorum.

Tadekha'nın Kalesi'ndeki o geceyi de. Dostum, gerçekten düşünecek yeni bir şeye ihtiyacım var, çünkü Aron'u süzmek hiçbir yerde iyi sonuçlanmayacak. Zaten ilgisiz olduğunu gösterdi.

Esniyorum.

"Uyu artık," dedi bana.

"Deniyorum. Benimle konuşmayı bırak." "Sen uyuduğunda konuşacağım."

Onu yanından dürtüyorum ve rahat etmek için elimden geleni yaparak ona doğru kayıyorum. Etrafımız neredeyse çok sessiz ve buraya gelene kadar kasabanın ne kadar gürültülü olduğunu fark etmemiştim. Rahatsız edici bir sessizlik var ve ne zaman uzaktan bir ses gelse -bir dalın kırılması, çalıların arasında hareket eden bir hayvan- geriliyorum.

"Neden korkuyorsun?"

"Bir düşüneyim. Hem eli meşaleli kızgın bir grup hem de ölümsüzlerle dolu bir mezarlık tarafından kasabadan kovalandık. Tanrım, korkacak ne olduğunu hayal bile edemiyorum."

Yüzümü dürtüyor, Aron'un şakacı olma çabası. "Burada Balta'nın Aron'uyla birliktesin. Hiçbir şey sana zarar veremez."

"Mmm. Nasıl oluyor da sen Balta'nın Aron'u oluyorsun ve ben seni henüz bir balta kullanırken görmedim? Ya da göz bandı taktığını?"

"O halde varlığımı herkese duyurmalı mıyım? Gelip çapamı öldürerek şanslarını denemelerini mi talep etmeliyim?"

"İyi noktaya değindin." Tekrar ona yaslanıyorum. "Spidae kulesinde güvende olacak mıyız?"

"Hayır."

"Benim için biraz şekerle kaplayabilirsin."

Saçlarımla oynamaya devam ediyor. "Neden? Sana asla yalan söylemeyeceğim. Bu başka bir Aspect'in işi."

Har de har. Tekrar ona doğru kayıyorum, elimi nereye koyacağımdan tam olarak emin değilim. Göğsüne ya da kalçasına yaslamak istiyorum ama bu biraz fazla mahrem görünüyor. "Peki neden

güvenli mi? Kırsal kesim bizi öldürmek için bekleyen insanlarla mı dolu?"

"Hiç de değil. Burası vahşi topraklar." Aron düşüncelere dalar. "Orada hiçbir ölümlü yaşamaz. Dağlar iğrenç yaratıklarla ve onlar tarafından çoktan ele geçirilmiş yerlerin kalıntılarıyla dolu. Kimse o topraklara girmeye cesaret edemez, işte bu yüzden Spidae'ler orada. En gözü kara hacılar dışında herkesten korunuyorlar."

"İğrenç yaratıkları" düşününce ürperiyorum. Sadece hayal edebiliyorum. "Yani bizim de oraya gitmememiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Aradığımız cevapları alacağımız yer burası."

"Yaşasın."

Homurdanarak onaylıyor ve beni kendine doğru çekiyor, açıkta kalan tenimi daha sıcak tutmak istercesine kumaşları üzerime örtüyor. "Bu kolay bir yolculuk olmayacak. Hadi uyu."

İtaatkâr bir şekilde gözlerimi kapatıyorum. "Ben uyurken ne yapıyorsun?"

"Sanırım." "Ne hakkında?"

"Birçok, birçok şey."

Esnerken onu tekrar dürtüyorum. "Ne gibi?"

Aron iç geçirir. "Bu ölümlü diyarı nasıl geride bırakacağım. Bağlarımızdan nasıl kurtulacağım. Diğer Unsurlarımın nerede olduğunu ve zaferi garantilemek için onları en iyi nasıl pusuya düşürebileceğimi, çünkü senin pek savaşçı olmayacağın açık."

"Vay canına, iyi ki sormuşum." Bir noktada önümdeyken durmayı öğrenmeliyim.

"Ben daha çok diğer Unsurları düşünüyorum. Beni yenmenin yollarını düşünüyor olacaklar, bu yüzden hazır olmalıyım. Senin hayatın benimkine bağlı." Ve yine saçlarımla oynuyor.

Bu, hissettiğim kızgınlığın bir kısmını yatıştırıyor. Benden bahsettiğini fark ediyorum ve tüm kibrine rağmen bu Aron'a özgü bir şekilde tatlı geliyor. Denediğini biliyorum. Biliyorum.

Kendinden başkasını düşünmek onun doğasına aykırı ve ona karşı daha sabırlı olmalıyım ama ben de insanım ve Aron tam bir baş belası olabiliyor. Ama ona biraz daha yaklaşıyorum, çünkü sıcak ve adama karşı biraz daha şefkatli hissediyorum. "Bana nasıl dövüşüleceğini öğretmelisin," diyorum ona esnemeler arasında.

"Seni çapam olarak almadım çünkü sen bir savaşçıydın." Sanki elimde bir kılıç olduğu düşüncesi son derece komikmiş gibi eğlenmiş görünüyor.

Onu tekrar dürtüyorum. "Bir sürü seçeneğin varmış gibi davranıyorsun. Hatırladığım kadarıyla tek gönüllü bendim ve senin beynin Cennet'ten kovulmanın etkisiyle hâlâ bulanıktı." Ellerimi gözlerimin üzerine koydum ve derin bir ses tonuyla onunla alay ettim. "Bakın, ben Aron'um ve insanlar gibi uyumayı bilmiyorum."

Yan tarafımı çimdikliyor ve bir ciyaklamayı ısıriyorum, ama göğsünden gelen kahkahayı hissedebiliyorum. "Görüyorum ki bana karşı ateş dolusun."

"Elbette. Benim küstah tavrım karşısında hiçbir şey yapamazsın," diyorum uykulu bir sesle ve bu kez ellerimi indirdiğimde birini göğsüne koyuyorum. Neden olmasın ki? "Bana mahkumsun."

Aron homurdanıyor.

"Ben ciddiylim," diyorum ona. "Nasıl dövüşüleceğinin temellerini bilmeliyim. Süslü şeyler değil. Sadece kendimi koruyacak kadar. Bu dünya benimkinden çok daha tehlikeli. Ve eğer Dünya'da olsaydın, sana araba kullanmayı ve banka kartı kullanmayı öğrettirdim. Sen de aynısını benim için yapmalısın."

"Bunu düşüneceğim."

Karnını okşadım. "Kendini zorlama."

Kahkahası ağaçların arasından yuvarlanıyor ve ben gülümseyerek uykuya dalıyorum.

Sert bir şey beni d rt erek uyandırıyor ve inleyerek döndüğümde bir ağız dolusu yaprakla karşılaşıyorum. Kekeleyerek doğrudum, ağrıyan kaslarımdan irkildim ve

yanadımdaki kalıntıları siliyordum. Hâlâ ormandayız ve bir şekilde uykuya dalmayı ve birkaç saat uyuklamayı başardım. Ağaçların arasından süzülen solgun ışığa bakılırsa saat oldukça erken. Aron'un tuniğinden bir avuç alıp yastık olarak yanadımda altına bastırıyorum ve tekrar uzanıyorum.

Sert şey beni tekrar dürtüyor. Döndüm ve ters ters baktım. Aron tepemde duruyor, botu kıcımdı dürtüyor. Yemin ederim, bu adam. "Senin derdin ne Aron?"

"Nasıl d v ş leceğini öğrenmek istiyordun. Sana göstermeye karar verdim." Bileğini sallayarak yalvarır gibi bir hareket yaptı. "Ayağa kalk."

"şu anda mı?"

"Aklınızda daha fazla zaman var mıydı? Başka bir kalabalık tarafından kuşatıldığımızda mı? Belki de  l ler mezarlarından sürünerek çıkmayı bitirip geldiklerinde?" Kınından bir kılıç çıkartıyor ve başparmağını keskin bir kenarda gezdirerek kılıca hayranlıkla bakıyor.

Ayağa kalkmayı başarıırken "Tanrım, tam bir pislisin," diye mırıldandım. Uykumdan kalan kir ve yapraklarla kaplıyım.

Ağaçların altında ve her yerim ağrıyor. Dün gece at alma fikrine pek sıcak bakmıyordum ama bugün? Eğer daha fazla yürümek zorunda kalmayacaksam bugün her şeye varım. "Tamam. Kalktım. Bana nasıl silah kullanılacağını göster."

Sanki akla gelebilecek en aptalca şeyi s ylemi im gibi dudağı kıvrılıyor. "Hepsini bir günde  ğrenemezsin."

Sanki aptalmı ım gibi. Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum, sinirli duru um salarımdayan alnıma dökülmek için o anı seçen yaprak tarafından geçersiz kılınıyor. "Bunu biliyorum. Sadece bana bugün neler yapabileceğini göster."

" nce bana ellerini göster." Kılıcı bir elinde gelişigüzel çeviriyor ve sonra toprağa saplıyor, sonra bana yaklaşıyor.

İki elimi de avuç ilerim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum ve bir sonraki hakaret turunu bekliyorum. Ne de olsa bu Aron.

Ellerimden birini avucunun içine alıyor ve gözlerine yakla tırıp inceliyor. Ba parmağı avucumun üzerinde geziniyor ve içimde gıdıklanma hissi uyandırıyor. Sarsılarak uzaklaşmak istiyorum ama yapmıyorum. Kıpırdamadan duruyorum. "Ne arıyorsun?"

"Nasır. Sende hiç yok." Bakı larımla bulu tuğunda ağzı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bu beni neden  a ırtıyor bilmiyorum."

"Benim dünyam gerçekten çok farklı. Mecbur kalmadıkça kimse elleriyle alı mıyor. Masa ba ı i lerimiz var. Katipler, k tipler gibi." Bu büyük bir genelleme ve gerçekten hala elleriyle çalışan çiftçiler ve işçiler hakkında bir tartışmaya girmek istemiyorum. Bence onlar bile onun gibi nasırla mazdı. Şu anda bile, elinin benimkine değdiği yerde, silahları kavramaya alı kın olduğu elinin sert pedlerini hissedebiliyorum. Yine de iğrenç hissetmek yerine, tutu unun ne kadar yıpranmış olduğu beni garip bir şekilde tahrik ediyor.

Bu da Tadekha'nın ağaçların arasında bekliyor olma ihtimaline karşı   pheyle etrafıma bakmama neden oluyor. Ama beklemiyor ve Aron bana sadece meraklı bir bakış atıyor. "Bir sorun mu var?"

"Hayır." Elimi onunkinden ekiyorım. "Peki kılıcını kullanabilecek miyim?"

Başını sallıyor ve bir ağacın altında zorlukla geçen bir geceye rağmen Aron'un her zamanki gibi muhteşem görüldüğünü fark ediyorum, pürüzsüz siyah saçları gevşek bir kuyruk halinde geriye doğru toplanmış. Kıyafetleri kırıkmamış bile, piç kurusu. "Sana kılıç yok. Bileklerin çok narin. Hançerlerle başlayacağız."

Bıçaklarını deniyoruz ve çok geçmeden ikimiz de silahlar söz konusu olduğunda bende olmayan beceri ve nişan alma yeteneğine sahip olmanız gerektiğini anlıyoruz. Onları fırlatıp hedefi vuramıyorum. Birini saplamak için çok yakın olmam gerekiyor ve o zaman bile Aron tekniğimden memnun değil. Hançerleri karıştırıyor -bu lanet şeylerden nasıl bu kadar çok edindiğini bilmiyorum ama yemin ederim yarım düzine kadar var- ve bana uygun olduğunu düşündüğü hiçbirini bulamıyor. "Bunların hepsiyle berbat oynuyorsun."

"Vay canına, güven oyu için teşekkürler."

"Yalan mı istiyorsun, gerçek mi?"

Derin bir iç çekiyorum, çünkü ikimiz de gerçeği istediğimi biliyoruz. Kendimi savunabilmem gerekiyor ve eğer samimi değillerse iltifatlar beni bir yere götürmez. "Peki ne yapacağız? Kılıç çıktı. Hançerler dışarıda. Pelerininin altında bir yerde bir kutu topuz taşıyorsan, ben mahvoldum."

"Bir topuz senin için zor olur. Çok ağırdırlar."

"Kastettiğim bu değildi ama öğrendiğim iyi oldu."

Aron düşünceli bir şekilde çenesini kaşır. "Bir yay, belki?"

"Çünkü bıçaklarla çok iyi nişan alırım."

Bana ok ve yay mı vereceksin?" Yenilmiş bir şekilde karşılık veriyorum. Yere oturuyorum, terliyorum, bitkinim ve silahlar konusunda usta olmadığım için kendime kızıyorum. Kendini savunmanın bu kadar zor olacağını kim bilebilirdi? Beceriksiz olmayı bekliyordum ama o kadar beceriksizdim ki bıçaklardan birini tutmaya çalışırken parmaklarımı bile kestim. Alnımdaki teri silkeliyorum, kendimi oldukça acınası hissediyorum. "Aptallar için bir silaha ihtiyacım var."

Parmaklarını şıklatır. "Tabii ki."

Başımı kaldırdım, öfkeliydim. Elbette ne demek istiyor? Ama Aron dalgın dalgın ağaçlara doğru ilerliyor ve birkaç dakika sonra elinde büyük bir dalla geri dönüyor. "Bir asa mı?"

Onu inceliyor. "Asa olmak için çok kısa olabilir ama işe yaramasını sağlayabiliriz." Dalından bir dal koparıyor, sonra bana uzatıyor. "Gel, bir dene."

Ayağa kalkıyorum ve kollarım ağrıyor ve sızlanmak istiyor olsam da yine de deniyorum. Ne de olsa silah öğrenmek benim fikrimdi. O bana öğretmek için zaman ayırırken, silahları beceremediğim için sızlanıp duramam. Böylece elime aldım. Tahta o kadar da pürüzsüz değil ve avuç içlerimi yırtıyor ama ağırlığı fena değil. Göğsümün ortasına kadar geliyor ve bir ucunda yumrulu, çirkin bir düğüm var. "Tamam, bu bir asa. Bunu nasıl yapacağım? Neresinden tutacağım?"

Aron bana aptalmışım gibi bakıyor. "Onunla insanlara vuruyorsun." "Yani, etrafta dev bir sopayla mı dolaşıyorum?"

Ve insanlar bunu sorun etmiyor mu?" Sonra tekrar, etrafta dolaşılıyor kılınma ile Silahlar, ama I hissetmek gibi a dolaşan kız ve KIRSAL ile a dev Sopa nazik .

bariz çığlıklar atıyor.

Düşünceli bir bakış atıyor. "Onu süsleyebiliriz. Ucuna birkaç tılsım ya da süs atarız, böylece bir silah yerine bir gösteriş gibi görünür. Sonra da yumuşak bir dişi için seni kovduklarında bununla onlara vurursun." Ucundaki düğüme dokunuyor. "Özellikle de bu kısmıyla."

"Yani... Bununla insanlara sopa gibi mi vuracağım?" Kollarımın arasına alıp bir ucundan tutuyorum. Sopa olmak için biraz fazla uzun, bu yüzden tutuşumu ayarlıyorum ve dikkatli bir şekilde yarım sallıyorum. Bileklerimi zorluyor ama sanırım yapılabilir. "Sanırım bununla bir sayı turu yapabilirim. Gençken softball oynardım."

Aron, "Bu şekilde tutarsan bileklerini kırarsın," diye uyarıyor.

"O zaman bana bilek desteği yapın, Bay Silah Uzmanı."

"Bir silah ustasına benziyor muyum?"

Asayı tekrar yere bırakıyorum, ağırlığıyla oynuyorum. "Bana sorarsan kafasına sopayla vurulmak isteyen birine benziyorsun," diye mırıldanıyorum.

Başını arkaya atar ve güler. "Bu kadar yumuşak birine göre çok saldırgansın, Faith. Bunu sevdim."

Sözleri beni telaşlandırdı. Az önce kafasına vurmayı teklif ettiğim için bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim ama o bir savaş tanrısı. Belki de bu şey onu tahrik ediyordur. "Çok tuhaf bir adamsın, bunu biliyor muydun?"

"İlk hatan benim bir erkek olduğumu düşünmen," diyor Aron ve gözleri eğlenceyle parlıyor, içlerinde küçük kıvılcımlar çakıyor ve bana şimşeği düşündürüyor.

Tabii ki bunu görmek beni biraz ürpertiyor. O bir tanrı. Şakalaşıyoruz ve o da benim gibi çamurlanıyor diye aynı olduğumuz anlamına gelmez. Bazen unutuyorum. Dokunduğumuzdaki elektrik yüküne o kadar alıştım ki artık farkına bile varmıyorum. Onu yıkarken de fark etmemiştim.

Tanrım, neden onu hep çıplak düşünüyorum? "Şu anda çok fazla sorunum var," diyorum kendi kendime nefesimin altında. "Ve hepsinin adı Aron." Ona bir bakış fırlatıyorum ama yüzünde hâlâ o spekülatif, gözleri parlayan şimşek ifadesi var ve bakışlarımı kaçırıyorum. "Gitmeliyiz," diyorum yüksek sesle. "Biri peşimizden gelirse diye."

"Gerçekten." Sesi düşünceli geliyor ama hareket etmiyor.

"Sopamla daha sonra pratik yaparım," diyorum ona ve Bana yaklaştığında bile göz temasından kasıtlı olarak kaçınıyorum. Dalın kendisine odaklanıyorum, o yanımda dururken özellikle düğümlü bir noktayı karıştırıyormuş gibi yapıyorum, bakışları hala yüzümde sabit... ya da vücudumda. Ne düşündüğünü merak ediyorum.

Acaba bana dokunacak mı?

Tadekha'nın Hisarı'ndaki o geceyi hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor. Sikine aç bir fahişe gibi kucağında nasıl süründüğümü, siki için nasıl yalvardığımı. Bunu mu düşünüyor? Benim bir

Silah onu tahrik mi ediyor? Bir şey söylemesini, bir şey yapmasını bekliyorum ve farkındalıkla diken diken olmaya devam ediyorum. Beni izlediğini biliyorum.

Karnım gurulduyor, sesi sabahın erken saatlerindeki sessizlikte çok yüksek.

Aron döner ve uzaklaşır. "Biz ayrılmadan önce yemek için birkaç dakikan var. Bunu yapmanızı öneririm çünkü bir daha durmayı planlamıyorum."

A Ron yanılıyor tabii ki. Birkaç saatliğine de olsa tekrar durduk.

Hava sisli bir yağmura dönüşür, bu da Giysilerimiz tenimize yapışıyor ve her şey nemli. Kırsal bölgeyi kesen çamurlu, çukurlu bir yol var ama biz bundan kaçınıyoruz. Yolda yürümek muhtemelen ağaçların ve çalıların arasında sürünmekten daha kolay olurdu, Katharn hala uzak ufukta olduğu için şu anda yaptığımız şey bu, ama arada sırada birileri at üstünde ya da at arabasıyla geçiyor ve ben de yolun yanında yürümekten şikayet etmiyorum.

Aron bazı konularda oldukça bilgisiz olsa da, konu bizi güvende tutmak olduğunda haklı.

Tam o günkü yürüyüş limitimi doldurmak üzereyken ufukta küçük bir çiftlik beliriyor. Sürülmüş devasa bir tarlanın ortasında kare şeklinde bir kulübeden fazlası değil ama Aron orayı işaret ediyor. "İşte oraya gidiyoruz."

"Kulağa hoş geliyor." Burası bana oldukça çıplak görüldüğü için "atları ve malzemeleri çalmak" şeklindeki ana planından pek emin değilim ama sorumlu olan o ve tartışamayacak kadar yorgunum.

Çorak tarlaların arasından geçiyoruz ve elimde olmadan en hüznü görünen ekinlere sahip olduklarını fark ediyorum

insanoğlunun bildiği. Buradaki toprağın çoğu kaya gibi görünüyor ve bitkiler çamur ve çamurla boğulmuş ve solmuş görünüyor. Ayaklarım özenle işlenmiş sıralara batıyor, simetrilerini bozuyor ve Aron'un arkasında epeyce sendelememe neden oluyor. Onun ayakları havadan yapılmış sanırsınız. Çamuru fark etmiyor ve yağmur bile onu benim gibi ıslatmıyor gibi görünüyor.

Durakladığında derin bir iç çektiğini duyuyorum. Ona yetişiyorum, ona ayak uydurmamı istiyorsa insan hızında yürümesi gerektiğini söyleyecektim ki bana bakmadığını fark ediyorum. İlerideki çiftlik evine bakıyor ve ben de onun yanında durup bakıyorum.

İlk başta, neye bakmamız gerektiğinden tam olarak emin değilim. Her şey bana yabancı. Duvarlar çamurla sıvanmış taşa benziyor ve çatı sazdan yapılmış. Uzakta, bir tür ahır olabilecek ikinci bir kulübe var, yanında saman çiğneyen şişman bir kara hiposu var, bacakları çamurla kaplı. Sonra onları görüyorum.

Kulübenin önünde bir adam ve kadın var, su birikintilerinden birinde diz çökmüş başlarını eğmişler. İkisi de inanılmaz derecede zayıf ve kirli, kıyafetleri solmuş ve yoksul. Kadın kundakta bir bebeği göğsüne bastırmış, karnı kocaman ve bir çocuk daha yolda. Adamın iki yumruğu da Aron'un sembolü olan kalbinin üzerinde, sanki göğsüne görünmez bir balta tutuyormuş gibi.

Oh.

"Bak," diyorum Aron'a parlak bir şekilde. "Süper hayranlar."

Bana karanlık bir bakış atıyor ve ilerlemiyor. Biz orada dururken bile yağmur daha şiddetli yağıyor gibi görünüyor. Yağmuru görmezden geliyorlar ama kadının üzerine su damlarken titrediğini ve bebeğin ağlamaya başladığını görebiliyorum.

Aron'a bakıyorum. Sanki bütün planları altüst olmuş gibi oldukça sinirli görünüyor. "Neden yaklaşmıyoruz?" Eğilerek fısıldıyorum.

Gözlerini çiftten ayırmadan bana doğru eğiliyor. "Kim olduğumu biliyorlar."

"Tam olarak uyum sağlayamıyorsun," diye belirtiyorum. Şu anda bile saçlarımdan gözlerime su kaçıyor ama Aron sadece hafifçe buğulanmış ve her zamanki gibi ezici derecede seksi görünüyor. En azından ağzını açana kadar seksi. "Ve o kadar da tehlikeli görünmüyorlar."

"Başkalarına uğradığımızı söyleyecekler."

"O zaman onlara yapmamalarını söyle," diye fısıldıyorum. "Sen bir tanrısın. Senden korktukları çok açık." Bebek daha yüksek sesle feryat ediyor, ama Aron hâlâ kıpırdamıyor, sadece kaşlarını çatarak onlara doğru bakıyor.

"Lütfen, Fırtınaların Efendisi," diye seslenir çiftçi. "Bizler senin sadık kullarınız. Bizi kutsa."

Çukur gözlü kadın bize dehşetle bakıyor, bebeğini daha sıkı tutuyor ve sonra öne doğru eğiliyor, sanki çamura secde etmeye hazırmış gibi ama koca karnı buna engel oluyor.

Oh be. "Hadi," diyorum Aron'a, onu elinden tutup dokunmanın verdiği haz dolu küçük sarsıntıyı görmezden gelerek. "Geliyor," diyorum çifte. "Akşam yemeği ve kuru bir yer karşılığında herkes için kutsama."

"İnanç," diye uyarıyor Aron beni.

Onu ileri doğru sürüklerken bile ona ters ters bakıyorum. "Yeni plan. Çalmak yerine neden sana tapanların sana bir şeyler hediye etmesine izin vermiyorsun? Ya da en azından bize bir barınak verip yağmurdan kurtulalım?"

"Tehlikeli olabilirler."

"Açlıktan ölüyorlar," diye işaret ediyorum ona, elimle bataklık alanı göstererek. "Şuna bir bakın. Onlar çiftçi. Buradaki mahsulle para kazandıklarını mı sanıyorsun? Kibrin kişileşmiş hali olduğunun farkındayım ama küçük bir bebekleri var ve ıslanıyor."

Bakışları karşısında korkudan titreyen çifte bir göz atıyor. "Pekâlâ. Ama eğer bu bir tuzaksa, senden hiç hoşnut olmayacağım, Faith."

"Peki. Bunun bir düzmece olduğu ortaya çıkarsa tüm suçu kabul edeceğim," diyorum ona. "Artık içeri girebilir miyiz?"

"Lütfen içeri gelin," diye sesleniyor adam, diz çöküp yağmura rağmen başını çamura dayayarak. "Sizi ve eşinizi onurlandırmamıza izin verin, Fırtınaların Efendisi."

Onları zaten seviyorum. "Eş", "tart "tan çok daha iyi. Aron'a cesaretlendirici bir gülümseme daha veriyorum, o da başını sallayarak onaylıyor ve içeri girerken elimi sıkıyor.

Kadın ayağa kalkmaya çalışırken bana minnettar bir bakış atıyor, çamur ve yağmur damlıyor, bebeği ağlıyor. Hem o hem de kocası kapıda bekliyorlar, gözleri kocaman. İçeri girmeleri için elimle işaret ediyorum. "Önden buyurun lütfen."

"Bir tanrının önünde yürüyemeyiz," diye fısıldıyor kadın, bir yandan ağlayan bebeğini kucağına alırken bir yandan da göğsünün üzerinde Aron'un sembolünü yapmaya çalışıyor.

"Yapmıyorsunuz. Sadece onun rahat etmesi için yolu hazırlıyorsunuz," diye onları rahatlatıyorum, sanki bize bir iyilik yapıyorlarmış gibi konuşmaya çalışıyorum.

Aron'a bakarlar ve o da başıyla onaylar. "Eşim ve ben ateşinizin başında otururduk."

"Elbette, Fırtınaların Efendisi. Neye ihtiyacınız olursa." Bu ikisi çok gergin. Zavallılar kendilerini tekrar yere atmaya hazır görünüyorlar, sonra Aron kollarını kavuşturup kulübeye yöneldiğinde iki kez düşünüyorlar.

Takip etmeye başlıyorum ama Aron elini önüme koyarak önce onun gitmesi gerektiğini işaret ediyor. Kılıcını çıkarıyor ve herkesin bizi öldürmek istediğini hatırlıyorum. Doğru ya. Ölümsüz adamın önce girmesi daha iyi. Hepsi içeride kaybolurken uzun bir süre bekliyorum, yağmur üzerime sıcıyor ve sonra Aron nihayet kapıda beliriyor ve başını sallayarak her şeyi onaylıyor.

Tanrıya şükür.

İçeri giriyorum, hava nemli ve dumanlı ama artık yağmur yok, o yüzden kabul ediyorum.

Kulübenin içi karanlık olsa da temiz. Yerler toprak, ama odaya hakim olan bir duvar boyunca uzanan taş bir ocak var ve içinde bir kazan var.

üzerinde fokurdayan lezzetli kokular. Ocağın karşısında ahşap bir masa duruyor ve kırımlerden ipler halinde otlar ve kurutulmuş kökler sarkıyor. Bir tarafta bir yatak ve beşiğıyle birlikte bebek için düzenlenmiş ikinci bir küçük oda görüyorum. Bir köşede istiflenmiş mal fıçıları ve çiftlik aletleri var ve her yerde dağınıklık var, ama rahat görünüyor.

"Eviniz çok güzel," diye teklif ediyorum, sırlıklam pelerininin kapüşonunu başımdan sıyrarak. Yağmurdan kurtulmak iyi hissettiriyor.

Aron bana deliymişim gibi bakıyor ve iki çiftçi başlarını eğiyor, hâlâ korktukları belli.

"Erzağı ihtiyacımız var," diyor Aron onlara buyurgan bir tavırla. "Yolculuk için yiyecek ve içecek. Bir binek. Ve eşimin banyoya ihtiyacı var."

"Dostum, tanıştığımız herkese banyo yapmam gerektiğini mi söyleyeceksin? Beni komplekse sokacaksın." Sırtına bir surat yaptım.

"Sen kokmayı bırakana kadar yapacağım."

"Kokmuyorum," diyorum ona, kolumu burnuma götürüp içime çekerek. "Ben... Tanrım, tamam, hâlâ lağım gibi kokuyorum." Boğazımda safra birikiyor ve elimi havada sallayarak boğuluyorum. "Boş ver."

Aron eve girer ve en iyi sandalyeyi, muhtemelen hamile kadının için olan ateşin yanındaki sandalyeyi alır. Koltuğun kenarına oturur ve hâlâ yerlerinde duran iki korkmuş çiftçiye buyurgan bir şekilde bakar. "Eee? Bize yardım edebilecek misiniz? Yoksa bana karşı mı çalışıyorsunuz?"

"Asla, Fırtınaların Efendisi." Adam dizlerinin üzerine çöküyor ve alnını yere bastırıyor. "Lütfen. İhtiyacınız olan her şeyi size vereceğiz. Sadece... bir kutsama istiyoruz."

İlk kez kutsama istemiyorlar ve neden bahsettiklerini merak ediyorum. Aron onları görmezden geliyor, memnun görünüyor ve sandalyede rahatlıyor. "Eşime banyosunu yaptırın."

Kadın bebeğini sallıyor ve bana endişeli bir bakış atıyor. "Tabii ki. Sabunlarım kötüdür," diye başlıyor.

"Hey, sabunun varsa benden bir adım öndesin." Aron'un gönlünü almak için olabildiğince arkadaş canlısı görünmeye çalışıyorum. "Ve öyle görünmese bile bunu takdir ediyoruz."

Adam başını sallar ve hızla dışarı çıkıp yağmura geri döner. Bir süre sonra elinde bir küvetle ortaya çıkar ve onu ateşin önüne bırakır.

Kahretsin, herkesin önünde yıkanmam mı gerekiyor? Aron'a endişeli bir bakış fırlatıyorum ama o hançerini çıkarmış, ateşin yanında bileyiyor. Bunun onun "rahatlaması" mı yoksa üstü kapalı bir tehdit mi olduğundan emin değilim ama bu senaryoda yanlış bir şey görmediği çok açık. "Baş belası olmak istemem ama özel bir yerde yıkanabilir miyim?"

Kadın utangaç bir tavırla, "Kocam senin güzelliğine bakmaz," der ve kazanı şaşırtıcı bir güçle ateşten çekerek boş bir tencereyi kancaya takar.

Aron homurdanıyor, hançerlerinden başını kaldırmıyor.

Aron'un yanına gidiyorum ve elimi yüzüne koyup ağzını kapatıyorum. "Ben utangaç, narin bir çiçeğim," diyorum ona göz kırparak. "Ve eğer senin için de aynıysa biraz mahremiyeti tercih ederim. Bu adamı görmezden gel."

Bize şaşkın bir bakış atıyor ama başını sallıyor.

Aron sanki kadınlar onu her gün taciz ediyormuş gibi sakince elimi ağzından çekip hançerine geri dönüyor. "Kullanabileceğim bir bileme taşınız var mı?"

"Elbette," diyor adam, sonra tereddüt ediyor. "Önce suyu mu yoksa taşı mı almalıyım?"

"Suyu getirebilirim," diye teklif ediyorum, "Eğer bana nerede olduğunu gösterirseniz." Bu zavallı kadının kucağında bir bebek var ve kocası yorgunluktan düşmeye hazır görünüyor.

Bana dehşetle bakıyorlar, sanki kendimle ilgilenmem düşüncesi iğrençmiş gibi. Aron sadece gözlerini deviriyor.

"Sizinle ilgileneceğiz," diyor kadın. "Lütfen dinlenin."

Çok ağır hamile olduğu ve ikisinin de yetersiz beslendiği düşünöldüğünde, bu konuda kendimi suçlu hissediyorum. Ama Aron'u rahatsız etme düşüncesiyle dehşete düşmüş görünüyorlar ve Aron'un herhangi bir çaba göstermeyeceği açık, bu yüzden oturacak bir yer arıyorum. Bir tabure var ama onu ona bırakmak istiyorum, bu yüzden Aron'un yanına gidip kucacağına oturuyorum. "Umarım kokuşmuş eşinizin biraz dinlenmesinin bir sakıncası yoktur."

Elleri belime gidiyor ve bana doğru eğilerek mırıldanıyor: "Derin nefes almadığım sürece iyiyim."

"Beyaz Atlı Prens," dedim ona. "Çiçekli sözlerinle beni bayıltacaksın."

Aron alçak sesle kıkırdıyor, kalçamı okşuyor ve sonra zavallı çiftçi çiftin Aron'a hoş geldin demek için koşuşturmasını izliyoruz.

I Günlerce gittiğimiz her yerden korkmuş bir tanrı katilleri güruhu tarafından kovulduktan sonra bizi bekleyen birinin olması iyi hissettirmeli, ama rahatlayamıyorum. Bu ikisi için üzülüyorum çünkü çok fakir ve yorgun oldukları çok açık. Karısının bize doğru attığı bakışlar bir gösterge ise, aynı zamanda çok endişeliler. Endişeli oldukları için onları suçlamıyorum. Fazla bir şeyleri varmış gibi görünmüyor ve Aron yolculuğumuzu kolaylaştırmak için sahip oldukları her şeyi almak istiyor ve bir şekilde bu bana yanlış geliyor. Yiyeceklerini ve tek atlarını alırsak onları tamamen mahvetmiş oluruz. Yani, kara hiposu. Yine de bir eşekleri var ve Aron'u bir eşeğin üzerinde hayal ediyorum ve hemen kıkırdamaya başlıyorum.

"Banyonuz hazır leydim," diyor kadın sonunda ve dizlerinin üzerine çökerek bakışlarını kaçırıyor. Bebeğin ince bir çuval örtüsüyle gizlenmiş küçük odasını işaret ediyor. "Sizinle ilgileneyim mi?"

Tam buna gerek olmadığını söyleyecektim ki Aron kalçamı çimdikledi ve sanırım ben de katılıyorum. Yaşasın. Belki de onlara yağ çekip ne alabileceğimizi öğrenmem ya da sadece bilgi almam gerekiyordur.

Her neyse, ışıl ışıl gülümsüyorum. "Bu harika olur, teşekkürler."

Perdeyi çekip kapattık ve ben soyundum, sonra da su dolu küvete girdim. Aron ve ben ateşin başında otururken, karı koca suyu ısıtmak ve küçük küveti doldurmak için daha fazla su getirmek için çalıştılar ve sonuç olarak ılık suyla çok küçük bir oturma banyosu yaptım. Yine de şikayet etmiyorum çünkü bu kadarını yapabilmek için fazladan çalıştıklarını biliyorum. "Evinizi bize açtığınız için ikinize de minnettarım."

"Biz Fırtınaların Efendisi'ne sadığız," diyor sessizce, giysilerimi alırken. "Kocama giysilerinizi tatlı suyla durulamasını söyleyeceğim." Onları narin parmaklarıyla alıyor ve düşündüğümde daha kötü kokuyor olmalılar.

"Kanalizasyonda mahsur kaldık," diyorum çaresizce açıklamak için. "Normalde böyle kokmam."

Gülümsemesi yumuşak. "Şüphelenmedim."

Kadın gidiyor ve ben de verilen bez parçasını sabunlayarak cildimi ovuyorum. Perdenin diğer tarafında kadının kocasına mırıldandığını duyabiliyorum, Aron ise kazıyıp kazıyıp birçok silahını keskinleştiriyor. Sabun keki kaya gibi sert olsa da yıkanıyorum, ama çiçekler ve temiz otlar gibi kokuyor.

Birkaç dakika sonra kadın bebeğini diğer kalçasına doğru iterek geri döner. "Sizin için sırtınızı yıkayayım mı leydim?"

"Ne? Oh, hayır." Bunu son banyomla kıyasladığım için yüzümün kızardığını hissedebiliyorum. "Kendim yapabilirim, teşekkürler. Elinde zaten bir sürü iş var." O öylece kalakaldığında, bunu normalmiş gibi göstermeye çalışıyorum. "Peki adın ne?"

"Ben mi?" Kadın şaşırmış görünüyor ve sonra kızarıyor, rengi ince, solgun yanaklarında göze çarpıyor. "Ben Vian. Bu da Anora." Bebeği kucağına alıyor.

"Ben Faith," diyorum ve yüzündeki şaşkın ifadeye şaşırmıyorum. Sanırım "Faith" buralarda bir isim değil. "Evinizi bize açtığınız için teşekkür ederiz."

"Tabii ki," diyor Vian ve sesine o kafa karışıklığı geri dönüyor, sanki birinin buna cesaret edemeyeceğine şaşmış gibi.

"Aron'un bazen biraz aşırıya kaçabildiğini biliyorum."

"O Fırtınaların Efendisi," diye kabul ediyor. "Ne isterse o olabilir." Yüzündeki ifade sıkıntılı. Perdeye bir göz atıyor, sonra bana yaklaşıyor ve ihtiyacım olmadığını söylememe rağmen elimden bezi alıp sırtımı yıkıyor. İtiraz etmiyorum, sadece dizlerimi göğsüme çekip öne doğru eğiliyorum. "Sen... ondan korkmuyor musun?" Paçavrayı tenimde gezdirirken Vian'ın sesi alçak bir fısıltıya dönüşüyor.

Aron'dan mı korkuyorsun? Gariptir ki, bu dünyada ondan başka her şeyden korkuyorum. Korkunç bir hafta oldu - Tanrım, sadece bir hafta mı oldu? - ama değişmeyen tek şey Aron'un yanımda olması. Bu anlamda, tüm bu cehennemi benimle birlikte yaşayan bir dostum var. Yani hayır, ondan hiç korkmadım, asla. Ama o meşaleli kalabalığı ve Vian'ın korkusunu düşünüyorum ve dostluk yerine Aron'a karşı bu korkuyu beslemenin daha akıllıca olup olmadığını merak ediyorum. Korkmayan insanlar onu öldürmeye çalışıyor. Eğer çiftçi ve karısı Aron'u savunmasız görürlerse, ondan kurtulmak için kolayca boğazımı kesebilirler.

Bu durumdan rahatsız olarak bezi elinden kapıyorum ve dizlerimi ovuyormuş gibi yapıyorum. "Her şekilde birlikte olmak bizim yararımıza," diyorum ona, daha önceki azarlamalarıma rağmen bunun bizi birleşik bir cephe gibi göstermesini umarak. "O emrediyor, ben hizmet ediyorum." Evet, bunu duyabileceğini düşünmek beni boğsa da kulağa uygun bir şekilde alçakgönüllü geliyor.

Cevap Vian'ı yatıştırmış gibi görünüyor, ama daha da yaklaşarak kulağıma fısıldıyor. "Ölüm otuna ihtiyacın var mı?"

"Deathwort?" Merakla

yankıladım. "Hamileliği

önlemek için mi?"

Aman Tanrım. Vian' a bakıyorum, ciddi yüzüne ve hamile karnına, kalçasındaki çocuğa, muhtemelen hala

Hemşirelik. Düşünceli ve nazik davrandığını biliyorum ama... aman Tanrım. "Aron'la bu şekilde birlikte değilim."

Kaşları çatıldı. "Ama o bir kadın çapa seçti. Sen onun eşisin."

"Evet, ama..." İfademi bitirmedim. Ne diyeceğim ki? Kendini tatmin etmeye çalışmıyor mu? Öyle mi olmalı? Diğerlerinin çapalarıyla yaptığı şey bu mu? Tadekha'yı ve kalçalarının arasında diz çöküp ağzını bariz bir şevkle kullanan melek hizmetçisini düşünüyorum. İşleri daha da kötüleştirmeyecek ne söyleyebilirim? Bu konuyu kapatmaya karar veriyorum. "Ben iyiyim."

Islak omzumu okşuyor. "Eğer daha fazlasına ihtiyacın olursa, bu gece yastığının altına biraz bırakacağım. Tanrıların çok talepkâr olduğunu duymuştum."

Aron'un talepkar olduğu doğru, ama benden talep etmediği tek şey seks. Ki... düşününce, garip gelebilir. Öyle mi olması gerekiyor? Dışarıdaki tek bekâr Aspect ben miyim? Yoksa ben Aron'un tipi değilim ve o da beni sadece mecbur olduğu için mi aldı?

Bu düşünce neden rahatsız edici? Kendimi ona attım ve o beni görmezden geldi diye mi? Kaşlarımı çatıyorum ve Aron'un bana kaç kez koktuğumu söylediğini düşünmemeye çalışarak elimi yüzümü yıkıyorum. Yani, kokuyorum. Ama buradaki pek çok insan kokuyor.

Bu itici olduğum anlamına gelmez. Bir keresinde görünüşümü beğendiğini söylemişti.

Neden umursadığımı bilmiyorum. Burada kalmayı planlamıyorum. Aron'la birlikteyim çünkü o eve gitmek istiyor, ben de öyle. Bu karşılıklı bir çıkar meselesi. Onun cennetine ya da her nereye gittiyse oraya dönmeye ihtiyacı var, benim de kendi dünyama dönmeye. Eğer onu geri getirmeyi başarırsak ikimiz de istediğimizi elde ederiz.

Hepsi bu kadar.

Cinsel çekiciliğin hiçbir şeyle alakası yok. Aron bana çekici geliyor çünkü o bir tanrı. Bu onun ölümlüleri çekici bulduğu anlamına gelmez.

Bu düşünceye sinirlenmemeye çalışıyorum ve banyomu çabucak bitiriyorum, sonra Vian'ın durulamak için saçıma soğuk bir kova su dökmesine izin veriyorum. Bana uzattığı temiz, yıpranmış battaniyeye sarınırken ona "Misafirperverliğiniz inanılmazdı," diyorum. "Aron'a ne kadar nazik olduğunuzu anlatacağımdan emin olabilirsiniz."

İlk defa gözleri umutla parlıyor. Neredeyse tüm vücudunun titrediğini görebiliyorum. "Ve o bizi kutsayacak mı?"

"Soracağım."

Cevap onu tatmin etmemiş gibi görünüyor, ama başını sallayıp gülümsemeyi başarıyor ve ben nasıl bir yanıt beklediğini merak ediyorum.

V Ian ve kocası Cathis bizi beslediler ve o gece ateşlerinin başında kurumamıza izin verdiler. Sessiz bir yemektir çünkü ikisi de Aron'dan çok korkuyorlardı.

Çok konuşuyorlar ve ben ağzımı tıka basa doldurmakla meşgulüm. Dört kase güveç alan tek kişi ben olduğum için iştahıma şaşırmamış görünüyorlar, ancak dördüncü kase sırasında onları evden ve evden yiyebileceğimi fark ediyorum ve bu iştahımı kesiyor. Porsiyonumu bitiriyorum ve onlara parlak bir gülümseme veriyorum. "Misafirperverliğiniz için size ödeme yapacağız."

"Hayır, yapmayacağız. Hizmet etmekten onur duyuyorlar," diyor Aron küstahça.

Onu masanın altından tekmeliyorum ve gülümsemeye devam ediyorum. "Evet, ama beslemeleri gereken bebekleri var. Teklif etmeleri yeterli." Yine de para kesesini henüz çıkarmıyorum. Meyhanedeki açgözlü gözleri hatırlıyorum ve birden, mafyanın peşimize Aron bir tanrı olduğu için değil de çok fazla para sağtığımız için mi düştüğünü merak ediyorum. Çok safım. "Bizi karşılamamız çok hoş," diyorum tekrar.

"Elbette." Vian ayağa kalkar ve masayı toplar. "Yatağınızı hazırladım. Size ve eşinize mahremiyet sağlamak için bu gece ahırda uyuyacağız, Fırtınalar Lordu."

"Ah, ama buna gerek yok," diye başlıyorum, ama bu kez Aron beni masanın altından tekmeliyor. Vian ve Cathis'e bakıyorum ve pisliğe ve neme (ve ahırın üzücü, acınası durumuna) rağmen orada kendilerini daha güvende hissedebilecekleri aklıma geliyor. "Ama teşekkür ederim," diye düzeltiyorum. "Lordum ve ben çok minnettarız."

Aron cıvı cıvı yanıttan memnun olmuş gibi kalçamı okşuyor. Eğlenceli olduğu için onu masanın altından tekrar tekmeliyorum ve o da eğlenerek kıs kıs gülüyor. Bazen düşünüyorum da meydan okumak da eğlenceli.

Bebek huysuzlanmaya başlıyor, sonra Cathis ve Vian ahırlarına çekiliyorlar ve bizi küçük kulübelerinde yalnız bırakıyorlar. Kendimi suçlu hissediyorum, çünkü Vian'ın ne kadar hamile olduğunu ve dışarıda hâlâ devam eden çamurlu, özensiz yağmuru düşünüyorum. Onlar için rahat bir gece olamaz ama bizden uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyorlarmış gibi de görünüyorlardı. Sanırım bu özel savaşı kazanmak mümkün değil.

Ateşin başında birkaç saat piştikten sonra giysilerim taze ve sıcak, ama uyumak için onları giymeye isteksizim. Hâlâ Vian'ın ince, kâğıt gibi bir kumaştan yapılmış, kaşıntıyan elbisesini giyiyorum. Onu yatarken de giyemem. Bir an düşünüyorum ve sonra gecelik olarak yedek tuniklerimden birini çekiyorum. Yine de külot yok.

Şu anda külot için bir krallık verirdim. Bu gezegende kimse giymiyor gibi görünüyor.

Aron bıçaklarını bileylerken esneye esneye yatağa giriyorum ve tam uykuya dalmak üzereyken yumru yumru saman yatak bir tarafa çöküyor, sonra da yanımdaki yatağa iri bir beden giriyor.

"Gerçekten mi?" Aron derhal dar yatağa doğru ilerleyip yatağın çoğunu kaplamaya başlayınca inliyorum. "Uyumak zorunda bile değilsin."

"Seni en iyi bu şekilde koruduğumu biliyorsun."

"Ben uyurken bana ne saldıracak?" Esneyerek soruyorum.

"Bir büyücü zehirli yılanlar göndererek yerden yükselmelerini, yatağa girmelerini ve sizi öldürmelerini sağlayabilir."

Tanrım. Şimdi uyandım. Sırt üstü dönüp tavana bakarken Aron yanımda kayarak rahatlamaya çalışıyor. "Yani ölümsüzler, yerden çıkan yılanlar, yeryüzünde dolaşan tanrılar... Bir daha asla uyuyamayacağım bu dünyanızda bilmem gereken başka bir şey var mı? Ejderhalar? Katil deniz adamları?"

"Aptal olma. Mermenler çoktan öldü."

"Ejderhaların öldüğünü söylememiştin."

"O zaman ejderha aramaya gitme," diyor ve şaka yapıp yapmadığını bilmiyorum.

"Buranın büyük bir hayranı değilim, bilesiniz diye söylüyorum." "Ben de öyle. Bu yüzden burayı terk etmek için elimizden geleni yapıyoruz. evlerimize dönelim." İçeri girdi ve dirseğini yan tarafıma doğru itti. "Arkanı dön. Vücudumu seninkine yasladığımda daha rahat oluyorum."

"Yani kaşıkladığımız zaman mı?" İtaatkâr bir şekilde yan dönüyorum ve yastığı başıma sarıyorum. Aron vücudunu benimkine yaslıyor ve kolunu kalçalarımın doluyor; haklı olmasından nefret ediyorum; böyle çok daha rahat hissediyorum. Bir esnemeye daha karşı koyuyorum, çünkü yorgunum. Ağzıma tıktırmak zorunda kaldığım onca yemek bir kızın uykusunu getiriyor. Normalde yediğimin üç katını yediğimden emin olmama rağmen en azından kilo almıyorum. "Peki yarın için planın ne?"

"Çiftçiden arazinin yapısını öğrenin. Tüm bu yolların nereye çıktığını ve gidilecek en güvenli yolu bilecektir. Bir binek alın, erzak alın ve yola koyulun. Omos'ta yaptığımız gibi burada uzun süre kalamayız. Yeterince uzak değiller."

"Anlamıştım." Omos'u düşünüyorum, bize evini açan ve her şeyini sunan o nazik, tatlı adamı. Tanrıçasına yazdığı mektup hâlâ çantamda duruyor ve onun için endişelenip endişelenmediğini merak ediyorum. Umarım iyidir. Bu gemideki tek kişi o.

iyi şeyler dileyeceğim bir gezegen. Şey, hayır, sanırım bu doğru değil. Vian'a ve onun zavallı, endişeli kocasına yardım etmek istiyorum.

Ve sanırım Aron da iyi.

Bir an için iki çiftçiyi düşündüm. "Gerçekten onların malzemelerini mi alacağız?"

"Açlıktan ölmeyi mi tercih edersin?"

"Şey, hayır, ama tüm eşyalarını çalıp gidersek kendimi gerçekten çok suçlu hissederim. Küçük bir bebekleri var. Bir tane de yolda."

"Kalbin çok yumuşak, Faith." Aron omzumu okşadı. "Korkularını hafifletecekse onlara bozuk para bırakacağız."

Oh. Biraz paramız var. "Bu harika bir fikir. Teşekkürler, Aron."

"Gideceğimiz yerde işimize yaramazlar, tabii yemek yerine bozuk para çiğnemeyi sevmiyorsanız."

Aron'un tamamen özverili olmayacağını tahmin etmeliydim. Yine de, sadece beni susturmak için bile olsa, en azından başkalarını düşünüyor. "Sabah Vian'la konuşup aldığımız malzemeleri yerine koymanın onlara ne kadar mal olacağını öğreneceğim." Çiftçinin karısı muhtemelen parayı almamaya çalışacaktır ama onu zorlayabilirim. Beslemesi gereken boğazlar var. Tabii ki Vian'ı düşünmek bana daha önce yaptığımız konuşmayı da düşündürüyor.

Elimi yastığın altına sokup etrafı yokluyorum ve eminim ki küçük bir kese var. Ölüm otu. Hamileliği önlemek için, demişti. Aman Tanrım.

"Birlikte yattığımızı düşündüklerinin farkında mısınız?" Aron'a işaret ettim.

"Birlikte uyuyoruz."

"Hayır, öyle değil. Birlikte yatmaktan bahsediyorum. Pislik yapmak gibi."

"İnsanlarınızın sikişmek için kelimeleri yok mu?"

Gah. Bunu bu kadar açık bir şekilde söylediğinde biraz utanç verici ve şok edici oluyor. "Hayır, biliyoruz. Bunun için bir sürü kelimemiz var."

"Güzel. Merak etmeye başlamıştım."

Sesi tamamen ilgisiz geliyor ve parmaklarım küçük bitki kesesinin etrafında, karanlığa doğru kaşlarımı çatıyorum. "Onlara öyle olmadığımızı söylemeliyiz." Duraksıyorum ve sonra devam ediyorum. "Sikişmek, bilirsin işte."

"Neden?"

"Çünkü biz değiliz? Ben sevişmeyi kabul etmedim! Sadece senin hizmetçin olmayı."

Gülüyor, sesi alçak ve kibirli. Bir sonraki anda eğiliyor ve nefesini boynumda hissediyorum. "Şartlarını hatırlıyorum. 'Kıç meselesi' yok."

"Aynen öyle." Ağzını tenime bu kadar yakın hissettiğimde içimi bir ürperti kaplıyor.

"İsteseydim şu anda sana sahip olabilirdim." "Saçmalama, sahip olabilirdin." Kalbim göğsümde sıkışıyor. Ben değilim Korkuyorum. Ben... heyecanlıyım.

"Seni okşamamam ve sana tatlı şeyler söylemesem, kollarını boynuma dolayıp seni almam için bana yalvarmayacağını mı sanıyorsun?" Eli kolumda geziniyor ve vücudumda tüylerimi diken diken ediyor. "Bir tanrının sana herhangi bir ölümünün verebileceğinden daha fazla zevk veremeyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Sanırım..." Ve oğlum, o seksi ve cilveli davranırken düşünmek çok zor. "'Bana tatlı şeyler söyle' kısmında zorlanacağını düşünüyorum."

Göğsünden keyifli bir kahkaha yükseliyor. "Belki de öyledir." Kıkırdamaya devam eder. "İşte bu yüzden senden çok hoşlanıyorum, Faith. Aklından geçenleri söylemekten korkmuyorsun."

Öyle mi? Çünkü itiraf etmeliyim ki (sadece kendime bile olsa) cesaretin bundan biraz daha ileri gitmesini umuyordum. Ama sadece kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıp gözlerimi kapatıyorum. "Uyu artık, Aron."

"Ben uyumam," diyor bana, eğlenerek.

Ben de uyumuyorum. Uzun bir süre uyumadım.

V Ian ve kocası sabah dönüyorlar ve o da hemen kahvaltı hazırlamakla meşgul oluyor. Midem gurulduyor, bu yüzden itiraf ediyorum yemek pişirirken yanında utanç verici miktarda. Dışarıda hala yağmur yağıyor, bu da bir başka sefil seyahat günü olacağı anlamına geliyor.

Daha da kötüsü, küçük mutfakta tuhaf bir gerginlik var. Şapkası elinde olan zavallı Cathis'e ters ters bakan Aron'a bakıyorum.

"Bana bir harita çizemezsin de ne demek?" Aron talep ediyor. "Sen bu topraklarda yaşıyorsun. Nasıl düzenlendiğini herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

"Benim... benim okulum yok, Fırtınaların Efendisi." Çiftçi utanmış görünüyor, omuzları kamburlaşmış. "Burası benden önce babamın çiftliği idi. Ben hep burada yaşadım. Hiç seyahat etmedim."

Aron ellerini havaya kaldırıyor ve bana bıkkın bir bakış fırlatıyor.

"Belki bize buraya yakın yolların nereye çıktığını söyleyebilirsin?" Aron'un çıkardığı gürültü yüzünden Vian'ın bebeği ağlamaya başlamadan önce yardımcı olmaya çalışarak soruyorum. "Ve not alabilir miyiz?"

"Kâtip gibi mi görünüyorum?" Aron tersler.

"Yazabilirim," diyorum onlara, kömür çubuğu ve hayvan derisinin bulunduğu masaya doğru ilerleyerek. Oturuyorum, "Ama yazdığım tek dil İngilizce."

"Yeeng-lesh?" Vian yankılanıyor.

Sıkıca gülümsüyorum. "Yabancı dil. Hadi..." Aron omzumu sıkarak bana bir görevde olduğumuzu hatırlatıyor. "Sadece odaklanalım. Kuzeye gitmeye çalışıyoruz, değil mi Aron?"

"Kül Denizi'ne," diye kabul etti.

"Orası kuzey mi?" Cathis'e soruyorum ve o isteksizce başını sallayınca deriye yazmaya başlıyorum. Kuzeyden Kül Denizi'ne.

"Oraya gitmek istemezsin," diyor çiftçi şapkasını çevirerek. "O yönde ölümden başka bir şey yok."

"Ben Cleaver'lı Aron'um," diyor yol arkadaşım kendinden çok emin bir şekilde. "Ve istediğimi yaparım."

Cathis bana tedirgin bir bakış daha atıyor ve ben sadece gülümseyerek cesaret verici bir şekilde başımı sallıyorum. Tereddüt etti, sonra devam etti. "Bir hafta boyunca dağlardan geçerek kuzeye git. Bulacağın son şehir Novoro olacak, Uçurumların Yuvası. Kapılarından geçtikten sonra vahşi, harap olmuş topraklardan başka bir şey yok. Ashen Deep kuzeyde, Kızıl Buzul ise doğuda."

Çabuk yazıyorum. Kuzeye. 1 hafta. Dağlardan Novoro'ya. Kapılardan geçin. Kırmızı buzul = yanlış yol.

"Nedir bu Kızıl Buzul?" Aron soruyor. "Anılarımda yok."

"Belki unutmuşsundur?" diye sordum. Ne de olsa uyumayı unutmuştu (ki bunu asla unutmasına izin vermeyeceğim).

"Hayır. Bu yeni."

Cathis başını hafifçe sallar ve sonra Aron'la aynı fikirde olmadığını fark etmiş gibi donakalır. Yüzü solgunlaşır ve bakışlarını şapkasını sürekli çevirdiği ellerine indirir.

"Eminim sorun olmaz. Peki bu Kızıl Buzul olayını atlattıktan sonra ne olacak?" Çiftçiye soruyorum. "Sadece

Kuzeye gitmeye devam mı edelim? Kül Denizi'ne kaç gün var?"

Omuz silkiyor. "Muhtemelen. Kül Denizi dünyanın sınırırır. Oraya kimse gitmez. Orayı sadece babamın babalarından biliyorum. Son zamanlarda oraya giden kimseyi tanımıyorum."

Hmm. "Peki, daha fazla yol tarifi isteyebiliriz..." Kömür yüzünden çoktan dağılmış olan karaladığım el yazımı inceliyorum. "Novoro."

Vian öksürüyor ve ona bakmak için döndüğümde bebeğine odaklanmış olduğunu görüyorum.

"Novoro kötü bir yer mi?" Ben soruyorum. Cathis bayılacakmış gibi bakıyor. "Hayır."

"O zaman neden siniyorsun, dostum?" Aron talep ediyor.

"Onların gelenekleri bizimkilerden çok farklı." Vian yanaklarının kızardığını söylüyor. "İki erkek bir eşi paylaşır. Bazen üç."

"Kulağa cehennem gibi geliyor," diyorum sertçe. Aron homurdanıyor, gök gürültüsü tepemizde gümbürdüyor.

"Onlar iyi insanlar," diye devam ediyor Vian, sesi yumuşak. "Sadece... farklılar."

"Pekâlâ, açık fikirli olalım o zaman." Ona parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Bu da bizi erzak konusuna getiriyor. Yolculuğumuz için biraz erzağa ihtiyacımız olacak."

Vian kocasına bir bakış atarak, "Elbette ihtiyacınız olan her şeyi size sağlayacağız," diyor. "Fırtınaların Efendisi'ne hizmet etmek için yaşıyoruz."

"Bir bineğe ihtiyacımız var," diyor Aron. "Ve yiyecek malzemelerine. Ve eşim için kıyafet." Ve sonra piç kurusu, kibirli kışına hizmet ettiğimi herkese kanıtlamak istercesine saçımın bir tutamıyla oynuyor.

Keşke bacağı masanın altında olsaydı da onu tekmeleyebilseydim.

"Bir eşeğim ve bir woale'm var," der Cathis. "İkisini de alabilirsin. Ya da ikisine de."

"İkisini de görmeme izin ver, ben seçerim." Aron saçlarımı serbest bırakıyor ve sonra iki adam dışarı çıkıyor.

Ateşin üzerindeki kazanı dikkatle karıştıran Vian'la yalnızım, havada lapa kokusu var. "Bunun için gerçekten minnettarız," diyorum ona, çünkü çok sessiz.

"Tabii ki."

"Bu seni bayıltacak mı?"

Dudağını ısıyor. "Tek istediğimiz bir lütuf."

Bu konuyu ilk kez açmıyor ama ne demek istediğinden tam olarak emin değilim. "Aldığımız her şeyin parasını ödeyeceğiz elbette. Sadece ne kadar paraya ihtiyacınız olduğunu söyleyin."

Vian irkilerek döner ve bebeği ağlamaya başlar. "Bu gerekli değil-"

"Elbette öyle," diyorum ve ayağa kalkıyorum. Kömür bulaşmış ellerimi tuniğime siliyorum ve sonra uzanıp bebeği ondan alıyorum. Ufaklık hemen saçımdan bir avuç kapıyor ve çekiştirmeye başlıyor. Vian tereddüt ediyor, sonra yemeği karıştırmaya geri dönüyor. "Sizi zorluyoruz çocuklar. En azından parasal olarak yardımcı olabiliriz."

Duraklıyor ve sonra bana dönüyor. "Para yardımcı olur ama yağmur durmazsa hiçbir anlamı olmaz. Bu yüzden Aron'un kutsamasına çok ihtiyacımız var."

Göz kırpıyorum. Sonra kafamda bir ışık yandı. O Fırtınaların Efendisi ve tarlaları büyük bir çamur birikintisi. "Aman Tanrım. Yağmur. Ben bir aptalım. Tabii ki ondan durdurmasını isteyebiliriz."

"Sence yapacak mı?"

"Olumlu," diyorum ona kararlılıkla. "Eğer bu konuda bir şey yapabilecekse, yapacağını biliyorum. Hıyarın tekidir ama özünde iyi bir adamdır. Ona tarlalarınıza nasıl zarar verdiğini söylediğimizde, bununla ilgilenecektir... ve size yine de ödeme yapacağız, çünkü yapılacak doğru şey bu."

Vian gözyaşlarına boğulur.

Bu beni daha da kötü hissettiriyor. "Lütfen ağlama."

"Sadece..." Yüzünü siliyor, burnu akıyor. "Çiftlik her şeyimiz ve eğer satacak kadar malımız yoksa,

hepimiz açlıktan ölürüz. Eğer isterse ona paramı veririm. Eğer isterse ona bedenimi veririm. Tanrılar adına, eğer onu besleyeceğine söz verirse ilk doğan çocuğumu veririm, çünkü çok yakında besleyemeyeceğim." Gözleri hayal kırıklığıyla parlıyor.

"Eminim buna gerek yoktur," diye kekeliyorum, sözleri karşısında şok olmuş bir halde. "O fırtınaların tanrısı, değil mi? Ne zaman kötü bir ruh haline bürünse gök gürler, bu yüzden yağmuru durdurmanın onun için kolay olduğuna eminim. Ona sorabiliriz." Artık yağmura ve çamura alıştığım için kaç kez Aron'un etrafındaki hava durumuna hiç dikkat etmedim? Ondan milyonlarca kez durmasını isteyebilirdim ama yapmadım çünkü onun yanında kendimi ne kadar garip hissettiğime odaklanmıştım. "Hemen durmasını sağlayacağım."

Ayağa kalkıyorum, çünkü ağlaması beni gerçekten rahatsız ediyor ve kaçmak istiyorum. Açgözlü olsaydı ve sadece bir avuç para isteseydi her şey çok daha kolay olurdu. Hüznü bana mücadelesinin ne kadar derin olduğunu ve ne kadar endişeli olduğunu anlatıyor. Kucağındaki bebeğe bakıyorum ve yiyecekleri ve kendilerini besleyecek kadar yiyecekleri olup olmadığını düşünmenin onun için ne kadar stresli olduğunu hayal ediyorum.

"Rahatsız etmek istemem," diye söze başladı.

Ona el salladım. "Ben rahatsız olurum." Kapiya gidiyorum ve eminim ki hâlâ yağmur yağıyor. Koca koca damlalar çatıdan şelale gibi akıyor. Bunun artık durması gerekiyor. Kapının yanındaki askıda asılı duran pelerinimi görüyorum ve kıyafetlerimin üzerine çekip çamura doğru fırlıyorum. Aron ahırın yanında, Vian'ın kocası kara hipopotamını eyerleyip dualar gevelerken yüzünde sinirli ve sabırsız bir ifade var. Aron'un başka bir zaman olsa bu kadar sinirli görünmesine gülerdim ama şu anda sadece suçluluk hissediyorum. Cathis'in ne kadar korktuğunu ve endişelendiğini, Aron'u memnun etmeyi umduğunu (kabul edelim ki ondan asla memnun olmayacak) hayal edebiliyorum.

"Hey, Aron," diye sesleniyorum, botlarım çamura basıyor. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Bana bir el hareketi yaparak ona gitmemi işaret etti.

"Özel olarak mı?" Cathis yüzü bembeyaz kesilmiş bir halde başını kaldırıp bakarken, sırılsıklam olmuş tarlanın ortasında durup sesleniyorum.

Aron sinirli bakışlarını bana çeviriyor ama ben neşeyle gülümsüyorum çünkü bana kalırsa bunların hepsi boş laf. "Yağmurun altında duruyorsun."

"Yok artık. Şimdi gel yanımda dur." Kollarımı kavuşturuyorum, pelerinimi vücudumun etrafında sıkıyorum ve bekliyorum.

Tanrı Cathis'i işaret eder. "Canavarımı eyerlemeyi bitir. Eşim ve ben birazdan yola çıkıyoruz." Yanıma yaklaştı ve kaşlarını çatarak bana baktı. "Ne istiyorsun, Faith? Bizi yola hazırlamaya çalışıyorum."

"Fark ettin mi bilmiyorum," diyorum o yanıma gelirken. "Ama ıslak."

"Bu yüzden mi konuşmak istediniz?" Aron ellerini kalçalarının üzerine koyar. "Gerçekten mi?"

"Ayrıca tarla olması gereken yerde baldırıma kadar çamurun içinde duruyorum. Bir çiftçinin tarlasına ihtiyacı vardır, bilirsiniz. Ürün yetiştirmek için?" Kollarını kavuşturup beklemeye başlayınca devam ediyorum. "Pekâlâ, sizin için noktaları birleştirmem gerekecek. Bize çok güzel yardım eden bu insanlar? Tarlaları büyük bir çamur birikintisi olduğu için açlıktan ölüyorlar. Ve ben yağmur tanrısıyla seyahat ediyorum. İkiyle ikiyi bir araya getir."

"Fırtınaların Efendisi," diye düzeltti beni. "Yağmur, fırtına, her neyse-"

"Her neyse değil. Fırtınalar Aether'daki savaşlardır. Göğsüne vurur. "İşte bu yüzden onlar benim alanım."

"Benim geldiğim yerde, sonunda suya dönüşen yoğunlaşma bulutlarıdır, ama tartışmak istemiyorum. Aron, eğer bu konuda bir şey yapabilirsen, lütfen. Tarım arazilerinin üzerindeki fırtınaları kurut ki tüm mahsullerini kaybetmesinler. Yapılacak en doğru şey bu." Ona yalvaran bir bakış attım.

Omuz silkiyor. "Pekala, eğer bu yalvarmayı bırakmanı sağlayacaksa."

"Kesinlikle olacak."

Aron homurdanıyor ve yüzünde bir konsantrasyon ifadesi beliriyor. Kaşlarını bana doğru çatıyor. "Ölümlü düzlemde bir şey yapmanın ne kadar zor olduğunu unutmuşum."

"Daha çok çalış," diye teşvik ediyorum. "Havadaki değişimi hissedebiliyorum." Başımı ağrıtıyor, bu yüzden işe yaradığını biliyorum.

Başını sallıyor ve sanki odaklanmasına yardımcı olacakmış gibi ellerini uzatıyor. Parmakları sanki aralarındaki havayı kavıyormuş gibi kıvrılıyor ve kaşlarımın arkasında acı yükseliyor. Aron'un yüzü konsantrasyonla kızarıyor ve vücudu geriliyor. Başım zonkluyor ve havadaki yoğun his dağılıyor.

Pelerinime sıçrayan yağmur yavaşlıyor ve sonra duruyor. Kapüşonumu geri çekip gözlerimi kısarak gri gökyüzüne bakıyorum. "Vay anasını. Başardın."

"Ben bir tanrıyım, biliyorsun." Gökyüzüne memnun bir bakış atar.

"Evet, o kısmı unutmama asla izin vermedin." Uzanıp koluna dokunuyorum, onu sıkıyorum ve temas anında aramızda oluşan küçük kıvılcımın tadını çıkarıyorum. "Ama teşekkür ederim."

Aron ön kolunun üzerinde duran elime bakıyor.

"Özür dilerim." Geri çekiliyorum.

Bana spekülatif bir bakış attı. "Sevmediğimi söylemedim."

Bu yanıt bana her türlü kafa karıştırıcı hissi veriyor. "Oh."

Aron kaşlarını çatıyor ve sonra ilerleyerek parmaklarını üst dudakımın üzerinde gezdiriyor. "Burnun kanıyor."

"Öyle mi?" Yüzüme dokunuyorum ve oradaki ıslaklığın sadece yağmur değil, kan olduğundan emin oluyorum. "Havadaki değişiklikten olmalı." Kanamayı silmek için kolumu burnuma götürüyorum. "Gidip Vian'a iyi haberi vereceğim. Sence yağmuru ne kadar süre durdurabilirsin?"

Aron beni dikkatle izliyor, gözleri kısılmış, sanki yağmuru hiç düşünmüyormuş gibi. Uzun, gergin bir andan sonra

"Belki bir hafta. Ondan sonra bu bölgeye geri dönmem gerekecek. Göklerde sahip olduğum kontrole sahip değilim."

"Bir hafta iyi bir başlangıç. Bunu takdir ediyorum. Yapılacak en doğru şey bu."

"Sanki bunu senin için yapıyormuşum gibi konuşuyorsun," diyor Aron eğlenerek. Bir süre daha yüzümü inceliyor ve sonra beni serbest bırakıyor.

"Peki, sen değil misin?" Ben de karşılık veriyorum. "Bunu benim için mi yapıyorsun? Tabii ben bir şey söylemeden önce bunu iyi niyetinden dolayı yapmayı planlamıyorsan?"

"Hayır," diye kıkırdayarak itiraf ediyor. "Aklıma gelmedi."

"İşte bu yüzden buradayım," diyorum ona küstahça, arkamı dönüp Kulübeye doğru.

"Yani kalbim olabilir misin?" diye soruyor ben uzaklaşmaya başlarken.

Kalbim küt küt atıyor. Kolumu burnuma tutarken gülümsüyorum ve kulübeye doğru ilerliyorum. Daha kapıya varmadan, havadaki ağır, bunaltıcı nem sanki kuruyormuş gibi geliyor ve uzakta, güneş ışığı sanki bulutlar dağılıyormuş gibi ağaçların üzerine dökülüyor.

Vian beni kapıda karşılıyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. "O mu yaptı? Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Bir hafta kadar süreceğini, ondan sonra geri gelmesi gerektiğini söyledi. Umarım sorun olmaz."

Kapının pervazına yaslanıyor. "Buna inanamıyorum. Onun üzerinde büyük bir etkiniz olmalı."

"Ben mi? Hayır. Demek istediğim, o iyi bir adam ama arada sırada biraz yönlendirilmeye ihtiyacı var. Bir ölümlü gibi düşünmenin aklına geldiğini sanmıyorum." Onu desteklemek için bir kolumu beline doladım. "Neden gelip içeride oturmuyorsun?"

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldıyor, sersemlemiş bir halde. Vian onu masaya götürmeme izin veriyor ve oturuyor, ifadesi bomboş. Sonunda bana bakıyor, yüzünde temkinli bir ifade var. "Bu bir numara değil mi?"

Vian'ı severim ama onun tepkisi Aron'a karşı kendimi savunmaya geçmeme neden oluyor. "O kadar da kötü biri değil-"

Elimi tuttu. "Yalan söylemediğine yemin et. Bunu durdurduğuna dair bana yemin et. Onu gücendirmediğimize ve bunun bir oyun olduğuna-"

"Neden yalan söylesin ki?" Elimini onunkinden çekiyorum. "Aron bazen hıyar olabiliyor ama asla düpedüz zalim değildir. Sözünden döndüğünü hiç görmedim ve Anticipation'dan beri neredeyse yirmi dört-yedi yıldır birlikteyiz. Bir şey yapacağını söylediğinde, yapar. Havayı değiştirmek onun için kolaydı."

"Sakin ol," diye fısıldıyor, sersemlemiş bir halde. Bana tekrar bakıyor ve başını yavaşça sallıyor. "Onun üzerinde düşündüğünden daha fazla etkiye sahipsin."

"Nedenmiş o?" Böyle düşünmesi gurur verici ama haklı olduğunu sanmıyorum.

Tereddüt ediyor, yüzünde endişe var, sonra dudağını ısırtıyor. "Bir şey söylemek istemedik... ama siz ikiniz çok naziktiniz..."

"Ne oldu?" Talep ediyorum. "Söyle bana."

"Aron," diyor Vian yavaşça. "Daha önce buraya gelmişti. Birkaç gün önce. Ve yağmuru da yanında getirdi."

Sözleri bir an için kafamı karıştırdı. Aron burada mı? Ama buraya daha dün gece benimle geldi.

Oh. Onun yönlerinden biri daha.

A Zihnimde öfke alevleri ve hayal kırıklığı. Hiçbir şey söylemeyecek miydi? Ayağa fırlıyorum ve sonra durup onun dehşet içindeki yüzüne bakıyorum. Sempati her türlü öfkenin yerini alıyor. Onu benim tanıdığım gibi tanımıyor ve ailesini, çiftliğini ya da daha kötüsünü kaybetmekten korktuğu çok açık.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Aron'u -benim Aron'umu- alıp buraya getireceğim ve sonra bize her şeyi anlatmanızı istiyorum, tamam mı?"

Hızlı ve sarsak bir şekilde başını sallıyor. Öfkeyle, Aron'umu almak için ayağa fırladım.

Kısa bir süre sonra Vian ateşin önündeki masaya oturur, kocasının eli omzundadır. İkisi de Aron'dan gelecek en ufak bir öfke belirtisinde bayılmaya hazır görünüyor. Yol arkadaşımın hakkını yemeyelim, o sakın. Sanki böyle bir şeyi bekliyormuş gibi. Bense, burada bir gece kaldığımız ve dostça davrandığımız ve şimdi ikimizi de öldürmek isteyen diğer Unsur'dan bahsetmeye karar verdikleri için hâlâ biraz ihanete uğramış hissediyorum.

Kendime Vian'ın ölümlü, fakir, hamile, endişeli ve muhtemelen açlıktan ölmek üzere olduğunu hatırlatıyorum. Biz onun gözünde düşmanız ve o büyük bir taviz veriyor.

bize söylüyor. Kocasının ağzının sıkı olmasından hiçbir şey söylemek istemediği anlaşılıyor. Onu sevemiyorum. Tüm itaatkârlığına ve Aron'un önünde korkuyla diz çökmesine rağmen, birkaç gün önce gelen diğer adam hakkında tek kelime etmemeye hazırdı.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Vian bana endişeli bir bakış daha atıyor. "Gezginler çiftliğimize her zaman uğrar," diyor bana. "İlk başta bir şey düşünmedik. Pelerin giyiyorlardı ve yanlarında daha fazla yağmur getiriyorlardı. Zaten yağmur mevsimindeyiz ama Beklenti'den beri yağmurlar giderek artıyor ve ekinlerimiz zarar görüyor. Bu özel gezginler büyük bir gruptu, belki on adam, hepsi de silahlıydı. Yanlarında bir de büyücü vardı." Dudaklarını büzüyor. "Ve pelerinli bir adam. Çiftliğimizde kalmayı ve onları beslememizi istediler ama zor zamanlar geçirdik ve fark etmedik..." Sözüünü kesiyor, sonra ellerini gergin bir şekilde iki yana sallıyor. "Onlara kalmayı planlıyorlarsa günde bir drabaya mal olacağını söyledik. İşte o zaman liderleri pelerinini çıkardı ve biz de fark ettik ki..." Ağzı titriyor ve gözleri yaşlarla doluyor.

"Aron olduğunu," diyorum, sesim düz.

"Evet. İki gözü vardı ve baltası yoktu elbette ama onu yanlış tanımak imkânsızdı." Kucağındaki ellerine bakıyor. "Hatamızı ve tanrının varlığı tarafından kutsandığımızı anladığımızda, onlara istedikleri her şeyi verdik elbette. Dükkanlarımızı temizlemelerine ve iki woale'ımızı almalarına izin verdik. Üç tane vardı, biliyorsunuz. Sadece... birini geride bırakmalarının tek nedeni topallamasıydı." Gözlerimin içine bakmıyor. "Gece boyunca bizimle kaldılar ve Tanrı bizimle hiç konuşmadı. Doğrudan konuşmadı. Ayrılma vakti gelene kadar. Sonra yanımıza geldi ve iyi bir ev sahibi olduğumuzu ve bizi uygun bir şekilde ödüllendireceğini söyledi. Kendisinin ve adamlarının aldıklarının karşılığı olan parayı kastettiğini düşündük. Onun yerine Cathis'i dövdüler ve atlarına binip gittiler, o da yağmuru ardında bıraktı. O zamandan beri yağıyor. Durmayacak.

Asla." Tuniğindeki bir ipi karıştırıyor. "Sanırım iyi bir ev sahibi değilmışız."

Aron ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Yalan," diyor

Aron.

"Tabii bize bunu düşündürmeye çalışmıyorsa ve aslında başka bir şey değilse." Vian ve kocasına bakıyorum. "Peki onlar buradayken seks yaptılar mı?"

Sorum karşısında kaşlarını çattı, kafası karışmıştı. "Tanrı ve müritlerini mi kastediyorsun? Büyücüyle paylaştığı bir cariyesi vardı ama hepsi o kadar."

Paylaşmak mı? Pis kuş. Sanırım büyücü onun çapası, tıpkı benim Aron için olduğum gibi. "Yani... siz çocuklar. Seks yapma ihtiyacı duydunuz mu?"

Cathis bana öfkeyle, "Karım çocuğumuzla birlikte çok ağır," diyor. "Karım karnındayken ona dokunmayı aklımdan bile geçirmem."

Ona bunun bir sorun olmadığını duyduğumu söyleme zahmetine girmiyorum, ama aynı zamanda sır saklayan o adam da umurumda değil. Siktir et onu. "Askerleri arasında seks partisi yok mu?" Bana şaşkın bakışlar attıklarında iç geçiriyorum. "Tamam, belki de Hedonizm değildi o zaman."

"Bu Lies," diyor Aron tekrar. "Ve o da kuleye doğru gidiyor."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü ben oyum, o da ben." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Biz de oraya gidiyoruz, değil mi?"

Haklı. Ama eğer paralellik kuracaksak... "Yani sen de büyücünle bir fahişeyi paylaşacağını mı söylüyorsun?"

"Bunun ne önemi var ki?" Sanki aklımı kaçırmışım gibi kaşlarını çatıyor.

Tabii, onun için önemli olmayabilir ama benim için önemli olduğu kesin. "Sebebi yok. Sadece birimiz ya da ikimiz ölene kadar birbirimize bağlıyız, hepsi bu. Eğer ben

lanet yatakta yer açmalısın." Ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Aron'un ağzı seğiriyor. "Kıskandın mı?"

"Neyi? Hayır! Saçmalama."

"Saçmalayan sensin. Ve ben bir tanrıyım. Hepsini becermek istesem, bu benim hakkım değil mi?" Burnunun ucuyla bana bakıyor, çok kibirli.

"Hayır," dedim açıkça.

"Beni reddetmezler." Cathis'e bakar. "Senden şu anda karını bana vermeni istesem verir misin?"

Vian omuzlarını kamburlaştırır. Cathis başını eğiyor ve yumruğunu göğsünün üzerine koyuyor. "Hizmet etmek için yaşıyoruz, Fırtınaların Efendisi."

İğrenç. "İğrençleşme, Aron."

"Ben bir tanrıyım," diyor bana, sanki bunu bilmiyormuşum gibi. "Bir ölümlüden bir şey istersem, bana verirler." Omuz silkiyor. "Eğer sevişme havasındaysam, kimi ve neyi istersem alırım."

"Seni kibirli bok çuvalı," diyorum ona, ayağa fırlayarak. Vian'ın nefesini duymazdan geliyorum. "Güneş tanrısı ya da pis kahverengi götlerin tanrısı olman umurumda değil ama benim hayatım artık seninkine bağlı. Senin de bana ve seçimlerime saygı duyman gerekiyor! Sen..." Kelimelerim boğazımda düğümleniyor çünkü ağzı eğlenerek seğiriyor ve omuzları kahkahalarına engel olmaya çalışıyormuş gibi titriyor.

Aron tüm bunları komik buluyor.

Elimle göğsüne vuruyorum. "Sen kibirli bir pislüksin."

"Görünüşe göre kirli kahverengilerin tanrısı," diye kabul ediyor, kahkahalar atıyor. Ben tekrar göğsüne vuramadan elimi tutuyor ve bana alaycı bir bakış atarak bileğimi tutuyor. "Doğruyu söyle, Faith. Az önce söylediğim şeyler yüzünden mi kızgınsın? Yoksa sen benim üzerimde hak iddia ederken benim başka sevgililer edindiğimi hayal ettiğin için mi kızgınsın?"

"Saçmalık," diyorum cesurca. "Hiçbir hak iddia etmedim. Kiminle istersen onunla yatabilirsin."

Sanki sözlerime inanmıyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor. Komik, ben de inanıyor muyum bilmiyorum. Bazen tek bir kelimeyle Aron'un tepesine bineceğimi düşünüyorum. Diğer zamanlarda ise onu neşeyle boğmak istiyorum.

Şu an o son zamanlardan biri.

Aron eğiliyor, elim hâlâ onun avuçlarında. Dokunuşuyla tenimde küçük kıvılcımlar çıkıyor ve bana onun ölümlü olmadığını hatırlatıyor -sanki unutabilirmişim gibi. "Neleri feda ettiğini hatırlıyorum, Faith," diye mırıldanıyor, yüz ifadesi niyetli. "Ve yatağına girmesine izin verilen tek kişi benim."

Bununla birlikte elimi bırakıyor ve az önce tam olarak ne demek istediğini merak etmemi sağlıyor.

Vian ve Cathis'e doğru döner. "Bize sunduğunuz woale'i ve paylaşabileceğiniz her türlü yiyecek malzemesini alacağız. Yağmur geri dönmeyecek. Ben Yalanlar Sureti değilim, bu yüzden size söylediklerim gerçek. Ve bize vereceğiniz her türlü erzak için size ödeme yapacağız. Bize yardımcı olabilecek başka bir şey var mı? Unutmayın ki bu yolculukta tehlikede olan sadece benim hayatım değil, onunki de." Ve bana eliyle işaret etti.

Vian'ın iri gözleri bana dönüyor ve sonra başını sallıyor. "Hiçbir şey yok."

Ona inanmak zorundayım. Ondan alınacak daha fazla bilgi olsa bile, bunu itiraf etmesi günler sürebilir ve biz buna sahip değiliz. Aron kuleye gitmemiz gerektiğini açıkça belirtti, hem de hemen. Onun aceleciliği benimkini tetikliyor, çünkü bir tanrı bir şey için endişeleniyorsa... hepimizin endişelenmesi gerekir.

Ama Vian'ın zayıf yüzüne, çocuklarla dolu kollarına (ve karnına) bakıyorum ve yeterince yükü olduğunu düşünüyorum.

ÇİFTLİKTEN AYRILDIĞIMIZDA GÜNEŞ TEPEMİZDE SİMSICAK PARLIYORDU,

Hava kuru ve yağmursuz. Sıcak sayesinde yollar kuruyor ve bizim zavallı -ya da benim onu düşünmekten hoşlandığım şekliyle arazi hiposu- iki tekerleği patlak bir bisikletin hızında, memnun bir şekilde tekerlekli bir patika boyunca ilerliyor. Çantalarımız eyerlendi ve Aron'la ben hayvanın geniş sırtında, eyer yerine geçen bir battaniyenin üzerine oturduk. Arkasına oturup beline yapışıyorum, çünkü sanki her an hayvanın yanından kayacakmışım gibi geliyor. Aron dizginleri hafifçe tutuyor ve sanki hayatı boyunca woale'lere binmiş gibi o şeyin üstünde oturuyor. Belki de binmiştir. Belki de tanrılar eğlenmek için bunu yapıyordur.

Bu şey homurdanarak ses çıkarıyor, arkamızdaki yolun her tarafına sıçıyor ve sonra yolun kenarındaki otları yemek için duraklıyor. Aron bir küfür mırıldanıyor, dizginleri çekiştiriyor ve bizim woale isteksizce tekrar yürümeye başlıyor.

"Bana neden yürümek yerine bu şeyi aldığımızı hatırlatır mısın?" Dikkatlice yer değiştirerek ona soruyorum. Bu şeyin omurgası yüzünden sırtım ağrıyor ve yola çıkalı bir saatten az oldu. Eyer üzerinde uzun bir gün olacak.

-Tabiri caizse. "Sanırım bu şeyin gittiğinden daha hızlı sürünebiliriz."

Aron sadece homurdanıyor.

"Ben ciddiym. Eminim arkamıza bakarsam çiftliği hâlâ görebilirim."

"Mesele hız değil, Faith. İyi eğitilmiş bir woale bütün gün ve bütün gece hiç durmadan yola devam eder. Günlerce uyumaları ya da dinlenmeleri gerekmez. Dayanıklılıkları için faydalıdırlar."

"Goody. Yani bana bir şekilde gece boyunca bu şeyin üzerinde gidebileceğimizi mi söylüyorsun?"

"Eğer mecbur kalırsak. Eğer uygun bir yer bulursak, durur ve bir süre dinleniriz." Her halükarda rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Güzel olmalı. Deri kemerine tutunuyorum ve o şey sallanarak ilerlerken dişlerimi sıkıyorum. Yanağımı Aron'un sırtına yaslamak istiyorum ama beden dilimi gereğinden fazla okumasını da istemiyorum. Dinlenmek

Ona karşı çıkmak aynı zamanda göğüslerimi ona doğru itmek anlamına gelirdi ve hala son birkaç gündeki bazı yorumlarını düşünüyorum.

Özellikle de bana istediği zaman sahip olabileceğiyle ilgili olanı. Bence bu daha çok küstahça bir saçmalık, ama aynı zamanda giderek daha dokunaklı olmaya başlıyor ve bu beni hem nefessiz bırakıyor hem de kafamı karıştırıyor. Düşüncelerim seksi bir yöne doğru kaymaya başlıyor ve onları dikkatlice şimdiki zamana geri döndürüyorum, Aron'un önündeki heybeden su tulumlarından birini çekip bir yudum aldıktan sonra bana uzatmasını izliyorum.

"Teşekkürler," diyorum, düşünceliliğine şaşırarak. Bir yudum alıyorum -sıcak, nefis- ve geri veriyorum. "Cathis ve Vian para için çok minnettarlardı, değil mi?"

"Elbette öyleydiler. Akıllarını korudukları için minnettar olmalılar. Onları bilgi sakladıkları için ödüllendirmiş olmamız muhtemelen gerçek olamayacak kadar iyi bir şey gibi görünüyor." Ses tonu ekşi.

Onu hafifçe yanından dürtüyorum. "Onlara bilgi sakladıkları için ödeme yapmadık. Bize erzak vermeleri ve dünyanın en yavaş bineğine binmemize izin vermeleri için ödeme yaptık."

Aron kıkırdar. "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, daha yavaş çalışıyorum."

"Ne zaman?" Bilmek istiyorum.

Omuz silkiyor. "Hatırlamıyorum. Sadece bunun gerçek olduğunu biliyorum.

Belki de son Beklenti'de?"

Tüm bunların daha önce de yaşandığını unutup duruyorum. "Bununla ilgili çok şey hatırlıyor musun?"

"Bazıları. Sanırım tüm Unsurlar bir araya geldiğinde birey kaybolduğu için anılar parçalanmış durumda."

"Mmm." Bunu düşünmek garip - bu iş bittiğinde tutunduğum adamın var olmayabileceğini. Acaba bunu düşünmek onu rahatsız ediyor mu, yoksa bunu bir gerçek olarak mı kabul etti? "Peki geçen sefer kim kazandı?"

"Kazandın mı?"

"Evet. Hangi yön kazandı? Hedonizm mi? Yalan mı? Kibir mi? İlgisizlik mi?"

Uzun bir süre düşünüyor, düşünüyor. "Hedonizm, sanırım. Kibir olmadığını biliyorum."

Nedense bu beni üzüyor. Hepsinin aynı kişi olduğunu, sadece dört farklı şekilde bölündüğünü düşünmek zor. Bu gerçek Aron değil, sadece onun bir parçası. Adama olan sevgim giderek artıyor ve bu iş bittiğinde ortadan kaybolacağı, öleceği ya da her ne olacaksa olacağı düşüncesi hoşuma gitmiyor. Evde olacağım için benim için fark etmez tabii.

Ama hâlâ bunu düşünüyorum. "Ama geçen sefer kazanan da Lies değildi, değil mi?"

Sanırım oldukça şeffaflım, çünkü Aron omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Onunla yüzleşmekten endişeleniyorsan, aklından geçenleri söyle, Faith."

"Kendi başımıza pek de başarılı olamadığımıza göre, evet, endişeliyim."

"Öldürmek mi?"

"İyi gidiyor mu? Gelişiyor mu?"

Burnundan soluyarak yola geri döndü. "Bence gayet iyi gidiyoruz. Erzakımız ve silahlarımız var. Benim bir çapam var. Karnınız tok ve vebalı değilsiniz. Konumumuzda yanlış bir şey görmüyorum."

Veba mı? Öylece vebayı ortaya mı atıyor? Korkumu bastırıyorum ve önce daha büyük sorunlara dikkat çekmeye karar veriyorum. "Vian ve Cathis diğer Aspect'in yanında paralı askerler olduğunu söyledi. On kadar. Ve bir büyücü. Lanet olası bir büyücü. Aron, bu şeylere karşı ne yapacağız?"

"Bunların farkında olduğumuzdan ve buna göre plan yaptığımızdan emin oluyoruz."

"Bir büyücüye karşı nasıl plan yaparsın? Bu konuda bana yardım etmelisin çünkü benim geldiğim yerde büyücüler sadece ırkçı pislikler ve aslında büyü yapamıyorlar." Yan tarafını tekrar dürtüyorum ve titrediğinde şaşıyorum.

Aron gıdıklanıyor mu? Bu da ne böyle? Bunu neden bu kadar saçma ve bir o kadar da keyifli buluyorum? "Belki de bir büyücüyle takılmalıydın."

"Geldiğimde gönüllü olan bir büyücü gördünüz mü?" İyi noktaya değindin. "Benimle sıkışıp kaldığın için üzgünüm."

Homurdanıyor. "Kötü bir arkadaş olmadın, Faith. Bu konuda kendini üzme. Sen yeterliydin." "Bütün bu övgülerle beni öldürüyorsun," diye mırıldanıyorum, ama Memnun oldum, garip bir şekilde Yeterince. İşte bu. a İltifat, n e r e d e n geldiğini düşünürsek. "Yine de, ne yapacağız bir büyücüye

karşı?" "Duruma göre değişir."

"Açık...?"

"Gerçek bir büyücü mü yoksa bir taklitçi mi olduğu konusunda. Gerçek büyücüler nadirdir. Sahtekârlar çok daha yaygındır." Ses tonu küçümseyici ve açıkça endişesiz.

Açıkçası partimizin endişelisi ben olacağım. "Gerçek olduğunu varsayalım. Sadece şaka olsun diye. O zaman ne yapacağız?"

"Arkasında durmaya çalış." Kendi şakasına kıkırdıyor.

"Yardımcı olmak" belli ki Aron'un repertuarında yok.

Kaşlarımı çatıyorum

sırtını. "Büyücü bir yana, diğer Aron'un askerleri olduğunu söylediler. On ya da on iki kişi kadar. Korumamız için paralı askerler mi yoksa askerler mi almalıyız? Katharn'dan sadece bir ya da iki gün uzaktayız. Geri dönmekten ne kadar nefret etsem de, ölü olmaktan çok daha fazla nefret ederim."

Aron başını sallıyor, sanki tehlikeye doğru bir yolculuk değil de güzel bir öğleden sonra gezintisiymiş gibi woale'ın dizginlerini boş boş sallıyor. "Çok fazla endişeleniyorsun, Faith. Birimizin nasıl endişelenmesi gerektiği konusunda bana gevezelik etmeden önce, saldırıya uğradığımız ilk gece kaç adam indirdiğimi ve o zaman kafamın çok daha karışık ve yönümü kaybetmiş olduğumu kendine hatırlat."

Açık ağızım kapandı. Haklı. Yarım düzine adamı göz açıp kapayıncaya kadar ve silahsız yere serdi. "Senden şüphe ettiğim için üzgünüm. Tüm bunlar benim için çok yeni."

"Askerler sadece dikkat dağıtıcıdır, başka bir şey değil."

Kendi kendime başımı sallayıp düşünüyorum. "Onun yalan söylediğini söylemiştin. Tabii... yanında bir eşi olduğunu söylemedilerse. Hedonizm olduğunu ve bizi atlatmaya çalıştığını düşünmüyorsun değil mi?"

Diğer Aron'larla yüzleşmeye hazır değilim ama listemde Hedonizm son sırada. Bunun bizim için ne anlama geleceğini düşünmek istemiyorum, çünkü bu beni kızartıyor ve garipleştiriyor ve işler zaten yeterince garip.

"Hayır, o yalan söyleyecek. Hedonizm çok daha belirgin olacaktır. Bir eş hiçbir şey ifade etmez. Benim sikim de diğer ölümlülerinki kadar iyi çalışıyor."

Oh, hatırlıyorum. Ne kadar çok şey hatırladığım için yanaklarım yanıyor. Konuyu çabucak değiştiriyorum. "Bize tuzak kuracaklarını mı düşünüyorsun?"

Kıkırdıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Şüphesiz."

"O zaman daha fazla silah alıştırması yapmalıyız, Aron." Bir elimle koluna dokunuyorum. "Belki de gece için erken durmalı ve biraz antrenman yapmalıyız. Biraz kılıç, biraz asa, tüm iyi şeyler, böylece hazırlıklı olabilirim."

Aron sadece başını sallar, önündeki yola bakar ve dizginleri hareket ettirir. Eğer bir şey olursa, woale hızlanır. Birazcık. Normal bir salyangoz yerine hafifçe kafeinlenmiş bir salyangoz gibi. "Faith. Oyalamaya çalışıyorsun, değil mi?"

Alay ediyorum. "Ben mi? Tehlikeye ve kesin ölüme atılmak istememek mi? Psh. Bir kızın neden oyalandığını hayal bile edemiyorum."

"Seni güvende tutacağım. Benden şüphe mi ediyorsun?"

"Dostum, sen kibirlisin. Tabii ki bunu söyleyeceksin." Toprak yoldan gelen kahkaha sesini duymazdan geliyorum. "Sadece... sen belalı bir dövüşçüsün. O sensin, bu yüzden o da belalı olacak, artı bir büyücüsü var, artı paralı askerleri var. Senin tek sahip olduğun şey benim." Sadece bunu düşünmek bile ellerimin kemerinde sıkışmasına neden oluyor. Hangi noktada ona güvenmeliyim ve hangi noktada kibri bizi öldürtecek? Cevabım yok ve bu beni endişelendiriyor. "Tek söylediğim, durduğumuzda biraz dövüş alıştırması yapmamız gerektiği, böylece dövüşte yardımcı olabilirim."

"İnanç. İki yıl boyunca durup çalışsak da yeterli olmaz." Sesi Aron için şaşırtıcı derecede yumuşak. "Eğer Yalanlar Kibir'i yenmek içinse, o zaman benim yapabileceğim hiçbir şey yok."

Bu düşünce beni hasta ediyor. Ölmeye hazır değilim. Onun ölmesine hazır değilim. "Yatmayı ve pes etmeyi reddediyorum, Aron. Bunun olmasını engellemek için elimden geleni yapmadan olmaz."

"Kimse pes edeceğimizi söylemiyor," diyor bana. "Ama belki de zamanımızı onlar için bir tuzak düşünmeye harcasak daha iyi olur, çünkü onlar da kaçınılmaz olarak bizim için bir tuzak kuracaklardır."

"Yeterince adil." Yine de bu beni daha iyi hissettirmiyor. Aron'un hayatı benimkine bağlı, benimki de onunkine. Eğer diğer Aron kendini korumak için bir ekibe ihtiyacı olduğuna karar verdiyse... neden biz de aynısını yapmıyoruz?

Fya da iki gün, insanoğlunun bildiği en yavaş bineğe bineceğiz. Aron'u n dediği gibi, bu şey mola vermesi gerekir. Durmadan ilerlemeye devam edebilir ve ediyor da. Tepelerin üzerinden ve çamurlu patikadan aşağıya doğru ilerler. Yol çatalından çatalına ilerler ve tarım arazileri çalılık ağaçlara dönüşür ve uzaktaki gri dağlar ufukta belirmeye başlar.

Yine de kırım sonsuz sürüşe dayanamıyor. Bu Aron'u hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor -pek de etmiyor- ama benim ölümlü kık yanaklarım ilk günün alacakaranlığında ağrıyor. O zaman insanların woale üzerinde nasıl uyuduklarını öğreniyorum - woale'in kalın, yuvarlak kenarlarına iki hamak asmak için duruyoruz. Eyerin bir ucundan diğer ucuna kadar uzanıyor ve ilk kez woale eyerinin neden önde ve arkada (son bir milyar saattir kırıma batan) iki kulpu olduğunu görüyorum. Hamaklar bir taraftan diğerine asılıyor ve sonra, dünyanın en hantal heybeleri gibi, Aron bir tarafa kaymama yardım ediyor ve beni dengelemek için diğer tarafa geçiyor.

İlk başta, uyuyabileceğimi sanmıyorum, özellikle de başım woale'in arka ayaklarına bu kadar yakın zıplarken, ama bir sonraki bildiğim şey, şafak vakti, kırım

kocaman bir yara ve karnım gurulduyor. Güneş doğarken, woale'in eyerine biniyoruz. Güneş battığında, eyer askılarında uyuyoruz ve zaman -ve kilometreler- acı verici bir şekilde yavaşça geçiyor.

Aron aniden woale'i durdurduğunda ve durma noktasına geldiğimizde, zihinsel olarak üçüncü gün salıncakta bir başka berbat geceye hazırlanıyorum.

Ona doğru esnedim. "Yine mi tuvalet molası? Gerçekten gitmeme gerek yok."

"Hayır." Yaratığın sırtından inerken tüm gerginliği üzerinde, gözlerini uzaklara dikerken vücudu tetikte. "Kamp ateşi dumanı gördüm."

Tüm uykulu yorgunluğum anında kayboluyor, yerini korku alıyor. "Nereye?" Fısıldıyorum, woale'in kenarından kayıyorum ve onun yanında yere düşüyorum (tamam, yuvarlanıyorum).

Aron kış üstü düşmeden önce beni yakalıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Ağaç çizgisine bak," diyor bana, işaret ederek.

Kalbim küt küt atıyor, ağaçları tarıyorum. Ufukta, ben aramasam fark etmem mümkün olmayan ince bir duman bulutu var. Sürekli gökyüzünü izliyor olmalı, her an tetikte ve kendimi kötü bir yol arkadaşı gibi hissediyorum.

"Onlar mı?" Dehşet içinde koluna yapışarak soruyorum. Günlerdir bunun hakkında konuşuyoruz ama benim gözümde çok erken. Onlarla karşılaşmak istemiyorum. Savaşmak istemiyorum. Kaybetmek istemediğimden eminim.

Sinir krizinin eşiğindeymişim gibi hissediyorum. "Bunu öğrenmenin bir yolu var," diyor Aron ve sonra Woale. Bir an aptalca bir şekilde teleskop ya da başka bir şey çıkaracağını düşündüm ama dizginleri bana verdi. "Burada bekle."

Kılıcını ve kınını omzuna asıp ormana doğru ilerlerken dehşet dolu bir ciyıklama sesi çıkarıyorum. "Bekle," diye tıslıyorum, çok yüksek sesle konuşmaktan korkarak.

Beklemiyor tabii ki. Bu Aron. Başını kaldırmaya tenezzül etmeyen woale'in dizginleri bana kaldı.

yem torbasından. Ölümün yakın olması lanet canavarın umurunda bile değil. Benim umurumda. Hayvanı yolun kenarına doğru yarı sürüklüyor, yarı yönlendiriyorum ve çalıların arasına çömelip zor nefes alıyorum. Bütün gün kimseyi geçmemiş olmamız ve dağlara yaklaştıkça yolun giderek daha da ıssızlaşması önemli değil. Bizi öldürmek için bekleyen adamlardan çok korkuyorum. Aron'la tanışmadan önce hiç kimse beni öldürmek istememişti ama şimdi herkes bizi öldürmek istiyor gibi görünüyor.

Tanıştığımız o ilk gün onun elini hiç tutmamalıydım. Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Hayır, bu adil değil. Eğer onun elini tutmasaydım, o ilk gece Aron'a ne olurdu? O olmazdı. var sürdü bir hourwith bir . şu milquetoast sinmiş Kızlar, ve Hayır bir başka onun çapası olmak için gönüllü oldu. Peki ya ben? Ben olsaydım ertesi sabah sunağında kurban edildi.

Bunu hatırlamak beni sakinleştiriyor. Aron şimdiye kadar beni güvende tuttu. Ona güvenmem gerek. Güveniyorum. Bu yüzden çalıların arasına saklanıyorum, dizginleri tutuyorum ve onun dönmesini bekliyorum.

Zaman geçiyor.

Orman karanlığa bürünür. Böcekler cıvıldıyor, woale yola pisliyor ve kuşlar yaprakları hışırdatıyor. Bu gecede şimdiye kadar olağan dışı hiçbir şey olmadı ve yıpranmış sinirlerim biraz rahatladı. Aron'un ne kadar uzağa gittiğini gösteren kısa bir an için tüm vücudum acıyla alevleniyor, ama neredeyse geldiği kadar çabuk kayboluyor ve bu bana onun geri geleceğini söylüyor.

Onu görmeden önce ayak seslerini duyuyorum, bu da bana geldiğini haber vermek istediğini gösteriyor. Aron ormanın içinden geçerken çok dikkatli. Koyu renk saçları bir ay ışığı huzmesini yakalayıp parlarken ayağa kalkıyorum. Güçlü ve kararlı görünüyor, ağzı ince bir hoşnutsuzluk çizgisinde, uyumsuz gözleri yoğun.

Bu ifadeyi anlamak için medyum olmaya gerek yok. "Onlar, değil mi?"

Yanıma yaklaşıyor ve başıyla hızlıca selam veriyor. "Kısa bir mesafe ö t e d e kamp yapıyorlar. On iki kafa saydım,

cariye ve büyücü de dahil. Dört çadır var, biri benim için, biri de diğerleri için. Büyücünün gerçek bir büyücü olup olmadığını anlayamadım ama ağır silahlı birkaç paralı askerleri var. Dikkatli olmamız gerekecek."

"Ne yapacağız?" Ona endişeli bir şekilde soruyorum. "Onlardan kaçabilir miyiz? Saklanabilir miyiz? Kuzeye gitmeye devam etmelerini ve daha geriden takip etmelerini mi bekleyelim? Ne yapabiliriz?"

"Onlarla yüzleşeceğiz," diyor bana. "Bunu söylemeden korkuyordum."

"Faith." Elini omzuma koyarken Aron'un sesi sakindi. Woale homurdanıyor ve tekrar kaka yapıyor, aksi takdirde korkunç bir anı mahvediyor, ancak Aron'un odak noktası tamamen benim üzerimde. "Bu bir noktada gerçekleşmek zorunda. Sonsuza dek bir yüzleşmeden kaçınamam. Onu bulmalı ve yenmeliyim."

Biliyorum. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorum ama ben hazır değilim. Ama dişlerimi sıkıyorum ve kendimi başımı sallamaya zorluyorum çünkü en azından şu anda nerede olduğumuzu bilmiyorlar. Üstünlük bizde ve bunu kullanmamız gerekiyor. "Sadece gerginim. Pekâlâ o zaman. Planımız nedir?"

Dönüyor ve ormanı işaret ediyor. "En iyi savunma noktasını görmek için kamplarını daire içine aldım ama ağaçlardan başka kullanabileceğimiz bir şey yok. Bu yüzden kampa yakın olan ağaçlardan birine tırmanacak ve çalılara taş atacaksın. Paralı askerleri gürültüye neyin sebep olduğunu görmek için gelecekler ve geldiklerinde, daha yönetilebilir bir grup olana kadar onları teker teker indireceğim."

Ona bakakaldım. "Planın bu mu? Ağaçta otururken taş atmak mı?"

"Daha iyi bir tane var mıydı?"

"Hayır," diye mırıldandım.

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Basit bir plan bazen en etkili olandır. Ağaçların arasındaysanız, yerde olduğunuzdan daha güvende olursunuz. Hiç ok ve yay görmedim, sadece kılıç.

Eğer bir ağaca tırmanıyorlarsa, kılıçlarını kullanamayacaklardır."

"Paralı askerlerle başa çıkabileceğini söylediğini sanıyordum," diye hatırlatıyorum ona belli belirsiz. "Onların bir sorun olmadığını söylemiştin, hatırladın mı?"

"Onlar da sorun değil," diyor Aron sakince. "Ama seni de riske atmak istemiyorum. Birçok kez belirttiğin gibi, sen bir savaşçı değilsin. Seni gafil avlanabileceğin bir savaşın yakınında istemiyorum."

İç çekiyorum. "Pekala. Ağaç. Taşlar. İyi ki gençken softball oynamışım."

"Yumuşak... top?"

"Sopalı ve top fırlatmalı bir oyun. Unut gitsin." Elimi havada salladım. "Ben hallederim. Hadi biraz taş alalım."

"Ve çamur," diye kabul ediyor. "Neden çamur?"

Yanağıma dokunuyor ve vücuduma bir ürperti (ve kıvılcım) gönderiyor. "Bu soluk tenin ve saçların karanlıkta bile seni arayan biri olursa dikkat çekecektir. Çamur daha fazla kamuflaj sağlayacaktır."

"Kulağa her dakika daha iyi geliyor," diye mırıldanıyorum, ama woale'a doğru ilerliyorum, çantalardan birini boşaltıyorum ve taş aramaya başlıyorum. Bunu yaparken bile o dokunuşu, yanağıma nasıl okşadığını düşünüp duruyorum.

Neredeyse bana dokunmak istiyor gibiydi.

A Kısa bir süre sonra, atımız yoldan epeyce uzakta bir ağaca bağlanmış, otluyordu. Çantam küçük taşlarla dolu ve üzerimde ağır bir şekilde asılı duruyor. ve o kadar gürültülü takırdıyor ki, taşların birbirine çarpmasını önlemek için göğsüme bastırmak zorunda kalıyorum.

Ayrıca tepeden tırnağa çamur içindeyim ve hava soğuk olduğu için sahip olduğum en koyu renkli pelerini giyiyorum. Berbat görünüyorum ama en azından gölgelerin arasına karışabiliyorum.

Ormanda dikkatlice ilerliyoruz, yavaşça hareket ediyoruz, Aron beni engibeli zeminin bir ya da iki kayalık yarıktaki düştüğü sarp arazi noktalarından dikkatlice kaldırıyor. Sonsuza kadar sürecek gibi görünüyor, ama sonra esintideki kamp ateşinin kokusunu alabiliyor ve alçak seslerin mırıltısını duyabiliyorum.

Geldik.

"Bu ağaç iyi," diye mırıldanıyor Aron, yakındaki uzun, yapraklı bir piçi göstererek. Dalların yaklaşık beş metreye kadar başlamadığını görüyorum, belki daha fazla, bu da bir desteğe ihtiyacım olacağı anlamına geliyor.

Bir nefes çekiyorum ve sonra başımı sallıyorum. Şikayet etmek ve sızlanmak istiyorum ama bunun bir faydası olmayacak. Sadece korkuyorum ama Aron güvende olduğumdan emin olacağına söz veriyor ve ben de bunu yapmak zorundayım.

haklı olduğuna ve bunun sadece kibirden kaynaklanmadığına inanıyorum. Ağır taş torbasını omzumdan indirip dikkatlice yere koyuyorum. "Bunu bana vermen gerekecek."

Başını sallıyor ve ben ona bakarken kirli yanaklarımı avuçluyor. "Güvende kal, Faith. Sana ihtiyacım var."

Ona, güzel, tanrısal yüzüne ve sert hatlarına bakıyorum. Başka bir erkek olsa bunun neredeyse bir aşk ilanı olduğunu düşünürdüm ama Aron'u okumak imkânsız. Sadece başımı sallıyorum ve ağaca doğru ilerliyorum.

Aron beni belimden kavrayıp sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi başımın üzerine kaldırıyor ve ben de ayaklarımla bacağı tutup kendimi yukarı kaldıracak kadar çırpınmayı başarıyorum. Yerleştikten sonra çantayı dikkatlice bana uzatıyor, ben de omzuma atıp tırmanmaya başlıyorum. Aşağıya bakmamaya çalışarak yükseldikçe yükseliyorum çünkü güvenli bir şekilde düşemeyeceğim kadar yüksekteyim. Yani, evet, Tadekha'nın yüzen şehrinden kaçarken yüksekte düştüm ama Aron'un üzerine de düştüm. Eğer burada yere çakılırsam ve bir şeyleri kırarsam, büyücü

-Ve Yalancı Aron beni sakat bir yarış atı gibi yere serecek.

Bu görüntüyü kafamdan silkeleyip biraz daha yukarı tırmanıyorum. Yaprakların arasında güvenli bir şekilde saklandıktan sonra aşağı bakıp Aron'u arıyorum. Bana başını sallayıp uzakta bir yerde saklanacağı yeri işaret ediyor.

Ona bir başparmak işareti yapıyorum ve sonra ilk taşımlı çıkarıp küçük kampı inceliyorum. Ne kadar yüksekte olduğum göz önüne alındığında herkesi görebiliyorum.

Aron haklı, ateş küçük. Çadır kümesinin ötesinde, kılıç kuşaklı zırhlı adamlar görüyorum, etrafta durup konuşuyorlar. Cüppeli ve kısa, siyah sakallı bir adam var ki büyücülerin tüm klişelerine benziyor.

Gölgelerin içine bakıyorum, bunu yaparken bile elime bir taş alıyorum. İtiraf etmeliyim ki askerlerden çok Aron'un diğer halini görmekle ilgileniyorum. Aynı mı görünecek? Otomatik olarak

yanlış olduğunu biliyor musun? Askerlerin yüzlerini tarıyorum ve biri gülüp küçük metal şişesinden bir yudum aldığında, tamamen rahat olduklarını ve burada olduğumuzu bilmediklerini fark ediyorum. Güzel. Sessizce, diğerini içmeye devam etmesi için cesaretlendiriyorum. Sarhoş bir muhafızı indirmek bizim için daha kolay olacaktır. Parmaklarımı elimdeki taşın kenarına sürterek, fırlatmak için en uygun ana karar vermeye çalışıyorum.

Ağacımın altındaki  alılarda bir şey hışırdıyor. Donup kalıyorum, boştaki elimle taş torbamı karnıma bastırıyorum ki birbirlerine  arpmasınlar. Bir muhafız mı? Fark edildim mi?

Sürpriz bir şekilde bir kadın ortaya çıkıyor. Sırtının ortasına kadar salınan uzun, kıvrımlı siyah saçları var ve gece olmasına ve hafif serin olmasına rağmen, yürürken kıvrımlarına yapışan ve esmer tenini ortaya çıkaran ince bir elbise giyiyor. Ve Tanrım, ciddi kıvrımları var. Göğüsleri kocaman, her biri sarkık ve adımlarıyla birlikte sallanıyor, beli ise incecik, kemerden biraz daha fazlası gibi görünen bir korseyle sarılmış. Kalçaları yuvarlatılmış ve ben onun endamını çok kıskanıyorum. Bu cariye olmalı. Lanet olsun. Bu grup oyun oynamıyor, çünkü kız son derece muhteşem.

Arkasında pelerinli bir figür var ve omzunun üzerinden bakarken nefesimi tutuyorum, bakışları tamamen  apkın. Etrafa göz gezdiriyor, sonra benimkine yakın bir ağaca doğru ilerliyor, sanki m kemmел görüş açısında bir yer seçmiş gibi. "Burası mı?"

"Burada olmaz," diye bir ses geliyor ve ben kaskatı kesiliyorum, vücudumu bir tepki titretiyor. Bu sesi tanıyorum. Bu Aron. Kötü Aron. Yalancı Aron.

Cariye gırtlaktan bir kahkaha atıyor, saçlarını savuruyor ve az önce yapmamasını söylemesine rağmen ellerini ağacın kabuğuna koyuyor.  ne doğru eğilip belini büküyor ve poposunu kıpırdatarak dışarı çıkartıyor.

Ona eşlik eden adam eteğinin kenarından tutup yukarı ittiğinde ve kızın eteğini ortaya çıkardığında nefesimi tuttum.

eşit derecede mükemmel bir kış. Adam kızın arkasına geçiyor ve kız alçak bir çığlıkla öne doğru fırlıyor.

Vay anasını. Onu gözümün önünde yapıyor. Aynı anda hem büyülenmiş hem de dehşete kapılmış bir şekilde kayayı tutuyorum. Çenem düşüyor ve ben şok içinde bakarken, hızlı, sert pompalarla itmeye başlıyor, hareketlerinin gücü onu öne doğru zıplatıyor. Yüzünü göremeyeceğim şekilde eğilmişti ama kesinlikle kızın içine girdiğini görebiliyordum. Onu sikerken izliyorum, acaba taşı şimdi mi atsam yoksa bitene kadar beklesem mi diye düşünüyorum. Onu o kadar sert deliyor ki uzun sürmez, değil mi?

Çığlıkları gittikçe yükseliyor, sanki adam vajinasını öldürüyormuş gibi ve adam bir elini omzuna koyarak onu tutuyor, böylece ona daha sert vurabiliyor. Kalçalarımı sıkıca birbirine bastırıyorum çünkü bu beni etkiliyor. Kaba, etkili hareketlerinden büyüleniyorum ve bir yanım onun çıplak olmasını diliyor, böylece onun üzerinde hareket ederken sırtının esnemesini izleyebiliyorum. Pelerininin başlığı geriye düşüyor ve sonra onun Aron olduğunu gösteren siyah saçlarını ve tuhaf gözlerini görüyorum.

Bu her şeyi değiştirir. Aron'un -benim Aron'umun- muhteşem bir kadınla seks yapmasını izliyorum ve...bu garip. Gerçekten o olmadığını biliyorum, ama aynı zamanda kıskanıyorum. Bu Aron beni tanımıyor ama nedense başka biriyle yatıyor olması beni rahatsız ediyor. Benim Aron'um bana elini bile sürmedi.

Bu doğru değil. Beynim yardımsever bir şekilde Tadekha'nın Hisarı'nda ben onun üzerinde sürünürken onun beni parmakladığı o geceyi hatırlatıyor.

Beni daha iyi hissettirmiyor.

Çalılıkların arasından bir figür daha fırlıyor ve ben taşımı daha sıkı kavıyorum. Kötü Aron, ölmek üzereymiş gibi ciyaklayan koca memeli cariyeyi acımasızca sikmekten vazgeçmiyor. Şu anda bir taş atsam bile kimsenin fark edeceğinden şüpheliyim, bu yüzden sanırım bekleyip izlemem daha iyi. İkinci bir adam yaklaşırken sertçe yutkunuyorum,

Koyu bir pelerin ve uzun bir cübbe giymiş. Genç olması beni şaşırtıyor, sakalları da kırpık kırpık. Yeşilliklere takılan uzun cübbesini vücuduna sarıyor ve yaklaşırken meşgul ikiliye sinirli bir bakış atıyor.

Aron en ufak bir duraksama bile göstermiyor. "Daha yüksek sesle," diyor dişiye ve o da sesini kesiyor. Tuhaf. Belki de itaatsizliği seviyordur.

Büyücü -çünkü büyücü olmak zorunda- Aron'un yanında durup ışıltılı gözlerle onları izliyor. "Sıradaki ben olmak istiyorum," diyor. "Sen onu tekrar almadan önce." Bakışları, ağacın kabuğunu pençeleyen ve nefes nefese kalan, titreyen kadına kilitlenmiş. Bad Aron'un içine pompaladığı her darbeye göğüsleri kabarıyor ve aldığı şeyden hoşlandığı çok açık. Ateşin başındaki insanlar bile -paralı askerler- bakıyorlar. Daha sessiz, ama yeterince sessiz değil.

Aron büyücüyü görmezden gelir.

"Sıra bana gelsin," diye tekrar dener büyücü. "Bütün gece senin olacak. Onu daha önce de paylaşmıştık."

Aron duraklar, hareketleri durur. Hâlâ kadının derinliklerinde gömülüdür ve büyücüye bakmak için döner. Kadın inliyor ve ona doğru kıvranıyor, belli ki duraklamadan memnun değil. Büyücü Aron'un bakışları karşısında irkilerek bir adım geri çekiliyor.

"Tabii ki sıradaki sen olabilirsin," diyor Kötü Aron ve sesi o kadar tanıdık ki tüylerim diken diken oluyor. "Dudaklarındaki dölünün tadına bayılıyorum."

Cariye kıkırdıyor.

Büyücünün yüzü kızarır, ağzı öfkeli bir çizgiye dönüşür ve kampa geri döner. Aron onun gidişini izler, sonra homurdanır ve cariyeye döner. Elini bir kez daha cariyenin omzuna koyar ve sonra ona sürtünür.

"Oooh," diye inliyor.

"Daha yüksek sesle," diye tersliyor ve adam onu bir kez daha sikmeye başladığında kadın yine sessizleşiyor.

Biraz kafam karıştı. Yaptıkları her şey onun söyledikleriyle doğrudan çelişiyor. Adamın kıza ağaca doğru vurmaya devam etmesini ve kızın çığlıklarının koluna çarpmasını izliyorum. Biraz zaman alıyor ama sonra kafama dank ediyor.

O Yalanların Aron'u.

Benimki Kibir, bu yüzden yaptığı ve söylediği her şey kibirli bir yerden geliyor. Bu kişi açıkça doğruyu söyleyemiyor ve bu yüzden herkes onun söylediklerini yorumluyor. Oh. Birdenbire mantıklı gelmeye başladı.

Kötü Aron bir homurtu ile kaskatı kesiliyor ve ben de neredeyse O-yüzünü görebilmeyi umarak izliyorum. Sanırım görememem iyi oldu. Aron'un başka bir kadını becerdiğini düşünmek hâlâ gerçeküstü geliyor... ve bunu harika bir şekilde yapıyor. Hâlâ o garip kıskançlık dalgasını hissediyorum ve bundan nefret ediyorum. Tanrı uzaklaşırken kadının böğrünü okşuyor ve kadın doğrulup eteğini indiriyor. "Şimdi de büyücünün sana dokunmasına izin ver," diyor ona. "Bu gecelik seninle işim bitti. Paylaşmayı ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Yüzü kızarıyor ve nefes nefese kalarak titrek bir reverans yapıyor. "Sizden başka kimsenin bana dokunmasına izin vermeyeceğim, fırtınaların lordu."

Memnun bir şekilde homurdanıyor ve sonra kıyafetlerini düzelterip kampa geri dönüyor. Bir an sonra, o da muhteşem saçlarını düzelterek onu takip ediyor. Şok olmuş bir halde gidişlerini izliyorum ve sonra elimdeki taşı hatırlıyorum. Doğru ya. Aron'um uyuyakaldığımı düşünecek.

Ya da belki onu da izliyordu. Bir an için onu güzel bulup bulmadığını merak ettim. Tabii ki bulurdu. O hala Aron, değil mi? Yani aynı kadın zevkine sahip. Bundan nefret ediyorum.

Hırçın bir güçle çalıların arasına bir taş fırlatıyorum ve onunla Aron'un kafasını çivilediğimi hayal ediyorum.

Tçalılar çatırdıyor, yapraklar sallanıyor ve muhafızlardan biri duraklıyor, matarası neredeyse dudaklarını büktü ve ormana doğru baktı. Kampa geri dönüyor, kafaları sayıyor ve sonra tam olarak çıkaramadığım alçak sesle bir şeyler söylüyor. Matarasını bir kenara koyduktan sonra kılıcını çekip çalılıklara doğru ilerliyor ve gözden kayboluyor.

Hiçbir şey olmuyor.

İzliyorum, bekliyorum ve her şey sessiz. Gardiyan ortaya çıkmıyor, kimse onu kontrol etmeye gitmiyor ve Aron'dan da sorunu hallettiğine dair bir işaret gelmiyor. Beklemek ve işlerin plana göre gittiğini ummak zorundayım. Birkaç dakika bekledikten sonra aynı yöne bir taş daha fırlatıyorum.

Bu kez duraklayan arkadaşı oluyor. "Gracel?" Ormana doğru birkaç adım atar. "Bir şey var mı?"

Cevap gelmeyince o da kılıcını çekiyor ve gölgelerin arasında kayboluyor. Diğer muhafızlardan ikisi şimdi dikkat kesilmiş, yüzleri asık ve Aron'un planı ters gitmeden önce kaçının bu tuzağa düşeceğini merak ediyorum.

Görünüşe göre cevap iki. Yeterli zaman geçtikten sonra üçüncü bir taş atıyorum ve Kötü Aron

Ateş temkinli görünmeye başladı. Derin derin kaşlarını çatıyor ve gök gürültüsünün gümbürdediğini duyuyorum. Muhafızlardan üçünü işaret ediyor, onlar da başlarını sallayıp ormana doğru ilerlerken üçü daha kılıçlarını çekip Aron'un yanında toplanıyor.

Büyücü Kötü Aron'a yaklaşıyor, yüzünde sinirli bir ifade beliriyor. "Ne oldu, Fırtınalar Lordu?"

"Sanırım bu benim Görünüşlerimden biri değil. Havada hissedemiyorum." Tanrı kollarını kavuşturuyor ve benim Aron'uma o kadar benziyor ki kalbim duracak gibi oluyor. Bakışları ağaçların arasında salınıyor ve kısa bir an için beni gördüğünü sanıyorum. Ama sonra taramaya devam ediyor ve ben tekrar nefes alıyorum. "Çapasını ara," diyor Kötü Aron. "Onu yakınımnda hissetmiyorum. Yakınlarda güç yok."

Cariye titriyor ve bir çadıra saklanmak için koşuyor. Şimdi başımız dertte.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Muhafızlar ormana dağılıyor ama sayıları hâlâ çok fazla. Ben izlerken Kötü Aron bir kılıç buluyor ve büyücü kemerinden bir kese çıkararak ateşe doğru ilerliyor. Ateşin yanında duruyor ve gözlerini kapatıyor, mor bir toza benzeyen bir şeye uzanıyor ve onu ateşe serpmeye başlıyor.

İlahi söylemeye başlar ve ateşten garip bir duman yükselmeye başlar. Eğer sahte bir büyücü olsaydı, hiç zahmet etmezdi. Bu gerçek bir şey olmalı ve bu büyü'nün iyi bir şey olmayacağından şüpheleniyorum. Kelimeleri mırıldanmaya devam ediyor, elini ateşin üzerinde sallıyor ve duman tamamen doğal olmayan bir şekilde hareket etmeye başlıyor.

Panik içinde, aklıma gelen tek şeyi yapıyorum; elimdeki taşlardan birini ona fırlatıyorum.

Adamı tam alnının ortasından vuruyorum. Büyücü homurdanıyor ve tereddüt ediyor, bir an için benim için geleceğini düşünüyorum. Onun yerine sırt üstü düşüyor ve hareketsiz yatıyor.

Onu bayılttım.

Vay canına. Nişancılığımın bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Saf bir zevk kahkahasını ısırarak geri çekiyorum, çünkü sessiz kalmam gerekiyor. Ben izlerken, Kötü Aron düşen büyücüsünün yanına gidiyor, alnının ortasındaki kanlı ize dokunuyor ve sonra ağaçların arasından doğrudan bana bakıyor.

Beni yeni bir tür panik vuruyor ve beni görmemesi için gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Karanlık beni saklayacaktır, diyorum kendime. Endişelenecek bir şey yok.

"Orada olduğunu bilmiyorum," diyor tanıdığım alçak, ölümcül bir sesle. "Ya şimdi aşağı inip sana bir bakmama izin verirsin ya da ölümünü fevkalade tatsız bir hale getirmem."

Boğazım kurudu. Sertçe yutkunuyorum, düşünüyorum. Burada değilmişim gibi davranmanın bir faydası olacak mı? Boğazımı temizliyorum ve sonra idare ediyorum, "Senin için her şey aynıysa, olduğum yerde kalmayı tercih ederim. Manzarayı ve her şeyi seviyorum."

Kötü Aron tam boyuna yükselir. "Ben Fırtınaların Efendisi değilim. O ağacı tek bir şimşekle yok edemem," der, sesi son derece sakindir. "Nasıl ölmek istediğini iyi düşün."

Taş dolu çantayı göğsüme bastırıyorum, dehşet içindeyim. Ölmeyi hiç istemiyorum ama yine de ne yaparsam yapayım hayatımın tehlikeye girmesini önleyemeyecekmişim gibi görünüyor. Lanet olası küstah Aron ve onun küstah, aptal planı. Ağaçlardaki taşlar, Tanrı aşkına. Kaçınılmaz olanı erteleyerek duraksıyorum. "Aşağı inersem bana zarar vermeyecek misin?"

"Söz veriyorum."

Birkaç daldan aşağı kayıyorum, panikle sığıyorum. Düşün, Faith, düşün. Büyücü hâlâ nefes alıyor olmalı, yoksa Kötü Aron ölmüş olurdu. Orman sessiz -çok sessiz- ve Aron'unun öldürülmüş ya da etkisiz hale getirilmiş olmasından endişeleniyorum. Büyücüyü öldürmek bana kalıyor, ki elimde bir torba taştan başka bir şey olmadığı ve onun da başında bir tanrı durduğu düşünülürse bu oldukça zor olacak.

Belki bu Aron'un dikkatini bir şeyler yapabilecek kadar dağıtabilirim. Ne, bilmiyorum. Bir şeyler. Bir ya da iki dal daha aşağı iniyorum ve sonra en alttaki dala çarpmadan hemen önce hatırlıyorum - bana zarar vereceğini mi söyledi yoksa zarar vermeyeceğini mi? "Bekle-"

Kötü Aron yıldırım hızıyla ağacıma doğru yaklaşıyor ve pelerinin kenarına asılıyor. Ağaçtan yuvarlanıp sırt üstü düşüyorum. Acı kaburgalarım vuruyor ve onları tutarak inliyorum.

Yerde yattığım yerde bana doğru bakıyor, sanki garip bir bilim deneyiymişim gibi başını eğiyor. Sonra bir dizinin üstüne çöküp boğazımdan yakaladı. Sert değil, sadece beni sıkıştırıyor. Başparmağı çeneme doğru hareket ediyor, yüz hatlarımı incelerken başımı çevirmeye zorluyor. "Ben olsam bunu seçmezdim."

"Orospu lütfen," diyorum öksürerek. "Ben harikayım."

Kötü Aron'un kaşları kalkıyor ve sert ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Şimdi bunun cazibesini anlayamıyorum. Böyle koşullar altında karşılaşmamız iyi oldu. Çok tatsız bir arkadaş olduğumu hayal edebiliyorum." Sesi fısıltı gibi yumuşak ve bedenim duruma rağmen tepki veriyor. Meme uçlarımda dikleştiğini hissedebiliyorum ve gözleri bana öyle tanıdık geliyor ki, onu öpmek için ani ve aptalca bir istek duyuyorum. Ya da beni öpmesine izin vermek için. Ama tek yaptığı bana bakmak ve sonra başparmağıyla çenemdeki birkaç çamur tanesini temizlemek. "Sen..."

Devam etmeyince çenemi kaldırıyorum. "Ben ne?"

Ama hiçbir şey söylemiyor. Hiç hareket etmiyor. Ben izlerken, o yavaşça, banyo edilmemiş bir resim gibi kayboluyor ve sonra boğazımdaki el yok oluyor. Adamın tamamı gitmişti. Nefes nefese kaldım, doğruldum ve doğrulduğumda Aron'u gördüm. Benim Aron'umu.

Büyücünün cesedinin yanında diz çöküyor, adamın boğazından bir hançer çıkıyor.

"Ah," diye mırıldanıyorum zayıfça, bir elimi alnıma götürüyorum. "Tanrıya şükür. Aron, neredeyse her şeyi berbat ediyordum."

"Fark ettim." Aron ayağa kalkar ve büyücüye bakar, düşünceleri onu tüketmektedir.

Üzerimdeki yaprakların tozunu alarak sendeleyerek ayağa kalkmayı başarıyorum. "Hayır, hayır," diye mırıldanıyorum. "Benim için endişelenme. Ben iyiyim. Her zaman ağaçtan düşerim. Ben hallederim. Kalkmama yardım etmene gerek yok." Söylenmelerime cevap vermeyince kaşlarımı çatıyorum. "Aron? Sen iyi misin? Paralı askerler nerede?"

"Bazıları öldü. Bazıları yaşıyor." Bir çizmesiyle büyücünün bedenini dürtüyor, sonra bana bakıyor. Elini sallayarak onun yanına gitmemi işaret ediyor.

Bileğime vuran acıyla irkilerek ona doğru topallıyorum. "Eğer hayattalarsa, neredeler?"

Aron bana bakıyor. "İnanç. Sana gerçeği söylüyorum. Anlıyor musun?"

"Uh, tamam mı? Senden neden şüphe edeyim ki?" Dalgınca kalçamı ovuyorum. "Bu arada sanırım bir kayanın üzerine düştüm. Woale'in burada olup kıcımlı yola kadar taşımamasını dileyeceğim hiç aklıma gelmezdi ama işte buradayız."

"Size doğruyu söylüyorum," diye tekrarlar.

Kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Seni ilk seferinde duydum." "Beni dinlemiyorsun." Çeneme dokunuyor ve

Bir an için Kötü Aron'un beni öpmek istercesine bana baktığını hatırladım. "Ağaçtan indiğine sevindim. Yaptığın akıllıca bir şeydi. Bu konuda hiç kızgın değilim. Anladın mı?" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bana ters ters baktı. "Bir dahaki sefere bir şeyler planladığımızda beni dinlemeni istemiyorum."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Sen... sen bana yalan mı söylüyorsun?" "Hayır."

Bir an için, yanlış Aron'un yaşadığına dair içimi burkan bir korku patlaması yaşadım. Ama... Onun kaybolduğunu gördüm. Gözlerimin önünde kaybolduğunu gördüm. Büyücü öldü ve ben yaşıyorum. Emin olmak için ölü adama baktım, sonra Aron'a döndüm. Benim Aron'uma. Göz kırıyor, bekliyor.

"Ben... siz şimdi hem Yalan hem de Kibir misiniz?"

Rahatlamış gibi derin bir nefes veriyor. "Hiç de değil. Bu işler böyle yürümüyor."
Oh, lanet olsun.

T o kalan paralı askerler fark ettikleri anda hemen Aron'a teslim olurlar.

Lider öldü, yerine aynı adam geldi. Yere secde ederler ama kılıçlarının kabzalarını öpüp ona sunmadan önce değil. Cariye kalçalarını sallayarak çadırından çıkar ve aynı şeyi yapar, fazla mükemmel kışını havaya kaldırır.

Aron tüm bu olanları kampın ortasından izliyor, bir ayağı hâlâ büyücünün cesedinin üzerinde. Sonunda bana doğru baktı. "Eee?"

"Peki ne?" Silah aradığım çantalardan başımı kaldırıp bakıyorum. Biraz para görüyorum ama çoğu erzak.

"Yaşamalarını mı yoksa ölmelerini mi istiyorsun?"

Dehşet içinde Aron'a bakıyorum. "Bana seçim mi yaptırıyorsun?"

"Hayır, ben olsaydım gitmelerine izin verirdim ama sen katı bir kalbe sahip olduğun için sana soruyorum." Sözlerine rağmen ses tonu merak uyandıracak kadar şakacı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, beni izliyor ve bekliyor.

Bunu deşifre ederken sertçe yutkundum. Hay sikeyim. Bana seçim yaptırıyor. Gitmelerine izin vermezdi ama yumuşak olduğumu düşünüyor. Tamam. Aron'un önünde eğilen adamlara (ve kadınlara) bakıyorum. "İnsanların hayatlarının ellerimde olmasına alışık değilim."

Aron sadece omuz silkiyor ve onlara tekrar işaret ediyor.

Paralı askerleri inceliyorum. Parça parça zırhlar giyiyorlar, bu da ne kadar genç ya da yaşlı olduklarını söylemeyi imkansız kılıyor, ama yüzleri toprağa gömülü, bekliyorlar. Yanlarındaki kadın kollarını açmış titriyor ve içimde bir acıma duygusu kabarıyor. Acımasız olmam gerektiğini biliyorum. Bu insanların bizi hiç düşünmeden öldüreceklerini biliyorum ama ben bu dünyadan değilim. Ben öyle biri değilim.

Aron'un botunun altındaki ölü büyücüye bakıyorum ve ürperiyorum.

Aron homurdanıyor. "Cevabını bilmediğimden şüpheleniyorum." "Bildiğinden şüpheleniyorum," diyorum, kendimi baygın hissederek.

"Oturmayın, hepiniz," diyor Aron, sesi sert. "Yüzlerinizi görmek istemiyorum."

Hepsi hemen ayağa kalkıyor ve dördünün de genç olduğunu görünce irkiliyorum. İkisinin sakalı var ama benim dünyamda olsalardı hepsi üniversite öğrencisi olabilirdi. Yüzlerinde korku var ama aynı zamanda kararlılar.

Aron bir an düşündükten sonra eliyle bana işaret ederek onun yanına gitmemi öneriyor. Hemen ayağa fırlıyorum ve gözlerini üzerimde hissederek yanına koşuyorum. Aron eğiliyor, nefesi kulağımdaki kurumuş çamuru gıdıklıyor. "Bunu düzgünce söyleyebilirim. Onlara bana ihanet ederlerse hoşgörölü olacağımı söyle."

Bunu düşündüm, sonra başımı salladım. Bana çok fazla güç veriyor, onun adına konuşmama izin veriyor ve bunun Aron'un yaptığı diğer her şey kadar kasıtlı olduğundan şüpheleniyorum. Boğazımı temizleyip öne doğru bir adım atıyorum ve büyücüyü kasten tekmeliyorum. Sırf bu yüzden. "Pekâlâ, dinleyin millet. Bu yeni bir Aron ve biz işleri farklı yapıyoruz." Gözlerinde gördüğüm umut titreşimlerine acıyarak ellerimi birbirine kenetliyorum. "Eğer onu yüzde yüz takip edemezseniz, geldiğimiz ilk şehirde kışınızı arkada bırakacağız. Yetki Aron'da ve ben de Aron'un çapasıyım. Yani onu dinlediğiniz kadar beni de dinleyeceksiniz ve ben atlayın dersem ne kadar yükseğe çıkacağınızı söyleyeceksiniz.

Anladınız mı?" Yaramaz çocuklarla konuşan bir öğretmen gibi hissederek her birini işaret ediyorum.

Adamlardan biri boğazını temizliyor ve ellerini göğsüne koyarak Aron'un hareketiyle hayali bir silah tutuyor. "Fırtınaların Efendisi'ni takip ettik çünkü biz inananlarınız hanımefendi. Bu değişmedi. Hâlâ Fırtınaların Efendisi'ni takip ediyoruz."

Erkekler ellerini göğüslerine koyar, başlarını öne eğer ve onun hareketlerini yankırlar.

Biraz şaşırdım ve memnun oldum. "Siz paralı asker değilsiniz?"

"Hayır, biz Fırtınaların Efendisi'ne hizmet etmeyi seçtik," diyor ilki. Sakalsız ve yirmi yaşından fazla olamaz. "Tanrımın yanında hizmet etmekten daha büyük bir onur yoktur." Diğerleri başlarını sallıyor.

"Oh. Tamam. O zaman sana güvenebilsek iyi olur." Kadına dönüyorum. "Peki ya sen?"

Gülümsemesi tatlı ve kurnazca değil. "Lordum Aron beni kendisine ve büyücüsüne hizmet etmem için satın aldı. Ben Rastana'nın saygın evlerinden gelen bir yatak kölesiyim. Efendime onun istediği her şekilde hizmet ederim." Sonra dudaklarını yalıyor ve gözlerini indiriyor. Sırtını hafifçe kamburlaştırdığını ve göğüslerini daha da dışarı çıkardığını gördüğüme yemin edebilirim.

Onun varlığından duyduğum rahatsızlığa karşı koyuyorum. Şirretlik yapmama gerek yok. Kalbimin derinliklerinde onun sadece hayatta kalmaya çalıştığını biliyorum. Kısaca Aventine'deki Avalla'yı ve bulabildiği en güçlü efendiye hizmet etmekten başka bir şey düşünemediğini düşünüyorum. Alıştığı şeyin bu olması onun suçu değil. "Tamam, güzel. Paralı asker olmadığına göre, silaha dokunursan seni de arkada bırakırız." Tekrar hepsini işaret ediyorum. "Aron'a iyi hizmet ederseniz yaşarsınız. Eğer ona ihanet etmeye kalkarsanız, sizi öyle hızlı parçalar ki ne olduğunu anlamazsınız."

Her şeyi anlatıp anlatmadığımı görmek için dönüp Aron'a bakıyorum. Aron'un tek söylediği "İnanç yalan söyler," oldu.

"Bu gerçek demek," diye araya giriyorum.

"Biliyoruz leydim," diyor ilk asker. Başını öne eğiyor. "Lordumun sözlerini yorumlamayı öğrendik."

"O zaman bunu yorumla," diye devam ediyor Aron. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve büyücünün yere düşmüş bedenini tekmeler. "İnanç benim dayanağım değil. Ona yaklaşacaksın. Onunla konuşacaksın. Saçının bir teline dokunursan ya da ona doğru yanlış bir nefes alırsan, hoşgörülü olacağım. Ben bir tanrı değilim." Yüz ifadesi karanlık ve uğursuz; ben izlerken bakışlarında şimşekler çakıyor ve ürperiyorum. "Eğer ona zarar verirsen ya da bana ihanet edersen, sana bu dünyada ve öbür dünyada işkence etmeyeceğim. Bir tanrının intikamı ebedi değildir. Anladın mı?"

Hepsinin rengi soluyor. Kadın alnını tekrar yere koyar, titrer.

"Sanırım anladılar," diye fısıldıyorum Aron'a. Bir tehdit kulağa bu kadar gurur verici gelmemeli, ama benden onlara bu kadar övgüyle bahsetmesinden memnun olmaktan kendimi alamıyorum. Bu biraz seksi. Hatta seksi olmaktan da öte. Sesindeki otorite ve hepsine sert bir şekilde bakması beni tamamen tahrik ediyor. Hiç bu kadar ateşli bir orospu seansı olmamıştı... ve bu Aron'dan geliyor.

Hiç kimse beni bu kadar yüceltti mi? Bu dünyada bana adımdan daha çok Tart dendi. Bunun büyük bir olay olduğunu biliyorum ve minnettarım. Aron'un koluna dokunuyorum. "Teşekkür ederim."

Elini omzuma koyuyor ve ben bunu dünyadaki tüm sarılmalardan daha çok seviyorum. Birlikteyiz, beraberiz.

T Adamların hepsi Aron'a sadakat yemini ediyor ve teker teker onlar hakkında biraz bilgi ediniyoruz. Markos var.

Aventine'den, denizci bir aileden geliyor. Katharn'dan gelen ve en güzel, ince siyah buklelere sahip olan Solat. Daha koyu tenli olan ve Mephis'ten gelen Kerren ve bir çiftçinin oğlu olan ve yine Katharn'dan gelen Vitar. Yaklaşık iki haftadır Yalanlar Aronu'nun yanındalar ve ona sadakatle hizmet ediyorlar. Yanlarında üç woale var ve Aron cariye ve büyücüyle at sürerken sırayla yürüyorlar. Adamlar ölülerini gömmek için bir akşam izin istiyorlar ve Aron bunu yapmak istiyormuş gibi görünmese de bana dönüyor ve ben de başımı sallıyorum. Ben de bir akşam izin istiyorum.

Bu yüzden ateşin yanında oturup yüzümü ve kollarımı çamurdan temizlerken, adamlar ormanı kazıyor ve Aron onları izliyor. Cariye benimle oturuyor ve onun da adını öğreniyorum -Yulenna. Nereli olduğunu sorduğumda sadece gülümsüyor ve omuz silkiyor. "Son sahibim Rastana'daydı. Bir kölenin evi yoktur."

"Artık köle olmak zorunda değilsin," dedim ona. Ben bir köleydim ve bundan nefret ediyordum. "Eminim Aron seni özgür bırakacaktır. Artık özgürsün."

Sanki bu onu mutsuz ediyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Suretlerden birine hizmet etmek büyük bir onur. Onun kölesi olmak hayatımın gerçek zevklerinden biri olacak."

"Aron'un kölelere ihtiyacı yok."

"O zaman onun zevkini görüyorsun?"

Bu konuşma on bire çıktı. "Bu biraz kişisel ve sana söylemek zorunda değilim."

Yulenna sadece tatlı tatlı gülümsüyor ve uzun siyah saçlarıyla oynuyor. "Eğer ona hizmet etmekten yorulduysan bu konuda sana yardımcı olabilirim. Yatakta iyiyimdir ve Aron'un nelerden hoşlandığını bilirim."

"Yalanlar Aron'unun nelerden hoşlandığını bildiğini söylüyorsun. Bu farklı bir Aron."

Yulenna, "Hepsi aynı tanrının veçheleri," diyor ve haklı olduğunu bildiğim halde bir an için onun güzel ağzına yumruk atmak istiyorum.

"Aynı şey değil ve o istemedikçe ona dokunmayacaksın. Gönüllü olmak da yok."

"Ama leydim, sadece onu memnun etmek istiyorum." Ellerini göğsünün önünde kavuşturmuş, yalvaran gözlerle bakıyor. "Ben bir yatak kölesiyim. Onu memnun etmezsem geçimimi nasıl sağlayabilirim?"

"Yemek yapmayı deneyebilir misin?" Kamp ateşini işaret ediyorum. "Ya da dediğim gibi, seni özgür bırakabiliriz. Sana para verebiliriz ve en yakın kasabaya gidip her şeye yeniden başlayabilirsin."

Gözleri yaşlarla doluyor. "Eğer Katharn'a evraksız ve erkek vasım olmadan gidersem, beni gören ilk köle taciri tarafından yakalanıp ucuza satılırım. Lütfen bunu yapmayın. Fırtınalar Lordu'na sadakatle hizmet ettim." Dizlerinin üzerine çöker ve ağlayarak secdeye kapanır.

Vay anasını. "Yulenna, kalk. Lütfen." Sözlerinin anlamlı olmasından nefret ediyorum. Ayağa kalktığında hâlâ güzel ve mükemmel görünmesinden, gözlerinin onu daha da güzelleştiren kocaman yaşlarla parlamasından nefret ediyorum. Haksız olmadığını biliyorum - tekrar köleleştirilebilirdi. Aventine'de bana da böyle oldu. Sırf kıskanç ve bölgeci hissediyorum diye onu berbat bir kadere mahkûm edemem. "Aron'a yatak kölesi isteyip istemediğini

soracağım."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Yüzü rahatlamış bir şekilde bana bakıyor. "Gerekirse ikinize de hizmet edebilirim. Sadece bana ne gerektiğini söyleyin ve ben de yapayım."

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler." Göstermeye başlamadan önce aceleyle ondan uzaklaşıyorum. Birkaç dakika içinde Yulenna'dan nefret etmekten onun için üzölmeye başladım. Köleleştirilmenin ne kadar korkunç olduğunu, kendimi ne kadar nesneleştirilmiş hissettiğimi hatırlıyorum. Bu dünyada bildiği tek yolla hayatta kalmaya çalışan başka birinden nasıl nefret edebilirim? Ateşten uzaklaşıp pelerinimi yaklaşıtıyorum ve ormandan gelen kazma seslerini takip ediyorum.

Ağaçların arasına doğru birkaç adım atamadan Aron karşıma dikiliyor ve bana ters ters bakıyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Oh. Ben de seninle konuşmaya geliyordum."

Bana kaşlarını çatı. "Sana ateşin yanında kalmamanı söylemişim."

Bunu anlamam biraz zaman aldı. "Doğru ya. Ben de tam sana doğru geliyordum-"

"Faith." Aron beni kolumdan tutuyor ve vücudumda aşağı yukarı karıncalanmalar yaratıyor. Elektrik şokları öncekinden daha güçlü gibi görünüyor. Belki de artık iki Aron olduğu için ikiye katlanıyorlar. "Seni gözetleyebileceğim bir yerde, ateşin yanında durmanı istemiyorum. Bu adamlara güveniyorum. Kendilerini kanıtladılar."

Ah. Hala ihanete uğrayabileceğimizden endişeleniyor. Tabii ki endişeleniyor. Şimdiye kadar bu topraklardaki herkes tarafından ihanete uğramadık mı? "Özür dilerim, Aron. Sadece seninle konuşmam gerekiyordu. Ateşin yanında kalacağım... ama bir yatak kölesi ister misin?" Bana tekrar kaşlarını çatmadan önce kelimeleri aceleyle söyledim.

Aron başını eğiyor, yakışıklı ve kibirli yüzünde bir eğlence ifadesi beliriyor. "Gönüllü müsünüz?"

"Ne? Hayır!" Yüzümde sıcak bir kızarıklık hissedebiliyorum. "İstiyorsun!"

"Öyle mi?"

Bunun yalan olup olmadığını anlayamıyorum. Hâlâ o yavaş gülümsemesini bana doğru çeviriyor, karnımı titreten gülümsemesini ve ben ne düşüneceğimi bilemiyorum. "Yulenna," demeyi başarıyorum. "Senin yatak kölen olarak kalmak istiyor."

"Peki sen ne düşünüyorsun?"

Tamam, şimdi soruları sinirlerimi bozmaya başladı. "Bence kendi sikinden sen sorumlusun. Sen söyle." Uzun bir süre beni inceliyor. "Lies'ı yendiğim için... bu benim o olduğum anlamına geliyor. Düşüncesi onu yatağında görmek çekici."

Domuz gibi davrandığı için ona çıkışmak üzere ağzımı açtığımda, sözlerinden tam tersini anlamam gerektiğini fark ediyorum. Doğru ya. Alışmam hâlâ biraz zaman alıyor. Kendimi tutamayıp biraz yüzümü ekşittim. "Yani onu yatağında istemiyor musun? Hayal kırıklığına uğrayacak."

"Ve ben umursuyor muyum?" Kibirli bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Hey, biliyor musun? Bu güzel bir şey. retorik bir soru sorarsak, yalan meselesini aşabiliriz." Parmağımla göğsünü hafifçe dürtüyorum. "Bunu unutma, çünkü şu anda seninle konuşmak kafa karıştırıcı."

"Öyle mi?" Sırtışı neredeyse flörtöz ve nabzım boğazımda düğümleniyor. "Tekrar soruyorum, bana hizmet etmek için burada olduğuna göre kafanın karışık olması umurumda mı?"

İhtiyar Kibir, yine başını kaldırıyor. Göğsünü hafifçe okşuyorum. "Bunu görmezden geleceğim. Peki şimdi planımız ne?"

Aron yüzümü inceliyor ve sonra göğsünde tuttuğum elime bakıyor. Sırf inat olsun diye elimi orada bırakıyorum ve bunu beklediğine dair belirgin bir izlenim ediniyorum ve bu onu eğlendiriyor. Bir an sonra elini benimkinin üzerine koyuyor ve sonra ona karşı sıkışıp kalıyorum, küçük şimşek dalgaları tenimde sıçırıyor. "Hiçbir şey değişmedi, değil mi?"

"Her şey değişti," diye fısıldıyorum. "Artık farklısın."

"Öyleyim," diyor bana.

Elbette, hiçbir şey farklı değilmiş gibi davranabilir ama artık söylediği her kelimeyi yorumlamak zorunda kalıyorum. "Kazandığına sevindim," diye itiraf ediyorum. "Sonumun büyücü gibi olacağını düşünmek istemiyorum." Ürperiyorum, onu hâlâ son gördüğüm andaki haliyle hayal ediyorum; ince, cüppeli bedeni ölen askerlerin yığınının üzerine savrulmuş. "Diğer ikisine karşı da kazanacağına söz ver."

"Hiçbir şey için söz veremem, Faith," diyor alçak bir sesle ve başparmağı sıkışmış elimin üzerinde geziniyor. "Sana zarar gelmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Ona hafifçe gülümsüyorum. "Bunun planlarımızı bozduğunu itiraf etmeliyim. Askerler ve bir yatak kölesi mi?" Homurdandığında başımı sallıyorum. "Kendimi daha güvende hissetmiyorum. Etrafta fazladan insan olunca daha az savunmasız olduğumuzu düşünürsünüz. Ama yine de..." Şimdi bir tanrının çapası öldürüldüğünde ne olduğunu gördüm. Yalancı Aron'un gözlerimin önünde yok oluşunu izledim.

Hiçlişe karış.

Hangi görüntünün beni daha çok rahatsız ettiğinden emin değilim - büyücünün Yalancı Aron'dan kurtulmak için öldürülmüş olması mı, yoksa Yalancı Aron'un bir anda yok olup gidebilmesi mi? Bunun benim Aron'umun başına geldiğini düşünüyorum ve düşüncesizce ilerleyip ona sarılıyorum, yanağımı deri zırhla kaplı göğsüne bastırıyorum. Saçlarımı okşuyor ve Aron değişiklik olsun diye sessizleşiyor. Ağzından yalanlar çıkmıyor, kibirli saçmalıklar yok. Sadece saçlarımı düzeltiyor ve beni kendine yakın tutuyor, ben de endişe içinde ona karşı titriyorum.

"Sana bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun, İncancım?" diye tekrar mırıldanıyor ve ben bu sözler karşısında kendimi sıcak ve rahatlamış hissediyorum.

"Sadece sana yardım etmek için yeterli olamayacağımdan endişeleniyorum," diye fısıldıyorum.

"Yeterli değilsin." Ve tekrar saçlarımı okşuyor.

W O gece Yalancı Aron'un kampında kamp kurarız, çünkü kamp çoktan kurulmuştur ve saat de geçtir. Woales

Yakındaki bir ağaca bağlanıp besleniyorlar ve Yulenna ateşin yanında durmadan sohbet ediyor, sanki değişen durumla ilgili sıkıntısını anlatmaya kararlıymış gibi. Konuşmasına izin veriyorum, cevap vermesi gerektiğinde mırıldanarak onaylıyorum ama çoğunlukla dinlemiyorum. Yorgunum ve dikkatim dağınık.

Bunun sonu kötü olabilirdi. Ölebilirdim. Kötü Aron'un bana bakarken boynumdaki elini hâlâ hissedebiliyorum. Neredeyse ikimiz için de her şeyi mahvediyordum ve Kötü Aron'un nasıl yok olup gittiğini düşünmeden edemiyorum.

Ve şimdi benim Aron'um her ikisi de.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Sistemindeki tüm kötü şeyleri temizlemek için burada, ölümlüler aleminde olması gerektiğini biliyorum, peki neden şimdi gerçeği söyleyemiyor? Dördü de Voltron'un fantastik versiyonu gibi bir araya getirildiğinde ona ne olacak? Benim Aron'um tanrının içinde kaybolup sonsuza dek yok mu olacak? Bu beni üzüyor.

Aklıma başka bir düşünce geliyor: Hedonizm Aron'unu bulduğumuzda ne olacak? Ateşin yanında ellerini ısıtan Yulenna'ya bakıyorum. Düşüncelerimin oraya gitmesinden nefret ediyorum. I

Aron'un onun eteğini kaldırdığını ve içine girerken çıkardığı sesleri görmeye devam etmekten nefret ediyorum. Benim Aron'um olmaması önemli değil, çünkü o artık benim Aron'um ve ona dokunursa onu uykusunda öldürebilirim.

Ya da... sadece çok ağla. Biri ya da diğeri.

Sonunda, askerler yoldaşlarını gömdükten sonra geri dönüyorlar, ifadeleri ağırbaşlı. Benden uzak duruyorlar, yıkanırken ve uyumak için çadırlarına giderken sessizler. Aron bana yaşlı Aron'un uyuduğu büyük çadırı işaret ediyor ve esnemelerime daha fazla karşı koyamıyorum. İçeri giriyorum ve Aron beni takip ettiğinde bir rahatlama hissediyorum. Hâlâ benimle uyuyacak.

Yulenna da bizi takip ediyor. Şaşkınlığımı görünce yüzünde çekingen bir ifade beliriyor. "Uzun gece boyunca bana ihtiyacı olabilir diye, dinlenirken Fırtınalar Lordu'nun ayaklarının dibinde uyudum. Uyumamalı mıyım?"

Aron'a bakıyorum.

"Burası artık Faith'in çadırı değil," diyor. "Burada kuralları o koymuyor." Ve omzuma kocaman bir el koydu.

Ne kadar zorlayacağımı düşünerek dudağımı ısıırıyorum ve sonra siktir et, zorlayacağım diye karar veriyorum. "Aron'un artık senin hizmetlerine ihtiyacı olmayacak. Büyücünün çadırında uyuyabilirsin."

Yulenna kararsız bir bakışla başını sallar ve kendini dışarı atar.

Çadır kesinlikle Aron ve benim şimdiye kadar deneyimlediğimizden daha iyi bir yaşam sunuyor... belki Tadekha'nın Kalesi hariç. Duvarlarda yemyeşil duvar halıları asılı ve kalın battaniyeler pelüş bir şiltenin üzerine atılmış. Burada, ormanda acayip bir şilte var ve onu görünce neredeyse ciyak ciyak bağıırıyorum. Kirden uzak tutmak için dokuma bir kamış hasırın üzerinde duruyor ama kalınlığından şüphe etmek mümkün değil ve sırf çok şaşırdığım için dokunmak için yanına diz çöküyorum. Gerçek bir şilte. Yastıkları bile var. Çoğunlukla güzel, dekoratif yastıklar ama yine de yastıklar. Yakınlarda, odunların ortasındaki çekiçli mangalda kömürler yanıyor.

Odada tütsü gibi bir koku var. Bir tarafta, kapağı minderli bir koltuk olan düz tepeli bir sandık var. "Vay canına, burada şık bir şekilde yaşıyor," diye nefes alıyorum, buna inanmakta güçlük çekiyorum. Bir yastığı elime alıyorum ve ön yüzündeki işlemeli tek boynuzlu atların kadife kadar yumuşak olduğunu hissedince şaşırıyorum.

Aron sadece homurdanıyor ve sesi sinirli çıkıyor. "Tüm bunlar seyahat için gerekli."

"Gerekli olup olmaması umurumda değil, bu harika." Elimi yüzümde ve kollarımda gezdirip son çamur parçalarını arıyorum ve sonra tekrar yatağa dokunuyorum. "Bunu kullanabilir miyiz? Kötü adamlara ait olsa bile mi?"

"Artık senin değil," diyor Aron bana. "Eğer Spidae'nin kulesine zamanında varmayı planlıyorsak, tüm bunları arkamızda bırakmayacağız."

Onun vurgusu bana işin aslını anlatıyor ve ben de iç çekiyorum. Tüm bu yatak gerçek olamayacak kadar iyiydi. Haklı olduğunu biliyorum. Ama bu gece, bu lüks konaklama benim. "Sence uyumak güvenli mi?" Sesimi çıplak bir fısıltıya indirerek ona soruyorum. "Yoksa tetikte mi olmalıyız?"

"Korunacak ne var ki?" diye fısıldar, ses tonunda alaycı bir ton vardır. "Baltalı Aron'a hizmet etmiyorlar mı? Buradaki tek kişi ben değil miyim?"

"Anlaşıldı," diyorum ve normal haline döndüğü için ona küçük bir çimdik atıyorum. "Eğer güvenliyse, şimdi soyunup uyuyacağım."

"Yapmamalısın," diye kabul ediyor ve elini omzuma koyuyor. "Sabah erken kalkmayacağız. Uyumana gerek yok."

Başımı sallayarak esneyerek bir botumu, sonra da diğerini çıkarıyorum. Tüm adrenalin vücudumu terk ediyor ve kendimi uykulu bir karmaşa gibi hissediyorum. Aron'un önünde neredeyse çıplak olduğumu fark etmeden önce kirli tuniğimi başımdan çekip çıkarıyorum. Oh neyse, daha önce görmediği eşyalarım yok değil ya. Dudaklarımı şapırdatıyorum ve göğüslerimin etrafına taktığım deri bandı zıplamamaları için ayarlıyorum ve sonra yatağa sadece tayt ve sütyen bandıyla giriyorum. "Bu gece lüks içinde uyuyacağım"

en azından. Gel buraya güzelim," diyorum bir yastığa ve onu yüzümün altına sıkıştırıyorum. Oh adamım, bu cennet. "Yarın hepinizi geride bırakacağım için üzgün olacağım. Şşşt, ağlama." Bir yastığı okşuyorum. "Sizi rüyalarımda hatırlayacağım."

Aron homurdanıyor.

"Oh, o da ne?" Hâlâ sohbet ediyormuş gibi yaparak yastığa söylüyorum. "Aron bir pislik mi? Biliyorum, değil mi? Buranın onun çadırı olduğunu düşünürsek, neden sana bu kadar karşı olduğundan da emin değilim. Onun çadırı değil ama Kötü Aron'un çadırı. Yine de sorun değil." Yastığı bir kez daha okşuyorum ve esnemeyle savaşıyorum. "Eğer bir şeyi seviyorsan, onu özgür bırakmalısın. Sabah özgür olacaksın, yastık. Seninle işim bittikten hemen sonra."

Battaniyeleri çenemin altına sıkıştırıyorum ve bir an sonra Aron parmağını yan tarafıma saplıyor.

"Ow. Ne?" Yuvarlandım ve ona baktım. Yatağın yanına çömelmiş, bir kolunu gelişigüzel dizine dayamış.

Aron bana sırttı. "Bunun benim çadırım olduğunu mu sanıyorsun? Neden bir yatağım olsun ki? Ben uyumam, unuttun mu?"

Yorgun beynim bir an için bunu düşünüyor ve sonra soru sorarken yalan söylemediğini hatırlıyorum. Sonra, şok olmuş bir şekilde dik oturuyorum. Kahretsin. Adam haklı. Çadırın etrafına bakıyorum ve daha önce görmediğim kadınsı dokunuşları fark ediyorum. Koltuğun üzerine örtülmüş bir şal. Yastıklardaki saçaklar. Lanet olası nakışlar. Erkekler böyle şeyleri umursamaz. Bahse girerim güzel sandığı açarsam, içindeki kıyafetler tıpkı Yulenna'nın giydiği gibi elbiseler olacak. "Bu onun çadırı, değil mi?"

"Büyücüyle kucaklaşacağımı mı sanıyorsun?" Aron alaycı bir şekilde sorar.

Ona alaycı bir bakış attım. "İyi bir noktaya değindin. Bunun ona ait olduğunu fark etmemiştim." Tek boynuzlu at yastığına düşünceli bir şekilde dokunuyorum. "Onu buraya geri getirmeli miyiz?"

"Evet," diyor Aron kesin bir ifadeyle.

"Tamam, tamam, alınganlık yapma. Kibar olmaya çalışıyorum." "Fethedilene karşı neden nazik olasın ki?" diye soruyor,

ve uzanıp saçlarımdan bir tutam kopardı.

omuz. O küçük dokunuşta tüylerim diken diken oluyor ve bu sadece şok dalgaları yüzünden değil.

"Doğru," diyorum, dikkatim dağılmış bir halde. Yulenna hakkında düşünmeye çalışıyorum ama Aron'un yakınlığı beni milyonlarca yöne çekiyor. O kadar yakın olduğundan değil elbette. Yatakta oturuyorum ve o da yanımda ama ayakta değil. Yine de pek çok şey için yeterince yakınız. Beynim bana Aron'un Yulenna'nın eteğini yukarı kaldırdığını hatırlatıyor ve sonra gerçekliğe geri dönüyorum. Yapılacak en iyi şeyin onu tekrar buraya davet etmek olduğunu biliyorum ama... gözlerimi her kapattığımda hâlâ Aron'un aletinin Yulenna'nın içine girdiğini görüyorum.

Bu gece büyücünün çadırında uyuyabilir.

Tekrar uzanıp Aron'a bakıyorum. "Onu ne yapacağız? Onu serbest bırakmayı önerdim ve sen idamdan bahsettiğimi düşündün."

Homurdanıyor. "Onu askerlere mi vereyim?"

Yüzüm kızardı. "Aron, hayır. O da bir insan. Sadece kötü seçimler yapıyor. Ya da belki de seçme şansı yoktu. Her iki durumda da, istemiyorsa kimseye hizmet etmek zorunda değil. Bırakın hayatını sırtından kazanmak zorunda olmadığını anlasın, belki o zaman başka bir yol seçer."

Aron bana kaşlarını kaldırarak bakıyor, belli ki aynı fikirde değil.

Vay be. Ona vurmak için uzandım. "Kibar ol. Erkeklere teslim edilmiş bir köle olmak istemedim. Bunu neden başkasına dileyeyim ki?" Şu anda Aron'a hizmet etmesi gerektiğini düşünse bile mi?

"Peki ya askerler? Onlar için bir planın var mı?" Aron mırıldanıyor, sesi daha samimi bir tona bürünüyor. "Kendilerini kanıtlamayacaklarını varsayarsak tabii."

Ugh. Bir grupla dolaşma fikrinden hoşlandığımdan emin değilim. Aron ve benim şimdiye kadar seyahat etme şeklimizden çok farklı ve çok... dikkat çekici geliyor. Daha güvenli olabilir ama bilemiyorum. Her şey değişecekmiş gibi hissediyorum. Ama yine de, her şey çoktan oldu. Aron yalan söylemeden konuşmıyor ve ben gözlerimi kapattığımda

Bad Aron'un Yulenna'nın üzerine eğildiğini görmeden duramıyorum. Bad Aron Yulenna'nın kalçalarını tutuyor. Aron Yulenna'nın içine girerken Yulenna ciyaklıyor. "Göreceğiz," diyorum ona. "Sanırım şimdilik onlarla sıkışıp kaldık. Eğer anlaşılamazsak, bizi yavaşlatırlarsa onları her zaman en yakın şehirde bırakabiliriz."

"Novoro," diye onaylıyor ve sonra battaniyeleri tekrar çeneme kadar çekmek için aşağı uzanıyor. "Uyumamalısın, Faith. Sana göz kulak olmayacağım."

Ona gülümsüyorum. "Yapmayacaksın, ha?" Karşı koyamayarak takılıyorum ve ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığında kalbim biraz çarpıyor. Başka hiçbir şey olmasa bile, onu gülümsetebilmem hoşuma gidiyor. Tanrı biliyor ya, son zamanlarda durduğumuz her yerden kovalandığımız ve avlandığımız için gülümseyecek çok az şeyimiz var. Belki de bir ekiple daha güvendedeyizdir... Tabii bize ihanet etmezlerse.

Bu düşünce ruhumu acıtıyor. Aron'un onu mahvetmeyeceğine güvenebileceği benden başka kimse yok mu? Zavallı Aron. Tanrılar, Yüce Baba'nın onları gönderdiği bu küçük testte nasıl bir şey öğrenecekler ki? Güç açları tarafından saldırıya uğramakla çok meşguller.

Tabii öğrenmeleri gereken tek şey alçakgönüllülük değilse. O zaman, bunun harika çalıştığını söyleyebilirim.

Ama bu beni Aron için daha da endişelendiriyor. Tekrar uzanıp yan dönüyorum ama gözlerimi kapattığımda bu sefer Aron ve Yulenna'yı sevişirken görmüyorum. Diğer Aron'u görüyorum, eli boğazımda, öpecek kadar yakın... ve bir hiçlikte kaybolup gidiyor.

Dörtte bir ihtimalle -şimdi üçte bir- Aron'um da aynı kaderi paylaşacak. Bu düşünce beni hasta ediyor. Uzanıp Aron'un elini tutuyorum ve onu öne doğru çekiyorum. "Benimle yatağa uzan," diyorum ona. "Uyuyamayacağını biliyorum ama sen yanımdayken kendimi daha güvende hissedeceğim."

Bir an için iğneleyici bir alay ya da bir yalan telaşı bekliyorum. Bunun yerine, Aron battaniyenin altına girerek yanıma uzanıyor. Botlarını giymiş olmasına ya da tamamen giyinik olmasına aldırmıyorum çünkü kolunu bana doluyor.

Belime sarılıp beni kendine yaklaştırıyor ve o tanıdık elektrik şoku içimde sarsılıyor ve sonra yatıyor. Kokusunu içime çekiyorum ve sıcaklığını hissediyorum ve endişemin bir kısmı hafifliyor.

Ama sadece biraz. Elimi belime koyup onu kendime yaklaştırıyorum. "Bana her şeyin yoluna gireceğine söz ver," diye fısıldıyorum. "Bu işi halledeceğimize söz ver."

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyor Aron.

Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

ERTESİ SABAH, KOYU KIVAMLI, BALLI BİR LAPA VAR.

Ateşin üzerinde kaynıyor ve zehirli olmadığından ve bunun bir tuzak olmadığından emin olana kadar midem guruldayarak diğerlerinin yemesini izliyorum. Sonra kendime bir kase alıyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir üçüncüsü, çünkü onların erzakları bizimkilerden çok daha iyi.

Askerler sessizce yemeği mideye indirmemi izliyor ve kendime dördüncü bir kâse yaptığımda, Markos denen askerin yüzünde inançsız bir ifade belirliyor. "Hepsini yiyebiliyor musun?" Emin olmayan bir ifadeyle Aron'a bakıyor ama benimle konuştuğu için şimşek çarpmayınca tekrar bana dönüyor. "Nereye gidiyor bu?"

Markos'tan hoşlandığıma karar verdim. Kaşığıma ona doğru salladım. "Seni tatlı dilli seni. Ve dostum, ben bir çapayım. İki kişilik yiyoruz." Kaşığıma, yakınlarda durup sabırsızlıkla yemeğimizi izleyen Aron'a doğru sallıyorum. "Yakıt almam lazım."

"Gördüğüm tüm askerlerden daha fazla yiyorsun," diye fısıldıyor Vitar yerken kâsesine. "Böyle devam ederse yeterli erzağımız olmayacak."

Yemeye devam ediyorum. "Lütfen," diyorum lokmalar arasında. "Bu şok edici bir şeymiş gibi davranıyorsun. Büyücü çok yemiyor muydu?"

"Evet, ama o bir büyücüydü."

"Ben bir kızım. Yemek yemeye iznim var." Ve yiyebileceğimi kanıtlamak için bir yudum daha alıyorum.

Vitar tedirgin görünüyor, ama Markos sırtıyor ve yapabileceğini kanıtlamak istercesine neredeyse benimki kadar büyük bir ısıruk alıyor. Büyük aptallık. Arkadaşça bir sessizlik içinde yemeğimizi yiyoruz ve birkaç dakika sonra Yulenna çadırından çıkıyor, üzerinde tozluk ve seyahat günü için çizmeler var. Saçları şık bir düğümle geriye toplanmış ve bir köleden çok yolculuğa çıkmak üzere olan iyi bir hanımefendi gibi görünüyor. Omos'un eskilerinden biri olan kemerli tuniğime bakıyorum ve bu sabah yataktan kalktıktan sonra saçlarımı taramadığımı hatırlıyorum.

Markos Yulenna için bir kase lapa hazırlayıp ona bir kaşık uzatıyor, Yulenna da ona tatlı tatlı gülümseyip yanıma oturuyor. "Ne kadar çok yemek var," diye mırıldanıyor ve sonra zarif bir ısıruk alıyor.

Kaseme bir surat yapıyorum ve Vitar'ın bir kahkaha attığını duyabiliyorum.

Yine de kahvaltı sonunda bitti ve çadırlar toplandı, valizler yanımıza almayı tercih ettiğimiz eşyalarla yüklendi. Çalıların arasında küçük bir dağ kalmış ve ben dün gece uyuduğum yatak takımına kederle bakıyorum. Güle güle yatak. Güle güle yastıklar. Güle güle, lezzetli gece uykusu. Her ne kadar anlasam da - bizi takip edebilecek herhangi birinden önde olmak istiyorsak hıza ihtiyacımız var - yine de kederli bir sırtta uyuma düşüncesi biraz canımı sıkıyor.

Eve döndüğümde bir daha asla otobüse binmekten şikayet etmeyeceğim, diye karar verdim. Bir daha asla. Woale-back on kat daha kötü ve yirmi kat daha yavaş.

Kampta ateş çukurundan başka bir şey kalmadığında, Kerren ateş çukuru da yok olana kadar üzerine toprak atar. Sonra adamlar teker teker dizlerinin üzerine çöker ve yumruklarını Aron'un sembolüyle kalplerinin üzerine koyarlar.

"Hizmet etmeye hazırız lordum," diyor Markos. "Bize ne istediğinizi söyleyin."

"Faith ve ben Novoro'ya gitmiyoruz," diyor Aron o buyurgan sesiyle. "Bir sonraki durağımız orası."

Diğerlerini yakından izliyorum, çünkü Novoro'dan bahsettiği anda biri kayıyor, diğerı yüzünü buruşturuyor. Bir diğerı sadece yere bakıyor.

"Novoro mu?" Markos tereddütle sorar. "Ben... siz gerçekten oraya gitmek istiyor musunuz, Fırtınalar Lordu'm?" Sertçe yutkunuyor ve başını eğiyor. "Yöntemlerinizi sorguladığımdan değil-"

"Novoro," diye tekrarlıyor Aron sert bir sesle.

"Eski Aron'la nereye gitmeyi planlıyordunuz?" Merakla sordum. "Dağ geçidindeki tek yer Novoro değil mi?"

Biri başını sallar. "Lordum Aron bize dağlara gidip bir sığınak kurmak istediğini söyledi, böylece savunma sahasına sahip olabilecekmış."

Aron'uma bakıyorum. O sadece başını sallıyor ve ben tekrar konuşuyorum. "Sanırım size yalan söyledi. Novoro'ya gidiyoruz ve bahse girerim o da öyleydi."

"Ama neden Novoro?" Vitar ağzından kaçırıyor, kafası karışmış görünüyor. "Onlar kalelerinin kapılarını kimseye açmazlar."

Aron, "Benim için açmayacaklar," diyor.

O haklı. Muhtemelen onu kollarını açarak karşılayacaklar... daha sonra ona ihanet edecek olsalar bile. Ama hey, her seferinde bir sorun. "Evet, içeri girmenin bizim sorunumuz olmayacağına eminim. Hedef Novoro."

"Bu dünyanın sonu." Markos'un yüz ifadesi ciddidir.

"Tam olarak son değil," diye ekliyorum. "Bundan sonra bir yere gidiyoruz."

Vitar merakla, "Bunun ötesinde bir şey yok," diyor.

"Hizmetinize ihtiyacım var." Aron tekrar konuşuyor, sesi ciddi. Nereye gittiğimizi açıklamıyor, sadece gideceğimizi söylüyor. "Eğer takip etmemeyi seçersen, kızgın olacağım."

Markos ellerini göğsünde kenetlemiş, yüzünde yoğun bir ifade var. "Biz buraya

Bu ve öteki hayatta size hizmet edeceğim, Fırtınaların Efendisi. Bundan daha büyük bir onur olamaz. Seni sorguladığımız için bizi affet."

Aron homurdanıyor, ama bu kötü bir homurdanma değil, sadece bir onaylama.

"Burada yeni olan bizleriz," diyorum onlara. "Eğer sorularınız varsa, onlara sorun. Hiçbir zaman çok fazla bilgiye sahip olabileceğimizi sanmıyorum. Aron görüşlerinizi duymak istiyor. Öyle değil mi, Aron?"

"Hayır," diyor Aron. "İnanç yanlışdır."

Ona bakıyorum ve adamların gözle görülür bir şekilde rahatladığını görmekten memnunum. İletişim önemli, özellikle de bu adamlar bizim bilmediğimiz bir şey biliyorsa.

"Bu yerlere gittikten sonra," diye soruyor Solat, topuklarının üzerinde arkasına yaslanarak. "Kule'de mi kalacaksın? Aynı plana mı sahipsiniz? Bir kale oluşturup kendini savunmak için mi?"

Tüm adamlar Aron'u yakından izliyor. Yulenna'nın sessiz olduğunu fark ediyorum, yüzünde endişeli bir ifade var. Onu suçlayamam. Görünüşe göre dünyanın sınırlarına, son derece tehlikeli yerlere gidiyoruz ve o da sahibi tarafından istenmeyen bir yatak kölesi. Muhtemelen tüm bunların içinde kendi yerinin ne olduğunu ve başına neler geleceğini merak ediyordur. Onunla arkadaş olmak ve güvende olduğuna dair güvence vermek için aklıma bir not alıyorum... ve kalmak istemiyorsa, ayrılma konusunda rahat hissetmesini istiyorum.

Aron başını sallar. "Böyle beklemek ölümü beklemektir, öyle değil mi?"

Söylenecek en doğru şey bu. Adamların gözleri coşkuyla parlıyor. "Onları avlayalım mı lordum? Sizin adınıza bir ordu mu kuralım?" Solat soruyor.

"Belki de değil." Aron düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor ve bu fikir hoşuna gitmiş gibi görünüyor. "Belki Yshrem'e gideriz?"

Yulenna yüzünü buruşturur.

"Ne?" Bu soruya odaklanarak soruyorum. "Yshrem'in nesi kötü?" Tanrım, bu insanlar her yerden nefret mi ediyor? Kimse Novoro'ya ya da Yshrem'e gitmek istemiyor, Katharn ve

Aventine berbattı. Gitmek için güvenli ve rahatlatıcı neresi var?

Herkes ona bakınca irkilerek pelerinini omuzlarına doğru çekiyor. "Sadece..." Burnunu kırıstırıyor. "Âlimler ve büyücüler krallığı. Adassia çok daha güzel."

"Adassia Cyclopae tarafından fethedildi," diye düzeltiyor Markos. "Yshrem de öyle. Ve Kikloplar lordum Aron'un adanmışlarıdır."

Tepegöz mü? Siklop mu? Şimdi her şeyi duydum... ama şaşırmadım. Yani, eğer dünyada zombiler, melekler ve tanrılar yürüyorsa, neden tepegözler olmasın?

"Lord Aron, Novoro'da ve ötesinde aradığınız şeyin ne olduğunu sorabilir miyim?" Kerren-askerler arasında sessiz olan

-Konuşur ve sorar.

"Evet, sorabilirsiniz," diyor ve onlara arkasını dönüyor. Aron bana doğru yaklaşıyor ve sonra elini çeneme koyuyor. "Onlara her şeyi söyle," diye mırıldanıyor. "Biz sır tutmayız."

Doğru. Kapa çenenin, Faith. "Yapacağım, koca adam."

Düşünceli bir şekilde yüzümü inceliyor ve başparmağı dudaklarımdan birkaç santim ötede tenimde geziniyor. Bana daha fazla mı dokunacak, yoksa öpecek mi diye merak edemeden beni bırakıyor ve pelerinini savurarak arkasını dönüyor. "Yolumuza devam etmeyelim."

Adamlar coşkuyla ayağa fırlar. Tabii ki görmezden geldiği için yüzü utançtan kızarmış olan Kerren hariç hepsi. Diğerleri onu anlamak istercesine sırtını sıvazlıyor ama sonra herkes woale'lere biniyor ve Aron sabırsızlıkla bana bakıyor, kara gemimizde ona katılmamı bekliyor.

"Geliyorum," diye mırıldanıyorum, lanet eyerde bir gün (ya da bir hafta) daha geçireceğim düşüncesi şimdiden kıcımlı acıtıyor.

O Yolculuğumuz sırasında askerlerin ve Yulenna'nın arkadaşlığından keyif alıyorum.

Dinamik ilk başta garipti, kimse emin değildi.

Aron'un ve hatta benim yanımda konuşup konuşmamak konusunda kararsızlar ve bu yüzden biz etraftayken garip ve sessiz bir ortam oluyor. Bundan sıkıldım ve ikinci gün yola çıktığımızda adamlara (ve Yulenna'ya) nereden geldiklerini, nasıl asker olduklarını ve aklıma gelen diğer her şeyi anlatmaları için dırdır etmeye başladım. Aron benimle konuşmaya cüret ettikleri için onları azarlamayınca, biraz rahatlıyorlar ve kısa sürede sohbet koyulaşüyor.

Erkekler savaşta sertleşmiş ve yaklaşık on altı yaşından beri asker oldukları halde kendilerini çok genç hissediyorlar. Gülüp eğleniyorlar, atlarına binerken birbirlerine şakalar yapıyorlar ve diğer şehirlerde geride bıraktıkları kadınlarla dalga geçiyorlar. Sessiz olan Kerren'in memleketinde bir sevgilisi vardır, Solat ise kadınların erkeğidir. Hatta Yulenna da erkeklerle sohbet ederek ve onlarla birlikte gülerek bu şakalaşmaya katılır.

Ben biraz takım annesi gibi hissediyorum. Belki de kulak misafiri olduğum ya da Omos'un bana öğrettikleri dışında bu dünya hakkında hiçbir şey bilmediğim içindir. Belki de

Biraz fazla gürültücü ya da şamatacı olduklarında hepsi suçlulukla Aron'a bakıyor. Aron ise konuşmalara pek katılmıyor. Ara sıra bir şeye kulak misafiri olduğunda eğlenerek homurdanıyor, bu da bana dikkat ettiğini söylüyor, ama sessiz.

Ve bana karşı çok ama çok korumacı. Yanımda gezinir ve biri çok yaklaşırsa kaşlarını çatar. Asla ağır bir şey kaldırmadığımdan emin olur. Neredeyse her zaman belimde sahiplenici bir el tutuyor. En iyi çadırı ve en büyük porsiyon yemeği ilk benim almam konusunda ısrar ediyor. Ve eğer adamlardan biri şakalarımın birine biraz fazla gülerse, Aron onlara ters ters bakıyor.

Bu biraz sevimli ama aynı zamanda herkesin ondan biraz korkmasına neden oluyor.

Ayrıca Yulenna'yı tamamen görmezden geliyor.

Yulenna ise Aron'un gözüne girmek için gerçekten ama gerçekten çok çaballıyor. Konuşmalarıyla onu pohpohlamaya çalışıyor, kendini her an ulaşılabilir kılıyor, saçlarını öyle bir savuruyor ki neşeli bir ata benziyor ve sürekli onun yanına gidip ne istediğini ya da neye ihtiyacı olduğunu anlamaya çalışıyor. Belli ki, adam onunla yatsa yerinden daha emin hissedecek, ama adam onu tamamen ve tamamen görmezden geliyor.

Bir gece çadırımda battaniyelerin altındayken Aron'a "Yulenna'ya kompleks vereceksin," diye fısıldadım. "Seni gerçekten ama gerçekten memnun etmek istiyor, tercihen dizlerinin üzerinde."

Sadece homurdanıyor. "Ona ilgi duyuyorum," diye yalan söylüyor. Sonra beni kendine yakın tutuyor, eli belimde. "Uyu artık."

Aron hep benim yatağымda uyur. Bu ve Yulenna'yı görmezden geldiğı gerçeğı arasında, hepsinin bizim seviştiğimizi düşündüğü açık. Bir sabah saçlarım karmakarışık bir halde çadırdan çıkıyorum ve adamları gizli bir şakayı paylaşır gibi sırtırken yakalıyorum. Sanırım bu şekilde birlikte olduğumuzu düşünmeleri mantıklı. Kahretsin, neden böyle birlikte olmadığımızı merak ettiğim günler oluyor. Ben de buna inanmalarına izin verdim, çünkü ne diyecektim ki? Aron'un

seksle ilgileniyor mu? Yulenna'nın incinmiş kafa karışıklığından öyle olduğu anlaşıyor. Seksten çok hoşlanıyor.

Ama Aron bana hiç asılmadı. Hiç yaklaştı bile ve Tadekha'nın Hisarı'ndaki o gece dışında, kardeş olduğumuzu düşünebilirsiniz... Bu da içimi buruk ve sinirli hissettiriyor. Yulenna'yı incelemeye başlıyorum, onda olup da bende olmayan ve Aron'u cezbeden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Aron'u cezbetmek istediğimden değil elbette. Ama eğer yapsaydım.

Yulenna'nın Solat'ın yanına binişini izliyorum. Onun flörtüne gülüp kıkırdıyor ve bol göğüsleri elbisesinin ince kumaşı altında sallanıyor. Saçları bir omzunun üzerinde seksi, gevşek bir örgü halinde ve temiz ve güzel görünüyor. Kendi tünığime bakıyorum. Üzerinde kahvaltıdan kalma bir leke var, soluk ve eski ve bir erkeğe ait. Saçlarım sırf kirliyen dokunacak zihinsel güce sahip olmadığım için vahşi bir topuz şeklinde toplanmış ve göğüslerim deri bandın altında sıkıca bağlanmış.

Kesinlikle seksi olanı seyahate getirmeyeceğim.

Yine de bunun bir hata olup olmadığını merak ediyorum. Acaba eve döndüğünde bana yardım etmesi için Aron'u baştan çıkarmaya mı çalışmalıyım? Ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Çevre değişmeye devam etse de hava önümüzdeki haftanın büyük bölümünde güzel kalır. Sık, uzun ormanlar seyreliyor ve yollar giderek daha kayalık hale geliyor. Her geçen gün sanki irtifa kazanıyormuşuz gibi hava daha da soğuyor ve sabahları nefesim havada gözle görülür bir şekilde pufluyor. Vücudum ısınmak için Aron'unkine yapışmış halde uyanıyorum ama bu onu rahatsız etse de bir şey söylemiyor. Yol aldıkça, düz araziler tepelere dönüşüyor ve sonra tepeler tepemizde beliren devasa, sarp dağlara dönüşüyor.

Novoro'ya yaklaşıyoruz.

"SEN BENİMSİN, FAITH," DIYE MIRILDANIYOR ARON, NEFESİ SICAK omzuma doğru. Elbisemi geriye doğru sıyırıp tenimi ortaya çıkarıyor. "Bununla yeterince mücadele ettik, sence de öyle değil mi?"

"Hiçbir şeyle savaşıyorum," diye itiraz ediyorum inleyerek. "Seni ilk günden beri istiyorum."

"Beni ne kadar istediğini göster bana," diyor ve eteklerimi yukarı kaldırıyor, yüzü kalçalarımın arasında kayboluyor. "Tadına bakmama izin ver-"

"İnanç."

Sarsılarak uyanıyorum, böylesine canlı bir rüyadan uyandırıldığım için kafam karışıyor ve biraz da sinirleniyorum. Birinin beni şimdi uyandırması mı gerekiyordu? İşin iyi kısmına gelmeden önce mi? "Ne?"

Aron'un sert yüzü bana bakıyor. "Uykunda konuşuyordun."

"Öyle miydin? Hayır, değildim." Battaniyeleri daha yukarı çekiyorum, keşke göğüs bandım ve taytımdan daha fazlasıyla uyusaydım diyorum. Yemin ederim nefesini hâlâ bacağımda hissedebiliyorum. "Saçmalama."

Ama Aron bana pek dikkat etmiyor. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle uzaklara bakıyor. Bir an sonra orada olduğumu hatırlar gibi oldu ve çenesini bana doğru kaldırdı. "Bana bir soru sor."

"Gerçekten uykumda mı konuşuyordum?"

"Evet." Homurdanıyor. "Sana yalan söylemiyorum."

"Emin misin?" Bana sinirli bir bakış attığında omuz silkiyorum. "Emin olmak için tekrar test edelim, çünkü uykumda konuşmadığıma eminim." Çünkü eğer öyleyse, Tanrım, umarım bana pis, pis şekillerde dokunması için ona yalvarmamışımdır. "Saçım sarı mı?"

"Evet."

"Kibirli misin?"

"Evet." Bana sırtıyor, çocuksu bir zevkle. "Gördün mü?"

"Haklısın. Ne değişti?" Bir esnemeyi bastırıyorum.

"Artık beni etkilemiyor." Aron omuz silkiyor. "Sadece kendime d ö n d ü m ."

Hoşnutsuz olduğumu söyleyemem. Yine de günlük seyahat için giyinirken bir yanımda huzursuzlanıyor. Eğer bir Aron'u yok etmek bu kadar kolaysa... Bu iş bittiğinde birlikte olduğum Aron'a ne olacak?

T Novoro'yu ilk gördüğümde nefesim kesildi.
Birinci var. hiçbir şey yok- sadece daha fazla

uçsuz bucaksız dağlar ve sarp, karla kaplı zirveler. Sonra bir köşeyi dönüyoruz ve birdenbire kayalıkların arasına sıkışmış devasa bir kale çıkıyor karşımıza. O kadar iyi uyum sağlamış ki uzaktan görmek imkansız ve eğer buraya giden iyi seyahat edilen bir yol olmasaydı, hayal gördüğümü düşünebilirdim. Taş şehir sanki doğrudan kayanın kendisinden yontulmuş gibi görünüyor ve dağların kenarına oyulmuş yüzlerce pencereyle yükseklerle uzanıyor. Ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok pencere ve kale ortaya çıkıyor, ta ki önümüzde görebildiğim tek şey insanlardan oluşan büyük bir taş karınca yuvası olana kadar. Görmek büyüleyici ve burada kaç kişinin yaşadığını merak ediyorum. İki bin mi? On bin mi? Dağın ne kadar derinine iniyor? Çelikten yapılmış gibi görünen iki devasa kapı girişi kapatıyor ve her biri kolayca üç kat yüksekliğinde ve iki şeritli trafiği sığdıracak kadar geniş.

Ayrıca sıkıca kapatılmışlar. Tabii ki öyleler. Düzinelerce küçük duman bana evde birinin olduğunu söylüyor.
-Her şey saklanamaz.

Markos, Aron'la paylaştığım kara gemisinin yan tarafına geçerek woale'sinin üzerinde ilerliyor. Küçük grubumuzu cüceleştiren devasa kapılara bakıyor. Yüz ifadesi düpedüz kızgın, sanki hakarete uğramış gibi. "Bizi hoş karşılamıyorlar, benim yüce Fırtınalar Lordu'm. Varlığınızı onlara haber vereyim mi?"

Burnumu kırıştırıyorum, içten içe irkiliyorum. Gerçekten bir şey duyurmak zorunda mıyız?

Ama bu Aron, Kibir Lordu. Öfkeden kaskatı kesildiğini hissedebiliyorum. "Bizi içeri almalarını talep et."

"Derhal lordum." Markos sert bir şekilde başını sallar ve ardından woale'ini harekete geçirir. O şey derin bir karın gıcirtısı çıkarır ve sonra homurdanarak ilerler ve Markos kapılara yaklaşır.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve onun ilerleyişini izlerken gerginleşiyorum. Onlara doğru yürürken inanılmaz derecede küçük görünüyor. Woale'ler küçük yaratıklar değildir ama yine de Markos ve bineği o devasa kapıların önünde oyuncak gibi görünüyor. Giriş için bağırdığını duyuyorum, ama sesi sanki kayanın kendisi tarafından emilmiş gibi mağaramsı kanyonda kayboluyor.

Bekleyeceğiz.

Kapılar açılmıyor. Sonunda biri alt pencereden eğilip bir şeyler bağılıyor ve biz beklerken bize işaret ediyor. Markos elini ağzına götürüp karşılık veriyor ve sonra... orada oturup beş dakika kadar tartışıyorlar.

"Herkes Novororluların tuhaf olduğunu söylüyor," diye mırıldanıyorum Aron'a. "Novorese? Novorianlar? Novoroni? Onlara ne diyoruz?"

"Efendimizi karşılamadıkları için onlara aptal diyoruz," diyor Solat, su aygırı huzursuz.

Sadece gözlerimi deviriyorum. Eğer grupta bir yalaka varsa, o da Solat'tır.

Pencerelerden birinde bir şey hareket eder, sonra bir başkası. Büyük bir şey değil, sadece küçük bir hareket kayması, ama hem Kerren hem de Vitar hemen ileri atılarak

kalkanlar ve ö n ü m ü z d e engelleme. Küçük hareket tekrar parıldıyor ve sonra bir şey Markos'u işaret ediyor.

Oklar.

Hay sikeyim. Şok olmuş bir şekilde bakıyorum - kapılardan geri çevrileceğimiz aklıma gelmemiştir. "Bu dağlardan geçmenin başka bir yolu var mı?" Nefes alıyorum, sesim kısık.

"Tırmanma," diyor Solat. "Ama woale'ler düz araziler dışında emin adımlarla yürüyemezler. Onlara liderlik etmemiz ve kendimiz yürüyerek seyahat etmemiz gerekir... ve bu bizim için de tehlikeli olur."

"Hayır. Bunu yapmayacağız." Aron bir eliyle kalçama vurdu. "Eğil, Faith."

Otomatik olarak woale'in yanından kayıyorum, bir ya da üç bacak germek için çok mutluyum. Yulenna Kerren'in bineğinden kayıyor ve poposunu ovuşturarak yanıma iniyor. "Geri mi dönüyoruz? Ne yapıyoruz?" Merakla soruyorum.

Aron Kerren'i işaret eder. "Burada onlarla bekle. Diğerleri benimle gelsin." Ve atını ileri sürüyor, woale'ı Markos'un bineği gibi homurdanarak küçük bir tırıs yapıyor. Woale'in bu kadar hızlı hareket edebildiğini bile bilmiyordum. Neredeyse bir at dört nala koşuyor, üç adam da ileriye doğru at sürerken yağlar zıplıyor ve malzemeler şangırdıyor.

"Ne yapıyorlar lan bunlar?" Şok olmuş bir halde tıslıyorum. Aron pelerinini cesurca çıkarıp yere atarak siyah saçlarını ve asil yüz hatlarını ortaya çıkarırken dehşete kapılarak pelerinin boynuna yapışıyorum. Solat ve Vitar onun yanında at sürüyorlar ama onu kalkanlarıyla koruyacak kadar yakın değiller. "Onu öldürecekler!"

"Leydim," diyor Kerren nazikçe, bana bakarak. "Hedef o değil."

Oh.

Doğru ya. Hedef benim. Kollarımı ovuşturuyorum, aniden beni geride bıraktığı için memnun oluyorum. Kerren ve Yulenna'ya "Bu şekilde ilerlemesi hâlâ güvenli değil," diyorum. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Onlara iddia ettiği kişi olduğunu göstermeye gidiyor," diyor Yulenna makul bir sesle, Aron'un ilerleyişini izlerken. "O zaman ona boyun eğecekler ve hak ettiği karşılamayı yapacaklar."

"Mmmhmm." Aventine'de biri bize suikast düzenlemeye çalıştığında Aron'umun yanında değillerdi. Ya da Katharn'da. Ya da Citadel'de. Ya da... dostum, gerçekten çok fazla saldırıya uğruyoruz. Bu berbat bir şey. Belki de artık korumalarımızın olması iyi bir şeydir. Bu düşünceyle kendi kendime kaşlarımı çatıyorum ve diğer Aron'un sürekli ihanete uğrayıp uğramadığını ya da bizim şanslı olup olmadığımızı merak ediyorum.

İzliyoruz ve Aron kaleye yaklaşırken nefesimi tutuyorum, uzun saçları bir bayrak gibi dalgalanıyor. Harika bir hedef oluşturuyor ve Markos ile diğerleri onun tarafına geçtiğinde içten içe ürperiyorum. Tepkiler için Kerren'i izlemekle Aron'u izlemek arasında kalıyorum çünkü Kerren'in bir şeylerin ters gittiğini benden önce anlayacağına dair bir his var içimde. Ben beklerken, aşağıda küçük bir kapının -çok çok daha büyük olanların içine yerleştirilmiş- açıldığını ve birinin Aron ve adamlarla konuşmak için dışarı çıktığını görüyorum. Hepsi orada duruyor, uzak noktalar ve keşke konuşmalarını duyabilseydim.

Yeni gelen, Aron'un woale'inin önünde diz çöküyor ve yumruklarını kalbininzerine koyuyor. Tuttuğumu bile fark etmediğim nefesimi bırakıyorum. Büyük bir çığlık kopuyor ve ben izlerken pencerelerdeki insanlar geri çekiliyor. Adam dizlerininzerinden kalkıyor ve sonra kapılar yavaşça titreyerek açılırken büyük bir inilti duyuluyor.

"Görünüşe göre hoş karşılandık," diyor Yulenna.

Kerren ona şöyle bir bakar. "Faith'e pelerinini ver ve onunla binek değiştir."

Başını salladı. "Hemen."

İtiraz etmek istiyorum ama utanarak söylüyorum ki edemiyorum. Tekrar ihanete uğrama ihtimalimize karşı Yulenna'yı hedef olarak belirliyor. Zekice, ama Yulenna yanıma gelip beni peleriniyle sararken, Kerren kalkanını kaldırıp silahını yönlendirirken bile kendimi suçlu hissetmekten alamıyorum.

ne yaptığımızı gizlemek için önümüzde duruyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum boynuma bağlarken.

"Olma. Harcanabilir olduğumu biliyorum." Gülümsemesi acı tatlı. "En azından bu şekilde hizmet edebilirim." Kukuletayı başımdan çekiyor ve sonra pelerinimi omuzlarına doluyor, kukuletamı uzun, kıvrık saçlarının üzerine çekiyor.

"Umarım tüm bunlar gerekli değildir."

Kerren zırhı şingirdayarak atından iner. "Hepimiz öyle olmadığını umuyoruz," diyor kolayca ve sonra elini Yulenna'ya uzatıyor. "Lordumun çapasını bir kez daha monte edelim. Bence sen yürümelisin Faith, böylece hizmetkâr gibi görünebilirsin."

"Bunu yapabilirim." Bir kez olsun, Yulenna'nın dökümlü bir elbise giymesine ve benim de lekeli bir tunik giymeme sevindim. Önemli olanın o olduğu ve benim olmadığım hissine katkıda bulunuyor.

Kerren woale'in dizginlerini tutuyor ve Yulenna kıyafetlerini ayarlıyor, pelerinini özenle düzeltiyor. Kulpundan tutuyor ve sonra Markos, Solat, Vitar ve Aron'u kapılarda bizi bekledikleri yerde karşılamak için ilerliyoruz.

Kayalık arazideki yürüyüş sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor ve pencereler karanlık ve boş kalsa bile binlerce göz bize bakıyor gibi görünüyor. Kapılar inleyerek açılmaya devam ediyor ve ben onları hayranlıkla izliyorum. Bahse girerim Özgürlük Heykeli bile bu kapılardan geçerken başını eğmek zorunda kalmazdı, o kadar uzunlar. Biz kapılara doğru ilerlerken, silahlı askerler geliyor, beyaz astarlı siyah pelerinli bir adamın etrafını sarıyorlar. Durakladılar.

Sonra Aron'un önünde diz çöküp başlarını öne eğerek kendilerine hitap edilmesini beklerler.

Yine de Aron onlarla hemen konuşmuyor. Biz yaklaşırken bizi izliyor, gözleri kısılmış. Bakışları bir an üzerimde kalıyor, Yulenna'ya kayıyor ve sonra dönüp diğer adamlarımıza bakıyor. Kimse bir şey söylemiyor ya da bana bakmıyor bile, bu da hepimizin aynı fikirde olduğunu gösteriyor.

"Kalk," diyor Aron sonunda.

Pelerinli adam ayağa kalkar ve yanındaki diğerleri de onu takip eder. Uzun boylu, asık suratlı, kalın siyah bıyıklı, tuzlu ve biberli gri saçlı bir adam. Yine de gözleri heyecanla parlıyor ve Aron'a elini uzatıyor. "Novoro için kutsal bir Varlığa ev sahipliği yapmak onurların en büyüğüdür, Fırtınaların Efendisi. Burada çok seviliyorsunuz. Ben Secuban, bu kalenin ve içinde yaşayan herkesin efendisiyim. Sizi ve hizmetkârlarınızı ağırlayalım."

Aron uzatılan eli görmezden gelir. "Özel bir odaya ihtiyacımız var."

Lord Secuban hemen "Benimkini alacaksın," diyor ve el sıkışmasının görmezden gelinmesine üzölmüş gibi görünmüyor. Aksine, Aron'u gördüğü için heyecanlı görünüyor ve yüzündeki neşe onu tam bir fanboy gibi gösteriyor. "Buradaki varlığınızla tüm Novoro'yu kutsuyorsunuz. Şirketinizin onurunu kutlayacağız."

"Sonra görüşürüz." Aron pelerinine sabırsızca bir fiske vurdu. "Odama gidip yıkanmak istiyorum ve çapamın da ihtiyaçları olacak. Askerlerimin ve cariyemin de" -ve bu kez beni işaret ediyor- "yakın bir yere yerleştirilmeleri gerekecek. Bineklerimizin de bakımı yapılmalı."

"Her şey," diyor Lord Secuban hararetle. "Arzu ettiğiniz her şey ve her şey sizin olacak."

Aron onaylarcasına homurdanıyor. "Güzel. Bizi içeri al o zaman."

Novoro Lordu Aron'un yanına gidip alçak sesle onunla konuşuyor ve biz içeri girerken ona bir tur attırıyor. Seyisler atlarımızın dizginlerini almak için öne atılıyor ve ardından Yulenna pelerinini sıkıca çekerek yanımda yere çöküyor.

Novoro beni büyüledi. Burası her şeyden çok Game of Thrones setinden fırlamış gibi görünüyor. Her yer büyük bir kale ve içinde duvarların arkasına sıkışmış yüzlerce küçük ev görmeyi bekliyordum ama çamurlu bir avluya açılıyor ve sonra

sıra sıra pencerelere doğru yükseliyor. Herkes kayadan oyulmuş kalede yaşıyor. Her şey gri ve insanlar taş pencerelerden eğiliyor ve kulelerden dışarı bakıp bizi izliyor. Koyu renklerde ağır kürk astarlı pelerinler giyorlar ve her yerde askerler var. Biri eşyalarımızı götürüyor ve Solat da eşyalarımızı almak için onları takip ediyor. Aron, evini ve ihtişamını paylaşmaya hevesli, bir dakika içinde bir mil konuşan yerin efendisi tarafından yönlendiriliyor. İnsanlar geçerken eğiliyor, pelerinler kıştan kalma kaldırım taşlarına düşüyor ve biz de kısa bir mesafe geriden takip ediyoruz. Bu insanların yüzlerinde huşu ve zevk var - bu da içimi rahatlatıyor. Aron'a ihanet edeceklerini sanmıyorum ve kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlıyorum.

Şaşkınlıkla Yulenna elimi tutuyor ve beni kendine çekiyor. "Benimle kal," diyor sıkıca ve adımları hızlanıyor, sanki bir şekilde Aron ve Novoro lorduna yetişmek istiyormuş gibi. Ben de hızlanıyorum, kışına ne girdiğini merak ediyorum. Kalabalığa bakıyorum... ve sonra onu görüyorum.

Aron'u hayranlık ve sevgiyle izledikleri doğru ama Yulenna'ya -ve bana- attıkları bakışlar biraz daha... ürkütücü. Süslü bir pelerin giymiş biriyle göz göze geliyorum ve bana attığı bakış düpedüz şehvet dolu. Yanından geçerken başka bir adam dudaklarını yalıyor ve benim de Yulenna'nın eline yapışmam birkaç adımdan fazla sürmüyor. Bir avuç sürüngen. Belki de pek dışarı çıkmıyorlar ve bu yüzden içeri giren her yeni kadına bakıyorlar.

"Aron bizi koruyacak," diyorum Yulenna'ya. "Bunun için endişelenme."

"Çıpasını koruyacaktır," diyor sıkıca.

Doğru ya. Ben, o değil. Elini güven verici bir şekilde sıkıyorum, çünkü bu insanların onu rahatsız etmesine izin vermeyeceğim.

Giderek daha fazla insan geliyor ve kalabalık doldukça, kalabalığın içinde kadınları ve çocukları da görmek beni rahatlatıyor. Hepsi bize huşu içinde bakıyor ve birden fazla kişinin

Aron'un jesti ve dindarlık içinde başlarını eğmeleri. Aron bir savaş tanrısı olmasına rağmen, anneler ve büyükannelerin bile onun hareketini yumrukladığı kadar iyi biliniyor.

Avlunun uzak ucunda, meşalelerle çevrili devasa bir basamaklar dizisi var ve lord Aron'u içeri götürüyor, biz de takip ediyoruz. İçeri girdiğimde, düşük ışıktaki gözlerimi kırıştırıyorum. Meşale dumanının kokusu artıyor ve sonra gözlerim alıştığında salonun kendisini seçebiliyorum. Odanın en ucunda, devasa bir şöminenin yanında, merdiven basamaklı bir kürsünün üzerinde büyük bir sandalye oturuyor. Onu görünce tüylerim diken diken oluyor. Kürsü olan odalarda asla iyi bir şey olmazmış, bunu öğreniyorum. Aventine'de bir kürsüleri vardı ve bizi öldürmeye çalıştılar. Tadekha'nın Kalesi'nde kürsüleri vardı ve öfkeli bir ordu geldi. "Üçüncüsünde uğur vardır," diyorum kendi kendime, ama zincir seslerini duyup da iki köle kadın tahtın arkasından çıkınca midem ekşiyor. Cereyanlı kalede onları sıcak tutmak için pelerinleri var... ama görünüşe göre içlerine bir şey giymemişler.

Harika. Burası benim gözümde birkaç basamak daha düştü. Novoro hayranlığım gittikçe azalıyor.

Aron taht odasına sert bir bakış atar.

"Lütfen lordum, oturun ve kendinizi evinizde hissedin. Sahip olduğum her şeyi sizinle paylaşıyorum." Lord Secuban'ın gözleri parlıyor ve bakışları Yulenna'ya kayıyor ve dudaklarını yalıyor. "Novoro'da paylaşmak büyük onur getirir."

"Ölümlülerim yorgun ve dinlenmek istiyorlar," diyor Aron o tanıdığım buyurgan sesiyle. "Kendim ve çıpam için özel bir oda istiyorum."

"Elbette, elbette." Lord Secuban gergin görünüyor ve eğer bir şapkası olsaydı, onu bir karikatür dalkavuşu gibi sıkardı. "İhtiyaçlarınızı tahmin edemediğim için beni bağışlayın. Novoro ilk kez tanrılar tarafından onurlandırılıyor. İhtiyacınız olan her şey sağlanacaktır. Size dinlenmeniz ve kendinize zaman ayırmanız için bir yer vereceğiz ve bu gece büyük bir ziyafet paylaşılacak. Birkaç gün kalacağınızı ve bizi kutsayacağınızı umuyoruz."

Biraz rahatladım. Herkes tanrılardan bir lütuf istiyor. Bunu anlıyorum. Belki de burası düşündüğüm kadar ürkütücü değildir. Onlar sadece taşralı köylülerin Aos versiyonu. Pek dışarı çıkmazlar, yeni insanlarla görüşmezler ve nasıl davranacaklarını bilmezler. Yulenna'nın elini okşadım.

Endişelenecek bir şey yok.

A Ron bizi hemen geride bırakıyor. "Herhangi bir kehanet alıp almadıklarını görmek için rahipleri ve din **bilginleriyle** konuşmak istiyorum," der.

Yulenna, ben onun yanında dururken. "Çok uzakta olmayacağım. Bir şeye ihtiyacınız olursa adamlardan birini gönderin." Bana bir bakış attı ve sonra gitti.

Kendini güvende hissediyor olmalı, diye düşünüyorum ekşiyerek. Kibirli olduğunu ve hepimizi tehlikeye atabileceğini aklıma bile getirmiyorum. Yine de bu düşüncelerimi şimdilik kendime saklayacağım, özellikle de Yulenna benim yerime geçtiği için. Markos, Vitar ve Kerren etrafımızı sarmışken, eğilip bükülen ve heyecanla kıkırdayan bir hizmetçi kız tarafından kamaralarımıza götürülüyoruz. Adamlara büyük bir koridorun sonunda, Novoro'nun en büyük şövalyesinin kaldığı oda gösteriliyor. Orada gerektiği kadar kalacakları söylendiğinde başlarını sallayıp Yulenna ve beni takip etmeye devam ediyorlar. Aynı koridorda ilerleyerek dağların muhteşem sembolleriyle oyulmuş çift kapılara ulaşıyoruz ve kapılar açıldığında odanın kendisi saf bir zenginlik. Taş duvarlardan ağır perdeler sarkıyor ve bir pencere açık, kalın, dalgalı camı dışarıda tutmak için

Soğuk ve dağların muhteşem manzarasını ortaya çıkarıyor. Yanlarında bir kadın oturuyor ve biz geldiğimizde ayağa kalkıyor.

"Hanımlarım," diyor, derin bir selam ve Aron'un jestiyle yere çökerek. "Bana Aron'un malı olduğunuz söylendi. Varlığınızla Novoro'yu onurlandırdığınız sürece burası sizin eviniz olacak."

Kapılar kapanıp Yulenna ve beni kadın ve hizmetçi kızla baş başa bırakırken arkamıza bakıyorum. Markos ve diğerleri hemen dışarıda bekliyorlar ama içimdeki tedirginliği atamıyorum. Belki de Aron'dan çok uzakta olduğum için vücudumda hafif bir karıncalanma hissediyorum. Uzun zamandır ilk kez yanımdan ayrılıyor ve ben bundan hiç hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

"Teşekkür ederim," diyor Yulenna en kibirli ve mağrur sesiyle. "Bu Faith, Aron'un cariyesi." Bana eliyle bir işaret yapıyor ve sonra pelerini çıkarıyor. "Lordum Aron'un rahatsız olmaması için bu odada birlikte kalacağız."

"Elbette," diyor kadın başını tekrar eğerek. "Ben Leydi Garline, Lord Secuban'ın karısı ve Novoro'nun metresiyim. Sahip olduklarımız sizindir. Tanrılarla paylaşmaktan onur duyarız ve umarız onlar da karşılığında bizimle paylaşırlar."

"Buna Aron'un karar vereceğinden eminim," diyor Yulenna tatlı bir sesle.

"Yorgun olmalısınız," diyor Leydi Garline. "Ve kirli. Kadınlarım ikiniz için de sıcak banyolar hazırlasın ve size temiz giysiler getsinler."

"Oh," diye ağızımdan kaçırdım. "Kıyafetlerimiz woales'in yanında-" "Hayır, onur konuğumuz," diye devam ediyor Leydi Garline, "bu kadar da olmaz.

elleri. "Novoro'da her şeyimizi misafirlerimizle paylaşıyoruz ve onların da bizi aynı şekilde onurlandıracağını umarız. Bu gece benim en güzel elbiselerimi giyeceksiniz. Sanırım sizdekilerden çok daha sıcaktırlar." Ve sanki iki yabancı'nın onun kıyafetlerini giymesi tek düşündüğü şeymiş gibi bize gülümsüyor.

hiç istemedim. "Lordum Aron ve ziyafet için taze ve güzel olmak isteyeceksin, değil mi? Ona onurunu göstermek için?"

"Onur" kelimesini kullanmayı çok seviyorlar. Belki de bu insanların temizlikle ilgili bir sorunu vardır. Yulenna sadece başını sallıyor ve ardından Leydi Garline kıyafetleri soğuk taş zeminlerin tozunu alarak uzaklaşıyor. "Kısa süre sonra hanımlarımla birlikte döneceğim."

"Burada olacağız," diye şaka yapıyorum. Daha kötüsü de olabilirdi.

Onlar gider gitmez Yulenna bana dönüyor ve ellerimi sıkıca kavıyor. "Faith, lütfen beni ziyafete gitmeye zorlama."

Sorduğu soruya şaşırdım ama içeri girdiğimizde erkeklerin bize nasıl baktığını da gözden kaçırmadım. Güzel yüzünde gerçek bir korku var ve cariyeye olan birinden gelince, hiçbir şey için ürkeceğini hayal edemiyorum. "Tabii ki hayır," diyorum ona. "Bildikleri kadarıyla sen Fırtınalar Lordu'nun çapasısın. Ne istersen yapabilirsin."

Başını sallıyor, ellerimi sıkıca kavıyor. "Beni onun yanında isteyecekler. Ya da yalandan vazgeçip herkese işe yaramaz bir cariyeye olduğumu söyleyebilir." Gözleri yaşlarla doluyor. "Korkuyorum. Daha önce olduğu gibi bedenim üzerinde tanrının hak iddia etmesinin korumasına sahip değilim. Lütfen, Faith."

Eski dostum suçluluk duygusu geri dönüyor ve elini güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Bildikleri kadarıyla ben cariyeyim. Eğer Aron'a eşlik etmesini isterlerse, onun yanında oturmak ve güzel görünmek için gönüllü olurum." İçten içe sevindiğimi belirtmiyorum, çünkü ben yakınlarda bir yerde otururken Yulenna'nın akşam yemeğinde Aron'a yaltaklanmak zorunda kalacağı düşüncesi hoşuma gitmiyor. Ona dokunmasını istemiyorum ve kendi sahipleniciliğimden ürküyorum. "Ayrıca, eğer burada saklanırsan, muhtemelen Aron'un çapasını ona zarar verecek herhangi bir şeyden koruduğunu düşüneceklerdir."

Yüz ifadesi aydınlanıyor ve mükemmel yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Anlıyorum. Stres yapma, tamam mı? Sadece banyonun keyfini çıkaralım ve çok fazla endişelenmemeye çalışalım."

Ne yazık ki benim için Tadekha'nın kalesini ve onun nasıl sonuçlandığını düşünüyorum. Oraya vardktan sonra bir banyo yaptım ve sonra her şey cehenneme döndü.

Aron'u nasıl okşadığımı düşünüyorum.

Ve bugün Aron'la ilgili rüyamı düşünüyorum.

Dostum, o falcı Beşparmaklar Kralı'nın sevgilim olacağını söylediğinde kesinlikle yanılmıştı. Ben teklif edip duruyorum ama o kabul etmiyor.

TEMİZLENMEK O KADAR GÜZEL Kİ, NEREDEYSE TEMİZ OLMAYI UNUTUYORUM.

endişelendim. Katharn'da olduğu gibi Novoro kalesinin içinden geçen eski bir boru sistemi var ve banyo bölümleri ortak olsa da ve alıştığım gibi olmasa da, Katharn'da yaptığım gibi bir küvette iki inç ılık suda yıkanmaktan çok daha iyi. "Hamam" sıcak suyu olan bir havuz odası ve bizi süngerler ve çiçekli sabunlarla yıkayan hizmetli kızları bekliyor. Yulenna kendisini yıkamalarına izin veriyor ve "sorumlu" kişi o olduğu için, yabancıların ıslak süngerleri tenimde gezdirmesinden ürksem de bu konuda şikayet etmiyorum.

Yine de sıcak su yardımcı oluyor, tıpkı saçıma uyguladıkları temizleyici yıkama gibi. Saçlarımı taradıklarında, haftalardır ilk kez temiz hissediyorum ve cildime kokulu losyon sürmelerine ve bacaklarımın üzerine zımparalanmış gibi tüyleri yok eden yumuşak, dokulu bir taş sürmelerine aldırmiyorum bile. Novoro'daki banyo bana göre A artı alıyor.

Leydi Gerline bizim için kıyafetlerle döndüğünde işler biraz garipleşiyor.

"Sizinkiler yıkanıyor ve bakımdan geçiriliyor," diye açıklıyor selam üstüne selam vererek. "Bu onurlu bir gelenektir

Novoro'nun misafirlerini paylaşmak için en sevdiğim ziyafet elbiselerimden ikisini getirdim. Eğer onları giyerseniz salonumuza büyük bir onur getirmiş olursunuz."

Gülümsemesi kurnazlıktan uzak ve tatlı; sanki kıyafetlerini giymemizden başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyor. Tuhaf insanlar. Onun ve hizmetkârlarının giyinmeme yardım etmesine izin veriyorum, onlar da aynı anda Yulenna'ya yardım ediyorlar. Yine de "giyindiğimde" endişelerim var. Yumuşak, hoş bir elbise olduğu kesin. Novoro halkı tarafından tercih edilen koyu lacivert tonunda, kalın ve sıcak tutan, etek ucunda beyaz kürk süslemesi olan bir elbise.

Gerçi yakası belime kadar açık. Eteğindeki yırtmaç da öyle.

Boğazımı hafifçe temizliyorum, belimde onu bir arada tutan (bir, küçük) kravatla oynarken dudaklarımda sessiz bir soru. "Bir parçamız eksik mi?"

"Ziyafet kıyafetleri çok resmidir," diyor Leydi Gerline, yüzünde düpedüz yıkılmış bir ifadeyle. "Elbiseyi beğenmediniz mi?"

"Çok güzel," diye onu rahatlatıyorum ve yüz ifadesi tekrar gülümsemeye dönüştüğünde rahatlıyorum. Tanrım, o kadar üzgün görünüyordu ki bir kedi yavrusunu tekmelediğimi sanırdınız. Biri kalın, geniş bir kemerle öne çıktı ve ben rahatladım. Belli ki giyinmemiz bitmemiş. Şükürler olsun.

Hizmetkârlar süslü siyah deri kemerle belimi sıkarken kollarımı kaldırıp kıpırdamadan duruyorum ve parmaklarım Aron'un sembolünün üzerinde geziniyor. Onun geleceğini bilmiyorlardı, bu yüzden bu deriye kazınmış tüm baltalar ona gerçekten taptıkları anlamına geliyor. Bu iyiye işaret. Kemer takılıyken elbisem o kadar açılmıyor ama en ufak bir esinti her şeyi tamamen skandal bir şekilde ortaya çıkaracak. Kürklü etek uçlarını çekiştirip duruyorum ama koridorda tıpkı benimki gibi bir elbiseyle başka bir kadının süzüldüğünü görünce duruyorum. Tamam o zaman. Roma'dayken falan.

Bir hizmetçi, "Saçınızı düzeltelim," diyor ve beni bakır bir aynanın önündeki yastıklı bir tabureye götürüyor. "Saçın

Lordunuz saçınızı açık mı yoksa kapalı mı tercih eder?"

Ona söz hakkı olmadığını söylemek dilimin ucuna geliyor ama sonra carieye olmam gerektiğini hatırlıyorum. "Hadi yukarı çıkalım."

"Ya siz, leydim çapa?" Bekleyen bir başka kadın Yulenna'nın kalın kırmızı saçlarını tararken Leydi Gerline kibarca Yulenna'ya soruyor.

"Bu gece odamda kalacağım," diyor buyurgan bir sesle, sanki Gerline değil de şatonun hanımefendisiymiş gibi. "Yemeğimi buraya göndertebilirsiniz."

Leydi Gerline şaşırmış görünüyor. "Ah... ama Fırtınalar Lordu'nun ziyafet için bir yoldaşı olmalı. Bu bir gelenektir." Elleri sıkıyor, sıkıntılı.

"Cariye gidebilir," diyor Yulenna elinin bir hareketiyle ve sonra esniyor. "Çok yorgunum."

Leydi Gerline itiraz edemedi, "Doğru," diyorum parlak bir sesle. "Aron bu gece beni istedi." Ve ona abartılı bir göz kırpiyorum.

Yüzünde rahatlamış bir ifade beliriyor. "Çok iyi."

Yulenna uyku odalarına çekiliyor ve ben Leydi Gerline ve hizmetçiyle yalnız kalıyorum. Leydi Gerline akşam yemeği için hazırlanırken gergin, sanki ilk aşkıyla tanışan bir kız çocuğu gibi çırpınıyor. Bunu görmek garip. En azından açık saçık giyinen tek kişi ben değilim. Onunla paylaşabileceğimiz kıyafetlerimiz olup olmadığını soruyor - görünüşe göre ben onun kıyafetlerini giyiyorum ve o da benimkileri giyiyor, bu garip bir gelenek, ama bu topraklarda çok fazla gariplik olduğunu öğreniyorum. Benimkilerin çoğu bir carieye için uygun olmayan tunikler ve erkek kıyafetleri, bu yüzden ona Yulenna'nın elbiselerinden birini veriyorum ve çok fazla soru sormamasını umuyorum. (Ayrıca Yulenna'nın fark etmemesini umuyorum.) Leydi Gerline elbiseyi giydiğinde memnun görünüyor ve elbise tamamen transparan. Saçlarıyla uğraşıyor, sonra göğüs uçlarına bir pigment sürüyor, böylece elbisenin şeffaf kumaşının altında göze çarpıyorlar.

Gözlerimi kaçırıyorum ve bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Roma'dayken, kendime hatırlatıyorum. Roma'dayken. Elbisemin derin kıvrımlarını ayarlıyorum ve bu kadar örttüğü için memnunum. Elbette, yanlış bir hareket yaparsam memelerim dışarı fırlayacak ama en azından kızlar korunuyor. Elbisedeki yırtmaç biraz endişe verici - tek bacağımdan yukarı çıkmak yerine, tam ortadan yukarı çıkıyor, uyluklarımın bir kısmını takip ediyor ve neredeyse belime kadar gidiyor. Sanki bana bir palto vermişler ve altına giyeceğim giysiyi vermeyi unutmuşlar gibi.

Havalı kıyafetler dışında, şu ana kadar bu insanlar iyi ve misafirperverdi. Tadekha'nın kalesinde kötü bir deneyim yaşamış olmam buranın bir seks partisine dönüşeceği anlamına gelmiyor. Belki de erkekler yemek yerken göz zevkine düşkündür.

Hizmetçi kadın saçlarımı başımın üstünde sıkı bir düğüm haline getiriyor ve bana içinde makyaj malzemeleri olan bir dizi kap gösteriyor. Alıştığım fondöten, fosforlu kalem, pudra, allık vs. rutini değil. Dudaklar (ya da meme uçları) için bir kap renk, göz farı olması gereken birkaç kap daha koyu pudra ve koyu renkleri kirpiklere uygulayan oymalı bir çubuk var. Hepsini idareli kullanıyorum çünkü palyaço gibi görünmek istemiyorum ama aynı zamanda hosteslerimi aşağılamak da istemiyorum. Yüzümde en ufak bir renk tonu olduğunda, kadınlardan onaylayan bakışlar alıyorum ve sonra oturup akşam yemeğini bekliyoruz.

Leydi Gerline kıyafetlerini tekrar tekrar değiştiriyor ve ayarlıyor, belli ki gergin. Gerçi bu kötü bir gerginlik değil, heyecanlı bir gerginlik. Gülümseyerek kapıya bakmaya devam ediyor ve arada bir kendi kendine kıkırdıyor.

"Yeni evli misin?" Gülümseyerek soruyorum.

Sadece başını eğiyor ve bana meraklı bir bakış atıyor. "Lord Secuban ve ben on iki yaşımdan beri evliyiz."

Pekala. Bir sevgili o zaman. Gülümsemem aşırı parlaklaşıyor ve hararetle akşam yemeğinin yakında başlamasını umuyorum.

Sonunda bir uşak bizi almaya geliyor ve Leydi Gerline yine kıkır kıkır gülüyor, ödünç aldığı elbisesini düzeltiyor ve saçlarıyla uğraşıyor. Kuşkusuz harika görünüyor. Birkaç yaş büyük olmasa da benim yaşlarımda, gür siyah saçları var. Transparan elbisenin içinde ihtişamla ortaya çıkan harika göğüsleri var. Mor bir kuşak belini gülünç ve abartılı bir şekilde sarıyor ve benim bilgisiz gözlerime bile etkileyici görünüyor. Akşam yemeğinde kiminle buluşacaksa memnun olacağı kesin.

Hizmetkâr onu takip etmemizi işaret ediyor ve ben de elbisemi son bir kez çekiştirdikten sonra bir elimle korsajını, diğer elimle de eteklerini tutarak Leydi Gerline'i koridora kadar takip ediyorum. Markos ve Vitar Yulenna'yı korumak için geride kalırken, Kerren'in de arkamdan gelmesine şaşırıyorum. Zavallı Kerren; yanakları kıpkırmızı ve bakışları sanki bizim koca memeli, iri memeli yönümüze bakarsa memeler onu taş a çevirecekmiş gibi sabit bir şekilde ileriye bakıyor. Uzun taş merdivenlerden aşağı iniyoruz ve sonra başka bir koridordan geçiyoruz. Ziyafete yaklaşırken alçak bir ses mırıltısı duyabiliyorum ve midemde gergin bir çarpıntı başlıyor.

Aron elbisem hakkında ne düşünecek merak ediyorum. Güzel görünmeyeli uzun zaman oldu ve en son...

Lanet olsun. Bir gün Tadeka'nın kalesini düşünmeyi bırakacağım. Bir gün.

T Ziyafet salonunun kapıları açıldı ve herkesin ayağa fırladığını görünce şaşırdım. ayaklarını uzatmış, bize doğru bakıyorlardı. Aron hariç herkes tabii ki. Kürsüdeki tahtında oturmaya devam ediyor, soğuk gözleri her şeyi izliyor. Lord Secuban ayağa kalkıyor ve ben Leydi Gerline'in heyecanlı olduğunu düşünürken, kocası sanki heyecandan kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor. Karısına gururla bakıyor, sonra bakışları onaylarcasına bana kayıyor ve Aron'a dönüp elini kalbinin üzerine koyuyor. Coşkuyla dolup taşıyor ve odanın etrafına baktığımda, aynı derecede istekli görünen erkeklerle dolu olduğunu görüyorum.

Vay canına, bu insanlar ziyafeti gerçekten seviyor olmalı.

Midem gurulduyor, bana benim de ziyafeti sevdiğimi hatırlatıyor ve gerginliğimin bir kısmı kayboluyor. Bir elimi elbisemin korsajından çekiyorum ve göğüslerim dışarı fırlamayınca düzgün yürüyebilmek için bırakıyorum. Aron'un beni izlediğini fark ediyorum ve omuzlarım biraz dikleşiyor. Leydi Gerline'in yanına yürürken onun ve odadaki diğer yüzlerce erkeğin bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyorum. Elimi tutup beni Lord Secuban ve Aron'un bizi beklediği kürsüye doğru götürüyor ve odanın içinde süzülürken nefis kokular geliyor. Kızarmış

Etler ve peynirli bir şeyler pişiyor, meyve ve tatlı bir şeylerin kokusunu alıyorum. Ağzım sulanıyor ve bu gecenin harika olacağına karar veriyorum. Eğer bu insanlar karşılamamanın yarısı kadar iyi bir ziyafet verirlerse, bizi bir ziyafet bekliyor demektir.

Kürsüye yaklaştıkça Leydi Gerline daha çok titremeye başlıyor. Eli benim elimde terliyor ve ona baktığımda hızla gözlerini kırıştırıyor, yüzünde ince bir ter pırıltısı var. Vay canına, gerçekten gergin, yine de zevkle gülümsüyor ve bu samimi görünüyor. Yine de bir tedirginlik hissetmeye başlıyorum. Toplanan insanlara bakarak odaya göz gezdiriyorum. Hiçbir yerde silah ya da zırh görmüyorum... ama odada kesinlikle çok sayıda erkek var ve hepsi sanki açık büfeymişiz gibi bize bakıyor.

Kabul, kilometrelerce uzanan memelerimiz var, bu yüzden olabilir, ama yine de rahatsız edici. Ne düşünmem gerektiğinden emin değilim ve aşağı inmek istemediği için Yulenna'yı suçlamıyorum. Aron beni koruyacaktır ama onun için aynı şeyi yapıp yapmayacağını söylemek zor.

O eğiliyor, ben de eğiliyorum ama benimki daha çok elbisem açılmasın diye reverans şeklinde. Doğrulduğumuzda, parlak, ışıltılı gözlerle kocasına ve sonra bana bakıyor. Pekâlâ. Aron'a dönüp gülümsüyorum ve bir adım öne çıkıyorum.

Lord Secuban kaşlarını çatarak elini uzattı. "Karım size geleneklerimizden bahsetmedi mi?"

Yüzünde aynı derecede şaşkın bir ifade olan Leydi Gerline'e bakmak için dönüyorum. "Her şeyi paylaştığınızı mı söyledi?" Burası kıyafetler hakkında konuşmak için tuhaf bir yer gibi görünüyor ama belki de takas için onlara teşekkür etmem gerekiyordur? "Kıyafetler çok güzel. Teşekkür ederim."

Gülümsüyor ve sonra bu tam teşekkürllü bir kahkahaya dönüşüyor. Eğlenerek Aron'a bakar. "Cariyenizin inanılmaz bir zekâsı var."

"Öyle," diyor Aron. Tek söylediği bu, yüz ifadesini okumak imkânsız. Tahtından kıpırdamadı ve

Bir an için onunla tanıştığım ilk geceki kadar uzak ve uğursuz görünüyor. Omurgamda küçük bir ürperti beliriyor.

Lord Secuban başını hafifçe eğerek, "Novoro'da sahip olduğumuz her şeyi misafirlerimizle paylaşarak onları onurlandırmak bir gelenektir," diye onaylıyor. "Size ve ekibinize istediğiniz her şeyi vereceğiz. Yeni giysiler, taze yiyecekler, silahlar, ihtiyacınız olan her şey sizin olacak. Sizden tek isteğimiz bunun karşılığında nimetlerinizi paylaşmanız."

Aron'un gözleri kısıldı, bakışları Novoro'nun efendisine odaklandı.

Hâlâ ne demek istediğini anlamıyorum. "Ben...tamam mı?" Aron'a elimle işaret ediyorum. "O zaman yemekte onunla oturmamalı mıyım?" Kimseyi utandırmamak için sesimi alçak bir fısıltıda tutuyorum. "Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim."

Leydi Gerline fısıldayarak, "Biz cömertliğimizi tanrılarla paylaşıyoruz ve tanrıların da cömertliklerini bizimle paylaşmalarını umuyoruz," diyor. Dudaklarını yalıyor, ellerini elbisesinin -Yulenna'nın elbisesinin- önünden aşağıya doğru indiriyor ve sonra Aron'un önünde dizlerinin üzerine çökerek alnını yere koyuyor. "Novoro'nun sizinle paylaşacağı en büyük onur bu olacak Lord Aron."

Er.

Göz kırpıyorum. Paylaşmakla neyi kastettiklerini anlamaya başlıyorum ve kesinlikle... kesinlikle yanılıyorum. Leydi Gerline başını kaldırıp Aron'un bacağına doğru sürünerek yaklaşıyor ve eliyle bacağına dokunarak adeta yaltaklanırken Aron'a bakıyorum; gözleri gergin, ağzı onaylamadığını belli eden ince bir çizgi halinde.

Lord Secuban bekliyor, beni izliyor.

Şaka yapıyor olmalılar.

Beni paylaşmak mı? Dehşetle odaya, salondaki erkeklerin şehvetle bakan yüzlerine bakıyorum. İğrenç, alaycı bakışları birden anlam kazanıyor ve elbisenin derin boynuna yapışıyorum. Hayatta olmaz. Secuban beni anladığını düşünüyor... Diğer herkes de mi öyle? Bu yüzden mi hepsi bu kadar hevesle ziyafet salonuna yığıldı? Yemek için değil mi?

Yulenna üst katta saklanmakta haklıydı. Ben de öyle yapmalıydım. Leydi Gerline'in çıldırmasına ve bizden birinin

aşağı inmek zorundaydı. Birimizin kurbanlık koyun olması gerekiyordu. Lanet olsun.

Lord Secuban ilerledi ve kolumu tutmak için uzandı.

Ben daha sarsılamadan Aron'un soğuk sesi odayı kesiyor. "Eğer ona dokunursan, bu yapacağın son şey olur."

Odaya bir sessizlik çöküyor. Gök gürültüsü tepemde çıtırdıyor ve kulaklarım ani fırtınanın şiddetiyle patlıyor. Gözlerimin arasına da bir baş ağrısı saplanıyor. Leydi Gerline, Aron'un ayaklarının dibinde siniyor ama uzaklaşmıyor. Kimse kıpırdamıyor.

Lord Secuban önce toparlanır. Aron'un önünde eğilir, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardır. "Lordum, cariyenizi Novoro'daki bizlerle paylaşmak üzere bir hediye olarak getirdiğinizi sanıyordum. Bu bir gelenek-"

"Senin geleneginin ne olduğu umurumda değil. O bana ait." Aron beni işaret ediyor ve hava neredeyse çatırdıyor. Onun meydan okuyan iddiası karşısında neşeliyim.

"Ama-"

Aron öfkeli bakışlarını Lord Secuban'a çevirir. "Beni duymadın mı?" Öne doğru eğiliyor, elleri tahtın kollarını sıkıyor ve o kadar çok elektrik enerjisi oluşuyor ki saçlarım başımın etrafında uçuşmaya başlıyor. Oh Tanrım. Aron'u hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

Hepsi de beni paylaşmak istedikleri için. Biraz şaşırdım, çünkü geçmişte Aron ölümlülerin harcanabilir olduğunu ve kendisiyle aynı seviyede olmadığını açıkça belirtmişti.

Lord ve Leydi Novoro dizlerinin üzerine çöker. "Gelenek-" diye başlar Lord Secuban.

Yemin ederim, adam ne zaman susacağını bilmiyor. Bir adım öne çıkıp Aron'un yanına gidiyorum. Ayaklarının dibinde küçük bir yastık var, sanırım iyi bir köle kızın oturması gereken yerde, ama siktir et. Aron'un kucağına kayıyorum ve bana izin verip kalçama sahiplenici bir el koyduğunda rahatlıyorum. "Aron Fırtınaların Efendisi," diyorum onlara. "O ne isterse onu yapar. Eğer

paylaşmak istemiyorsa, paylaşmak istemiyordur. Hikayenin sonu."

"Paylaşmak istemiyorum," diyor Aron, her kelimeyi öfkeyle ısırarak. "Burayı yerle bir edip toprağı tuzlamayı tercih ederim." Eli kalçamda sıklaşıyor ve beni daha yakına, neredeyse kucağına oturana kadar çekiyor.

Tamam o zaman. "Hiçbir şeye tuz basmayalım," diyorum ses tonumu uzlaştıracı tutarak. "Rencide etmek istemediklerine eminim. Sadece geleneklerde bir farklılık var."

Lord Secuban topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak oturur. Yüzü solgun, uğradığı hakaretin farkına varmış bir halde. "Sadece bizi kutsayın, Fırtınalar Lordu, biz de sizin ordunuz olalım."

"Orduya ihtiyacım yok," der Aron ona küstahça. "Hiçbirinize ihtiyacım yok. Şimdi gitsem ve burayı yerle bir etsem, bu hiçbir şeyi değıştirmez."

Gerline titriyor, alnı hâlâ yere değiyor. Lord Secuban'ın ağzı çalışıyor, açılıyor ve sonra sessizce kapanıyor. Odaya bakıyorum ve şövalyelerden hizmet eden kadınlara kadar herkesin sessiz olduğunu görüyorum. Bir köşede, Secuban'ın köle kadınlarının diğer lordların kucağında kıvrıldığını ve hizmetçilerden birinin iki adamın arasında durduğunu görüyorum, donup kalmışlar, elleri onun üzerinde. Uzun masalardaki tabaklar her iki kişi için sadece bir tane, kadehler de öyle. Paylaşmanın buradaki kültürün bir parçası olduğu açık.

Aron'un bu fikirden nefret ettiği de çok açık. Aron'un huysuz fırtınalarından birinin alametifarikası olan havadaki basınç değışiminden bunu anlayabiliyorum. Aniden başlayan havaya tepki olarak benim de başım zonkluyor.

Göz ucuyla Markos ve Vitar'ı görüyorum. Yüzleri gergin, elleri kılıç kuşaklarında, harekete geçmeye hazırlar. Aron buradan savaşarak çıkarsa iyi olabilir, ben de öyle ama ya halkımız? Üst katta sinmiş bekleyen Yulenna ne olacak?

"Aron," diye mırıldanıyorum sessizce ve bir elimi göğsüne koyuyorum. Eğilip kulağına fısıldıyorum, yakınlığı beni tehdit ediyor

dikkatimi dağıttı. "Seni kırmak istediklerini sanmıyorum. Biraz sakinleşelim, tamam mı? Senden başka kimse bana dokunmayacak. Söz veriyorum."

Gözleri uzun, sessiz bir an boyunca bana bakıyor ve ben de diğerkleri gibi onun öfkesinin altında sıkışmış hissediyorum. Nefes almaya cesaret edemiyorum, elim hâlâ göğsünde. Sessiz kalmaya devam ettiğinde, hava neredeyse etrafımızda çatırdıyor, başparmağımı yeni tuniğinin kumaşına, kalbinin hemen üzerine sürüyorum ve ona bir kaşımı kaldırıyorum.

İçindeki korkunç gerginlik biraz azalır gibi oluyor. Eli belimde gevşiyor ve Aron başıyla onaylıyor.

"Neden gelişini kutlamanın tadını çıkarmıyoruz?" Elimi iyi ve cilveli bir cariyenin yapacağı gibi göğsünde aşağı yukarı kaydırarak soruyorum. Zor bir şey değıl.

Aron'un çift renkli sert bakışları üzerimde duruyor ve yavaşça başını sallıyor. "Nasıl istersen."

Neden gitmeyelim? Zaten buradayız ve şimdi gidersek herkesin bizi avlayacak kadar sinirleneceğinden endişe ediyorum. Bunu yeterince yaşadım. Eğer bir ziyafette garip bir akşam geçirmem gerekiyorsa, bunu yapmayı tercih ederim. "İsterim," diyorum ona gülümseyerek. "Eminim Markos ve diğerkleri de isterdi."

Daha yakına eğiliyor, sesi alçak. "Onları hiç umursamadığımı biliyorsun."

Nedense tüylerim diken diken oluyor. Belki de bunu söyleme biçimidir - sanki kibirli bir tanrının ifadesi değıl de bir okşamaymış gibi. Her neyse, tüylerimi diken diken ediyor. Gülümsemeye devam ediyorum ve bizi izleyen lord ve leydiye doğru dönüyorum. "Kimse Aron'un hiçbir şeyine dokunmayacak ve biz burada kalacağız."

"Elbette," diyor Lord Secuban, alnını tekrar yere değıdirmek için eğilerek. "Elbette lordum. Ne arzu ederseniz, o olacak. Sizi ağırlamaktan onur duyuyoruz."

Aron homurdanıyor.

Tekrar göğsünü okşuyorum ve efendiye bakıyorum. "Ye ve kutla," diyorum ona cesaret verici bir gülümsemeyle, işleri yoluna koymaya çalışarak.

Leydi Gerline başını kaldırıyor, vücudu titriyor. Önce Aron'un ayaklarının dibindeki yastığa, sonra bana bakıyor ve kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum. Bir kız öğrenci gibi kıkırdamasına ve ziyafet konusunda bu kadar gergin olmasına şaşmamalı. Eğer buradaki en büyük gelenek paylaşmaksa, muhtemelen benim kocasını ve tüm arkadaşlarını becereceğimi ve kendisinin de Aron'u becereceğini düşünmüştür.

Nedense bu bana kendimi inanılmaz derecede sahiplenici hissettiriyor. Elimi gömleğinin üzerinde sıkıyorum ve sanki adam üzerinde hak iddia edebilirmişim gibi ona biraz daha yaklaşıyorum. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve bir an beni izliyor, sonra kendini toparlayıp kocasının ayaklarının dibindeki yastığa oturuyor. Yüz ifadesi gergin, sanki mutsuz ve bunu göstermemek için elinden geleni yapıyor. Akşamının mahvolduğunu ve muhtemelen çevresindekilerin önünde utanç duyduğunu bildiğim için biraz suçluluk hissediyorum... ama sadece biraz.

Tüm bu paylaşım saçmalığını siktir et.

"Sandalyeye ihtiyacın var mı?" Aron soruyor, eli çıplak kalçama kayıyor. Bacaklarım onun kalçalarının üzerine savruluyor ve eteğimin açıldığını, baldırlarımın ve kalçalarımın çoğunu odadaki herkese gösterdiğini geç de olsa fark ediyorum. "Söyle de sana bir tane getirsinler."

Bir an düşünüyorum ve sonra Aron'un yakasını düzeltiyormuş gibi yapıyorum. Yeni bir tunik giyiyor, bu soluk, krem rengi dokumanın kenarlarında koyu kırmızı düğümler var. "Burada kalabilir miyim? Seninle birlikte?"

Başını sallıyor ve adam yerine otururken omzumun üzerinden Novoro Lordu'na dik dik bakıyor.

"Özür dilerim, Fırtınaların Efendisi," diye kekeliyor Secuban, çünkü adamın ne zaman susması gerektiğini bilmediği açık. "Sadece... sen savaş tanrısısın. Susadığınız tek şeyin kan olduğunu sanıyordum-"

O sözünü bitiremeden Aron bir elini enseme koyuyor ve beni kendine çekiyor. Ağzı benimkine çarpıyor ve

kıvılcım aramıza giriyor ve vücuduma bir şok dalgası gönderiyor.

Şaşırdım. Aron beni ilk kez öpüyor, gerçekten öpüyor. İlk başta bunun sadece rol yapmak olduğunu, diğerlerini gerçekten onun cariyesi olduğuma ikna etmeye çalıştığını düşünüyorum. Ama sonra dili ayrılmış dudaklarımın arasından kayıyor, benimle alay ediyor ve daha önce hiç hissetmediğim kadar sıcak bir ihtiyaç içime giriyor. Aron... gerçekten iyi öpüşüyor. Yani, o bir tanrı, tabii ki öyle olmalı, ama yine de şaşıyorum. Kibri, ağzının benimkini okşayışına yansıyor ve sadece dudakların birbirine değmesiyle başlayan şey bir fethe dönüşüyor. Birkaç dakika içinde, sanki açmış ve istediği tek şey benimşim gibi ağzını benimkinin üzerinde kaydırıyor. Tekrar ve tekrar, etrafımızdaki her şeyi unutana kadar beni çok derinden öpüyor. Vücudum ihtiyaçla uğulduyor ve ağzını benimkinden çektiğinde, sadece onun tadını kaybetmekle kalmıyorum, aynı zamanda aramızdaki o lezzetli elektrik ürpertisini de kaybediyorum.

İtiraz ediyorum.

"Faith," diye mırıldanıyor Aron, çenemi kavrayarak. Beni, şişmiş dudaklarımı ve kabarmış göğsümü inceliyor ve bir elini sıkıca göğüslerimden birinin üzerine koyarak onu kavırıyor ve başparmağıyla sert meme ucunu okşuyor. Bunu yaparken Lord Secuban'a meydan okuyan bir bakış fırlatıyor. "Bana bir tanrının neye aç olduğunu söyleme, ölümlü. Hiçbir şey bilmiyorsun."

Aron'a yapışıyorum, kucağında kıvrınmamak için elimden geleni yapıyorum. Görünüşe göre hiçbir şey bilmeyen tek kişi Lord Secuban değil, çünkü öpücük ve hâlâ meme ucumu okşayan, beni açlıktan çılgına çeviren sahiplenici el karşısında tamamen sersemlemiş durumdayım. Eğer onlara sadece onun köle kızı, cariyesi olduğumu göstermek isteseydi, tek yapması gereken kıcıma bir şaplak atıp yere oturmamı söylemekti, ben de bunu yapardım.

Bu sahte bir öpücük değildi.

Hiçbir şey yapmıyormuş gibi değildi.

B İnsanlar yerlerine yerleşirken ve müzik başlarken ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Etrafımızda ziyafet başlıyor, kadınlar tabakları taşıyor

ve şarap döküyor. Birisi gizlice Aron'un tahtının yanına küçük bir masa kurar ve iki bardak şarap koyar. Dakikalar geçiyor ve Aron hiçbir şey söylemeden kalabalığı izliyor. Tanrı'nın aklından neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok ama benimkinden çok az şey geçiyor. Ağzının benimkinin üzerindeki anısına, ağzımı fethederken dilinin verdiği hisse çok takılıp kaldım.

Sanki sadece onun oyuncağıymışım gibi, giysilerimin arasından meme ucumu okşayan eli göğsümde.

"Bir tabak, lordum? Leydim?" diye soruyor bir kız, bir adım öne çıkarak, gözleri parlıyor ve memnun etmeye hevesli.

Midem gurulduyor ve ziyafet masasına bakıyorum. Neredeyse leziz şeylerle dolup taşıyor ve buradaki insanlar Aron'u ve liderlerini tamamen unutmuş ve ziyafet için yerleşmiş görünüyorlar. Acıktım ve ona başımı salladım.

"Yemek yemeliyim," diye mırıldanıyorum Aron'a ve ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Beni hemen tekrar kucağına çekiyor, popom ona doğru bastırıyor. Eli elbisemin derin kıvrımına giriyor ve sonra nasırlı eliyle meme ucumla oynuyor.

Parmaklarını çıplak tenime değdiriyor ve neredeyse orgazm oluyorum. "Burada kalıyorsun," diye mırıldanıyor ve kulağımı ısırtıyor.

Oh lanet olsun. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, yabancıların önünde orgazm olmanın ayıp olup olmadığını merak ediyorum. İçimi ürperten bir düşünce aklıma geliyor ve ona yaslanıp başımı omzuna yaslayarak fısıldayabiliyorum. "Aron, yakınlarda başka bir Aspect var mı? Hedonizm?"

Bu her şeyi açıklar.

Meme ucuma hafif, alaycı bir çimdik atıyor ve ben bir iniltiyi daha ısırtıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle ve başka bir şey söylemiyor.

Ama o da ellerini üzerimden çekmiyor.

Tanrım, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Kız yemekle döndüğünde neredeyse kucağında kıvranıyordum, o kadar tahrik olmuşum ki dayanamıyordum. Tadekha'nın kalesinde bana dokundu çünkü onun yakınlığından etkilenmişim ve o da etkilenmişti. Yakınlarda Hedonizm Yönü yoksa, bunun arkasında ne var? Kötü Aron'un ağaca yaslanmış Yulenna'yı becerdiği anlık bir görüntü zihnimde beliriyor.

Tanrıların da herkes gibi ihtiyaçları vardır. Ağırlığımı onun kucağına verdiğimde, sert ve dik boyunun arka tarafıma baskı yaptığını hissedebiliyorum.

Tüm bunlardan muaf değil. Hem de hiç. Dönüp ona bakmak, ne hissettiğini sormak istiyorum ama müzik yükseliyor, sonra servis yapan kız bir tabak yemek koyuyor ve ağızımdan salyalar akıyor.

Açlıktan ölüyorum.

Uzanıp Aron'un çenesine dokunuyorum. "Şimdi yemek yiyeceğim," diye mırıldanıyorum ona. "Meme uçlarımla oynamaya devam ettiğin için dikkatimin dağılmasını ve üzerime yemek damlatmamı seksi bulmuyorsan, beni bırakacaksın."

Başını arkaya atıp gülüyor ve müzik çalarlar bir notayı bile kaçırıyor. Bir süre sonra sohbet koyulaşır ve Aron bırakmadan önce son bir kez göğsümü sıkıyor. "Sen burada kal," diyor bana, bir kolunu belime dolayarak. Sanki şimdi

Nerede olduğumuzu hatırlayarak, ben şarap kadehimi elime alırken Lord Secuban'a bakıyor. "Novoro'nun ordusu ne kadar büyük?" diye soruyor, yumuşak bir ses tonuyla.

Kalenin efendisi sayıları açıklamak için hiç vakit kaybetmiyor. Söylediklerine aldırmış etmiyorum çünkü Aron'un bu insanların kendi ordusu olmasıyla ilgilenmediği çoktan belli. Ben meşgulken o sadece adamla oynuyor. Yemekten birkaç ısırik alıyorum... ve inliyorum. Vay anasını, bu insanlar harika yemekler yapabiliyor. Her şeyde, en basit sebzeleri bile inanılmaz kılan bir baharat zenginliği var. Her şeyden bir ısırik alıyorum ve biraz tereyağlı, taze pişmiş ekmek atıştırıyorum. Hepsi çok lezzetli ve Aron, Lord Secuban'la konuşurken ben parmaklarımı yalıyorum. Leydi Gerline kocasının ayak ucundaki yastığa oturmuş ama yemek yemiyor. Oldukça yenilmiş görünüyor, omuzları çökmüş. Bana baktığında gözlerindeki kıskançlığı görebiliyorum.

Sert meme.

Başka bir kadının Aron'a dokunduğu düşüncesi beni bir kez daha sahiplenmeye itiyor. Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor. Bir lokma daha ekmek yerken yastığına oturup surat asabilir, diye karar veriyorum. Yemekleri toplarken odanın geri kalanını izliyorum, tabağımı temizlerken ve önüme bir tane daha konurken servis yapan kızların şaşkın bakışlarını görmezden geliyorum. Yakında iştahımın insan iştahı olmadığını anlayacaklar. O zamana kadar yemek getirmeye devam edebilirler. Bir parça tavuk çiğniyorum -en azından tadı tavuğa benziyor- ve koridora bakıyorum. Devasa masalar, uzun banklarda omuz omuza oturan insanlarla dolu ve Aron rahatladığı için sohbet de şamataya dönüşmüş durumda. Hizmetçi kızlar erkeklerin arasında dolaşüyor, hepsi de benim ödünç aldığım gibi neredeyse açık elbiseler giyiyor. Yine de kıyafetlerden hoşlanıyor gibiler. Ben izlerken, esmer bir kız birinin şarabını doldurmak için kasıtlı olarak eğiliyor ve bunu yaparken göğüsleri elbisenin derin kıvrımı tarafından ortaya çıkarılıyor.

elbiseyi. Adamlardan biri öne uzanıp sanki yemeğin bir parçasıymış gibi göğsünü okşuyor ve ben kaskatı kesiliyorum.

Kız sadece güler, onu saçlarından yakalar ve sert bir öpücük verir ve sonra başka birinin bardağını doldurmak için sıranın aşağısına geçer.

Bu insanların tuhaf olduğunu söylemişlerdi.

Müzik başlıyor ve lezzetli şeylerden oluşan yeni bir kurs ortaya çıkıyor. Tatlılardan birkaçını deniyorum ve sonra taşan karnımı tutarak vazgeçiyorum.

"Doydun mu?" Aron soruyor, kolu belime dolanıyor ve bir hizmetçi tabağını temizlerken beni geri çekiyor.

Titriyorum, çünkü doyup doymadığımı sormadı. Doyup doymadığımı sordu ve bunun sanki milyarlarca farklı anlamı varmış gibi geliyor, hepsi de iğrenç. "Şimdilik böyle iyiyim." Lord Secuban kalesinin savunmasını ve söylentilere göre Aventine'in ordusunun eline geçen Hisar'dan ne kadar daha savunulabilir olduğunu tartışırken elimi onunkinin üzerine koyup ona yaslanıyorum, rahatlıyorum ve müziği dinliyorum. Aron'un hiçbir şeyi doğrulamadığını fark ediyorum, bu yüzden ben de konuşmuyorum. Bırakalım merak etsin.

Tabaklar kaldırılıyor ve ben hizmetçilerin çalışmasını izliyorum. Kimse masalardan kalkmıyor ve odayı tararken, erkeklerin kızlara gittikçe daha fazla yaklaştığını, yanlarından geçerken kıyafetlerini çekiştirdiklerini ve göğüslerini ve popolarını avuçladıklarını görüyorum. Bir kız birinin kucasına yalandan dökülüyor ve sonra adam yüzünü neredeyse açıkta duran göğüslerine gömerken kız telaşlı kıkırdamalar yapıyor. Oturdukları koltuktaki komşuları da kıza katılıp onu öpmeye ve elini eteğinin altına sokmaya başlayınca küçük bir skandal yaşıyorum.

Bana öyle geliyor ki kimse bunu doğal olmayan bir şey olarak görmüyor. Ayrıca bu partide hiç çocuk olmadığı da aklıma geliyor.

Adam ayağa kalkar ve kızı artık temizlenmiş olan masada öne doğru iter. Adam kızın üzerine eğilip pompalamaya başlarken etraftaki herkes alkışlıyor ve cesaretlendirici sesler çıkarıyor. Kız sadece gülüyor ve

masanın karşısında oturan adam, sanki bir adam yetmiyormuş gibi. Adamın kıza hızla girmesini ve bir dakika sonra titremesini dehşet içinde izliyorum. Arkadaşı omzuna vuruyor ve sonra adam kıızı arkadaşına sunuyor ve iki numara kıza sırasını alıyor.

Umarım bu tecavüz değildir.

Öyle olduğunu sanmıyorum. Kadınlar gülümseyerek odaya geri dönüyor ve erkeklere yöneliyor. Masalar kollar ve birbirine dolanmış uzuvlardan oluşan bir denize dönüşüyor ve her grupta birden fazla kişi üst üste yığılıyor.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" Aron yan tarafımı okşayarak soruyor. Parmakları göğsüme değiyor ve o sıcak ihtiyaç ürpertisinin içimi parçaladığını hissediyorum.

Sadece başımı sallıyorum. "Lanet olsun, Aron, her parti lanet bir seks partisi olmak zorunda mı?"

İçinden kahkahalar yükseliyor. "Sanırım sizin dünyanızdaki ölümlüler farklı kutlamalar yapıyor?"

"Evet, biz genelde bira severiz." Başımı salladım. "Bu çok boktan."

"Neden?" diye soruyor ve bakışlarıyla buluşmamı sağlamak için bir parmağını çenemin altına koyuyor. "Mutlular. Gelişimi kutluyorlar ve bir bereket umuyorlar."

"Yani oyuncaklarına dokunmadıkları sürece senin için sorun yok mu?" Ben de karşılık veriyorum. "Böyle mi oynuyoruz?"

Normalde ona yaptığım gibi sinir bozucu bir şekilde bana kaşlarını kaldırıyor. "Markos ya da Yulenna'yı becermek istiyorlarsa, umurumda değil. İstedikleri kadar bütün askerlerimi siksinler, umurumda değil. Sadece sana dokunmalarına izin yok."

Ve işte böyle, kızgınlığım kayboluyor, yerini hızla sıcak bir şehvete bırakıyor. Daha önce göğsümde tuttuğu elini hatırlıyorum, sanki ona aitmişim gibi beni nasıl tuttuğunu.

Sanki onun kişisel malıymışım gibi.

"Ama bana dokunmana izin var mı?" Soruyorum, sesim sadece fısıltıyla alay ediyor.

Bana bilmem gereken her şeyi anlatan o tembel, kendinden emin gülümsemesini veriyor. Bir eliyle karnımı okşuyor,

ve bir an için, insanlarla dolu bir odada olmamız umurumda değil. Elini eteğimin altındaki açıklığa sokmasını ve ben boşalana kadar bana dokunmasını istiyorum.

Ama Aron yapmıyor. Sadece elini göğsüme doğru kaydırarak beni tutuyor ve kendi malı olarak damgalıyor ve Lord Secuban'a dönüyor. "Şimdilik onayımı kazandınız. Ekibim yola çıkmadan önce birkaç gün burada kalacak. Erzak ve hizmetkârlarıma son derece saygılı davranılmasını bekliyorum."

"Tabii ki!" Lord Secuban sevinçten adeta fışkırıyor.

"Adamlarımın yeni zırhlara ve silahlara, kadınlarımın da giysilere ihtiyacı olacak."

Secuban, "İhtiyacınız olan her şey ve her şey size verilecek, benim büyük Fırtınalar Lordum," diyor ve yüzünde öyle parlak bir heyecan var ki ne adamdan ne de tuhaf insanlarından nefret edebiliyorum. Parmaklarını şıklatıyor ve zincirli kölelerinden biri -çıplak olanlardan- öne çıkıyor ve onu kucağına çekiyor, sanki Aron memnun olduğu için artık gerçekten eğlenebilirmiş gibi.

Sadece başımı sallıyorum ve biraz daha şarap içiyorum. Sanırım bunun gibi bir parti daha olursa, ben de Yulenna gibi davranıp üst katta kalabilirim. Sonra Aron'a nasıl kucak şekeri vereceklerini hatırlayarak kaşlarımı çatıyorum.

Hayır, belki de olmaz. Her ne kadar halka açık seks partilerinden hoşlanmasam da aşağı inip hak iddia etmeliyim. Etrafa bakıyorum. Evet, hepsi hâlâ sikişiyor. En azından kadınlar iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor ve aynı anda birkaç erkek tarafından tecavüze uğramayı umursamıyorlar. Sanırım bunu beklemek sizin için normalse, o kadar da garip gelmiyor.

Yine de bana garip geliyor.

Markos, Solat ve Vitar'ı arıyorum; kapıya en yakın masadalar ve Markos'un yüzündeki ifade, bir kadın yakındaki bir adamın kucağında dönerken limon emiyormuş gibi görünüyor. Solat'ın kollarında bir kız var, yüzü kızın göğüs dekoltesine gömülmüş. Sanırım evinde gibi.

Vitar şarabını yudumluyor ve belli ki hissettiği kadar rahatsız görünmemeye çalışıyor.

Acaba bu dünyada tehlike tazminatı diye bir şey var mı, çünkü bu adamlar açıkça bunu hak ediyor. Solat değil. O çok iyi vakit geçiriyor.

Ama sonra Aron dalgın bir şekilde elini göğsümün üzerinde gezdiriyor ve ben yeniden ihtiyaçla doluyorum. Kucağında kıvranıyorum, ereksiyonunun sıcak çubuğu kıcıma baskı yapıyor. "Bunu bilerek yapıyorsun," diyorum ona, suçlayarak.

Sanki bana bu şekilde işkence etmeyi seviyormuş gibi tembel, ateşli bir gülümseme daha alıyorum.

Ben de bayıldım. Sevmemem gerektiğini biliyorum ama... Roma'dayken falan.

B Parti sona erdiğinde, birkaç testi şarap içmiş, muhtemelen bütün bir pastayı tek başıma yemiştım ve o kadar tahrik olmuş ve azmışım ki

Yulenna ile paylaşmam gereken odaya zar zor yürüyebiliyorum. Markos ve diğerlerinin eşliğinde merdivenlerden çıkarken Aron kolunu omuzlarıma sıkıca doluyor. Leydi Gerline Aron'a özlem dolu birkaç bakış attı ama Aron'un onu tamamen görmezden gelmesinden memnunum. Ona göre Leydi Gerline diye biri yok.

Yulenna'nın odasına gidiyoruz, çapanın Aron'la paylaşması gereken odaya. Koridorda birkaç muhafız var ama Aron onlar aceleyle çıkana kadar hepsine ters ters bakıyor ve sonra kapıda sadece Kerren var.

Aron dört adama bakıyor, kolu hâlâ omuzlarımda sahiplenici bir şekilde kilitli. "Bu oda sadece bana ve Faith'e ait olacak. Benim açık iznim olmadan kimse giremeyecek. Bizi şafakta uyandırabilirsin. Daha erken olmaz."

Markos'un yüzü yeniden kıpkırmızı olur ve Aron'a keskin bir selam verir. "Elbette lordum. Kimse sizi ya da anch...ah, dişinizi rahatsız etmeyecek."

Solat ve Vitar sırtışlarını gizlemeye çalışırken, Kerren suratını asmamayı başarıyor. Ne olduğu çok açık.

Yine de kafalarını karıştırdı. Aron'un bütün gece beni taciz ettiğini gördüler. şimdi hepsi seviştiğimizi düşünecek.

Bekle, sevişiyor muyuz? Bu düşünce beni telaşlandırıyor ama yine de meme uçları sertleşiyor ve vücudum Aron'un iri gövdesinin ve onun vücudundan benimkine doğru akan çatırdayan enerjinin farkındalığıyla nabız gibi atıyor. Tüm gece boyunca rahatęa sahiplenici dokunuşları beni tamamen hazır ve nazır hale getirdi ve itiraf ediyorum ki klotum olsaydı, saatler önce bacaklarımdan kaymış, üzerinde kalamayacak kadar ıslanmış olurdu.

Aron onlara başıyla selam veriyor ve sonra benimle koridora doğru ilerliyor. Biz daha kapıya varamadan Yulenna orada, pelerinine sarınmış, kollarında çantası. Bize kğk bir selam veriyor ve sonra koridorda Kerren ve diğerlerinin beklediği yere doğru koşuyor. Duymuş olmalı... ya da tahmin etti. Her iki durumda da, onu odasından kovma düşüncesi suçluluk duygumun bir kısmını yok ediyor. Belli ki başından beri bunu bekliyordu.

Yani sadece ben, Aron ve kocaman bir yatak var.

Leydi Gerline'in özel odasına giriyoruz - artık ziyaret ettiğimiz sürece bizim odamız. Ocakta sıcak bir ateş, masanın üzerinde üstü örtülü bir tabak ve yanında bir sürahi şarap var. Yine de hepsini görmezden geliyorum, telaşlıyım ve ihtiyaçtan hararetliyim. Aron bana dokunacak mı? Beni tekrar öpecek mi? Yoksa ilk hamleyi benim yapmamı mı bekliyor? Ona bakıyorum ama o yatağa doğru yöneliyor, kılıç kemerini çözüyor ve yeni giysilerini ęıkarıyor.

Kuru dudaklarımı yalıyorum, nabzım hızla atıyor. "Benim de soyunmamı ister misin?" Sesim tahrikten nefessiz kalmış gibi.

"Hayır." Piç kurusu bana anlaşılmaz bir bakış attı. Bu... duymayı beklediğim şey değildi. "Hayır mı?"

Başını sallar. "Bu gece sana bir daha dokunmayacağım. Bu bir hata olur."

Öfkeyle kaskatı kesildim. "Peki oradaki neydi? Sadece bir gösteri mi? Senin aletin de mi göstermelik sertleşti?"

Aron bana ters ters bakıyor, sanki şu anda konuşmak istemediği bir konuyu ağıyormuşum gibi. Umurumda değil.

Ne istediğini. Bütün gece üzerimde olduğu için inciniyorum - elinin sıcaklığını elbisemin altında hâlâ hissedebiliyorum- ve sonra kapı kapandığı anda tekrar soğuyor. Bir an için alt kattaki tüm insanları düşünüyorum, hala sevişiyorlar ve önemli bir şey değilmiş gibi eş değiştiriyorlar. Harika vakit geçiriyorlar. Aron'a aşağı inip onlara katılacağımı söylemeyi düşünüyorum ama bu istediğim son şey.

Bu gecedен önce yalnız kalmak istediğimi sanıyordum. Şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum. Aron'un bana dokunmasını istiyorum. Savaşığımız bu çılgın çekime teslim olmasını istiyorum. Ben buna hazırım. Daha fazla dokunmasına hazırım. Onu sonsuza dek istemişim gibi geliyor. Onun bir tanrı olması ya da kibrinin kişileşmiş olması umurumda değil. O Aron ve benim yol arkadaşım, dostum ve koruyucum. O adamı istiyorum.

Güçlü bir şekilde.

Hiçbir şey söylemeyince ona "Peki," diyorum. Yatağa doğru ilerliyorum ve elbisemi kapatan geniş kemeri bir kenara atıyorum. Açık kalıyor ve onu bir arada tutan tek küçük bağı çözüp onu da atıyorum. Onun önünde tamamen çıplığım ve birkaç kez birbirimizin önünde banyo yapmış olsak da, bu gece farklı hissettiriyor. Bu gece göğüslerim ihtiyaçtan gergin, meme uçları onun okşamaları yüzünden ağrıyor. Bu gece amım ıslaklıkla dolup taşıyor ve o tüm bunları görmezden gelecek.

Ve bu beni öldürüyor.

Sert bakışları vücudumun üzerinde geziniyor ve çıplaklığımıza bir kaşını kaldırıyor, sanki sessizce bunun bir tür oyun olup olmadığını soruyor. Ama değil. Daha çok "siktir git" der gibiydi.

Başımı sallıyorum ve yatağa giriyorum, yorganı çeneme kadar çekiyorum ve sırtımı ona dönüyorum.

"Gecelik giymiyorsun," diye işaret ediyor ve yatak arkamda onun ağırlığıyla çöküyor.

"Evet, ama bana hiç vermediler," diyorum ona. "Eğer seni rahatsız ediyorsa ben uyurken ellerini kendine sakla." Normalde ellerini belime koyar ve beni tutar.

ve umutsuzca bunu yapacağını umuyorum. Eğer her şeye karşı bağışıklığı varsa benim çıplaklığımın bir önemi olmamalı, değil mi?

"Kızgınsın," diyor ve bunun bir ifade mi yoksa soru mu olduğunu anlayamıyorum.

Yastığa vuruyorum ve duvara bakıyorum, her ne kadar varlığı arkamda hayattan daha büyük bir şekilde beliriyor olsa da. Boğazımda tam olarak kurtulamadığım bir düğüm var ve vazgeçip yine de konuşmadan önce birkaç kez yutkunuyorum. "Beni bir anlamı varmış gibi öpmene gerek yoktu," diye fısıldıyorum.

"Kimse bunun bir şey ifade etmediğini söylemedi."

Arkamı dönüyorum ve ona bakmak için doğruluyorum. Battaniyeler belime kadar iniyor ve bakışlarının yüzüme geri dönmeden önce çıplak göğüslerime kaydığını görmek beni oldukça memnun ediyor. Kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuş, yüzündeki ifade her zamanki gibi sert ve inatçı.

Ama sertleşen tek yeri o değil. Tuniğinin etekli kısmından bile siki kıyafetine doğru kabarıyor ve etkilendiğini belli ediyor.

Güzel. Onun etkilenmesini istiyorum. Onun da benim gibi ihtiyaçtan sızlamasını istiyorum.

"İnanç," diyor Aron ve sesi hiç duymadığım kadar yumuşak ve nazik. "Sen benim dayanağımsın. İkimizin de doğru yerlerimize dönmesini sağlamak istiyorsam seni her şeyden korumalıyım. Dikkatim dağılmamalı."

Göğüs uçlarım onun ses tonuyla daha da sertleşiyor ve sırtımı biraz eğerek neyi kaçırdığını iyice görmesine izin veriyorum. "Ve sen benim dikkat dağıtıcı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ölümlü bir ilişki dikkat dağıtıcı olur."

Bunu bu kadar belirsizleştirmeye çalışması hoşuma gitmiyor. Elimi göğsüme götürüp parmağımı meme ucumun üzerinde gezdiriyorum ve bakışları tekrar oraya kayıyor ve ağzı geriliyor. "Ama dikkatini dağıtıyor muyum?"

"Her zaman dikkatimi dağıtıyorsun, Faith." Etrafımızdaki hava neredeyse çatırdıyor ve şiddetle titriyor, tıpkı

Alt katta. Bakışları her zamankinden daha yoğun.

"Güzel," diyorum ona ve yorganı tekrar çekerek uzanıyorum. "İkimiz de yatağa mavi taşaklarla gireceğimiz için mutluyum."

Kıkırdıyor, sesi alçak ve lezzetli ve oh, beni yeniden ıslatıyor. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama tahmin edebilirim."

"Bu haksızlık," diyorum ona ve elimi kalçalarımın arasına kaydırıyorum, aklıma hınzırca bir fikir geliyor. "Sanırım sorunu hafifletmek için kendime dokunacağım-"

"Eğer bunu yaparsan, ellerini yatak direklerine bağlarım" diye uyarıyor.

Bunun yerine elimi battaniyenin altından çıkarıp ona parmağımı uzatıyorum. "Berbatsın."

Aron yine güler. "Uyu artık, Faith."

Tabii ya, sanki her şeyi bir düğme gibi açıp kapatmam gerekiyor. Sinirime karşı koyuyorum ve gözlerimi kapatıyorum, kalçalarımın arasında zonklayan sıcaklığı ve çok istediğim adamın yakınlığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Aramızdaki bitmek bilmeyen cinsel gerilime rağmen bana dokunmayan adam.

En azından Tadekha'nın kalesinde neden bu kadar sertleştiğini ve bana hiç dokunmadığını açıklıyor. Ölümlü ilişkiler dikkat dağıtıcıdır.

Yarısını bile bilmiyor. Şimdiye kadar dikkatini dağıttığımı düşünüyorsa, henüz hiçbir şey görmemiş demektir. Bu dünyanın gördüğü en sinir bozucu, en dikkat dağıtıcı, en yavşak ölümlü olmaya yemin ediyorum. Aron'un da diğer erkekler gibi ihtiyaçları var. Onu yıkacağım, boş yere kendine işkence ettiğini anlamasını sağlayacağım.

Ve patladığında, muhteşem olacak.

P Tease projesi ertesi sabah başlıyor.
Ne zaman I uyanmak Yukarı, Aron
o uzak, o günkü planlarıyla çoktan
dikkati dağılmıştı. Bakıyor
Ruh halimi ölçmek için üzerime bakıyor. "Dün gece için kızgın
mısın?" diye soruyor giyinirken.
"Ben mi? Hayır." Esniyorum. "Yetkili olan sensin. Ben
sadece aşağılık bir ölümlüyüm."
Bu onu duraklatır. Tek kaşı havaya kalktı. "Sen ölümlüsün
ama ben de seni tanıyorum, Faith."
Gitmesi gerektiğini belirten bir el sallıyorum. "Bunu başka
bir zaman konuşuruz. Git işini yap."
Aron bir süre beni inceledikten sonra hançer ve benzeri
şeylerle süslü kemerini takıyor. "Senin ve diğer kızın rol
yapmaya devam etmenizi istiyorum."
"Yulenna?"
Omuz silkiyor. "Adı her neyse."
Tamam, onun adını hatırlayamadığı için bu kadar neşeli
bir sürtük olmamalıyım... ama öyleyim. "O çapa, ben de
cariyeyim. Anladım."
"Ben dönene kadar bu dairelerde kalın."
"'Cariye' mi dedik yoksa 'mahkum' mu?" Hafifçe
soruyorum.

Sadece başını sallar. "Hâlâ kızgın olduğunu biliyordum. Faith, beni bu konuda sına. Dün gece de gördüğün gibi, bu insanların belli gelenekleri var. Beni dinlemediğin için seni gitmiş ve başka bir ölümlü aptalın yatağında bulursam çok kızarım."

Bu beni de oldukça kızdırırdı. "Ateşli bir aptal mı?" Yine de soruyorum ve Aron kaşlarını çatarak bana baktığında ayak parmaklarım kıvrılıyor. "Merak etme. Hiçbir yere gitmeyeceğim. Sinirli olabilirim ama aptal değilim. Onların düşündüğü gibi şehrin yarısıyla paylaşılacak gibi bir arzum yok. Cariyen biraz kestirecek." Yastığımı kabartıp arkamı dönüyorum ve bir esnemeye daha zorluyorum. "Ve onlara kahvaltı göndermelerini söyle. Bol bol."

Başka bir şey söyleyecek mi diye bekliyorum ama Aron sessiz. Uzun, gergin bir andan sonra odadan çıkıyor ve kapı arkasından kapanıyor.

Sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. Yani Aron oyuncaklarıyla oynamak istemiyor... ama başka kimsenin de onlarla oynamasını istemiyor. Yine de beni bir rafa oturtmasına ve sadece başkalarının önünde gösteriş yapması gerektiğinde beni kabul etmesine izin vermeyeceğim. Biz bir takımız. Birlikte uyursak bu değişmeyecek. Bir elimi önümde gezdiriyorum, çıplak göğsümü avuçluyorum ve dün geceki elini düşünüyorum. İçimi sıcak bir ürperti kaplıyor ve bakışlarındaki sıcaklığı, havanın sanki durduğumuz yerde yıldırım çarpacakmışız gibi şiddetli bir şekilde çatırdadığını hatırlıyorum.

Tanrım, bu tehlike heyecanı bu kadar seksi olmamalıydı. Ama tahrik ediciydi çünkü Aron'un ateşli bakışlarıyla, Aron'un sahiplenici dokunuşlarıyla, Aron'un tüm dünyanın önünde onun olduğumu ilan ederken vücudumda gezinen büyük elleriyle birlikte gidiyordu. Yalnızca onun olduğumu.

Tease Projesi kesinlikle devam edecek, karar verdim.

Yataktan fırlıyorum ve askıda asılı duran bornozu üzerime geçiriyorum. Yumuşak bir dokuması var ve o kadar da mütevazı değil, bu yüzden Leydi Gerline'in bir şato fahişesi gibi giyindiğini tahmin ediyorum.

düzenli. Belki de kadınlar bu adamlar için sadece birer gösteriş aracıdır. Harika. Aron'un önerdiği gibi apartmanda kalmak için bir sebep daha. Ona kızgın olabilirim ama dediğim gibi, aptal değilim. Bu dünyanın benimki gibi güvenli olmadığını biliyorum ve benim dünyamda da bu şekilde giyinmenin o kadar güvenli olacağını sanmıyorum.

Ama dairelerden çıkmazsam, her şey olur.

Bu yüzden bornozu sıkıca üzerime sarıyorum, ince kumaşa rağmen tüm kızlık organlarımı saklıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum. Kapıyı hafifçe aralıyorum ve Solat ile Kerren'i dışarıda görünce pek de şaşırmıyorum. Dışarı bakıyorum ve dikkatlerini çekmek için boğazımı temizliyorum.

İkisi de döner. Kerren başıyla selam verir ama Solat sadece bilerek sırtır.

"Eğilmek yok," diye fısıldadım. "Ben cariyeyim, unuttun mu?" Kerren kızardı. "Elbette." Doğruldu, deri zırh giymiş aşırı büyümüş bir okul çocuğu gibi görünüyordu. "Ne alabiliriz

senin için?"

"Aron nerede?"

"Lord Secuban onu bekliyordu. Kaleyi geziyorlar."

"Gösteriş yapıyor," diye ekliyor Solat tembelce. "Muhtemelen hâlâ Lord Aron'u onun ordusu olması gerektiğine ikna etmeye çalışıyordur."

"Aron bir ordu istemiyor." Onları etrafta pek istemediğini söylemiyorum. "Kahvaltı gönderdi mi?"

"Birazdan burada olur," diyor Kerren ve neredeyse tekrar eğiliyor ama kendini durduruyor. "Size başka bir şey getirebilir miyiz?"

"Yulenna," diyorum. "Ve saç ve makyaj konusunda iyi olan bazı hizmetkârlar. Aron dışarı çıkmamı istemiyor, bu yüzden spa günü yapacağım."

"Hangi gün?"

"Boş ver. Aslında saçımı yapacağım, sıcak banyo yapacağım ve diğer kızsalsı şeyleri yapacağım. Siz bütün gün nöbetçi misiniz?"

Solat esnemesini bastırırken Kerren sert bir sesle "Hizmet etmekten gurur duyuyoruz," diyor. İkisi de yorgun görünüyor.

"Markos nerede?"

"Lordum Aron'la

birlikte." "Ya Vitar?"

"Yulenna'nın dairelerini koruyor-"

"Harika, o zaman işleri yoğunlaştıralım. Yorgun görünüyorsunuz. Onu buraya getirin ve siz üçünüz kapıya bakarak değiş tokuş yapın. Vardiya aralarında biriniz gelip uyuyabilir. Burada fazladan bir karyola var," diyorum onlara, yan tarafı göstererek. Sanırım orası her türden yatak misafiri için. Yeesh, Novoro, biraz kıs şunu.

Birbirlerine bakarak tereddüt ederler.

"Üçünüz de hâlâ nöbet tutacaksınız, değil mi? Birlikte olursak her zamankinden daha güvende oluruz. Ve eğer Aron sana bir bok verirse, benim emirlerime uyuyordun."

Bu onları ikna eder. Kerren, Vitar ve Yulenna'yı almak için koridora yöneliyor ve Solat bana flörtöz bir sırıtış atıyor.

"Bize karşı çok iyisiniz, hanımefendi."

"İnanç. Ve yumuşak bir kalbim var, ne diyebilirim ki?" "Davetkâr bir şekilde yumuşak," diyor, gülümsemesi daha da genişliyor.

Bir elimi kaldırdım. "Seni orada durduracağım Solat, çünkü ikimiz de biliyoruz ki Aron benimle flört ettiğini duysa seni anında kısırlaştırır. Eminim taşaklarını korumak istiyorsundur."

Gölgeli koridorda bunu söylemek zor olsa da solgunlaştığından eminim. "Mükemmel bir hatırlatma, teşekkür ederim."

Ona hafifçe başımı sallayıp gülümsüyorum. "Biriyle flört etmek istiyorsan bunu Yulenna'ya sakla." İlgimi çekse bile, ağzı dün gece elleyebileceği kadar çok kadının üzerindeydi ve bu iğrenç bir şey.

Ayrıca o Aron değil.

Fırtınaların efendisi beni gelecekte tüm insanlar için mahvediyor olabilir.

BU DÜNYAYA GELDİĞİMDEN BERİ GEÇİRDİĞİM EN TEMBEL GÜN.

Odadan çıkmıyorum ve personel bize ziyafet çekmemiz için nefis tatlılar ve kaliteli şaraplar getiriyor. Hizmetkârlar uzuvlarıma masaj yaparken ve cildime kokulu yağlar sürerken ağırlığımca şekerlenmiş meyve yiyorum. Saçlarım yıkanıyor, kesiliyor, örülüyor ve parfümleniyor. Kulağa harika geliyor ama bu topraklara geldiğimden beri o kadar çok kötü gün geçirdim ki bunun için bile rahatlayamıyorum. Bir gözüm kapıda ve içeri giren her yeni kişiyi şüpheyle izliyorum. Biri beni öldürmeye karar verirse diye, her an kalçamın altında küçük bir hançer (yemek kesmek için) bulunduruyorum. Yulenna ise rahat ve her anın tadını çıkarıyor, sanki bu onun hakkıymış gibi. Hizmetçilere patronluk taslıyor ve sanki yıllardır böyle bir hayat yaşıyormuş gibi kendisine getirilen giysileri karıştırıyor.

Ve flört ediyor. Tanrım, nasıl da flört ediyor. Solat'la flört ediyor. Banyo suyunu boşaltan erkek hizmetçilerle flört ediyor. Odaya giren ve penisi olan her şeyle flört ediyor. Onu eğlenerek izliyorum, geleceğini güvence altına almaya mı çalışıyor yoksa erkeklerden gerçekten bu kadar hoşlanıyor mu diye merak ediyorum. Yine de kendi elementinde olduğu açık.

Ben öyle değilim. Kendimi her zamanki gibi sudan çıkmış balık gibi hissediyorum, sürekli yerimde duramıyorum ve ne yapacağımı bilemiyorum. İşin tuhafı, keşke Aron burada olsaydı da konuşabilseydik. Küstah, kibirli bir şeyler söylerdi ve bana hıyar gibi davransa bile yanında olmanın eğlenceli olduğunu hatırlatırdı. Bir şey için gülümserdik. Her şeyden öte, kendimi yabancı hissettiğimden şikayet ettiğimde beni anlardı.

Ne de olsa bunun nasıl bir his olduğunu biliyor.

"Cariyenin yeni elbiselerini getirdin mi?" Hizmetçiler bir tur daha yemek getirdiğinde Yulenna buyurgan bir sesle soruyor. Yulenna dönüp hizmetkârlara öfkeli bir bakış atarken ben de ağzıma ceviz kaplı bir börek atıp parmaklarımı yalıyorum. "Kıyafetlerimizi istemedik mi? Defalarca?

Bu akşam odamıza döndüğünde fırtınaların efendisini karşılamaya hazır olabilmesi için onlara ihtiyacı var."

Bir kadın hizmetçi Yulenna'ya kekeleyerek, "Özür dilerim, saygıdeğer çapa," diyor. "Bize kıyafetleri getirmemiz söylendi, ama sonra siz daha fazla yiyecek istediniz ve-"

"Ve şimdi yemek burada ve hala kıyafetlere ihtiyacımız var." Burnunun ucuyla kadına bakıyor. "Git ve onları al."

"Hemen, saygıdeğer çapa." Hizmetkâr hızlı bir reverans yaptıktan sonra hızla kapıdan çıkar.

"Biraz fazla abartıyoruz, değil mi?" Yulenna'ya mırıldanıyorum, o da bana muzip bir sırıtışla karşılık veriyor. "Yani, haklı olduğu bir nokta var. Daha fazla yemek istemiştım. Bu küçük cevizimsi şeyler her neyse, muhteşemler." Yıldız şeklindeler ve tatları cennet gibi ve şimdiden bir tepsinin tamamını yemiş olabilirim. Ya da iki tane.

Kesinlikle iki.

Yulenna sadece saçlarını savurur. "Onlara emirler yağdırmazsak, bu durum sıralamayı bozar. Biz ne kadar talepkâr olursak, bu bizim gücümüzü o kadar pekiştirir. Her ihtiyacımızı karşılamak için buradaymışlar gibi davranırız ve bu da onlara kimin yetkili olduğunu hatırlatır."

Bu garip bir bakış açısı ama mantıklı. Askerlere karşı nazik ve kibar davrandım ve Markos ve Kerren hem bana hem de Yulenna'ya karşı nazik ve kibar davranırken, Vitar çok fazla sırıtıyor ve Solat kendi iyiliği için çok fazla flört ediyor. Belki onlara karşı daha sert olsaydım ve arkadaş olmamamız gerektiğini belirtseydim, işler daha sorunsuz olurdu. Bu haliyle, Solat bana biraz fazla uzun süre baktığında içten içe yüzümü buruşturuyorum.

Aron'un onu yakalaması ve çıplak elleriyle kafasını koparması an meselesidir.

Tabii ki ben hasta bir kadını çünkü bu düşünce bana Aron'un böyle bir şey için kiskanç davranacağı gibi aptalca bir heyecan veriyor. Solat'ın aklını kaçırmamasını istediğimden değil... ama Aron'un benim üzerimde sahiplenici olma düşüncesi hoşuma gidiyor.

Gerçi Yulenna göründüğünden daha zeki. Hizmetçiler döndüğünde ve o onlara sabırsız bakışlar atıp hoşnutsuz davranırken ona yeni bir takdirle bakıyorum. Hepsi onun emirlerini yerine getirmek için çabalıyor ve odayı özürleriyle dolduruyorlar, ta ki kaşları çatılıp başını hafifçe eğerek tekrar onun gözüne girdiklerini gösterene kadar.

Bu işi çok iyi biliyor. Bir an için vicdan azabı çektim. Aron'un yanında Yulenna gibi biri olsa daha mı iyi olurdu? Oyunu nasıl oynayacağını bilen, bu dünyayı ve geleneklerini tanıyan biriyle? Muhtemelen.

Onun yerine ben varım. Hiçbir şey bilmiyorum, bir bok için savaşıyorum ve biliyormuş gibi davranmakta da kötüyüm.

Çapa olarak berbatım.

"İşte. Sanırım bunlar kabul edilebilir. Birini dene, Faith." Uzun önlük sandığına doğru ilerledi ve bir yığından ilkini çekti.

Parmaklarımı siliyorum, şarabımdan son bir yudum alıyorum ve ona katılmak için ayağa kalkıyorum. "Bunların yeni olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet. Sorup ne yapabileceğimize bir bakayım dedim." Bana sinsi bir bakış attı. "Erkekler sadece zırh ve silahları düşünür, ama ikimiz de biliyoruz ki bazen tek silahımız görünüşümüzdür."

Bunu söylemesinden nefret ediyorum, çünkü onunla aynı fikirde olmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Bu dünyada kuralların her zaman kendi ülkemdeki gibi işlemediğini çok iyi anladım. Kadınlar burada kesinlikle eşit değil. Buranın hiçbir yerinde değil. Bu öğrenmesi zor bir ders oldu. Aron'un beni fark etmesini istediğim için elimdeki tek silahla oynamak üzere olduğumdan nefret ediyorum. "En sürtük elbisen hangisi?"

Gözleri onaylayarak parlıyor ve elindekini kancasına geri koyup bir başkasını çıkarıyor. "Bahse girerim bu. Malzemeye bak. Örümcek ağları kadar ince."

Oldukça güzel ve ışıltılı. Soluk kumaşı bana opalleri anımsatıyor, hareket ettikçe kumaşın içinde farklı renkler dönüyor. Dokunduğumda tereyağı yumuşaklığında bir his veriyor.

Parmaklarım. "Çok güzel," diye itiraf ediyorum. "Sence benim bedenime mi yoksa seninkine mi uygun?" Benden daha büyük bir göğsü ve daha ince bir beli var.

Yulenna sadece güler. "Sığılacak. Soyun da sana göstereyim."

Elbette, uyuyor. Yani, nasıl olmasın ki? Soyunup başıma örttüğünde neden güldüğünü anladım. "Elbise" kelimesi çok gevşek bir terim. Her omuzda iki işlemeli kurbağa toka var ve elbisenin geri kalanı, tenimin üzerinde kayan pırıltılı, şeffaf bir kumaşla ayaklarıma kadar düşüyor. Ve çok seksi. Kumaş seksi. Yumuşaklığı seksi. Üzerinde kalmayı zar zor başarıyormuş gibi omuzlarımı sarması bile seksi. Kumaşın kendisi sanki ikinci bir deri gibi vücuduma yapışıyor ve kayıyor, her şeyi ortaya çıkarıyor ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

"Meme uçlarını ve amını allamak ister misin?" Yulenna soruyor. "Kumaşın altında göze çarpsınlar diye mi?"

"Hayır, ben iyiyim." O beni incelerken içgüdüsel olarak ellerimi mahrem yerlerime götürme dürtüsüne direniyorum.

Göze çarpmak mı? Her şey zaten göze çarpıyor. Meme uçlarım hazır olda bekliyor, elbiseye yapışıyor ve tamamen belirginleşiyor. Artık kesilmiş olan kıllarım tamamen görünüyor. İstesem de daha fazla göze çarpabileceğimi sanmıyorum. "Evet, sanırım senin bu kadar doğal olmanı seviyor. Bunun onun için belli bir çekiciliği olduğunu görebiliyorum." Beni inceliyor. "Lick your

dudaklar."

"Ne?"

"Dudaklarını yala. Islat onları. Parlasınlar." Bir kaşını kaldırıyor. "Konu bu, değil mi? Aron'u yatağına atmak mı?"

I kızardığımı hissedebiliyorum. "Belki de sadece kendimi güzel hissetmek istedim."

"Uh huh," o diyor, ikna olmamış.
Onun

yüz ifadesi nazik ve kardeşçe bir hal alır. "Bak, bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim. Daha önce bir düzine efendiye satılmadığımı mı sanıyorsun? Sadece efendinin lütfunun uzandığı kadar güvendesin. Kendini güvenceye alma ihtiyacını anlıyorum. Ve sana yardım etmek istiyorum çünkü o senden memnunsa hepimiz güvendeyiz."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Teşekkür mü edeyim?"

Yulenna sadece gülümser. "Bu hayatının en güzel anı. Tanrıların lütfuna sahipsin. Bunu kullan. Tadını çıkar. Elinden gelen her şeyi yap."

Bunun hayatımın en güzel anı olduğunu mu düşünüyor? Cidden mi? İtiraz etmek için ağzımı açıyorum, çünkü geldiğim dünya bundan çok daha iyi, o sırada bir hizmetçi kapıdan içeri dalıyor. "Fırtınaların efendisi geliyor," diyor nefes nefese. Odadaki diğer hizmetkârlar dışarı çıkmak için çabalıyor ve Vitar bir esnemeyle karyoladan kalkıp yerine geçmek için kapıya doğru ilerliyor.

Yulenna bir an beni inceliyor, sonra bir elini enseme koyuyor ve beni kendine doğru çekerek öpüyor. Ağzı benimkine karşı çalışıyor, dudakları şaşırtıcı derecede yumuşak ve

Sonra alt dudağımı ısırıyor ve beni bırakmadan önce dilini dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Sadece ona bakıyorum.

"İşte," diyor memnun bir şekilde. "Şimdi sevişmeye hazır gibi görünüyorsun. Bu onun hoşuna gidecek." Bana göz kırpmıyor, eteklerini topluyor ve diğer hizmetkârları takip ederek odadan çıkıyor.

Orada tek başıma duruyorum, öpücüğü ağızımı zonklatıyor. Beni öptüğüne inanamıyorum. Ne kadar garip. Onun ağızı da Aron'unkiyle şaşırtıcı bir tezat oluşturuyordu. Sanırım onunkini daha çok sevdim. Hissettiğim kadar dalgın görünüp görünmediğimi merak ederek dudaklarıma dokunuyorum. Kendimi toparlamam biraz zaman alıyor ve sonra Aron içeri girdiğinde uzanmış kanepeye geri dönüyorum. Şarap kadehimi elime alıyorum ve seksi görünmeye çalışarak tutuyorum.

Hışım la odaya giriyor, pelerini çıkarıp yatağın üzerine fırlatıyor. "Aptallar," diye mırıldandı nefesinin altında. "Bütün kale aptallarla dolu."

"Merhaba," diyorum ve şarabımdan küçük bir yudum almayı başarıyorum. "Günün nasıl geçti canım?"

Aron kılıç kemerini çıkarırken tiradına ara veriyor ve bana bakıyor. Bu insanların tercih ettiğı uzun, kürk astarlı tuniklerden birini giyiyor ve neredeyse tepeden tırnağı örtüyor. Büyük kalçaları kürk astarlı tozluklarla kaplı ve Novoro'yu çevreleyen karlı zirvelere çıkmaya hazır bir dağ adamı gibi görünüyor. Beni hiç ısıtmayacak bir şey giymiş olduğum düşünülürse, bu biraz komik. Sanırım Novoro'nun hanımları evden pek çıkmıyor.

Yavaşça bana yaklaşıyor, bakışları vücuduma kilitlenmiş. Meme uçları m kumaşın altında diken diken oluyor ve şarap kadehini dikkatlice tekrar yere bırakıp kollarımı kalçalarıma dayıyorum. Kanepeye ve yastıklara yarı yaslanmış, vücudumu gösterebilmek için yan yatmış durumdayım. Ve o bakıyor, tamam. Gerçekten çok sert bakıyor.

"Yeni elbise mi?" dedi sonunda.

Kumaşı kalçamın üzerinde düzeltiyorum. "Biz gidene kadar burada oturacağım için güzel bir şeyler giyeyim dedim." Yulenna'nın tavsiyesini hatırlayarak öpücükten şişmiş dudaklarımı yalıyorum.

Bakışları oraya kayıyor ve bir an oyalanıyor, sonra tekrar neredeyse çıplak bedenime düşüyor. Beni daha önce de çıplak görmüştü ama bu farklı. Aramızdaki şeyler yavaş yavaş değişiyor ve ikimiz de bunun tamamen farkındayız. "Bunun sebebi dün geceki konuşmamız mı?"

"Belki de sadece güzel bir şımartılma gününün tadını çıkarmak istemişimdir?" Sesimi hafif tutuyorum.

Aron homurdanıyor ve tuniğini çıkarıp bana uzatıyor.

"Böyle bir şeyin içinde de kolayca şımartılabilirsin." Görmezden geliyorum. "Yani elbisemi beğenmedin mi?" Bir elimi göğsüme doğru kaydırıyorum, neredeyse meme ucuma dokunuyor ve gözlerinin beni takip etmesine bayılıyorum.

Hava ağırlaşıyor ve onun içsel gücüyle çatırdadığını hissedebiliyorum.

"Fırtına." Nedense bunu çok seksi buluyorum. "Bunu giymeyecek misin?"

"Hayır."

Omuz silkiyor ve bıçağını çıkararak kapıya doğru dönüyor.

"Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Sana bakmasınlar diye erkeklerin gözlerini çıkarmak için." Yere fırlattığı tuniği almak için çırpınıyorum. "Aron, sakın buna cüret etme!" Tuniği kaptım ve tuttum göğsüme. "Sadece bekle, tamam mı?"

Ben çıplak ayaklarla ona doğru koşarken yavaşça arkasını dönüyor, yüz ifadesini okumak imkânsız. "Eğer vücudunu örtmezsen, onların göremeyeceğinden emin olacağım."

"Giyiniyorum, seni orospu çocuğu," diye mırıldanarak tuniği başımın üzerine çekiyorum. Omuzlarıma geçirdiğimde, büyük boy bir uyku tulumu gibi üzerimde asılı kalıyor. "Tanrı korusun, bir kız seksi görünmek ister," diye mırıldanıyorum ve sonra şaşkınlıkla dudaklarının seğirdiğini görüyorum.

Göt herif. Dalga geçiyor!

Uzanıp koluna bir şaplak attım. "Seni pislik! Ödümü kopardın!"

"Öyle mi?" Gülümsemesi daha da genişliyor. "Amacın bu değildi o zaman? Diğerlerini kör etmek için beni kıskanç bir öfkeyle ayartmak mı?"

"Hayır, seni göt." Koluna küçük bir tokat daha attım. "Belki de sadece bana bakmaktan zevk almanı istedim. Sik."

Serbestçe sallanan saç örgümü yakalıyor ve elinin etrafına sararak beni ileri doğru sürüklüyor. Saçlarımı hafifçe çekiştiriyor ama gücünü biliyor ve son derece dikkatli davranıyor. "Faith, sana bakmak her zaman hoşuma gidiyor. Çamura bulanmış olman, keşiş kıyafetleri giymiş olman ya da banyodan çıkan köpüklerden başka bir şey giymemiş olman fark etmez. Sana bakmaktan her zaman zevk alırım." Sesi, kalçalarımın arasında sıcaklık biriktiren ipeksi, alçak bir okşayış. "İşte bu yüzden başkalarının bunu yapması fikrinden hoşlanmıyorum."

"Kıskanç bir sik olman beni tahrik etmemeli," diyorum ona, nefes nefese. Sert ağzının yakınlığından, beni o kadar yakınına çekişinden büyüleniyorum ki ondan dalga dalga yayılan ısı ve elektriği hissedebiliyorum.

"Ben kıskanç değilim."

"Yani Markos'un gözlerini oymayacak mıydın?" "Sana bakmıyor. Şimdi Solat ve Vitar..."

"Hayır," diyorum ve çıplak göğsüne tekrar hafifçe vuruyorum. Ellerimi göğsünde gezdirmek istiyorum ama onunla nerede durduğumu açıkça belli etti. Yine de... bu flört, değil mi? Ve hiçbir şey olamayacağımızı söylemesine rağmen kalbimin heyecanla çarpmasına neden oluyor. "Göz çıkarma yok."

"Aletleri o zaman."

"Hayır."

"O zaman benim tuniğimi giyecek ve bana ait olanı göstermeyi bırakacak mısın?" O kibirli kaşlarını bana doğru kaldırdı.

Kekeliyorum. "Senin mi?"

Ağızlarımız neredeyse birbirine değene kadar beni kendine yaklaştırıyor. "Sen benim değil misin, Faith? Her yönden birbirimize bağlıyız."

"Her şekilde değil," diyorum ve parmağımı göbek deliğinin hemen üstündeki karın çizgisine dokunduruyorum. Ne kadar hızlı ilerlediğimize şaşıyorum. Sanki Novoran partisi aramızdaki bir şeyleri açmış gibi. Önceden sadece laf atıyor ve biraz flört ediyorduk. Ya şimdi? Şimdi çok daha fazlası var gibi görünüyor. Parmaklarımı karnının kaslı çıkıntılarında gezdiriyorum.

Gözleri sahiplenici bir sıcaklıkla parlıyor ve aramızda elektrik çatırdıyor.

"İnanç."

Adımı söyleyişine bayılıyorum. "Evet?" "Bu akşam yemeğe gitmiyorsun."

Bu... ondan duymayı beklediğim şey değildi. "Ha?"

Aron'un bakışları sıcak bir okşayışla üzerimde geziniyor. "Sana bakmalarını istemiyorum. Sana sahip olmayı düşünmelerini. Seni burada, güvende ve sadece benim olmanı istiyorum."

Nedense bu beni iyi hissettiriyor. Ben de aşağı inmek istemiyorum. "Ama yine de benimle yatacak mısınız?"

Başını sallıyor.

"Ve sırf fırtınaların efendisi olduğun için kucağına kadın şekerini koymalarına izin vermeyecek misin?" Ve uzanıp parmaklarımı uzun, ipeksi saçlarına doluyorum, onun beni kendine sardığı gibi ben de onu kendime sarıyorum.

"Buna cesaret edemezler, çünkü ben fırtınaların efendisiyim." Ama gülümsüyor.

"Güzel." O saçımı bırakmıyor, ben de onunkini bırakmıyorum. Aron'un ağzı o kadar yakın ki, aradaki mesafeyi kapatıp onu öpebilirim... ama yapmayacağım. O yüzden sadece "Daha ne kadar kalacağız?" diye soruyorum.

"Bir, belki iki gün. Kuzgunlar bilgi toplamak için gönderildi. Onların dönüşünü bekleyeceğiz ve sonra ayrılacağız."

Mantıklı. "Askerlerinden herhangi birini yanımıza alıyor muyuz?" Lord Novoro'nun halkını gönüllü olarak götürmeye ne kadar hevesli olduğunu ve Aron bunu kabul etmediğinde ne kadar aşağılandığını düşünüyorum.

Aron homurdanır. "Kesinlikle hayır. Bu diğ er aptallara sahip olmamız yeterince kötü."

"Kibar ol." Sırıtıyorum. "Bu aptalları seviyorum." "Sevmiyorum,        yalnız değ iliz." Buna nasıl kızabilirim?

W Novoro'da birkaç gün daha kalarak dinlenme
yukarı bizim woales ve için
yeniden inşa etmek bizim

Malzemeler. Novoralılar bu durumdan gayet memnundur. Aron'un aralarındaki varlığını sürekli kutlamak isterler, bu yüzden bir ziyafet daha verilir.

Bu sefer, Aron odasından çıkmama izin vermiyor. Yulenna'yı benimle kalmaya zorluyor ve üç asker kapımızda nöbet tutuyor. Bu konuda üzgün değilim, çünkü son parti beklediğim gibi geçmedi. Aslında Aron partiye tek başına inerken son derece gergindim çünkü her türden kadının onun tanrısal ayaklarına kapandığını hayal ediyordum ama birkaç saat sonra geri döndüğünde sinirli ve sıkılmıştı çünkü Novoralıların onu "onurlandırmak" için yapmak istedikleri tek şey birbirleriyle seks yapmak ve ziyafet çekmekti.

Ben korkunç bir insanım, çünkü onların iyi vakit geçirme fikrinden tiksınmesinden gizliden gizliye memnun oluyorum. Bu sadece onun baştan çıkmayacağı anlamına geliyor. Birlikte olduğumuzdan değil... ama zihnimde o bana ait ve başka bir kadına dokunduğunu düşünmek gözlerini oymak istememe neden oluyor.

Sonra da iyi bir önlem olsun diye gözlerini oy.

Ancak o akşamdan sonra Novoralılar Aron'un kendi parti tarzlarına uymadığını anlıyorlar ve kutlamalar birkaç gün sürecek bir dövüş turnuvasına dönüşüyor. Yine, gerçekten katılabileceğim bir şey değil ve Aron ne zaman biri bana baksa tuhaflaşıyor, bu yüzden içeride kalıyorum. Aşağıdaki avludaki dövüşleri görebiliyorum ve Aron Novoralıların arasına karışmış, açıkça eğleniyor.

O da her zaman kazanıyor. Kazanmasına izin verdiklerinden oldukça eminim - kim bir tanrıyı yenmek ister ki? - ama yine de eğleniyor ve böylece Novoro'da daha uzun süre kalıyoruz.

Bu da Yulenna ve benim birlikte çok zaman geçirdiğimiz anlamına geliyor. Yulenna'nın boş zamanlarında yaptığı şey bu olduğu için dikiş üzerinde çalışıyoruz. O elbiselerinin narin kenarlarına nakışlar dikeyor, ben de seyahat tuniklerime cepler dikeyorum çünkü cepler harika. Dikiş dikerken konuşuyoruz ve Yulenna'dan oldukça hoşlandığımı öğreniyorum. Söylediğinden daha zeki ve bu dünya hakkında benim bilmediğim çok şey biliyor, bu yüzden aslında ne kadar az şey bildiğimi ele vermeden ondan bilgi almaya çalışıyorum. Sanırım buralardan olmadığımından şüpheleniyor ama sormayacak kadar da zeki.

Odamızda birlikte çok fazla zaman geçirdiğimiz için Markos, Solat, Kerren ve Vitar da bizimle çok fazla zaman geçiriyor. Vardiyalı olarak bizi izliyorlar; bir kişi sürekli Aron'un yanında, iki kişi kapımızda, bir kişi de dinleniyor, yani birileri her zaman tetikte.

Ben de onları oldukça iyi tanıyorum ve bir süre sonra eski dostlarla vakit geçirmek gibi oluyor. Solat partinin can damarı oluyor, bizimle oturuyor, Yulenna ile flört ediyor ve sonra Novoro'da gördüğü şeylerle ilgili her türlü hikayeyi ya da Aron'a hizmet etmeden önce, Glistentide'de mantıklı olmaktan çok parası olan şişman bir lord için paralı askerlik yaptığı zamanlara dair hikayeler anlatıyor. Hikayelerinin çoğu tamamen komik, pantolonunu indirirken yakalanmasını ve bir sonraki işe canını kurtarmak için koşmak zorunda kalmasını içeriyor. Sonunda

Her gün Solat'ın gelişini dört gözle bekliyordum, sırf onun saçma hikayelerini dinlemek için.

Bu özel gün de diğerleri gibi başlıyor. Aron turnuvarın tadını çıkarmaya gidiyor, bu da Yulenna ve benim dikiş diktiğimiz anlamına geliyor. Solat nasıl olduğumuzu görmek için uğradı ve çok geçmeden kendini oturup bizimle yemek yemeye davet etti, Solat çıplak bir şekilde sandığının içine saklanırken ve taşaklarını tutarken bir tavuk gibi titrerken bile bir imparatora suikast düzenlemekten tutuklanan "katil" bir cariyeye nasıl tanıştığına dair başka bir hikaye anlattı.

Aletini tutarken saklandığı görüntüsü mü? Kabul ediyorum, oldukça komikti ve kapı açıldığında çılgınca kıkırdıyordum.

Aron hışımla içeri giriyor, turnuvalar yüzünden terli ve kirli. Bizi gülerken görüyor ve Solat'ın ayakları dekoratif masalardan birinin üzerinde tekmeleniyor. Aron'un kapıdan girdiğini ilk gören benim ve yüzündeki öfkeli ifade karşısında kahkahalarım boğazımda düğümleniyor.

Solat'ın sırtı dönük. Bana silahsız bir göz kırpmıyor. "Taşaklarım hakkında endişelenmene gerek yok, Faith. Seni temin ederim ki hepsi tek bir yerde.

"Uzun sürmeyecek," diye homurdanıyor Aron arkasından.

Solat'ın yüzündeki renk solar. Ayağa fırlar, sırtı sertleşir. "Lordum."

Aron hemen sandalyemin önüne geçiyor, sanki Solat'ın beni görmesini engelliyor. "Faith'le flört mü ediyorsun?" Elleri esniyor ve kılıcını çekmesine birkaç santim kaldığını fark ediyorum. "Ben yokken odamda olan biten bu mu?"

Lanet olsun.

Solat'ın beti benzi attı. "Lordum... hayır. Asla yapmam... o sizin!"

Yulenna anında hareketsiz kalıyor, bakışlarını kaçırıyor. Hiçbir şey söylemiyor ama dikişi dikişin ortasında donup kalıyor. Markos ve Vitar kapı aralığından izliyor, yüzlerine endişe kazınmış ve bunun ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorum. Hepimiz

Şakalaşmak ve iyi vakit geçirmek, birbirimizi tanımak ve arkadaş gibi davranmak.

Çünkü biz ölümlüyüz. Ölümlüler böyle yapar.

Ama Aron bir tanrı ve ben de onun dayanağıyım. Uykuyu anladığı kadar insan dostluğunu da anlamıyor ve Solat'ı nefes almak kadar kolay öldürebilir.

Ayağa kalkıyorum çünkü Aron kıskanç olduğu için arkadaş edinemeyeceğimi -en azından erkek arkadaş edinemeyeceğimi- fark ediyorum. Bu insani bir duygu ve o bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyor.

O insan değil. İnsan gibi davranacağını varsayamam.

"Mola," diyorum neşeyle ve Aron'un yanına gidiyorum. Titrememeye çalışan Solat'ın alnındaki terlemeyi neredeyse görebiliyorum. Sadece fazla dostça davranarak bir şekilde çuvalladığını biliyor. Bir bakıma onu suçlayamıyorum bile. Anlattıklarına bakılırsa, Solat kovulana kadar hep sevimli ve nankör davranarak yolunu bulmuş.

Aron'un onu kovalamayacağını, hiç düşünmeden kafasını keseceğinin farkında değildir.

"Zaman aşımı nedir?" Aron kaşlarını çatarak bana soruyor. Kolunu tuttuğumda, aramızdaki elektrik şokunu görmezden gelerek ayaklarını yere vuruyor.

Görmezden gelinmek istemediğim için tekrar çekiştiriyorum ve o da yumuşuyor, onu sürüklememe izin veriyor. Onu odadan çıkarmalıyım ki yanlış nefes aldığı için Solat'ı öldürmesin, sonra da Solat'ı öldürdüğü için üzülen diğerlerini öldürmesin. Bunun korkunç bir domino etkisine dönüştüğünü görebiliyorum. Bu da garip, çünkü küçük grubumuza karşı korumacı hissediyorum. Onları uzun zamandır tanımıyor olsam da, garip bir şekilde kendimi onlardan çok daha yaşlı ve bilge hissediyorum. Aron'un etrafında olmak bana farklı bir bakış açısı kazandırıyor ve onlar buna sadece bir tanrıya hizmet eden bir macera olarak bakarken, benim her şeyim dengede duruyor.

Bu benim hayatım ve ölümden sonraki yaşamım olabilir, çünkü buradayken ve Aron'a bağıyken ölürsem bana ne olur?

Kapıyı arkamızdan kapattığım ve yalnız kaldığımız an, ölümden sonraki hayatları ve kendi dünyamı unutuyorum çünkü Aron'un öfkeli olduğu çok açık. Bir sarsıntıyla benden uzaklaşıyor ve yatak odasını adımlarken elleri kenetleniyor.

"Kıcında ne var?" Talep ediyorum. Benim de tepem atıyor. "Neden böyle bir pislik gibi davranıyorsun?"

"Seninle flört ediyordu," diyor Aron, öfkeyle eliyle işaret ederek. "Seninle gülüyordu! Sen de gülüyordun!"

"İyi vakit geçiriyordum! Bu neden suç olsun ki?"

Bana doğru yaklaşıyor, gözleri o kadar yoğun ki üzerinden şimşeklerin çaktığını görebiliyorum. "Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kelimeleri ölümcül olsa bile sesi alçak ve yumuşak.

Soğukkanlı ve sakın görünmeye kararlı bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. Neden bahsediyor bu? "Ne yaptığımı düşünüyorsun? Merak ediyorum."

Gözleri şimşek gibi benimkilere bakıyor. "Beni kışkırtmaya çalışıyorsun."

Çenem düştü. "Sen ciddi misin? Solat'la mı?" Buna gülüyorum. "Evet, hayır. O benim tipim değil."

Aron kıpırdamadan durur. "Senin tipin hangisi o zaman?"

Zor yutkunuyorum, çünkü bu yüklü bir soru gibi geliyor. Benim için değil ama cevap vereceğim kişi için. Ona Markos'u tatlı ve cesur bulduğumu ve saçlarının harika olduğunu söylersem, Aron oraya gidip onu öldürecek mi? Ya da Kerren'in kızarmasının çok sevimli olduğunu?

Başkalarının yanında eğlenirsem ülkenin yarısını katledecek mi? Kıskanç bir tanrıyla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum ve Aron'un yavru köpeklerin ve sıcak kucaklamaların tanrısı olmadığını hatırladığımda sertçe yutkunuyorum. O bir savaş tanrısı. Kavga çıkarmak onun doğasında var.

Ve o bir tanrı olduğu için, her seferinde kazanacak.

"Buna cevap vermeyeceğim," diyorum yavaşça, durumu yatıştırmaya kararlıyım. "Ama hayır, seni kışkandırmaya çalışmıyorum. İstesem bile bir şey olamayacağımızı söyledin zaten."

Yaklaşıyor.

İçgüdüsel olarak kapıya yaslanıyorum, sanki bu beni onun ilerleyişinden kurtaracakmış gibi. Aron birkaç santim uzakta ve o kadar yoğun ki aramızdaki enerjinin çatırdadığını hissedebiliyorum.

Benden bir nefes ötede duruyor, yaklaşıyor. Yüzünde yoğun bir ifade var ve korkmam gerekiyor ama korkmuyorum. Tamamen tahrik oldum. "Beni açlıktan çıldırtmaya çalışmıyorsun o zaman?" diye mırıldanıyor, sesinde ölümcül bir sakinlik var, sanki kontrolünü kaybetmek üzereymiş gibi. "Teslim olmamı ve sana dokunmamı sağlamaya çalışmıyorsun, değil mi?"

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Yani, kesinlikle ısrar etseydin hayır demezdim-"

Aron, Novoran tarzında olan elbiseme bakıyor. Dekolte ve sadece perdeleri yerinde tutan ustaca bir korse var. Bir nefeste elini elbisemin ön kısmına sokabiliyor.

Ve ikimiz de bunun son derece farkındayız.

"Siz ölümlüler," diye mırıldanıyor Aron, o kadar yakınımaya eğiliyor ki nefesinin yüzüme değdiğini hissedebiliyorum. "Ne istediğinizi söylemekte çok kötüsünüz. Sanırım sana dokunmamı istiyorsun. Sadece bunu kabul etmiyorsun."

O haklı. Şu anda bana dokunmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu itiraf etmek istemiyorum. "Evet, lütfen bana dokun" demek ona benim üzerimde her türlü gücü verir. Başımın üstünde tutacak. Bunu bana sürekli hatırlatacak. O kadar kibirli ki benim üzerimde bir gücü olmasını istemiyorum.

Ama Tanrım, bana dokunmasını istiyorum. "İtiraf et, Faith."

"Hiçbir şey kabul etmiyorum." Sesimde bir yalpalama var.

"Gerçeği bile mi?" Aron'un burnunun ucu benimkine değiyor ve o kadar yakın ki her bir kalın, koyu renkli burnunu görebiliyorum.

yoğun bakışlarını çerçeveleyen kirpik. "Sormayacak mısın? Sana verebileceğimi bildiğin zevki almak için bile mi?"

Bu her yerimi titretti. Tanrım, bu oyunda çok iyi.

Aron daha yakına eğiliyor ve konuşurken dudakları neredeyse benimkilere değiyor. Hareket ettiklerini, söylediği kelimeleri yumuşak ve yavaş bir şekilde oluşturduklarını hissediyorum. "Sana dokunabilir miyim?"

Daha fazla karşı koyamayarak inliyorum. "Tanrım, evet."

İri bir eli eteğimin yarığından içeri giriyor ve sonra nasırlı parmakları amımı okşuyor. Sırılsıklamım, kalçalarım uyarılmışlığımla nemli ve ihtiyacımın elini kapladığını hissedebiliyorum. Bir elini duvara dayarken yüzündeki zafer ifadesini görmemek için gözlerimi kapatmak istiyorum. Sanki elini kullanabilmem için kendini destekliyor ve bu şimdiye kadar hayal ettiğim en ateşli şey değilse ne olayım.

Yine de hiçbir şey söylemiyor, sadece parmaklarını ıslak kıvrımlarımda gezdiriyor ve ileri geri okşuyor. Belirli bir şeye vurmuyor, sadece elini uyarılmamla kaplıyor ve benimle alay ediyor. Sonra gözlerimin içine bakıyor. "Bana bunun kime ait olduğunu söyle, Faith."

"Sen." Kendimi tutamayarak kelimeyi içime çekiyorum.

"Sana dokunanın kim olduğunu söyle bana," diyor Aron kayıtsızca, daha derin okşamadan önce bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor. "Parmaklarını bu sıırılsıklam amcığın derinliklerine kimin soktuğunu söyle bana. Kimin seni genişçe açtığını söyle." Ve parmaklarıyla tam da bunu yapıyor, çekmeden önce göbeğimin derinliklerine sokuyor ve yayılmış parmaklarını kıvrımlarımda sürükleyerek onları birbirinden ayırıyor.

"Sen olduğunu biliyorsun, seni orospu çocuğu," diye haykırıyorum, ellerim yumruk olmuş, nefesim kesiliyor. Umutsuzca ona sarılmak istiyorum... ve ona bu zevki tattırmak istemiyorum. Zayıf hissediyorum, titriyorum, bağlarım kopuyor. Kırılğan. Ve bunun onun oyununun bir parçası olduğundan şüpheleniyorum. Yıkılmamı ve destek için ona tutunmamı istiyor. Beni sikmesi için ona yalvarmamı istiyor.

Ve ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

"Benim için gelecek misin, Faith?" Sıcak gözleri benimkilere parlıyor.

Cesur sözleri karşısında boğuluyorum. "Hayır, hayır." "Evet, öylesin," diyor sertçe. "Sik beni."

Tanrım, lütfen beni yap.

Amımı tokatlıyor, beni şok ediyor. Acıttığından değil - sadece sokacak kadar sert - ama temasın şoku ve aramızda uçan kıvılcım beni bir şekilde eskisinden daha da fazla tahrik ediyor. "Bunun bana ait olduğunu biliyorsun," diyor Aron. "Senin hayatın ne kadar benimse, bu da o kadar benim. Gece ya da gündüz, ne zaman istersem benim olacak."

İnliyorum.

Gözlerini bana dikti. "Meme uçların sertleşmiş, Faith. Ağzıma düşmek için yalvarıyorlar, değil mi?"

Siktir, öyleler. Ne kadar sıkı olduklarını, ne kadar acıdıklarını hissedebiliyorum. Aşağı baktığımda, meme uçlarım elbisemin kumaşında açıkça belli oluyor. Aron'un ileri geri hareket eden elini de görebiliyorum, amımı okşuyor, ıslak parmakları kıvrımlarımın arasında kayıyor.

Ve yine sızlanıyorum.

"Başka hiçbir erkek buna dokunamayacak, değil mi Faith?" Aron eğiliyor, dudakları yine o neredeyse öpüşmelerden biriyle benimkilerin üzerinde geziniyor. "Başka hiçbir erkek buna yaklaşmayacak. Onu öldüreceğimi bildiği için değil, sana bakan herkes bunun bana ve sadece bana ait olduğunu anlayacak. Bütün erkekler bilecek ki, bu amcığı öyle bir tatmin ettim ki, başka bir sik, başka bir el için onu mahvettim. Benim için ve sadece benim için geliyor."

Başparmağı klitorisimi okşarken bile bir parmağını içime sokuyor.

"Sadece ve sadece benim," diye homurdanıyor.

Patlıyorum. İmkânsız ama o kadar sert boşalıyorum ki haykırıyorum, ellerim tuniğinin önünde yumruk olmuş, başparmağıyla klitorisimi ovmaya devam ediyor, parmağını içimde çalıştırıyor, sanki zevkten son damlasına kadar almaya kararlıymış gibi

Ben. Saldırmaya hazır bir boğa gibi nefes nefese kalıyorum. Ve o kadar sert boşalıyorum ki yıldızları görüyorum. Duvara doğru sarkıyorum, bacaklarım zayıflıyor ve Aron'un kolu sırtımda dolanıyor, beni tutuyor. Eli amımdan ayrılıyor ve sonra saçlarımı okşadığını, evreni yok eden o orgazmdan dünyaya geri dönmek için mücadele ederken beni nazikçe göğsüne yasladığını hayal meyal fark ediyorum.

Çok geçmeden, Aron'un elinin saçlarıma her dokunuşu fazla gelmeye başlıyor. İçime gönderdiği kıvılcımlar aşırı uyarılmış bedenime çok fazla geliyor ve elinin -ve bedenimin- seks koktuğunun farkında olarak yavaşça avuçlarından kayıyorum.

"Şimdi tatmin oldun mu?" diye soruyor ve sesi çok kendini beğenmiş çıkıyor. "Mm." Ona bakıyorum ve yüzünde hala alev alev yanan bir sıcaklık var.

Gözler. Hâlâ ihtiyaçla, sıcaklıkla öfkeleniyor. Tek gelen bendim, fark ettim. Ve şimdi onu da boşaltırsam gücümün bir kısmını geri alabilirim - ve tamam, biraz eğlenebilirim. Kemerine uzanıyorum, elimi bacaklarının arasına kaydırıp devasa, sert uzunluğunu kavriyorum. Tanrım, evet, cehennem kadar sert, sanki onu zar zor tutabiliyormuş gibi pantolonuna doğru geriliyor.

Aynı hızla Aron bileğimi kavriyor ve elimi çekiyor. "Hayır." Bu beni duraksattı. "Ne demek hayır?"

Gözleri parlıyor. "Bana dokunmak anlaşmanın bir parçası değildi, Faith. Yine de şımarıklık etmekte ısrar edersen seni memnun edeceğim. Ve bunu dört gözle bekleyeceğim." Bana attığı bakış kesinlikle yırtıcı.

Her nasılsa, aramızdaki bu irade savaşında daha da fazla zemin kaybettiğimi hissediyorum. Çenemi kaldırıyorum. "Anlaşma falan yok, Aron. Asla bir anlaşma olmadı-"

"Diğerleriyle flört edersen, sana benim olduğunu hatırlatırım. Anlaşma bu."

"Bu anlaşmayı sevdiğimden emin değilim-"

"Seçme şansın varmış gibi davranıyorsun," diyor o kibirli sesiyle ve sonra geri çekiliyor.

Oda.

İşte böyle, konuşma bitti. Ve aynı şekilde, Aron'un peşinden koşup onu öpmek mi yoksa boğmak mı istediğime karar veremiyorum.

A Ron odaya geri dönmediğine göre sanırım işimiz bitti. Yüzümün kızarmasını ve sinirlenmemi engellemek için yan masaya geçip kendime hızlı bir banyo yaptırıyorum.

seks kokusundan kurtulmaya çalışıyorum. Kıyafetlerimi ayarlıyorum, kemerimi düzeltiyorum ve meme uçlarımın kimsenin gözünü almayacağından emin olana kadar odanın içinde dolaşıyorum.

Kendimi yeniden çoğunlukla kendim gibi hissettiğimde odadan çıkıyorum.

Hemen bir hata gibi hissediyorum. Solat kapının yanında ve ben burada yokmuşum gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Markos göz temasından kaçınıyor ve Kerren'in yüzü domates kırmızısı. Vitar sürekli boğazını temizliyor. Sadece Yulenna sakin görünüyor, koltuğunda dikiliyor, dudaklarında küçük bir gülümseme var. Sanırım düşündüğümde daha gürültülüymüşüz. Oh be. Acaba Aron'un benimle küfürlü konuştuğunu duydular mı? Amımı tokatladığını ve ona ait olduğunu söylediğini duydular mı?

Garip.

Yulenna'nın yanındaki koltuğuma oturup dikişlerime devam ediyorum ama konsantre olamıyorum. Aron'un benimle ilgili iddiaları yüzünden hâlâ darmadağınım -çünkü olan buydu. Kerren'in ya da diğerlerinin yüzüne bir daha nasıl bakacağımdan emin değilim.

"Onlara zaman ver," diye mırıldanıyor Yulenna, bir dikiş seçerken.

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Ne?" Cahil numarası yapıyorum. "Ne için zaman?"

"Seni de kendilerinden biri olarak görüyorlar," diyor kolayca. "Aron'un ordusunda bir nevi başka bir asker. Şimdi senin ona tamamen farklı bir şekilde hizmet ettiğini anlıyorlar."

Yanaklarım kızardı. "Ona hizmet etmek" yorumuna mı alındım yoksa Markos, Vitar, Kerren ve Solat'ın Aron'la aramızda çalkantılı bir ilişki olduğunu anlamalarının bu kadar uzun sürmesine mi kızdım, emin değilim. "Peki ya sen? Sen bu konuda ne hissediyorsun?"

Omuz silkiyor, ipliğini ısırarak koparıyor. "O bir tanrı. İstedikini alır, kadınlar da dahil."

Ve birdenbire konumumda kendimi güvende hissetmemeye başladım. Artık kendimi Aron'un İnancı gibi hissetmiyorum çünkü onun diğer Yönü olan Yalanların Aron'unun Yulenna ile yattığını hatırlıyorum. Hem de çok.

"Endişelenmene gerek yok," diyor Yulenna ve sanki aklımı okuyor. "Bana hiç ikinci kez bakmadı. Aynı tanrının veçheleri olmalarına rağmen çok ama çok farklı yanları var. Bu Aron senden başka kimseyi görmüyor."

"Çünkü ben onun çapasıyım," diye kabul ediyorum ve bu düşünce benim için hiç de kolay değil.

"Mmm. Hepsi bu mu?" Yulenna bana kaşlarını çatı.

Hiçbir cevabım yok. Bir süre daha ona bakıyorum ve sonra dikişlerime devam ediyorum. En azından ellerim meşgulse odaklanmış gibi davranabilirim.

Ama şu anda Aron ve onun ellerinden başka bir şey düşünemiyorum. Aron amımı tokatlıyor ve ona ait olduğunu söylüyor. Gözlerindeki sıcaklık.

Kıyafetinin altındaki sikinin sert uzunluğu... ve beni itme şekli.

BUNDAN SONRA İKİ GÜN DAHA NOVORO'DA KALDIK VE

Bu süre zarfında Aron'u çok az görüyorum. İlk başta benden kaçtığını düşünüyorum ama Vitar ve diğerleri muhafızlık görevlerini yerine getirirken Aron ve Novoralı tedarikçilerle vakit geçirdiklerini fark ediyorum. Bineklerden, battaniyelerden, çadırlardan ve silahlardan bahsedildiğini duyuyorum. Yiyecek malzemeleri. Ayrılmaya hazırlanıyoruz ve ben rahatladım.

Rahatladım ve biraz da hayal kırıklığına uğradım.

Odamdaki ateşli anımızdan sonra, Aron sadece ben uyurken geri döndü ve her seferinde ben uyanmadan gitti. Bunu bilmemin tek nedeni, uyurken yanımda birinin olduğunu belli belirsiz fark etmem ve uyandığımda yanımdaki battaniyelerde büyük bir bedenin girintisi olması. Bunun bir kısmının bana "direnmek" istemesinden kaynaklandığını biliyorum. Yine de bu duygularımın incinmediği anlamına gelmiyor. Ya da onu özlemediğim anlamına gelmiyor.

Çünkü Aron'u çok özlüyorum. Her ne kadar kibirli, pislik ve imkansız biri olsa da, o benim arkadaşım ve koruyucum. Arkamı kollayacağına tamamen güvendiğim tek kişi ve tamamen açık olabileceğimi hissettiğim tek kişi.

Ben onun olduğum kadar o da benim ve onu özlüyorum.

Burada olmaktan ben de yoruldum. Aron'u tekellerine aldılar ve o da beni onların yanında istemediği için bu odalara hapsedildim. Kabul ediyorum, güzel odalar ama onun arkadaşlığını özlüyorum. Bu yüzden Novoro'dan sonsuza dek ayrılmaya hazırım.

Hizmetkârlar sıcak tutan pelerinlerle geliyor ve terziler bana dağları aşmam için yeni, sıcak tutan seyahat kıyafetleri dikeyyor. Zaten bildiğim bir şeyi doğruluyorlar: Turnuva sona erdi ve Aron artık yoluna devam etme zamanının geldiğini açıkça belirtti. Ondan sonra, Aron'u kutlamak için kıyafetlerin giyilmesi, eşyaların toplanması ve ziyafetlerle dolu bir kasırga başlıyor. Tekrar.

Gitmek istemesine şaşmamalı. Burada bir bok yapamıyor çünkü sürekli parti yapmak istiyorlar.

Aron'la dehşet verici buluşmamdan sonraki üçüncü günün sabahında, tam da Yulenna ve ben uyanıp kahvaltı ederken odama döndü. Beyaz kürkle süslenmiş uzun, siyah bir pelerin, belinde bir kılıç ve göğsünde çivili bir zırhla içeri daldı. Uzun saçları kuyruk şeklinde geriye doğru toplanmış, yüzünün sert hatlarını vurguluyor ve o kadar iyi görünüyor ki onu bir kaşıkla yiyebilirim.

Bakışları hemen Yulenna'yı bir sivrisinekmiş gibi geçip bana odaklanıyor. "Faith."

"Merhaba," diyorum bir parça tostun etrafında. "Artık gidiyor muyuz?"

Aron başını sallar. "Sıkı giyinin. Fırtına yaklaşıyor." Tekrar bana bakıyor ve ardından ekliyor: "Yemeğinizi bitirdikten sonra gitmeye hazır olabilir misiniz?"

"Evet." Parmaklarımı yalayarak ayağa kalkıyorum. "Kahvaltımı hazırlamalarını söyleyeceğim. Haydi, Yulenna." Yeni bir parça tost alıyorum ve giyinirken yemek için ağzıma atıyorum. Sevindim, gitmeye fazlasıyla hazırım.

"Fırtınaların Efendisi," diye sesleniyor tanıdık bir ses koridordan. "Kalemizden ayrılacağınıza dair söylentiler duydum. Elbette şimdi değil, ufukta bir kar fırtınası varken?"

Aron'un yüz hatlarında kızgınlık belirliyor ve çenesi sıkılıyor. Lord Secuban'ın sesini odama girmeden bir an önce tanıyorum. Aron'un da Lord Secuban'dan aynı derecede sıkıldığı izlenimine kapılıyorum çünkü adam onun yanına doğru ilerlerken yüzünün neredeyse kapandığını görebiliyorum.

"Sizi cariyemin özel odasına ben mi davet ettim?" Aron, Lord Secuban'a bakmadan soğuk bir şekilde sorar.

Aron'un tehlikeli ses tonu karşısında hem Yulenna hem de ben donup kalıyoruz.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diyor Secuban, Aron'un yanındaki yerinden kıpırdamadan. Ne kadar tehlikede olduğunun farkında değil. Aron'un bir göz açıp kapayıncaya kadar adam öldürdüğünü gördüm.

daha az. "Ama sizinle konuşmalıyım. Novoro'da daha uzun süre kalın, yüce lordum. Diğer Unsurlara karşı savaşınızı kazanmanızı sağlamak için ihtiyacınız olan her şeyi size vereceğiz."

Aron'un burun delikleri alevlenir. "Buna gerek yok."

"Dağlardaki en güçlü orduya sahibiz lordum. Bu kaleyi kimse alamaz ve kuzeydeki çöllere giden tek yol biziz. Burayı aylarca savunabilirsiniz. Gerekirse yıllarca. Ve biz sizin ordunuz olacağız."

"Savunma pozisyonu almakla ilgilenmiyorum," diyor Aron ona küçümseyen bir bakışla. "Düşmanlarımın yaklaşmasını beklemektense savaşı onlara götürmek daha iyidir."

Secuban yavaşça başını sallar. "Anlıyorum. Öğretileriniz böyle. Ama lordum, eğer kalmayacaksanız, sizi ve çapanızı korumak için ordumu sizinle göndermeme izin verin. Bu Novoro için onurların en büyüğü olur."

Aron küçümseyici bir homurtu çıkarır. "Benim orduya ihtiyacım yok. Ben bir tanrıyım."

Secuban endişeli görünüyor. "Diğer tanrıların ordular kurduğuna dair söylentiler duydum lordum. Adassia'da-"

"Ben bir tanrıyım," diyor Aron tekrar, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyor.

Secuban derin bir şekilde eğilir. "Elbette. Haddimi aştıysam beni affedin." Ama endişeli görünüyor ve söylediğinden daha fazlasını bildiğini fark ediyorum. Eğer başkaları ordular kuruyorsa, bizim de kurmamız gerekmez mi?

Dudağımı ısııyorum ve Aron'u inceliyorum. Bir orduyla seyahat etmek istemediğim kadar, ölmek de istemiyorum. Ama Aron'un yüzündeki ifade bana ne olursa olsun hiçbir ordunun bizimle gelmeyeceğini söylüyor.

Ve bana Aron'un bir tanrı olmasının yanı sıra kibrin kişileşmiş hali olduğunu hatırlattı. Umarım fazladan adam olmadan yola çıkmak istemesinin nedeni kibir değildir.

Gerçekten, gerçekten ölmeyi sevmiyorum.

A Kısa bir süre sonra, erzak yüklü olarak yola koyulduk. Yulenna Solat'ın arkasına biniyor, ben de Aron'la gidiyorum. Hava çok soğuktu ve kat kat giyindiğim için dakikalar içinde titriyorum. Novoro'nun kuzey kapısından çıkıp kayalık dağ patikasına doğru ilerlerken kar amansız bir örtü gibi yağıyor. Önümüzde dağlara doğru giden bir patika uzanıyor ve ben ileriye görebiliyorum... ve görecekt hiçbir şey yok. Sadece daha fazla dağ, daha fazla kar ve daha fazla yasaklayıcı manzara var.

Acaba Novoro'da mı kalsaydık diye düşünmeden edemiyorum.

Ama heybetli Novoro kalesi gözden kaybolunca Aron derin bir nefes alıyor ve rahatlıyor. Gülmekten kendimi alamıyorum ve onu yanından dürtüyorum. "Gittiğine memnun musun?"

Omzunun üzerinden bana ters ters bakıyor. "O lordun ne kadar gevezelik ettiğini, onay kazanmak için nasıl çırpındığını bilemezsin."

"Oh, tahmin edebiliyorum." Novoro'ya vardığımızdan beri Aron bir an bile rahat durmadı. "Meme büfesini kaçırmayacağına emin misin?"

"Meme... büfe?"

"Evet, ve Yiyebildiğin kadar ye, Her gece verdiği
"dayanabildiğin kadar şıfıntı" partileri mi?

Aron eğlenerek homurdanır. "Sanki bu beni memnun
edecekmiş gibi. Sizin deyiminizle bir 'meme büfesi' gereksiz."

"Yemek yemediğin için mi?"

"Çünkü seninki dışında hiçbir meme ilgimi çekmiyor."

Ve sırf bunu duymak hoşuma gittiği için sırtına
bastırıyorum.

SAATLER GEÇTİKÇE KAR KALINLAŞIYOR VE GÜN
giderek daha soğuk. Hiçbir katman beni sıcak tutmuyor ve
Aron'a tutunurken titriyorum. Woale'ler hava değişiminden
hiç etkilenmemiş görünüyorlar, yollarına devam ediyorlar ve
buz tutmuş yem torbalarındaki yemleri çiğniyorlar.
Grubumuzdaki diğer ölümlülere bakıyorum ve hepsinin en az
benim kadar acı çektiğini görüyorum. Yulenna'nın dişleri
sürekli takırdıyor ve yüzü Solat'ın pelerinine gömülmüş
durumda. Diğer adamların başları öne eğik, omuzları kambur,
rüzgara doğru eğilip dayanmaya çalışıyorlar.

"Gece için durabilir miyiz?" Güneş ufkun altında battığında
Aron'a soruyorum. "Bir woale'in bütün gece gidebileceğini
biliyorum ama benim kığım yaklaşık iki saat önce bıraktı.
Burnum yüzümden donmadan önce bir ateşe ve bu rüzgârdan
kurtulmaya ihtiyacım var."

Omzunun üzerinden kızgınlıkla bana bakıyor ama yüzüme
bakınca ifadesi yumuşuyor. Gerçekten kötü görünüyor
olmalıyım çünkü başını sallıyor. "Burada kamp kuracağız."

"Burada mı?" Şaşırarak sordum. Etrafıma bakıyorum, hâlâ
dağlardayız, kayaların arasında dolanan çamurlu, pis bir
patikadayız. Bırakın geceyi geçirmeyi, yürümek isteyeceğim
bir yere benzemiyor. "Yolun ortasında mı?"

"Bu gece dağların dışına çıkamayacağız," diyor Aron, woale'ımızın dizginlerini çekiştirerek. "Burası her yer kadar iyi bir yer."

"Ama burası yolun ortası," diye itiraz ediyorum. Sanırım güzel bir ağaçlık, yakınlarda bir dere, kışımızı buraya park etmekten daha kamp benzeri bir şey hayal etmiştim. Düz bir yamaçta bile değiliz.

"Novoro'nun lordunu duydunuz," diye sesleniyor Markos. "Kuzey çoraklarına erişimi olan tek kişiler onlar. Lordum Aron'u tehdit edecek hiç kimsenin geçmesine izin vermeyecekler."

Haklı. Ve durmak istiyorum.

"Bu kadar telaşlı olma Faith," diye mırıldanıyor Aron. "Novoro'ya dönüp bir meme ziyafetine daha katlanmayı mı tercih edersin?"

"Bu 'büfe' ve iyi bir nokta."

Aron inmememe yardım ediyor ve üç asker iki çadır kurarken ben de Yulenna'nın yanına sokuluyorum; biri benim ve Aron için, diğeri de diğerlerinin sokulması için. Yulenna'nın bir şey söylemeyeceğini biliyorum ama adamlarla yattığı düşüncesi hoşuma gitmiyor. Yulenna'yı yakınıma çekiyorum. "Bu gece bizimle yatacaksın, tamam mı?"

"İkinize de hizmet etmekten onur duyarım," diyor bana gülümseyerek.

Erk. "Tamamen cinsel olmayan bir şekilde. Sadece taciz edilme endişesi duymayacağın bir yerde uyumanı istiyorum."

"Markos asla yapmazdı," diye itiraz ediyor Yulenna hemen.

Dört kişi arasından Markos'tan bahsetmesi ilginç.

"Ve Kerren de asla yapmaz. Ama Vitar ve Solat'ın umurunda olmayabilir."

Gülüyor ve başını sallıyor. "Sana teşekkür ederim, Faith. Bana karşı çok iyiydin." Ve tekrar bana sarıldı.

Onunla sıcaklığımı paylaşırken kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı ve ilk tanıştığımızda onu çok ama çok kıskanmışım. Kendim hakkında pek çok şey öğreniyorum ve belki de Aron'dan etkilenen tek kişi ben değilim.

yok edilmesi gereken bir kibir. Ona sıkıca sarıldım, daha iyi bir arkadaş olmaya kararlıydım.

Vitar yolun ortasında bir ateş yakıyor ve ardından ben ve Aron için küçük katlanır tabureler üretiyor. Parmağını bile kıpırdatmayan Aron hemen oturuyor ve beni kucağına çekiyor. İtiraz bile etmedim. Hava çok soğuk ve o da çok sıcak. Pelerinimi ikimize de sarıyorum ve iyice sokuluyorum. İri eli kalçamın üzerine kapanıyor ve bir an için kızlık organlarım daha fazla ilgi göreceklerini düşünerek heyecanlanıyor. Ama tek yaptığı bana sarılmak, bir eli de belimin üzerinde geziniyor.

Ve gerçekten, sadece kucaklaşmak güzel bir şey.

Yulenna, Markos tabureyi kapıp oturması gerektiğini söyleyene kadar ateşin yanında duruyor. Minnetle oturur ve ısınmak için ellerini aleve doğru uzatır. Kerren kaynatmak için ateşin üzerine bir kese su koyuyor, sebzeler ve kurutulmuş et parçaları ekliyor. Solat'ın Aron'dan (ve benden) kaçındığını ve alışılmadık derecede sessiz olduğunu fark ediyorum. Zavallı Solat.

Vitar ateşin yanına çömelip ellerini uzatıyor. "Dünyanın ucunun bu kadar soğuk olacağını hiç düşünmemiştim."

"Sıcak olacağını mı düşündün?" Kerren şaşırarak sorar.

"Hayır, tabii ki değil. Sadece... tam olarak böyle değil.

Taşaklarım için buruşuk içine paralar." O bakışlar üzerinde at Ben.

"Özür dilerim."

Sadece omuz silkiyorum. Konuşmaları dinlemek hoşuma gidiyor, çünkü geldiğim bu yer hakkında daha fazla bilgi edinmemi sağlıyor. Aron da en az benim kadar buraya yabancı olduğu için pek yardımcı olmuyor. "Yani burası dünyanın sınırı mı? Gerçekten mi?"

"Tabii ki hayır. Ölümlüler aptaldır," diye mırıldanıyor Aron kulağıma.

"Öyle değil," diyor Markos, Vitar'ın yanına çömelirken onu dürterek. "Sadece çok kuzeydeyiz. Hepsi bu."

Vitar tekrar, "Dünyanın sınırı," diyor. "Ve örümceklerin yaşadığı zamanın sınırına doğru gidiyoruz. Tıpkı hikayelerde anlatıldığı gibi."

Solat homurdanıyor.

"Bu doğru," diye itiraz ediyor Vitar. "Sen çocukken annen sana ağlardan yapılmış bir kulede yaşayan ve örümceklere binen zaman tanrıları hakkında hikâyeler anlatmadı mı? Bir iplik sarsıntısıyla öldürebilen? Ve eğer bir örümceğin üzerine basarsan, seni ağdan çıkarmamaları için Spidae'den özür dilemen gerektiğini?"

"Çocuk hikâyeleri," diye itiraz ediyor Markos.

Vitar başını öne eğiyor. "Anticipation gibi mi demek istiyorsun?" Kimse ona cevap vermiyor.

Vitar Aron'a döner. "Bu doğru mu lordum? Cevapları biliyor olmalısınız."

"Hangi soruya?" Aron'un eli pelerininin altından sırtına inip kalkıyor ve zevkten mırıldanmama iki saniye kalıyor. Bir erkeğin kucağında olmak bu kadar lezzetli olmamalı, lanet olsun.

"Gerçekten dünyanın sonu mu?" Kerren gözlerini kocaman açarak soruyor. "Uçurumdan düşecek miyiz?"

"Sınır yok," diyor Aron, onlarınkine değil benim yüzüme odaklanarak. "Ama Spidae var. Şu anda bile oraya doğru gidiyoruz."

"Biliyordum," diye bağırıyor Vitar, ayağa fırlayarak. Parmağını Markos'a doğru uzatıyor. "Bunların sadece masal olmadığını biliyordum!"

"Örümcek tanrılarla tanışacağımız için memnun musun?" Markos ona kuşkulu bir bakış atarak Vitar'ın parmağını savuşturur.

"Onlar gerçekten örümcek tanrılar mı?" Aron'a şaşırarak soruyorum. Omos'un parşömenlerini hatırlıyorum, ama sadece hayal meyal ve kader üçlüsü hakkında bir şeyler hatırlıyorum, ama örümceklere bindiklerini değil. Bu kadar ürkütücü bir şeyi hatırlayacağıma eminim.

"Onlar örümcek değil. Tıpkı benim şimşekten yapılmadığım ve gök gürültüsünün benim hoşnutsuzluğum olmadığı gibi." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrılıyor.

Buna bir şey demiyorum. Aron her sinirlendiğinde gürlediğinin farkında değil mi? Ruh halini anlamamın en kolay yolu bu. Bazen çok dikkatsiz oluyor. Yine de, Aron'un

örümcek tanrılar değiller, çünkü böcekleri pek sevmem. "Demek onları ziyaret ediyoruz. Bizi bekliyorlar mı?"

"Fark eder mi? Diğer Unsurlarımın nerede olduğunu bilecekler. Ne bildiklerini öğrenmeye niyetliyim. Düşmanlarıma karşı avantaj elde etmek." Parmakları aşağı doğru kayıyor, kalçamdaki parmakları hafifçe hareket edip tenimi en gıcıklayıcı şekilde sıyrırken bile arka tarafımı okşuyor. "Diğer Unsurlarımın nerede saklandığını bulacağız ve savaşımızı onlara götüreceğiz."

"Bir ordu olmadan," diye belirttim.

"Bir orduyla ne kadar sessiz hareket edebileceğimizi düşünüyorsun?" Aron eğlenerek sorar. "Ve savaş tanrısı olarak, hangi savaşçılarla savaşa girmek istediğimi biliyorum ve bu Novoralılar değil."

Bu diğer adamların kıkırdamasına neden oluyor. Tamam, belki Novoro askerleriyle tanınmıyor. Haklı olduğu bir nokta var. Yine de boktan bir ordu sıfır ordudan iyidir, değil mi?

"Cyclopae," diyor Markos. "Değerli bir ordu olurlardı."

Aron başını sallar. "Öyle yaparlar."

"Ve zaten sana adanmış," diye ekliyor Vitar. "Yetişkinliğe ulaştıklarında senin adına bir gözlerini çıkardıklarını duydum."

"Daha fazla masal," diye başlıyor Kerren.

"Doğru," diye araya giriyor Solat, ilk kez konuşuyor. "Bir süre bir Cyclopae barbarıyla birlikte at sürdüm. Aron'un büyük ejderha Tek Diş'le savaşını onurlandırmak ve herhangi bir insanı yenmek için sadece bir göze ihtiyaç duyduklarını kanıtlamak için sol gözlerini çıkarırlar."

"Bu çok boktan," diye anons ediyorum.

Aron bana bir kaşını kaldırıyor, yaralı olan. "Onaylamıyor musun?"

Eğildim. "Sana bir şey söyleyebilir miyim, fırtınaların yüce efendisi? Çünkü **yüzünde** iki göz görüyorum. Cyclopae'lerin çok güçlü olacak.

Sizin adınıza gözlerini oyduklarını ve sizin aynı şeyi yapmadığınızı fark etmek hayal kırıklığına uğrattı."

Başını geriye atıyor ve gülüyor, benim karşılık vermemden son derece memnun. Eli kalçamda daha yukarı kayıyor ve adamlara bakarken gülümsüyor. "Biriniz ona söylesin."

Kerren boğazını temizler. "Faith, hikâyeyi duymadın mı?"

"Hiç sormadı," diyor Aron, tamamen eğlenerek.

Oh. O haklı ve ben aptal gibi hissediyorum. Belki de sormalıydım. Tüm heykelleri ve ona tapanlar tek gözlü bir Aron'dan bahsediyor ama birlikte olduğum adamın iki gözü var. Aron sanki başından beri bariz bir şeyi gözden kaçırmışım gibi zevkle sırtıyor. "Bu hikâyeden nefret edecek miyim?"

"Bah. Bu muhteşem bir hikâye," diyor Aron. "Buna bayılacaksın." "Teşekkürler, Kibir," diye takılıyorum, ama elinin elimde olması hoşuma gidiyor.

Uyluk. Elim biraz daha yukarı kayabilsin diye ağırlığımı değiştirmek istiyorum. Kıpırdamadan durmaya çalışmak çok zor. "Tamam, duyalım o zaman."

Kerren duraklar, sonra başlar. "Çok çok uzun yıllar önce, Yaşlı Suuol'un orta topraklara hükmettiği zamanlarda oldu." Aron başını salladığında, kendine güvenini kazanarak devam eder. "Büyük Fırtınalar Lordu, Sollist Krallığı'nı ele geçiren ve halkını köleleştiren Karanlıklar Tanrısı Kalos'la savaş halindeydi. Yaşlı Suuol, Sollist'e ve karanlığın ordularına karşı görkemli bir savaş verdi ama Kalos ve hortlaklarıyla boy ölçüşemediler. Aron savaş üstüne savaş yönetti ama Suuol halkı savaşı bitirmesi için ona yalvardı. Tanrı Kalos'a gitti ve Sollist'i serbest bırakmasını talep etti, ancak karanlık tanrı, bir zamanlar ülkedeki en iyi kahramanlar tarafından taşınan Brightblade adlı eski bir büyülü kılıç verilirse savaşı sona erdireceğini söyledi.

"Yeterince basit görünüyordu ama Aron'un bilmediği şey kılıcın dağların derinliklerinde, ejderhaların en kadimi olan Yaşlı Tek Diş'in ininde saklı olduğuydu."

"Tüh," diyorum ve Aron'un elini kendi elime alıyorum. "Ve ejderha... onu geçici olarak kör mü etti? Ne oldu?"

"Hayır, onu yendim," diyor Aron gururla, hikâyeyi devralırken. "Onu güçlü baltamın tek bir darbesiyle öldürdüm. Ama sonra Rhagos araya girdi."

"Rhagos?" Yankılıyorum, sonra zihnimde tanrıların listesini gözden geçiriyorum. "Ölülerin Tanrısı mı?"

"Ve Kalos'un kardeşi," diye ekliyor Kerren. "Ejderhayı hayata döndürdü ve o da Aron'a bir kez daha saldırdı."

"Ölü kalmayan bir şeyi öldürmek çok zor," diyor Aron huysuzlanarak. "Gözümü o zaman kaybettim."

Yakışıklı duruşuna, yüzünün sol tarafını boydan boya geçen yara izlerine, parlak yeşil gözüne bakıyorum. "Nasıl..."

"Bu az bilinen bir efsane, çünkü Rhagos anlatılmasından hoşlanmıyor." Aron şiddetle sırtıyor. "Kılıcı Kalos'a teslim ettikten sonra yeraltı dünyasına gittim ve kaybettiğim gözün karşılığı olarak Rhagos'un gözlerinden birini aldım."

Dehşet içinde Aron'a bakıyorum. Bu yüzden mi iki farklı renkte gözü var?

"Bunu bilmiyor muydun?" Başparmağını elimin arkasına sürtüyor.

Sözsüzce başımı sallıyorum. Nedense bu hikâyeyi komik ya da zekice bulmuyorum. Onun için üzülüyorum. Onun için ne kadar zor olduğunu. Diğer tanrılara güvenmemesine şaşmamalı. Bir gözünü kaybettikten ve başkasınınkini çaldıktan sonra olmaz. İğrenç. "Diğer tanrılar sana böyle davrandıysa, Spidae'nin sana yardım etmesini nasıl bekleyebilirsin, Aron?"

Beni rahatlatmak istercesine kalçamı sıkıca tutuyor. "Tanrıların hepsi düşman değil. Birçoğu bana karşı gelmeye cesaret edemez."

Tadekha'yı ve Aron'a nazıkçe ittifak önerdiğini ve Aron'un onu nasıl geri çevirdiğini düşünüyorum. Ona zerre kadar güvenmiyordu. "Ama bu tanrılara güveniyorsun? Spidae'lere mi?"

"Taraf tutmazlar." Omuz silkiyor. "Bana aradığım cevapları verecekler."

"Ve bu harika, ama ya diğer Unsurlarınız da aynı fikre sahipse?"

Aron'un ağızında sert bir gülümseme oluşuyor. "O zaman hepimiz aynı anda aynı yerdeyiz."

Elini kalçamdan itiyorum, çünkü artık kendimi pek sevimli hissetmiyorum. "Umarım bu sadece kibirden kaynaklanıyordur, çünkü gerçekten ama gerçekten ölmek istemiyorum, Aron."

Şaşırtıcı bir şekilde, gözleri neredeyse duyguyla parlıyor. Beni kendine doğru çekiyor, öncekinden daha sıkı ve yüzündeki ifade çok ateşli. "Kimse sana dokunmayacak, Faith. Sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim."

Gözlerimi ona diktim. "Buna söz veremezsin. Seni alaşağı etmek isteyen iki Varlık daha var. Güvende olacağıma söz veremezsin, Aron. Hedef ben olursam olmaz."

Çenesi sıkıştı. Bir an için benimle tartışacağını düşünüyorum ama onun yerine ayağa kalkıyor. Ben itiraz edemedim beni diğerlerinden uzaklaştırıp çadırımıza götürüyor. İçerisi de aynı soğuklukta ama çamurdan korunmak için keten bir muşamba üzerine benim için bir yatak yapılmış ve Aron beni nazıkçe buraya yatırıyor. Aron diz çöküyor, böylece ikimiz de yerdeyiz ve sonra yüzümü tutarak beni ona bakmaya zorluyor.

"Faith," diye mırıldanır. "Endişeli olduğunu biliyorum. Kendini dışlanmış ve yalnız hissettiğini biliyorum. Ama sana bir şey olmasına asla ama asla izin vermeyeceğim."

"Çünkü sana bağlıyım," diye şaka yapıyorum, gergin bir şekilde.

"Çünkü sen benimsin," diye düzeltiyor. Parmakları yanaklarımda hafifçe kayıyor. "Benim yoldaşım. Benim kadını. Dayanağım. İncim. Hayatını kendiminkiyle koruyacağım."

"Aron." Ellerimi onunkilerin üzerine bastırıyorum çünkü gerçekten ne kadar yersiz olduğumu anlamadığını hissediyorum. "Benim hayatım senin hayatın. Elimi senin eline koyduğum andan beri sana bağlı. Eğer ölürsem, bana ne olacağını bilmiyorum. Sen cennetine, Fırtınalar Kalesi'ne geri dönersin, ben nereye giderim? Bu dünyada öbür dünyam var mı onu bile bilmiyorum. Sen ölürsen nihai amacına bir adım daha yaklaşmış olursun ama ben tamamen yok olurum."

Başını sallar. "Faith, anlamıyorsun. Ölürsen varlığım sona erecek. Bu Aspect'in kim olduğuna dair her şey" -göğsünü işaret ediyor- "benim kim olduğumdan çıkarılacak."

"Ama yine de var olacaksın. Aron hala var olacak."

"Ben aynı olmayacağım. O da aynı olmayacak. Açlıktan ölmek üzere olan bir çiftçi ve karısı için yağmuru durdurmanın ne demek olduğunu bilmeyecek. Yıkılmakta olan bir kaleden kaçmanın ve sırtından cam kırılmasının nasıl bir şey olduğunu bilmeyecek. Sana sımsıkı sarılmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyecek."

Nefesim boğazımda düğümleniyor.

Yüzümü okşuyor. "Sana bir keresinde kalbim olduğunu söylemiştim Faith ve bunda ciddiylim. Bana olaylara bakmanın farklı bir yolunu gösterdin ve bu sadece tartışmayı sevdiğin için değil." Sert ağzı hafif bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Senden bir şeyler öğreniyorum. Varlığımın başkalarını nasıl etkilediğini düşünmeyi öğreniyorum. İnananlarım için nasıl daha iyi bir Tanrı olabileceğimi düşünüyorum. Seninle bu ölümlü düzlemde geçirdiğim her gün beni değiştiriyor Faith. Bunu kaybetmek istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum." Gülümsüyor. "İşte bu yüzden kazanacağım."

Bazı nedenlerden dolayı, Aron'un öleceğinden de aynı derecede korkuyorum. Onun ebedi olduğunu sanıyordum... ama Yalancı Aron yok oldu ve onun bu Aron'dan farklı olduğunu biliyorum.

Aron'um ölebilir.

"Şey," diyorum bir süre sonra. Boğazımı temizliyorum. "Sanırım kışlarına tekmeyi basmamız gerekecek."

Memnun bir şekilde gülüyor. "Şimdi benim gibi konuştun." Olmadığına eminim ama yine de iltifatını kabul ediyorum.

O GECE UYUYAMADIM. SORUN SOĞUK DEĞİL. BU HER Gözlerimi kapattığımda Aron'un öldüğünü görüyorum. Aron bir tutam kıvılcıma dönüşüyor, Aron kötü bir polaroid gibi kayboluyor. Onu gördüm.

gözümün önünde rakibinin başına geldi. Yalancı Aron ellerini üzerime koymuş, gözlerimin içine bakıyordu.

Ve sonra öylece gitti. Yok oldu.

Bunun Aron'uma olmasından çok korkuyorum. Tabii ki kendi güvenliğim için endişeleniyorum. Bu bir gerçek. Ama bu o kadar uzun zamandır yaşadığım bir korku ki artık rahatım. Yeni bir şey değil. Yeni de değil. Kendi güvenliğim eski bir haber; Aron'un ki ise beni giderek daha fazla endişelendiriyor.

Eğer başaramazsak, ikimiz de mahvoluruz.

Aron'un kolu belime dolanıyor. "Uyu artık, Faith. Dinlenmeye ihtiyacın var."

Dinlenmeye ihtiyacım var, çünkü ben onun çapasıyım. Ben onun bu uçağa olan ölümcül bağıyım. İkimiz için de kendimi sağlıklı tutmalıyım. Öyle bile olsa... "Korkuyorum, Aron."

Kolumu okşuyor, beni rahatlatıyor. "Eğer öyle olmasaydın, sana aptal derdim."

Hah. Burada abartılı bir açıklama yok. Kibirli bir duruş yok. Bir şekilde, bu beni daha iyi hissettiriyor. Onun yanındayken kendimi güvende hissediyorum. Gözlerimizin içine kesin bir kıyamet bakıyor olsak bile her şey yoluna girecekmiş gibi.

Bana bu konuda bir şansımız olabileceğini düşündürüyor. Sadece akıllı olmalıyız.

T Dağlarda geçen üç gün acı verici derecede uzun geliyor. Üç gün soğuk kamp, üç gün Eyer, üç gün boyunca nemli kıyafetler ve amansız rüzgar. Dudaklarım çatlamış gibi. Kırım çatlamış gibi. Her yerim çatlamış gibi. Bu dünyada öğrendiğim bir şey varsa, o da açık havaya uygun bir tip olmadığımındır.

Yine de şikayet ettiğim için pişmanım, çünkü manzara değiştiği anda dağlarda kalmayı tercih ettiğimi fark ediyorum.

Yolculuğun üçüncü gününde öğleden sonra geç saatlerde uzaktaki bir ovaya gözüm takılıyor. Bir virajı dönerken gözden kayboluyor ve kısa bir süre sonra tekrar geri dönüyor. Kasvetli gri bir ova ve göz alabildiğine dümdüz.

Ve arkasında, uzakta, ince, soluk bir iğne yükseliyor.

"Bu o mu?" İşaret ederek soruyorum. "Kule bu mu?"

Aron homurdanıyor. "Karadan hiç yaklaşmadım ama sanırım evet, öyle."

Bu konuda ürkütücü derecede tanıdık bir şey var, kilometrelerce uzanan düzlük. Durgunluk. "Dirtlands gibi mi?" Tadekha'nın Kalesi'ni ve

Etrafındaki topraktan tüm yaşamı nasıl çektiğini. "Her şey öldü mü?"

"Burası bir göl," diye düzeltiyor Aron.

"Ama bunun dışında her şey aynı, değil mi?" Her şeyin ne kadar ölü olduğunun farkındayım.

Aron homurdanıyor. "Öyle. Ölümlü şeyler tanrıların yaşadığı yerde yaşayamaz."

Bu da beni geleceğim hakkında endişelendiriyor, çünkü Aron'a bağlıyım. Her seferinde bir sorun, Faith, kendime hatırlatıyorum.

Patika sonunda dağlardan aşağı iniyor ve yaklaştıkça bunun aslında devasa bir göl olduğunu görebiliyorum. Tamamen dümdüz, bir fırtına bulutu kadar gri ve neredeyse dağların bu tarafının bittiği yerde başlıyor. İnanılmaz uzaklığın karşısında, küçük bir adanın üzerinde, gökyüzüne doğru yükselen narin kulenin kendisi var.

Kurtlarımız kıyıda duraklıyor, seğiriyor ve tedirgin. Markos, Vitar ve diğerleri Aron'u dikkatle izleyip bekliyorlar. En az kara hipopotamları kadar tedirgin görünüyorlar.

Aron hiçbir şey söylemiyor. Sadece gri, ölü sulara bakıyor.

Ben de onu dürttüm. "Şimdi ne olacak, lider?"

Suyu işaret ederek homurdanıyor. "Onu geçiyoruz." "Yüzmek gibi mi? Çok soğuk."

Aron saf bir kibir sesi çıkarır. "Tabii ki hayır. Bir çeşit sal yaparız. Mutlaka bir yerlerde malzeme vardır."

"Hiç ağaç göremiyorum lordum," diye girişimde bulunuyor Kerren. "Neyden bir sal inşa edelim?"

"Bir şeyler olacak," diyor Aron açıkça. "Sadece onu bulmak zorundayız."

Ve bir tanrıyla tartışılmayacağı için, adamlar atlarından iner ve kıyıya doğru ilerlemeye başlarlar. Tedirgin oldukları açık. Ben de huzursuzum. Burada her şey doğal gelmiyor. Korkunç. Kıyıya vuran su bile

kapalı bir sesi var. Mecbur kalmadıkça içmeyeceğime ya da içine girmeyeceğime eminim.

Aron attan indi ve bana yardım etti. Yakınlarda, Yulenna woale'inin dizginlerini tutmuş bizi izliyor. Tanrı beni şaşırtarak dudağıma sert bir öpücük konduruyor ve ardından kıyıya doğru fırlıyor.

"Bekle," diye seslendim. "Nereye gidiyorsun?"

Arkasını döndü ve bana baktı. "Bir tekne için malzeme bulmaya tabii ki." Ve sonra yürümeye devam ediyor.

Şaşırmış bir halde geri çekilen sırtına bakıyorum. Aron... yardım mı ediyor?

"Bunu yapması mı gerekiyor?" Yulenna soruyor, sesi kısık. Sesi en az benim kadar şaşkın geliyor.

"Hiçbir fikrim yok."

Dönüp bana bakıyor, yüzünde spekülatif bir ifade var. "Senin yanında farklı, biliyorsun."

"Aron?" Bunu söylediğini duyduğuma şaşırdım. Şaşırdım... ve garip bir şekilde mutlu oldum. Gururum okşandı. Çünkü benim yanımdayken farklıysa, Yalancı Aron'dan çok farklı olduğu anlamına gelir ve ben onları aynı adam olarak düşünmekten hoşlanmıyorum. "Nasıl farklı?"

Yulenna omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Daha az uzak. Daha... insan, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

Bir bakıma öyle. Gülümsememi bastırıyorum ve geri çekilen adamlara elimle işaret ediyorum. "Sanırım hepsi gidiyorsa, biz burada güvendeyiz." En ufak bir tehlike altında olsam bile Aron beni asla terk etmez. Bana karşı inanılmaz derecede korumacıdır.

"Burada hiçbir şeyin yaşayabileceğini düşünemiyorum. Hissetmiyor musun?" Yulenna titriyor. "Sanki dünyanın bu kısmı ağaçtaki ölü bir dalmış gibi geliyor."

Bu oldukça yerinde bir tanım. Gerçekten de öyle hissettiriyor... budanması gereken ama bunun yerine öylece duran ölü bir alan gibi. Hayır, bundan daha ürkütücü. Çürüyen ve vücudun geri kalanına bulaşan ölü bir kol gibi. Ürperiyorum.

Woale'in burnunu okşuyorum ve endişeli görüldüğü için yem torbasını üzerine koyuyorum. Woale'ler her zaman tok karnına sakinleşiyor gibi görünürler. Belki de bu teoriyi ben de denemeliyim. Bu yere, uzaktaki uğursuz kuleye, sonu yokmuş gibi görünen aynı derecede uğursuz gri göle bakarken bile gerginleşiyorum.

"Sanırım etrafa bir göz atmalıyız," diyorum Yulenna'ya. "Burada oturmak yerine bir şeyler yaparak kendimi daha iyi hissedeceğim."

Yulenna tereddüt ediyor. Suyun kendisinden kaçtığını ve yüzünün solgun olduğunu fark ediyorum.

"Ne?" Ben soruyorum. "Neymiş o?"

"Vitar'la konuşuyordum," diye mırıldanıyor.

Aman Tanrım. Lanet Vitar. Adam haftalarca hiçbir şey söylemiyor ve sonra dağları aştığımız an, kıyamet ve kasvetin habercisi oluyor. "Şimdi ne olacak?"

"Muhafızlarla ilgili efsaneler olduğunu söylüyor." Dudağını ısırtıyor.

"Ne tür muhafızlar?"

"İyi olanlar değil." Ona sabırsız bir el hareketi yaptığımda tereddüt ediyor ve sonra bana yaklaşıyor. "Gölde, layık olmayanların geçmesini engelleyen muhafızlar var."

"Deniz canavarları gibi mi?"

Omuz silkiyor. "Vitar'ın dediğine göre kimse bunu anlatmak için geri dönmemiş."

Suya bakarak bunu düşünüyorum. Eğer deniz canavarlarıyla dolu bir yer olsaydı, bu lağım çukuru olur muydu bilmiyorum. "Canavarlar yemek yemek zorunda, değil mi?" Elimle gri, durgun suları işaret ediyorum. "Burada yaşayan bir canavar ne yiyebilir ki?"

"Gezginler," diyor Yulenna hemen.

Yardımcı olmuyor. "Hayır, gerçekten. Novoro kalesine göre bir süredir bu tarafa gelen sadece biz varız. Peki neyle hayatta kalabilir?"

"Ya sihirliyse? Ya davetsiz misafirlerden başka bir şey yemesi gerekmiyorsa?"

Ellerimi kalçalarımaya koydum. "O zaman bizi yemez, çünkü Aron bir tanrı. Eğer o kuledaki tanrılar kaderse, buraya neden geldiğini biliyorlardır. Değil mi? Bu yüzden onu yemeleri için muhafızlarını göndermezler."

Umarım.

Yulenna tartışmak ister gibi görünüyor ama yüzü bembeyaz kesiliyor. Donmuş bir halde omzumun üzerinden bir şeye bakıyor.

Ugh. Gözlerimi kapatıyorum, bakmak istemiyorum ama kendimi arkamı dönmeye zorluyorum. Orada, suyun içinde yüzen, hafif bir sürüklenmeyle bize doğru gelen bir sal var. Neredeyse hiç dalgalanmadan bize doğru ilerliyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor, çünkü ne bir esinti, ne bir gelgit, ne de onu itebilecek bir şey var.

"Düşündüğüm şey bu mu?" Yulenna'ya fısıldıyorum. "Bu bir sal."

Bunun bir sal olduğunu biliyorum. Tabii ki bir sal. Ayrıca daha önce gördüğüm hiçbir sala benzemiyor. Elbette düz ve suyun üzerinde yüzüyor, ama kare yerine yuvarlak ve tamamen beyaz, tanımadığım bir malzemeden yapılmış. Bize doğru sürüklenmeye devam ediyor ve sonra durduğum yerin hemen önünde duruyor.

Ürkütücü bir davet mi yoksa tesadüf mü?

Aron koşarak durduğumuz yere geliyor, bakışları salın üzerinde. "Beklendiğimizi görüyorum."

Salı gösteriyorum. "Bunu mu bekliyordun?"

"Tabii ki." Bana kaşlarını çatı. "Geleceğimi biliyorlardı."

Daha fazla kibir. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı sallıyorum. "Bu güvenli mi?"

"Bir şey var mı?" Aron bana sabırsız bir bakış attı. Bir gün ona soru sormayı bırakmayı öğreneceğim.

Kurtları birbirine bağlıyoruz, ipi bir kaya çıkıntısına bağlıyoruz. Yiyecek torbalarını hazırladıktan sonra,

sakinleşiyorlar ve bizi görmezden geliyorlar, yemek yemekten memnunar. Adamlar silahlanıp hafif çantalar taşıyorlar; yüzünde yüce bir ifadeyle onları izleyen Aron hariç hepsi.

Sala ilk Vitar bindi. Ayaklarının etrafındaki suya dalıyor ama taşmıyor ve bana bir şekilde yüzeyin üzerinde yüzen bir battaniyeyi hatırlatıyor. Bu bizi nasıl taşıyacak? Hepimizi mi? Ama Aron'a bakıyorum ve o da başını sallıyor. Vitar elini Yulenna'ya uzatıyor, o da hemen ona katılıyor ve merakla aşağıya bakıyor. "Bir bulutun üzerine çıkmak gibi," diye sesleniyor bana.

"Güzel. Sabırsızlanıyorum." Diğer askerlerin adımlarını izliyorum, Kerren ve Markos nedense çadır direklerini tutuyorlar.

Sonra sıra bana geliyor ve Solat -saldaki son kişi- elini bana uzatıyor. Aron homurdanıyor ve Solat'ın yüzünün kızardığını görüyorum.

Aron'un kolunu tokatlıyorum. "Kes şunu artık. Sınıra en yakın olan o. Herkes benim sana ait olduğumu biliyor." Solat'ın elini tutup "sal "a bindim. Yulenna'nın dediği gibi, süngerimsi ama katı bir his. Suyun üzerinde bir bulut gibi.

En son Aron bindi ve kıyıda uzaklaştığı anda beni kendine çekti. Sonra hepimiz saldayız, etrafta durup birbirimize bakıyoruz. Yavaşça gölün uzak ucuna doğru ilerlemeye başlıyor, uzaktaki soluk kule artık alçak bir bulutla çevrelenmiş durumda.

Vitar oltasını suya sokuyor ve homurdanıyor. "Derin değil." Direğe doğru itiyor ve biz de ilerliyoruz. Markos da aynısını yapıyor ve sonra onlar bizi kulaç kulaç ileri iterken biz de makul bir hızda ilerliyoruz. İlerledikçe sırikların suyun derinliklerine battığını fark ediyorum ama şu ana kadar hâlâ dibe vurabiliyorlar.

Salın altında bir şey dalgalandığında yolun yarısına yaklaşmıştık.

Markos kaşlarını çatarak direğine bakıyor, dibe doğru biraz daha sert batırıyor. "Bir şey hissettiğimi sandım."

"Efsanelerde tanrılarla konuşmadan önce her zaman bir sınav vardır," diyor Vitar ciddiyetle. "Belki de şu anda

test edilecek."

Aron sabırsız bir nefes üflüyor. "Benimle konuşuyorsun, değil mi? Ben bir tanrıyım. Burada benim sabrımdan başka hiçbir şey sınanmıyor."

"Oooh, yan," diye fısıldıyorum.

Diğerleri endişeli görünüyor. Kerren ve Solat'ın arkamızdan bakıştıklarını fark ediyorum ve endişeleniyorum. Onlar haklı mı? Bu bir sınav mı?

Vitar sopasını suyun derinliklerine doğru itiyor, sessiz, sonra başını sallıyor. "Kaba olmak istemem, fırtınaların efendisi, ama sürgün edildiniz. Onlar burada yaşıyor. Bu farklı bir şey. Koruyucuları olabilir-"

Direği bir sarsıntı geçiriyor ve ileri fırlayıp onu suya çekmeden önce Vitar'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görmeye yetecek kadar zaman var.

Sal tepki olarak dalgalanır.

Yulenna çığlık atıyor.

"Vitar!" Solat ileri atılırken bile bağıyor. Sonra Kerren ve Markos kılıçlarını çeker, Markos'un sopası suya kayar.

Eğilip ona uzanıyorum, çünkü küreklere ihtiyacımız var. Bunu hiç düşünmeden yapıyorum ve tam direğin ucunu tuttuğumda, salın altında soluk ve yılan gibi bir şeyin kaydığını görüyorum. Salın ortasına doğru itiyor ve her şey altımızda alabora oluyor.

Bir an sonra suya giriyorum ve ne kadar soğuk olduğunu görünce nefesim kesiliyor. Aynı zamanda yanlışı hissediyorum, kalın ve ağır ve yüzeyi bulmaya çalışarak etrafımı tırmalıyorum. Dehşet içindeyim, zihnim anakondalar, timsahlar ve bu dünyanın bizi yemek için hazırlayabileceği başka şeylerle dolu. Ben de nefes alamıyorum. Yüzeyi bulamıyorum ve karanlık derinliklerde çaresizce dönerek ışık arıyorum.

Altımda parlak bir nokta var ve baş aşağı döndüğümü fark ediyorum. Suyun içinde dönüyorum, sonra ışığa doğru yükseliyorum. Yüzeye çıkıyorum ve öksürüyorum, nefes nefese kalıyorum ve ciğerlerime hava çekerken boğuluyorum. Kafam karıştı, yönümü şaşırdım, gözlerimi kısarak gözlerimdeki suyu sildim. Seyahat elbiselerim ağır ve su onları ıslattığı için tehlikeli bir şekilde

tekrar aşığı çekiliyor. Hava cehennem gibi soğuk ve dişlerim takırdıyor.

Yine de kimseyi
göremiyorum." "F-Faith?"

Arkamda Yulenna'nın sesini duyuyorum. Oh. Arkamı dönüyorum ve işte orada, alabora olmuş salın kenarına tutunmuş. Markos'un bir şeyler bağırdığını ve Solat'ın cevap verdiğini duysam da ona doğru yüzüyorum. Sala doğru ilerledim ve ona tutundum. "Herkes nerede?"

Titriyor ve cevap vermeden sala sarılıyor.

Etrafıma bakıyorum ve Kerren suyun içinde çırpınıyor. Bir an için boğulduğunu düşündüm ve ona doğru ilerlemeye başladım ama sonra zırhını olabildiğince çabuk çıkardığını fark ettim. Kılıcını suya saplayan Markos'un omuzları çıplak, Solat ise çıplak bacaklarıyla suyun altına dalıyor.

"Vitar'ı gören oldu mu?" Markos sesleniyor.

"Aron nerede?" Bir saniye sonra onu hiçbir yerde göremediğimi fark ederek soruyorum. "Aron? Burada mısınız?"

Sudaki kafaları sayıyorum. Yulenna. Solat. Markos.
Kerren. Vitar yok.

Aron yok.

"Aron!" Tekrar bağırdım, dehşete düşmüştüm. O ölemez. Birbirimize bağlıyız, kendime hatırlatıyorum. Ben onun çapasıyım. Bu dünyada benimle birlikte sıkışıp kaldı. "ARON!"

"Kadınları tekneye bindirin," diye sesleniyor Markos, bize doğru yüzerken. "Acele edin, tekrar su yüzüne çıkmadan önce."

"Ne oldu? Aron nerede?" Onlar sala tırmanıp Yulenna'yı yukarı çekerken bile ben ağlıyorum. Kerren bana doğru uzanıyor ve ben de elini tutuyorum. "Aron olmadan gitmiyorum!"

Başka biri beni tutuyor -Solat- ve salın içine çekiliyorum. "O burada bir yerde," diyor Solat. "Buna söz veriyorum ve eğer onun üzerinde ölürsen çok kızacak."

"Vitar?" Yulenna acınası bir sesle soruyor.

"Gitti." Markos'un sesi boş geliyor. "Sadece... gitti."

Hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve ben salın kenarına sürünerek suya bakıyorum. Aron'un uyumaya ihtiyacı yok, belki nefes almaya da ihtiyacı yoktur. Belki de suyun altında bizim onu fark etmemizi bekliyor-

Teknenin altında yine beyaz bir şey parlıyor ve çürük salın altında dalgalandığını hissediyorum.

"Oh kahretsin-"

Sal tekrar alabora oluyor ve suya geri dönüyoruz.

Ağzım ve burnum suyla doluyor. Öksürüyor, boğuluyor, tekrar yüzeye çıkmak için çabalıyorum ama bir şey ağır eteklerimi yakalıyor ve beni tekrar suyun altına çekiyor. Eteklerimden sürüklenerek suyun içinde ilerliyorum ve yüzeye çıkmak için çabalarken bile diğerlerinden uzaklaştığımı belli belirsiz fark ediyorum.

Boğulacağım. Önce Vitar, şimdi de ben.

Sonra Aron.

Etrafımızda bir şey parlıyor ve vücudumda bir sarsıntı oluyor. Sarsıntı, içimi karıncalandıran bir sıcaklık gibi sarıyor ve sonra yok oluyor, geride yoğun, zonklayan bir baş ağrısından başka bir şey bırakmıyor.

Her şey yolunda gidiyor.

Bir şey bacaklarıma sürtünüyor, ama yanımdan geçip yüzeye doğru gittiğini fark ediyorum.

Ciğerlerim yanıyor ve hava almak için çaresizce ileriye doğru yüzüyorum. Karanlık görüşümün kenarlarında yüzüyor, ama sonra yüzeye çıkıyorum ve derin nefesler alarak soluk soluğa kalıyorum.

Yukarıdaki hava garip bir şekilde aşağıdaki su kadar ağır geliyor.

"Aklını kaçırıyor," diye bağılıyor Solat ve sesi çok uzaklardan geliyor.

Kime? Sormak istiyorum. Kim aklını kaçırıyor?

Acı başıma hücum ederken bile bir şey yine çatırdıyor. Suyun yüzeyinde şimşekler çakıyor ve gök gürültüsü tepemde öyle gürültülü ve şiddetli çakıyor ki sanki tam üzerimdeymiş gibi hissediyorum.

Kimin aklını kaçırdığını biliyorum. Korkuyla doluyken bile rahatlıyorum.

Aron. Benim Aron'um.

Yüzen bir nesne bana çarpıyor ve sonra yüzeye doğru sallanıyor. Bu bir tür dokunaç, soluk ve doğaüstü ve teknemizle aynı malzemedен yapılmış. Suyun yüzeyi boyunca, diğer ölü, gevşek dokunaçlar yavaşça yukarıya doğru sallanıyor, hareketsiz ve durgun.

Tepemde yine şimşekler çakıyor ve ben bir iniltiye karşı koyuyorum. Beynim sıkılarak kurutuluyormuş gibi hissediyorum ve acıdan neredeyse bayılıyorum. Görüşümde kırmızı ve siyah noktalar uçuşuyor ve odaklanmaya çalışarak bilincimi korumaya çabalıyorum. Burnumdan ve kulaklarımdan sıcak bir şey akıyor. Sinirle onu uzaklaştırıyorum. Aron.

Aron nerede?

Eller beni tutuyor, keskin acı tekrar içime işlerken bile beni sudan çıkarıyor. Ne oluyor? Isırıldım mı? Elektrik mi çarptı?

Solat'ın "Kanaması var," dediğini duyuyorum ve biri yüzümü temizliyor. "Yaralı nerede?"

"Bu o," diye bağılıyor Yulenna. "Hepimizi öldürecek mi?"

Doğrulamak için mücadele ediyorum çünkü Aron'dan bahsettiğini biliyorum. Kırmızı, puslu görüşüm odaklanmıyor, ama kısa bir mesafe ötede suyun üzerinde sürüklenen karanlık bir şekli zar zor seçebiliyorum. Suyun içinde değil, üstünde yüzüyor. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, buz gibi soğuk ve daha fazla gök gürültüsü. Aron'un -çünkü orada yüzen Aron olmalı- ellerini uzatışını ve avuçlarının etrafında şimşegin kıvrılışını şaşkınlıkla izliyorum.

Sonra tekrar suya üfler. Gök gürültüsü tekneyi sallıyor ve hava yıldırımın gücüyle ağırlaşıyor.

Ve bu sefer nefes alamıyorum. Hayatın her zerresinden sıkılmış bir sünger gibiyim. Sanırım ciğerlerimdeki su yüzünden. Su ve soğuk. Bu yüzden bu kadar güçsüzüm. Neden bu kadar çok acı var. Odaklanmak neden bu kadar zor.

"Tekneyi ileri itiyor," diye başırıyor biri. "Kıyıya doğru!"
Rahatlayarak gülümsemek istiyorum. Tabii ki Aron bizi kurtarıyor.

Ölmeme izin vermeyecek.

Ama şimşek tekrar çaktığı anda, görüşüm önce kırmızıya sonra siyaha dönüyor ve sonra gök gürültüsüyle birlikte yere çakılıyorum. Başım sanki parçalanıyormuş gibi hissediyorum. İçimde bir şey yırtılıyor.

Acı beni alıp götürürken dünya tamamen karanlığa gömölüyor. Belki de Aron beni kurtarmadı.

I bilincim gidip geliyor. Tam olarak ölmediğimin belli belirsiz farkındayım. Henüz değil.

Bunun için çok fazla acı var. Her şey Acıtıyor. İnliyorum, çünkü gitmesini, canımı yakmayı bırakmasını istiyorum, ama başıma vurmaya devam ediyor, onu yarmaya kararlı. Bu bir migren değil. Bütün sinir uçlarım isyan ediyor ve acı o kadar şiddetli ki sadece bitmesi için ölmek istiyorum.

Biri sırtıma dokunup beni kaldırıyor. Göremiyorum, her şey puslu.

"İç bunu," diye mırıldanıyor alçak bir ses. Markos. Bir an sonra dudaklarıma değen sıcak et suyunun tadını alıyorum. Midem çalkalanmadan ve ölmek istemeden önce bir yudum almayı başarıyorum. Bu kadar küçük bir içme eylemi bile bedenimi o kadar acıtıyor ki bir hata gibi geliyor. Sarkıyorum, tekrar bilinçsizliğe gömülüyorum.

"İçmelisin Faith," diyor Markos beni hafifçe sarsarak. "Sana bir şeyler vermeliyiz. Günler oldu-"

"Hayır," diye hırlıyor sert, tanıdık bir ses. "Ölmeyeceksin."

Bir saniye sonra, sert eller beni yakaladı. Vücuduma korkunç bir acı yayılıyor, ardından tanıdık bir çatırtı geliyor.

kıvılcımlar bana onun Aron olduğunu söylüyor ve bir şekilde acım azalıyor. Geniş göğsüne yaslanıyorum, yanağım omzuna yaslanıyor ve o da saçlarımı okşuyor.

"Benim yüzümden ölmeyeceksin, Faith," diyor tekrar, sesi buyurgan. "Buna izin vermeyeceğim."

"Plan bu değil," diye idare ediyorum, ama şu anda gerçekten iyi bir fikir gibi geliyor. Sadece acı çekmeyi bırakmak istiyorum. Çok yorgunum ve çok fazla acı var. Sadece uyumak istiyorum.

"Bu benim hatam," diyor Aron tekrar, saçlarımı öyle sert okşuyor ki sanki köklerinden koparacakmış gibi geliyor.

Yüzümü buruşturmak istiyorum ama bu çok fazla çaba gerektiriyor. Aron'un kalbi kulağımın dibinde çarpıyor, güçlü ve kuvvetli ve ben iç çekiyorum, çünkü ona karşı kendimi daha iyi hissediyorum, garip bir şekilde. Hâlâ daha önce hiç hissetmediğim kadar canım yanıyor ama beni tuttuğu için bir şekilde katlanılabilir oluyor. "Ne... ne oldu?" Sormayı başardım. "Tekne..."

"Yüzmeyi bilmiyorum," diye itiraf ediyor Aron, tanıdığım ve sevdiğim o buyurgan ses tonuyla. "Bu yüzden dipte bekledim, izledim. Sonra sana saldırdığını gördüm. Ve bu beni... kızdırdı."

Aron'un daha önce de sinirlendiğini görmüştüm, belli belirsiz fark ediyorum. Her seferinde, güçlerinin bir parıltısına ve benim için bir baş ağrısına neden oldu. "Beni kuruttun," diye fark ettim. Ben onun dayanağımı ve güçlerini kullanmaması gerekiyordu. Bir şekilde güçlerini kullandı ve bunu yaparken neredeyse beni öldürüyordu. "Ben senin pilinim ve sen beni tükettin."

Beni öyle sıkı sarıyor ki her yerim ağrıyor. Ağzı alnıma bastırıyor ve sesi alçak, o kadar alçak ki sadece benim duyabileceğimden eminim. "Bu benim hatamdı, Faith. Çok geç olana kadar seni incittiğimi fark etmedim. Özür dilerim." Saçlarımı tekrar okşuyor, sonra beni yavaşça yatağa yatırıyor.

İtiraz etmek istiyorum. Beni tutmaya devam etmesini istiyorum, çünkü bu daha iyi hissettiriyor, ama aklım karışmış durumda. Ben sadece... çok yorgunum. Bu yüzden arkama yaslanıp gözlerimi kapatıyorum.

Aron'un eli bir kez daha benimkine değiyor, o tanidik kıvılcımı içime gönderiyor ve parmaklarını tutarak gitmeden önce onu durduruyorum.

"Başardık mı?" Mırıldanıyorum. "Hepimiz mi?"

"Neredeyse hepsi," diyor Aron. "Askerlerden biri öldü."

Adını bilmiyor. "Vitar," diye mırıldanıyorum. Hatırlamamız çok önemli.

"Evet." Başparmağı parmaklarımın üzerinden geçerek onları okşuyor. "Dinlen, Faith. Kendini daha iyi hissettiğinde daha çok konuşuruz."

"Sana yardım ettiler mi?" Ona sordum. "Kaderler mi?"

"Şimdi dinlen," diyor bir kez daha ve sonra elimi bırakıyor. Sanki bir kordon kesilmiş gibi, tekrar bayılıyorum.

I Ne kadar baygın kaldığımı bilmiyorum, tek bildiğim uyandığımda açlıktan öldüğüm. Hayatımda hiç bu kadar aç olmamıştım. Ugh. Ben olsam

Şu anda bir çizburger için birini öldürmek üzereyim. Gözlerimi açıp etrafıma göz kırparken midem gurulduyor.

"Faith?" Alçak bir ses mırıldanıyor.

Başımı çeviriyorum ve bunu yapmak yorucu olduğu için rahatlıyorum, ama uykuya geri dönmek isteyecek kadar çok çaba sarf ettiğimi hissetmiyorum. Solat'a bakıyorum. Çenesi daha önce olmayan kirli bir sakalla kaplanmış ve gözlerinin altında halkalar var. Yanımdaki yatakta Yulenna battaniyeye sarılmış uyuyor.

"Çok acıktım," diye fısıldıyorum.

Solat sırtıyor, ağzı çarpık ve yakındaki bir masaya uzanıyor. Bir su tasının yanında kurutulmuş et ve birkaç parça meyve var. Yemeğinin bu olduğunu tahmin ediyorum ama tabağı alıp bana uzatıyor. "Et suyu ister misin?" "Hayır."

Bir parça meyve alıp yiyorum, acı kabuğuyla birlikte. Sonra bir tane daha alıyorum, bir tane daha ve açlıktan ölmek üzere olan ağızma kürek kürek yemek atıyorum, onu su tulumuyla yıkıyorum. Hiç bu kadar aç olmamıştım ve biliyorum ki

Bağ yüzünden. Aron'a bağlı olduğum için vücudumu beslemek için normal bir insandan iki kat daha fazla yemek zorundayım ve sanırım çok uzun zamandır yemek yiyemiyorum.

"Yavaşlamak isteyebilirsiniz. Kendinizi hasta edeceksiniz" diye uyarıyor.

Olabilir, daha önce de hastalanmıştım ama bu sefer farklı. Her nasılsa, yemeğin midemde kalacağını biliyorum. Bedenim bunu arzuluyor ve bu çöldekinden farklı. Şu anda içimde doldurulması gereken dipsiz bir kuyu var. Son et parçasını cilalarken bile hala açlıktan ölüyorum. Hâlâ daha fazlasına ihtiyacım var. Kovadaki bir damla gibi. Derisindeki son suyu içiyorum ve üstünü yalıyorum. "Biraz daha lazım."

"Sen... biliyor musun?" Şaşırmış görünüyor. "Bugünkü tüm erzağımı yedin."

O anlamıyor. Aron dışında hiçbiri anlamıyor.

Aron.

Zihnim onunla ilgili belirsiz anılarla dolup taşıyor. Hastayken bile Aron'un yakınlığı. Yatağıma girip beni göğsüne bastırması, sallaması. Benimle ilgilenmesi. Saçlarımı geriye tarayıp yüzümü okşaması. Alçak sesle hatırlamadığım sayısız şeyden bahsediyordu, sadece konuşuyordu, sanki beni geri getirmek için odaklanacak bir şeye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Benimle birlikte olması gerektiğini.

Kalbim sevgiyle sıkışıyor ama onu görebileceğim hiçbir yer yok. "Aron nerede?"

Yulenna iç çeker ve umursamaz bir şekilde yatağında döner.

Solat onu biraz uzun süre dikkatle izledikten sonra bana bakıyor. "Onu son gördüğümde örümcek tanrılarından biriyle tartışıyordu."

Sertçe yutkunuyorum. "Örümcek tanrılar, ha?"

"Üç Spidae'den biri, Kaderin Efendileri." Ağzı düzleşiyor ve hiç heyecanlı görünmüyor. "Burada, kulede onların merhametine kalmış durumdayız."

Korkmuyorum. Aron beni tehlikeye atmaz. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum. Spidae'den ne öğrendiğini. Gölde neler olduğunu. Ayağa kalkıyorum ve neredeyse tekrar yere yığılıyorum. Bacaklarım yeni doğmuş bir tayınki kadar dengesiz.

Solat hemen yanıma gelip beni tutuyor. "Yatakta kalman gerekiyor, Faith. İkinize de göz kulak olmalıyım, sizi hayatım pahasına korumalıyım."

"Beni neyden koruyacaksın?"

"Her şeyden. Her şeyden."

"Burada güvende olduğumuzu sanıyordum."

"Bu dünyanın hiçbir yerinde güvenli bir yer olduğunu düşünmüyorum," diyor Solat, kelimeler o kadar ciddi ve uğursuz ki ondan gelmelerine şaşıyorum. O neşeli biri.

İlk defa etrafıma bakıyorum. "Bunlar kötü adamlar mı?" Tereddütle soruyorum. Çünkü burası "iyi adamların" evi gibi görünmüyor. Burası bir tür kale ama daha önce bulunduğum kalelere hiç benzemiyor. Aventine toprak, askerler ve kalabalık, kümelenmiş binalardan ibaretti. Katharn, bir zamanlar görkemli bir şehir olan bir yerin kemikleri üzerinde, izbe üstüne izbe barakalardı. Novoro ise dağların arasında, her yerde taş ve kayaların olduğu gösterişli bir kaleydi.

Bu... neredeyse boş. Sanki bu duvarlarda hiç kişilik yok. Taştan yapılmışlar ama o kadar yumuşak, doğal olmayan bir gri deseni var ki bir an için taş işçiliğine değil de optik bir illüzyona baktığımı düşünüyorum. Duvarlar mükemmel bir şekilde simetrik, görülebilecek bir pencere yok ve Yulenna ve benim uyuduğumuz yatak, yatağın yanına park edilmiş kamp taburesi dışında tek mobilya.

Yatağın kendisi bile doğal değil. Normal bir şilte gibi görünmüyor, büyük, kabarık bir koza gibi... bir şey. Bildiğimiz battaniyelerle örtülmüş bir pamuk bulutu gibi. Pamuk bana tekneyi hatırlatıyor aslında ama nedenini bilmiyorum.

İleriye doğru bir adım atıyorum, dengemi yeniden sağlamaya çalışıyorum ve bu öncekinden daha kolay. Benimkilerden birini giyiyorum

Novoran gecelikleri, tüylü bir etek ucu ve uzun, etrafı saran bir boyu var. Solat'a görünmemek için onu kendime doğru sıkıca tutuyorum. Saçlarım kuruduğu, giysilerim kuruduğu ve tırnaklarım uzadığı için yeterince uzun süre uyudum. Tanrım. Kaskatı kesilmeme şaşmamalı.

Birkaç adım daha ilerledim ve duvara ulaştım. Elimi oraya koyuyorum ama şaşkınlıkla geri çekiliyorum.

Duvarlar örümcek ağlarıyla kaplı.

Bu kadar yakından bakınca, taşları ince bir ağ tabakasının kapladığını görebiliyorum. Yukarıya bakıyorum ve ağlarla kaplı tavana ve zemine kadar uzanıyorlar. Yatağa tekrar bakıyorum ve onun da tamamen ağdan yapılıp yapılmadığını merak ediyorum. Ve sal...

Ürperiyorum.

"Faith," diyor Solat, yanıma doğru ilerleyerek. "Lütfen yatağına dön."

"İyi olacağım." Bana yardım edemedi kolunu silkiyorum. "Tehlikede olsaydım Aron etrafta dolaşırdı, değil mi? Burada güvendeyiz."

Solat ciddi gözlerle bana bakıyor. "Gitmene izin verirsem beni öldürür."

Başımı sallıyorum. "Hayır, yapmayacak. Ona sana seçme şansını vermediğimi söyleyeceğiz. Önce banyo, sonra da mutfak bulman için ısrar ettiğimi." İkisi de tamamen yalan değil.

Solat bana inanmış gibi görünmüyor.

"Seni öldürmesine izin vermeyeceğim," diye ona güvence veriyorum. "Elimizdeki tüm muhafızlara ihtiyacımız var." Özellikle de Vitar gittiğine göre. Sertçe yutkunuyorum. Zavallı Vitar. En sevdiğim kişi değildi ama gölde dev bir solucan tarafından yenerek ölmeyi hak etmemiştir.

Göl.

Aron'u düşünüyorum, suyun üzerinde süzülüşünü, öfkeyle kaynayışını. O zaman benim Aron'um gibi görünmüyordu. Çok kızgın bir tanrıya benziyordu... ve neredeyse beni öldürüyordu. Onunla konuşmam gerek. Beni dümdüz eden her ne yaptıysa iyileşmek için kaybettiğim son birkaç gün hakkında pek bir şey hatırlamıyorum ama üzgün ve stresli olması gerektiğini biliyorum.

İyi olduğuma dair onu rahatlatmak istiyorum. Bana verdiğiinden daha dirençli olduğumu.

Kapının üzerindeki örümcek ağını aralayıp koridora bakıyorum. Boştu ve ben de Solat'ın itirazına aldırmadan dışarı çıktım. Aron'u bulma ihtiyacı içimde zonkluyor, neredeyse açlığım kadar ezici. O bir özlem ve bunun doğal mı yoksa aramızdaki garip bağdan mı kaynaklandığını merak ediyorum. Her iki şekilde de fark etmez.

Bir koridordan sonra diğerine geçiyorum. Merdiven yok, sadece koridor kulenin kenarı boyunca kıvrıldıkça kademeli bir yükselme var. Ara sıra, dışarıya açılan örümcek ağlarıyla kaplı bir korkuluğun yanından geçiyorum ama oraya çıkmıyorum. Hiç davetkâr bir yanı yok ve bana tek gösterdiği çok ama çok yüksekte olduğumuz. Birkaç kapının önünden geçiyorum, ama kollarını denediğimde kilitli olduklarını görüyorum, bu yüzden yeni bir şeyler bulma umuduyla ilerlemeye devam ediyorum. Tek gördüğüm daha fazla örümcek ağı, bazı yerlerde o kadar kalın ki kümeler veya baloncuklar gibi görünüyorlar.

En azından örümcek yok.

Henüz değil, beynim yardımsever bir şekilde bana güvence veriyor.

Kulenin uzunluğuna doğru kıvrılan boş koridorda durmadan ilerliyorum ve tam arkamı dönüp Solat'ı bulmak üzereyken bir şey duyuyorum. Uğultu. Elektriksel bir uğultu gibi değil, çok uzaklarda çalınan milyonlarca arp telinin belli belirsiz tıngırtısı. Merakla hızlanıyorum ve ileride, kulenin büyük uzunluğu boyunca kıvrılan koridorun iki kıvrımını daha geçtikten sonra bir kemer görüyorum. Kapı yok, sadece perde gibi sarkan kalın örümcek ağları var. Ama arkalarında soluk bir altın parıltısı ve tüm o tellerin melodisi var.

Ben de "perdeleri" aralayıp içeri girdim.

Odanın kendisi dar koridorda görüldüğünden çok daha büyük. Tavan o kadar yüksek ki gölgede kalıyor ve odanın duvarları tamamen yuvarlak, sanki kulenin merkezindeymişiz gibi. Burada örümcek ağları o kadar kalın ki taş işçiliğini göremiyorum ve sanki bir kozanın içine girmişim gibi hissediyorum. Müzik

tekrar başlıyor, notalar bir melodi değil ama yine de bir şekilde güzel, ve odanın merkezinin milyonlarca telden oluşan devasa, parlayan bir örümcek ağı olduğunu fark ediyorum. Duvarların aksine, bunlar yaşamla parlıyor ve uğulduyor ve hiçbir şeye bağlı görünmüyorlar. Sanki ağ ince havadan başka hiçbir şeye bağlı değilmiş gibi. Teller karanlığın içine doğru uzanıyor ve odanın ortasındaki müzikal karmaşaya doğru iniyor.

Kendime rağmen ona doğru çekiliyorum, uğultudan, hafif parıltıdan büyüleniyorum. Yaklaştıkça tek tek iplikleri görebiliyorum. Burada binlerce -hayır, milyonlarca- iplik var, hepsi belirgin bir desen olmadan iç içe geçiyor ve çaprazlanıyor. Her iplik diğerlerinden biraz farklı görünüyor; bir tanesi daha koyu ve lekeli iken, bir diğeri parlak bir ışıkla parlıyor. Büyülenmiş bir halde, en parlak ipliklerden birine dokunmak için uzanıyorum.

"Yapma bunu," diye soğuk bir ses odada yankılanır.

Tüylerim diken diken oluyor ve doğrulup hızla arkamı dönüyorum. Bunu yaparken arkamdaki kapı aralığında duran bir adam görüyorum. Duvardaki örümcek ağları titriyor ve bir şey seğiriyor ve dünyanın en büyük örümceğini görmeyi az önce kaçırdığım izlenimine kapılıyorum. İğrenç.

"Özür dilerim, yalnız olduğumu sanıyordum."

"Biliyorum." Bana bakıyor ama bakarken bile beni görmediği izlenimine kapılıyorum ki bu çok tuhaf. Sanki sadece nezaketen bana doğru dönüyor.

Yine de güzel olduğunu inkar etmek mümkün değil. Adamın üzerinde uzun, renksiz bir cübbe var ve bu cübbe yere doğru akıp ayaklarının dibinde birikiyor. Kolları uzun ve saçları da bir o kadar soluk ve uzun. Bana bakan yüzün parlak, doğal olmayan gümüşü gözleri var, ama yüzü bir modelinki kadar muhteşem, dudaklarına kadar.

Müzikal ağa doğru dönüyorum, elimi uzatıp uzatmamakta kararsızım. "Ben Faith-"

"Evet. Farkındayım." Sanki buna alışık değilmiş gibi yavaşça göz kırpmıyor. "İpini mi arıyorsun?"

İpim mi? Neden bahsediyor bu? Beni suçluyor mu yoksa dostça davranmaya mı çalışıyor anlayamıyorum, o kadar duygusuz ki karar vermek zor. "Aslında yiyecek bir şeyler arıyordum." Ona gülümsüyorum. "Sen Spidae olmalısın."

Yani, gerçekten olabileceği başka kimse yok ve bunu yüksek sesle söylediğim anda kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Ben üç kişiden biriyim, evet." Yine yavaşça göz kırpmıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyorum ve elimi uzatmaya karar veriyorum.

Yine de elini uzattı ve birkaç adım öne çıktı. "Sen misin?"

Er. Duraksadım. Buna nasıl cevap vereceğim? Onu gerçekten ürkütücü ve sinir bozucu bulduğumu mu söylesem? Aron'un çapası olduğumu mu söylesem? Aron ve benim sırlarımızı paylaştığımızı mı? Yoksa odadan kaçıp küçük bir kız gibi saklanır mıyım?

Seçenekler, seçenekler.

Spidae - belirtmekten hoşlandığı gibi üç kişiden biri - yine bana doğru göz kırpmıyor. "Eğer acıktıysanız, size bir şeyler getirebilirim."

Bunu ifade etmenin garip bir yolu. Cevabımı yarım saniye tartışıyorum ama şiddetle guruldayan midem bu seçimi benim yerime yapıyor. "Yemek harika olurdu."

Gözlerini kapatıyor.

Yüzümü buruşturuyorum, çünkü yanlış seçim mi yaptım? "Biliyor musun, gerçekten sadece Aron'u görmek istiyorum-"

"İsteklerini bir başka Suretime dikte etmekle meşgul ve bir süre daha meşgul olacak." Spidae ürkütücü gümüş gözlerini tekrar açıyor. Arkasındaki duvar dalgalanıyor ve bu sefer onu görüyorum. Bir midilli kadar büyük ve bastığı iplikçikler kadar solgun bir örümcek duvardan aşağı iniyor. Spidae'nin ayaklarına doğru ilerliyor ve sonra yere bir ağ baloncuğu bırakıyor.

Oh ew. "Geri almak" derken neyi kastettiğini şimdi anlıyorum. İşte böyle, açlığım öldü.

Örümcek ağa geri dönüyor, duvardan yukarı süzülüp gölgeli tavanda kayboluyor ve ben derimi ovalama dürtüsüyle savaşıyorum. Bunun yerine, önümde duran soluk tanrının eğilip kozayı almasını ve sonra bana uzatmasını izliyorum.

Lanet olsun. Sanırım o artık benim. "Nefis," diye idare ediyorum ve ondan alıyorum. Kucağımdaki her neyse, futbol topu büyüklüğünde, bir o kadar ağır ve tuttuğumda hareket etmiyor. Şükürler olsun. "Gitsem iyi olacak."

"Gidiyor musun?"

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değilim. "Muhtemelen evet? Rahatsız etmek istemem."

Bir an için ağzında bir gülümseme belirliyor. "Özel olarak konuşabilmemiz için Aron'u meşgul etmek için zaman ayırdıktan sonra mı?"

Bu tamamen sinir bozucu. "Sen... yaptın mı?"

"Kendi dünyanızdan buraya nasıl geldiğinizi merak etmiyor musunuz?"

Ağzım açık kaldı. Şok oldum. Buraya gelmeyi düşündüğüm onca şey arasında bu listede yoktu. Ama bu, sahip olmayı çok istediğim bir bilgi. "Buralı olmadığımı nereden biliyorsun?" Ağlı futbol topunu göğsüme bastırıyorum. "Aron mu söyledi?"

Şarkı söyleyen ağı işaret ediyor, tuhaf, sabitlenmemiş bakışları üzerimde. "Ben her şeyi biliyorum. Bana söylemedi. Seni tehlikeye atacak bir sırrı paylaşmazdı."

Nedense bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Bu bana Aron'un istediği zaman şaşırtıcı derecede iyi biri olduğunu hatırlatıyor. "Yani beni Dünya'ya nasıl geri göndereceğini biliyor musun?" Yani, her şeyi biliyorsa, bunu da biliyordur. "Buraya nasıl geldiğimi ve nasıl geri döneceğimi biliyorsun, değil mi?"

Spidae ağa tekrar işaret ediyor, hareketleri zarif. "Gel. Sana bir şey göstereyim."

İleriye doğru süzülürken, akan cübbesine basmamaya dikkat ederek peşinden gidiyorum. Ağa yaklaşıp ve yaklaştıkça sanki onu karşılamış gibi şarkılar artar. O

O kadar yakın hareket ediyor ki, sanki ipler onun etrafında akıyor, onu ağlarına çekiyor. Onun etrafında canlılar, oysa ben yaklaştığımda sadece iplerdi. Sadece parlak iplikler. Ama o buradayken, bir ışık, renk ve ses senfonisi gibiler.

Hayatımda gördüğüm en güzel şey.

Elini uzatıp web'in bir bölümünü işaret ediyor, sanki gelmiş geçmiş en büyük arkadaşlık sitesinde sağa kaydırıyormuş gibi elini yana kaydırıyor. Bu sıradan hareket, saç tellerinin uçuşmasına neden oluyor ve sonra açık havayı çekiyor. Parlayan, parlak bir altın tel ışıkla doluyor ve daha iyi görebilmek için bir adım öne çıkıp büyüleniyorum.

"Bu Aron," diyor Spidae. İpliği özenle tutuyor ve eğildiğimde düzinelerce başka ipliğin ona yapıştığını, çeşitli noktalarda ileri geri geçtiğini görebiliyorum. Spidae tekrar işaret ediyor. "Diğer iplikler onun diğer ölümlülerle buluştuğu, onların hayatlarıyla kesiştiği yerler. İnsanlık bir ağdır, birbirinin üzerinden ileri geri geçer, iç içe geçer. Hiçbir iplik tek başına durmaz. Anlıyor musunuz?"

Aron'un güzel ipliğini takip ediyorum, ne kadar yükseğe çıktığını görmek için yukarı bakıyorum ve ağın geri kalanının çok ötesine uzandığını, gölgelerin içine doğru uzandığını görünce tamamen şaşırıyorum. "Neden bu kadar uzağa gidiyor?"

"Çünkü o Yüce Baba'nın diyarına demir atmış durumda. Aether. Ölümlüler karmaşasından koparıldığında ve Beklenti tamamlandığında, artık buraya bağlı olmayacak." Spidae ağı işaret ediyor ve parmağının yanında, parlayan altın ipliğin üç farklı ipliğe ayrıldığı yeri görebiliyorum. "Hâlâ oraya, yukarıdaki kozmosa bağlı." Eliyle yukarıyı işaret ediyor ve tepemdeki gölgelere baktığımda karanlıktan başka bir şey görmüyorum ve ipliğin göklere kadar uzandığını hayal etmek çok kolay. "Her iplik tamamlanmak için kendi yolunu izlemelidir."

Eğilip iplerdeki yarıklara ve düğümden başka bir şeye benzemeyen dağınıklığa bakıyorum. Yollar kesişiyor,

dedi. Birbiriyle iç içe geçen hayatlar. Endişelerime rağmen, bu büyüleyici. Aron'un ipliğini takip ediyorum ve bir ucunda sallanan, bağlarından kopmuş gevşek ipi fark ediyorum. Onu işaret ediyorum ve yol arkadaşşıma bakıyorum. "Yalancı Aron?"

Başını sallıyor.

O gevşek ipliğin orada ölü gibi durduğunu görmek beni ürkütüyor. Elbette yapmamız gereken buydu ama yine de onu görmekten hoşlanmıyorum. Daha yukarıda, parlayan altından yapılmış başka bir gevşek iplik görüyorum ve bunun Tadekha olup olmadığını merak ediyorum. Hedonizm Tadekha. Bu ipliği takip edebildiğim kadar takip ediyorum ama sadece iki bağlantı görebiliyorum.

Aron'un ipliğine dönüp yakından bakıyorum. "Neredeyim ben? Eğer ben Aron'un çapasıysam, dokunun içinde bir yerlerde olmam gerekmez mi?"

Spidae gülümsüyor ve ben bunun ürkütücü bir hareket mi yoksa büyüleyici bir hareket mi olduğuna karar veremiyorum. "Çabuk kavırıyorsun canım. İzin ver sana göstereyim."

Yapmasını beklediğim gibi ağın ön tarafını işaret etmiyor. Bunun yerine, birkaç adım yana çekilerek ana iplik yumağından uzaklaşıyor. Merakla, arkasına geçerken onu takip ediyorum ve oradan, tamamen ayrı bir ağdan uzanan birkaç ip görebiliyorum.

Vay anasını. İki ağ var.

Two ağları.
Ağzım açık kaldı, bakmaktan kendimi alamadım.

İki ağ arasında çaprazlama geçen iplikler. İki ağ arasında belki bir karış mesafe var, ama her bir düğüm birkaç başıboş iplik dışında tamamen ayrı görünüyor. Çok fazla değil, belki bir düzine? Belki daha az? Sahte iplerin her biri iki ağ arasında gerilmiş durumda ve Spidae "benim" ipliğimi işaret ettiğinde, doğal olmayan bir ışıkla parıldıyor ve diğer ağdaki Aron'a nereden bağlandığımı görebiliyorum. Benim ipliğim onunkine dolanmış, sanki sevgililermiş gibi. Benimkinin onunkinden ayrılamayacağı çok açık.

Büyülenmiş bir halde futbol topu "kapsülümü" yere bıraktım ve ağları daha yakından incelemek için öne çıktım.

"Aslında bu ağa hiç bağlı değil," diye mırıldanıyor Spidae. "Onu buraya bağlayan şey sensin. Senin bağın koptuğunda, onunki de kopar."

"Bağlantımı" takip ederek kendi ağıma geri dönüyorum, ipliğimle burun hizasına bakıyorum. Dünya'nın ağı -çünkü Dünya olmak zorunda- diğeri kadar çok renkli iplikle aydınlatılmamış. Daha derin, daha karanlık bir karmaşa var, sanki milyarlarca insan hep birlikte bu karışıma kapılmış gibi. Yapar

hissediyorum. Tanrılarımızın nerede olduğunu, hangi dinin doğru olduğunu, öldükten sonra ne olduğunu, iki farklı dünyaysa neden benim ağımın Aron'unkinin yanında olduğunu sormak istiyorum ama tamamen başka bir şeye yakınlaşıyorum. "İpliğim kopuyor mu?"

Dünya ağına olan bağlantıma bakıyorum. Gerçekten kırılgan görünüyor. Yıpranmış. Sanki her an kopabilirmiş gibi.

"Kendi dünyanızla olan bağınız en iyi ihtimalle zayıf," diye katılıyor.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani şimdi gidersen, seni kendi dünyandaki ağa geri öğretilirim." İki ağ arasında tamamen gergin olan ipi işaret ediyor. Aron'un ipliğiyle iç içe geçtiğim yeri işaret ediyor. "Eğer burayı kesersem, ipliğin gevşer ve dünyandaki ağa tekrar işlenebilir."

Nefesim kesildi. Eve gidebilir miyim? Tüm bu saçmalıklar bitebilir ve normal hayatıma geri dönebilir miyim? Arabaların, telefonların, çizburgerlerin ve ilaçların olduğu bir dünyaya? Kimsenin beni düzenli olarak öldürmeye çalışmadığı bir yere mi? Kalbim kısa bir an için sevinçle çarpıyor-çok, çok kısa. "Parmaklarını şıklatıp beni geri gönderebilir misin?"

Spidae başını eğiyor. "Aron ve Suretler geldiğinde dünyalar arasındaki perde çok inceydi. Onları bu ağın içine ördüm ve diğerleri de bu karmaşaya kapıldı. Dünyalar arasında geçiş yapan tek kişi sen değildin." İki düğüm arasında çaprazlama uzanan bir avuç ipliği işaret ediyor. "Bir Unsur'un tarafına geçmenin yolunu bulan tek kişi de sen değilsin. Şu anda bile senin dünyandan başkaları tanrılara hizmet ediyor."

Fiyakalı. Onlar umurumda değil. Ben kendimi önemsiyorum. Yine de bana tüm bu bilgileri bir tür test olarak verdiğini hissetmekten kendimi alamıyorum... sanki düşüncelerimi okumaya çalışmak için beynimi inceliyormuş gibi. Bu bir tuzak gibi geliyor, sanki yanlış bir şey söylersem kendimi mahvedecekmişim gibi.

Ya da Aron'u sikerim.

Geç de olsa Aron ve Tadekha'nın iyi geçinemediğini hatırladım. Aron ve Spidae'nin iyi geçinip geçinmediğini hiç sormadım. Kahretsin. "Hadi birkaç senaryo oynayalım," diyorum hafifçe, gerilmiş ve kopmak üzere olan ipliğime bakmamaya çalışarak. "Geri dönersem ne olur? Dünya'ya mı?"

"Seni bu dünyadan kopardım." Gözleri her zamankinden daha gümüş görünüyor.

Kaşlarımı çatarak doğruldum. "Ben ölürsem Aron'un da öleceğini sanıyordum. Onu ölümlüler dünyasına bağlayan şeyin ben olduğumu mu?"

Spidae tekrar başını sallar. "Seni serbest bıraktım... ve Fırtına Tanrısı'nın üç değil, iki Görünüşü kaldı."

Ağzım kuruyor. Kalbim acıyor ve tüm umutlarım şu anda sona eriyor. Eğer ölürsem -eğer ipliğim bu dünyanın dokusundan koparsa- Aron'um duman olup uçacak. "Tüm bunlardan sonra geriye kalan Aron'un... aynı olmayacağını söyledi. Benim bildiğim Aron artık var olmayacak."

Spidae'ye bakıyorum, bir cevap bekliyorum. O sadece bakıyor.

Sikeyim.

Siktir, siktir, siktir.

Eve gidersem, Aron'u mahvederim. Benim Aron'umu. Onu yarış dışı bırakırım. İpliğime tekrar bakıyorum. Dünya ile olan yıpranan bağlantıma. "Burada kalırsam ne olur?" Fısıldıyorum. "Temelli mi?"

Dünya ağını işaret ediyor. "Buradaki bağlantınız yakında kopacak. O zaman sadece bu dünyaya bağlı olacaksın. Aos'a."

Fuuuuuck. "Yani o tekrar yükseldikten sonra bile burada mı kalacağım? Kazandığımızı varsayarsak?"

Göz kırpıyor. "Öyle misin?"

Dişlerimi sıkıyorum. Benimle oynadığı çok açık. Ben aptal değilim. Bana söylemediği bir şey var. Üstünü çiz, bana söylemediği çok şey var. Bunun yerine, kendimi ona gerçekten ama gerçekten bakmaya zorlayarak iplik yumağına yaklaşıyorum. Neyi kaçırıyorum? Benden görmemi beklediği neyi görmüyorum? Eğiliyorum ve iplik yumağına sertçe bakıyorum.

Ben ve Aron. Ağın içinde örüldüğümüz doğru ama yine de bir şeyler bana tuhaf geliyor. İpliğime dokunmak ve onu çekmek istiyorum, nereye bağlandığını görmek için, ama cesaret edemiyorum. Ya sonunda kendi kafamı koparırsam? "Burada büyük bir şeyi kaçıırıyorum, değil mi?"

"Öyle misin?"

Bıkkın bir ses çıkarıyorum. "Bunun gelmiş geçmiş en sinir bozucu oyun olduğunun farkında mısın?"

Gülüyor, sesi boş ve paslı, sanki bunu sık sık yapmıyormuş gibi.

"Benimle konuşmak istediğini söylemiştin. Bana cevaplar vermek için. İşte buradayım." Kollarımı iki yana açtım. "Hâlâ cevapları bekliyorum."

Spidae başını öne eğer. "Soruları sen sormuyorsun. Onları benim sormamı bekliyorsunuz."

"Bunun oldukça açık olduğunu düşünmüştüm." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Diyelim ki Aron kazandı ve diğer iki Aron'u yok etti. Geriye büyük kazanan olarak sadece o kalıyor, değil mi?" Başını eğdiğinde devam ediyorum. "O zaman hâlâ bu ağın içinde, değil mi?"

"Evet." Gözleri yeniden parlamaya başladı.

"Yani Yüce Baba parmaklarını şıklatıp onu geri çağırana kadar ölümlü düzlemde sıkışıp kaldı mı?"

Spidae sadece bir kaşını bana doğru kaldırdı.

Evet, bunun olmayacağını tahmin ediyorum. Dönüp tekrar ipliklere bakıyorum. Tamam, Aron'un ipliğinin kopması için bir şeyler olması gerekiyor-

Aman Tanrım. Etrafımda dönüyorum. "Aron ölmek zorunda mı?"

Başını zarıf bir selamla tekrar eğiyor. "Şimdi anlıyorsun."

"Ama ben bunun amacının Aron'un bir ders alması olduğunu sanıyordum? Diğer Aron'ları yenerek büyük galip olarak geri dönmek mi?"

"Ona söylenen bu, evet. Uğruna çabalayacak bir şeyi yoksa hiçbir ders almayacaktır."

Spidae'ye bakıyorum, kendimi boşlukta hissediyorum. Karnıma bir yumruk yemiş gibiyim. Aron'un sonu geldi. Bunların hiçbirinin önemi yok... çünkü nasıl olsa hepimiz aynı sona doğru gidiyoruz. "Yani benim bildiğim Aron yok mu olacak?"

"Hayır." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve ağa doğru süzülüyor. "En uzun süre hayatta kalan iplik, baskın iplik haline gelir. Anıları kalacak ama tüm kötülükler -yalanlar, hedonizm, kibir ve ilgisizlik- ondan temizlenecek. Aether'e geri dönerek örtüsünü alacak ve olması gerektiği gibi hizmet etmeye devam edecek... ta ki biz döngüyü baştan tekrarlayana kadar."

"Baştan mı?" Yankılanıyorum, kelimeler boğazımda hastalıklı bir fısıltıya dönüşüyor. "Bu ilk kez olmuyor o zaman?"

"Tüm tanrılar eninde sonunda yozlaşır," diye kabul ediyor ve uzun parmaklı elini uzatıp parmak uçlarını ağın üzerinde hafifçe gezdiriyor, sanki onu okşuyormuş gibi. "Çok fazla güç, onu elinde tutanı çarpıtır. Bir ölümsüz, onu gerçekliğe bağlayacak ölümlü bir çapa olmadan kim olduğu duygusunu kaybeder. Niyetleri ne olursa olsun, en iyi tanrıların bile başına gelir. En iyiler bile kendi yansımalarından gözleri kamaşarak yüzlerini içe çevirirler." Parıldayan bir ipi çeker, düşünceli bir şekilde parmaklar, sonra yerine geri koyar. "İşte bu yüzden Yüce Baba onları her bin yılda bir temizler."

Bir nefes üflüyorum.

Aron'u kurtarmanın bir yolu yok.

Belki de sen benim kalbimsin, Faith.

Acı bile çekemeyecek kadar şok oldum. Tüm bunlar yukarıdan birileri için büyük bir oyun, böylece Aron ve diğerleri ders alıp daha iyi tanrılar falan olabilirler. Bu korkunç bir şey. "Yani... Aron ölmek zorunda. Bunu biliyor mu?"

"Sence öyle olsaydı bu kadar çok savaşır mıydı? Kazanmanın seni kurtaracağını düşünüyor."

Bu da ağrının yayılmasına neden oluyor. Aman Tanrım. "Ama kazanmak diye bir şey yok, değil mi? Onun kazanması için benim ölmem gerek."

Spidae tekrar başını sallar.

"Yani benden kendi hayatımla onunki arasında seçim yapmamı istiyorsun. Eğer eve gidersem, iyi olurum. Burada kalırsam ölürüm. Mesele sadece ne zaman olacağı."

"Senden istediğim bu mu?" Beni dikkatle inceliyor.

Ellerimi havaya kaldırıyorum ve sinirli bir şekilde uzaklaşıyorum. Bunu yaparken geceliğim yerleri süpürüyor ve tüy ya da toza benzeyen küçük parçaların eteğime yapıştığını ve ayaklarıma yapıştığını fark ediyorum. Bir ayağımı kaldırdım... ve kısa bir ip kopardım. Dehşet içinde Spidae'ye bakıyorum. "Bu da ne böyle?"

Başını garip bir şekilde eğiyor. "Aile tanrısı göklerde değil. O ölümlüler aleminde."

İpi yanmış gibi kendimden uzağa fırlatıyorum. "Bu bir lanet bebek?"

"Öyle mi?"

"Aman Tanrım, senden nefret ediyorum." Yumruklarımı alnıma bastırıyorum, çünkü yine zonkluyor. "Ölü bir insan o zaman?"

"Ölülerin tanrısı da bölünmüş ve bu diyarda dolaşıyor."

Öfkem patladı. "Peki bunun iyi bir fikir olduğunu kim düşündü?"

"Bu iyi bir fikir değil," diye itiraf ediyor Spidae ve ilk kez sesi üzgün çıkıyor. "Ama yozlaşanlar kime hizmet ettiklerini hatırlamalılar. Bir ölümlünün nelere katlandığını bir tanrıya hatırlatmak için onun ayak izlerinde yürümesinden daha iyi bir yol olabilir mi? Yataklarında uyumak? Yemeklerini yemekten?"

Aron'un uyumaması ve yemek yememesi dışında. Onun için her şeyi ben yapıyorum. Tam bunu belirtmek üzereydim ki Spidae ağa uzandı, bir tutam kopardı ve yere attı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum. Bana sadece göz kırpmıyor.

Pekâlâ, onun akli başında olduğundan tam olarak emin değilim. Tüm bunları sindirmeye çalışarak odada bir ileri bir geri yürüyorum.

Aron ölmek zorundadır ama ancak diğer iki Aron öldükten sonra ölebilir.

Ölmek zorundayım, nokta.

Kendimi çökmüş gibi hissediyorum. Sanki yeni öğrendiğim şeyleri sıkarak çıkarabilecekmişim gibi ellerimi başıma götürmek istiyorum. Cahil olmaya geri dönmek istiyorum, çünkü bu çok daha az acı veriyor. Boğazımda bir hıçkırık yükseliyor ama oraya yerleşmiş gibi hissettiren düğümü asla geçemiyor.

Eve gidersem yaşarım ama Aron'un varlığı sona erer. Derslerini öğrenemeyecek. Aether'a "eve" giden Aron olmayacak. "Arındırılmış" tanrının bir parçası olacak ve ya Hedonizm ya da Apati kalacak.

İçimde ölü hissediyorum.

Yenilmiş. İstifa etmiş.

Korkmuş olsam da Aron'u terk etmeyeceğim. Terk edemem.

Beni bunca zaman güvende tuttu-

Kazanmanın seni kurtaracağını düşünüyor.

Boğazımdaki düğüm daha da sertleşiyor. O zaman bunu tamamen kendisi için yapmıyor? Benim için de mi yapıyor? Oh, Aron, seni koca kibirli herif. Şu an burada olsaydın, seni öperdim.

Önündeki ağa bakan Spidae'ye bakıyorum, belli ki benim göremediğim şeyleri görüyor. Gözlerinde garip, odaklanmamış bir ifade var ve arada sırada bir şeyi düzeltmek istercesine elini kaldırıyor ama sonra yine kendini durduruyor.

Bekle, o bir tanrı, değil mi? Eğer öyleyse, çapası nerede? Belki de düşündüğümden daha delidir. Aron, tanrıların öğrenmesinin tek yolunun bir çapa olduğunu söylememiş miydi? Ölümlülerle ilişki kurmak için?

Belki de Spidae yanılıyor - belki de kazanırsak hayatta kalacağız ve o sadece benimle dalga geçiyor.

Gözlerimi kısarak tekrar ona bakıyorum.

Spidae göz ucuyla beni izliyor.

Mmmhmm. Bu sikik benden daha zeki olduğunu sanıyor.

Birkaç bomba patlatmış olsa da, hâlâ öğrenecek daha çok şey olduğunu düşünüyorum.

I kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ona doğru yürüdüm. "Ee dostum, çapan nerede?"

Sorunun onu şaşırttığı açık. I

O ürkütücü zihninde yanıp sönen bir "arıza" işareti görebiliyorum. "Çapam mı?"

"Herkesin bir çapası yok mu? Bunun kurallardan biri olduğunu kendiniz söylediniz."

"Evet. Bir çapa." Ağı incelerken bakışları uzaklaşıyor. "Sanırım ölümlüler âlemiyle bağlantı kurmak için bir çapa gerekli. Kendi yetilerimden tam olarak sorumlu olmadığımı kabul ediyorum. Ağ... dikkat dağıtıcı olabiliyor." Telleri bir aşık gibi tekrar okşuyor. "Bir çapa zaten özgürce sunulmalıdır ve buraya kim gelir ki?"

Haklı olduğu bir nokta var. Öyle olsa bile... bir şeyler akla yatkın değil. "Eğer bir çapan yoksa, ölümlü düzlemde nasıl kalıyorsun?"

Spidae yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Orada olduğumuzu nereden biliyorsun?"

"Tam burada durduğum için mi? Son baktığımda oldukça ölümlüydüm."

Gülümsemesi genişler ve ikinci ağa, Dünya ağına doğru süzülür. "Daha önce de söylediğim gibi, dünyalar arasındaki perde yer yer incedir. Burada bir çapa olmadan var olabilirim ama bu kuleyi asla terk edemem."

"Yaparsan ne olur?" "Bunun ne önemi var ki?"

Omuz silkiyorum. "Sadece merak ettim. Sen ve kardeşlerin ölüyor musunuz?" "Kardeşlerim mi?"

Şimdi kafam karıştı. "Bu dünyanın tanrıları hakkındaki hızlandırılmış kursumu yanlış mı hatırlıyorum? Geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek olmak üzere üç kader olduğunu sanıyordum?"

"Evet."

"Ama... siz kardeş değil misiniz?"

"Aron kardeşler Aspect'leriyle birlikte mi?"

Hah. Bu şekilde düşünmemiştim. "Yani sen bir Aspect'sin."

"Bunu ben mi söyledim? Yoksa bunu mu varsayıyorsun?"

"Daha önce de söylemiştin!"

"Öyle mi?" Gülümsemesi daha da genişler.

Bir nefes çektim. "Tanrım, çok sinir bozucusun."

"Sana cevaplar vereceğimi söyledim," diyor bir kez daha bana doğru ilerleyerek. "Kaç cevap ya da neye cevap vereceğimi söylemedim."

Doğru. Cevaplar. "Bana hiçbir cevap vermedin. Bunun farkındasın, değil mi?"

"Öyle değil mi? Eve gidebilirsin ya da burada kalabilirsin. Aron her halükarda ölecek, mesele sadece ne zaman öleceği. Seçim senin."

Yumruklarımı sıktım. "Bunun bir seçenek olmadığını biliyorsun."

"Öyle değil mi?" Zarif bir kaşını bana doğru kaldırıyor. "Bu Özel Görünüş'ün Aether'a doğru sırayla geri yükselme şansı üçte bir... tabii önce seni öldürmezse."

"Beni öldürmek mi?" Şimdi bu adam beni kızdırıyor. "Aron bana asla zarar vermez-"

"İsteyerek değil, hayır. Buraya nasıl geldiğini unuttun mu sevgili Faith?"

Ve bu beni susturdu, çünkü o haklı. Tamamen unutmuşum. Aron o lanet göl yılanını öldürmek için gücünü kullandı ve bunu yaparken neredeyse beni yok ediyordu. Bunu yapmaya çalışmıyordu, sadece kendini kaybetti ve bağımızı çok fazla çekti.

"O bir savaş tanrısı," diyor Spidae tekrar, sesi soğuk. "Seni önemsiyor ama çapasını kazara yok edecek ne ilk ne de son tanrı o olacaktır."

Aron'u ve bilincim gidip gelirken bana nasıl şefkatle sarıldığını düşünüyorum. Çiftlikte yağmuru durdurduğunda burnumun kanamasını. Teknenin üzerinde süzülürken, daha önce hiç görmediğim bir güç gösterisiyle sihir yaparken başımın ağrması ve emilerek kurutulma hissi. Aron bana isteyerek zarar vermezdi.

Ama yine de beni incitti.

Hala Dünya'ya dönebilirim. Onu burada bırakıp var olduğunu unutabilirim. O hala bir şekilde yaşamaya devam edecek. Sadece... o Aron olmayacak. Aynı yüzü takınacak ama aynı adam olmayacak.

Kollarımı göğsüme sarıyorum, kendimi çok küçük ve yalnız hissediyorum. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Korkarım buna verecek bir cevabım yok." Spidae'nin sesi ilk kez sempatik geliyor.

"Sen hangisisin? Geçmiş mi, şimdiki mi, gelecek mi?" Ona bakıyorum, aklıma bir fikir geliyor. "Cevap için geleceğe soramaz mıyız?"

Spidae'nin ağzı bir gülümsemeyle açıldı. "Aron'la meşgul, çünkü seninle konuşmak istiyordum."

Kafamı sorularla ve şüphelerle doldurmak istediğini mi söylüyorsun, diye zihinsel olarak karşılık veriyorum ama kelimeleri kendime saklıyorum. Spidae iyiliksevermiş gibi davranıyor ama onun bir tanrı olduğunu bir an bile unutmadım. Hem de çapası olmayan dengesiz bir tanrı. Tüm bunlar, yapmamı istediği bir şeyi yapmam için beni manipüle etmek için bir oyun olabilir. "Burada mı kalacağım yoksa eve mi gideceğime karar vermek zorunda mıyım? Hemen şimdi mi?"

"Zamanınız var," diyor başını eğerek. "Aron isteğinizi kabul edecektir."

"İstek mi?" Kaşlarımı ona doğru çatıyorum. "Ne isteği?"

"Bir süre daha kalma isteğin. Burada rahatlamak için."

Kuleyi işaret eder. "Yorgunsun ve onun bir sonraki Aspect'iyle yüzleşmeden önce zaman istiyorsun. Onu ağda gördüm."

"Geleceğin Aron'la meşgul olduğunu söylediğini sanıyordum?" Sadece gizemli bir şekilde gülümser.

"Berbatsın."

"Ama ben asla yanılmam." Spidae bana başıyla selam veriyor ve uzun, dolambaçlı salona açılan açık kapıyı işaret ediyor. "Aron'u merdivenlerin dibinde, oradaki büyük odada bulacaksın."

Bu bilgi için ona teşekkür edemem. Kendimi boş hissediyorum. Sanki son yarım saattir bir sıkma makinesinin üzerinde sürükleniyormuşum gibi. Bana umut verdi ve onu tekrar yok etti. Bunun için şükredecek bir şey yok. Ağlamak istiyorum. Vazgeçmek istiyorum.

Aron'un kollarını bana dolamasını ve tüm acı geçene kadar saçlarımı okşamasını istiyorum ama bu bile beni unutturmayacak. Kendim ya da Aron arasında seçim yapmak zorundayım. Asla bir "biz" olamayız. Zerre kadar mutluluğa bile izin verilmeyecek. Kader bizi mahvedecek.

Yine de sessizce dönüp gitmek tuhaf hissettiriyor. Bir geri çekilme gibi geliyor. Tereddüt ediyorum, sonra kapıya doğru bir adım atıyorum. "Sonra görüşürüz."

Spidae, "Eğer sorarsa," diye söze başlıyor ve ben de sinirlenerek hırlıyorum. Tabii ki son sözü o söylemeli. Tabii ki. Spidae ruh halimden habersiz devam ediyor. "Aron'a Yshrem'e gitmesi ve orduyla orada buluşması gerektiğini söyle."

"Ne?" Ona sinirli bir bakış attım.

Spidae, "Aron'un kaderiyle buluşacağı yer burası," diyor ve ardından ekliyor, "Fırtınaların Efendisi'nin bu özel Görünüşü."

Ağzım bir anda kupkuru oldu. Kaderiyle buluşması kulağa korkunç geliyor. "Ordu "yu da ekleyince dehşete kapılıyorum. "O savaşı atlatabilecek mi?"

Spidae sadece bana bakıyor.

Haklısın. Sorduğum için özür dilerim. Başımı salladım ve tekrar arkamı döndüm.

"Bunu unuttun."

Arkamı döndüğümde tam arkamdaydı ve şaşkınlıkla sıçradım. Spidae futbol topu büyüklüğündeki kapsülü uzatıyor ve bana soğuk bir gülümseme veriyor. Onu aldığımında, tekrar uzaklaşıyor.

Ben odadan çıkarken, "Söylediklerimi bir düşün," diye sesleniyor. "Yaptığın seçimler üzerinde düşün... çünkü hepsi senin seçimlerin, Faith."

O Koridora girdiğimde, yokuştan aşağı son sürat koşuyorum. Sadece kaçmak istiyorum.

Tüm bunlardan uzakta.

Son birkaç dakika içinde bana söylenen her şeyden uzakta.

Spidae ve onun cevap vermemesi beni mahvetti. Beni mahvetti. Eteklerimin üzerinde tökezleyerek dizlerimin üzerine düşüyorum ve her şeyi kaplayan yapışkan ağlar kulenin dibine kadar yuvarlanmamı engelliyor. Birkaç metre kaydıldıktan sonra bebek gibi ağlayarak duvara yığılıyorum. Kıvrılıp dizlerimi göğsüme çekerek hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

Şu an her şey çok boktan.

Dünya'ya dönersem Aron'u mahvedebilir ve hayatımın sonuna kadar kendimden nefret edebilirim. Bu bencilce bir seçim ve bunu yapmak istesem bile yapmazdım. Aron'u kurtarmak istiyorum ama herkesi düşünmek zorundayım. Zavallı Vitar öldü. Peki ya Yulenna, Markos, Solat ve Kerren? Kalmayı seçersem ölecekler mi? Onların ölümünü de mi ben seçiyorum?

Ve Aron'un -benim Aron'umun- her şeyin "düzelmeleri" için yükselmesi gerekiyor. Bu da benim ölmem gerektiği anlamına geliyor.

Ölmek istemiyorum. İçimden yeni bir hıçkırık kaçıyor ve yumruklarımı gözlerime bastırıyorum. Neden son bir aydır eve dönmek, Aron'un kazanmasına yardım etmek için bu kadar çok savaştım, sadece bunların hiçbirinin önemli olmadığını öğrenmek için mi? Eve gidersem, Aron'u yok ederim.

Bu hiç adil değil.

Ağlıyorum, ağlıyorum, kendim için üzülüyorum. Aron'un ölümünden sorumlu olan kişi olduğum için. Bir seçim yapmak zorunda olan kişi olduğum için ve hiçbir iyi seçeneğin olmadığı gerçeği için. Bunların hiçbirinin doğru cevabı yok, sadece daha fazla kalp kırıklığı var.

O gün Aron'un elini tutmanın bu duruma yol açacağını bilseydim, bunu yapar mıydım? Bir an düşündüm, sonra başımı sallayarak acı bir kahkaha attım. Sanki başka seçeneğim varmış gibi? İdam edilecektim -Tanrı'nın adına kurban edilen bir gelin. Bunun ötesinde, yine de... Aron'la birlikte olmaya gönüllü olduğum için pişman değilim. Onu başka bir çapa ile düşünüyorum, onu yakın tutuyor, onunla gülüyor...

Ve içimi çirkin bir kıskançlık duygusu kapladı.

Düşüncelerimin bu kadar vahşileşmesine şaşırıyorum. Aron'u başka biriyle hayal etmek bile onun gözlerini oymak istememe neden oluyor. Sikerim öyle işi. O benim.

Yol boyunca bir yerlerde, kibirli pisliği önemsemeye başladım.

Onu seviyorum. Bunu kendime itiraf etmek istemediğimden değil, ama bu yüzden mi Dünya'ya dönmeyeceğim? Neden bu bağlantı ipinin kopmasına izin vereceğim ve tüm bunları geride bırakma umutlarımı da beraberinde götüreceğim? Çünkü Aron'u terk edemem.

Çünkü onu
seviyorum. Ben tam
bir aptalım.

Başımı sallayarak tekrar ellerimin arasına gömüyorum ve onunla tanıştığımdan beri kibirli bir pislikten başka bir şey olmayan bir adama aşık olmak için ne kadar aptal olmam gerektiğine hayret ediyorum. Beni sıkıca tutan, saçlarımı okşayan, bana dokunan ve sadece onu düşünmemi istediğı için boşalmamı sağlayan bir adam.

Solat'ın benimle flört ettiğini düşünüp kıskanan. Kimsenin bana dokunmasına izin vermeyen, çünkü bana dokunan kişi olmak isteyen. Gözyaşlarımı siliyorum, burnumu çekiyorum.

Evet, Aron bir buçuk pislik ama yine de onu seviyorum. Onun kibri benim tuzum için mükemmel bir folyo. Ağzımın bozuk olması, sabahları huysuz olmam ya da tüm sirkemin altında yumuşak bir kalbimin olması umurunda değil. Benim bu yönlerimi seviyor.

Dışarıda gök gürlüyor ve ben şaşkınlıkla başımı kaldırıyorum.

Uh oh. Bu iyiye işaret değil.

Ayağa kalkıp şakaklarımı ovuşturuyorum. Şimdiye kadar beyni parçalayan bir migren olmadı, bu da bunun sadece bir öfke gösterisi olduğu ve güçlerini gerçekten kullanmadığı anlamına geliyor. Yine de Aron'u bulup onunla konuşmam, onu sakinleştirmem gerekiyor.

Spidae'nin söylediklerine dikkat ederek rampadan aşağı iniyorum. Kulenin dibi. İşte orada. Futbol topumu ve eteklerimi yerde sürüklenmemeleri için toplayarak o yöne doğru ilerliyorum. Spidae'nin ayaklarının dibindeki atılmış ipleri hâlâ görebiliyorum ve ürpermemek için kendimi zor tutuyorum. Bunların iyi bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Bir başka öfke patlaması kulede yankılanıyor ve yanından geçtiğim parapet şimşeklerle aydınlanırken irkiliyorum. Dışarıdaki gökyüzü alacakaranlığa dönüşüyor, akşam güneşi ufukta kızıla boyanıyor. Hava kararmadan önce Aron'u bulmam gerekiyor çünkü tek bir fener bile görmüyorum ve gölgelerde nelerin beklediğini düşünmek istemiyorum. Futbol topumu göğsümde tutuyorum, aniden bu kuleden ve sakinlerinden biraz korkuyorum. Spidae'lerin olduğu odada dev bir örümcek gördüğümü biliyorum. Ne yediğini bilmek istemiyorum.

Yani, cevap Yulenna'nın önerdiği gibi "gezginler" olabilir. O zaman tüm seçimlerim benim yerime yapılmış olur. Boğazımda fokurdayan histerik kahkahayı bastırıyorum ve biraz daha hızlı yürüyorum.

Yeni bir çift odanın önünden geçerken Markos ve Kerren'in yerdeki paletler üzerinde yattığını görüyorum. Beni görünce ayağa kalkıyorlar, Kerren kılıcını çekiyor. Elimi

sallıyorum

başıyla kalmaları gerektiğini işaret ediyor ve devam ediyor. Bir sonraki odada Solat ve Yulenna var, ancak Solat'ın Yulenna'nın yüzünü emmeye çalışıyormuş gibi görünmesine bakılırsa benden tamamen habersizler. Tamam o zaman. Onlara hiçbir şey söylemiyorum, gök gürültüsü devam ederken devam ediyorum.

Önemli olan Aron. Ona ulaşmalıyım.

Her şimşek çakışı, her gök gürültüsü kalbimi acıtıyor. Fiziksel anlamda değil ama duygusal anlamda. Aron'un acı çektiğini biliyorum. O üzgün ve ben ona yardım etmek istiyorum.

Seni kurtarabileceğini düşünüyor.

Benim büyük kibirli pisliğim de mi bana aşık oldu? Bu düşünce kalbimi küt küt attırıyor ve hızlanmama neden oluyor.

Aron'u görmeden önce duyabiliyorum. Sesinin gürültüsü koridorda yankılanıyor ve ben yaklaşırken örümcek ağlarını sarsıyor.

"Onu görmeme izin vermelisin! O benim!"

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilim," diyor Spidae, sesi soğuk ve son derece tanıdık. Tıpkı yukarıda bıraktığım adama benziyor... ama bu gelecek, değil mi? Tabii konuştuğum kişi gelecekten değilse. Tabii böyle bölümleri yoksa. Tabii bunca zamandır benimle taşak geçmiyorsa.

Kader tanrısı olduğu düşünülürse, bu tamamen mümkün. Ya da bir yönü.

Yine gök gürlüyor ve Aron'un öfkesini hayal ederek içten içe irkiliyorum. Başım hâlâ iyi durumda ve parmağımı burnumun altına koyduğumda hâlâ kuru olduğunu görüyorum. Burun kanaması yok. Bunların hepsi sadece anlık.

Kapının önünde duraksadığımda Aron'un sesi "Anlamıyorsun," diye yükseliyor. "Onu incittim. Bunu yapmak istemediğimi bilmesini sağlamalıyım. Bunu telafi etmeliyim. O benim korumam gereken biri. Benim sorumluluğumda."

Spidae, "Onu görmene neden izin vereyim ki?" diye sorar.

Gök gürültüsü o kadar yüksek sesle çarpıyor ki sırıyorum. "Çünkü o benim," diye kükrüyor Aron, öfke sırtındaki küçük tüyleri

boynum ayağa kalktı. Hava şimşeklerle dolu. "Ve eşyalarınızı nasıl kırdığınıza bakın."

Gök gürültüsü kesiliyor.

Bunu duyduğuma şaşırdım. Aron'un öfkesi benim içinmiş. Beni görmek istiyor. Buraya gelmemizin tek amacı Aron'un diğer Suretlerinin nerede olduğunu öğrenmek değil miydi? Bütün amaç bu değil miydi?

"Benden ne istediğini söyle," diyor Aron, sesi ölümcül derecede sakin. "Onu bu kulede bir yere sakladığını biliyorum. Onu bana geri vermek için neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Onu kurtarma zahmetine girdikten sonra ona zarar vermeyeceğinize dair bana garanti verebilirsiniz."

"Asla yapmayacağımı biliyorsun-" Daha fazla gök gürültüsü, ama aynı hızla söner. "Onu geri istiyorum, eski dostum. Onu bana geri vermeni istiyorum."

"Mmm." Uzun bir duraklama oluyor ve odaya girsem mi diye düşünüyorum. Tam ileri adım atmaya karar vermiştim ki Spidae tekrar konuşuyor. "Peki ya sana başka bir çapa alabileceğini söylesem? Kuzgun saçlı hizmetçi kız ihtiyaçlarınızı karşılayacaktır."

Kaskatı kesildim, dehşete düştüm. Lanet olası piç. Spidae beni değiştirmeye mi çalışıyor? Kaderlerin -örümcek tanrıların- bizimle oynadığına, bilgiyi kafamızın üzerinde tuttuğuna ve kafa karıştırmak için kullandığına her zamankinden daha fazla ikna oldum.

"Başka bir dayanak istemiyorum. Faith'ten başka kimseye ihtiyacım yok. O benim."

"Herhangi bir çapa sana ait olacak,
Aron-" "İnanç BENİM."

Daha fazla gök gürültüsü duymayı bekliyorum ama onun yerine tek duyduğum belli belirsiz, ürkütücü bir kıkırdama. Spidae gülüyor. "Bir insana aşık mı oldun, Aron? Bunca zaman sonra? Kaç tane Anticipation'dan geçtin ve asla kalbini vermedin? Böyle bir şey daha önce hiç yaşanmadı. Bir ölümlünün bir tanrıyla eşleşmesinden hayır gelmeyeceğini biliyorsun."

Sessizlik.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve tek ses hızlı nefes alış verişlerim.

"Peki ya sana," diyor Spidae, "Aether'deki yerine yükselmek için onu yok etmen gerektiğini söylesem?"

Nefesimi tutuyorum. Bu onların oyunu mu? Bizi birbirimize düşürüp hangimizin önce kırılacağını mı görmek istiyorlar? Ama eğer öyleyse... Spidae dinlediğimi bilmeli. Burada olduğumu biliyor olmalı. Neyi seçtiğimi biliyor.

Aron bir süre sonra "İmkânsız," diyor.

"Öyle mi?"

"Kafamı karıştırmak için yalanlar uyduruyorsun."

Aynen öyle. Söyle onlara, bebeğim. Geri dönüp Spidae'ye bana bu kadar acı çektirdiği için haddini bildirecek cesaretim olmasını dileyerek sessizce yumruğumu sıkıyorum.

"Kader karmakarışık bir ağ," diye onaylıyor Spidae, sesinde bir eğlenceyle.

"Sadece onun güvende olduğunu bilmemi sağla," diyor Aron ve ses tonunda büyük bir yorgunluk var. "Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok."

"O güvende. Oyun oynamak için onu senden uzak tutmuyorum." Uzun, yavaş bir nefes verışı var.

Aron nefesini mi tutuyordu? Benim için bu kadar mı endişelendi? Yukarıda diğer Aspect ile sohbet ettiğimin farkında değil mi?

Topu göğsüme bastırıyorum. Beni gerçekten önemsiyor. Hatta Aronvari bir şekilde beni seviyor bile olabilir.

"Onu yanına alamayacağını biliyorsun Aron," diyor Spidae ve ses tonu şaşırtıcı derecede nazik.

"Ben bir Aspect'im ve o da benim çapam. Önemli olan tek şey bu."

Sesindeki çatık kaşları duyabiliyorum.

Spidae bir kez daha güler. "Evet, çapanız sizi bekliyor, fırtınaların lordu."

B Ben daha odaya girmeden Aron dışarı fırladı. Neredeyse beni deviriyordu ve dengemi kaybetmek üzereyken geriye doğru sendeledim.

Aron izin vermedi ama. Beni tutup kendine doğru bastırıyor, kocaman kolları beni sarıyor. "Faith!" Bir an sonra sert ve kısa bir öpücükle ağzıma yapışıyor, sonra da ellerini vücudumda gezdiriyor. "Nasıl... acıyor mu? İyi misin?"

Bu kadar keyifsiz olması beni çok şaşırttı. Sanki bir hayalet görmüş gibi görünüyor. Ben daha yeni yukarıdaydım. "Ben iyiyim. Biraz yorgun ve açım ama... neden bu kadar korktun?"

Sürpriz bir şekilde beni tekrar göğsüne çekti ve yüzünde sert bir ifade ile bana sarıldı. "Günlerdir yoktun. Seni kendi dünyana geri gönderdiklerini sanmıştım."

Günler mi? Ne? Gözlerinin içine bakabilmek için Aron'un elinden kurtuluyorum - kolay bir iş değil. "Günlerdir yokum da ne demek? Üst katta Yulenna'nın yanında uyuyordum. Seni aramaya çıktım ve Spidae'lerden birine rastladım, kısa bir konuşma yaptık. Hepsi bu kadar. Bir saat bile uyanık kaldığımı sanmıyorum..."

Sözlerim yarım kalıyor çünkü başını sallıyor, yüz ifadesi öfke dolu. Dışarıda gök gürliyor. "Günlerdir yoktun. Zamanı manipüle ediyorlar, kendi ihtiyaçlarına göre ileri geri hareket ettiriyorlar. Solat seni odadan çıkarken gördüğünden beri günler geçti. Seni kaybettiğini düşünerek neredeyse onu öldürüyordum ama sonra Spidae'nin nasıl tepki vereceğimizi görmek için bizi manipüle ettiğini anladım." Aron'un bakışları yine sahiplenici bir şekilde üzerimde geziniyor, elleri vücudumda dolaşıyor. "Bunu tamamen bizimle oynamak için yaptılar."

"Onlar pislik."

"Kocaman sikler," diye kabul ediyor.

"Kocaman, kocaman sikler." Uzanıp yüzüne dokunuyorum, aramızdaki elektrik şokunu seviyorum. "Ben iyiyim, gerçekten. Tek yaptığım Spidae'lerden biriyle konuşmaktı."

Elimi tutuyor ve avucuma ateşli bir öpücük konduruyor. "Seni kaybettiğimi sandım," diye mırıldanıyor tenime karşı. "Beni geride bırakman için seni ikna ettiklerini."

"Denediler," diye itiraf ediyorum.

Aron'un çenesi sıkılır. "Hepsini öldüreceğim-"

Başımı sallıyorum, diğer elimi göğsüne koyuyorum. "Önemli bir şey değil. İkimizle de konuşuyorlardı, bizden yanıt almaya çalışıyorlardı. Bir kedinin avıyla nasıl oynadığını bilirsiniz. Aynen öyle hissettim. Nasıl tepki vereceğimizi görmek için bizi dürtüklüyorlardı. Yeni bir hobi edinmeleri gerektiğini düşünüyorum."

Ondan sert, havlayan bir kahkaha yükseliyor ve beni tekrar kendine çekerek göğsüne bastırıyor.

Oh. Kalbim Aron için sıkışıyor. Tüm o kibrinin altında duyguları yokmuş gibi davranmayı sevdiğini biliyorum ama bana sarılıp öyle sıkı tutuyor ki üzgün olduğunu anlıyorum. Sürekli gök gürültüsü bana bunu söylüyor. Onu hiç bu kadar dağılmış görmemiştim.

Kendi canımı kurtarmak için onu asla terk edemeyeceğimi biliyorum. "Sonuna kadar senin yanıdayım." Uzanıp güçlü çenesini okşuyorum, parmaklarımın muhteşem yüzünde, sol tarafını oyan yara izinde gezinmesine izin veriyorum. "Sen benimsin"

ve ben seninim, hatırladın mı? Arkamı her döndüğümde bana bunu söylüyorsun."

Gülmesini bekliyorum, çünkü ağzı bir gülümseme belirtisiyle yukarı kalkıyor. Onun yerine başını eğiyor ve sonra ağzı benimkinde.

Öpüşüyoruz. Novoro'daki o meşum ziyafetten beri ilk kez gerçekten öpüşüyoruz. Ama bu farklı. O zaman herkesin önünde benim üzerimde hak iddia ediyordu. Burada sadece biz varız ve çok daha samimiyiz. Çenemi kavırıyor, yüzümü ona doğru eğiyor ve sonra dili ağzıma giriyor ve tıpkı amımı birçok dokunuşla sahiplendiği gibi sahipleniyor. Bana defalarca orgazm yaşatmasına rağmen bu kadar nadir öpüşmemiz çok komik.

Bugün her şey farklı hissediyor. Aramızdaki itme-çekme oyunu değil. Ona sataşmanın ve onun da bana sataşmasının bitmek bilmeyen dansı değil.

Alay etme zamanı bitti.

Aron'un aç ağzı, dilinin şiddetli bir darbesiyle benimkini ele geçiriyor ve sıcak zevk dalgaları içime hücum ediyor. Aramızdaki kıvılcım her zamanki gibi hareket ediyor, ama sanki öpücüğünün verdiği zevki daha da artırıyor. Ağzını ağzıma bastırmasını, sanki her zaman ona aitmiş gibi ağzımı sahiplenmesini, üzerime abanan iri bedenini seviyorum. Bir an için her şeyi unutmak ve sadece Aron'un dokunuşuyla kendimden geçmek istiyorum.

Bir iniltiyle beni kendine doğru çekti, beni kaldırırken elleri kıcımda. Bacaklarımı kalçalarına, kollarımı boynuna doluyorum ve ağzımı öpücükten ayırmıyorum. Bu asla bırakılamayacak kadar harika bir öpücük. Şu anda, eğer dilini benimkinin üzerinde gezdirmeye devam ederse beni tüketmesine seve seve izin verebilirim.

"Seni kaybedemem," diye dudaklarıma doğru nefes alıyor. Ağzı benimkini ısırıyor, bir an bile bırakmıyor. "Yapamam."

"Buradayım, Aron," diye idare ediyorum. Öpücükler arasında konuşmak zor, ama şikayet etmiyorum. Ağzı çok iyi hissettiriyor-

çok doğru, benimkinin tam tersi.

Sırtım örümcek ağılarıyla örülü duvarlara çarptığında inliyorum ve sonra taş işçiliği ile Aron'un ağır vücudu arasında eziliyorum. Dili tekrar derinlere iniyor, ağzımı ele geçiriyor ve dili kalçalarımı ihtiyaçla kavislendiriyor.

"Sen benimsin," diyor, eteklerimi toplayıp kalçalarımın yukarı iterken bile.

Ellerini çıplak kıkımda hissettiğimde nefesim kesiliyor, tırnaklarım tuniğinin omuzlarına batıyor. Külot giymiyorum ve birazdan herkes tüm kadınlık işlerimi görebilecek. "Aron," diyorum yoğun öpücükler arasında. "Salondayız."

"Kimse bizi bölmeye cesaret edemez," diye homurdanıyor ve itirazımı bir başka ateşli, uyuşturucu öpücükle bastırıyor. Dudaklarına karşı inliyorum, o kemerini yırtarken bile, eli kalçalarımın altında hareket ediyor. "Bana bunu şu anda istemediğini söyle Faith, ben de durayım."

Şimdi duracak mısın? Haftalardır arzuladığım o muhteşem vücuduna binmeme dakikalar kalmışken mi? Kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğini söylüyorsa, umurumda değil. "Sikeyim hayır. Asla durma." Eğilip çenesini ısıriyorum, sonra orada bıraktığım kırmızı izi yalıyorum. Bir elimi uzun saçlarına doluyor, parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum. Aciliyetimi hissetmesine, ona ne kadar çok ihtiyacım olduğunu hissetmesine ihtiyacım var. Beni her zaman kol mesafesinde tutan o değil miydi? Şimdi kaçmasına izin vereceğimi mi sanıyor?

Aron homurdanıyor, belli ki ısırmayı seviyor. Bir an sonra, iki eli de kalçalarımın alt tarafında ve onları iyice açıyor. Beni bir kez daha duvara yaslamadan ve uzun aletini amımın kıvrımlarından geçirip uyarılmamla ıslatmadan önce aldığım tek uyarı bu.

Onu en hassas bölgelerimde hissettiğimde nefesim kesiliyor ve uzun aletini kıvrımlarım boyunca bir kez daha sürdüğünde gözlerimin içine bakıyor, aletinin kalın, şişman başı

klitorisime sürtünüyor. "Seni bu duvara karşı sertçe alacağım, Faith. Sikimi hissediyor musun? Ne kadar büyük olduğunu hissediyor musun? Senin için ne kadar sert?"

Tanrım, hiç yapmadım. Başımı sallayarak inliyorum.

"Senin her eyine sahip çıkacağım," diyor, bir elini çenemi okamak için hareket ettiriyor ve baparmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Eğer bunu istemiyorsan, bana şimdi söyle. Çok geç olmadan durmamı söyle."

Bundan kurtulmaya mı alııyor? Sikerim böyle içi. Dudaklarımı okayan baparmağımı ısıırıyorum, ona sert ve sert istediğimi belli ediyorum.

İçinden çıkan inilti kutsal değil. Gök gürültüsü tekrar tepemizde gümbürdüyor ve sonra ağzı benimkinde, sıcak ve şiddetli ve çok, çok iyi. prken dilerimiz arpııyor ve bu çılgınca, derin, vahşi ve-

Sonra o koca, iri cssesini içime sokuyor ve ben çok olmuş bir şekilde soluk soluğa kalıyorum.

Aron'un büyük, tanrısal bir siki olduğunu bilmek, onun içime girmesinden çok farklı. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu -gerçekten çok uzun zaman- ve her şey çok sıkı ve ağzına kadar dolu hissediyordum. "Siktir," diye nefes veriyorum, vücudum bu his karşısında çok oluyor. Bacaklarım kalçalarının etrafında titriyor ve durmasını mı yoksa bunu tekrar yapmasını mı istediğimden emin değilim. "Aron-

Aramıza uzanıyor, beni duvara yaslıyor ve o devasa aleti içime doğru itiyor. Bir eli geceliğimin içinden göğsümü kavrıyor, meme ucumla alay ediyor ve nefesim kesiliyor, i duvarlarım onun etrafında kenetleniyor. Onun uzunluğuna saplanmış gibi hissediyorum, ama Tanrı yardımcım olsun, bunu sevmeye balıyorum. Her şey dalgalanıyor ve sıkılaıyor ve baparmağıyla meme ucuma dokunduğunda, ekirdeğimin derinliklerinde hissediyorum ve başka bir inilti ile boğuluyorum.

"apam," diye mırıldanıyor. "Benim lmlm. Benim olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ve içimde daha derine itiyor, imkansız bir şekilde. Her eyime sahip çıkıyor, beni içine çekiyor.

uzunluğunda. "Bu amcığın bana ait olduğunu biliyorsun. Bu bacaklar benimkinden başka hiçbir kalçanın etrafında kenetlenmeyecek."

Elimi saçlarında dolaştırıyorum. "Sen de bana aynı sözü vermelisin."

Gülüyor ve ben hareketleri tüm vücudumda, ama özellikle de amımda hissediyorum. "Ne kadar da talepkârsın, çapam." Kelimeler şefkat dolu. "Sana dokunabilecekken bir başkasına dokunacağımı mı sanıyorsun? Bin yıldır hiçbir ölümlü ilgimi çekmedi. Onlar benim için hiçbir şey. Sonra sen geldin ve..." İçime derinlemesine sokuyor ve ben boynuna yapışıp inliyorum. "Beni büyüledin. Çok uzun zamandır istemediğim şeyleri istememi sağladın."

"Güzel," diye idare ediyorum, kalçalarımı onun sikinin devasa uzunluğuna karşı sallıyorum. "Güzel. Benden başka kimseyi istemeni istemiyorum."

Aron yine gülüyor ve sonra bir kez daha içime pompalıyor. O kadar sert değil, ama kalçaları sabit bir ritimle sallanmaya başladığında, içimde her türlü yeni hissi gönderiyor. Bunun daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğunu bilmiyorum -her sert, kaba vuruşla beni hızlıca öldürmek mi yoksa küçük, hızlı pompalarla öldürmek mi?

Tek bildiğim her şeyin harika hissettirdiği.

"Sen benimsin," diye fısıldıyor ben ona yapışıp ritmine ayak uydurmaya çalışırken. O kadar hızlı hareket ediyor ki beni sikerken tek yapabildiğim ona tutunmak oluyor. O hareket ettikçe, elleri kalçalarımın geri dönüyor ve sonra içime girerken bile sert vuruşlarla beni aşağı çekiyor, her itiş olabildiğince sert ve şiddetli yapıyor.

Ve Tanrım, o kadar iyi ki o karıncalanmanın karnıma yayılması uzun sürmüyor. Klitorisimi ovalamıyor bile ve sanki boşalacakmışım gibi hissediyorum. "Aron," diye inliyorum. "Kahretsin, Aron, ihtiyacım var-"

"Biliyorum," diye mırıldanıyor ve sonra, imkânsız bir şekilde, itişlerinin açısını değiştiriyor.

İçimde bir şeye sürtünürken çığlık atıyorum, beyaz sıcak ve o kadar iyi bir şey ki bacaklarım bir kuklanınki gibi sarsılıyor ve sonra boşalıyorum, her şeyim sıkılıyor ve o beni cehennemden sikerken sıkılaşıyor. Boğazından yine hırıltılar çıkarıyor ve itiş gücü değişiyor, sertleşiyor ve sertleşiyor ve boşalırken gök gürültüsü tepeme çarpıyor, ben nefes nefese kalırken yüzünü boğazıma gömüyor.

Nefes nefese duvara yaslanıyoruz, ta ki kalçalarımın içinin hem onun hem de benim spermlerimle yapış yapış olduğunu belli belirsiz fark edene kadar ve başımı o kadar sık arkaya atıyorum ki saçlarımın yarısı duvardaki örümcek ağlarına yapışmış gibi hissediyorum. Aron tembelce boynumu öpüyor, dudaklarını nabzıma bastırıyor. Henüz hareket etmeye hazır değilim.

Midem gurulduyor.

Aron kıkırdar. "Aç mısın?"

"Her zaman," diye itiraf ediyorum.

Eğilip beni tekrar öpüyor, bu sefer daha yumuşak, daha nazik ve sonra sikini içimden yavaşça çıkarıyor ve beni çikolatadan yapılmış Paskalya tavşanları kadar boş hissettiriyor. Acaba odalarımıza kadar çarpık bacaklarla yürüsem kimse fark eder mi? Muhtemelen.

Aron beni yavaşça yere bırakıyor, dizlerim titriyor ve destek için ona yaslanmak zorunda kalıyorum. Bu sefer kaşlarını çatıyor. "Zayıf mısın?"

"Aron," diyorum bıkkınlıkla. "Az önce beni sikip attın. Tabii ki dizlerimin bağı çözüldü."

Kendini rahatlatmak istercesine beni inceliyor ve sonra bana attığı bakış kesinlikle seks sonrası kendini beğenmişlik. "Harikaydım, değil mi? Hiç paslanmadım."

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer hedeflediğin buysa, sana bir ödül vermeyeceğim. Diğer Aspect'inin Yulenna ile yattığını unuttuğumu sanma. Görüldüğün kadar yeteneksiz değilsin."

Aron bunun üzerine homurdanıyor ve eteklerimi düzeltmeme yardım ediyor. "Bunu bir süre düşündüm, çünkü hiç ilgilenmiyor

ve diğ er Aspect'imi anlamaya çalıştım. Bunu neden yapsın ki?"

"O zaman sebebi neydi?"

"Büyü cü onu istemiş olmalı. Ben-o Aron- sırf yapabileceğini kanıtlamak için onu alırdım."

"Kulağa sik gibi geliyor."

"Ben asla iyi bir adam olduğumu söylemedim, Faith. Ya da adil bir tanrı olduğumu. Ben bir savaş tanrısıyım." Yanağımı okşuyor, düşünceli düşünceli bana bakıyor. "Ve fırtınaların. Bu da öfkeli olduğum anlamına geliyor. Acele kararlar veririm. Ama sen yanımdayken asla başka bir insana dokunmayacağım. Bu yüzden böyle şeyler için endişelenmene gerek yok."

"Oh, endişelenmiyorum." Ve endişelenmiyorum. Aron, Yulenna'yı yüzlerce kez elde edebilirdi. Yukarıda Solat'la takılıyor olması önemli değil. Aron'un zevki için burada olduğunu açıkça belirtti, başka kimsenin değil. Aron'a gelince? Ona da hemen hemen diğerlerine baktığı gibi baktı - tahammül edilecek insanlar olarak, zevk alınacak değil. Garip bir şekilde, tehdit altında değilim. Saçlarımı duvardaki örümcek ağlarından dikkatlice kurtarıırken sevgiyle gülümsüyorum, çünkü şu anda bile benimle ilgileniyor.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" Sormak zorundayım. "Bir araya gelmemizin kötü bir fikir olduğunu söylemiştin."

"Öyle." Saçlarımın son kısmını da çözüyor ve sonra bir kolunu belime doluyor. "Bir savaş lordunun elindeki savaştan başka bir şeye odaklanması hata olur. Sen ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcısın ama ben zaten kayboldum." Bakışları sahiplenici bir şekilde üzerimde geziniyor. "Spidae'nin seni eve gönderdiğini düşündüğümde, kazanacaksak sana ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim."

Kalbim acı verici bir şekilde sıkışıyor, çünkü bunu kazanamayacağımı biliyorum. Onun düşündüğü şekilde değil. "Ayakta kalan son Aspect olmanı istiyorum."

"Sen yanımdayken." Aron bana sırtıyor.

Zorla da olsa gülümsemeye çalışıyorum. "Şimdi yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum."

Beni yanına çekiyor, yürürken beni kendine yakın tutuyor. Beni yarı yarıya taşıyor ama umurumda değil. Dolambaçlı rampadan yukarı çıkarken ona yaslanmak hoşuma gidiyor. "Yatak odasında yiyecek var. Diğerlerini göndereceğiz ve sonra seni besleyeceğim, böylece bir dahaki sefere seni aldığımda güçsüz olmayacaksın."

Ateşli bakışları gerçekten de ayak parmaklarımı kıvrıracak bir çekim vaat ediyor ve karnım zangır zangır titriyor. Her yönden ağrıyor olsam da, bunu kesinlikle tekrar yapmak istiyorum. Birkaç dakika öncesinden beri hâlâ onun tohumuyla ıslağım ve yürürken amımın ve iç uyluklarımın kaydığını hissedebiliyorum.

Yulenna'nın yanında uyuduğum üst kattaki yatağı düşünüyorum. Evet, kesinlikle uyuyacak başka bir yer bulmaları gerekecek. "Belki diğerlerinin yerleşebileceği başka bir oda vardır."

Homurdanıyor. "Gerek yok. Spidae'den cevapları aldıktan sonra buradan ayrılacağız. Umarım yarın."

"Yarın mı?" Yankılanıyorum ve aniden bitkin düşünüyorum.

Yarın gitmek istemiyorum. Birdenbire, asla ayrılmak istemiyorum. Tam burada, bu ürkütücü, örümcek istilasına uğramış kulede kalmak istiyorum çünkü burada Aron'la birlikteyim ve dış dünya bir milyar yıl uzakta... ya da en azından dağların diğer tarafında. Burada yalnız kalabiliriz.

Spidae'nin dinlenmek için zaman istediğini söylemesine şaşmamalı.

Şu anda her şeyden çok istediğim şey bu. Yürümeyi bırakıp Aron'a dönüyorum. "Spidae bana nereye gitmemiz gerektiğini söyledi." Bu bilgiyi ondan saklamak istemiyorum çünkü bu yanlış olur. "Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum ama Aron, bir süre burada kalmaz mıyız? Dinlenemez miyiz? Rahatlayamaz mıyız? Birkaç hafta eğlenemez miyiz?"

"Burada mı?" Şaşkınlıkla bir kaşını kaldırıyor ve o uyumsuz gözleri beni inceliyor. "O kadar yorgun musun?"

"Evet. Hayır. Yani, eğer mecbur kalırsam ayak uydurabilirim. Bir yerden diğerine koşturmaktan çok yoruldum." İç çektim ve eğildim

Beni kendine doğru çekiyor, böylece göğsüne sarılabiliyorum. "Sanki seninle tanıştığımından beri ya birinden kaçıyoruz ya da birine gidiyoruz. Rahatlayıp birkaç hafta ara veremez miyiz? Bir teslim tarihin var mı? Geri dönmen gereken bir zaman var mı?"

Göğsünden yükselen kahkahayı hissedebiliyorum. "Bir son tarih mi? Hayır. Son Öngörü'den hiç dönmeyen bazı tanrılar var. Vahşi doğanın efendisi Kassam hâlâ kayıp. Ve Tadekha burada, ölümlüler diyarında, Hisar'ında kaldı. Onunla tanıştınız."

Yaşlı Tadekha'yı unutamam. "Hatırlıyorum. Yani bunun hemen yapılması gerekmiyor mu?" Ona bakıyorum. "Bu kulenin tuhaf olması umurumda değil. Sadece rahatlamak ve o gün seninle vakit geçirmek dışında hiçbir şey yapmak zorunda olmadığımı bilerek uyanmak istiyorum. Kulağa cennet gibi geliyor."

"Cennet hakkında tuhaf bir fikrin var," diye mırıldanıyor ve saçlarını okşuyor. "Pekâlâ. Eğer bir süre kalmak istiyorsan, kalacağız."

"Teşekkür ederim."

Karnım yine gurulduyor ve söyleyeceklerini yarıda kesiyor. Aron kıkırdıyor ve bir elini karnıma bastırıyor. "Çapamı kaybolmadan önce beslesek iyi olur."

"Tanrım, evet, açlıktan ölüyorum."

"Uyandığından beri hiçbir şey yemedin mi?" Sesi kızgınlaşıyor.

"Aslında Solat'ın öğle yemeğini temizledim. Ve akşam yemeğini," diye itiraf ediyorum. "Ve sonra daha fazlasını aramaya başladım. Spidae bana bir kapsül verdi ama..." Etrafıma bakındım, çünkü bir noktada düşürmüş olmalıydım. Muhtemelen Aron diğer odadan bana çarptığında.

Başını sallıyor. "Muhtemelen içinde ne olduğunu görmek istemezsin."

Hayır, muhtemelen bilmiyorum.

"Gelin," diyor Aron. "Diğerleriyle konuşacağız ve seni doyuracağım."

"Beni bineklerden biri gibi gösteriyorsun," diye mırıldandım.

Beni besle, gerçekten.

Aron kurnazca, "Eğer üzerine binileceğini ima etmek istiyorsan, evet," diyor ve ben uzun zamandır ilk kez kızarıyorum.

"W e're kalmak Burada için a bir
süre?" Yulenna yankılanıyor, burnu
hafifçe kırışırken

Kasesinde biraz et olan oyuncaklar. Sadece yemeğini karıştırıyor, bu da beni kesinlikle çıldırtıyor, çünkü şu anda kesinlikle kusabilirdim.

Aslında şu anda kusmak üzereyim. Diğerlerinin yanına döndüğümüzden beri yemek yiyorum. Hayır, önce herkesi odadan çıkardık, böylece sünger banyosuyla hızlıca temizlenebildim. Aron'un serbest bırakılmasının tüm izleri silindikten sonra yüzüme ve kollarıma yeni bir bez sürdüm ve Novoran elbiselerimden birini giydim.

Sonra yemeye başladım. O zamandan beri yemeyi bırakmadım. Şöminede fokurdayan güveç (şömine olduğunu kim biliyordu? Ben değil). Novoro'dan sert ekmek. Meyve. Kurutulmuş et. Tahıllı kekler. Daha fazla et. Daha fazla meyve. Güveçten bir porsiyon daha. Hepsini fincan fincan Novoran şarabıyla yıkadım. Görünüşe göre ben iyileşip uyurken, woaleler ve tüm malzemelerimiz gizemli bir şekilde alınıp gölün bu tarafına getirilmiş. Bu, örümcek ağıyla sarılmış baklaların içinde ne varsa yemek zorunda olmadığım anlamına geliyor ve nedense bunun için garip bir şekilde minnettarım. O yüzden yiyorum,

Diğerleri yemeklerini yerken ve Aron'un planlarını dinlerken.

"Faith'in dinlenmesi gerekiyor. O yorgun ve ben de çapamı riske atmak istemiyorum."

Diğerlerinin bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ama umurumda değil. Bir parça daha ekmek koparıyorum. "Ne oldu? Novoro'da birkaç gün kaldık. Neden burada birkaç hafta kalamıyoruz?"

"Haftalar mı?" Kerren açıkça şok olmuş bir halde soruyor. "Neden herkes çıldırıyor?"

"Burası doğal değil," diye fısıldıyor Yulenna. "Biz buraya ait değiliz."

"Bunu biliyorum. Ama Spidae bir süre daha kalabileceğimizi söyledi, yani burada güvendesiniz. Eminim kurabileceğiniz başka bir oda vardır ve-"

"İki oda," diyor Aron. "Yulenna artık Faith'le yatmıyor."

"Ben değil miyim?" Yulenna iri gözlerini kırpıştırarak yineliyor. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Aniden kuruyan boğazıma bir parça ekmek takılıyor ve öksürüyorum. Bunu neden daha önce düşünmedim? Aron ve ben daha önce Yulenna ile birlikte odada yatmıştık ama gerçekten birlikte yatmıyorduk. Sadece bana sarılıyordu. Elbette işlerin neden değiştiğini merak edecektir.

"Faith benimle yatacak," diyor Aron kararlı bir şekilde ve ben yine kıpkırmızı oluyorum. Biraz daha şarap içiyorum, soğukkanlı olmaya çalışıyorum ama herkes bana bakıyor. Kafamın içinde porno müziği çalıyor.

"Evet, yapıyoruz," diye itiraf ediyorum. Açıkça söylemek en iyisi. "Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, sert göğüs."

Solat gülüyor. Başka kimse gülmez.

"Sen Cleaver'lı Aron'sun, Fırtınaların Efendisi. Sana her şekilde hizmet ediyoruz." Markos sertçe eğilir. "Hem Yulenna hem de kalan adamlarınız için kalacak yer temin edeceğim."

Bundan ürktüm. Vitar'ın ölümüyle ilgili bir iğneleme mi bu? Onu unutmam. Asla unutacağımı da sanmıyorum. Şaraptan bir yudum daha alıyorum, ortamın bu kadar gergin olması beni üzüyor. Diğerleri eşyalarını toplayıp odadan çıkarken sessizce izliyorum ve sonra ateşin yanındaki küçük masada yalnız kalıyorum, dalgalanan ağ perdeler kapının üzerine düşüyor ve Aron'la bana mahremiyet sağlıyor.

"Mutlu değiller," diye mırıldanıyorum fincanımı bırakırken.

"Kararları onlar vermiyor. Biliyorum." Aron adım atıyor Yavaşça, ellerini arkasında kavuşturdu. "Eğer burada daha uzun süre kalmak istiyorsan, kalacağız."

"Bunun kötü bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Bu bana düşünmek ve bir sonraki Aspect'imle karşılaşacağım zamanı planlamak için zaman kazandıracak. Novoro'da ileriye düşünmeye çalıştım ama o aptal Lord Secuban bir an olsun gevezeliği bırakmadı." Başını sinirli bir şekilde sallıyor. "En azından burası sessiz."

"Güvende miyiz?" Sonunda sordum. Geriye birkaç parça meyve kalmıştı ve boş boş bir tanesini elime alıp onunla oynayarak yemek isteyip istemediğime karar verdim. Daha sonrası için saklayabilirim ama kesinlikle yiyebilirim. Yuvarlak, turuncu-kırmızı meyveyi ellerimde ileri geri çeviriyorum. "Yani burada mı? Örümcekler, Spidae ve göldeki o şey var-"

"-Tüm muhafızlar Spidae tarafından kontrol ediliyor. Eğer kalmamızda bir sakınca görmüyorlarsa, o zaman güvendeyiz demektir. Eğer gitmemizi isteselerdi, bunu bilirdik." Bana bir bakış attı. "Onların ilgisini çekiyor olmalısın."

"Ben mi? Sana yardım ettiklerini sanıyordum."

Homurdanıyor. "Onların yardım etme yöntemlerini gördün."

O haklı. Aron'un nasıl tepki vereceğini görmek için beni iki gün sakladı. Pislikler. Bizimle oynamaktan başka ne düşündüklerini hayal bile edemiyorum. "Bana nereye gitmemiz gerektiğini söylediler," diye teklif ediyorum. "Asla tahmin edemezsin."

"Yshrem?"

Şarabımdan bir yudum daha alarak onu işaret ediyorum. "İşte bu kadar." Elimdeki meyve cennet gibi kokuyor ve ben hâlâ biraz açım. Şarap kadehimi yere bırakıp kabuğunu kokluyorum ve bu alaycı tavrın tadını çıkarıyorum. Yani, bunu kesinlikle yiyeceğim ama önce biraz ön sevişme yapacağım. "Yshrem. Kaderinle orada buluşacağını söyledi."

Aron düşünceli bir şekilde başını sallar. "Kikloplar bana adanmış savaşçılar ve yıllar önce Yshrem'i fethettiler. Krallarının artık oradan yönettiğine inanıyorum, bu yüzden Yshrem Kalesi'nin kapıları önündeki savaş alanında diğer Unsurlarımla karşılaşacak olmam beni şaşırtmıyor."

Savaş alanı mı? Kulağa hoş gelmiyor. "Oraya gitmek güvenli mi?"

"Yani, Aventine'de kendi rahiplerimin yaptığı gibi Yshrem halkı da beni öldürmeye mi çalışacak?" Hatırladıkça dudağı kıvrılıyor. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, ama Cyclopae kralı onurlu bir savaşçıdır."

"Piskopos ise kendi çıkarını düşünen yozlaşmış bir pislikti. Anladım." Başımı sallıyorum ve meyvemini kabuğunu kemiriyorum. O kadar sulu ki bir damlası elime damlıyor ve dalgınca yalıyorum.

Aron beni izliyor, bakışları hareketlerime odaklanmış. Nedense aklıma hemen seks geliyor. Beni izleme şekli bana bunun meyveyle ilgili olmadığını söylüyor. Artık değil.

Onun yoğun incelemesi karşısında tedirgin olsam da konuşmayı sürdürmeye çalışıyorum. "O zaman biz Yshrem'e gidene kadar burada kalmanın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Birkaç hafta boyunca seninle yatakta kalmak mı? O kadar da angarya gibi görünmüyor." Yavaşça ayağa kalkıyor ve bakışları beni yutuyor.

Kendimi çırpınıyor ve güçsüz hissediyorum. Önümüzdeki birkaç haftayı gerçekten yatakta mı geçirmek istiyor? "Biliyor musun, uzun süre bana dokunmak istemeyen bir adam için şu anda oldukça heveslisin."

"Sana söylemiştim." Avını kovalayan bir avcı gibi bana doğru yaklaşıyor. "Ben zaten kayboldum."

Onu izliyorum, büyülenmiş ve nefesim kesilmiş bir halde. "Ne yapıyorsun?"

"Ben de yemek yemem gerektiğini fark ettim," diye mırıldanıyor Aron. Kafam karışıyor, otomatik olarak elimdeki meyveyi uzatıyorum.

Elbette, ondan bir ısırık aldım, ama gerçekten yiyecek tek şey o kaldı. Diğer her şeyi temizledim.

"Açlığım bunun için değil, Faith." Sandalyemin önünde dizlerinin üzerine çöküyor, elleri kalçalarımın gidiyor.

İnledim.

Aron yavaş ve metodik hareketlerle Novoran sargılı elbisemin yırtmacını açıyor ve amımı ortaya çıkarıyor. Bir süre aşağıya bakıyor ve ben de karşılık olarak kıvranıyorum. Daha önce bana bakma şeklinin yoğun olduğunu mu düşünmüştüm? Şu anda bana bakışıyla kıyaslanamaz bile.

Elleriyle kalçalarımı kavırıyor ve beni hafifçe öne doğru çekiyor. Tamamen hareketsiz kaldığımda bana, ellerimdeki yenmemiş meyveye bakıyor. "Seni bölmeme izin verme. Çıpamın yemek yemeye ve gücünü korumaya ihtiyacı var."

Oh.

Meyveyi dudaklarıma götürüp bir damla suyu yaladığımda dünya ağır çekimdeymiş gibi hissediyorum. Ben bunu yaparken bile Aron öne doğru eğiliyor, yüzü titreyen kalçalarımın arasında geziniyor.

Ve beni yalıyor.

Boğazımdan dökülen iniltiyi durduramıyorum. İlk kez ağzını üzerime koyuyor ve aramızda dalgalanan kıvılcım ön sevişme gibi hissettiriyor. Dili kıvrımlarımın üzerinde gezinirken, en hassas noktalarımın üzerinde gezinirken, klitorisimi hafifçe emip ağzına çekmeden önce nefes nefese sandalyede geriye yaslanıyorum.

Meyveyi dudaklarıma götürüp küçük bir ısırık daha alırken bile tam anlamıyla şehvet ve ihtiyaçla inliyorum. O klitorisimle uğraşırken ağzım meyve suyuyla doluyor ve bu şimdiye kadar yaptığım en erotik ve delicesine pis şey.

Parmağını göbeğimin derinliklerine sokuyor ve o bunu yaparken ben de dişlerimi kırmızı meyveye geçiriyorum. İçime sokmak yerine, parmağını sikini kullanır gibi kullanıyor, hareket etmiyor. Kafam karıştı ve bir sonraki anda bunu hissettim.

Oh lanet olsun. İçimde derinlerde bir şeyi gıdıklıyor ve bu şimdiye kadar hissettiğim en muhteşem şey. Kalçalarım sandalyeden fırlıyor ve haykırıyorum, meyve unutuluyor. Ellerim kafasına giderken meyve avuçlarımdan kayıyor ve ıslak bir şekilde yere çarpıyor. Sabırsızca, kenetlenmiş kalçalarımın birini kaldırıp sandalyenin koluna doğru itiyor ve onun zevki için iyice açıldığımdan emin oluyor.

Çünkü her ne kadar bu beni coşkuyla kendimden geçiriyor olsa da, bunun onun da zevki için olduğunu biliyorum. Ağzı klitorisimin üzerinde hareket ederken G noktamı ovuyor ve beni o kadar sert boşaltırken bile adını mırıldanıyorum ve uzun saçlarını tutuyorum ki dışarıda kopan gök gürültüsü damarlarımda hissediliyor. Klitorisimi yalamaya ve emmeye devam ediyor, kalçalarım orgazmımın gücüyle sarsılırken parmakları içimde çalışıyor. Aron içimdeki zevkin her zerresini çıkarmaya kararlı ve bunu sonsuza dek, rahatlık noktasının ötesinde sürdürüyormuş gibi geliyor, ama saçlarını ne kadar çekiştirirsem çekiştireyim ya da adını ne kadar haykırırsam haykırayım geri çekilmiyor.

Aron sonunda durması için yalvarışlarımı dinliyor, daha fazla boşalamayacağımı söylüyor ve başını kaldırıp bana şimdiye kadarki en kibirli, en Aron gülümsemesini yapıyor. "Bunu sevdim."

Aman Tanrım. Bu gülümsemeyi gördüğümde kesinlikle eriyip bir su birikintisine dönüşeceğim. "Evet," diyorum nefes nefese. "Bu oldukça iyiydi."

O yaralı kaşını kaldırıyor. "Sadece oldukça iyi mi?"

Başını tekrar aşağı indirmeye başlıyor ve ben ciyaklayarak tekrar üzerime inmeden önce saçlarını tutuyorum. "Bekle! Bekle. Nefesimi tutmam lazım."

Kahkahasının gürültüsüne bayılıyorum. Sadece kalçamın iç kısmını öpüyor, bacaklarımı birleştiriyor ve ayağa kalkıyor. Elimi tutup beni ayağa kaldırıyor, sonra da

Beni kollarına alıyor ve öyle sert öpüyor ki sersemlemiş halde kalıyorum. Orgazmımın tadı ağzının her yerinde ve kendimi onun dilinde tatmayı garip bir şekilde erotik buluyorum. Ağzı tembelce benimkini keşfederken ona yapışıyorum, dudaklarımızın oyununda kayboluyorum.

Aron başımı okşuyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve sonra hafifçe ağzımı ısıtıyor. "Yatağa girelim mi?"

Yatakta mı? Başımı salladım, sersemlemiştim. Yorgunum, ama bundan da öte, bana sarılmasını istiyorum. Yatak şu anda çok iyi bir fikir gibi geliyor.

Bir kolunu kalçalarımın arkasına geçiriyor ve beni kollarının arasına alıp düşün gecemizdeki bir gelin gibi yatağa taşıyor. Bir bakıma, sanırım bu da öyle hissettiriyor. Sanki Aron ve ben birlikte yeni bir hayata başlıyormuşuz gibi hissediyorum. Sadece çapa ve Aspect yerine, birlikte kadın ve erkeğiz.

Geleceği düşünmeyeceğim. Şu anda değil. Bu kuleden ayrılana kadar olmaz. Bekleyebilir. Her şey bekleyebilir.

Aron geniş kemerimin tokalarını nazikçe çıkarırken ve ardından uzun elbisemi yavaşça çıkarırken bakışları bana kilitleniyor. Ben yatakta çıtırçıplakken, o da doğruldu ve soyunmaya başladı. Aron'un vücudunun ne kadar güçlü olduğunu hep unutuyorum. Vücudunda bir santim bile yağ yok, tamamen kas ve oblik kaslardan oluşuyor. Karnında altılı paketi dalgalanıyor ve artık onunla tanıştığımda olduğu kadar solgun değil, sanki sadece bu dünyada bulunarak renk ve hayat kazanmış gibi. Yine de yara izleri cildinin neredeyse her santimini kaplıyor ve soyunup bana tekrar gösterene kadar kaç tane olduğunu unutuyorum. Uzun süre önce iyileşmiş yaralar cildinde kırmızı ve bazen beyaz renkte görünüyor, bazıları daha küçük ve pürüzlü, diğerleri ise büyük, uzun ve ölümcül. Yüzünde, yeşil gözünün üzerinden geçen yara en aşına olduğum yara ve endişeyle ona bakıyorum. Çok fazla yara izi var. Çok fazla acımasız savaş. Onu böyle görmek biraz bunaltıcı olabiliyor ve üzerindeki her kılıç izi kazanamayabileceğimizi hatırlatıyor.

"Kaşlarını çatıyorsun. Yara izlerimden hoşlanmadın mı?" Aron soruyor ve yatağın kenarında durup o kibirli tavrını takınırken sesinde bir eğlence var. Tabii ki kibirli. O bir tanrı, ama bundan da öte, inanılmaz biri ve bunu biliyor. Artık kibrini sinir bozucu olarak görmüyorum, daha çok kim olduğunun bir tuhaflığı. Ve ben onun her şeyini seviyorum. "Her yaranın ardındaki hikâyeyi bilmek ister misin? Hepsinin arkasında bir hikâye var."

Başımı sallıyorum ve ona doğru bir el kaldırıyorum. "Aslında sadece sana sarılmak istiyorum. Bunu yapabilir miyiz?"

"Senden hiçbir isteğimi esirgemem," diyor ve yanımdaki yatağa tırmanıyor. Birlikte çırılçıplagız, ilk kez tenimiz tene değiyor ve bu daha önce yaptığımız her şeyden çok daha samimi hissettiriyor.

Çekingen bir şekilde elimi karnına koyuyorum. Birbirimize bakıyoruz, aramızda birkaç santim var ve eli sahiplenici bir şekilde kalçama gidiyor, sanki bana her zaman dokunmak zorundaymış gibi. "Bu sana ilk dokunuşum, farkında mısın?"

"Beni daha önce de yakalamıştın. Hevesli ellerini aletimden ayırmak zorunda kaldığım birkaç zamanı çok net hatırlıyorum."

Gülüyorum, çünkü bunu ben de hatırlıyorum. "Bugün yine ellerimi itecek misin?" Ve bu teoriyi test etmek için bir tanesini sikine doğru kaydırıyorum.

"Bir daha asla," diyor ciddiyetle. "Sen nasıl benimsen, ben de seninim."

Bu teoriyi kesinlikle test edeceğim. Yatakta doğruluyorum, sırtüstü dönüp elini başının arkasına koyarken ona bakıyorum, erkeklerin en rahatı. Sanki bunu daha önce onlarca kez yapmışız gibi. Gerçek şu ki, ona dokunmak için kaşınıyorum. Geçmişte ona kaçamak her dokunuşumu ve onun beni nasıl geri çektiğini hatırlıyorum. Bunu bir daha yapmayacağının farkına varmak baş döndürücü.

Ve adam çok güzel. Vücudunun yara izleriyle kaplı olması önemli değil. Mükemmel olmayan hiçbir yanı yok. Bir parmağımı uzun, sivri kırmızı bir yaranın üzerinde gezdiriyorum.

Karnından geçip kalçasına doğru yaylanan bir iz. Göğüs kasları sert ve düz, omuzları geniş, kalçaları dar.

Siki, o kaçamak dokunuşlardan ve daha önce salonda geçirdiğimiz zamandan hatırladığım kadar büyüktü. İyi donanımlı olduğunu biliyordum. Yani, hiçbir tanrı ufacık bir alete sahip olamaz. Peki kısa bir süre önce seviştiğimizde? O kadar büyüktü ki hayatımı değiştirdiğini hissetmiştim. şimdi ona baktığımda, bunun sadece benim hayal gücüm olmadığını görüyorum. Aleti uzun ve kalın, başı belirgin. Damarlar şaftını yukarı ve aşağı doğru takip ediyor, sadece kalın olarak tanımlanabilecek hafif tüylü bir taşak kesesine iniyor. Her santimi kalın ve etli ve görünce ağzım sulanıyor. Bana kontrolümü kaybettiirdiği tüm zamanları düşünüyorum ve aynısını ona da yapmak istiyorum.

Koridorda mı? Aron'un kendini kaybettiğini ilk kez o zaman görmüştüm. Beni duvara doğru ittiğinde ve sanki bir an sonra içimde olmazsa ölecekmiş gibi beni becerdiğinde. Baş döndürücü bir şeydi ve tekrar olmasını istiyorum. Zevkten aklını kaçırmasını istiyorum.

Bu da nelerden hoşlandığını bulmak demek.

Bu da onun sikiyle oynayabileceğim anlamına geliyor.

Kendimi krema yalamış bir kedi gibi hissederek gülümsüyorum ve ona doğru eğiliyorum. O bir tanrı ve muhtemelen her şeyi daha önce milyonlarca kez yapmıştır. Bunu düşünmek istemiyorum, bu yüzden kendim ondan zevk almaya odaklanacağım. Vcuduyla beni memnun etmeye, çünkü bu denklemde sunabileceğim tek şey bu, yani ben. Bu yüzden ona doğru eğildim ve uzun saçlarımın kalçalarını okşamasına izin verdim, onu incelerken başımı yana yatırdım. Görüşünü engellemediğimden emin oluyorum çünkü izlemek istediğinden şüpheleniyorum. Bakışları benim üzerimde ve vücudunun gerildiğini hissedebiliyorum.

Biraz. Bu beni güçlü hissettiriyor.

Sonsuza dek istediği ilk lmlym. Benim. Bu bana bu güçlü, seksi tanrı üzerinde her türlü gücü veriyor. O fırtınaların efendisi olabilir ama kontrolünü kaybettiği kişi benim. Becermek için o kadar çaresizdi ki

beni bir duvara doğru itti ve herkesin görebileceği bir yerde içime girdi.

Gülümseyerek, elimi yavaşça sikinin etrafına doluyor, çevresini test ediyorum. O kadar kalın ki parmaklarım buluşmuyor ve içimde nasıl hissettiğini hatırlayınca biraz ürperiyorum. Tabanını tembelce sıkıyorum, aldığı nefesten hoşlanıyorum ve sonra onu serbest bırakıyorum, böylece bir parmağımı damar boyunca kaydırarak, tepenin kenarının altında kaybolduğu horozunun belirgin başına kadar izleyebiliyorum.

Sabırsızlıkla homurdanıyor ve ben izlerken sikinin başında bir damla döl beliriyor, hemen ardından bir başkası geliyor.

"Bir tanrının tadı neye benzer?" Mırıldanıyorum, öne doğru hareket ediyorum, böylece sikinin üzerine eğiliyorum, saçlarım omuzlarımın etrafına düşüyor.

"Kendin gör," diye mırıldanıyor ve gözlerindeki bakış çok yoğun. Bu adamın benden etkilenmediğini nasıl düşünebildim? Biliyorum, bir noktada onu kızdıracam ve o da kırılacak ve sonra beni tekrar sertçe becerecek, çünkü kendine yardım edemeyecek.

Kalçalarım bu düşünceyle heyecanla sıkışıyor ve karnımdaki o boş ağrı geri geliyor. Bunu istiyorum. Onu şehvetten çatlatmak istiyorum. Bu düşünceyi seviyorum.

Eğiliyorum ve dilimin ucuyla her bir tuzlu damlayı kucaklayıp sikini temizliyorum. Tadı güzel, ama muhtemelen önyargılıyım ve bunun onun bir tanrı olmasıyla ve tanrı sperminin bir şekilde daha lezzetli olmasıyla hiçbir ilgisi yok. Aron'la ilgili her şeyi seviyorum, kibrini bile. "Her şey yolunda," diye takılıyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Benim tohumumun tadı diğer tüm tohumlardan daha güzel ve sen bunu biliyorsun. Tekrar tat beni." Ve eli saçlarıma gidiyor, sanki beni aşağı indirecekmiş gibi.

Omuz silkiyorum, oyuna doğru eğiliyorum ve dilimle sikinin başına bir vuruş daha yapıyorum. "Fena değil."

Aron'un nefesi tıslıyor. "Kadın-"

"Sadece daha iyisini bulduğumu söylüyorum."

"Hayır, yapmadın." Bana o kendini beğenmiş sırtışlarından birini daha atıyor, sonra başımı tekrar aşağı itiyor. "Tadını doğru almamış olmalısın. Ağzına biraz daha al."

Cahil numarası yapıyorum. "Sence yapmalı mıyım?" "Kesinlikle."

Başımı nazikçe aşağıya doğru çekerken içimde erotik bir heyecan yükseliyor. Bu beni seksi hissettiriyor ve ihtiyaçtan kıvranıyorum, eğilip sikini tekrar kavrarken kalçalarımı oynatıyorum, sonra onu ağzıma alıyorum. O kadar büyük ki dudaklarımı geriyor ve onu düzgünce dillemek zor oluyor. Onu olabildiğince derine kaydırıyorum ve sonra başını yalayarak bir kez daha geri çekiyorum.

"Eee?" Daha sert nefes alıyor.

"Emin olmak için tekrar tatmam gerekiyor," diye mırıldanıyorum, sonra onu tekrar ağzıma çekiyorum, elimle sikinin tabanını çalıştırıyorum. Ağzımı ıslak tutuyorum, büyük horozunu tükürüğümle kaplıyorum ve bu sefer onu biraz daha derine götürüyorum ve sonra shaftını ağzıma geri getirdiğimde daha da derine, onu dilimin üzerinde kaydırıyorum. Onu o kadar derine alıyorum ki, boğazımın arkasına çarpıyor ve sonra yükseliyorum, patlamakla tehdit eden boğuk sesi geri ısıriyorum. Ve ona bakıyorum.

Gözleri zevkten yarılmış, saçımdaki eli gevşemiş ve öylesine bariz bir erotik bakış var ki, ihtiyaçtan nefesim kesiliyor.

"Bunu yaptığında ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diye mırıldanıyor.

"Bunu sadece seni tekrar becereyim diye söylüyorsun."

"Nasıl ol s a yapacaksın," diyor Aron, parmakları kayarak Çenemi okşadı. "Çünkü beni memnun etmekten tahrik oluyorsun."

O haklı, kibirli pislik. Şu anda amım tamamen ıslak ve hassas, ihtiyaçtan ağrıyor. Ona dokunmaya bayılıyorum, sıcak tenine, koca sikine ve onun da tahrik olmasına bayılıyorum. Bunu ona yapabileceğimi bilmek bile beni çıldırtıyor.

ihtiyaçla. Sadece gülümsüyorum ve onu tekrar derinlere çekiyorum, ağızımla, dilimle, elimden gelen her şeyle onu çalıştırıyorum çünkü kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum.

ıkardığı alçak inilti amımın sıkılaşmasına neden oluyor. abalarımı iki katına ıkariyorum, horozunun uzunluğunu tabandan uca yalıyorum, kesesini alay ediyorum, onu koparmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Daha sikinin başını ağızıma almamıştım ki kalçalarını hafifçe sallayarak ağızımı sikmeye başladı. Adımı söylerken yüzümü kullanarak sikini sokup ıkariyor. Buna bayılıyorum ve boştaki elimle kendime dokunabilmek için parmaklarımı kalçalarımın arasından geçiriyorum. O kadar tahrik oluyorum ki daha fazlası için sabırsızlanıyorum. Ben de en az onun kadar boşalmak istiyorum.

"Hayır," diye homurdanıyor ve sonra saçımı çekiştiriyor, başımı sikinden kaldırmama yetecek kadar. "O benim."

"Seninki ne?" Nefes nefese kaldım. "şu amcık." Gözleri ateşle parlıyor.

"Daha fazlasına ihtiyaım var." Kıvraniyorum, parmaklarımı sırlsıklam kıvrımlarımda gezdiriyorum. "Bu çok mu kötü? Sana dokunmak beni heyecanlandırıyor."

"Bekleyeceksin," diyor kibirle.

Sözleri karşısında inliyorum, çünkü ne kadar sik kafalı olsa da beni azdırıyor. O zaman bu aramızda bir yarışma mı olacak? Çünkü ben de bu oyunu oynayabilirim. Kabul ediyormuş gibi yapıp elimi tekrar yatağı götürüyorum ve diğerk elimle sikini tutuyorum. Eğıliyorum, nefesimi ıslak başının üzerinde gezdiriyorum ve onunla alay ediyorum.

"Faith," diye nefes alıyor, beni izlerken bakışları tamamen büyülenmiş. "Beni tekrar ağızına al."

Ona bakıyorum ve küçük, boğucu bir gülümseme veriyorum. "Bekleyeceksin."

Kahkahalar atıyor ve bir anda bizi ters çeviriyor. Birdenbire sırtüstü yatıyorum ve üzerimde o var. Saçları omzunun üzerinden kayıyor ve bana şehvet ve eğılence dolu bir şekilde sırtıyor. "Sadece sen

Bir tanrıyla dişe diş mücadele edebileceğini düşünen bir ölümlü, değil mi?"

Elleri vücuduma gidip kalçalarımı ayırıp kalçalarının etrafında kaydırırken hevesli bir nefes çekiyorum. "Belki de sana kendi ilacını tattırmaktan hoşlanıyorumdur." "Belki de sadece seni sert ve hoyratça almamdan hoşlanıyorsundur,"

diye mırıldanıyor, sonra eğilip ağzıma cezalandırıcı, sahiplenici bir öpücük konduruyor. İçime girip beni aynı sertlikte ve sertlikte almadan önce aldığım tek uyarı bu.

Söz verdiği gibi sert.

Ve Tanrım, çok güzel.

Ellerim başına gidiyor, beni öperken onu kucaklıyor, içime tekrar tekrar pompalayıp beni kendisininmişim gibi sahiplenirken bu hissin içine gömülüyorum. Hareketlerinin biraz sert olması ya da her vuruşta sanki içime giriyormuş gibi hissettirmesi umurumda değil. Bu benim de kendimi bırakabileceğim anlamına geliyor. Omuzlarını kavrayıp tırnaklarımı tenine batırıyorum ve o iterken eğiliyorum. Beni öptüğünde dudağını ısıyorum ve bu onu daha da vahşileştiriyor. Yatak sallanıyor, saman hışırtısı gibi ürpertici bir sesle duvara yaslanıyor ve dışarıdaki gök gürültüsünden zar zor duyuluyor.

Boşaldığımda tüm vücudum kasılıyor ve her şeyin ne kadar yoğun hissettirdiğine şaşırarak haykırıyorum. Aron eliyle göğsümü kapatıyor, vücuduma bir şok dalgası daha gönderiyor ve beni almaya devam ediyor, sert, sallanan itişleriyle başka bir orgazmı sıkıyor. Boşaldığı zaman, yoğun doruk noktasının ardından sızlanıyorum ve üzerime yığılırken terli bedenini kendime doğru çekiyorum.

Kendimi çok huzurlu hissediyorum. Çok mutluyum.

Aron'un "kaderiyle buluşacağı" Yshrem'i düşünüyorum ve gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Bugün bunu düşünmek istemiyorum. Sadece üzerime yayılmış, o kadar iyi hissettiren ve asla hareket etmesini istemediğim adamı düşüneceğim.

"Bana beni sevdiğini söyle," diye fısıldıyorum, otururken saçlarını yüzünden geriye doğru oksuyorum.

Aron kaşlarını çatarak bana bakıyor. Yanağıma dokunuyor, yüzümü okşuyor ve sonra başını sallıyor. "Ben bir tanrıyım, Faith. Biz sevmeyiz."

Garip bir şekilde, bu yanıt beni rahatsız etmiyor, çünkü yanıldığından oldukça eminim. "Yine de ölürsem beni özlürsün, değil mi?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve gök gürültüsü tepesinde şaklıyor. "Neden ölmek istiyorsun?"

"Sadece söylüyorum-"

Aron başını yavaşça sallar. "Ölmene izin yok, Faith. Beni anlıyor musun?" Çenesi sıkılı ve gözlerinde daha önce görmediğim vahşi bir bakış var. "Bunu yasaklıyorum."

Başımı sallıyorum ve beni tekrar öpmek için eğildiğinde bir gülümsemeye karşı koyuyorum. Evet, adam bana tamamen aşık.

Sadece bunu kendine itiraf etmiyor.

W Üç gün boyunca yataktan çıkmayacaksın.
Bu tam olarak doğru değil. İşemek için
kalkıyorum,

yemek için, içmek için, ama bunun dışında? Her anımı Aron'la geçiriyorum. Aron'u öperek. Aron'a dokunarak. Aron bana dokunuyor. Gerçekten büyüdü bir zaman. Bunu biraz balayı gibi düşünüyorum, sonunda daha yüksek bir seviyede birleştik ve şimdi sadece birbirimizin tadını çıkarıyoruz ve ilerledikçe daha çok şey öğreniyoruz. Aron'un saçlarının taranmasından hoşlandığını ve bunun onu tahrik ettiğini öğreniyorum. Beni yemek yerken izlerken tahrik olduğunu öğreniyorum, çünkü bundan çok zevk alıyorum. Aron'un uyurken çıkardığım yumuşak seslerden tahrik olduğunu öğreniyorum, çünkü beni uyandırıyor ve sertçe sikiyor, sonra tekrar uyumama izin veriyor.

Gerçekten, hemen hemen her şeyin Aron'u tahrik ettiğini öğreniyorum.

Daha önce hiç bir tanrının yoğun hayranlığının nesnesi olmamıştım. Yemek yemiyor, uyumuyor ve tüm enerjisini bana odaklıyor. Yataktan çıkmadığımız üç gün boyunca, sanırım hayatım boyunca hiç olmadığım kadar çok orgazm oluyorum. Seksin kokusu tenime kalıcı olarak kazınmış gibi hissediyorum ve ahlaksız bir sürtük gibi sadece daha fazlasını arzuluyorum. Nasıl istemem?

Adam bir klitorisi nasıl çalıştıracağını biliyor, G noktasının nerede olduğunu biliyor, büyük bir horozu ve sonsuz dayanıklılığı var.

Tabii ki her seferinde onunla yatmak için can atıyorum.

Birkaç gün böyle devam ettikten sonra, kendi kokuma burnumu kırıştırıyorum. "Bu kulede banyo olduğunu sanmıyorum, değil mi? Çünkü kesinlikle bir tane kullanabilirim."

Aron başını karnımı öptüğü yerden kaldırıyor. "Yıkanmak mı istiyorsun? Seni yıkayabilirim." Gözleri parlıyor. "Benim için zevk olur."

Homurdanıyorum. "Kvette mi? Çünkü ben burada küvet görmedim." "Burası bir zamanlar insan kulesiydi," diyor Aron. "Belki de küvet var."

"yle miydi?" şok oldum. Burası o kadar ürkütücü ve gerçeküstü ki, burada yaşayan birini hayal edemiyorum... sonra tekrar, günlerdir burada takılmıyor muyduk? Haftalarca? Belki de "rktc" fikrimi yeniden düşünmeliyim.

Elbette, Aron Markos ve Solat'a soruyor ve onlar da birkaç kat aşağıda bir tuvalet görüyorlar. Kısa bir süre sonra birlikte tuvaletteyiz ve devasa mermer küvet Yulenna sayesinde dumanı tüten sıcak suyla doldurulmuş. Beni kollarının arasına alan Aron'un geniş göğsüne yaslanarak rahatlıyorum.

"İşte hayat bu," diye mırıldanıyorum, tam karşımızdaki örümcek ağlı köşedeki koza kümelerine çok fazla bakmamaya çalışarak.

"Seni memnun etmek için fazla bir şey gerekmiyor," diyor Aron eğlenerek ve parmaklarını suyun altında benimkilerle birleştiriyor. "Bir küvet dolusu su, günde en az beş orgazm ve ağzına tıkabileceğin kadar yemek."

Gözlerimi kapatıp ona yaslanırken gülümseyerek, "Böyle söyleyince kulağa korkunç derecede talepkrmışım gibi geliyor," diyorum.

"apa olmak zorlu bir iş," diye mırıldanıyor, dudakları saçlarıma değiyor.

"İş." Homurdanıyorum. "Sunucu olmanın gerektirdiği pek çok şey var ama bunlardan herhangi birine 'iş' diyebilir miyim bilmiyorum. En büyük görevim düzenli olarak saçmaladığın saçmalıklara katlanmak-"

Amımı avuçlayıp bir parmağını kıvrımlarımın arasına sokarak klitorisimi okşarken kelimelerim boğuluyor. "Ne söylediğine dikkat et, tatlı Faith. Seni cezalandırmamı istemiyorsun, değil mi?" Oh Tanrım. Aron'un kesinlikle bir baskınlık çizgisi var ve kendini oyna k hissettiğinde ortaya çıkıyor. Şimdi ben bile daha çok tahrik oldum. "Burada mı? Banyoda mı?"

"Önce yıkanabilirsin," diye beni rahatlatıyor ve sabırlı olmamı söylercesine amımı okşuyor. "Aç mısın?"

"Bu tam hizmetli bir banyo mu? Şımartıldım." Suyun derinliklerine doğru kayıyorum, bu da saçlarımın göğsüne yapıştığı ve taş gibi sert kalçalarının kollarımın altında olduğu anlamına geliyor. "Ama hayır, şimdilik bekleyebilirim."

Aron parmaklarını ıslak saçlarımda gezdiriyor, sonra Yulenna'dan ödünç aldığımız bir kalıpla sabunlamaya başlıyor. "Bu sizin dünyanızdaki hamamlara çok mu benziyor? Ert'teki?"

"Dünya," diye düzeltiyorum. "Hem evet hem hayır. Akan suyumuz var, bir musluğu çeviriyorsunuz ve su borudan sıcak olarak çıkıyor." Yulenna bunu gerçekleştirmek için leğenleri doldurdu ve suyu ısıttı. "Ve Dünya'da şampuanım, vücut yıkamam, saç kremim ve her türlü güzel kokulu banyo ürünüm olurdu. Ve köpükler."

"Ama senin için vücudunu sabunlayacak bir savaş tanrısı yok," diyor Aron ve bir avuç suyu göğsümün üzerinde gezdiriyor.

Hayır, haklı olduğu bir nokta var. Meme ucumu sert bir noktaya getirmeye başladığında gülümseyerek eline doğru eğildim. İlişkiye girmek istemeyen bir adam için, o zamandan beri dokunaklı olmaktan başka bir şey yapmadı, umursadığımdan değil. "Senin için her gün köpük banyosu yaparım."

"Özlediğin bir şey var mı?" Göğsümü bırakıyor ve sabunlu suyu omzumun üzerinden geçiriyor. Beni yıkıyor mu o zaman? Yoksa sadece okşuyor mu? Tekrar doğruluyorum, böylece istediğini yapabiliyor ve büyük bir eli sırtımı

düzleştiriyor.

Dokunuşuyla inliyorum, çünkü çok iyi hissettiriyor. "Hamburger," diye mırıldanıyorum, dizlerime sarılıp yanağımı onlara yaslıyorum. "Büyük, şişman, özensiz hamburgerler. Peynirli, ekstra turşulu, mayonezli, hardallı, domatesli, marullu ve susamlı. Pastırma da var. Evet, tamamen pastırmalı." Ve şimdi acıktım.

Aron kıkırdıyor, elindeki bezi sırtımda bir aşağı bir yukarı ovuyor. "Seninle hep yemek yiyoruz."

"Tabii ki öyle. Ben hep açım. Bu senin suçun." Gülümsüyorum.

Parmakları omurgamda dans ediyor, sonra el bezi kıcımın yarığını okşuyor. "Seni yatağымda tuttuğum ve rahatlamak için yalvarana kadar kullandığım için mi? Kendi ihtiyaçlarımı gidermeden önce seni en az iki kez boşalttığım için mi? Amcığın sikimin etrafında sıkıca kenetlenip beni derinlere çekene kadar tatmin olmadığım için mi?"

Sözleri karşısında nefesimi tutuyorum. "Evet, o da var ama demek istediğim ben her zaman açım çünkü ben senin çapanım. İkimiz için de yemek zorundayım." Aslında şu anda yemek yiyebilirim ama sudan çıkmaya üşeniyorum çünkü hava sıcak ve beni yıkarken flörtöz, düşünceli Aron karşı konulmaz.

Tembel kıkırdamasının sesini seviyorum. Bezi sırtımda gezdirirken bile içimi sıcaklıkla dolduruyor. "Dünyanı özlüyor musun peki?"

Bu sorunun eninde sonunda geleceğini biliyordum. Hatta daha önce sormamasına şaşırdım. Ben de bu konu hakkında daha fazla düşünmediğime biraz şaşırdım. Son birkaç gündür Dünya pek aklımda değildi. Düşüncelerim tamamen ve bütünüyle Aron'la ilgiliydi. "Dünya'yı özlüyor muyum? Bilmiyorum. Yani, hamburgerleri, çilekli milkshake'leri ve arabaları özlüyorum -hatırlat da bir ara sana arabalardan bahsedeyim. Ama daha çok aşına olduğum dünya buydu. Dünya'yı biliyordum. Dünya'da nasıl dolaşacağımı biliyordum. Ne yaptığımı ve seçimlerimin neleri gerektirdiğini biliyordum. Burada kendimi yetersiz hissediyorum ve Aos'un sahip olmadığı bazı şeyler beni biraz korkutuyor. **M e s e l a ,**

Sağlık hizmetleri. Hasta insanlar için "üzerine bir sülük yapıştır" yöntemini mi uyguluyorsunuz? Çünkü bunu gerçekten onaylayamam. Ve bu dünyada jinekolog yerine neyin geçtiğini düşündükçe ürperiyorum."

Aron tekrar kıkırdar. "Bu... evet mi?"

"Bu bir 'bilmiyorum'. Bu bir 'karmaşık'. Eminim zaman geçtikçe özlediğim pek çok şey olacak. Ama şu anda? Şu anda hiçbir şey düşünemiyorum." Onunla birlikte bu küvette olmaktan, o sırtımı yıkarken büyük kalçalarının arasında beşik gibi sallanmaktan çok tembel, çok mutlu ve çok memnunum. "Bu kötü bir cevap mı?"

"Dürüst biri," diyor ve sonra omzuma dokunduğunu hissediyorum ve bir an sonra omzuma bir öpücük konduruyor. "Kendi dünyana dönebilirsin, biliyorsun."

Kalbim tuhaf bir şekilde çarpıyor. "Tanrım, yapabilir miyim? Çünkü ben senin çapanım ve en son duyduğumda bu tür bağlar taşa bağlanmıştı."

"Çoğu için öyledir ama Spidae farklıdır. Bir tanrı ile ölümlü çapası arasındaki bağı koparabilecek biri varsa, o da onlardır."

Bu, Spidae'nin onlarla yalnız kaldığımda bana söylediklerine tehlikeli derecede yakın geliyor... bizi ayırarak ve sorgulayarak hem Aron'u hem de beni manipüle etmeye çalışıyorlardı. Bu neden şimdi ortaya çıkıyor? Dönüp ona endişeli bir bakış attım. "Spidae ile konuştun mu, Aron? Sana gitmem gerektiğini söylediler mi?"

Sert tepkime şaşırarak kaşlarını çattı. "Hayır. Onlarla konuşmadım. Ben senin yanındaydım, hatırladın mı?"

Doğru. Günlerdir beni yalnız bırakmadı. Hızlanan kalbim biraz yavaşlıyor. "Güzel. Ben sadece... Onlara güvenmiyorum."

"Kimse bilmiyor." Yaralı göğsünü işaret ediyor. "Arkana yaslan ki seni yıkamaya devam edebileyim."

Başıyorum ama sonra dudağımı ısırarak tereddüt ediyorum. "Seni terk etmek istemiyorum, Aron. Eve gitmek için değil. Sonuna kadar seninleyim, beni terk edeceğin güne kadar."

İfadesi ciddileşiyor ve omuzlarıma bakıyor, ıslak saçlarımı tenimden dikkatlice kaldırıp bir tarafa bırakıyor. "Bir parçam bunun bitmesini istiyor çünkü bu düzlemde güçsüzüm. Yüce Baba'nın beni 'yeniden yaratma' ihtiyacı hissetmesi fikrinden rahatsız oluyorum çünkü daha önce çok kırılmıştım. Ama bir parçam... bir parçam bunun sonsuza dek sürmesini istiyor. Sadece ben ve sen, her zaman." Ve uzanıp yüzümü avuçladı. "Ben kazandıktan sonra ne olacağını bilmiyorum, Faith. Keşke bilseydim. Keşke anılarımda kalsaydı ama bu iş bittikten sonra ne olacağına dair hiçbir şey göremiyorum."

Kalbim acıyor. Ne olacağını biliyorum. Eğer Spidae bana yalan söylemiyorsa, bu hiç iyi değil. Bunların hiçbiri iyi değil.

"Ama ben bir tanrıyım," diye devam ediyor, sesi alçak ama kararlı. "Ben fırtınaların efendisi ve savaş tanrısıyım. Seni yanıma getireceğim ve her zaman yanımda tutacağım. Sen ölümlüsün ve dünyanın geri kalanı için önemsizsin." Omzumdaki bezi sıkıyor ve tenimden aşağıya köpüklü sular gönderiyor. "Ama benim için değil. Benim için sen her şeysin."

Kazanmak dışında her şey, demek istiyorum ama kelimeleri ısırarak geri alıyorum. Burada sahip olduğumuz bu güzel şeyi mahvetmek istemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz mükemmel birkaç anı mahvetmek istemiyorum. Her birinin tadını çıkaracağım.

"Bu benim dünyamda kalmak anlamına gelecek," diyor Aron ben göğsüne yerleşirken. Bezi suya batırıp göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, meme uçlarıma özel bir ilgi göstererek kalkmalarını sağlıyor. "Burada benimle kalır mısınız?"

"Her zaman," dedim ona ve ciddiydim.

A bir hafta geçer. Belki daha fazla. Günleri unutuyorum. Tek bildiğim mutlu olduğum. Elbette, ürkütücü bir kuledemiz ve Spidae her köşede pusuda bekliyor.

Gezici yiyecek stoğumuz tükendi, bu yüzden şimdi Spidae'nin kalenin etrafına saçtığı kapsüllerde ne bulursak yiyoruz.

Ama her sabah Aron'un kollarında uyanıyorum. Her gece, Aron'un kucağında uyuyorum. Her günü birlikte geçiriyoruz; sevişerek, konuşarak ya da gülererek.

Ve bu her şeye değer. Bir milyon gün geçse bile umurumda değil. Eğer hepsi böyle olacaksa, beni de yaz.

Bu kulenin dışındaki dünyayı unutmak çok kolay. Dışarıda, bu garip dünyada, aynı yüze sahip herkesin sonunu getirmek isteyen düzinelerce Aspect'in dolaştığını unutmak çok kolay. Hayatlarımızın tehlikede olduğunu ve hâlâ da tehlikede olduğunu unutmak çok kolay. Burada dünyadan güvendeziz çünkü kimse dağları ve o korkunç gölü geçmek istemiyor. Eşyalarımızla birlikte gölün bu tarafına nasıl geçtiklerinden hâlâ tam olarak emin değilim. Ne zaman sorsam, Aron sadece gülüyor ve "kolay değil" diyor.

Her neyse, önemli değil. Eğer mutluluk buysa, onu iki elimle tutacağım.

Yine de bir sabah, kılıçların çarpışma sesiyle uyandım. Erkek kahkahalarına. Aron yatakta yanımda değil ve kalkıp bornozumu giyerken kaşlarımı çatıyorum. Odamızda pencere yok ama seslerin dışarıdan geldiğini biliyorum. Örümcek ağlarıyla kaplı geniş bir balkonun olduğu koridora çıkıyorum ve Yulenna'yı orada buluyorum. Kollarında yarı açılmış bir kapsülle meyve kemiriyor.

"Merhaba Faith," diyor neşeyle ben onun yanına giderken. "Aç mısın?" Bana biraz meyve ikram ediyor.

Görünüşe göre kapsüller ilk başta düşündüğümünden biraz daha iyi huylu. Açtıklarımızda sebzededen meyveye kadar çeşitli yiyecekler vardı ve bazılarının içinde bir kuş ya da balık olmasına rağmen canlıydı. Sanki örümcekler yemek yemeyen Spidae için yiyecek getiriyorlar.

Her şey çok garip.

Her neyse, yemek bize yeterince iyi hizmet etti ve küçük, mor kiraz benzeri meyvelerden bir avuç alıp ağzıma birkaç tane atarken kendimi garip hissetmiyorum. Aşağıda adamlar dövüşüyor. Aron'un elinde uzun bir kılıç var, bir kolu arkadan bağlı ve gözleri bağlı. Hem Kerren hem de Markos'la dövüşüyor ve görünüşe göre kolayca kazanıyor. Ne zaman biri yumruk atsa, içgüdüsel olarak savuşturmak için orada oluyor. Ben izlerken, Solat büyük bir kalkanın arkasına gizlenmiş, Aron'un yanına saldırmaya hazır bir şekilde ilerliyor. O daha yaklaşmadan Aron dönüyor, kalkanı savuruyor ve Kerren'in bir sonraki saldırısını engellemek için dönüyor.

Hepsi gülüyor ve Markos sırtırken "Teslim oluyorum" sözlerinin havada uçuştüğünü duyuyorum.

Aron da gülümsüyor. Yüzü saf, katıksız bir neşe ile aydınlanıyor ve bazen onun bir savaş tanrısı olduğunu unutuyorum. Dövüşmeyi seviyor. Ben izlerken Kerren Aron'a yaklaşıyor ve bağlarını çözmesine yardım ediyor. Aron göz bağını çözüyor ve hemen balkona, bana bakıyor.

Sırıttırıyor, son derece memnun.

Ona el sallıyorum, sonra Yulenna'ya doğru eğiliyorum. "Bu da ne?"

"Adamların canı sıkılmış ve dövüşmeye başlamışlar. Aron bunu duymuş ve onlara katılmış olmalı. Saatlerdir dövüşüyorlar." Yulenna bir parça meyve daha alıyor ve özenle yiyor. "Savaşa hazır olmak istiyorlar."

Savaş mı? İyi ruh halim bozuluyor. Aron aşağıdaki adamlarla bir şeyler konuşuyor ve silahları işaret ederek tartışıyor. Ben izlerken, Aron Kerren'le konuşuyor, ona bir kılıç hareketi ve nasıl blok yapılacağını gösteriyor. Aron'un kendi elementinde olduğu açık.

Savaş ya da çarpışmalar hakkında düşünmesini istemiyorum.

"Yine de o bir savaş tanrısı," diyor arkamdan ürkütücü bir ses.

Yulenna nefes nefese bana yaklaşıyor. Dişlerimi sıkıyorum ve arka planda duran Spidae'ye bakmak için dönüyorum. Koridorda bekliyor, balkonda bizi izliyor. "Ağında bir örümcek gibi beklemek" deyimi aklıma geliyor ama onu ısııyorum. "Şu anda çekebileceğin iplerin yok mu?"

Ağzını kıvrıran gülümseme haksız bir şekilde güzel. "Evet. Ama ruh halini hissettim. Değiştiremeyeceğin şeyler için öfkelenmene gerek yok, Faithful."

Sadık. Tadekha bana böyle seslenirdi. Bunu duymak beni rahatsız ediyor ama bunu neden yaptığını biliyorum. Bana ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor. Yulenna arkamda siniyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Aron'un kim olduğunu unutmadım, tamam mı? Sadece burada geçirdiği zamanın tadını çıkarmasını istiyorum. Tüm bu saçmalıklara bir ara vermemiz gerekiyordu."

"Kim olduğuna 'ara veremez'. Ya hepsini kabul edersiniz ya da hiçbirini."

Bu bir uyarı mı? Öfkeli, acı kelimeler dökülmekle tehdit ediyor ama onları geri ısııyorum. Sesinde beni duraksatan sempatik bir nota var. Kibar olmaya mı çalışıyor yoksa benimle dalga mı geçiyor bilmiyorum. Asla bilemiyorum. Bornozumu önüme doğru daha sıkı tutuyorum. "Mutsuz olmak çok mu yanlış?"

onu antrenman yaparken görmek? Onu kaybetmek istemiyorum. Bunu düşünmek bile istemiyorum."

"Ne yaparsan yap onu kaybedeceksin," diyor. "Asıl soru, onun için neyi riske atmaya hazır olduğun?"

Bu bir teklif mi? Bir çıkış yolu mu? "Her şey," diye nefes alıyorum, Yulenna'nın korku dolu tutuşuna rağmen bir adım öne çıkıyorum. "Eğer Aron'u kurtarabilirsen her şeyi yaparım, her şeyi veririm."

Sadece gülümsüyor ve arkasını dönüyor.

Şok olmuş bir şekilde gidişini izledim. Yani bana yardım etmeyi teklif eden o değil miydi? Bu sadece daha fazla fal kurabiyesi saçmalığıydı. Dişlerimi sıktım, tamamen sinirlenmişim.

"Kimdi o?" Yulenna hayretle sorar. "Örümcek tanrılardan biri miydi?"

"Spidae. Ve evet. Hangisi olduğunu bilmiyorum ama bence hepsi aynı. Pislikler, manipülatörler ve tamamen kafadan çatlaklar." Tekrar adamların dövüştüğü dar sahil şeridine dönüyorum. "Onları gördüğümüzü unutalım, tamam mı? Bu günü mahvetmek istemiyorum."

İşin garibi, gün şimdiden mahvolmuş gibi hissettiriyor.

BIRAZ SURAT ASIYORMUŞUM GIBI GELİYOR. YULENNA'NIN ÖYLE OLDUĞUNU DÜŞÜNDÜĞÜNÜ BİLİYORUM,

ama Aron'a diğerleriyle geçirdiği zamanı çok görmüyorum.

Balık tutuyor ya da güreşiyor olsalardı, umursayacağımı sanmıyorum. Elindeki kılıç, aldığı her nefeste onlara öğrettiği savaş stratejileri... Beni korkutan bunlar. Çocuğu savaştan çıkarabilirsiniz ama savaşı ç o c u k t a n çıkaramazsınız. Aron

bir asker, bir savaşçı, bir savaş lordu ve her zaman öyle kalacak. Yakında burayı geride bırakıp kaderiyle buluşmak isteyecek.

Yshrem, adını hiç duymadığım ama şimdiden nefret ettiğim bir yer.

Onu kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Bu yüzden Aron'un antrenmanlarından nefret ediyorum. Bu yüzden kılıç dövüşünden nefret ediyorum.

Daha çok erken. Onu henüz kaybetmek istemiyorum. Ya da hiç. Ama kesinlikle bu kadar erken değil.

Adamlar mola vermek için bir süre duraklıyor. Kerren yüksek sesle inliyor ve diğerleri solgun kıyı şeridine uzanıyor ve ben bunun gerçekliğini anlıyorum - çok yorgunlar. Kimse Aron'a ayak uyduramaz. O ölümsüz ve savaş taktiklerini geliştirmek için binlerce yılı var. Onu yavaşlatmak için her yolu denediler, gözleri bağlıyken Kerren'in sırtına bağlamaktan parmaklarını birbirine bağlamaya kadar ve o yine de kazandı. Her seferinde o kazandı. O kibirli, yürek parçalayıcı muhteşem gülümsemesiyle gülümsüyor ve sonra onu izleyip izlemediğimi görmek için başını kaldırıyor.

Ama ara verdiklerinde? Beni görmeye geliyor.

Aron terli ve kuma bulanmış bir halde geliyor ve beni kollarına çekiyor. "Vücudum şu anda başka türlü bir savaş istiyor," diye mırıldanıyor, bir elini elbisemin altına kaydırarak. "Neyse ki beni memnun edecek altı krallığın en güzel çapasına sahibim..." Sözleri kesiliyor ve kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

Cahil numarası yapıyorum. "Yanlış mı? Hiçbir sorun yok." "Üzgün görünüyorsun."

"Kesinlikle üzgün değilim," diye yalan söylüyorum. Ona gerçekten neden üzgün olduğumu açıklamak istemiyorum. Onu kaybetmekten korktuğumu. Sadece sevdiğim adamı kaybetmekle kalmayacağım, hayatımı ve planladığım ölümden sonraki yaşamımı da kaybedeceğim.

Kaşları çatılıyor ve parmağını çenemin altına koyup yüzümü yukarı kaldırarak incelemeye başlıyor. "Sadece şakalaşıyorduk, incinmeyeceğimi biliyorsun. Ben incinemem."

"Biliyorum."

Aron bir süre daha kaşlarını çatarak bana bakıyor ve sonra yüzünde bir aydınlanma belirliyor. "Ahhh. Erkeklerle geçirdiğim zamanı kıskanıyorsun. Hepsi bu, değil mi?"

Bu çok saçma ve küstahça bir şey ve içimden bir kahkaha yükseliyor, çünkü bunu söylemek tam Aron'a göre

Bu. "Hayır!"

"Evet," diye kabul eder, sırtarak. "Merak etme, sevgili Faith'im. Tüm dikkatim senin üzerinde, sana söz veriyorum. Benimle sevişebilmen için bütün geceyi senin yatağında geçireyim mi?" Eğildi ve ağzımı ısırdı.

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. "Sana yolumu göstereyim mi diyorsun?"

Gözleri parlıyor. "Beni bağlayabilirsin ve ben senin çapanmışım ve sen de kendini doyurmak için sonsuz saatler boyunca sikimi yalamak zorunda olan vahşi tanrıçaymışsın gibi davranabiliriz."

Homurdanıyorum. "Bu kulağa şüpheli bir şekilde erkek fantezisi gibi geliyor." "Tabii ki öyle. Ama yine de hoşuna giderdi." Elleri

Beni kendine yakın tutuyor, balkonda hafifçe döndürüyor ve sırtıyor. Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum ve kalbim sızlıyor.

Bu anın -bu aptalca, saçma anın- sonsuza dek sürmesini istiyorum.

Ama içimde her şeyin sona ermek üzere olduğuna dair korkunç bir his var.

N Yine de haftalarca hiçbir şey sona ermiyor. Spidae'nin kalesinde iki görkemli, tembel hafta daha geçiriyoruz ve erkekler sahilde

Her gün Yulenna ve ben özel bir şey hakkında sohbet ederken. Aron sözünün eri olsa da - idman yapmadığı, hamlelerden bahsetmediği ve sahip olmadığı birlikler için savaş planlarını tartışmadığı zamanlarda - benimle birlikte. Acımasız ve muhteşem olduğu kadar düşünceli ve nazik bir aşık.

Koca adama sıırıslıklam aşığım. Hiç bu kadar mutlu olmamıştım. O iki hafta bir anda geçti.

Yine de bir sabah uyandığımda bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Aron yatakta yanımda değildi ve ilk başta dışarıda adamlarla tartıştığını düşündüm. Gerçi ortalık çok sessiz, strateji konuşuyor ya da planları tartışıyor olmalılar. Giyiniyorum, bir çift ayakkabı giyiyorum ve izleyebilmek için balkona çıkıyorum.

Ama Aron balkonda, beni çok şaşırttı.

"Oh, hey, burada mısın? Bugün antrenman yok mu?" Öne doğru ilerleyip elimi kolunun kıvrımına sokuyorum ve pazusuna bir öpücük konduruyorum.

"Bugün olmaz."

Ses tonunda bir gariplik var. Bana bakmıyor, o kalp eriten gülümsemelerinden birini vermiyor, normal kibirli hali gibi bile davranmıyor. Sadece ellerini balkonun surlarına koyuyor ve geniş, gri göle bakıyor.

"Aron?" Endişelenmeye başlayarak tekrar soruyorum. İlk kez uzun saçlarının hafif dağınık olduğunu fark ediyorum, sanki yataktan kalktıktan sonra taramamış ya da parmaklarını geçirmemiş gibi. Kıyafetleri dün giydiklerine benziyor, kırıışmış ve bağcıkları çözülmüş. Ayağında ayakkabı olmadığını fark ettim.

Bu hiç ona göre değil.

"Ben iyiyim, Faith. Yatağına dön."

Parmaklarımı şakacı bir şekilde kolunda gezdiriyorum. "Sadece benimle yatağına dönersen."

Başını sallar. "Hiç havamda değilim."

Havanda değil misin? Havamda değil miyim? İncindim ama çabucak geçti. Bu Aron değil. Yanlış bir şeyler var. Onda farklı bir şeyler var ve bu beni endişelendiriyor. Aron ilk seviştığımızdan beri havasında. Bazen uyanmam için sabaha kadar beklemek istemediğı için kalçalarımın arasını iterken uyanıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Uyandığımda beni öpüyor ya da üzerime iniyor çünkü tadımı seviyor. Adam seksi seviyor.

Nasıl havasında olmaz? O her zaman havasında.

Bir süre daha onu inceledikten sonra, onu korkusundan kurtaracağını düşündüğüm bir şey öneriyorum. "Peki Yshrem'e vardığımızda planımız ne olacak?" Adamlarla savaş stratejisi konuşmak onu her zaman neşelendirir. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu onu bazen durmadan konuşturur. Şu anda sadece benimle konuşacaksa, kulaklarımı birlikler ve savaş planları hakkında doldurmasına izin vermekten mutluluk duyarım. "Olduğumuz gibi devam mı edelim? Yoksa rakiplerinizi alt etmek için bir ordu mu toplayacaksınız? Sence orada savaşmamız gerekecek mi?"

Omuz silkiyor.

Omuz silkiyor.

Aldığım tek cevap bu.

Bu benim Aron'um değil. Kesinlikle yanlış bir şeyler var.

Kolunu okşayıp uzaklaşıyorum ve tekrar içeri giriyorum. Dönüp balkonda duran adama bakıyorum, belki benimle dalga geçiyordur diye, ama Aron gri sulara bakmaya devam ediyor ve hiçbir şey görmüyor.

Ve aniden, bunun ne olduğunu anladım. Neden böyle olduğunu tam olarak biliyorum... ama kanıta ihtiyacım var.

Korku kalbimin göğsümde güm güm atmasına neden oluyor. Eteklerimi topluyorum ve hızla rampayı çıkıyorum. İlk başta yavaş yürüyorum ama yol yüksek kulenin etrafından dolandıkça koşmaya başlıyorum. Ağların olduğu odaya ulaştığımda tam gaz koşmaya başladım.

Spidae'lerden biri orada, ağa bakıyor. Her zamanki gibi görünüyor -uzun beyaz saçlar, uzun beyaz cüppeler- ve daha önce tanıştığım biri mi yoksa farklı biri mi bilmiyorum. Ama fark etmez. Ağa doğru koşuyorum. "Onun ipi nerede?"

Spidae bundan daha fazla ayrıntı istemez. Ne demek istediğimi anladı. Bana içinde acıma duygusu barındıran bir bakış atıyor ve sonra ağın başka bir bölümünü işaret ederek ilerliyor. Onu takip ediyorum, yaklaşıyorum. Ben yaklaştıkça her bir iplikçik kendi bireysel hayatına bürünüyor gibi görünüyor ve kümenin içinden Aron'a ait olması gereken parlayan altın iplikçiği görüyorum. Eğilip onu inceliyorum, diğer ipliklerle kesiştiği yerleri not ediyorum ve örgünün içinde onu takip etmeye devam ediyorum.

Üç iplikçik var... ya da olmalı. Aron olanın -benim Aron'umun- benimkiyle iç içe geçtiğini görüyorum. Onun yerine diğerlerini takip ediyorum. İplerden ikisi birbirine yaklaşmış, o kadar yaklaşmışlar ki neredeyse iç içe geçmişler. Şimdi biri gevşek duruyor, ağın kendisinden kopmuş.

"Görünüşlerinden biri öldü," diye mırıldanıyorum, sanki yüksek sesle söylemek bunu doğruluyormuş gibi.

"Evet," Spidae yanıma doğru ilerliyor. "Görünüşe göre bir başkası tarafından öldürülmüş."

Birbirine karışmış iki ipliğe bakıyorum. Hedonizm ve Apati birlikte hareket ediyor. Şimdi sadece bir iplik kaldı. Spidae'ye bakmak için dönüyorum. "Ölen Apati, değil mi? Biri onun çapasını mı öldürdü?"

Başını eğiyor. "O gitti. Aron onu yeniden özömsüyor. Birkaç gün boyunca kişiliği farklı olacak."

Bunu biliyorum. Ben biliyorum. Yalancı Aron'la bunu yaşamadık mı? Ama kalbim hâlâ acıyor. Gitmesi gerektiğini bilsem de giden Aron için acı çekiyorum ve geriye sadece bir Aron kalmasından korkuyorum.

Hedonizm. "Orospu
çocuğu," diye
mırıldandım.

Spidae o soğuk sesiyle, "Aron'un pek çok kusuru var ama bu onlardan biri değil," diyor. "Kararını verdin mi?"

Yumruklarımı sıkıp doğruluyorum. "Ne kararı?"

Bana cevap vermek yerine yavaşça ağın arkasına doğru yürüyor ve tenim karıncalanıyor. Nereye gittiğini biliyorum. İsteksizce onu takip ediyorum ve ikinci ağı görüyorum -Dünya ağı- ve benim ipliğim, ikisi arasında gergin bir şekilde gerilmiş. Bana mı öyle geliyor, yoksa iki ağ arasında gergin duran birkaç iplik -benim gibi yerinden edilmiş insanlar- öncekinden daha mı az? Yoksa bu benim hayal gücüm mü?

"Dünyanıza dönmek mi yoksa Aron ile kalmak mı istediğinize karar verdiniz mi?"

"Cevabımı biliyorsun." Aradan geçen haftalardan sonra bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm. "Yüksek sesle söylememi ister misin?"

Başını sallayarak eğiyor.

Piç kurusu. "Ben kalıyorum. Aron'umu bırakmayacağım."

"Pekâlâ." Uzanıp ipliğimi sıkıştırıyor ve onu Dünya ağından koparıyor. Küçük ve kırılgan bir şey sanki benim de içimden kopup gidiyormuş gibi hissediyorum ve bir nefeste boğuluyorum.

Yaptı işte. Yaptı işte.

Yapmak zorunda değildi. Ne kadar kalması gerekiyorsa o kadar bırakabilirdi ama o beni kurtardı. Ona dehşet içinde baktım ve sonra dönüp odadan çıktım, konuşamayacak kadar öfkeliydim.

"Kızgın mısın, Faithful?" diye sesleniyor arkamdan.
"Neden?"

Cevap vermeyeceğim. O piçlerin yüzüne bir daha asla bakmamaya kararlı bir şekilde koridordan fırladım. Sonsuza kadar çok erken olacak. Uzaklaşırken beni takip ettiğini bilmekten nefret ediyorum. Örümcek ağıyla kaplı zeminde hafif ayak seslerini duyabiliyorum. Bıçağı çevirebilmek için mi takip ediyor? Yoksa bu hikâyede daha fazlası mı var?

Dahası varsa da duymak istemiyorum. İstikrarlı varlıklarla uğraşmadığım açık. Bunun önemli bir şey olmadığını düşünebilir ama elinin ipliğini büküp kopardığını, ağdan ayırdığını görmeden duramıyorum.

Geçmişimden koparmak.

Şimdi ilerlemekten başka seçeneğim yok ve bu tamamen şu anda ilgisizlikle dolu olan Aron'a bağlı.

"Faith?" Yulenna kapı aralığında belirerek beni irkiltti. "Her şey yolunda mı? Duyduğumu sandım..." Spidae'yi görüp hafifçe geri çekilince sesi kesiliyor ve gözleri büyüyor.

Kendimi koruyucu hissederek hemen onun önüne geçiyorum. Dönüp beni takip eden Spidae'ye bakıyorum, normalde boş olan yüzünde meraklı bir ifade var. "Siktirip gidemez misin artık?"

Bana sadece göz kırıyor. "Kızgınsın. Nedenini anlamak istiyorum."

"Çünkü bizimle oynuyorsun. Biz senin için insan değiliz. Biz çekilecek ve manipüle edilecek ipleriz." Başımı sallıyorum, hareketlerinden ne kadar tedirgin ve kızgın olduğumu ifade edemiyorum. Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Birini gözlerinin önünde kesip atamazsın, tamam mı?"

"Çünkü Aron'un etkilenip etkilenmediğini görmek için geldin," diye mırıldanıyor ve bir an için robot beyninin neden üzgün olduğumu anlamaya çalıştığını anlıyorum. "Aron'un etkilenip etkilenmediğini

...kurcalanmamış olmanız için kendiniz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Tek söylediğim gerçek bir insan gibi düşünmeye çalışın, tamam mı? Biz kukla değiliz. İp değiliz. Bizler etten kemikten insanlarız ve kötü bir gün geçirdiğimizde belki de iplerimizi gözümüzün önünde kesmezsiniz."

Yulenna arkamda titriyor ve sesimi yükselttiğimi fark ediyorum.

"Anlıyorum." Yavaşça başını sallıyor. "Yani böyle şeyler yapmak için... iyi bir gün mü bekliyorum?"

"Ya da hiç yapmayın!"

"Yapmak zorundayım.

Bu benim işim."

Kaşlarımı çatarak ona baktım, düşünüyordum. Üç kişi olduklarını söyledi. içinde Bu Kule.O açıkça değil Yalanlar, ilgisizlik,ya da kibir. Bana bunlardan hiçbiri gibi görünmüyor, sadece zihninin nasıl çalıştığını kavrayamayacak kadar tuhaf bir şekilde iletişimden uzak. "Sen... sen Aron gibi bölünmüş değilsin, değil mi?"

Başını eğiyor, ürkütücü soluk gözleri benimkilere kilitleniyor. "Ben Beklenti'nin bir parçası değilim. Ben her zaman böyleydim."

Biz konuşurken başka bir Spidae geliyor, bu diğer Aspect ile tamamen aynı, ancak gözleri soluk gri ve o kadar renksiz ki buz gibi görünüyor. Diğerinin yanında duruyor ve bizi izliyor, başını meraklı bir kuş gibi yana eğiyor... ya da bir örümcek.

Yulenna'nın yumruklarını önlüğümün arkasında hissedebiliyorum. Gitmiyor ama belli ki korkuyor. İkisinden de geri adım atmıyorum. Garip bir şekilde onlardan korkmuyorum. Elbette ipimi koparabilirler ama Aron'a -benim Aron'uma- yardım etmelerinin bir nedeni var ve bu beni güvende kılıyor. Tuhaf zihinlerinde olup biten her neyse, sanırım onun başarılı olmasını istiyorlar.

Acaba bu yüzden mi bu kadar tuhaf sorular soruyorlar diye de merak ediyorum.

Ben de çenemi kaldırıp yeni gelene bakıyorum. "Sen hangisisin? Geçmiş mi, şimdiki mi, gelecek mi?"

"Bu şekilde mi belirlendik o zaman?" Gülümsüyor ve yüzündeki ifade güven verici olmaktan çok ürkütücü.

"Nesin sen o zaman?"

"Spidae," diye aynı anda cevap veriyorlar.

"Ama bölünmüş olmanız gerekiyordu? Bu şekilde mi?"

Biri ellerini bir jestle açarken diğeri cevap verir. "Yüce Baba uzay ve zaman dokusunu başıboş bırakamaz. Kusurlarımız ne olursa olsun, tüm zamanlar boyunca bizimle kalacaktır."

"Burada, sürgünümüzde," diye cınlıyor diğeri.

Keskin bir nefes veriyorum. "Kendini toparlamak için gerçekten bir çapaya ihtiyacın var dostum. İkinizin de."

"Bu doğru," diyor orijinal Spidae. "İnsanoğlunu tanımıyoruz ya da umursamıyoruz çünkü onlarla çok az etkileşime giriyoruz."

"Ama büyüleyicidirler," diye mırıldanıyor kardeşi, bakışları öfkeli yüz ifademde.

Bir ürpertiyle savaşıyorum. Aron'un çapası olmasaydı böyle mi olurdu? "Evet, Aron tekrar kendine geldiğinde belki Yshrem'den seninle burada kalması için birini gönderebiliriz. Bir çapaya ihtiyacın var, gerçekten."

Biri "Böyle davranmaya devam edemeyeceğimiz için mi?" diye sorarken, diğeri başını öne eğiyor.

Tanrım, çok ürkütücüler.

"Belki de diğer ağdan bir insan çekmeliyiz. Tatlı Sadık'ın geldiği ağdan," diyor ilk Spidae ve gözlerindeki bakış sinsileşiyor. "Tanrılara her şekilde hizmet etmeye hevesli görünüyorlar."

Nefesim kesiliyor. Eğer beni yemliyorlarsa, bunu yapmanın doğru yolunu bulmuşlar. "Seni lanet piç, buna cüret edemezsin-"

"Faith." Yulenna'nın yumuşak sesi beni susturuyor. Elleri ilgi isteyen bir çocuk gibi elbisemi çekiştiriyor. "Yapma. Tamam mı? Üzülmene gerek yok. Ben yaparım."

İlk başta ne demek istediğini anlamadım. "Ne yapmak?"

İki Spidae tamamen hareketsiz kalıyor ve dikkatleri bana değil Yulenna'ya odaklanıyor. "İlginç bir konu," diye mırıldanıyor biri.

"Şimdi anlıyorum," diyor diğeri. "Çok ilginç."

Yulenna sertçe yutkunuyor, sonra çenesini kaldırıyor. Gür saçları kalın bir örgüyle toplanmış ve üzerinde göğüs dekoltesini gösteren ve vücudunu doğru şekilde saran, kare şeklinde kürk yakalı soluk bir elbise var. Her zamanki gibi muhteşem. Gözleri geniş ve korkmuş ama bana gülümsüyor. "Tanrılara hizmet edeceğim."

Başımı sallıyorum, omuzlarından tutup onu kendimden uzaklaştırıyorum. "Bekle, Yulenna, hayır. Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum."

"Sen... gerçekten onlara hizmet etmek istiyor musun? Bir çapa isteyerek gitmelidir." Kim kendini bu ikisine isteyerek bağlar ki? Onlara dönüp baktığımda, kardeşlerine benzeyen bir üçüncüsü daha katılıyor, bu seferkinin gözleri o kadar siyah ki solgun yüzünde kömür gibi görünüyor. Birinin ürkütücü olduğunu mu düşünmüştüm? Üç tanesi tam bir kâbus. "Burada mı kalmak istiyorsun?" Ona tıslıyorum. "Gerçekten mi?"

Sertçe yutkunuyor. "Pek sayılmaz. Aslında biraz korkuyorum." Ama bana cesur bir gülümseme veriyor. "Ama sen yeni bir dünyayı öğrenebiliyorsan, ben de öğrenebilirim."

"Yulenna, hayır, bu farklı-

Spidae'lerden biri öne doğru süzülüyor ve Yulenna'nın kalın siyah örgüsüne dokunuyor. Neredeyse onun üzerinde geziniyor ve onu hayranlıkla inceliyor. "Bize her şekilde hizmet edecek misin? Üçümüze mi?"

Başını sallıyor.

"Mola," diye sesleniyorum, ellerimle bir T işareti yaparak. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Yulenna, artık bir fahişe değilsin, tamam mı? Böyle bir şey yapmak zorunda değilsin."

Yulenna başını sallıyor, üzerinde gezinen Spidae saç örgüsüyle oynarken bile gözleri ciddiyetini koruyor. "Bunu yapmak istiyorum, Faith. Burada bir amacım var. Tanrılara hizmet edebilirim. Bu kuleden ayrıldığımızda, çapasına aşık bir tanrı için sadece gereksiz bir fahişeyim. Ben savaşamam

Aron'un ordusu. Sence beni daha ne kadar yanında tutacak?"

Boğazım kurudu. Elini kendi elime aldım. "Sen benim arkadaşımsın. Aron seni istediğim kadar tutabilir. Bana ve ona karşı çok iyiydin."

Elimi sıkıyor ve ağlayacak gibi oluyorum çünkü kararını çoktan verdiğini anlayabiliyorum. "Sen de benim arkadaşım oldun. Beni her yönden eşit hissettirdiğin için teşekkür ederim." Yulenna bana gülümsüyor. "Ama şimdi kendi yolumu bulmalıyım."

Zor yutkunuyorum.

"Yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyorum," diye alay ediyor Yulenna. "Yapma. Bunu ben seçiyorum, tıpkı senin Aron'la birlikte olmayı seçtiğin gibi."

"Eğer eminseniz," diye başlıyorum ama Yulenna elini benimkinden çekip Spidae'ye bakıyor. Biri elini ona doğru uzatırken diğeri örgüsüyle oynuyor.

"Eminim," diyor ve sesindeki titremeden nefret ediyorum. Ama kendisine uzatılan eli tutup tanrılarla birlikte uzaklaşırken cesur ve güçlü.

Çaresiz hissederek gidişini izledim. Az önce arkadaşımı ele mi verdim?

Spidae'lerden biri - mavi gözlü olanı - geri dönüp bana yaklaştığında şaşıyorum. Bana doğru yöneldiğinde bir adım geri çekiliyorum ve yüzünde çözemediğim bir ifade beliriyor. Önümde duraklıyor, düşünüyor ve sonra eğiliyor.

"Ceplerinizi kontrol etmezler, biliyorsunuz."

"Tamam... teşekkürler?" Ceplerimi yokluyorum ama boşlar. Ve ben ona neden bahsettiğini soramadan gitti.

T Korkunç günü sonsuza dek sürecektir gibi görünür. Aron uzak ve belirsiz, hiçbir şeye bakmıyor ve

Kimseyle konuşmuyor. Ona soru sorduğumda cevap veriyor ama cevapları her zaman "Umurumda değil" ya da "Önemli değil" şeklinde oluyor, ben de sormayı bırakıyorum. Meşgul olmaya çalışırken kendime yüzlerce kez "Bunu beklemek zorundayım" diyorum.

Yulenna sanki hiç bizimle olmamış gibi gitti. Odasına gidiyorum, eşyaları kaldırılmış ve bazen sesine dair bir ipucu yakalıyorum ama asla ortaya çıkmıyor. Spidae'nin fikrini değiştirmemesi için onu bizden sakladığından şüpheleniyorum. Yeni oyuncaklarını saklıyorlar.

Markos, Kerren ve Solat'la konuşmak bana düştü. Onlara Aron'un ilgisizliğinden bahsediyorum ve onlar da ciddi ifadelerle beni dinliyorlar.

"Yani artık avantaj bizde değil," diyor Markos. "Şimdi, Aron'un her bir Görünümü bir diğerini öldürdü."

"Bu bizim için bir avantaj mıydı?" Hafifçe şaka yapıyorum. "Öyle hissettirmiyor."

"Avantaj avantajdır." Markos omuz silkiyor. "Ama Aron kendine geldiğinde, planları tartışacağız."

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım.

"Peki ya Yulenna?" Solat sorar. "Bugün nereye gitti?" Markos ve Kerren'in arkasında adımlıyor, ifadesi gergin.

"Bu iki numaralı sorun," diyorum tereddütle. "Spidae için demir atmaya karar verdi. Onu götürdüler."

Solat'ın beti benzi attı. "O ne?"

"Bu onun kararıydı," diyorum hemen. "Onlarla konuştu ve karar verdi. Bu özgürce verilmeli-"

Solat hızla odadan çıkar. "Yulenna!" diye bağırarak koridorda hışımla ilerliyor.

İrkildim. Bunun kötü sonuçlanacağını biliyordum, özellikle de arkadaş ya da daha fazlası oldukları göz önüne alındığında. "Bu onun seçimiydi. Buna saygı duymak zorundayım."

Markos şaşkınlıkla ağzını ovuşturur. "Bugün sürprizlerle dolu bir gün oldu, ama hiçbiri iyi değildi."

"Zamana ihtiyacımız var," diyor Kerren, sonra kendini düzeltiyor. "Solat'ın anlamak için zamana ihtiyacı olacak."

"Yalancı Aron'un Aspect'ini üstlendiği zamanki gibi bir şey olursa Aron önümüzdeki birkaç gün boyunca kendinden geçecek," diyorum ellerimi kucağımda çevirerek. İlk defa aç değilim. Sadece gözlerimi kapatıp uyumak istiyorum. Belki Aron'un ilgisizliği beni de etkiliyordur. "Ama kendine döndüğünde..."

"Gitmeliyiz," diye kabul ediyor Markos.

"Yshrem'e." "Kaderimize," diye ekliyor Kerren ve ben irkiliyorum.

"Kader" kelimesinin sürekli karşıma çıkması ve her duyduğumda kulağıma daha da korkunç gelmesi ne kadar komik.

ARON'UN KENDİNİ TOPARLAMASI TAM İKİ GÜN SÜRDÜ.

"İlgisizlik." Hem Aron hem de Yulenna gittiğinden beri bir şekilde daha yalnız olan kulede iki gün boyunca dolaştım. Tanıdığım Aron gitti ve onun yerine duvarlara bakan ve hiçbir şeyi umursamayan bir yabancı var.

Onu görmezden geliyorum. Görmezden gelmek zorundayım, yoksa kendimi kaybedeceğim. Orada yokmuş gibi davranıyorum ve o kayıtsız haliyle odadan odaya dolaştığında, oradan ayrıldığımdan emin oluyorum. Onu böyle görmeye dayanamıyorum. O olmadığını biliyorum. O olmadığını biliyorum. Sadece... bana diğerlerine attığı o sıkılmış, umursamaz bakışla bakmasına dayanamıyorum.

Yulenna da gidince ortalık sessizleşti. Konuşacak kimse yok, gerçekten. Adamlar meşgul. Markos'u adamların malzemelerini toplarken ya da Solat'la tartışırken görüyorum; Solat artık eskisi gibi gülüp eğleneni biri değil, öfkeli ve sessiz bir adama dönüşmüş. Kerren'i Vitar'ın mezarı için dua ederken görüyorum ve korkunç bir insanım çünkü tek düşünebildiğim, ölümler şu anda ölü kalmadığı için ceset olmamasına sevindiğim.

Dikiş dikmeye çalışıyorum ama yanımda biri olmadan eğlenceli olmuyor. Aron'un bana gösterdiği gibi asa çalışmamı yapmalıyım ama buna cesaretim yok. Konsantre olamıyorum. Arkadaşlık konusunda oldukça işe yaramazım ve bu beni paniğe sürüklüyor.

Eve dönüş yolum yok. Artık yok. Artık buradayım, sonsuza dek. Bu bana derece derece vuruyor. Bazen bu durumdan hoşnut oluyorum, bazen de Aron'un son birkaç gündür ne kadar mesafeli olduğunu düşünüp yaptığım seçim yüzünden kusmak istiyorum.

Onu seviyorum. Geleceğin getirecekleri beni çok korkutuyor, çünkü ona doğru hızla ilerliyormuşuz gibi geliyor.

Ve Spidae'nin hiçbir şey yokmuş gibi kopardığı ipliği düşünmeden edemiyorum. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum. Benim zamanım geldiğinde ipliğimin önünü de böyle koparacaklar mı? Aron tekrar yükselmek zorunda kaldığında? Ya da Aron'un ipliğini de aynı dikkatsizlikle mi koparacaklar? Bu düşünce beni hasta ediyor.

Yatağıma giriyorum, yorganı başımın üzerine çekiyorum ve uykuya dalıyorum.

Boynumda sıcak bir ağız ve benimkini yatağına bastıran iri bir bedenle uyanıyorum. Elektrik - Aron'la aramda her zaman oluşan o lezzetli parazit -

ve elbisemi çekip açarak göğüslerimi ortaya çıkarırken inliyorum.

"Faith," diye mırıldanır Aron. "Uyan."

Ne olduğunu anladığımda bir solukla sarsılarak uyanıyorum. Aron üzerimde beliriyor, gözleri sıkıntılı ama öncekinden daha net. Çenesini tutup yüzünü inceliyorum ve Apati'den geriye bir şey kalıp kalmadığını anlamaya çalışıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben bir tanrıyım," diyor. "Neden iyi olmayayım ki?"

Bu Aron'a benziyor ama tam emin değilim. Suyu biraz daha test etme zamanı. "Battaniyelerin içinde sapıkça şeyler yapmayı düşünüyordum. Sonunda biraz popo şeyine var mısın?"

"Duruma göre değişir." Meme ucumu öpüyor ve dişleriyle nazikçe çekştiriyor. "Senin kıcından mı bahsediyoruz yoksa benimkinden mi?"

"Fark eder mi?"

"Benim için değil." Hınzırca sırıtıyor.

Bir an için nefesim göğsümde sıkışıyor. Hissettiğim rahatlama hemen buza dönüşüyor. Ya... ya Hedonizm'e bir şey olduysa ve Aron bu yüzden seks yapmak istiyorsa? "Fikrimi değiştirdim," diyorum çabucak. "Popo falan yok. Hiçbir şey yok. Sadece konuşabilir miyiz?"

Aron başını eğiyor. "Konuşmak mı?"

"Seks dışında her şey hakkında," diyorum umutsuzca. "Peki ya stratejiler? Bir ordu olmadan Yşrem'e nasıl gideceğiz? Güvenli mi? Yoksa Novoro'ya geri mi dönmeliyiz?"

Homurdanıyor ve dirseğinin üzerinde yatağa yaslanıp bana bakıyor. "Novoran züppelerinden oluşan bir orduyu koruyucum olarak kabul edeceğime Glistentide'a kadar yürürüm daha iyi. Onların savaş turnuvasından anladığının bayrakları ele geçirmek olduğunu biliyor muydun? Bayraklar! Çünkü kendilerine zarar vermek istemiyorlardı." Dudakları tiksintiyle kıvrılıyor. "Eğer bir ordu edineceksem, bu mümkün olanın en iyisi olmalı. Bunu biliyorsun, Faith." Ve eli sahiplenici bir şekilde karnıma gidiyor. "Ve en iyiler kesinlikle Novoro'nun zavallı birlikleri değil."

Bu kibir ve savaş tanrısı, hepsi güzel bir fiyonk içine sarılmış. O Hedonizm değil. Bunu bilmek için ipleri kontrol etmeme gerek yok ve o kadar rahatlardım ki gözyaşlarına boğuldum.

"Şşşt," diye mırıldanıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Özür dilerim. Son birkaç gündür kendimde değildim, değil mi?"

"Kayıtsızlık," diye boğulmayı başarıyorum. "Apati öldü."

"Biliyorum." Saçlarımı okşuyor, göğsüne yaslanıp ağlamama izin veriyor. "Sadece bir tane kaldı, bu da daha fazla kalamayacağımız anlamına geliyor. Bizimle buluşmak için harekete geçecek ve ben onunla Yshrem topraklarında bir orduyla buluşmayı tercih ederim."

Başımı sallıyorum ama tek düşünebildiğim ipliğim. Spidae'nin onu ne kadar kolay bir şekilde bağlarından koparıp attığını. Aos dünya ağına nasıl da gevşekçe düştüğünü. Şimdi nasıl sadece Aron'a bağlı olduğunu. "Peki onu yendiğimizde... bize ne olacak?" Fısıldıyorum. "Sen kazandığında bana ne olacak?"

"Seni göndereceğimden endişeleniyorsan, cevabım 'asla'," diyor Aron. Bana daha sıkı sarılıyor. "Benim yanımdan ayrılmayacaksın. Bizi ayırmalarına izin vermeyeceğim."

Bu onun seçimi olmayabilir. Ona sıkıca sarılıyorum. "Bana söz ver, son adamı da içine çektikten sonra tekrar yükseldiğinde beni asla unutmayacaksın, tamam mı? Birlikte olamasak bile, beni her zaman hatırlamanı istiyorum. Söz ver."

Eli saçlarımda sahiplenici bir şekilde kenetleniyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Faith. Söz verdim."

"Tamam," diye fısıldıyorum ama ona inandığımdan tam olarak emin değilim.

Beni kendine yakın tutuyor ama ben bunu böyle bırakmak istemiyorum. Sanırım onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. Belki daha fazla. Ona doğru dönüyorum ve yanağını öpüyorum, yüzünün sol tarafını kesen yara izini öpüyorum. Ağzını öpüyorum ve o da beni öptüğünde onu sırt üstü yatırıyorum. Eteklerimi yukarı kaldırarak onun üzerine oturuyorum, çünkü şu anda onu içimde hissetmekten daha çok istediğim bir şey yok. Beni sahiplenmesine ve bunu neden yaptığımı hatırlatmasına ihtiyacım var. Bu sadece

Seks. Hiçbir zaman sadece seks olmadı. Aron'un her şeyiydi ve ona ne kadar inandığımdı.

Birbirimize her yönden nasıl iyi geldiğimizi.

Aron beni öne doğru yatırıp taytını çıkarıyor ve ben de onun sikine doğru hafifçe eğiliyorum. Henüz onu alacak kadar ıslak değilim, bu yüzden bir elini boynumun arkasından tutup beni daha sert bir öpücük için aşağı çekiyor, bir eli göğsümü kavrayıp meme ucunu okşarken bile ağzı şiddetle benimkini talep ediyor. Başparmağıyla sert bir noktaya kadar çalışıyor, ben onun sikine karşı sallanırken ileri geri sürtüyor. Onu derinlere almak istiyorum, aramızdaki bağlantıya ihtiyacım var ve biraz ittiğinde, arkama yaslanıyorum, yerçekiminin vücudumun yapmayacağı şeyi yapmasına izin veriyorum.

Ama bu Aron için yeterli değil. Adımı homurdanıyor, tek hecelik bir ihtiyaç. "İnanç." Bir eli kalçamda kenetleniyor, diğeri klitorisime gidiyor ve ben onun üzerinde sallanırken başparmağını klitorisime sürtüyor. Oh, lanet olsun. Bu işe yarıyor. Gözlerimi kapatıyorum, o klitorisimi ovarken kendimi zevke kaptırıyorum ve yavaşça onun sert, kalın uzunluğuna gömülüyorum.

Ona biniyorum, üzerinde hareket ederken kalçalarım çalışıyor. Buna ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Onu özledim, beni kaybetmesinin üzerinden sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen. Onu ne kadar arzuladığımı fark etmemi sağladı. Sadece bedenimi değil, kalbimi de.

Belki ruhumu bile.

Bedenlerimiz birlikte daha hızlı ve daha sert çalışırken ona "Seni seviyorum," diyorum. "Seni seviyorum, Aron."

Karşılık vermiyor. Söyleyeceğini sanmıyordum. Ama doruğa ulaşp üzerine yığıldığımda ve beni sırtüstü çevirip kendi zevki için kullandığında, "benim" gibi bir şey mırıldanıyor.

Şimdilik bu kadar yeter.

SPIDAE KULESİ'NDEN AYRILDIĞIM İÇİN ÜZGÜN DEĞİLİM.

Bir anlamda öyleyim. Aron'un yanında kalmak ve sadece var olmaktan başka bir şey yapmamak istiyorum. O tembel, mutlu günleri sonsuza dek yaşamak istiyorum... ama bunun olmayacağını biliyorum. Bu bizim kartlarımızda yok. Aron diğer Aspect'ini yenmek zorunda ve ben de kim bilir nereye gideceğim. Henüz anlamlar üzerinde durmuyorum. Ama kulede kalmak? Olmaz. Aron kayıtsızlık büyüü yaptığından beri buranın havası değişti. Belki de Spidae'nin gözlerimin önünde ipimi koparmasının hatırasıdır. Belki o yüzdendir, belki de Spidae'ler Yulenna tamamen kendilerine kaldığına göre artık gitmemizi üstü kapalı bir şekilde söylüyorlardır. Onu kurtlara yem etmişiz gibi hissediyorum ama ayrılmak için son malzemelerimizi topladığımızda, bizi bir gülümseme ve el sallayarak uğurlamak için orada.

Ve mutlu görünüyor. Yenilenmiş. Ürkütücü örümcek tanrıların hizmetkârı olmak için bile olsa bir amacı varmış gibi. Yani, onun için iyi, sanırım. Kesinlikle yargılayamam.

Kerren erzaklarımızı örümcek ağından yapılmış sala yüklüyor (haftalardır etrafım onunla çevrili olduğu için bu malzemeyi şimdi tanıyorum) ve woale'lar ayakları yere basıp sıg dibe vurdukça hafif sekmelerle suda süzülerek ilerlerken karşı kıyıya geçiyor. Göl geniş, ama en ufak bir derinliği yok ve daha önce ölü olduğunu düşündüysem, şimdi bir mezar.

Yine de Vitar'ı düşünerek biraz endişeleniyorum. "Güvenli," diye güvence veriyor Markos önümdeki woale'den, suda yüzerken zıplaya zıplaya ilerlerken emniyet kemerini kavırıyor. "Lord Aron biz geldiğimizde her şeyi tek bir nefeste öldürdü ve o zamandan beri geçmek güvenli."

"Oh, unutmadım." Suyun içinde alçalırken woale'imın kayışına tutunuyorum, dibi ittikten sonra ileri doğru kabarıyor. Hatta lanet bir su aygırı gibi yüzüyor. Tek başıma bineceğim için biraz gerginim ama beş woale ve beş biniciyle ikiye katlanmak mantıklı değil. Yine de Aron'a tutunabilmeyi özledim. Ortada gitmemin daha güvenli olacağına karar verdi, bu yüzden Markos ve Kerren önde giderken o arkayı çekiyor.

Gölü geçtikten sonra ıslak ve soğuk giysilerimizi değiştirip tekrar ata biniyoruz. Pelerinimi vücuduma sıkıca sarıyorum ve dağlara doğru ilerlerken gözden kaybolmadan önce kuleye son bir kez daha bakıyorum.

Yshrem'e gidiyoruz. Kaderimize.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

BİR AY SONRA

I savaşın bizi Yshrem'e götüreceğini beklemiyordum. Bir uçurumun kenarında bineklerimizin üstünde oturuyoruz.

ve altımızdaki ovaya bakıyorum. Kilometrelerce uzanıyor ve neredeyse şimdiye kadar gördüğümüz yol kenarlarındaki kğk köylerden daha fazlasını görmeyi umuyorum. Bunun yerine, büyük bir mazgallı istinat duvarına sahip devasa, beyaz bir taş kale var. Geniş bir nehre dayanıyor ve nehrin diğer tarafında bir ordu var.

Aralarında bir savaş alanı var.

Nehrin kenarı boyunca hendekler kazılmış. Eskiden diğer tarafa geğiyormuş gibi görünen bir köprü ortada yıkılmış. Bariyer görevi görmesi için yere kazıklar çakılmış ve her tarafta çalkalanmış toprak, sabah güneşinin altında hala tüten yanmış kl yığınları ve uzakta çadırlarla dolu bir alan görüyorum. Adamlar barikatların arkasında srnyorlar.

Nehir ve buradan bile zırhları ve mızrakları görebiliyorum. Bayraklar rüzgârda dalgalanıyor ve ben izlerken bir diğeri, diğer taraftaki havalı görünümlü kaleyle alay edercesine dikenli bir barikatın arkasında yükseliyor.

"Nedir bu?" Biraz şaşırmış bir halde sordum. Bir yanımda, aynı adı taşıyan Yshrem krallığının başkenti olan Yshrem'e geleceğimizi ve bir ordu kurmadan önce belki biraz toparlanacağımızı düşünüyordu. Açıkça görülüyor ki yenildik.

"Bu bir kuşatma," diyor Aron, bakışlarını aşağıdaki tabloya dikmiş, manzarayı incelerken gözlerini kaçırıyor.

"Ama Yshrem'i kim kuşatıyor? Onlar kale, değil mi?" Elimi gözlerime götürüyorum ve devasa kaleye bakarken güneş ışığından korunuyorum. Duvarın öbür tarafında yollar ve tarlalar düzgün sıralar halinde uzanıyor... ama boşlar ve ekinlerin büyüdüğünü göremiyorum. Geçtiğimiz son köy tamamen boştu ve nedenini bilmiyorduk.

Sanırım artık biliyoruz. Hepsi kalenin içine saklandı.

"Adassia," diyor Markos ve Aron başını sallıyor.

Geçen ay boyunca Yshrem ve Adassia tarihi hakkında hızlandırılmış bir ders aldım. Her ikisi de yaklaşık yirmi yıl önce barbar savaşçılar olan Kikloplar tarafından fethedilmiş komşu krallıklar. Kraliçeleri Kiklop kralıyla evlendiği için Yshrem tamamen Kiklopların kontrolü altında, ancak Adassia o kadar büyük bir hayran değil gibi görünüyor. Geçmişte ayaklandılar ve daha önce Tepegözlerin kontrolüne karşı savaştilar.

"Doğru. Sanırım mutlu olmamaları mantıklı." Orduyu tarıyorum, her çadırın üzerinde dalgalanan ve yara bere içindeki savaş alanının birçok yerinde yükselen parlak kırmızı sancaklara bakıyorum. Tanıdık bir balta sembolü gördüğümde kalbim duracak gibi oluyor. "Aron, senin işaretini taşıyorlar."

"Anlıyorum." Sesi düz. "Bu çok şeyi açıklıyor." "Neyi açıklıyor? Biz yavaş insanlar için açıkla."

Onu mu bekliyorlardı? Geleceğini biliyorlar mıydı?

Spidae şimdiden bize ihanet mi etti? Bunların hepsi büyük bir oyun mu?

"Son Aspect'im orada, Adassia ile birlikte olacak." Çadır denizini işaret ediyor. "Yoksa neden çok daha güçlü bir krallığa karşı savaşsınlar ki? Teraziyi kendi lehlerine çevirmek için yanlarında bir şey ya da biri olmalı."

Hedonizm Aron orada mı? O olduğuna dair işaretler bulmak için çadır denizine bakıyorum ama tek gördüğüm bayraklarda Aron'un sembolü, dövülmüş göğüs zırhlarında Aron'un sembolü. Yine de yanılıyor olamaz. Hava yüklü gibi, askerler barikatlarının arkasında gülerken biraz fazla mutlular. Çok büyük bir kaleyi kuşatıyorlar ama kazanacakmış gibi davranıyorlar. Buradan bile içlerinde hiç gerginlik olmadığını söyleyebilirim. Sanki bu işi çantada keklik görüyorlar.

Savaş tanrısı yanlarında olsa böyle düşünürlerdi.

Kaderinle Yshrem'de buluşacaksın.

Lanet olsun. Bu konuda pek de haksız sayılmazlardı. Aron'un bir ordu kurmayı reddettiğinde "kaderimiz" çoktan bir ordu toplamıştı. İçimi çekiyorum. Bazen Aron'un biraz daha az Kibir Unsuru ve daha çok Sağduyu Unsuru olmasını diliyorum ama sanırım bu onu olduğu kişi yapmazdı. Yine de, Hedonizm Aron'un ortaya çıkardığı devasa Adasya ordusuna bakarken, geri dönüp Aron'uma söz verilen Novoran ordusunu alsak daha iyi hissedeceğimi düşünüyorum. "Ne yapacağız?" Kayalıklardan aşağıya, aşağıdaki karmaşaya bakan Aron'a bakarak soruyorum. "Yeni planımız nedir?"

Kerren, Markos ve Solat sessiz. Hepimizin Aron'un karar vermesini beklediğimizi biliyorum. Bir orduyla tek başımıza başa çıkamayız. Bunun hiçbir yolu yok ve Hedonizm Aron, sırf eğlence olsun diye ona ateş edelim diye çapasını önümüze atacak değil.

Tenim karıncalanıyor ve kendimi her zamankinden daha savunmasız hissediyorum. Başlığımı başımın üzerinde biraz daha yukarı kaldırıyorum, sanki

bir şekilde beni kaçınılmaz kaderimden saklayacak.

"Planladığımız gibi Yshrem'e gidiyoruz," diyor Aron, yasaklayıcı kaleyi başıyla işaret ederek. "Spidae bizi yanlış yönlendirmeyecektir."

Ben bundan pek emin değilim. Hepimizin manipüle edildiği hissinden kurtulamıyorum.

Öyle bile olsa, Aron'un izinden gideceğim.

Atından iniyor, dikkatini bana çevirmeden önce aşağıdaki ordulara son bir kez bakıyor. Yanıma gelip elini uzatıyor, ben de tutup bineğimden aşağı kayıyorum ve kollarına çekiliyorum. Aron yüzümü kavrayıp beni kendine çekerek sert bir öpücük konduruyor ve ben de onun yüzündeki beklentinin dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum.

Burada olduğumuz için heyecanlı. Savaş olduğu için heyecanlı.

Tabii ki öyle. O savaş tanrısı. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorundayım. Bu onun ekmeği ve tereyağı. Sevdiği şey bu. Yeni bir Alacakaranlık kitabı ya da bir kutu Cadbury Creme Eggs sihirli bir şekilde ortaya çıksa muhtemelen ben de aynı şeyi hissederdim. Ama bu beni korkutuyor.

Aşağıdaki ordu sona yaklaştığımızı gösteriyor.

Yshrem'e ulaşmak için bir ay boyunca dağları ve ardından uçsuz bucaksız ormanı aştıktan sonra, buna hazırlıklı olduğumu düşünebilirsiniz. Ama değilim. Dağların soğuşunu ya da saatlerce ormanda woale'ime yol göstermeye çalışmayı özlemesem de, Aron ve diğerleriyle geçirdiğim her günden keyif aldım. Garip bir şekilde "bizim" zamanımızdı. Elbette yolculuk eğlenceli değildi ama arkadaşlık harikaydı. Ve her gece Aron'un kollarına kıvrılıp onunla sevişiyordum. Bazen yavaş ve tatlı bir sevişme olurdu, bazen de sert ve heyecanlı, ama her zaman iyiydi. Seks turları arasında her şeyden ve hiçbir şeyden konuşurduk. Ona daha önce hayatımla ilgili her şeyi anlattım - bir sigorta şirketi çağrı merkezindeki düzinelerce küpten sadece biri olduğumu. Nasıl bir hiç olduğumu. O buna inanmıyor ve ben bunu çok tatlı buluyorum. Onun içinde

gözler, ben o kadar önemliyim ki kimsenin beni görmezden gelebileceğini düşünemiyor.

Aron bana hikayelerini de anlatıyor. Bir zamanlar, Aos uygarlıklarının şafağında, Aron'un nasıl bir ölümlü olduğu hakkında. Her şeyden önce bir kasap. Bana köyünün komşu bir savaş kabilesi tarafından nasıl istila edildiğini, erkeklerin çoğunun krallarına hizmet etmek için askere alındığını ve bu yüzden köyün, kırık bir elden iyileşmekte olan ve geride kalan Aron dışında savunmasız kaldığını anlattı. Bana köyü asker üstüne askere karşı nasıl savunduğunu, onları kasap satırıyla nasıl katlettiğini ve köydeki kadın ve çocukların tepelere kaçmasına yetecek kadar uzun süre düşmanı tek elle nasıl oyaladığını anlattı.

Savaşta öldü, ancak Yüce Baba ondan o kadar etkilendi ki onu Aether'e yükseltti ve savaş tanrısı yaptı. Ve Aether'daki savaşlar olan fırtınaların. Her geçen gün Aron hakkında daha çok şey öğreniyorum ve bu kadar yol kat etmiş bir adamın Yüce Baba tarafından bu şekilde cezalandırılması beni üzüyor. Tanrıları tekrar doğru yola sokmanın bundan daha iyi bir yolu olmalı, ancak ne olduğunu bilmiyorum.

Nankör olduğumdan değil. Sadece Aron'la birlikte olduğum, onun kollarında uyandığım ve kısa süreli de olsa birazcık memnuniyet hissettiğim için mutluyum.

Aron tekrar aşağıdaki savaş alanına bakarken tüm bunların uçup gittiğini hissediyorum.

Aron orada olmak istiyor. Bunu söyleyebilirim. Aşağıda gerçekleşmeye hazırlanan savaşı görünce daha önce hiç görmediğim bir şekilde şarj oluyor. Henüz erken ama askerlerin Yshrem kalesinin duvarlarında toplandığını ve Adassian askerlerinin organize olup harekete geçmeye hazırlandığını görebiliyorum. Bir nehir tarafından korunan taş duvarlara karşı koşacakları göz önüne alındığında, kan banyosu olacağı kesin, ama aynı zamanda kimsenin umurunda değil gibi görünüyor.

Bir an için Aron'un elinden tutup onu bu durumdan, tüm bunlardan uzaklaştırmak istiyorum. Zaman sınırı yok.

Aron'un diğ er Aspect'ini öldürmesinin ne kadar süreceğine bağı lı. Bir yerlerde küçük bir kulübe bulabilir, dünyadan saklanabilir ve her günü oldu ğ u gibi kabul ederek birlikte yaşayabiliriz. Hatta karar vermek için yaşlanmayı bile bekleyebiliriz. Belki de Hedonizm Aron'un çapası önce gider ki bu da muhtemel bir senaryo çünkü o da efendisinin zevk düşkününü eğiliminden etkilenmiş olmalı. Belki de kaderin işleri çözmesine izin veririz.

Ama benim Aron'um öyle biri değı l. Oturup hayatın gerçekleşmesini bekleyemez. Bir şeyler yapmak zorunda. Savaşı gitmek zorunda çünkü bu onun kimliğinin bir parçası. O bir savaşçı. Bu sadece kazanmak ve hangi Aspect'in Aether'a yeniden yükseleceğini kontrol etmekle ilgili değı l.

Aron'un bir savaş tanrısı olmasıyla ilgili. Bunu kabul etmek zorundayım, çünkü Aron'u oldu ğ u gibi kabul etmeliyim ya da hiç etmemeliyim.

Beni dehşete düşürse de bunu anlıyorum.

Aron'un elini tutup parmaklarını kendiminkilerle birleştiriyorum ve aşağıdaki savaş alanlarına bakıyorum. "Çapasını saklıyor olacak," diye tahmin ediyorum. "Onu gözünün önünde tutabileceğı kadar yakında ama savaştan zarar görmeyeceğı kadar uzakta isteyecektir. Bu da muhtemelen şu çadırlardan birinde oldu ğ u anlamına geliyor." Uzaktaki çadır denizini işaret ediyorum.

"Ya da ona zırh giydirdi ve göz önünde saklıyor. Diğ erleri ilerlerken askerlerden herhangi birinin geride kalıp kalmadığını görmek faydalı olabilir." Markos Aron'un diğ er tarafına geçerek araziye bakar.

Aron'uma bakıyorum. "Sen olsan ne yapardın?"

"Ben Kibir'im," diye cevap veriyor basitçe. "Onun gibi düşünmeyeceğim. Çapasını gönüllü bir asker oldu ğ u için mi seçti? Yatmak istediğı bir fahişe miydi? Yoksa onun da benim gibi başka seçeneğı yok muydu?"

"Oooh, yak beni," diye takılıyorum. "Bana sadece Son Çare İnanç de."

Aron bana do ğ ru şakacı bir gülümseme gönderiyor. "İşlerin bu hale gelmesinden hoşlanmaya başladım, gerçi muhtemelen

kılıç taşımayı bilen birini seçmek daha akıllıca olurdu."

Ve sürekli aletini sokmak istemediği biri. Yani, anlıyorum. Bir savaş tanrısı için benim gibi pısrık bir kız kötü bir seçim. Kas gücüm yok, mızızlanmadan birkaç saat bir woale üzerinde zar zor oturabilirim ve hiç keskin bir silah kullanmadım. Ben kötü bir seçimim. Oturan bir ördeğim.

Yine de kimse Aron'u benim kadar önemsemeyecek. Hiç kimse. Ben bu iş için en iyi kadınıam.

Aşağıdan bir boru sesi geliyor ve adamlar sıraya giriyor. Uzaktaki uçurumun tepesinden adamların bir çığlık attığını, nehrin üzerine dar bir köprü kurulduğunu ve ardından kaleye saldırmak için ileri atıldıklarını izliyoruz. Merdivenler üretiliyor ve aynı hızla surları dolduran adamlar tarafından yok ediliyor. Düşman askerlerinin üzerine çöp ve kızgın yağ atılıyor ve bu böyle devam ediyor. En ufak bir dayanak noktası bulamıyorlar. Bana anlamsız geliyor.

Sonra, yan tarafta, nehrin uzak ucunda devasa bir kale kapısı açılıyor. Erkekler atlara binmiş - buraya geldiğimden beri gördüğüm ilk atlar - ve mızrak taşıyorlar. Bronzlaşmışlar, uzun, akan saçları var ve mızraklarını havaya kaldırırken savaş çığlıkları atıyorlar.

"Cyclopae," diye mırıldanıyor Aron.

Ben izlerken, bir grup Adasyalı savaşçı ayrılıyor ve nehrin aşağısında su boyunca ilerleyen ve sonra uzak tarafta yeniden toplanan Cyclopae binicilerine yaklaşıyor. Adasyalılarından biri öne çıkıyor, pelerinini çıkarıp atıyor ve ardından bir baltayı gösterişli bir şekilde sallıyor. Diğerlerinden önce yerde durur ve onlar da suların ayrılması gibi etrafından dolanırlar. Ondan kaçıyorlar.

Bu Hedonizm Aron olurdu.

Cesur bir adam yaklaşıyor, atı daireler çiziyor ve sonra saldırı için zum yapıyor. Çabucak öldürüldü ve sonra yeni gelenler yaklaştı. Sertçe yutkunuyorum. O öldürülemez. Bunu izlemek bile adil değil. Arkamı dönüyorum, çünkü

daha fazla adamın kendini ölüme attığını görmek istiyordu. "Kaleye nasıl ineceğiz?" Odaklanmaya çalışarak soruyorum. "İçine nasıl gireceğiz?"

"O ordunun etrafından dolaşmak mümkün değil," diyor Kerren. "Yaklaşırsak kendimize hızlı bir ölüm vermiş oluruz."

"Yaklaşmak istersek gecenin karanlığı bizi saklayacaktır," diye ekliyor Solat, sesi düz. "Ama asıl soru şu, eğer yaklaşırsak o zaman ne yapacağız?"

"Kaleyi biliyorum," diyor Aron. "Tepegözler bana adanmıştır. Bu kalenin görüntülerini pek çok kez gördüm." Bana dönüyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme. "Ve sırlarını biliyorum."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Kral Mathior'un karısının özel odasından mahzenlere inen gizli bir geçit yaptırdığını biliyorum, böylece işler çok tehlikeli hale gelirse kaçabilir." Çenesini ovuşturuyor. "Mathior en sevdiklerimden biridir. Çok sadıktır. Savaşta inanılmaz."

Sevgilime iki kafası birden çıkmış gibi bakıyorum. "Crypts? Hayır'a lanet olsun."

"Orada gizli bir geçit var," diyor Aron. "Seni güvenli bir şekilde içeri sokmanın en iyi yolu bu. Bana adanmış bir heykelin arkasına bir geçit yerleştirdiklerini hatırlıyorum." Kaşlarını çatıyor. "Çok da çirkin bir heykeldi."

"Hey, en son bir grup ölü adamla takıldığımızda ne olduğunu hatırlıyor musun?" Umutsuzca söylüyorum. Bu fikirden şimdiden nefret ediyorum. "Katharn'daki mezarlıkta mı? Herkesin gelip merhaba demeye çalıştığı yer mi?" Aşağıdaki duman yığınlarını işaret ediyorum. "Neden ölülerini yaktıklarını sanıyorsun, Aron? Hadi ama."

"En iyi yol bu," diyor inatla. "Burada açıkta kalamazsın. Üç sadık adamım ya da üç bin adamım olması umurumda değil, diğer Aspect'imden güvende olmazsın."

"Mahzen nerede lordum?" Markos sorar.

Aron nehrin ötesinde, ağaçların ufku kenarında kümелendiğı yeri işaret ediyor. "Şu tarafa. Kalenin yakınındaki toprağın altından geçiyorlar."

Ellerimi kalçalarımaya koydum çünkü bu fikirden nefret ediyorum. "Kral çok sadık olduğı için bu mahzeni biliyorsan, o zaman diğer Aspect'in de biliyordur."

Aron başını sallar. "Gerçek. Hâlâ en iyi fikir bu." O kibirli kaşlarından birini bana doğru kaldırıyor. "Tabii ön kapıdan geçmeyi tercih etmezseniz?"

Bir elimi kaldırıp ona işaret ediyorum. "Yapabilirsin. Sen zarar görmezsin."

Aron bana göz kırpmıyor ve sonra ağzında bir gülümseme belirliyor. "Haklısın." Bana doğru ilerliyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni sertçe öpüyor. "Zekice ve haklısın."

Sersemlemiş bir halde ona bakıyorum. "Ne dedim ben?"

"Hava karardığında Markos ve diğerleri sizi mahzenlere götürecektir. Muhafızlarla korunduklarından eminim ama bir şaşırtmacayla oradakilerin dikkatini içeri girmenize yetecek kadar dağıtabiliriz."

"Dikkat dağıtmak mı?" Yankılanıyorum.

Bana sırtıyor ve gözlerindeki savaş arzusunu görebiliyorum. "Dediğın gibi kapıdan geçeceğim."

Aşağıdaki karmaşaya bakıyorum, sonra Aron'uma dönüyorum. Her şeyime. "Aron, hayır. Bu gerçekten çok ama çok kötü bir fikir."

"En iyi fikir bu," diyor şiddetle. "Bana güvenmiyor musun?"

"Oh, sana güveniyorum. Sadece şu 'kibir' meselesini unutamıyorum."

Yan tarafta bir yerde, Solat bir eğlence homurtusunu bastırıyor.

Aron bana sırttı. "Biliyorum. İşte bu yüzden yanımda sen varsın. Olayları benden farklı görüyorsun. Ve bu mükemmel bir fikir. Sen güvende olduğun sürece ben öldürülemez, Faith." Yüzümü büyük, eldivenli elleriyle kavıyor. "Ve

erkekler seninle gelecek. Ben dikkat dağıtıcı olacağım. İkinci bir Balta Aron geldiğinde ne dűşüneceklerini bilemeyecekler. Ben onları uzaklaştıracaağım ve siz de gizlice kaleye girebileceksiniz."

İçimi çekmemek için kendimi zor tutuyorum. "Peki. Bundan hoşlanmak zorunda değilim ama olsun." Gerçekçi olmak gerekirse, ona zarar gelmeyeceğini biliyorum. Bunu biliyorum. Ben biliyorum. Yine de çok korkuyorum. Onu görürlerse, bir yerlerde bir çapası olduğunu anlayacaklar ve peşimden gelecekler.

Başka ne seçeneğimiz var ki? Parçalanmış savaşı alanına, diğerleri Hedonizm Aron tarafından biçilirken bile kendilerini taş duvarlara fırlatan adamlara bakıyorum ve bir parça umutsuzluk hissediyorum.

Yeterince yaklaşılabileceğimizi sanmıyorum.

W Güneşin batmasını beklerken hem şehirden hem de savaş alanından uzakta güvenli bir mesafede duruyoruz.

Aşağı. Aron bir kayanın tepesine oturuyor ve adamlarla pratik yapmak yerine beni kendine yakın tutuyor ve ağzını saçlarıma bastırıyor.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, Faith. Bana güven."

Bariz dehşetimde beni rahatlatmaya çalışmasını seviyorum ama bu beni daha iyi hissettirmiyor. Beni gerçekten daha iyi hissettirecek tek şey bunu hiç yapmamamız olurdu. Yine de bunun bir seçenek olmadığını biliyorum, bu yüzden düşüncelerimi kendime saklıyorum. Kerren, Solat ve Markos alçak sesle konuşuyor, kılıçlarını keskinleştiriyor ve seyahat zırhlarını ayarlıyorlar. Woale'leri serbest bırakıyoruz, çünkü öyle ya da böyle yolumuz burada bitiyor.

Bunun ne kadar nihai bir his olduğunu düşünüp paniklememeye çalışıyorum.

Günün hiç bitmemesini dilememe rağmen güneş batıyor ve biz ayağa kalkıyoruz. "Faith," diye mırıldanıyor Aron avucuma son bir kez öpücük kondururken. "Benim için bir şey al, olur mu?"

"Ne?" Merakla sordum.

Şimdi çimenlerin üzerinde duran çantasına gidiyor ve içinden uzun tahta esasını çıkarıyor. Beni eğittiği asa.

kullan. Histerik kahkahamı geri alıyorum. "Sence bununla bir zombiyi öldüresiye dövebilir miyim?"

"Sadece sen yokken kullanabileceğin bir silahın olduğunu bilmek istiyorum," diyor ve yüzündeki ifade artık kolay ya da eğlenceli değil. "Markos, Solat ve Kerren seni koruyacak, bundan hiç korkma. Eğer korumazlarsa, sonsuza dek acı çekmelerini sağlarım."

Bu açıklamayla birlikte ürkütücü bir sessizlik oldu. Şöyle bir bakıyorum ve adamların solgun, bakışlarını kaçırmış olduklarını görüyorum. Markos'un eli kabzasının üzerinde seğiriyor, sanki şu anda bile kılıcını çekip beni korumak istiyormuş gibi.

Aron'un elinden asayı alırken ona yaklaşıyorum. "Onlara karşı daha nazik olmalısın."

"Biraz korku adımlarını hızlandıracaktır," diye mırıldanıyor bana. Bakışları yüzümü yutuyor ve bir an için asayı bırakmayacağını düşünüyorum. Sonunda bırakıyor ve sanki beni de bırakıyor. Omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum.

Bundan nefret ediyor. Bundan çok ama çok nefret ediyor. Çıldırmanın tek sebebi de bu. Çünkü o da bunu benim kadar ciddiye alıyor.

Aron diğerlerine döner. "Sadece kolayca taşıyabileceğiniz kadarını alın. Sizi yük altında bırakmayacağım. Tek amacınız İnanç'ı o kaleye canlı olarak sokmak. Beni anladınız mı?"

Adamlar başlarını sallıyor ve ben izlerken Solat çantasını bırakıp son bir kez karıştırıyor ve birkaç parça eşya atıyor. Metal bir toka - kola takılmak üzere tasarlanmış tabak büyüklüğünde bir kalkan - atılıyor ve ben onu alıyorum. "Bunu alabilir miyim?"

Solat kaşlarını çattı. "Elbette, ama neden?"

Elbisemin boynunu çekip çıkarıyorum, tokayı elbisemin önünden aşağı itiyorum ve sonra göğsüme vuruyorum. Tokanın ağız kalın Novoran kemerime dayanıyor ve tam kalbimin ve göğüslerimin üzerinde yerinde duruyor. "Çünkü ben de zırh istiyorum."

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sana bu kadar yaklaşırlarsa, zaten mahvoluruz."

"Yeterince adil, ama ben güvende olmayı seviyorum."

"Gitmelisin," diyor Aron. "Hava görülemeyecek kadar kararmadan önce. Yola çıkmadan önce ayın gökyüzünde yükselmesini bekleyeceğim."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Ona koşmak ve son bir kez sıkıca sarılmak istiyorum ama baş belası olmak da istemiyorum. "Dikkatli ol, tamam mı?"

Bana hızlıca başını sallıyor ve ben de arkamı dönüp Markos ve Kerren'e doğru ilerliyorum. Boğazımda görmezden gelmek için elimden geleni yaptığım sert bir düğüm var, ama asayı tutuyorum ve ilerliyorum... kaderime doğru.

Dostum, bu cümleyi düşünmek bile kusma isteği uyandırıyor. Önümüzdeki akşam için kendimi hazırlıyorum. Lütfen güvende ol, Aron-

Omzuma ağır bir el indi.

Dönüyorum ve Aron'un sert ağzı ağzımda, eli ensemdede, bana şimdiye kadarki en sert, en şiddetli sahiplenici öpücüğü veriyor. Dili ağzıma giriyor, her darbeye beni sahipleniyor ve bana bu koca, kibirli piçi ne kadar çok sevdiğimi hatırlatıyor. Tuniğinin ön tarafına yapışıyorum, ağızlarımız birbirine karışıyor ve sonunda öpüşmeyi kestiğinde ona şaşkın bir bakış atıyorum.

"Bana ait olduğunu unutma," diyor alçak bir sesle. "Ve sana ölmen için izin vermiyorum."

Söylenecek en doğru şey bu. Gülüyorum, çünkü bu şimdiye kadar duyduğum en saçma ve küstahça şey. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ve kendimi ayaklarının dibine atıp bir bebek gibi ağlamadan önce uzaklaşıyorum. "Dikkatli ol."

"Yapacağım."

Sonuna kadar kibirli, hayır, sonuna kadar. Gözenekler, düzeltiyorum.

Bu lanet olası bir son değil.

MAHZENLERDEN, BENİM VE AILEMİN OLDUĞUNDAN ÇOK DAHA UZAKTAYIZ.

bekleniyordu. Aron diğerlerine neye bakacaklarını ve ne yöne gideceklerini söyledi ve sessizce kayalıklardan aşağıya ve tepelerden aşağıya yürüdükten sonra ılık, yumuşak nehr i geçtik. Milyonlarca ateşin ışığı ancak uzaktan görünüyor ve gözlerimi iyice kısarsam ilerideki kalenin duvarlarını seçebiliyorum. En az bir, belki de iki futbol stadyumu uzaktayız. Kat edilmesi imkansız bir mesafe gibi görünüyor.

Çünkü burada bile düşman askerleri var. Her yerdeler. Atlı birkaç adam devriye gezerken ve uzaklarda bir yerlerden zırh sesleri gelirken zar zor çalıların arkasına saklanmayı başarıyoruz. Yeşilliklerin arkasına çömeliyoruz ve Solat ileriye işaret ediyor. "Bu bir mezarlığa benziyor."

"Burası Lord Aron'un olacağını söylediği yer." Markos başını sallıyor. Bize bakmak için döner. "Kerren ve ben keşif yapıp yolu açmaya çalışacağız. Siz burada saklanın. Aron oyalamaya başladığında biz dönmemiş olursak, siz bizsiz devam edin."

Dudağımı ısııyorum, başımı sallıyorum ve Solat kılıcını parmaklıyor. Markos'un bir yöne, Kerren'in de diğer yöne doğru ilerleyişini izliyorum, karanlık figürler gölgelere yapışıyor. Bir nefeslik boşlukta gecenin içinde kayboluyorlar ve umutsuzca ne yaptıklarını bildiklerini umuyorum.

Dakikalar geçti. Dönüp Solat'a bakıyorum. "Bu boktan bir şey, ha?"

Gözlerini bana dikti. "Seni güvende tutacağız, Faith. Aron bunu talep ediyor."

Sesinde acı bir nota var. Kuleden ayrıldığımızdan beri var ve bunun sebebinin hâlâ Yulenna için bir meşale taşıması olduğunu biliyorum. Onu suçlamıyorum. Tatlı, arkadaş canlısı ve görünüşe göre sevişmeyi seven biriydi. Tabii ki ona yarı aşık. Ama odaklanması gerek. Yulenna'nın bir tanrıyla (ya da üç taneyle) eşleşmesinden ve burada başka bir tanrının çıpası olan beni korumak zorunda kalmasından mutlu olamayacağını biliyorum.

"Konuşmamız gerekiyor mu?" diye sordum. "Çünkü Yulenna gittiğinden beri biraz sinirlisin."

Solat karanlıkta bana dik dik bakıyor. "Fark eder mi?"

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor." Asamı bacaklarımın arasında tutuyorum, onunla ona vurmamaya dikkat ediyorum. "Mesele şu ki, onlarla kalması beni de heyecanlandırmıyor ama bunu yapmayı o seçti. Eğer orada mutlu değilse, bunu düzeltebilecek adamlar onlar. Fikrini değiştirirse ipini çekip onu serbest bırakabilirler. Bu dünyada bu tür bir değişikliği yapabilecek tek insanlar onlar."

"Fikrini değiştirmeyecek. Orada mutlu" diyor, sesinde acılıkla. "O artık bir köle değil. Artık önemli biri. Tek istediği bu." Çenesi kenetleniyor ve gözlerini geceye dikeyor.

Omzunu okşadım. "O zaman onun adına mutlu ol ve bunu aş, tamam mı?"

Sözlerim karşısında irkilmiş görünüyor. Başını sallıyor ve Markos dönerken ayağa kalkıyor. Markos terliyor, siyah saçları kafatasına yapışmış. "Altı adam," diyor alçak bir sesle. "Hepsi silahlı."

"Burada bile mi?" Solat hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarır. "Neredeyse tarlada oturuyoruz ve o hala dışarıya asker mi gönderiyor?"

Kerren karanlığa bürünmüş bir başka figürle bize doğru yönelirken Markos omuz silkiyor. "Emin olmak için onları iki kez saydım. Adasaly Aron'un bundan haberi var. Her ihtimale karşı bölgeyi koruyor."

Kerren yaklaşırken başını sallar. "Altı, ama yakında harekete geçmezsek daha fazla olacaklarından endişeleniyorum. Konuşmalarına kulak misafiri oldum ve biri yakında kampa döneceğinden bahsetti. Eğer vardiya değiştiriyorlarsa, kaç kişiyle karşılaşabileceğimizi bilmiyoruz."

Ayağa kalkarken dehşet içinde asamı tutuyorum. "Ama Aron'u beklemek zorundayız, değil mi? Onun dikkatini dağıtmak için?" Ölümsüz olduğunu ve tehlikede olanın ben olduğumu bilmeme rağmen adamım için çok korkuyorum. Ama o çılgın aptal kendini duyurmak için ordunun içinden geçmeyi planlıyor. "Beklememiz gerekmez mi?"

_"

Uzaktan bir korna üç kez çalıyor. Biri
bağırıyor.
Sikeyim.

"Bu Aron," diyor Markos, kolumdan tutup beni öne doğru
çekerek. "Gel. Zaman kaybetmeyelim."

Başımı sallayıp Markos'un beni çekmesine izin veriyorum
ve sonra hepimiz karanlıkta gölgelerden uzak durmaya
çalışarak koşmaya başlıyoruz. Yakınlarda birkaç ağaç ve daha
iyi günler görmüş mezarlığı çevreleyen bir çit var. Mezarlığın
kapısının önünde iki muhafız duruyor ve Aron'la Katharn'dan
geçerken yaşadığımız deja vu hissine kapılıyorum.

Çitin kenarında toplanıyoruz, birinin eli kalçamda.
Kerren'in büyük, terli vücudu bir şey görmemi engelliyor ama
sesleri duyabiliyorum. Karışıklık ve zırh şingirtisi var.

Sonra, mezarlığın kapısına doğru giden bir meşalenin
sallandığını görüyorum.

"Neler oluyor?" diyor yabancı, garip aksanlı bir ses.

"Bu başka bir tanrı. Fırtınaların Efendisi'ne saldırmaya
geldi."

"Hayır!" diye gülüyor başka bir adam. "Bir hesaplaşma mı?
Efendimiz ona haddini bildirecek, bekleyin ve görün."

"Ben izlemeye gidiyorum," diye sesleniyor biri, nefesi
kesilmiş bir halde.

Evet, herkes gidip izlesin, sessizce söylüyorum. Gidin ve
gösteriyi izleyin.

"Kötü fikir," diyor bir başkası. "Görev yerini terk edersen,
bu firar olur."

Adam inliyor ve sonra muhafızlar ayaklarını kaydırıyor.
Uzaktan, boru üç kez daha çalıyor ve kalbim savaş alanının
ortasında yapayalnız kalan Aron için sıkışıyor...

Ve muhtemelen bundan hoşlanıyordur.

"Gitmiyorlar," diye tıslıyor Kerren. "Ne yapacağız?" "Daha
fazla dikkat dağıtıcıya ihtiyacımız var," der Solat ve sonra
ileri atılıyor. Markos onu yakalamaya çalışır, ama Solat gizlice

İki askerin kapıda durduğu yere yakın bir çalıya. Hemen içeride, devriye gezen iki asker daha görüyorum. Toplam altı kişi olduklarını söylediler. Tüm muhafızlar, Aron'un düşman ordusuna merhaba dediği, nehrin karşısındaki meşale denizine dikkat kesilmiş görünüyor. O manzarayı kendim görmek için her şeyimi verirdim ama önce kendi kıcıımı kurtarmalıyım.

Sonra, Solat lanet bir taş fırlatır.

Markos ona öfkeli bir bakış fırlatıyor ve kimse kıpırdamıyor. Muhafızlardan biri başını çevirip kaşlarını çatarak bize doğru bakıyor.

Solat, çalılığından kısa bir mesafe uzağa bir tane daha fırlatır.

Kerren'den yayılan gerilimi hissedebiliyorum. Markos'tan. Nefesimi tutuyorum, belki çok yüksek sesle nefes alırım da biri duyar diye.

Muhafızlar alçak sesle bir şeyler söyler, sonra biri ön kapıdan çıkar ve Solat'ın saklandığı yere yaklaşır. Bir adım. İki adım. Kılıcını çıkarıp çalılara doğru saldırmaya hazırlanırken patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Büyük bir şaşkınlıkla Markos saklandığı yerden fırlıyor ve yeterince yaklaştığı anda muhafızın üzerine atılıyor. Bıçağı parlıyor ve sonra korkunç bir gurgling sesi duyuluyor. Muhafız yere düşüyor, boğazını tutuyor ve acı içinde yuvarlanıyor.

Hassiktir. Bu hiç de filmlerdeki gibi değil. Hızlı bir ölüm değil. Hızlı ve acısız değil. Adam sesler çıkarmaya ve kıvranmaya devam ediyor ve ben donup kalıyorum, taş kesiliyorum. Mahzene kaçacağımızı biliyordum ama insanların öleceği gerçeğini düşünmemiştim.

Ne kadar saf bir aptalım.

Diğer muhafız bağılıyor ve ardından adamlar silahlarını çekerek bize doğru koşmaya başlıyor.

Kerren beni kolumdan tutup öne doğru çekti. "Haydi. Kaybedecek zaman yok."

Solat ve Markos askerlerle yüzleşirken, Kerren beni bedeniyle koruyor ve askerlerin korkuluklarına karşı tutuyor.

Çitten. Kılıcı dışarıda ama karanlık olduğu için henüz kimse bizi fark etmedi.

"Kapılarda," diye fısıldıyor bana.

Elimde asamla ileri doğru koşuyorum... bir çift muhafızın arasına dalıyorum.

Beni görünce irkildiler. "Bir kadın mı?" diye ağzından kaçırdı biri. "Burada mı?"

"Sürpriz!" Bağırıyorum, adrenalın içime hücum ediyor ve asamı bir sayı vuruşu yapmaya çalışır gibi sallıyorum. Ne yaptığımı ya da beni öldürüp öldürmeyeceklerini düşünmek için durmuyorum. Sadece sallıyorum.

Lisedeyken softbolda oldukça iyiydim ve topun ağırlığına karşı sopanın nasıl bir his verdiğini kesinlikle hatırlıyorum. Sopam gardiyanın yüzünün yan tarafına çarpıyor ve... aynı hissi vermiyor. Binlerce kez daha kötü hissettiriyor ve çenesi garip bir yöne doğru hareket ederken, kan fışkırırken ve dişler püskürürken bile ıslak, çatırdayan bir ses çıkarıyor ve bana bakarken nefesimi tutamıyorum, sonra sendeliyor. Yere düşmüyor, ben de tekrar vuruyorum.

Ve tekrar.

Üçüncü darbede yere yığıldığında derin bir nefes çekiyorum - kahretsin, şu anda dünyada yeterince hava yok - ve odaklanmaya çalışıyorum. Az önce bir adam öldürdüm.

Sonra, Faith. Bunu daha sonra düşün.

Kerren iki muhafıza karşı mücadele ediyor, muhafızlar onu büyük bir mezar taşına doğru iterken darbelerini savuşturuyor. İleri atılıp en yakındaki muhafızın kafasına doğru hamle yapıyorum ama sadece arkadan bir darbe indirebiliyorum.

Hemen dönüyor ve kılıcını bana doğru savuruyor, kaçınamayacağım kadar hızlı.

CLANG.

Karnıma bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum ve tekmelenmiş gibi geriye doğru düşüyorum. Boğazıma kadar gelen kusmuk hissiyle öğürüyorum. Asamı dizinin arkasına vuruyorum ve ben ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünürken o bir kaya gibi yere düşüyor. O sendelerken ben de asamı

başının yan tarafına vuruyor, kulağını eziyor ve onu deviriyor. İkinci bir darbe adamın hareketsiz kalmasını sağlar ve ardından Kerren bıçağını adamın boğazına saplar.

Markos ve Solat koşarak yanımıza geliyor. Biri ıslık çalıyor, ezdiğim muhafızlara bakıyor. "Lanet olsun, kadın."

Titriyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Ya bu olacaktı ya da kusacaktım. Kendime ya onlar ya ben diye hatırlatıyorum. Onlar ya da ben. Aron'un çapası olduğumu bilselerdi, sırf ona ulaşmak için beni öldürürlerdi.

Hâlâ eğilip zavallı birinin mezar taşına kusuyorum.

Markos sırtımı sıvazlıyor. "Acele et, Faith.

Daha fazlası da gelecek."

Tamam, tamam. Doğru. İşlerini yapan iki askeri öldürdüğümü boş ver. Bu bir savaş. Solat koluma girerken ve adamlar beni yarı yönlendirip yarı sürükleyerek mahzenlere doğru götürürken kendi kendime bunu söylüyorum.

Mezarlığa girdiğimizde, mahzenin kendisinin neye benzediğini hiç sormadığımızı fark ediyorum, ancak kısa süre sonra sormamıza gerek olmadığı çok açık bir şekilde ortaya çıkıyor. Bu yerin ortasında bir bina var, önünde ölümler tanrısının bir heykeli, ayaklarının dibinde kafatasları. Arkasında sütunlu kare bir bina yükseliyor ve saçma bir şekilde bence biraz bankaya benziyor. Çift kapısı, sütunları ve... yani bankası var. İçimden histerik bir kahkaha yükseliyor.

"İçeri gir," diye tısladı Solat. "Acele edin."

Çift kapı zincirlenmiş ve son derece pahalı görünen ve Markos'un iki kılıç darbesiyle kırdığı hassas bir asma kilitle kilitlenmiş. Sonra kapılar açılıyor ve içeri giriyoruz... ve aşağı.

Merdivenlerden iniyoruz ve içerisi zifiri karanlık. Kapılar arkamızdan kapandığı anda zifiri karanlıktayız.

"Um...?" Yüksek sesle söylüyorum. "Bir ışık getirmeyi düşündük mü?"

Kerren, "Ben kıvılcımı çıkarayım," der ve çantasını karıştırırken bir hışırtı duyulur.

"Acele edin. Acele et." Solat'ın sesi sabırsızlığın özüdür. "Burada olduğumuzu öğrendikleri an, fareler gibi kapana kısılırız."

"Farelerden bahsetmeyelim," diye fısıldıyorum.

Bir şey vuruyor. Sıçrayan, cızırtılı bir ses. Daha önce de duyduğum bir ses.

Ah, lanet olsun.

"Neydi o?" Markos sorar.

"Ölüler. İşleri hızlandırabilir miyiz?" Ben soruyorum.

"Kerren?"

Lütfen?"

Forvet alev alıyor ve ardından Kerren bir fincanın içine tıktırılmış şişman, çirkin bir donyağı mumunu yakıyor. Onu havaya kaldırıyor ve sonra bana uzatıyor. "Böylece ellerimizi serbest bırakabiliriz," diyor.

İyi karar. Dövüşü onların yapmasını istiyorum, benim değil. Tırmalama sesi tekrar başlıyor.

"Onun... ölü olduğunu mu söyledin?" Markos kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Geri geliyorlar," diyorum, hissettiğimden çok daha cesur bir şekilde öne doğru adım atarak. "Ölülerin tanrısı artık onları kabul etmek için evde değil, bu yüzden gidecek hiçbir yerleri yok." İlerlerken elimle mumu koruyorum.

Kerren nefesinin altında bir dua mırıldanıyor.

Mahzenin kendisi uzun, soğuk ve tozlu. Merdivenlerden inerken, duvarlara oyulmuş nişler görüyorum ve her nişin içinde zaten ağır bir tabut var. Her şeyin üzerinde örümcek ağları asılı ve ilk tabutun yanından geçerken kapağın üzerinde ağır bir taş olduğunu fark ediyorum. Bu oraya sürpriz bir şekilde düşmüş bir şey değil - kolayca bir kalkan büyüklüğünde ve sadece gömleğimin içine sıkışmış olan değil. Çok büyük ve onu taşımak için birkaç adam gerekir.

Tabut gıcırıyor ve Markos sıçrayarak beni itiyor.

"Özür dilerim," dedi.

Karşıya bakıyorum ve diğer tarafımdaki tabutta da benzer bir taş var. İleriye doğru adım attığımızda, her birinin kapağını ağırlaştıracak bir şey olduğunu görüyorum. "Güvendeyiz," diye söz veriyorum

Onlar. "Birileri hasar kontrolü yapmak için çoktan buraya indi. Ölüler dışarı çıkamaz."

"Güvenli," diye homurdanıyor Solat. "Zaten ölü olan bir şeyi nasıl öldürebilirsin ki?"

"Umalım da öğrenmek zorunda kalmayalım, tamam mı?" Neşeyle söylüyorum ve biraz daha hızlı yürüyorum. "Aron'un bir heykelini arayın. Çirkin bir tane." Duraksıyorum ve ekliyorum, "O kadar da çirkin olmayabilir. Bu sadece onun kibir konuşması olabilir."

Biri homurdanıyor.

Yürürüz. Ve yürüyeceğiz. Çok hızlı gidemiyorum yoksa mum sönecek, ama bu mahzenden gerçekten çıkmak istiyorum ve sanki sonsuza kadar yılan gibi kıvrılıyor. Sıra sıra tabutların yanından geçiyoruz, bazılarının zemininde vazolara bırakılmış kuru çiçekler var, bazıları ise uzun zamandır burada oldukları belli olacak kadar yoğun bir tozla kaplı. İlerledikçe tırmalama sesleri azalıyor ama Aron'un dışarıda olduğunun, sırf ölemediği için dövüldüğünün aşırı farkındayım. Onun zarar görmesini istemiyorum. Kulağa aptalca gelse de onun için endişeleniyorum. Her ne kadar kibirli ve tanrı olsa da, bazen hiçbir şeyden haberi olmuyor. Bir insana onu öldürmeden yapabilecekleri pek çok şey var... ve sonra bu düşünceleri kafamdan silkeliyorum çünkü bunu düşünmek bile istemiyorum.

Sonra geçit değişir. Daha büyük bir odaya dönüşüyor ve en uçta elinde balta tutan, başı öne eğik bir adam heykeli var. Her şey biraz... güdük ve adamın yüzündeki ifade düpedüz kabız. Gülmekten kendimi alamıyorum, çünkü bu zavallı Aron'un devasa egosunu incitmiş olmalı. "Pekâlâ, sanırım adamımızı bulduk."

"İçeri nasıl gireceğiz?" Kerren merakla sorar.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum ve ellerimi duvar boyunca gezdirip bir tür menteşe mekanizması arayabilmek için mumu ona uzatıyorum. Parmaklarımı çatlakların üzerinde gezdiriyorum ve büyük taş tuğlaların arasında gizli kapımız olması gereken dar, düz bir çizgi buluyorum, ama ne kadar itsem ya da çeksem de açılmıyor. "Bir yerlerde bir kaldıraç var mı?"

"Faith," diye uyarıyor Markos. "Acele et."

"Hepimiz bakabiliriz, biliyorsun," diye karşılık veriyorum ona, zemini inceleyerek. Üzerine bastığımız bir panel var mı? Deneysel olarak bir karoya basıyorum ama hiçbir şey hareket etmiyor.

Kılıcını hazırlıyor ve Solat da hazırlıyor. "Az önce biri geldi," diye fısıldıyor Markos.

Sonra ben de duydum. Sesler. Uzak ama kesinlikle mahzende. Hay sikeyim. Buradan hemen çıkmalıyız, çünkü köşeye sıkıştık. Çılgınca, ellerimi bir kez daha duvarda gezdiriyorum ama hiçbir şey bulamayınca heykele dönüyorum. Belki de cevabımız buradadır. Ellerimi taştan yapılmış çirkin cüce-Aron'un her yerinde gezdiriyorum, ağzını, kasıklarını, ellerini kontrol ediyorum ama hepsi tek parça gibi görünüyor. Hareket ederken bile yaklaşan ayak seslerini, zırh şakırtılarını ve ardından bağırıışları duyuyorum.

"Hadi, Aron," diye fısıldadım. "Bir kıza yardım et."

Kaybettiğim anahtarın o olduğunu umarak baltayı çekiştiriyorum ama hareket etmeyince sinirli bir şekilde heykele bakıyorum.

Ve dur. Aron'un sol gözünü kapatan göz bandı tuhaf görünüyor. Tırnağımı bandın altından geçiriyorum ve yukarı doğru dönüyor. Aron'un göz çukurunun içinde bir gözbebeği var, eğer bir gözü eksikse orada olmaması gerekir, değil mi? Parmağımı içine sokup itiyorum ve bir düğme gibi tıklıyor.

Taş gümbürdüyor ve duvar bir toz bulutu içinde kayarak açılıyor. Yeni, karanlık bir geçit açılır.

İşte bu! "Gidelim," diyorum diğerlerine, göz bandını indirip mumu Kerren'den kaparak. İkinci bir dar geçide doğru ilerliyorum ve adamlar da arkamdan geliyor. Bir saniye sonra arkamızdan gelen taş sesi gizli kapının bir kez daha kapandığını gösteriyor. Mumum hava akımıyla sönüyor.

Sonra, her şey sessizleşir.

"Bizi gördüler mi?" Karanlığın içine fısıldıyorum.

"Sanmıyorum," diye mırıldanıyor Markos. "Neredeyiz biz?"

"Biliyorsam ne olayım. İlerlemekten başka çare yok, değil mi?" Elimi uzatıyorum ve karanlığa doğru birkaç adım atıyorum. Ölülerin tırmalamasını duymuyorum, bu yüzden bunun sadece küçük bir ön oda olmasını ve kript 2.0 olmamasını umuyorum. Parmaklarım taşların üzerinde geziniyor ve bir duvara dokunuyorum. "İşte başlıyoruz."

Karanlıkta ellerimi taş işçiliğinde bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum ve şaşkınlıkla bir şeyin çıkıntı yaptığını görüyorum; bir kapı kolu mu? Çeviriyorum ve kapı dışa doğru açılıyor.

Işık içeri sızıyor.

A Önümüzdeki odada bir grup kadın oturuyor. Burası bir tür kütüphane, duvarlar kitaplar ve parşömenlerle dolu. Bir şöminenin yanında sandalyeler var ve Bir kadın bir nakış kaidesi üzerinde dikiş dikerken bir diğeri kucığında bir kitap tutuyor. Biz içeri girerken üçüncü bir kadın ayakta duruyor. Uzun, kalın bir saç örgüsü var ve inanılmaz süslü ve çok pahalı görünen soluk lavanta rengi bir elbise giyiyor. Alnında bir halka var. Hamile karnı yuvarlak ve kucığında en fazla bir ya da iki yaşında bir çocuk var.

Bizi görünce gözleri kısıldı. "Muhafızlar. Gizli geçidi kapatın ve bu davetsiz misafirleri tutuklayın."

"Merhaba," diyorum el sallayarak. "Bu çok garip olacak ama Aron buraya gelmemizi söyledi."

Bir adam odadan dışarı fırlıyor ve muhafızları çağırmak için bağırdığını duyabiliyorum. Markos ve Kerren kılıçlarını tutarak bana yaklaşıırken, Solat beni korumak için arkasına itmeye çalışıyor.

Güzel düşünce ama hayır.

Onu geri ittim ve bir adım öne çıktım. "Kötü bir niyetimiz yok, tamam mı? Sadece Adassian ordusundan kaçmamız gerekiyordu ve Aron bize gizli bir geçit olduğunu söyledi."

Çünkü çirkin heykel ona adanmıştı. Yemin ederim kimseye zarar vermek için burada değiliz."

Kadın bebeğini göğsüne daha yakın tutuyor ve muhafızlar odaya doluşurken bir adım geri çekiliyor. "Eğer seni Cleaver'dan Aron'un gönderdiğini kastediyorsan, Adassianlar için çalışıyor olmalısın." Bebeğinin başını koruyucu bir şekilde tutuyor ve muhafızlardan birinin arkasına geçiyor. "Onları zindanlara götürün. Kocam içeri sızmayı nasıl başardıklarını bilmek isteyecektir."

"Elbette Majesteleri," diyor bir adam, ilerleyerek.

Markos kılıcını kaldırıyor ve ben de elimi koluna koyuyorum. Kimseye saldırmıyoruz. "Bu biraz garip oldu. Sanırım Adasyalılarla birlikte olan ve size saldıran Cleaver-Hedonizm Aron'undan bahsediyorsun, değil mi? Ben onunla birlikte değilim. Benim Aron'um Kibir Aron'u. Hemen dışarıda, kaçabilmemiz için dikkat dağıtıyor. Buraya Yshremi ordusuna katılmak için geldi."

Kadın - kraliçe - duraksıyor. "Aron'unuz mu?" Bir kaşını kaldırıyor.

Lanet olsun. Az önce kendimi onun çapası olarak ele vermiş olabilirim. Göğsümdeki panik dalgasını görmezden geliyorum. "Ben bir adanmışım," diye yalan söylüyorum. "Ama doğruyu söylüyorum, burada Aron'un ikinci bir görünümü var ve şu anda bile kapılarınıza doğru savaşıyor. Eğer bana inanmıyorsanız, dışarıya bakın."

Kraliçe bize sert bir bakış attı. Çocuğunu kadınlarından birine veriyor, o da birkaç muhafız eşliğinde bebekle birlikte odadan dışarı fırlıyor. Onların yerini almak için daha fazlası geliyor ve oda boğucu bir hal alıyor.

"Silahlarınızı bize verin," diyor buyurgan bir sesle. "Etrafınız sarıldı ve planınızın işe yaraması için hiçbir umut yok."

Kerren'e ve diğerlerine bunu yapmalarını işaret ediyorum. "Ortada lanet bir komplo yok. Buradayız çünkü benim Aron'um diğer Aron'la savaşmak istiyor ve Yshremi'nin ona sadık olduğunu söyledi. Söz veriyorum, sadece gidip dışarıya bakın."

Kraliçe muhafızlarından biriyle bakışıyor. Diğerleri silahlarımızı alırken ona yaklaşıp fısıldıyor. Çeyrek asamdan vazgeçiyorum ve kalkanımı elbisemin önünden çıkarırken yüzümü buruşturuyorum. Lanet şey yan taraflarımı fena halde kesmiş olmalı, çünkü derim acıyor. "Koca" ve "ön saflar" kelimelerinin geçtiğini duyuyorum ve kraliçenin yüz ifadesi daha da buruşuyor. Saniyeler içinde yaşlanmış gibi görünüyor. Ama doğruldu, bana baktı ve sonra bir el hareketiyle takip edilmek istediğini belirtti. "Kadını alın. Bunun gerçek olup olmadığını göreceğiz."

"Hayır," diyor Kerren, önüme geçmeye çalışarak. "O bizimle kalacak-"

"Sorun yok," diyorum çabucak, kendini öldürtmeden önce elimi kaldırıyorum. Ya da beni öldürtmeden. "Saklayacak bir şeyimiz yok. Her şey yolunda. Söz veriyorum."

"Eğer Aron öğrenirse," diye başlıyor Markos, sesindeki uyarıyla. "O zaman ona bunun gerekli olduğunu söyleriz."

Bir adım öne çıktım ve
İki gardiyan hemen kollarımı tuttuğunda panikle miyorum.
"Sorun yok. Her şey yolunda."

Gerçekten iyi değil. Biraz korkuyorum ama kraliçe sakın bir ifade takınabiliyorsa ben de takınabilirim. Sanki her şey planlandığı gibi gidiyormuş gibi gülümsüyorum ve kraliçe odadan çıkarken muhafızlarının beni sürüklemesine izin veriyorum.

"İnanç!" Kalenin içine götürülürken Markos'un bağırdığını duyabiliyorum. Kraliçenin arkasından hızla ilerliyoruz ve etrafımda o kadar çok muhafız var ki bu özel kale hakkında pek bir şey göremiyorum, kestiğimiz odalarda yüksek bir taş tavan olması ve her duvarı kaplayan sancaklar dışında, çoğu bir göz veya bir parşömen üzerinde kırmızı bir el ile süslenmiş.

Merdivenlerden çıkıyoruz ve her adımda morarmış önüm ve yanlarım ağrıyor. O kalkan kötü bir fikir olmalı. Bıraktığı izi hayal edebiliyorum, ama yine de benim ve Aron'un hayatını kurtardı. Birkaç çürük alacağım.

Kıvrım kıvrım merdivenlerden çıkarken kraliçe hiç konuşmuyor. En tepeye vardığımızda nefes nefese kalıyorum ve sonra küçük grubumuz dışarıya, geceye adım atıyor. Kraliçe kenara doğru ilerliyor, ellerini mazgallı duvara dayamış, kırık köprünün hemen önündeki kapılara bakıyor.

Beni tutan kollara karşı sarsılıyorum ve gardiyan bana ters ters bakıyor. "Görmek istiyorum, tamam mı? Sadece görmek istiyorum."

Kraliçe bana baktı, sonra işaret etti. "Aşağıda bir şeyler oluyor. Bırakın karnını doyursun."

Elleri üzerimde gevşediği anda duvara doğru koşuyorum ve yan taraftan aşağıdaki manzaraya bakıyorum. Bulduğumuz kule şehrin bir ucunda ve altımızda, duvara dayanana kadar sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünen, iç içe geçmiş evlerden oluşan bir küme var. Duvarın ötesini görebileceğim kadar yüksekteyiz ve nehrin uzak tarafı meşalelerle çevrili bir karınca sürüsü gibi görünüyor. Cılız geçici köprü yıkılmış ama kimse geçmiyor ve ben endişeyle kıpırdanıp Aron'umdan bir iz arıyorum.

Düşman kampında öylesine takılmadığına emin misiniz?

Sonra köprünün hemen önündeki kalabalık -karınca sürüsü- ayağa kalkıyor ve bir adamın böğürdüğünü duyabiliyorum. Şimşek çakıyor ve gök gürültüsü tepemde patlıyor. Kulağa kızgın geliyor ve Aron güçlerine ulaşırsa bir acı dalgasına karşı kendimi hemen hazırlıyorum. Yine de başım iyi... bu da Aron'un kızgın olmadığı anlamına geliyor.

Eğleniyor.

"O şerefsiz," diye nefes alıyorum, bakışlarımı ayırıyorum. "Kendini öldürtecek."

Karınca yuvası dökülüyor ve sonra ortada tek bir adama yer veriyorlar, oklarla delik deşik edilmiş, giysileri yırtık ve kanlı bir adam. Bir balta sallıyor - nereden bulduğu belli değil - ve sonra bir savaş çığlığı daha atıyor.

Adamlar ona saldırıyor ve kaybediyorlar. Her seferinde. Birkaç dakika içinde önünde bir ceset yığını oluşuyor ve baltayı tekrar çeviriyor.

Kraliçe bana bir bakış fırlattı. "Adassian birliklerine saldırıyor."

Başımı salladım. "Buraya güvenli bir şekilde ulaşabilmemiz için dikkat dağıtıyor."

"Neden buraya gelmek istiyor?"

"Senin ordun," diye itiraf ediyorum. "Novoro'da ona bir ordu teklif edilmişti ama o pek hoşlanmamıştı. Yshrem ve Cyclopae'nin herkesin kışını tekmelediğini ve bu yüzden bir ordusu olacaksa dünyadaki en iyi orduyu istediğini söyledi. Bugüne kadar diğer Aron'un burada olduğunu bilmiyorduk."

Gözlerini kocaman açarak bana doğru yaklaşıyor ve kolumu tutuyor. Kraliçe eğilip beni inceliyor. "Sürekli 'biz' diyorsun. Sen... onun çapası mısın?" Sesi bir suskunluk içinde alçalıyor.

Yutuyorum. Böyle söylersem kendimi kınamış mı olurum?

Ben cevap veremedim yüzünde rahatlamaya benzer bir ifade belirdi. "Sen. Seni buraya güvende olman için gönderdi... çünkü bizim tarafımıza mı geliyor?" Eli kolumu sıkıca kavradı. "Bizim tarafa geçmek için mi? Emin misin?"

"Diğerlerine katılmayacağı kesin."

Bir an için kraliçe bana baktı. Omuzları çok hafifçe çöküyor ve gözlerinde bir rahatlama parıltısı yakalıyorum. "Tanrılara şükürler olsun. Bir şansımız var."

W tek taraflı savaşın bir süre devam etmesini izler. Sonunda adamlar Aron'a saldırmayı bırakır, ve kollarını açıyor, devam etmeleri için bir alay. Şanslarını denemeleri için. Yine de kimse ona inanmıyor ve baltayı yere fırlatıp köprüyü geçerek Yshrem Kalesi'ne giriyor.

"Kapıları açıyorlar," diye mırıldanıyor kraliçe. "Gelin. Kocam onlarla birlikte olacak."

Kaleye geri dönüp merdivenlerden aşağı iniyoruz, kraliçe tamamen sessiz ve tek ses bize eşlik eden adamların zırh şingirtıları. Büyük bir salona vardığımızda bir tezahürat yükseliyor ve bir an için kraliçeye tezahürat yaptıklarını düşünüyorum. Ama içeri girdiğimizde kimsenin onun orada olduğunu bile bilmediği anlaşıyor. İçerisi tamamen erkeklerle dolu, bazıları deri ve kürk giymiş, bazıları farklı türlerde zırhlar giymiş. Hepsi pis ve tezahürat yapıyor.

Ayrıca kapıyı tamamen kapatırlar, böylece kraliçe içeri giremez.

Dönüp hayal kırıklığı içinde adamlarından birine bakar.

"Yol açın," diye bağırarak ileri atılır, ancak sözleri başka bir tezahüratla bastırılır. Adam itiyor

Kalabalığın arasından geçerek kraliçeye yol açıyor ve insanlar kraliçenin yaklaştığını fark ettiklerinde onun için ayrılırlar.

Arkadan takip ediyorum, çünkü Aron buralarda bir yerde. O-

Orada, tam önümde. Omuz omuza duran ve birbirlerini itip kakan askerlerden oluşan duvarı aşınca duruyorum. Aron odanın ortasında, uzun siyah saçlı ve göz bandı olan genç görünümlü bir adamın yanında duruyor. Şaşırtıcı beyaz kürkten bir pelerin ve deri tozluk giyiyor ve kraliçe yaklaştığında ona sırtarak elini uzatıyor. Kral bu mu? Umurumda değil.

Tüm dikkatim, neredeyse tanınmaz halde olan Aron'un üzerinde.

Aron'um tepeden tırnağa kan içinde. Saçları kafa derisine yapışmış, giysileri yıkılmış ve parçalanmış ve derisi çamurlu, koyu kırmızı. Gözleri parlıyor -yeşil ve kahverengi- ve ben izlerken kolundan bir ok daha çıkarıyor. Yan tarafına saplanmış iki ok daha görebiliyorum.

Berbat görünüyor.

Onu gördüğüme o kadar sevindim ki ağlamak istiyorum.

Kralın söylediği bir şeye sırtıyor ve sonra yaklaşırken gülümsememi durduramıyorum. Burada ve bütün olduğu için çok minnettarım, çok mutlu.

Kraliçe kocasının kulağına bir şeyler fısıldıyor ve sonra bana bakıyor. Aron da öyle.

Ve duyduğu zevk yerini öfkeye bırakıyor. "Neden kanaması var?"

Tepemde gök gürlüyor ve başıma yıldırım çarpmış gibi hissediyorum.

Sendeliyorum, avucumu alnıma bastırıyorum. "Aron! Kes şunu! Öfkeni kontrol et!"

Hemen yanıma geliyor, elleri elbisemin üzerinde. Soluk bir yeşildi ve eteklerim çamurluydu.

etrafta koşturup duruyordum. "Yaralanmadığını kendim gördüğümde öfkemi kontrol edeceğim."

İri elleri karnımın üzerinde gezinirken aşağı bakıyorum ve parmakları sıyrıklarımın üzerinde yanarken tıslıyorum. Elbette, aşağıya bakıyorum ve karnımın her iki yanında birer tane olmak üzere iki koyu, ıslak nokta var. Beni ikiye bölmeye çalışan kılıcı hatırlayana kadar kafam karıştı. "Sanırım o adamın kılıcı düşündüğümünden biraz daha fazla temas etmiş."

"Blade?" Aron sessizce söylüyor ve gök gürültüsü daha da artıyor.

Çenesini tutup gözlerimin içine bakmaya zorluyorum. "Eğer burnumu bir kez daha kanatırsan, bu küçük çiziklerden çok daha fazla canın yanacak."

Çenesini sıkıyor ama gök gürültüsünün azaldığını duyabiliyorum. Etrafımızdaki oda tamamen sessiz, sanki kimse ne düşüneceğinden emin değil. "Bana kötü yaralanmadığını söyle," diyerek sonunda doğrulmayı başarıyor. Parmakları seğiriyor, sanki tuniğimi bedenimden çekip çıkarmak ve hemen burada, şimdi kendisi kontrol etmek istiyormuş gibi.

"Kötü yaralanmadım," diye söz veriyorum ve yanağını hafifçe okşuyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, o kadar çok adrenalin salgıladım ki, o kadar kötü yaralanıp yaralanmadığımı bile bilmiyorum. Yine de iyi olduğuna eminim. İşler daha kötü olsaydı bunu hissederdim, değil mi? Bu yüzden her şey yolundaymış gibi Aron'a bakıyorum. "Yine de tek parça halinde başardık, bu senin için söyleyebileceğimden daha fazlası." Ve böğründen çıkan okları işaret ediyorum.

Göğsünde eğlenceye benzeyen bir şey gümbürdüyor. Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve sonra Aron beni tutup kendine doğru çekiyor. Beni şiddetle öpüyor, dişleri benimkilerle çarpışıyor. Görünüşe göre adrenalin yükünü hisseden tek kişi ben değilim. Ben de onu öpüyorum, elim boynuna gidiyor... ki boynu kanla ıslanmış.

Yüzümü buruşturarak geri çekiliyorum. "İğrençsin."

Bana sırtıyor, deli gibi bakıyor. "Görünüşe göre çapamı almadan önce temizlenmem gerekiyor."

En hafif tabirle. Ama krala doğru dönerken kolunu kalçalarım doluyor ve ben de kolumu yüzüme sıyrıyorum ama yüzüme kan bulaştığını görüyorum. O çılgın orospu çocuğu... Onu gördüğüme çok sevindim.

Kral, Aron'un önünde diz çöker ve Fırtınaların Efendisi'nin onuruna göğsünün üzerinde kenetlenmiş el sembolünü yapar. "Emrinizdeyiz. Yshrem ve Cyclopae hizmet etmekten onur duyar. Bizden istediğiniz her şeyi sağlayacağız."

Kraliçe tereddüt eder, sonra yuvarlak karnını tutarak diz çökmeye çalışır.

"Buna gerek yok, değil mi Aron?" Onu hafifçe yanından dürtüyorum.

Bana

homurdanıyor.

Onu tekrar

dürtüyorum.

Bana bir bakış fırlattı, sonra pis, pis elini kraliçeye uzattı. Şerefine, zarif bir gülümsemeyle elini tuttu. "Siz ve çapanız buraya hoş geldiniz. Evimiz, istediğiniz sürece sizin evinizdir."

"Benim istediğim," diyor Aron yavaşça, "nehirin karşısındaki rakibimi alt etmek ve Yshrem'e zafer kazandırmak."

Alkışlar odayı doldurur. Cyclopae kralı ayağa kalkar ve Aron'un gözlerinde gördüğü o savaşa aç, hevesli bakış onda da vardır. "Sizin önderliğinizde galip geleceğimizden eminiz, Fırtınaların Efendisi. Ve eğer başaramazsak, bu sonuna kadar görkemli bir savaş olacak!"

Adamlar alkışlıyor.

Benim yok. Kraliçe de öyle. Onun yerine bakışlarımızı paylaşıyoruz. Adamlar savaş alanında ölmeyi sorun etmeyebilir ama bu düşünce beni korkutuyor.

"Yorgunum ve kirliyim," diyorum Aron'a, yüzümü gülümsemeye zorlayarak. "Sen de kirlisin ve omuzlarının arasında hâlâ bir arbalet oku olduğuna eminim. Temizlenebileceğimiz bir yere gidebilir miyiz?"

"Tanrılar aşkına," diyor kraliçe başını sallayarak. "Elbette. Lütfen, benimle gelin. Sizi Kraliçe'nin

Yshrem Kalesi'nin sunduğu en iyi odalar. Ve ikiniz için de banyo."

"Ve yemek," diye ekliyorum bana uzattığı eli tutarak. "Lütfen."

"Ve yemek," diye kabul ediyor. "Ne istersen."

Aron'a bakmak için dönüyorum, garip bir şekilde tekrar yanından ayrılmaya isteksizim.

"Korumaları nerede?" Aron kaşlarını çatarak sorar.

"Eminim yukarıda, onları bıraktığım yerde takılıyorlar," diyorum neşeyle, çünkü kraliçenin elinin parmaklarına kenetlendiğini hissedebiliyorum. "İçeri girdiğimizde herkesi biraz korkuttuk. Sorun yok, Aron."

Gözleri kısıldı.

"Peki," diyorum tekrar. Kraliçenin elini bıraktım ve ona doğru ilerledim. Kirli, pis tuniğinin önünden tutuyorum -ya da ondan geriye ne kaldıysa- ve onu kendime doğru çekiyorum. "Odanın dışında kalıp odayı korumalarını sağlayacağım, tamam mı? Ben sıcak bir banyo yapacağım, sen de sıcak bir banyo yapacaksın, sonra savaş konuşman bitince yukarı geleceksin ve bütün gece çapanla sevişeceksin, tamam mı?"

"Ben bir tanrıyım, Faith," diye mırıldanıyor. "Biz sevmeyiz." "Doğru. Elbette."

Ama beni şiddetle öpüyor ve oda orada olduğunu unuttuğum askerlerin tezahüratlarıyla doluyor ve bana öyle geliyor ki sevmeyen bir tanrı için kesinlikle şefkatli.

ÜST KATTAKI İLK DURAĞIMIZ BANYO DEĞİL. BENİ

Kraliçenin adamları Markos, Solat ve Kerren'i getirirken bir şifacı karnımdaki iki yarayı temizliyor ve düzgünce dikeyiyor. Sonra, gösterişli bir koridordan aşağı indiriliyorum ve kraliçe en sondaki odayı işaret ediyor. "Burası babamın odasıydı.

Kral olduğu zaman. Kraliçe olduktan sonra onları almaya dayanamadım, bu yüzden ziyarete gelen ileri gelenler için kullanılıyorlar. İkinizin de aynı odada olmasının Aron için bir sakıncası var mı?"

Sorgusu çok kibar, çok tatlı.

"Eğer birlikte uyuyup uyumadığımızı soruyorsanız, cevabım evet. Tek yatak iyidir."

Başını sallıyor ve odaya doğru ilerliyoruz. Çift kapıyı iterek açıyor ve sonra duvar halılarıyla kaplı zengin bir odaya bakıyorum. Odanın ortasında büyük, süslü bir ahşap yatak var ve şöminedeki ateşin yanında hizmetkârlar büyük bir küvete su dolduruyor. Taze pişmiş ekmek ve sıcak yemek kokusunu alabiliyorum ve midem gurulduyor.

"Bir çapanın Aspect'iyle bağıını güçlendirmek için yemek yemesi gerektiğini biliyorum, bu yüzden hizmetkârlara büyük bir tepsi getirttim. Eğer yeterli gelmezse, söyleyin aşçıların size ne isterseniz hazırlamasını sağlayayım." Odanın ortasına doğru ilerliyor ve elinde küçük bir sandık taşıyan yeni bir hizmetkâra el sallıyor. "Sizin için birkaç şey. Taraklar. Kokulu yağlar. Taze giysiler."

"Teşekkür ederim. Bunların hepsi gerçekten harika."

Dönüyor ve bana gülümsüyor, her zamanki nazik ev sahibesi. "Benim adım Halla, ikimiz sabah konuşabilirsek memnun olurum?" Bana araştıran bir bakış atıyor ve o tatlı dış görünüşünün ardında çok şey olduğu izlenimine kapılıyorum.

"Elbette." Başımı salladım. "Konuşmaktan mutluluk duyarım."

"Mükemmel." Lavanta işlemeli eteklerini savurarak dışarı çıkıyor ve ardından hizmetkârlar da peşinden kaçıyor, herkes aynı anda odadan çıkıyor. Markos, Solat ve Kerren ile yalnız kaldım.

"Siz iyi misiniz?" diye sordum. "Yaralanmadınız, değil mi?"

Markos, "Zırhlarımızı ve silahlarımızı elimizden aldılar ve bizi zindanlara götürmek üzereydiler," diye itiraf ediyor. "Ama yaralanmadık, hayır."

Solat ekliyor, "Doğruyu söylediğini anladıklarında yüzlerindeki ifadeyi görmeliydin. 'Lord Aron'un muhafızları' için yeterince hızlı eğilip kalkamadılar." Sırtarak yemek tepsisine doğru ilerliyor ve bir dilim peynir alıyor.

Ona doğru gittim ve elini tokatladım. "O benim."

Bana sırtıyor ve yine de yiyor. "Kapı aralığında uyuyalım ve seni koruyalım mı?"

Aron'u düşünüyorum, kralı selamlarken ne kadar mutluydu. Kraliçeyle gitmeme nasıl izin verdiğini, hiç soru sormadan. Bu insanlara güveniyor. Yine de buraya gelmek için çok uzun bir yolculuk yaptım. "Sizden bitişik bir oda isteyeceğiz," diye karar verdim. "Diğerleri dinlenirken biri kapıda nöbet tutabilir. Mutfaktan da bir tepsi isteyin," diyorum ve bir parça daha peynir almak için uzanan Solat'ın eline bir tokat daha atıyorum. "Eğer bundan daha fazla yersen seni çatıdan aşağı atarım."

"Bir çapa ile yemeğinin arasına asla girme," diyor göz kırparak, ama geri çekiliyor. Güzel.

Ellerimi onlara doğru salladım. "Kirliyim ve Aron beni öptü ve pisliğini bana aktardı. O gelene kadar yıkanacağım ve sonra yemek yiyeceğim. Siz kendi işinizi yapabilecek misiniz?"

"Bir hizmetçi bulacağız," diye beni rahatlatıyor Markos. "Umarım güzel bir tane," diye ekliyor Solat.

"Kendine döndüğünü gördüğüme sevindim." Onlar çıkarken ben de bir parça peynir yiyorum ve Kerren kapıyı işaret ederek hemen dışarıda olacağını belirtiyor.

Sonra ağır kapılar kapanıyor ve görkemli odada yapayalnız kalıyorum.

Sonraki bir saati küvette peynir ve et yiyerek, şarap içerek ve kavurucu sıcak suda rahatlayarak geçiriyorum. O kadar güzel ki dışarı çıkmaktan nefret ediyorum ama trajik bir şekilde şarabım bittiğinde çıkıyorum. Küvetten çıkıyorum, havlumu alıyorum ve kürklü bir uyku tulumuna sarınıyorum.

bagajda buldum. Destansı görünümlü yatağa sürünerek
giriyorum ve zevkle iç çekiyorum.
Ve uykuya dalmak.

I Gecenin bir yarısı kocaman, çıplak bir bedenin kıcımı okşaması ve geceliğimi yukarı kaldırmasıyla uyanmak.

Aron boynumu öpüyor, nefesi tenimde sıcak. "Uyumana izin vereyim mi?"

İnliyorum, ona uzanıyorum. "Artık tamamen tahrik olmuşken olmaz."

Kıkırdıyor, sesi alçak ve lezzetli. "O zaman planım işe yaradı." Boynumu öpmeye devam ediyor, beni karnımın üzerine yuvarlayıp kalçalarımı havaya kaldırırken ağzı ihtiyaçla dolup taşıyor. "Sana ihtiyacım var, Faith. Benim için ısladın mı?"

Eli kalçalarımın arasına kayıyor ve kıvrımlarımı okşayarak beni kızdırıyor. Bir parmağını amıma sokup ileri geri hareket ettirirken inliyorum. Bana düşünecek zaman bırakmıyor, elleri ısrarcı. Daha önceki savaştan dolayı hala ateşlenmiş olmalı, çünkü koca vücudunu arkama bastırırken kocaman sikinin kalçama saplandığını hissedebiliyorum.

Hızlı ve acil bir şekilde tahrik oluyorum ve geceliğimi omuzlarıma kadar itip vücudumun büyük bir kısmını açıkta bıraktığında ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum,

Kızışmış bir kedi gibi kıcıımı daha da havaya kaldırıyorum. Onun bana ihtiyacı olduğu kadar benim de ona ihtiyacım var. Onun dokunuşunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. "Aron," diye inliyorum. "Ciddiymişsin gibi sahiplen beni."

"Oh, her zaman ciddiym, İncım." Parmakları kıvrımlarımın üzerinde kayıyor, klitorisimi ustalıkla okşuyor. "Amının benim için ne kadar ıslak olduğuna bak. Seni almam hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Eğer yapmasaydım, bunu bilirdin," diye idare ediyorum, o beni okşayıp severken parmaklarım ellerimin altındaki battaniyenin içinde kıvrılıyor. Yine de haklı, şimdiden o kadar ıslağım ki o bana dokundukça amımın çıkardığı kaygan sesleri duyabiliyorum. Sadece dokunuşu bile beni saniyeler içinde azdırmaya yetiyor. Hiç kimseyi bu adamı istediğim kadar çok istememiştim. Sanki aramızda daha derin bir seviyede yüklü bir bağlantı var - beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ediyor.

Gölüyor, ikinci bir parmağını amıma sokuyor ve beni onunla beceriyor. "Her zaman bir karşılık buluyorsun," diye mırıldanıyor Aron. "Sikilmeye ve sertçe sikilmeye ihtiyacın olduğunu asla kabul etmek istemiyorsun."

Yüzümü battaniyeye gömerek inliyorum. "Aron."

"İstiyorsun, değil mi?" diyor.

Orgazmım boyunca pis pis konuştu. "Bu ıslak, sulu amcığı becermeme ihtiyacın var. Çığlık atana kadar kalın sikimi içinde hissetmek istiyorsun. Göğüslerinde parmaklarıma ihtiyacın var-"

"Henüz göğüslerime dokunmadılar, değil mi?" Nefes nefese idare ediyorum.

"Yanlış yaptığım şey bu mu?" diye boğucu bir sesle alay ediyor ve sonra parmakları amımdan çıkıp göğsüme doğru kayıyor ve ıslak bir okşamayla alay ediyor. "şimdi benim için çığlık atacak mısın?"

"Eğer bir dakika içinde içime girmezsen çığlık atacağım." Onu baştan çıkarmaya çalışarak kıcıımı oynatıyorum.

İstediğimi elde ediyorum - bir sonraki anda beni itiyor ve yanağım battaniyenin üzerinde kayıyor. Ben yapmıyorum.

O kadar harika hissettiriyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor ve tekrar içime girdiğinde nefes nefese kalıyorum, o kadar sert ve derin ki yemin ederim onu karnıma kadar hissedebiliyorum. Kalçalarımı tutuyor ve vücudumu kullanıyor - onunla bir ritim bile tutamıyorum çünkü çok hızlı ve şiddetli ve her itme o kadar sert ki beni şaşırtıyor. İçime öyle bir güçle pompalıyor ki, her şey zevk-acı karışımı bir hal alıyor ve boşalırken onun adını haykırarak milyonlarca parçaya ayrılmadan önce birkaç dakikadan fazla dayanamıyorum.

Sonra kalçalarımın arasına uzanıyor ve ben tekrar boşalana kadar klitorisimle oynuyor.

Sonunda geldiğinde, kendimi bitkin hissediyorum. Yatağa kıvrılıyorum, o bir havlu alıp ikimizi de yıkarken tamamen doymuş oluyorum. Komik, az önce beynimi siken tanrının bakım konusunda hassas olduğunu düşünmezdim, ama öyle. Amımı nazik elleriyle yıkıyor, sonra bezi bir kenara atıyor. Battaniyeleri üzerimize örtüyor ve beni kendine doğru çekiyor, dudakları alnımda.

O konuştuğunda tekrar uykuya dalmaya başlıyorum. "Burada kraliçenin yanında güvende olacaksın."

"Mmm?" İdare ediyorum. "Kraliçe ile mi kalıyorum?"

"Birinci Savaşçı Mathior'a bunun benim emrim olduğunu söyledim. Hiç kimse kraliçe ve oğlundan daha iyi korunamaz. Onların yanında en güvende olacaksın." Düşünceli bir şekilde duraklıyor, elleri saçlarımı alnımdan okşuyor. "Onu seviyor."

"Aferin ona. Hoş bir bayana benziyor."

"Çok farklılar," diye düşünüyor Aron. "Kikloplar Yshremi kadar medeni değiller ama o küçüklüğünden beri onu istiyordu. Birinci Savaşçı olduğu anda onu gelini olarak aldı. Bana birçok kez teklifte bulunduğunu hatırlıyorum, istediğini elde etmeye kararlıydı. Onun ruhunu sevdim." Ağzını tekrar alnıma bastırıyor. "İşte bu yüzden onunla en güvende olacaksın. Mathior'un düşmanın Halla'ya yaklaşmasına izin vermesi için tüm krallığın çökmesi gerekirdi."

Kendimi ona daha da yaklaştırıyorum. "Yani yarın beni terk mi ediyorsun? Uzağa gidemezsin, birbirimize bağlıyız, unuttun mu?" Citadel'deyken hissettiğim yoğun acıyı hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum, çünkü Aron'un yanından uzaklaşamayacağımı fark etmemiştim.

"Gitmiyorum," diye düzeltiyor. "Ama her gün savaş meydanlarının ön cephesinde olacağım."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve o gülümsüyor.

Erkekler.

"Yani savaş için heyecanlı mısın?" Sırıttıyor. "Tabii ki."

Kesinlikle daha az heyecanlıyım, ama kendimi onun incinemeyeceği gerçeğiyle avutuyorum. Bir elimle göğsünü okşuyorum. "Amaç ne?"

"Ne demek istiyorsun? Amaç kazanmaktır."

"O ölemez ama. Sen de ölemezsin. Yani çapasını aramaya mı gidiyorsun? Yoksa ne?"

"Mmm...eninde sonunda. Önce onun stratejisini çözmem gerekiyor."

Bizim stratejimiz bu olduğu için onun stratejisinin de 'Aron'un çapasını almak' olacağından şüpheleniyorum. "Korkuyorum. Ya suikastçılar gönderirse?"

Aron bana daha sıkı sarıldı. "Her zaman korunacaksın. Yemeğinizin tadına bakılacak, şarabınızın da. Kimse yeterince yaklaşamayacak."

Umarım bu konuşan kibir değildir.

T Ertesi sabah, Aron'un kemerini takarken çıkardığı şingırtı sesiyle uyandım. Neredeyse Tamamen giyiniktir, tuniği bembeyazdır ve her omzunda kırmızı bir balta vardır. Saf beyaz uzun, kürklü bir pelerini var ve uzun, siyah saçları ve bronz teniyle tezat oluşturuyor.

Yatakta doğrulup giyinmesini izliyorum. "Sana şans dileyeyim mi?"

"Şansa ihtiyacım yok," diyor ve bir an için hevesli bir okul çocuğu gibi görünüyor. Dışarı çıkıp biraz kış tekmelemeye hazır. "Burada mı kalacaksın? Kraliçenin yanında güvende mi olacaksın?"

"Evet. Kendini yakalatmak gibi çılgınca bir şey yapmayacaksın değil mi?"

Sırıttıyor. "Asla."

Çizmeli ayağını yatağın kenarına koyup ayarlarken dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. "Diğer adamlar savaşmanın amacını anlamıyorum, Aron. Anlamama yardım et. Tıpkı senin beni sakladığın gibi o da çapasını ön saflara yaklaştırmayacak. O ölemez. Sen de ölemezsin. Ne anlamı var ki?"

"Kampını ele geçirir ve ordusunu bozarsam, demirini arayabilirim. Bütün bir orduyla savaşamaz."

Yapamaz mı? Sanırım bu bizim olduğu kadar Hedonizm Aron'un da stratejisi olacak. İçeri girmeye çalışmak için kaleye adam yağdırmaya devam edecek. "Bunun sadece dövüşmeyi sevdiğin için dövüşmek olmadığına emin misin?"

Yatakta benim tarafıma geçiyor ve yüzümü avuçluyor. "Ben bir savaş tanrısıyım, Faith. Bu benim kim olduğumun bir parçası."

"Sen aynı zamanda bir fırtına tanrısısın, ama kimse bunu yapmanı önermiyor," diye mırıldandım.

Aron tekrar gülüyor ve sonra eğilip beni şiddetle öpüyor. "Kraliçenin yanında kal. Ordusunu bozduktan sonra bu akşam döneceğim."

Başımı sallıyorum ama başka bir şey söylemiyorum. Bu bir savaş ve o da öyle.

Gidişini izledim ve sonra midem guruldadı, ben de Yataktan kalkıp giyineceğim. Beni bekleyen bir tabak yemek var ama odamda tıklıp kalmak istemiyorum. Burada büyük bir pencere var ama sadece şehrin yanlış tarafına bakıyor. Yatak odamdan tek görebildiğim, birbirine sıkışmış evler ve sokaklar, sıkışık görünümlü ortaçağ şehri Yshrem'i oluşturuyor. Bu yüzden bir avuç peynir alıp ağzıma atıyorum ve odamdan çıkıyorum.

Markos orada, beni bekliyor. Ben ekmeğimi kemirirken o başını sallıyor ve arkamdan geliyor. "Tedaviniz iyi mi?" Ona soruyorum.

"Krallar gibi," diyor ağzını alaycı bir şekilde bükerek. "Savaşa katılmamıza izin verilmeyecek. Görevimiz sizin yanınızda kalmak."

"Aron bana kraliçeyle kalmam gerektiğini söyledi."

Koridorun aşağısını işaret ediyor. "Sizi oraya götürmek ya da odalarınızda kalmanızı sağlamak için talimatlarım var. Aron dolaşmanızı istemiyor."

Ağzım biraz burkuldu. Anlıyorum. Güvenliğin sınırlı erişimle kontrollü alanlara sahip olmaktan geçtiğini anlıyorum, ancak o dışarıda savaşa giderken ipek bir minderde oturma düşüncesinden hoşlanmıyorum. Bir şeyler yapmak için kaşınıyorum. Ne olursa olsun. Ama

Ne? Hedef olan benim. "Gidip Majestelerine merhaba diyelim o zaman."

Markos beni ileriye doğru götürüyor, eli hafifçe kolumda ve yardım edemem ama onun tamamen zırhlı ve silahlarla dolu olduğunu fark ediyorum. Kalenin tamamen "güvenli" olması buraya kadarmış. Kraliçenin odasının dışında iki silahlı adam duruyor ve koridorda daha da fazlası var. Markos hepsine başıyla selam veriyor ve yaklaştığımızda kapıları açıp bizi kraliçenin iç odalarına alıyorlar.

Daha önce girdiğimiz kütüphane-çalışma odasının aynısı. Dün olduğu gibi, şöminenin yanında sandalyeler var ve kraliçe bir tanesine otururken iki kadın da yakınlarda oturmuş dikiş dikiyor. Dünkü gibi yine lavanta rengi bir elbise giymiş ama bu seferki neredeyse nakışla kaplanmış, kolları uzun ve sarkıyor. Kucağında küçük oğlu var, onunla oynuyor ve biz içeri girdiğimizde bize bakıyor.

"Bölmeyeyim," diyorum garip bir gülümsemeyle ve oturacak bir yer arıyorum.

Kraliçe Halla ağır adımlarla ayağa kalkarak, "Onur konuğumuzsunuz," der. Kadınlardan biri ayağa kalkıp çocuğa uzanıyor ama Halla başını sallıyor. Bana yaklaşıırken bebeğini sıkı sıkı tutuyor. "Rahat uyudun mu?"

Sifonu çektim, çünkü dün gece Aron'la gürültü yaptığımıza eminim. Bunu duydular mı? "Harikaydı, teşekkürler."

Hizmetçilerden birine döner. "Caitria, mutfağa çok büyük bir tepsi yemeğe ve daha fazla şaraba ihtiyacımız olduğunu söyle. Lord Aron'un çapası acıkacak."

Kız başını eğerek reverans yapar ve sonra ellerini kavuşturarak odadan çıkar.

"Lütfen," diyor kraliçe, kamarasını işaret ederek. "Rahatınıza bakın."

Ona ve bebeğine gülümsüyorum. Ufaklığın teni Halla'nınkinden daha koyu, saçları simsiyah ve tepegöz geleneğine uygun olarak başının bir tarafı traş edilmiş. Bebeğini emiyor

Başparmağıyla bana bakıyor ve bir an için ifadesi tamamen babasının gibi oluyor. "Sevimli çocuk."

Oğluna bakarken gözleri zevkle parlıyor. "Adı Alistair, kocamın babasının adı. Eğer ikinci çocuğumuz da erkek olursa, ona da babamın adını vereceğiz." Yüzünde gururlu bir ifade var ve ailesini sevdiği çok açık. Bana doğru bakıyor. "Peki ya sen? Aynı yaştayız. Senin çocuğun var mı?"

"Ben mi? Tanrım, hayır. Aron'un peşinden koşacak enerjiyi zar zor toplayabiliyorum." Sözlerim karşısında gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve tereddüt ediyorum. "Aron sana benim... yerel olmadığımı mı söyledi?"

"Aksanınızdan anladım," diye itiraf ediyor. "Denizlerin ötesinden mi geliyorsunuz?"

"Ondan biraz daha uzakta." İrkildim. Dünyalı olduğumu onu tuhaflaştırmadan nasıl açıklayabilirim? "Yani, çok çok uzakta."

Halla başını eğiyor. "Nereli olursanız olun, Aron'la birlikte buraya geldiğiniz için minnettarım. Benim evim sizin evinizdir."

Bir hizmetçi kapıyı açarken odaya bakıyorum; içeri girerken Markos da ona eşlik ediyor. Ben izlerken, kız tepsiyi yere koyuyor ve sonra yiyeceklerin her birinden bir ısırık alıyor. Şaşıyorum ama her şeyin tadına baktığını fark ediyorum. İki testi şarap var ve her birinden kendine birer bardak dolduruyor, tadına bakıyor, reverans yapıyor ve gidiyor.

Bebek huysuzlanınca kraliçe sandalyesine geri dönüyor ve ona bir top uzatıyor, hanımları gülümseyip bana çok yakından bakmamaya çalışırken ona mırıldanıyor. Sanırım Aron'un eşinin nasıl olması gerektiğini düşündüklerine uymuyorum. Onların saçları, başlarının üzerinden çaprazlama geçen ve mücevher parçalarıyla süslenmiş karmaşık, ilmekli örgüler halinde. Benimki gevşek ve parmakla taranmış. Elbiseleri korseli ve sanki bir elbisenin üzerine başka bir elbise giymişler gibi görünüyor. Aşağıya bakıyorum ve bugün giydiğim, belden bolca bağlanan koyu kırmızı elbisenin sadece bir alt elbise olduğunu fark ediyorum.

İki parça olduğunu fark etmemiştim. Hoppala. En azından ayakkaıları hatırladım.

Odada büyük bir pencere var ve ben ona doğru yöneliyorum. Buradan uzaktaki savaş alanını, insanların çarpışmasını ve sanki canlıymış gibi hareket eden sancak denizini görebiliyorum. Uzaktan bir boru sesi geliyor ve kraliçeye dönüp bakıyorum. "Adasyahılar ne zamandır kapınızın önünde kamp kurmuş durumdalar?"

"Beklenti'den beri," diye itiraf ediyor, oğlunu kadınlardan birinin ayağının dibindeki kalın bir kilimin üzerine oturtuyor ve sonra benim yanıma geliyor. "Lord Aron'un Aether'den doğrudan Adassia'ya geldiğini ve bu yüzden onları seçtiğini düşünüyöruz. Bir süre için kocam oldukça üzgündü. O ve halkı Fırtınaların Efendisi'ne çok bağlılar." Beni inceliyor. "Siz ikiniz nerelisiniz?"

"Aventine'de ortaya çıktı," diyorum ona. "Orada bir köleydim. Biri beni dolaşmamam gereken yerlerde dolaşırken yakaladı ve mülk olmam gerektiğine karar verdi. Sonra Aron'un tapınağına balta gelin olarak götürüldüm ama onun yerine çapa olmayı tercih ettim."

"Cleaver gelinler," diye mırıldanıyor. "Barbarca bir uygulama. Kikloplar savaşçılarının kendilerini vermelerini tercih eder, köleleri değil." Başını iki yana sallıyor. "Aventine çok uzak. O zaman denize mi açıldınız?"

"Hayır. Çok fazla ata bindim. Hem de çok. Katharn'ın dışında Aron'un diğer Suretlerinden biriyle karşılaştık ve sanırım Apathy bir ay kadar önce öldü. Geriye sadece bu ikisi kaldı." Pencereden dışarı, sabahın erken saatlerinde güneş ışığında parıldayan kılıçlar ve zırhlarla çarpışan adamlara bakıyorum. Aron aşağıda bir yerlerde, bu boku yiyor.

"O zaman bu iş yakında bitecek," diyor kraliçe ve sesinde bariz bir rahatlama var.

Bir şey demiyorum. Bir yanımda bunun bir an önce bitmesini istiyor, elbette. Bir yanımda "sonra" olacıklardan korkuyor. Spidae'nin söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Sahayı izliyorum ama

Burada sadece hareketleri görebiliyorum, bireyleri değil. "Teleskopunuz olduğunu sanmıyorum, değil mi?"

"Bir ne?"

"Ee, bir dürbün mü?" Gözümü işaret ediyorum. "Uzun bir tüp ve ucunda daha uzağı görmeyi sağlayan bir cam parçası olan?"

Kaşları çatıldı. "Saray büyücülerinde böyle bir cihaz olup olmadığını sorabilirim."

"Sorun değil." Omuz silktim. "Sadece sahada neler olup bittiğini görmek istedim."

Titriyor. "Bunu izleyemem. Kocam Aron'un yanında olmak için can atıyor ama..."

Ama Aron ölümsüz ve kocası değil. Anladım. "Yani... Adassia'da bir tanrı ortaya çıktı, ha? Gelmiş olabilecek başka bir yer duydun mu? Herkesin Anticipation için burada olması gerekiyordu ama sadece birkaç tanesine rastladık ve onlar da benim favorilerim değildi."

"Tüm büyük şehir devletlerine bir tanrı bahşedildi," diye itiraf ediyor, yüz ifadesi dikkatle boş. "Ya da söylentilere göre öyle."

"Siz hariç... şimdiye kadar?"

"Hayır," diyor kraliçe bir süre sonra. "Burada bir tanrıçamız var. Magra, Bereketin Hanımı, burada."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?" Şok oldum. Sanırım yakınlarda başka bir tanrının gizlendiğini bir şekilde "bileceğimi" düşünmüştüm. Kimse bir şey söylemedi. Şu anda bile Halla'nın ifadesi eşit, ama biraz rahatsız olduğunu anlıyorum. "Onun rahibi olan bir arkadaşım var. Onunla karşılaşma ihtimalime karşı benimle bir parşömen gönderdi. Onu görebilir miyim?"

Kraliçe Halla'nın ifadesi tarafsızlığın tanımıdır. "Bunu gerçekten istediğine emin misin? O... Aron gibi değil. Onun buradaki varlığı hem bir lütuf hem de bir yük."

"Ne demek istiyorsun?"

"Gel. Size göstereyim." Hanımlarına başıyla selam veriyor. "Benim için Alistair'e göz kulak olur musun? Kısa süre sonra döneceğiz."

Markos bir zırh şakırtısıyla duvardan uzaklaşıp doğruldu. "Bana verilen emir her zaman sizi takip etmek, leydim Faith."

Leydi Faith? Onu düzeltmek ya da gülmek istiyorum ama kibar olmaya çalıştığını anlıyorum. Aron'un çapası olarak bana hak ettiğim saygıyı göstermek için. Yine de tuhaf hissettiriyor. "Hadi o zaman."

Çantalarımın parşömeni almak için odama uğruyoruz ve Kraliçe Halla beni, Markos'u ve altı kadar muhafızı kalenin içinden geçirirken parşömeni göğsümde sıkıca tutuyorum. Parşömeni tutarken ellerim terliyor, çünkü Omos'u ve onun ne kadar nazık olduğunu düşünüyorum. Bu dünyada tanıştığım ilk kibar insandı. Bu işin onun için iyi gitmesini istiyorum. Parşömene bakmasını ve böylesine sadık bir adam onu düşündüğü için mutlu bir şekilde gülümsemesini istiyorum. Bir kez olsun, bir şeylerin yolunda gitmesini istiyorum. Bu garip yeni dünyaya iyilik getirmek için.

Yshrem Kalesi'ndeki birçok kuleden birine çıktığımızda şaşıyorum. Merdivenler sonsuza kadar tırmanıyor gibi görünüyor ve herkesten bu şekilde saklanmak isteyen bir tanrıçayı merak ediyorum. O bir bolluk tanrıçası, yani ziyafetler, yiyecekler ve bunun gibi şeyler demek. Ekinler, hasatlar, güzel zamanlar. Hoş şeyler. "Herkesten bu kadar uzakta mı?" Başka bir merdivenden çıkmaya devam ederken soruyorum.

Halla bana araştıran bir bakış attı. "Leydi Magra alt odalardaki gürültü nedeniyle burada oda talep etti. Kendisi yalnız kalmayı tercih ediyor."

Oh. Bir an için düşündüm. Dört Yön'den biri olabilir, Hedonizm olduğunu sanmıyorum. Ama başka herhangi biri de biraz oynamayla uyabilir. Düz ahşap bir kapıya varıyoruz ve Kraliçe Halla kapıyı çalıyor, sonra içeri giriyor, bana doğru bir bakış daha atıyor.

Onu takip ettim... ve şaşırdım.

Içerisi karanlık. Bir köşede fokurdayan bir mum var ama büyük pencereler kapalı, kanatlı panjurlar kapalı. Çok az ışık akıyor İçinde. Yatakta, kızıl saçlı, yaşlı ve güzel bir kadın tavana bakarak yatmaktadır.

"Leydim Magra," diyor kraliçe nazik bir sesle. "Onurlu bir misafir sizinle tanışmak istiyor. Fırtınaların Lordu Aron geldi ve yanında çıpasını da getirdi. En sadık takipçilerinizden birinden bir mesajı var."

Yataktaki kadın iç çeker gibi bir ses çıkarır.

Tereddüt ettim, başka ne yapacağımdan emin değildim. İçeri girdiğimiz ve onu buruşuk yatakta gördüğüm anda bunun ne olduğunu anladım. Kibir değil, yalan değil. Bu ilgisizlik. Halla'nın bu kadar temkinli olmasına şaşmamalı. Tadekha'yla olan tecrübelerime dayanarak Hedonizm'in ziyaret edilecek en kötü Yön olacağını düşünmüştüm ama açıkça görüyorum ki bu yön. Sadece onun huzurunda olmak bile iç karartıcı. Odaya bakıyorum, karanlıkta bir sandalyede oturan başka bir kadın var, yaşlı bir kadın, yüzü boş, ifadesi yorgun. Kucağında bir battaniye var ve neredeyse hizmet ettiği kadın kadar yıpranmış görünüyor - çünkü bu onun dayanağı olmalı.

"Selamlar," diyorum, kendi fazla neşeli ses tonumdan içten içe irkilerek. "Sizinle tanışmak harika, Leydi Magra. Birkaç ay önce bir keşişinizle tanışmıştım, Omos adında bir adam. Onu tanıyor musunuz?"

Bakışlarını bana sabitledi ve gözleri bomboştu. Sıkıldım.

"Ee?"

Yani mi?

"Senin bu dünyaya gelişin onu çok heyecanlandırdı," diye yalan söylüyorum. Omos böyle bir şey olacağını söylememiş miydi? Bir şekilde biliyordu. Onunla tanışmak istemedi çünkü onu bu halde görmek istemiyordu. O zamanlar sadece biraz korkak olduğunu düşünmüştüm. Şimdi haklı olduğunu düşünüyorum. Yine de onun mesajını buraya kadar taşıdım ve onun iyiliği için iletmek istiyorum. O benim arkadaşım. "Omos, yolculuklarım sırasında seninle karşılaşırsam diye bir mesaj gönderdi." Parşömeni uzatıyorum, kilometrelerce yol boyunca koruduğum değerli parşömeni, çünkü onu Omos'a borçluydum. Onu vermek konusunda neredeyse isteksizim.

Magra ona uzanmıyor. Sadece ona bakıyor, sonra bana bakıyor ve yatağında dönüp duvara bakıyor.

Kraliçe yüzünü buruşturuyor.

Oh. Parşömeni bir süre daha elimde tutuyorum, tutmalı mıyım yoksa bırakmalı mıyım diye düşünüyorum. Omos'un ne isteyeceğini düşünmeye çalışıyorum. Belki... belki Magra'nın bu veçhesi bunu görecektir kadar önemsemeyecek, ama belki bir sonraki önemseyecek? Yatağın yanındaki masaya bırakıyorum. "Ne zaman okumak istersen diye buraya koyacağım." Cevap gelmeyince ekliyorum: "O gerçekten iyi bir adamdı. Tanıdığım en iyilerden biri. Umarım bunu anlarsın..."

Tanrıça cevap vermiyor. Sadece duvara bakıyor ve ben uzanıp onu sarsmak istiyorum. Ona uyumadığını bildiğimi çünkü Aron'un uyumadığını söylemek istiyorum.

Ben yatağın yanında tereddüt ederken, kraliçe pencerenin yanındaki kadına doğru ilerliyor. İnce, damarlı elini kendi eline aldı ve

kadının yanına eğilir. "Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Sesi yumuşak ve nazik.

Yaşlı kadın -cıpa- başını sallar. Gözlerini kapatır. "Yorgun."

Kraliçe Halla elini okşuyor ve bir kez daha nazikçe battaniyenin üzerine koyuyor, sonra doğruluyor ve bana başıyla gitmemiz gerektiğini işaret ediyor. Onu takip ediyorum ve kapıyı arkamızdan kapatıp merdivenlerden inene kadar nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum.

"Bu... berbattı," diye devam ettim.

"Zor oldu," diye itiraf ediyor kraliçe. "Bir krallık olarak kutsandığımız için çok mutluyduk ama çok geçmeden bunun beklediğimiz gibi olmadığını fark ettik. Onun buradaki varlığı hem neşe hem de acı oldu. O buradayken, depolarımız asla kurumuyor. Her akşam sihirli bir şekilde yenileniyorlar ve bu da Adasyalılardan korunmak için buraya kaçan tüm insanları beslememizi sağlıyor." Koluma dokunuyor. "Ama... şimdiden üç çapayı tüketti."

Sertçe yutkunuyorum, odada onunla birlikte olan kadının çukur yanaklarını düşünüyorum. "Güçlerini senin depolarını doldurmak için kullanıyor."

"Evet. Ne yaptığını fark ettiğimizde durmasını istedik ama... umurunda bile değil." Halla'nın dudakları büzülür. "Onun çapası olarak hizmet etmeye gönüllü olanlar bunun bir ölüm cezası olduğunu biliyorlar ama bunu ona duydukları sevgiden ve şehri beslediği için yapıyorlar."

Bu gerçekten de korkunç bir durum. "Peki sen ne yapıyorsun?"

"Şu anda kapana kısılmış durumdayız," diye itiraf ediyor Halla, merdivenlerden inerken koluma tutunarak. Adımları daha yavaş ve karnını tutuyor, o zaman hamile bir kadını bu devasa kalenin her yerinde paytak paytak yürüttüğüm için kendimi suçlu hissediyorum. "Birkaç sadık çapacının feda edilmesi, Adassia kuşatma altındayken binlerce kişinin beslenmesini sağlıyor. Ama..." Sesi kesiliyor.

Evet, ne demek istediğini anlıyorum. Tanrıçayı şehirden kovuyorlar mı yoksa çapaları boşaltmaya devam etmesine izin mi veriyorlar? Eğer

onu gitmeye zorlarsa, kızacak mı? Bunu kullandıktan sonra ondan bir çapa esirgerlerse, tekrar yükseldiğinde zalimliklerini hatırlayacak mı?

Bu kazananı olmayan bir durum.

Kraliçenin odasına dönüyoruz ve bir çift adamın ellerinde planlarla gizli geçidi gizleyen duvarı incelediklerini ve tartıştıklarını görüyorum. Onlara merakla bakıyorum ve Halla konuşuyor. "Düşman geçidi bize karşı kullanamasın diye duvarı örüyoruz. Diğer taraf mühürlendi, heykel yok edildi."

"Ah." Bakıcısının eteklerinin dibinde oynayan küçük çocuğa bakıyorum. "Ya aceleyle gitmek zorunda kalırsan?"

"Kalenin dışındaki tek gizli geçit bu değil," diye itiraf ediyor Halla küçük bir gülümsemeyle. "Eğer kaçmamız gerekiyorsa, gidebileceğimiz pek çok yol var. Ama umarım Lord Aron bizim tarafımızda savaştığı için artık buna gerek kalmaz." Eli benimkini kavlıyor. "Ve eğer birlikte çalışırsak, belki de olayları daha geç değil, daha çabuk sona erdirebiliriz. Erkekler savaşı seviyor ama benim tek istediğim ailemi huzur içinde büyütebilmek."

Parmaklarını geri sıkıyorum, bana attığı gergin bakıştan tedirgin oluyorum. Bir şeyleri nasıl durduracağımı bildiğimi mi düşünüyor? Magra'nın sadece onun için yazılmış bir mesajı almasını bile sağlayamıyorum.

Bu dünya bana önemsiz olduğumu defalarca gösterdi. Her şeyin planında bir hiç olduğumu. Buraya değişim getirmesi için getirilen ben değilim. Aron ve diğerleri... öyle değil mi?

Kaderinle Yshrem ovalarında buluşacaksın.

Yoksa bu bir ipucu muydu? Yapmam gereken başka bir şey var mı?

Halla'ya başımı sallıyorum. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim. Ben sadece bir kişiyim. Süper güçlü değilim. Süper zeki değilim. Ben sadece Aron'a yakalanmış bir yabancıyım çünkü onun kibirli kıcını başka kimse istemiyordu."

Bana basitçe "Cesursun," dedi. "Bazen ihtiyacımız olan tek şey budur."

GÜN CEHENNEM GIBİ UZUN. HALLA'NIN ODALARINI ADIMLIYORUM. aşağıda devam eden savaşı izliyorum. Bir yanım zırh ve miğfer giyip onlara katılmak istiyor, çünkü o zaman en azından bir şeyler yapmış olurum, ama yapabileceğim en büyük şeyin güvende kalmak olduğunu biliyorum, böylece Aron önlerinde olacak. Bu yüzden yemek yiyorum, tempo tutuyorum ve bebek Alistair'le oynuyorum. Halla ile sohbet ediyorum. Halla eski bir kitabı karıştırırken ben odadaki okuyamadığım tüm kitaplara bakıyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Bir noktada sordum.

"Bu son Anticipation'ın bir kaydı," diyor. "Altı yüz yıl önce." Narin eliyle bir sayfayı işaret ediyor. "Tanrıların görüldüğü yerlerin, kimin kiminle savaştığının ve bunun ne kadar sürdüğünün kayıtları."

"Ne kadar sürdü?"

"On yıl." Yüzünü buruşturuyor. "Dua edelim de bu sefer öyle olmasın."

"Evet," diyorum belli belirsiz. Aron'la on yıl geçirmek harika olurdu. Yeterli değil ama yine de harika. Spidae'nin söylediklerini, bu işten canlı çıkamayacağımı düşünüyorum. Bu bir yalan olabilir. Boş bir merak taklidi yapıyorum. "Kazanan tanrıların çapalarına ne olduğunu söylüyor mu? Son kalanlara?"

Başını iki yana sallıyor. "Çapalar nadiren isimleriyle anılırlar."

"Tabii ki hayır," diyorum alaycı bir şekilde. "Neden önemli olalım ki, değil mi?" Sadece benim Aron'um için.

Sadece Aron'uma.

Adamlar alacakaranlıkta, kirli, terli ve derin olmayan yaralarla kaplı olarak geri dönerler. Kraliçe, koca omzundan kırık bir ok fırlamış kocasını görünce paniğe kapılır. Aron onlarla delik deşik ama aynı zamanda zarar görmüyor. Kralın acı çektiği açık ve kraliçe ona ısrar ediyor

şifacıya gidiyor. Başka bir din adamı Aron'a yardım etmeyi teklif ediyor ama o sadece beni ve sıcak bir banyo istiyor.

"Nasıldı?" Merdivenlerden odamıza çıkarken soruyorum, Kerren de arkamızdan geliyor.

Aron'un yüzündeki gülümseme memnuniyet vericidir. "Muhteşem. Yoğun bir savaş oldu. İki taraf da diğerinden fazla bir şey kazanamadı. Cyclopae ordusundan çok memnunum."

"Hiç zemin kazanılmadı mı?" Dehşete düşerek sordum. "Hiç mi?" "Sabırlı ol, İnancım. Savaş her şeye karar verecek."

Yıkanmasına ve göğsündeki, boynundaki ve sırtındaki okları çıkarmasına yardım ediyorum. Oklar çıkarıldığı anda yaraları kapanıyor ve banyo yaparken keyfi yerinde. Neredeyse çok neşeli.

"Sen yatağa gittiğinde ben de adamlara katılacağım," diyor havlularını çıkarırken, gözlerinde ateşli bir bakış. Bu bakış ateşli bir sevişme vaat ediyor, çünkü savaş sonrası Aron açıkça azgın bir Aron.

"Adamlara tekrar katılmak mı? Neden?"

"Ölüleri yakıyorlar," diyor. "Benim adıma öldükleri için öbür dünyaya yolculuklarında onlara onurlu bir uğurlama yapacağım."

Aron elimi tutup beni yatağa çekerken dudağımı ısıriyorum. Beni kendine doğru çekiyor ve göğsümü avuçluyor, boynumu öperken bile meme ucuyla alay ediyor. Dokunuşu iyi hissettiriyor, gerçekten harika, ama sözlerini düşünmeden edemiyorum. "Nasıl... kaç adam öldü?" Ağzı göğsüme gittiğinde iniltimi bastırmaya çalışarak soruyorum.

"Yüz, belki daha fazla," diye mırıldanıyor, sonra meme ucumu yalıyor.

Yüz mü? Sadece bir günde mi? Sadece karşı ordu olan tuğla duvarla karşılaşmak için mi? "Aron, belki başka bir yolu vardır-"

"Ben savaş tanrısıyım," diyor ve beni yatakta sırt üstü yatırıyor. Büyük eli amıma gidiyor ve parmaklarıyla okşuyor. Savaş hakkında daha fazla konuşmak istesem de, dikkat dağıtmakta çok başarılı. "Adamlar

sonsuzluğu benim yanımda geçirecekler. Ödüllendirilecekler. Şimdi, çapama dokunmama izin verin."

Ve ağzını karnıma doğru indirerek dikkatimi tamamen dağıttı.

Aron beni şefkatle yıkayıp öpmeden önce iki kez sevişiyoruz. "Uyu," diye mırıldanıyor yüzümü okşayarak. "Döndüğümde seni uyandıracağım."

Daha fazla seks için, büyük ihtimalle. Kızamıyorum bile, onun dokunuşunu bir keş gibi arzuluyorum. Ama o gittikten sonra bile, savaşı düşünmeden edemiyorum.

Bir günde yüz adam gitti. Bir hiç uğruna. Kral yaralı koluyla ortaya çıktığında Halla'nın yüzünde beliren kısık ifadeyi düşünüyorum... ve neden bu kadar endişeli olduğunu anlamaya başlıyorum. Nehrin karşısında birkaç metre toprak kazanmak için kaç kişi ölecek? Bu hala bize Hedonizm Aron'un çapasını getirmiyor. Sadece bir adım daha yaklaşıyor.

Daha iyi bir yolu olmalı.

"Y Ne demek istediğimi anlıyorsun," diyor Halla ertesi gün kütüphanesinde otururken endişeli bir sesle. "Mathior'a dışarı çıkmaması, böyle anlamsız savaflara girmemesi için yalvarmaya çalıştım ama bu onların doğası gereği. İnanırları tek şey savaşın şanlı ve onurlu olduğudur. Aron'un adına savaşarak ölmek mi? Onun için ölmek? Bundan daha büyük bir zafer olamaz. Ama... hiçbir yere varamıyoruz ve her gün daha fazla adam ölüyor." Başını sallıyor, kitabın bir başka sayfasını çevirirken elleri titriyor. "Her gün aynı şey oluyor."

Pencerenin yanında, guruldayan karnımı ovuşturarak yürüyorum. Halla yemek getirmesi için bir hizmetçi gönderdi ama bu yeni ve biraz yavaş. Tüm peynirlerimi ısırmak ve tüm etleri tatmak için acele etmiyor. Muhtemelen kaledeki en iyi şeyleri alıyoruz, bu yüzden huysuzlanmasına şaşmamalı. Ona ters ters bakmamak için elimden geleni yapıyorum ama insanlar ölürken pencereden dışarı bakmak şaşırtıcı derecede açlık verici bir iş. "Ne yapacağız?" Halla'ya bugün milyonuncu kez soruyorum. "Ya kocan Aron'la birlikte savaş alanına gitmeyi reddetseydi?"

Solat duvara yaslanmış beni izliyor. "Bir Tepegöz savaşçısından savaşa gitmemesini istemek mi? Güneşin parlamamasını istesen daha şanslısın."

Ona kaşlarını çatıyorum. "Yardımcı olmuyorsun, dostum."

"O haklı," diyor Halla. "Lord Aron'u asla reddetmeyecektir. Bu onun hayal edebileceği en büyük onur. Aron'un yanında savaşmanın onu nasıl gençleştirdiğini bilemezsin. Onun burada olması bana bir kez daha umut veriyor. Çok endişeliydim." Duraklıyor ve kucağındaki kitabı kapatıyor. "Yani hayır, Mathior'um bunu asla kabul etmez."

Hizmetçi yere bir parça peynir düşürüyor.

"Dostum, cidden," diyorum. "O benim öğle yemeğim."

"Özür dilerim leydim." Reverans yaparak eğiliyor. "Neredeyse bitti, söz veriyorum." Ve sayısız peynirden bir tane daha alıp kemiriyor.

Aşçı, hepsinin tadına bakmam gereken bu minicik dilimler yerine, kemirebilmem için koca bir tekerlek peynir göndermeli. İçimi çektim.

"Lord Aron düşmanla bir anlaşma yapmayı düşünüyor mü?" Halla soruyor. "Şartları görüşmek için mi?"

"Bütün amaç birbirlerini öldürmeleri olduğuna göre? Hiç sanmıyorum." Ellerimi arkamda kenetliyorum ve ileri geri adım atıyorum. "Buradaki amaç, ayakta kalan son kişi olabilmek için her birinin diğerinin çapasını öldürmesi. Bunun barışçıl bir yolu yok-"

"Ne yapıyorsun?" Solat'ın alçak, rahat sesi dikkatimi dağıtıyor.

Kafam karışmış bir şekilde dönüp ona bakıyorum ama beni izlemiyor. Gözlerini tepsinin üzerinde donmuş bir şekilde duran hizmetçiye dikmiş bakıyor.

Halla ve ben karşılıklı bakışıyoruz. "Sorun nedir?" diye sordum.

"İşim bitti leydim," diyor hizmetçi parlak bir sesle ve tekrar reverans yapıyor. "Her şey yolunda." Dönüp kapıya yöneliyor, ama Solat önüne geçip onu engelliyor.

Kraliçenin muhafızları dikkat kesilir ve herkes hizmetçiye bakar.

Başını öne eğiyor. "Lütfen, şimdi mutfaklara dönmek istiyorum."

"Leydi Faith'in yemeğini yemiyordun," diyor Solat rahatça, kollarını kavuşturarak. "Sadece yiyormuş gibi yapıyordun."

"Tabii ki öyleydin," diye kekeliyor hizmetçi. Bana ve kraliçeye bakıyor. "Benden istendiği gibi her şeyden bir ısırık aldım. Peynire bakabilirsiniz."

İçinde diş izleri olan bir parça alıyorum. "Isırılmış-"

"Eminim öyledir. Ama her lokmayı tükürdüğünü de gördüm. Bu çok ilginç, değil mi?" Başını eğiyor, hizmetçiye bakarken yakışıklı yüz hatları sertleşiyor. "Yemeği elbisenin önüne koymuşsun."

Kadın şaşırmış görünüyor, eli elbisesinin önüne gidiyor. "Sadece altını görmek istiyorsun. Bu mudur yani? Bir hizmetçiye taciz etmek-"

Tüm bu durum tuhaf görünüyor, ama Solat'la geçirdiğim onca zamandan sonra? Ona güveniyorum. "Bir erkeğin göğüslerini görmesinden endişeleniyorsan ben bakarım," diye teklif ediyorum. "Yanılıyorsa, eminim kibarca özür dileyecektir." Ve ona gülümsüyorum.

Bana bakarken yüzü solgunlaştı. Bir saniye sonra dönüyor ve odanın en ucuna doğru koşmaya çalışıyor, gidecek bir yer olduğundan değil. Sadece kaçmak istiyordu. Adamlar peşinden koşarken, o da pencereye doğru koşuyor, sanki kendini pencereden dışarı atacakmış gibi. Solat muhafızlardan önce onu yakalıyor ve etrafındaki yiyecek parçaları yere dökülürken bile hıçkıran kız ayağa kaldırılıyor.

"Leydi Faith'i öldürmeye çalışıyordun, değil mi?" Solat hırlıyor ve onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

"Hayır!" diye bağıyor.

"O zaman bunu ye." Tepsiden bir kek alır ve kızın dudaklarına götürür. "Hadi. Hemen bir ısırık al ve yut."

Ağzı titriyor ve adama uzun uzun bakıyor ama asla yemeğe doğru hareket etmiyor.

Çenem düştü. Yanıldığını, kızın o lanet şeyi yiyeceğini ve ona aşırı tepki verdiğini göstereceğini umarak bakıyorum ama kız ağlamaya başlıyor.

"Seni Adasyalılar mı gönderdi?" Çenesini kavırıyor, bu kadar sert olması beni şaşırtıyor. "Gönderdiler mi?"

"Cleaver Lordu Aron'a sadığım," diye haykırarak onun ayaklarının dibine yığılır.

Buna inanamıyorum. Biri beni öldürmeye çalıştı ve ben dikkat bile etmiyordum. Acayip sabırsızdım çünkü açtım. Böyle bir şey için yemeğimin tadına bakıldığını biliyordum ama birinin bunu yapacağını gerçekten düşünmemiştim. Uyuşmuş bir halde, iki muhafız ilerleyip onu yerden kaldırırken kızın ağlayışını izledim.

"Anlamıyorum. Burada olduğumu nasıl öğrendiler?" Kadına yaklaşıp soruyorum.

"Kraliçeyle başka kim oturabilir ki?" Benden geri çekiliyor, muhafızlardan kurtulmaya çalışıyor. Solat eğildiğinde "Ben Lord Aron'a sadığım!" diye tekrar feryat ediyor.

"Ben de öyle! Ne oluyor be?" Bağırışım onu ürkütüyor ve bana kocaman gözlerle bakıyor. Yumruğumu göğsüme vuruyorum. "Ona sadık olmadığımı mı düşünüyorsun? Kaltak, ben ona en sadık insanım!"

"Aynı şey değil-"

Boğazımdan hüsrana dolu bir ses çıkarıp arkamı dönüyorum. Haklı olmasından nefret ediyorum. Aynı şey değil. Cleaver'ın Aron'u için çalışıyor olması, onun benim Aron'um olduğu anlamına gelmiyor. Kaşlarımı ovuyorum, sinirli bir şekilde. Açım, korkuyorum ve şu anda kendimi gerçekten çok yalnız hissediyorum.

Hiçbir şey güvenli değil. Beni öldürmeye çalışacaklar. Herkes.

öyle.

Neden yapmasınlar ki? Tanrılar emrediyor. Ben savaşmam.

Buna karşı.

Başaramasalar bile... Yine de ölmek zorundayım. Gözlerimi kapatıyorum ve Spidae'nin parmaklarının altındaki ipliğimin kopuşunu hâlâ görebiliyorum. Başından beri biliyorlardı. Hedonizm Aron'un bizimle burada, Yshrem'de buluşacağını bildikleri gibi, öleceğimi de biliyorlardı.

Bana öyle geliyor ki belki de Spidae olayların sonucunu başından beri biliyordu. Kendilerince yönlendiriyorlar,

çarpık küçük bir yol. "Dünyalar arasındaki perde ince olduğu için" Dünya ağından bu ağa gelmemin bir saçmalık olduğu ve manipüle ettikleri başka bir şey olduğu. Bir şeyleri yönlendirmek için sonuçlarla dalga geçmediklerini ve oynamadıklarını nereden bileceğim? Falıma baktığımdan beri beni buna doğru çekmediklerini nereden bileceğim? O zamanki kartların arkasında bile örümcek ağları vardı.

Birdenbire, şüpheye yer bırakmayacak bir şekilde bunun onların işi olduğunu anladım.

Beni burada istiyorlar.

Yani benim Aron'umun kazanmasını istiyorlar.

Bu da demek oluyor ki, bunun olmasını sağlamak için öleceğim.

Üzerime garip bir sakinlik çöküyor. Muhafızlar kadını götürürken bile adım atmaya devam ediyorum. Solat yanımda duruyor, yakışıklı çenesinde öfkeli bir kaş çatma var, sanki biri benden kurtulmaya çalıştığı için kişisel olarak rahatsız olmuş gibi.

Odaya yeni muhafızlar gelir ve kapılara yerleşirler. Kraliçe Halla ayağa kalkar, fincanını alır ve içindekileri ateşe atar. Muhafızlardan birine "Kâhyamı çağır," der. "Şu andan itibaren tadımcılar sadece benim hanımlarım olacak. Mutfaklar korunacak. Tüm yiyecekler tadılacak, tanrıça tarafından bahşedilenler bile-"

"Ve bunların hiçbirini Lord Aron'a söylemeyeceğiz," diye ekliyorum.

Kraliçe dönüp şok içinde bana bakıyor. "Böyle bir şeyi gizli tutamayız. Düşman biliyor-"

"-Bir yabancının kraliçeyle takıldığını mı? İkiyle ikiyi bir araya getirmek zor değil." Elimi uyluğuma vurup düşünmeye çalışıyorum. "Tekrar deneyecekler. Zehir olmasa bile başka bir şey. Oklar. Belki biri tüm kaleyi yakar. Bilmiyorum. Burada olduğumu bildikleri sürece herkes tehlikede demektir. Sırf bana ulaşmak için tüm şehri yok edecekler ve haklı olduğumu biliyorsun."

Halla dudaklarını büzüyor. "O zaman ne yapacağız?"

"Onlar tekrar denemeden önce harekete geçmeliyiz. Üstünlüğü ele geçirmeliyiz. Orada bir yerde onun çapası var."

Tüm kamplarını zehirlemenin bir yolunu bulamazsak ve binlercesini öldürerek yaşayamazsak, çapasının kim olduğunu bulmalı ve onu ya da onu dışarı çıkarmalıyız."

"Ama nasıl?" Halla itiraz ediyor. "Bunu daha önce denedik-
" "Ben giderim," diyor Solat, o zamandan beri ilk kez konuşarak suikastçı odayı terk etti.

İkimiz de dönüp ona bakıyoruz.

"Ne?" Ben kekeledim. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Bu iyi bir fikir," diye devam ediyor Solat. "Kendimi sevdirmeye konusunda iyiyimdir. Ölümlerin üzerinden uniformalarından birini alıp etrafı araştırmaya başlayacağım. Neye bakacağımı, bir çapanın nasıl korunduğunu biliyorum." Bakışları bana kilitlendi. "Bilgileri bulacağım ve saklandığı çadırı işaretleyebiliriz."

"Denemediğimizi mi sanıyorsun?" Kraliçe Halla buyurgan bir şekilde soruyor.

"Aron'un nasıl düşündüğünü biliyorum. İki farklı Aron," diye ekliyor. "Ne kadar farklı olduklarını biliyorum ama ne kadar benzediklerini de biliyorum. Çapayı tespit edebileceğim."

Ve onay için bana bakıyor.

Bir casus. Tabii ki akıllı. Elbette Solat, Aron'un nasıl düşündüğünü biliyor. Yalancı Aron'la birlikteydi ve sonra benim Aron'umla birlikteydi. Neye bakması gerektiğini herhangi bir Yshremi ya da Cyclopae savaşçısından daha iyi biliyor çünkü aylardır farklı tatlardaki Aron'larla birlikte at sürüyor.

"Tehlikeli," diye itiraf ediyorum ona.

"Fark eder mi?" diye soruyor, tüm ukalalılığıyla. "Buradan canlı çıkmayı hiç beklemiyordum. Ya sen?"

Kraliçe Halla'nın elleri ağzına gider.

Yine de haksız değil. Bence blöf yapıyor, çünkü geleceği olmayan bir adam Yulenna'nın seçimine bu kadar üzülmezdi. Ama gitmek istiyorsa onu nasıl durdurabilirim? Özellikle de hayatlarımızı feda edersek iki taraftan da yüzlercesini, belki de binlercesini kurtaracağımızı biliyorken?

Adasyalıların şu anda şehirde casusları olabilir. Onları kaleyi ateşe vermekten ve

Uyurken bizi yakmak mı?

Harika. Şimdi bir daha asla yemek yiyemeyeceğim ve uyuyamayacağım. Ağrıyan karnımı ovuyorum. "Solat, bilmiyorum-"

"Aron'a söylemeyeceğiz," diye tekrarlıyor. "Kerren ve Markos beni koruyacak. Diğer kampa gizlice gireceğim ve çadır denizinde çapanın saklandığı çadırı bulduğumda onu işaretleyeceğim."

"Nasıl?"

"Bir sembolle." Sırıttıyor. "Belki bir örümcek."

"Solat..."

Öne doğru ilerleyip elimi tutuyor ve bir an için parmak eklemlerimi öpeceğini sanıyorum ama tek yaptığı elimi kaldırıp bir centilmen gibi eğilmek oluyor. "Nasıl nankörlük edileceğini bilirim, Faith. Bunu yapmak için bana güven. Bana birkaç gün ver, o çapayı bulacağım."

Başka ne seçeneğimiz var?

MARKOS GÜNÜN GERİ KALANINDA TÜM YEMEKLERİMİN TADINA BAKIYOR. Kerren hiçbir şeyin tehlikeye atılmadığından emin olmak için mutfakta aşçıların başında bekliyor.

Aron o gece geri döndüğünde, ona karşı sevgiyle doluyorum - sevgi ve çaresizlik. Savaşla, çarpışmalarla, kendini bir rakiple karşı karşıya getirmekle tam havasında. Gözleri coşkuyla parlıyor. Aron benim için hiç bu kadar yakışıklı olmamıştı. Savaş ya da fırtına tanrısı olması umurumda değil. Sadece benim olmasını önemsiyorum.

Ve bu gece, biraz çaresizlikten daha fazlasını hissediyorum. Bu yüzden yalnız kaldığımız anda ona sarılıyorum ve ben yatağa yığılmadan ve o beni göğsüne çekip sarılmadan önce tam üç kez sevişiyoruz.

"Sanırım ilerleme kaydediyoruz, Faith," diye mırıldanıyor, omzuma öpücükler kondurarak. "Bu sadece bir zaman meselesi."

Kolunu karnıma doğru tutuyorum ve ona yaslanıyorum.
"Umarım haklısındır."

Tişler günlerce bir düzene girer.
Solat kaybolur, olarak Söz
verdim. I İzle

Ordular her sabah surlarda ve yan kapıda çarpışırken ve her iki taraf da kendi bölgelerine çekildiğinde iki taraf da zemin kazanıyor ya da kaybediyor gibi görünürken pencereden endişeyle bakıyor. Her gece cesetler yakılıyor.

Ertesi sabah adamlar uyanır ve aynısını yaparlar. Zırhlarını giyerler, Aron savaş çılgılığı attığında tezahürat yaparlar ve onun yanında görkemli bir şekilde savaşır.

İki taraf da savaş tanrısı Balta Aron için savaşıyor. Bu garip ironi gözümde kaçmıyor. Kimse geri adım atmayacak çünkü neden atsınlar ki? Tanrıları ön saflarda, bu boku yiyor. Kraliçe her sabah kocası savaşa giderken ağlıyor, bunun onu son görüşü olacağına inanıyor. Onun dehşetini hayal bile edemiyorum. Sakin olmamın tek nedeni Aron'un öldürülemeyeceğini bilmem. Bunu seviyor, artık her zaman taşıdığı çift ağızlı devasa baltayı her sallayışında kendini buluyor. Onun adına mutlu olmak istiyorum ama düşman kampına doğru ilerleyemediler ve bunun daha ne kadar süreceğinden endişeleniyorum.

Her iki Aron da adamları tükenene kadar ordularını birbirlerine saldırtmaya devam edecekler mi? Sonra ne olacak? Bu çok üzücü bir düşünce ve ben her gün küçük oğlunu göğsüne bastıran ve kocası için endişelenen zavallı Kraliçe Halla'yı düşünüyorum.

Bana gelince, bekliyorum. Aron'un ordusunun Adassian bölgesini kontrol altına almasını bekliyorum. Solat'ın diğer çapayı bulduğuna dair haber göndermesini bekliyorum. Başka bir suikastçının ortaya çıkmasını bekliyorum. Aron'un her gece bana geri dönmesini bekliyorum.

Başka ne yapabilirim?

Ben gidemem. Yardım edemem.

Tek yapabildiğim pencereden dışarı bakmak ve bir tarafta bir kırılma olmasını ya da Solat'ın ihtiyacımız olan bilgiyle ortaya çıkmasını ya da diğer taraftaki Aron'un Solat bir şekilde diğer çapayı öldürdüğü için ortadan kaybolmasını ummak.

Yapabileceğim tek şey öylece durup bir şeylerin değişmesini beklemek.

Ama günler geçiyor ve hiçbir şey yok.

Her şey kırıldığında belki dört gün olmuştur. Gün her zamanki gibi başlıyor. Aron zırhını giyip savaşa gitmeden önce sabah sevişmesi için beni erkenden uyandırıyor. Yıkanıp giyiniyorum, ardından Kerren ve artık her hareketimi gölgeleyen birkaç Yshremi muhafızının eşliğinde kraliçenin odasına gidiyorum. Kraliçe hanımlarıyla birlikte oturuyor, yüzü stresten sıkışmış durumda. Aron'um geldiği için çok mutluydu ama günler geçmesine rağmen hiçbir ilerleme kaydedemedik ve insanlar ölmeye devam ediyor.

Onun karşısına oturuyorum ve Kerren hemen önüme konan yemeklerin tadına bakmaya başlıyor. "Günaydın," diyorum Halla'ya, gözlerimi ovuşturarak.

"Sana da günaydın." Sesi düzgün, tatlı. Muhafızların önünde nasıl hissettiğini saklamakta başarılı. Ancak onlar kapının karşısındaki yerlerine yerleştikten sonra stresinin bir kısmını ortaya çıkarıyor. "Bir gün daha." O

ellerini kucağına yayar. "Tanrılara kocama göz kulak olmaları için dua etmek istiyorum ama Aether'da beni duyacak kimse yok."

"Aron ilerlediklerini söylüyor," diyorum ona. "Umarım haklıdır."

"Ama yüzlerce iyi adamın hayatını kurtaracak kadar erken olacak mı?" Parmaklarını dudaklarına bastırıyor. "Özür dilerim. Bu tür konularda en az benim kadar kontrol sahibi olduğunuzu biliyorum. Bugün size küçük bir iyi haberim var. Büyücülerimin senin için bir dürbünü var." Gülümsemesi zayıf. "Oh? Bu harika. Nerede o?" Bir yara kabuğunu karıştırır gibi savaşa iyice bakmak için can atıyorum. Biliyorum.

Yapmamalıyım, ama kendime engel olamıyorum.

"Yemeğini yedikten sonra onları ziyaret edebiliriz," diyor ve Kerren'in şu anda bile yüzünü doldurduğu ve olabildiğince hızlı çiğnediği yemek tepsisini işaret ediyor. Yemeklerimin tadına bakmak neredeyse tam zamanlı bir iş, çünkü çok fazla yiyorum. Zavallı Kerren.

Zaten büyük bir ısıruk almış olan meyve dolgulu bir tartı kapıyorum ve yemeye başlıyorum. Mutfakta bir yerlerde Markos'un tabağıma giren her lokmayı izlediğini biliyorum. "Aşçılarınıza çabalarını takdir ettiğimi söyleyin. Burada yediğimden daha iyi-"

Kapı acilen çalınır. Kimse cevap veremedi, kapı tekrar çalınır ve ardından elinde bir sandıkla bir asker içeri girer.

Kraliçe bembeyaz kesilir. "Ne oldu?"

Aman Tanrım. Askerin acımasız yüzüne bakıp kimin öldüğünü merak ediyorum. Ne korkunç bir şey oldu... çünkü bunun iyi bir şey olamayacağını biliyorum.

"Majesteleri." Başını eğdi ve sandığı yere koydu. "Bunu yan kapının yanındaki çalılıklara bırakılmış olarak bulduk. Lord Aron'un çapasına teslim edilmesi gerektiği yazıyor."

"Bu bir tuzak mı? Büyücülerime danışıldı mı?" Kraliçenin sesi keskin ve bunun öfke mi yoksa rahatlama mı olduğunu bilmiyorum.

"Büyü taşımıyor," diyor ve başını eğiyor. "Getirmeden önce bunu tespit etmek için içine baktık ve... bu bir insan kafası, Majesteleri."

Midem bulanıyor. Biri bana kafa mı göndermiş? Kimin kafasını? Cevap ben daha bagaja uzanmadan geliyor. Aman Tanrım. Sertçe yutkunuyorum ve ayağa kalkıp kapağı kaldırmak için kendimi zorluyorum. Solat'ın yakışıklı yüzünden bana bakan görmeyen gözlerini görecektim kadar açıyorum.

Saçında kan var ve... ve kapağı tekrar kapattım.

Solat.

Gözlerimi kapatıyorum ve ellerim titreyerek yerime dönüyorum. Şu anda bunu sindiremiyorum bile. Çok üzgünüm, diyorum sessizce ona. Bunun boşuna olmaması için dua ediyorum. Tüm bunların boşuna olmaması için dua ediyorum. Acımasız, yalnız bir ölümden daha iyisini hak ediyordu. Onu bu şekilde hatırlamayacağım, karar verdim. Onu Novoro'da hikayeler anlatmayı seven, gülen, flörtöz bir adam olarak hatırlayacağım. Seni hatırlayacağım, Solat. Seni ve Vitar'ı, söz veriyorum. "Lütfen gömün onu," diyorum.

Muhafız tereddüt eder. "Ölü- onu yakmalıyız leydim-"

"O zaman yak onu," diye çıktım. "Ama bunu saygılı bir şekilde yap." Sandalyemden kalkıp volta atmaya başlıyorum, tüm vücudum kıvılcım çıkarmak üzere olan canlı bir tel gibi hissediyor. Her şey korkunç bir şekilde yanlış gidiyor. Her şey.

Solat öldü. Düşman tarafından yakalandı ve benimle olduğunu biliyorlardı. Ağlamak istiyorum ama içimde gözyaşı kaldığından emin değilim. Kendimi boşlukta hissediyorum.

Yeni gelen, zırhı şingirdayarak sandığı alıp gidiyor. Pencerenin önünde durduğumda Kerren yanıma geliyor ve omzuma nazik bir el koyuyor. "İnanç," diye mırıldanıyor. "Kendini suçlayamazsın. O riskleri biliyordu. Bunu yaptı çünkü yardım etmek istiyordu."

Hiçbirimiz buradan canlı çıkamayacağız. Ve Solat sanki önemli bir şey değilmiş gibi bana sırtıttı.

Ama bu büyük bir mesele. Kerren'e, onun nazik yüzüne bakıyorum ve keşke onu kurtarabilseydim diyorum. Keşke hepsini kurtarabilseydim, kapılarda kendilerini savaşa atan, Adassian ordusunu metrelerce geriye itmeye kararlı adamları, sanki bu bir şekilde bir fark yaratacakmış gibi. Sanki bunun için ölmeye değermiş gibi.

Sertçe yutkunuyorum ve yüzümü gülümsemeye zorlayarak başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Kerren."

"Gelin," diyor kraliçe, ayağa kalkarak. Bir elini yuvarlak karnına götürüyor. "Oğlum bu sabah hemşiresiyle kalıyor. Gidip saray büyücülerimi görelim ve yaptıkları şu dürbüne bir göz atalım. Başka bir şey olmasa bile, dikkat dağıtıcı olur."

Odadan çıkıyoruz ve muhafız birliğimiz bizi dört bir yandan kuşatıyor. Kraliçenin zindanlara ya da kalenin canavarlarla dolu derin bağırıksaklarına gitmesini bekliyorum ama bunun yerine kalenin uzak tarafına geçip sandalyelerle kaplı iyi aydınlatılmış bir koridordan geçiyoruz. Geçtiğimiz bir odanın duvarlarında haritalar görüyorum; şüphesiz bir savaş odası.

-ve sonra mutfağa benzer bir oyuğu olan geniş, kitaplarla kaplı bir çalışma odasına açılan başka bir odaya giriyoruz. Her yüzeyde şişeler ve kitaplar var ve biz içeri girerken küçük, tel çerçeveli gözlüklü iki adam başlarını kaldırıp bakıyor. Hemen Omos'un manastırını hatırlıyorum ve içimde bir vatan hasreti kabarıyor. Dünya'yı değil de orayı özlemem çok garip.

"Buraya dürbünü görmeye geldik," diyor kraliçe kibarca, ellerini karnının önünde kavuşturarak.

Büyücülerden biri eğiliyor. Benden daha yaşlı görünmüyor ve çenesindeki sakal da her şeyden çok kırçıl. "Elbette majesteleri. Ayrıntılarını eski bir kitapta bulduk. Çoktan unutulmuş tuhaf bir icat." Uzun, lavanta rengi cüppesini savurarak odanın karşısındaki masaya geçer ve bir yığın nesneyi karıştırmaya başlar. Diğer büyücü bir masanın üzerinde çalışmaya devam ediyor.

şişelerle dolu bir masa, bulanık görünümlü bir sıvıyı bir şişeye döküyor ve kaşlarını çatıyor.

"İşte buradayız," diye duyuruyor büyücü ve deri görünümlü iki teleskop uzatıyor. "Planlara dayanarak iki tane yapma cüretini gösterdik, böylece hem kraliçe hem de misafiri paylaşmak zorunda kalmadan kendilerini eğlendirebilirler."

Kendimizi eğlendirmek mi? Bunun lanet bir oyun olduğunu mu sanıyor? "Bu bir parti oyunu değil, Harry Potter," diye karşılık veriyorum. "İnsanlar ölüyor." Casus gözlüklerden birini alıp inceliyorum. Her iki ucunda kalın, eğri büğrü bir cam parçası var ama doğru görünüyor. "Bir dakikalığına kadın düşmanlığını bırak lütfen."

"Rencide etmek istemedim," diye kekeleyerek kraliçeye diğerini uzattı. "Size nasıl çalıştığını göstereyim mi?"

Aman Tanrım. Sert bir karşılık veriyorum. "Böyle iyiyiz, teşekkürler."

"Ben... bir savaş olduğunun farkındayım leydim," diyor başını eğerek. "Hakaret etmek istememiştim. Eğer ikiniz de isterseniz, size başka neler üzerinde çalıştığımızı gösterebilirim? Kadim kitaplar büyüleyici bilgiler sağladı ve düşmanın sahip olmadığından emin olduğum bir şey üzerinde çalışıyoruz."

"Nedir bu?" Kraliçe Halla merakla sorar.

Elimdeki teleskopla oynuyorum, sabırsızlanıyorum. Bir pencere bulup Solat'ın işaret olarak kullanacağına söz verdiği örümcek sembolünü aramaya başlamak istiyorum. Belki zamanında yapabilmiştir.

"Eskiler buna Tanrı Ateşi derdi," diyor büyücü, gözleri heyecanla parlayarak. "Dokunduğu her şeyi yakan, birkaç damlasıyla yok eden bir sıvı. Eskiler onu küreler halinde taşır ve düşman ordusuna fırlatarak onları birkaç dakika içinde kömür haline getirirlerdi."

Gözleri kocaman oldu. Teleskopumu incelemeyi bırakıp ona bakıyorum.

"Bunu sen mi yaptın?" Ben sordum. "Bu el bombasını mı?"

Gururla başını sallıyor. "Bunu küçük yollarla test ettik ama bir şişesi bütün bir çadırı yakabilir. Tam bir parti tüm Adassian ordusunu yok edebilir." Büyücü bir şişeyi havaya kaldırıyor ve içinde çalkalanan koyu kırmızı sıvıyı görebiliyorum.

Kraliçe, "O zaman bize onların ordusunu yok etmeye yetecek kadar yap," der.

"Bu... o kadar basit değil. Sadece bu kadarını üretebilmek için aylarca çalıştık." Ve bize şişeyi gösteriyor. "Bir cebe sığacak kadar küçük ama oldukça tahrip edici."

Bir cep.

Tabii ki.

Ve birden ne yapmam gerektiğini anladım.

"K

"Bakmaya devam et."

"Ben bir şey görmüyorum," diyor kraliçe benim

yan. "Tüm kampı iki kez taradım ama hâlâ hiçbir şey göremiyorum."

En yüksek siperin tepesinde durmuş, elimizde dürbünle düşman kampını izliyoruz. Dürbünle uzaktaki düşman kampının derinliklerini ve çadırlarının üzerine yazdıkları sembolleri görebiliyoruz.

Yine de örümcek gibisi yok ve bu sinir bozucu.

Yaptığını biliyorum, Solat. Başardığını biliyorum. Spidae'nin başından beri ima ettiği şey bu değil miydi? Her şey bu ana geliyor ve bunun gerçekleşmesi için yol boyunca bizi ittiler, çektiler ve manipüle ettiler.

Ceplerini kontrol etmezler, biliyorsun.

O zamanlar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Şimdi, her şey çok açık. Hem heyecanlıyım hem de korku doluyum.

Halla dürbününden bakarak, "Örümcek izi görmüyorum," diyor. "Emin misin?"

"Orada olacak," diye söz veriyorum kraliçeye. "Sadece aramaya devam etmeliyiz."

Bir saattir çadırları uzaktan inceleyerek onlara bakıyoruz. Savaşı izlemek cazip geliyor

onun yerine Aron'un adamları kesip biçmesini izlemek istedim. Ama kesilen kafaların ve açılan boyunların birkaç yakın çekimini gördükten sonra, bunun yerine çadırlara odaklandım.

Birine göre çadırlar çamurlu ve kirli ve Adasyalılar üzerlerine yazı yazmayı seviyorlar. Halla bunların kutsamalar ya da yakarışlar olduğunu söylüyor, kötü ruhları uzak tutmak için bir konutu bunlarla kaplamak eski bir Adasya geleneği. Bu iyi bir şey ama hepsinin arasında tek bir sembol aramak zorlaşıyor. Kelimenin tam anlamıyla samanlıkta iğne aramak gibi.

Ama orada olmak zorunda. Spidae'nin son dakikada her şeyin çökmesi için buraya kadar gelmemizi isteyeceğini sanmıyorum. Yine de Spidae'nin ne düşündüğünü kim bilebilir? Dürbünümünden bakıp çadırlar arasında hareket eden askerleri izliyorum. Yshrem Kalesi'nin surlarında büyük bir meydan savaşı var ama Adassian kampı yine de insanlarla dolu. Çadırları koruyan askerler, yaralılar ve her türden kadın var. Ayrıca oldukça fazla miktarda şarap fıçısı, çiftlik hayvanı ve hepsinin ortasında en büyük, en gösterişli görünen çadır var.

Ne de olsa Aspect Hedonizm'dir.

Çıpasının orada, en süslü çadırlarda olması çok açık olurdu ama üzerinde hiçbir işaret yok. Eğer çapası kamptaysa, muhtemelen böyle bir nedenle saklanıyordur.

Kraliçe nefesini içine çeker.

"Ne?" Aron'u bulmak için hemen savaşı tarayarak soruyorum. Kalbim dehşet içinde çarpıyor ve onu kolayca buluyorum; büyük savaş baltasının parıltısı adamların arasında ilerlerken sürekli hareket ediyor. Her tarafı kan içinde, bembeyaz tuniği sıırıslık ve kalçalarına kadar çamur içinde ama çok güzel görünüyor.

Rakibine gülümsüyor ve ben onun için üzülüyorum. Zamanımız neredeyse doldu.

"Sanırım onu buldum," diyor kraliçe kolumu tutarak. "Bak. Önünde şişman adam ol an çadır. Ortasında

kampı. Üzerinde iki bayrak var; biri Aron, diğeri Anali için."

Şifa tanrıçası. "Demek tıbbi bir çadır."

"Ya da öyle düşünmemizi istiyorlar," diye katılıyor. "Ön tarafta bir de silah rafı var."

Dürbünümü gözüme kaldırıp çadır denizini tarıyorum ve tam olarak bahsettiği çadırı bulmaya çalışıyorum. "Emin misin?"

"Girip çıkan insanlar var elbette ama hiçbiri yaralı görünmüyor. Bunu çok merak ettim ve çadırın üzerindeki yazılara dikkat etmeye başladım ve sonra onu gördüm."

Anali'nin bayrağını buldum, sonra da bir silah rafı. Elbette, zararsız görünen çadırın önünde şişman bir göbeği ve kirli bir çenesi olan bir muhafız var. Dalgınca karnını kaşıyor ve elinde bir mızrakla etrafına bakınıyor. Ben bakarken çadırın kapağı açılıyor ve çok sağlıklı görünen bir adam çıkıyor, aynı derecede sağlıklı yeni biri içeri giriyor. Merak ediyorum. Çadırın üzerindeki yazıları tarıyorum, gerçi hepsi benim için karmakarışık anlamsız şeyler... ve çadırın alt kısmına yakın iki üçgen sembolün arasına gelişigüzel çizilmiş bir örümcek gördüğümde tüm vücudum geriliyor.

"İşte bu," diye mırıldanıyorum. Çadırı not ediyorum, kalabalık kampta nerede olduğunu ezberliyorum. Halla'nın dediği gibi, merkeze yakın ama Lord Aron'un bariz çadırından epey uzakta.

Oraya varmak mı? Yapılabilir.

Dürbünü indirip kraliçeye ve Kerren'e dönüyorum. "Bu o olmalı." Tam ben konuşurken Markos elinde bir tepsi yemekle odaya giriyor ve ona el sallıyorum. "Harekete geçmeliyiz."

"Haberleri Lord Aron ile paylaşalım mı, leydim Faith?" Kerren kaşlarını çatarak soruyor.

"Ya da bir suikastçı mı gönderelim?" Markos yanıma gelerek ekliyor. Başımı sallıyorum, çünkü ne olması gerektiğini biliyorum.

Ceplerini kontrol etmezler, biliyorsun.

"Burası Cleaver Aron'un kampı," diyorum onlara, "Ama aynı zamanda Hedonizm Aron'un da kampı. Orada bir sürü kadın var. Fahişeler. Gidebilirim. Açık saçık bir şeyler giyerim ve ne bileyim, soru soran olursa memelerimi gösteririm."

Markos ve Kerren hemen itiraz ederler. Kerren, "Kendinizi riske atamazsınız," der.

"Herkes kendini riske atıyor," diyorum savaşı işaret ederek. "Ama ben tüm bunları durdurabilirim. Eğer o çadıra ulaşabilirsek, o bana ulaşmadan önce çapasına ulaşabilirsek, kazanabiliriz. Artık anlamsızca öldürmek yok. Günde yüz can pahasına savaş alanında bir adım atmak için tırmalamak ve kazımak yok artık. Doğru Aron kazanacak ve tüm bunlar sona erecek." Ben konuştukça, bu daha doğru geliyor. "Büyücülerin Tanrı Ateşi var, değil mi? Yanımda bir şişe götürüp cebimde saklayabilir ve ganimet için oradaymışım gibi davranabilirim. İçeri girerim, Tanrı Ateşi'ni kullanırım, bum. Sorun çözülmüş olur."

"Oraya nasıl gideceksiniz?" diye sorar kraliçe.

"Mahzenlere giden gizli geçidin üzerindeki duvarı örmeyi henüz bitirmemişler," diye belirttim. "O yoldan gidebilir ve hava karardıktan sonra kamplarına girebilirim."

Halla kaşlarını çatıyor. "Peki bunu yaptıktan sonra kamptan nasıl ayrılmayı planlıyorsun?"

"O noktada fark eder mi?" Ben soruyorum. "Bir yolunu bulacağım. Yılanın başını kesersek gerisi gelir."

"Aron buna izin vermez," diyor Markos başını sallayarak. "Sana karşı çok korumacı."

"İşte bu yüzden bunu şimdi yapmak zorundayız," diyorum. "Bu gece dönmeden ve Solat'ın öldüğünü öğrenmeden önce." Sesim biraz titriyor ama dürbünümü bir kenara bırakıp kapıya yöneliyorum. Solat için daha sonra, tüm bunlar bittiğinde üzüleceğim. "Bunu şimdi yapmak zorundayız çünkü diğer Aron çapasının nerede olduğunu bildiğimizi öğrenirse onu yerinden oynatır. Onu. Kim olursa olsun. Ve her şeyi Aron'dan saklamaya devam edemeyiz."

Gönderdikleri suikastçıyı ve Solat'ın ölümünü öğrenecek ve o zaman kıyamet kopacak."

"Ama yalnız gitmek?" Halla endişeli.

Markos, "Yalnız değil," der ve Kerren başını sallar.

"Hayır çocuklar," diye başlıyorum. Benim yüzümden başka kimsenin ölmesini istemiyorum.

Markos başını sallar. "Ya bizimle gelirsın ya da hiç gelmezsin."

Onların kararlı yüzlerine bakıyorum. "Eğer bunu yapacaksak... o zaman ben çok fazla düşünüp çıldırmadan önce yapalım." Onlara başımı salladım. "Ben üstümü değiştireyim."

"Çalışma odamda büyücülerle birlikte buluşacağım," diyor Halla. "Ve Tanrı Ateşi'yle birlikte."

KISA BİR SÜRE SONRA MARKOS, KERREN VE BEN

Mezarlığın uzak tarafına ve mezarlığa. Markos ve Kerren zırhlarının üzerine Adassian pelerinleri giymişlerdi ve ben de bir kamp fahişesi gibi giyinmiştim. Dekolteli, Novoran elbiselerimden birini aldık ve üzerine göğüslerimi dünyanın gözüne sokan bir korse attık. Eteğim kalçalarım kadar kesiliyor ve kraliçe bana yeterince tartış göründüğümü garanti ediyor.

Sanırım bu dünyadan geldiğim gibi gideceğim - bir tart olarak. Heh.

Buradan canlı çıkamayacağımı biliyorum. Bu kaleye geri dönmeyeceğimi biliyorum. Yakışıklı, kibirli, harika Aron'umu bir daha asla göremeyeceğimi biliyorum. Bunun için yas tutmak istiyorum ama zamanım yok. Bunu en başından beri içimde bir yerlerde biliyordum ve sanırım Spidae beni buna hazırlamaya çalışıyordu.

Kaderimle buluşmak için buradayım.

"Dikkatli ol," dedi Halla bana Tanrı Ateşi şişesini verirken. Onu pelerinimin bir cebine soktum ve kumaşı etrafıma sıkıca sardım.

Başka bir ruh görmeden mahzenden çıkmayı başarıyoruz, kapıları değiştiriyoruz ve mezarlıktan sürünerek çıkıyoruz. Mezarlığın girişine vardığımız anda iki Adassian askeriyle daha karşılaşıyoruz. O kadar hızlı koşuyorduk ki, buranın korunduğunu düşünmemiştim bile.

Sonra Markos kıcımlı tuttu.

Şaşkınlıkla gıcırđıyorum, zıplıyorum. Göğüslerim neredeyse korsemden düşecekti.

"Bir dahaki sefere çadırda yapalım, olur mu?" Markos beni muhafızların önünde tartaklayarak şöyle dedi. "Ateşli bir parçasın ama bu uzun bir yürüyüş olacak."

Kerren belimi kavrayıp yanağıma özensiz bir öpücük kondurarak rolümüzün havasına girerken kendimi tamamen açık hissediyorum. "Eğer isterse mezarlıkta da yaparım" diyor. "Nereye isterse, yeter ki diliyle o şeyi yapsın."

Gardiyanlar sadece gözlerini deviriyor. "Bu bölgeden uzak durun," diyor biri bize işaret ederek. "Nehrin karşısına, komutanınızın yanına dönün."

"Lanet olası Hedonizm," diye mırıldanıyor diğeri biz yanından geçerken. "Kimse lanet pantolonunun içinde tutamıyor."

Ve işte böyle, onların yanından geçip uzaktaki nehre doğru yürüyoruz. Yavaşça nefes alıyorum ve sonunda Markos elini kıcımdan çekiyor.

"Üzgünüm, Faith," diye mırıldanır.

"Hayır, sorun değil. İyi düşünmüşsün." Benden daha hızlı hareket ediyordu. Elbette Hedonizm tüm kampı etkiliyor. Tadekha'nın kalesinin beni nasıl etkilediğini hatırlıyorum, her fırsatta Aron'u nasıl becerdiğimi.

Dostum, güzel zamanlardı.

Öyle bile olsa, bunu kullanabiliriz. Belki de Adassian kampına girmek düşündüğüm kadar zor olmayacaktır.

Savaş alanını boydan boya geçip etrafından dolaşıyoruz. Şu anda bile uzaktan gelen silah seslerini, çığlıkları ve ölen insanları duyabiliyorum. Uzaklaştıkça, yaklaşıyoruz

Kampın kendisi, yüzlerce çadırdan oluşan küme, sanki başka bir dünyaya adım atmak gibi.

Uzaktan bakınca her yerdeki boş şarap fıçılarını fark etmedim. Ya da erkeklerin düştükleri yerde uyuduklarını, diğerleri savaş alanında ölürken bile gün ortasında akşamdan kalmalıklarını emzirdiklerini. Yaklaştıkça, seks yaptığı belli olan bir kadının çığlıklarını duyabiliyorum ve bir tür genelev olması gereken, üzerine memeler çizilmiş bir çadır var. Savaş devam ediyor olsa da hala bir sürü asker var ve biz çadır kümelerinin arasında ilerlerken insanlar bizi izlemeye başlıyor. Tenim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor.

"Nereye gittiğini biliyor musun, Faith?" Kerren alçak sesle soruyor. Yüz ifadesi sakın ama bakışları her yerde geziniyor.

"İstiyorum." Bok gibi gergindim ama çadırı hatırlıyorum. İki bayrak. Silah rafı.

"Yakalanırsak oraya koşmaya hazır olun," diyor. "Hiçbir şey için durmayın. Sadece koşun."

Başımı salladım.

"Yapmalısın-"

"Bu da ne?" diyor bir adam bize yaklaşırken. Kaşlarını çatarak bize doğru bakıyor. "Hangi alaydansınız?"

Markos bana işaret ediyor. "Lord Aron'a tadını çıkarması için bir tart getirdim."

Adam bana bakarken gözleri kısılıyor ve ben de göğüslerimi çıkarıp cazip görünmek için elimden geleni yapıyorum. Markos ve Kerren'i inceliyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Komutanın kim?"

Kerren ve Markos hemen safları sıklaştırıyor, adamın beni göremeyeceği kadar yakın duruyorlar. "Lord Aron, elbette. Başka kim tarafından komuta edilebilirdik ki?"

"Bana aptalı oynama. Burun baharatlarından aldınız mı?" Adamlar duraklayınca devam eder. "Sarhoş musunuz? Yaralı mı? Çünkü bana yukarıdakilerin hiçbirisi gibi görünmüyorsunuz ve Lord Aron askerlerinin

Kendisine hizmet etmekten zevk alan sağlıklı erkeklerin de şafak vakti sahada olmasını bekler. Fahişeler gece içindir."

"Özür dilerim, efendim." Kerren ağırlığını kaydırđı ve beni itti.

Hay sikeyim. Şimdi mi?

Etrafıma bakınıp başımı eğiyorum, adamın Kerren ve Markos'u azarlamaya devam ettiğini duysam da uzaklaşıyorum.

"Son kez soruyorum, komutanınız kim?"

Onlar başlarını belaya sokarken benim kaçıyor olmamdan nefret ederek ırkiliyorum. Onları terk ediyormuşum gibi hissediyorum ama bunu yapmak zorundayım. Y yapmak zorundayım. Başımı eğerek çadırların arasında hızla ilerliyorum. Bir adamın bağırdığını ve bir patırtı koptuğunu duyduğumda elli adım uzaktaydım -belki daha fazla-.

Lütfen ölme, Markos. Lütfen ölme, Kerren, sessizce zikrediyorum. Herkes benim yüzümden ölürse buna dayanamam. Çok yaklaştım. Kampın merkezine yaklaşıyorum ve adamlar savaşa doğru hareket etmek için kendilerini uyandırırken, gizlice ters yöne doğru ilerliyorum.

"Hey," diye sesleniyor tanıdık olmayan bir ses. "Hey, sen. Tart. Dur."

Durup etrafıma bakıyorum. Sanırım uzakta bir çadır görüyorum-

Kalın sakallı ve gür gri saçlı bir adam kolumu tutuyor. Gözlerini bana dikti. "Kimsin sen, tatlım?"

Ugh. Tuzağa düştüm.
Saçımın bir tutamıyla oynuyorum ve olabildiğince boş. "Hey, şekerim. Fahişe çadırını arıyorum ama bütün çadırlar aynı görünüyor." Tiz bir kıkırdama çıkarmayı başardım. "Nerede olduğunu biliyor musun?"
Gözlerini kısarak bana baktı. "Yeni misin?"
Hevesle başımı salladım. "Bu gece Lord Aron'a hizmet edeceğim."
"Elbette öylesin." Öne doğru uzandı ve ellerini üzerime koydu. Sersemlemiş bir halde sessizce bekliyorum... ve beni yokladığını, silah aradığını fark ediyorum. "Buraya her fahişe gelemey, biliyorsun. Davet edilmen gerekir."
"Oh, davet edildim," diye onu rahatlatıyorum, kıcımı hissettiğinde ve sonra uyluklarımdan aşağı indiğinde taşaklarını tekmelememek için elimden geleni yapıyorum. "Hiç bıçağım yok."
Sadece cebimdeki Tanrı Ateşi şişesi, hepsi bu.
"Buna ben karar veririm." Beni kabaca çevirip üstümü aramaya devam ediyor ve ben de normalmiş gibi davranmaya çalışıyorum. Sanki olmasını beklediğim şey buymuş ve şu anda korkudan aklımı kaçırmamışım gibi.
Göğüslerimi avuçladığında şaşkınlıkla ciyaklıyorum ve onları itiyorum. "Lord Aron değilseniz, bu size biraz paraya mal olur."

Bir kahkaha attı ve sonra kıcıma bir tokat attı. "Belki sonra görüşürüz, sürtük. Fahişe çadırı şu tarafta." Beni o yöne doğru biraz itiyor ve sonra gidiyor.

Oh şükürler olsun. Beni boğmakla tehdit eden baş döndürücü rahatlamayla savaşıyorum, gözlerimi kırptırıyorum ve sonra tamamen farklı bir çadıra doğru ilerlemeye devam ediyorum.

Örümcekli olan.

Tekrar durdurulmadan oraya varabildiğime şaşıyorum ama başarıyorum. Ön tarafta adamlar var, ben de dikkatlice arkadan dolaşıyorum. Burası çamurlu ve çamurlu ama çadırın bir ucu gevşemiş, kazık çamura saplanmış. Etrafa bir göz attıktan sonra ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp karnımın üzerinde yan tarafın altına sürünüyorum. Çenemden ayak parmağıma kadar çamur içindeyim ama bu kadar yolu şimdi durmak için gelmedim.

Tanrı Ateşi'ne ve amacıma sahibim. Ya şimdi ya da asla.

Diğer taraftan içeri girdiğimde, bir grup sandığın arkasına saklandım. Olabildiğince sessizce ayağa kalkıyorum ve arkalarından dışarı bakıyorum. Çadırın içi oldukça güzel. Bir sürü sandık var, ama aynı zamanda bir masanın üzerinde çok çeşitli yiyecekler, bir ayna ve dokuma için bir dokuma tezgahı da var. Bir kadın karyolanın kenarında oturuyor, elinde bir kitap var. Kahverengi saçları ve genç yüzüyle oldukça sıradan görünüyor. Hedonizm Aron'un Yulenna'ya daha çok benzeyen birini seçeceğini düşünmüştüm ama bu sadece bir kız. Benden birkaç yaş küçük, görünüşe göre okuyabilen sıradan bir kadın.

Ben izlerken ayağa kalkıyor ve odanın karşısındaki sandığa doğru ilerliyor, kitabını yere bırakıyor ve sandığı karıştırıyor. Bir kese çıkarıp üzerine eğiliyor ve sonra derin bir homurtu duyuyorum.

Burun baharatı. Kafayı buluyor. Gerçi bu benim işime gelir. Şimdi benim şansım. Daha fazla bekleyemem.

Gözlerimi kapatıyorum, sevgili Aron'un yüzünü düşünüyorum. O kibirli pisliği düşünüyorum ve ilk elini uzattığında

Ben. Tadekha'nın Kalesi. Sirtından cam çıkarıyorum. Onunla yatakta kıvrılmak. Ona dokunmak. Onu sevmek. Bu sabah yatakta uzanırken bana gülümsemesi ve kendimi çok korunmuş, sevilmiş ve... mutlu hissetmem.

Bunu yapıyorum çünkü Aron'un sonsuza dek yaşamasını istiyorum.

Gözlerimi açtım, dışarı çıkmaya hazırdım ki çadır açıldı. Kapak hışırdıyor ve büyük bir adam odayı tarayarak içeri giriyor. Dışarıda gök gürültüsünün uzak çıtırtılarını duyuyorum. "Neredesin, Naeri?"

Kız burnunu ovuşturup tekrar kokluyor. "İşte."

Adam bir adım öne çıkıyor ve güneş ışığından çıkıp çadırın içine doğru ilerlerken şaşkınlıkla bağırmamak için dudaklarını ısıtıyorum. Bu Aron.

Sayılır.

Uyumsuz gözlerini görmeseydim onu tanıyamazdım. Bu Aron, mücevherlerle kaplanmış ısıltılı bir zırhla kaplı. Omzundan uzun bir pelerin sarkıyor, pelerin işlemelerle kaplı ve kalın kürkle süslenmiş. Saçına örülmüş mücevherli boncuklardan burnundaki piercinge ve yanağına uzanan üç altın zincire kadar her şeyi gösterişli. Benim Aron'um gibi basit kıyafetler giymiyor.

Ben saklandığım yerden bakarken, torbayı çapasından kapıp burnuna götürüyor. "Burun baharatlarını yine mi bitirdin?"

Titriyor. "Özür dilerim. Sadece biraz ihtiyacım vardı." Sesi sızlanmaya dönüşüyor.

"Bana hiç bırakmamışsın." Çantayı ona doğru fırlatıyor ve yanağına bir şaplak atıyor. "Şarabım nerede? Ve tatlılarım?"

"İşte," diyor hevesle, en yakın masaya koşarak. "Seni besleyeyim mi?"

"Onları yemeni istiyorum," diyor saçlarını okşayarak. Elini kemerine götürüyor ve ben izlerken, kemerinde ne varsa çözüyor.

en mücevherlerle kaplı zırhı. Tüm bu saçmalığın altında Aron'un yüzü olmasaydı bu adama gülerdim.

Çapa - Naeri - ağzına birkaç şeker atıyor, yüksek sesle çiğniyor ve sonra yüzünü onunkine doğru eğiyor. Aron - Skank Aron - eğilip ağzını kapatıyor ve o yerken bile dilini onunkine sürüyor.

Tamam, iğrenç. Yemeye ihtiyacı olmadığını anlıyorum ama bu iğrenç.

"Şimdi de şarap," diyor adam ona ve kadın bir kadeh kapıp höpürdeterek içmeye başlıyor, adam yanağını okşarken bakışları ona kilitleniyor. Eli belinde gezinmeye devam ediyor ve sonra pantolonu inerken zırhı şingirdiyor.

Lanet olsun. Bunu görmek istemiyorum.

Gözlerimi sıkarak yere düşüyorum. Bunun yakınında olmanın beni etkilemesinden nefret ediyorum, tıpkı Tadekha'nın sarayında olduğu gibi. Nasıl hissettirdiğini biliyorum. Karnımın derinliklerinde her an büyüyen yoğun, muhtaç bir özlem var. Bundan tahrik olmak istemiyorum. İstemiyorum. Ama vücudum yine de tepki veriyor. Onlar kasalardan oluşan duvarın diğer tarafında yüksek sesle, özensiz sesler çıkarırken bile amımın ısıyla dolup taşıtığını hissedebiliyorum.

"Beni ağzına al," diyor ve ben irkiliyorum.

O Hedonizm. Tabii ki ona sakso çekmesini isteyecektir. Yine de bunu yapmasından nefret ediyorum ve bir an için ondan da nefret ediyorum. Tüm bunlardan nefret ediyorum ve bu bende Tanrı Ateşi şişesini ikisine de fırlatma isteği uyandırıyor. Mesele şu ki, benim Aron'um inanılmaz hızlı ve güçlü. Dikkati dağılmış olsa bile onu alt edebilir miyim bilmiyorum. Beklemeliyim... ve dayanmalıyım.

Hayatımın en uzun beş dakikası. Daha az da olabilir. Daha fazla da olabilir. Bunu bilmemin bir yolu yok, sadece şaplaklar, inlemeler ve inilti çok uzun sürüyor gibi görünüyor. Aron'un zırhı daha hızlı ve daha hızlı şingirdiyor ve sonra kalbimi kıran alçak bir inilti çıkarıyor, çünkü bu iniltiyi daha önce de duymuştum. Bu onun orgazm iniltisi.

Tırnaklarımı avuç içlerime öyle bir geçiriyorum ki kanıyor. Elimi pantolonuma sokmak mı yoksa gözyaşlarına boğulmak mı istediğimi bilmiyorum. Şu anda ikisi de kulağa hoş geliyor.

Kız gırtlaktan bir kıkırdama çıkarıyor ve hafif bir deri çarpması duyuyorum. "Bu benim burun baharatlarımı bitirdiğin içindi," diye mırıldandı Aron. "Savaş alanından dönmeden önce bana daha fazlasını bulsan iyi olur."

"Yapacağım," diye söz veriyor nefes nefese.

"Güzel. Bugün muhteşem bir gün olacak." Zırhı tekrar şıngırdıyor ve göz ucuyla bakmaya cesaret ettiğimde, önünde diz çökmüş olan kızın yardımıyla zırhını tekrar giydiğini görüyorum. "Bugün onları kıracağız. Bunu hissedebiliyorum. Ve bu gece, kutlama yapacağız."

Naeri yine kıkırdıyor, sinsi bir bakışla ona bakıyor. "Her gece kutluyoruz, fırtınaların lordu."

Homurdanıyor, mücevher kabuklu eldiveniyle kadının yanağına dokunuyor ve sonra saçındaki boncuklar sallanarak çadırın girişine yöneliyor. Ayrılmadan önce duraklar. "Şu kızıl saçlı ikizleri bul ve onlara bu gece çadırımızda olmalarını söyle."

"Elbette," diyor nefes nefese ve sonra adam gidiyor.

Kusmak istiyorum. Çok fazla kusmuk. Kız masaya geçip biraz daha şarap içtikten sonra sandığa geri dönüp karıştırırken nefretle bakıyorum. Bir şeyin arkasından yeni bir kese çıkarıyor ve bana arkasını döndüğünde yine derin derin kokladığını duyuyorum.

Kaltak onu oyalıyor.

Ondan nefret ediyorum. O benim Aron'um bile değil ve ben ondan nefret ediyorum.

Ya şimdi ya da asla. Çamurlu ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayakla yerdeki kalın kilimin üzerinde ilerliyorum. Elimde tuttuğum şişeyle sandığı karıştıran kadının arkasından yaklaşıyorum.

Benden 20 adım uzakta. Sonra on.

Tek yapmam gereken aramızdaki mesafeyi geçmek, şişeyi kafasının üzerinde kırmak ve rüzgar gibi kaçmak.

Bunu yapabilirim.

Beş ayak.

Kadın çömeldiği yerde geriliyor, sonra dönüp bana bakıyor, gözleri kocaman. Elimde tuttuğum şişe, hizmetçi kıyafetlerimle başında dikiliyorum ve kadın şok içinde bana bakıyor. Çok genç görünüyor, en fazla on sekiz ya da on dokuz yaşında.

Alt dudağı titriyor. "Lütfen beni öldürme."

Hay sikeyim. Bu senaryoyu kafamda her canlandırdığımda, sunucunun hiç yüzü yoktu. Yaşamak için bana yalvaran bu kıza mı bakacaktım? Tereddüt ediyorum. "I-"

Öne atıldı ve bir sonraki anda bıçağı karnıma sapladı.

Sendeliyorum. Acı, korkunçluğuyla ezici bir şekilde içime doğru fırlıyor. Dışarıda bir yerde, gök gürültüsü tepeme çarparken uzaklardan gelen doğaüstü bir çığlık duyuyorum. Bu Aron olmalı. Ağzıma kan doluyor ve kız ayağa kalkarken bile karnımdaki hançeri sıkıca kavriyorum.

Yüzündeki ifade artık çaresiz değil. Vahşi ve kurnaz. Parmaklarım metal bıçağın soğuk sapının etrafında kıvrılıyor ve yan taraftaki aynanın her hareketimi ona bildirdiğini fark ediyorum. Ona ulaşmaya o kadar odaklanmışım ki, Hedonizm'in ziyareti dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, buna dikkat etmedim.

Lanet olası aptal, Faith.

Çenemden aşağı kan damlarken kadın sırtıtarak bana yaklaşıyor. Bıçağı uzanıyor, eli benimkini kapatıyor. "Siktir git, amcık." Sesi alçak ve soğuk.

Elimi kaldırıyorum -kırılğan şişenin olduğu elimi- ve yüzünün yan tarafına vuruyorum.

"Bu senin için tart," diye boğuluyorum.

Alevler patlıyor. Sanki alevler içinde patlıyor ve ben geriye doğru sendeleyip halının üzerine yığılırken bile çığlıkları çadırı dolduruyor. Yüzüne su dökerken ve alevler giysilerini yalayıp tutuştururken yüksek perdeden ve feryat ederek çığlık atıyor. Yanık saç kokusu odayı dolduruyor ve insanlar içeri hücum ediyor.

Ona bir bakıyorlar, bir sütun gibi yanıyor ve ben karnımda bir bıçakla yere yığılmışım, ağızımdan kan akıyor-

Ve kaçıyorlar.

Siyahlık görüşüme girip çıkıyor. Acı konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Kız hâlâ çılgılık atıyor ama bir ileri bir geri gidip geliyor. Ya da belki de çılgılık atan benim. Bunu söylemek zor.

Zaman

geçiyor.

Düşünüyoru

m.

Gözlerimin önünde noktalar dans ediyor. Elim acıyor. Gözlerimi kısarak bakıyorum ama bu bile zor oluyor. Avucum çadırın tavanına bakıyor ve tamamen kararmış olduğunu görüyorum, alevlerin sonuncusu Tanrı Ateşi'nin bana dokunduğu yerin kömürleşmiş kalıntılarını yalıyor.

Bir elimi kaybettim. Oh neyse.

Karnım üşüyor. Bağırsaklarımdaki bıçağı bile hissedemiyorum. Artık hissetmiyorum. Acıyı da hissedemiyorum. Her şey çok soğuk geliyor. Ve uzak. Sağlam elimi hareket ettirmeye çalışıyorum ama bu bir buz kütlesiyle iletişim kurmaya çalışmak gibi. Cevap vermiyor.

Tekrar girip çıkıyorum. Şu anda mesele hangimizin öleceği değil. İkimiz de öleceğiz, tek soru hangi çapanın diğerine ölüm hırıltılarında üstün geleceği. O yanarak ölmeden önce ben kan kaybından ölecek miyim? Kim bilir.

Kimin umurunda. Birdenbire çok az önemi varmış gibi görünmeye başladı.

Kalbim yavaşça çarpıyor. Acı verici bir şekilde. Karnım da öyle. Göbek yaraları saçmalık.

Kusmak istiyorum ama enerjim yok. Tanrım, her şey acıyor. İnliyorum ve tenimde ter hissediyorum. Bu ölmek için korkunç bir yol. Boğazı kesilen adamı düşünüyorum. Tanrı ateşinin altında diri diri yanan kadını düşünüyorum. Zavallı Vitar'ı düşünüyorum. Ve Solat'ı.

Lanet olsun, ölmenin iyi bir yolu yok gibi görünüyor. Sadece bir sürü korkunç.

Kadın. Başımı çevirip çadırın etrafına bakmaya çalışıyorum. Kilimlerden biri yanıyor, geç fark ediyorum ve kadının kömürleşmiş, kıpırtısız cesedi kilimin üzerinde. Artık çığlık atmıyor. Tamamen sessiz. Yine de Tanrı ateşi devam ediyor ve ben izlerken yatak aydınlanıyor, ipekler ateşle yakınlaşıyor ve benzinle kaplanmış gibi çatırdıyor.

Huh.

En azından uzun sürmez. Karnımdaki yara beni öldürmezse, ateş öldürecektir.

Gözlerimi kapatıp Aron'u düşünüyorum ve memnun oluyorum. Başardım. Onu kurtardım.

Umarım o kibirli kıcını ne kadar sevdiğimi hatırlar. Çünkü ben seviyorum.

Yapmamalıyım. Adamda normal, alçakgönüllü ya da yumuşak başlı hiçbir şey yok. Dünyanın kendisine ait olduğunu düşünüyor, kana susamış ve bir pislik olabiliyor. Ama aynı zamanda koruyucu, şefkatli ve bana karşı çok iyi ve onun kollarında uyanmayı ve o gülümsemesini görmeyi özleyeceğim. Onsuz bir gün düşünemiyorum, gülüşü, kibri, kendine güveni olmadan.

Burayla ilgili en çok özleyeceğim şey bu. Yabancı bir ülkede ölüyor olmam değil. Bana yaşama isteği veren adamı bulduktan sonra ölüyor olmam.

Benim için o her zaman bir tanrıdan fazlası oldu. O Aron. Benim Aron'um.

Ve o kazanacak.

Yanan, yaralı midemi tutuyorum ve garip bir şekilde huzurluyum.

"F AITH."

Adımın yürek parçalayan feryadı kavanozları Beni huzurlu uykumdan uyandırdı. Uyanıyorum ve acıdan inliyorum, elimdeki ıstıraptan ve karnımdaki buzdan. Neden hala ölmedim?

Biri elbisemin önünden tutup beni kollarının arasına aldı.

"Faith," diyor tanıdık bir ses ve sonra büyük bir el saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor. "Hayır, Faith. Şimdi benim yüzümden ölemezsin. Buna izin vermeyeceğim."

Aron. Benim Aron'um.

Hedonizm Aron'un davranışları yüzünden artık ona kızgın değilim. Her şey yolunda. Öldüğüm için o kadar üzgün ki beni ve sadece beni sevdiğini biliyorum. Gülümsüyorum. Ya da gülümsemeye çalışıyorum. Sanki yüzüm bir türlü düzelmiyor. "Hey...orada."

"Faith," diye homurdanıyor, canımı çok acıtacak şekilde beni kendine doğru çekiyor ama aldırmıyorum. Sadece bana sarılması hoşuma gidiyor. Üstü başı kan ve is içinde ve uyumsuz gözleri vahşi bir ifadeyle bana bakıyor. "Bunu yapmayacaksın. Sen değilsin. Buna izin vermeyeceğim-"

"Ben her zaman ölecektim, Aron," diye idare ediyorum. Konuşmak çok zor. Ciğerlerim ağırlaşıyor ve dilim yavaşlıyor.

"Biliyordum. Spidae de biliyordu." Görüşüm bulanıklaşıyor ve yüzüne odaklanmakta zorlanıyorum, çünkü o çok güzel, çok mükemmel. Savaş tanrısı olsa bile, o sadece... sevimli. Gülümsüyorum. "Senin sonuncu olduğundan emin olmalıydım."

Diğer Aron'u ve çapasını sikeyim.

"Seni buradan çıkaracağız," diyor ve büyük, harika eli yine saçlarımı okşuyor. "Yaşayacaksın. Bunu emrediyorum."

Karnımdaki bıçağa dokunduğunda haykırıyorum ve her şey acıyor. "Yapma," diyorum nefes nefese. "Çok acıyor."

Beni görmezden gelmesini, yok saymasını bekliyorum. Onun yerine serin parmakları tekrar yüzüme dokunuyor. "Pekâlâ." Sesi... yenilmiş gibi.

Bu beni korkutuyor. "Aron... öldü mü? Kötü Aron mu?"

"Öldü," diyor. "Dinlen, Faith. Sana sahibim." Sesi çok yumuşak ve alnıma beni çok ama çok mutlu eden bir öpücük konduruyor. Öpücüğüne bayılıyorum.

Onu kurtardım. Dudaklarım yavaş tepki verse de içimden gülümsüyorum. Karnımdaki buz sanki boynuma tırmanıyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden Aron'u yakından izliyorum. Her şey kaybolmadan önce ona son bir kez daha bakmak istiyorum. Şimdiden görüş alanımı siyahlık kaplamaya başladı. Çok uzun sürmeyecek. Ben öleceğim ve o da Aether'daki kalesine dönüp adil, sert, yeni şefkatli fırtına tanrısı olarak hüküm sürecek. Belki biraz kibirli, ama sorun değil. Bu onun cazibesinin bir parçası.

"Beni... unutmayacaksın, değil mi?" Siyah biraz daha soluyor ve tek görebildiğim ağzı oluyor. O güzel, güzel ağzı.

"Seni asla unutmayacağım," diye mırıldanıyor ve dudaklarını tekrar dudaklarımın üzerinde gezdirdiğini zar zor hissediyorum. "Asla, Faith. Seni seviyorum."

Bunu bana daha iyi hissetmemi sağlamak için söylediğini biliyorum ama şu son anda her şeyin yolunda olduğunu anlaması gerekiyor. Bu iyi bir şey. Bunu yapmak zorunda değil.

Numara yapıyormuş gibi. Onu ikimize de yetecek kadar seviyorum. "Tanrılar sevmez," diye hatırlatıyorum ona. "Sorun değil."

Ve ölürken gülümsüyorum.

Dölüm...garip.
Bir ışıık olacağını düşünmüştüm. Bilirsin, ışığa
doğru gitmek sırala . Işıık. Onun
yerine,

Her şey gri gibi. Sisli ve gri. Taş bir bankta oturuyorum ve etrafımda başkaları olsa da kendimi yalnız hissediyorum.

Dümensiz. Dediğim gibi, garip.

Ellerimi dizlerime koymuş, ne kadar zaman geçtiğini anlamaya çalışıyorum. Karnımdaki yara geçti ve hiçbir yerim acımıyor ama öldüğümden eminim. Diğerleri yanımdan geçiyor, yabancı üstüne yabancı, kadın ve erkek, ve yüzlerinde benim hissettiklerimi yansıtan aynı şaşkın ifadeyle geçip gidiyorlar. Sessiz ve şaşkın. Sanki duygular başkalarına ait çok ama çok uzak şeylermiş gibi. Diğer insanların da içini görebiliyorum, bu yüzden hepimizin ölü olduğunu biliyorum.

Griyiz ve ruhlarıız.

Bu büyük bir ipucu değil, ne olduğunu bilmiyorum.

Aron'u, benim Aron'umu düşünüyorum ve kendimi gülümserken buluyorum. Eğer beni hatırlıyorsa muhtemelen şu anda bana kızgındır. Yine de hiç pişman değilim. Bunu yüz kere daha yaparım, çünkü onu seviyorum ve sevdiklerinize yardım etmek için yapmanız gereken şey bu. Şu anda bile, onu kaybetmenin üzücü acısı uzaklarda. Bu

Ölümün yaptığı şey bu olmalı. Hiçbir şeyi umursamamana neden oluyor.

"Faith?" İçi boş bir ses adımı haykırıyor. Belli belirsiz tanıdık geliyor.

Ayağa kalkıyorum, etrafımda sürüklenen, cisimsiz yabancılar denizine bakıyorum. Zırh giymiş ve kılıç taşıyan biri öne doğru bir adım attı.

Bu Vitar. "Vay canına, merhaba."

Bana gülümsüyor, ben de ona sarılmaya gidiyorum ve kollarımız birbirinin içinden geçiyor. Rakamlar. "Seni burada gördüğüme üzuldüm."

"Bu kaçınılmazdı. Dev bir göl solucanı tarafından yenildiğin için üzgünüm." Ona dokunmak, elini sıkmak istiyorum ama parmaklarım sadece içinden geçiyor. Bir kişi daha öne çıkıyor ve bu Solat. "Merhaba arkadaşım. Çok üzgünüm."

"Her şey yolunda," diyor Solat ve öyle de. Burada, öbür dünyada hiçbir şeyin önemi yok gibi görünüyor.

"Neredeyiz biz?" Merakla soruyorum, daha fazla insan içinde.

"Burası bizim için bir beden olmadığında ölümlerin gittiği yerdir.

artık bağlı olmak için. Biz tüm ağların arasındayız. Yaşamın, ölümün, her şeyin arasındayız." Solat omuz silkiyor. "Öyleyse bekleyeceğiz."

"Beklemek mi?" Yankılanıyorum.

"Ölüm Tanrısı'nın tahtına dönmesini bekle." Başımı salladım. "Sizinle bekleyebilir miyim?"

"Tabii ki."

Birlikte grinin içinde oturuyoruz ve bana öyle geliyor ki, eğer içinde yaşayabileceğim bir bedenim yoksa, ben de diğerleri gibi yanmış olmalıyım. Acaba Yshrem'deki savaşı durdurduk mu? Acaba hayat kurtardık mı? Sanırım öyle ya da böyle bunun bir önemi yok. Ölüm o kadar da kötü değil. Sadece bir çeşit...boş.

Zaman geçiyor. Solat ve Vitar buradayken o kadar da yalnız değiliz. Biraz konuşuyoruz, ama çoğunlukla sisin içinde oturup birlikte beklemekten memnunuz. Sonunda, gökyüzüne yükselen bir havai fişek gibi uzaklardan bir ışık parlıyor.

"Bu nedir?" İşaret ederek sordum.
"Tanrılardan biri Aether'e yeniden yükseliyor," diyor Solat.
"Güzel, değil mi?"
Aron'u düşünerek başımı sallıyorum. "Aron'un yıldızı
güzel miydi?" "Mükemmeldi."
Bu beni mutlu ediyor.

ARKADAŞLARIMLA NE KADAR SÜRE OTURDUĞUMU BILMEK ZOR. BU
Gri sonsuzdur. Açlık yok, yemek ya da uyku ihtiyacı yok,
sonsuz zamanı bölecek hiçbir şey yok. Canım sıkılmıyor,
hiçbir şey hissetmiyorum. Sadece bekliyorum.

Sonra bir gün -ya da birçok gün sonra- sisin içinde dolaşan
gri ruhlar denizinde iri yarı bir adam beliriyor. Uzun, siyah
bir pelerin ve ağır bir kukuleta giyiyor ve doğruca bize doğru
geliyor gibi görünüyor.

"Kaçalım mı?" Vitar ve Solat'a soruyorum ama o kadar da
umursamıyorum. Ölüm insana bunu yapıyor. Cevap
alamıyorum ve etrafıma bakıyorum. Gitmişlerdi.

Aslında, herkes gitti.

Sanırım cevabım bu.

Hayalet ayaklarımın üzerine kalkıyorum ama adam çoktan
önümde duruyor. Kapüşonunu indiriyor.

Bu ölüm tanrısı olmalı. Teni ölümcül derecede solgun,
saçları gece kadar siyah. Kaşları siyah çizgilerden oluşuyor ve
burnu büyük ve yüz hatlarının sertliğini bir şekilde kıran
kalın, gevşek dalgalar ve ağzının yumuşak çizgisi olmasaydı
ezici olurdu. Bir gözü eksik.

Yeşil bir tane.

"Kim olduğunu biliyorum," diyorum şaşırarak. Bu şaşkınlık
içime işliyor. Bu, öldüğümünden beri hissettiğim ilk gerçek,
dürüst duygu ve iyi hissettiriyor. "Sen Rhagos'sun, değil mi?
Ölülerin Tanrısı? Aron'un sol gözünün asıl sahibi?"

Uzanıp çeneme dokunuyor ve eli içimden geçmiyor. Hah. Yüzümü yukarı kaldırıyor ve inceliyor. "Demek Faithful bu." Sesi zengin çikolata gibi derin ve pürüzsüz.

"Hayır, bu Faith." Yüzümü gösteriyorum.

"Sizi diğerlerinden bu kadar farklı kılan şeyin ne olduğunu merak ediyordum ama şimdi anlıyorum. Bizden korkmuyorsun, değil mi?" Beni düşünüyor. "Tanrıları gücendirmekten endişe etmiyorsun."

Omuz silkiyorum. "Siz benim tanrılarım değilsiniz."

"Aynen öyle." Gülümsüyor ve bana elini uzatıyor. "Her halükarda, sen bana aitsin."

Tereddüt ediyorum. "Çok naziksınız ama ben Aron'a ait olduğumdan oldukça eminim."

Cevabım onu eğlendirmiş gibi gülümsemesi genişliyor. "Bu bağ ölümle koptu, Sadık. Sen öldün, bu yüzden bana aitsin. Gel bakalım. Sana göstermem gereken şeyler var."

Yanına gidiyorum, ama elini tutmaktan kaçınıyorum ve bu onun daha geniş gülümsemesine neden oluyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve o uzaklaşmaya başladığında ona ayak uydurmak için daha hızlı yürüyorum. "Arkadaşlarım gelebilir mi?"

"Hayır, tanrıları onları geri alana kadar Unutulmuşlar Tarlası'nda kalırlar. Kalpleri bir başkasına adanmıştır."

Bir an Vitar ve Solat'la kalsam mı diye düşünüyorum ama bu Rhagos denen adama soracak çok sorum var. O yüzden sisin içinde ilerlerken peşinden koşuyorum. "Demek tahtına geri döndün? Hangi Aspect kazandı? Sen hangi Rhagos'sun?"

Sadece bana bakıyor. "Fark eder mi?"

"Sanırım öyle değil? Ama Yüce Baba'nın kişiliklerinizi ayırmayı bu kadar büyütmesi, eve döndüğünüz anda her şeyin unutulacak olması bana garip geliyor. Benim Aron'um gibi mi? Onu kibirsiz hayal edemeyeceğime eminim. Bu onun kim olduğunun bir parçası, biliyor musun? Ve bu kibir kötü değil, gerçekten değil. Sadece ölçülü olmalı.

O iyi bir adam." Rhagos'un kayıp gözünün üzerindeki yara izine bakmamaya çalışıyorum. "Bazen iyi bir adam oluyor."

"Mm. Çok konuşuyorsun. Ölülerin bu kadar çok şey söylemesine alışık değilim."

"Senden korktukları için mi?"

Başını sallıyor. "Bana düşmanlık ederlerse onları ebedi azap için gönderebileceğim yerler yüzünden."

Bu bir tehdit mi? "Sanırım o yerleri hiç duymamış olmam iyi bir şey, yoksa şu anda altıma sıcıyor olurdum." Sis dağılıyor ve hiçliğin ortasından devasa, uğursuz görünümlü bir saray yükseliyor. Kayalık bir uçurumun tepesinde tamamen siyah taştan ve karanlıktan oluşuyor ve tepede yıldızlar binlerce iğne ucu gibi gökyüzünde parıldıyor. Bir asma köprü'nün aşağıya indiğini görmek beni pek şaşırtmadı ve içeri girdiğimizde daha kırmızı ve siyah gotik görünümlü bir dekorla karşılaştık. "Güzel yermiş."

"Müzakereler bitene kadar burada kalacağınız için onaylamanıza sevindim." Sesinde karanlık bir eğlence var.

"Pazarlık mı?" Merakla sordum.

Ama Rhagos beni görmezden geliyor. Bir el sallıyor ve koridorun sonundaki bir kapı açılıyor ve bir taht odasına giriyoruz. Onu takip etmeye devam etmem gerekiyor mu bilmiyorum ama ediyorum. Odanın içinde bir kürsünün üzerinde büyük, rahatsız görünümlü granit bir taht, duvarları kaplayan bajilyonlarca kafatası ve daha uğursuz bir aydınlatma sağlamak için ateşle aydınlatılmış aplikler var.

Peki ya iki sütun arasında? Rhagos ona yaklaşırken midemi bulandıran devasa bir örümcek ağı var.

Yine mi bu saçmalık?

Beni şaşırtarak elini havada salladı ve ağ parıldadı ve ortasında bir resim oluşmaya başladı. Bu... beklenmedik bir şey. "Bu da ne?"

"Zamanımı burada ölümler diyarında geçirmem gerektiğinden, bu benim Aether ile olan bağlantım. Diğer tanrılarla iletişim kurmamı sağlıyor."

"Diğer tanrıları görebiliyor musun?" Özlemle dolu bir şekilde kolunu tutuyorum. "Aman Tanrım, Aron'u görebilir miyim? Lütfen?"

Beni omuz silkti. Sert yüzünde bir şok ifadesi var. "Bana dokunmaya cüret mi ediyorsun?"

Umurumda mı sanki? Ben ölüyüm. Bana ne yapacak, beni Aron'suz bin yıla mı mahkum edecek? Zaten hazırlıklı olmadığım hiçbir şey yapamaz. "Sadece... lütfen, onu görebilir miyim? Ben öldüm ve onun evine geri dönüp dönmediğini bilmiyorum. Hâlâ aynı adam olup olmadığını ve her şeyin yolunda olup olmadığını bilmek istiyorum."

Rhagos o tek yeşil gözüyle bana bakıyor, ifadesi soğuk.

"Lütfen," diye tekrar soruyorum, ellerimi birbirine kenetleyerek. "Bir daha asla bir şey istemeyeceğim."

"Nedense bundan şüpheliyim," diyor sertçe. "Onu gerçekten seviyor musun? Cleaver'lı Aron'u mu? Fırtınaların Efendisi? Savaş Tanrısı Kasap?"

Kaşlarımı çattım. "Herkesin kusurları vardır."

Bir kahkaha atıyor. "Kusurlar mı? Onlara böyle mi diyoruz?" "Bak. En sevdiğin kişi olmayabilir ama bana iyi davrandı. Eğer biraz savaşa açsa, o sadece kendini işine adanmış bir adam. Bunda yanlış bir şey yok. Onu seviyorum. Kibrini bile seviyorum. Sadece... onun iyi olduğunu bilmem gerekiyor."

"O bir tanrı. Neden 'iyi' olmasın ki?" Rhagos bana buyurgan bir bakış attı.

Rhagos'ta da kibrin kazanmış olabileceğini düşünmeye başlıyorum. "Lütfen."

Ölüm Tanrısı uzun bir süre beni inceliyor. Sonra sabırsız bir el hareketiyle ağa işaret ediyor ve parıltı hafif bir değişim gösteriyor. Bir saniye sonra, kara kaşların altında uyumsuz gözler ve yara izleri görüyorum. Onu gördüğümde içim acıyor, tüm bedenim özlemle doluyor. Benim Aron'um. O çok yakışıklı.

Web "zoom" yapıyor ve Aron hareket ediyor, güçlü baltasını savururken savaşıyor, etrafı adamlarla çevrili. Bu bir

muazzam bir savaş alanı, kaynaşan, savaşan insanlarla dolu ve ben izlerken Aron baltasını kaldırıyor ve başka bir savaş çığlığı atıyor.

Ellerimi ağzıma bastırıyorum, dehşete kapılıyorum. "Savaşı durduramadık mı?"

"Oh, savaşı durdurdun." Tanrı'nın sesi ironi d o l u d u r . "O bir başkasını başlattı."

"Ne?"

Rhagos bana yine o büyülenmiş bakışlarından birini atıyor ve yüzümü inceliyor. "Aron sen öldüğün anda yükseldi. Oldukça öfkeliydi, çünkü geri dönmesi için senin ölmen gerektiğinin farkında değilmiş gibi görünüyor. Yeraltı Dünyası'nı kuşatıyor."

Boğazımı sıktım, şok olmuştum. "Neden?"

"Sormak zorunda mısın? Çünkü sen buradasın ve o seni bırakmayı reddediyor."

Oh. İçime bir sıcaklık doldu. Beni unutmayacağını söyledi. Tek istediğim buydu. Şimdi, yeni bir isteğim var. Yeni bir özlem. Onunla birlikte olmak istiyorum. Ölümden sonraki hayatımı bir grup kana susamış savaşçıyla geçirmek zorunda kalsam da umurumda değil. Aron'la birlikte olduğum sürece, sonsuza kadar en mutlu sonsuzluk olacak. Rhagos'a dönüp bakıyorum, gözlerim yalvarıyor.

Sanki tam olarak anlayamadığı bir şeymişim gibi beni inceliyor. "Bana onun Yüce Baba'ya yaklaştığı ve senin geri dönmeni istediğı söylendi. O kadar öfkeyle bağırmış ki ölümlü dünyayı bir ay boyunca fırtınalar basmış. Magra onun bu küçük öfke nöbetinden hiç hoşlanmamış."

Aron beni geri almak için mi savaşıyor? Yüce Baba'ya mı yaklaştı?

Kendimi çok sıcak ve tüylü hissediyorum. "Tanrım, bu adamı seviyorum." "Evet, öyle demiştin."

Rhagos'a yalvaran bir bakış daha gönderiyorum. "Ona gitmeme izin verecek misin? Lütfen? Onu durdurabilirim."

"Umurumda mı sanıyorsun? Bırak dövüşsün. Ölümler ölüdür." Rhagos omuz silkiyor. "Seni geri vereceğimi biliyor, ama sadece

çok özel koşullar altında." Bana doğru başını sallıyor ve ağ kararıyor, Aron'un resmi soluyor. "Onu götürün. Henüz vakit var."

Beni götürmek mi? Etrafıma bakıyorum, ama aniden görünmez eller kollarımda, beni ileri doğru çekiyorlar ve sonra Rhagos'un taht odasından dışarı ve bir koridora sürükleniyorum. Görünmeyen hizmetkârları tarafından ölülerin efendisinin sarayının derinliklerine götürülüyorum ve sonra bir kapı açılıyor. Girdiğim oda zengin ve gösterişli - Aron'un bana kötü davranıldığı için kızmayacağını tahmin ediyorum - ama kapılar arkamdan kapanıyor ve tıkırdıyor ve sonra içeriye kilitleniyorum.

Yeni hapishanemin etrafına bakıyorum ama bu bile kalbimdeki baş döndürücü telaşı durduramıyor.

Aron benim için geliyor.

Yeraltı dünyasına saldırıyor. Benim için.

S Bekliyorum.
Sabırsızca.
Bu görünüyor o ne olursa olsun
garip "arasında" I

Artık durum böyle değil - ellerim sağlam, zihnim keskin ve karnım aç. Odamda sihir gibi beliren yemek tabakları bana sunuluyor ve bir süre onları yememem gerektiğini düşünüyorum. Persephone'nin yeraltı dünyasındaki hikayelerini ve boktan bir nar yedikten sonra nasıl ayrılamadığını hatırlıyorum. Bu nar da değil. Elbette taze meyveler var ama aynı zamanda Yshremi tatlıları ve kalın tabakalar halinde harika görünen peynirler de var. Kavrulmuş etler ve ekmekler, kuruyemiş kaseleri ve hepsi o kadar güzel kokuyor ki -ve ben o kadar açım ki- açlık grevim bir gün sürüyor.

Yani, ben zaten ölüyüm. "Hayatımın geri kalanında yeraltı dünyasında sıkışıp kalmak" bu noktada bir tür varsayılan değil mi? O yüzden yemek yiyorum. Ve büyük, kabarık yataкта uyuyorum. Sıcak, dumanı tüten suyla dolu küvette yıkanıyorum ve görünmez hizmetkârların kızlık organlarımı keselerken beni izleyip izlemediğini düşünmemeye çalışıyorum. Temiz kıyafetler giyerim ve Aron'u beklerim.

Benim Aron'um.

Aşkla dolup taşıyorum ve ona tekrar dokunmak için sabırsızlanıyorum. Ona sarılmak, seksi sesini duymak için. Gülüşünü duymak istiyorum. Kokusunu içime çekmek istiyorum. Onun varlığının tadını çıkarmak istiyorum.

Beni unutmadı.

Ben sadece bir çapayım, bir ölümlüyüm, ama o beni hatırladı. Onun için önemliyim. Bu beni çok mutlu ediyor. Aron'um beni tekrar yanında o kadar çok istiyor ki beni almak için yeraltı dünyasına geliyor. Sırıtmadan duramıyorum.

Bir sabah - en azından sabah olduğunu varsayıyorum, çünkü yeraltı dünyasında zamanı söylemek imkansızdır - yiyeceklerle birlikte bir sandık giysi teslim edildi. İpucu bana oldukça açık görünüyor, bu yüzden kırmızı ile süslenmiş kasvetli siyah elbiseyi giydim. Üzerimdeki gri vardiyadan daha iyi, yine de renk düzeninin hayranı değilim. Yemekten birkaç ısırık alıyorum ve sonra görünmez bir el koluma dokunuyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Beni çekiştiriyorlar, takip etmem gerektiğini söylüyorlar.

Ayağa kalkıyorum, yemekten son bir ısırık alıyorum ve sonra ellerimi fırçalıyorum. "Tamam, ama iyi olsa iyi olur. Kahvaltı kutsaldır."

Ayağa kalktığımda odamın kapısı açılıyor ve sürpriz bir şekilde sevdiğim adama bakıyorum.

Baltanın Aron'u.

Fırtınaların Efendisi.

Kasap Savaş Tanrısı.

Sırtında kınında baltası, üzerinde kanla kaplı çivili zırhı ve kalın, ağır botlarıyla içeri giriyor. Saçları savaş örgüsüyle toplanmış ve bir göz bandı takıyor.

Çok iyi görünüyor.

Bakışları bana kilitlendiğinde bir mutluluk çılgılığı atıyorum ve o bir şey söyleyemeden kendimi kollarına bırakıyorum.

Aron beni yakaladı. Tabii ki yakalar. İnanılmaz biri. Beni yakaladı ve ben kollarımı etrafımda savururken bile kalçalarımı tuttu.

boynuna ve bacaklarımı kalçalarına doladım. Ağzı benimkini şimdiye kadarki en sert, en lezzetli öpücükle eziyor ve aramızda şimşekler çakıyor.

Ağızına karşı inliyorum. "Siktir, seni özledim."

"Faith," diye mırıldanıyor, alt dudağımı hafifçe ısıyor. "Seni yatağa atıp alsam mı, yoksa dizlerimin üzerine yatırıp tokatlasam mı bilemiyorum."

"İkisini birden yapamayacağımızı kim söyledi?" Ona soruyorum, nefes nefese. Yüzünü öpücüklerle boğuyorum. "Aman Tanrım, Aron. Sen olduğuna inanamıyorum. Seni çok özledim."

"Faith." O da aynı çılgınlıkla beni öpüyor. "Bunu bir daha asla ama asla yapma."

"Ne yapmak?"

"Kendini feda et."

"Spoiler, ben zaten ölüyüm." Çenesini ısıyorum. Tanrım, şimdiden çok azdım. Alçak sesle homurdanıyor ve ben başımı kaldırıyorum. "Bekle. Ben öldüm mü? Rhagos'la bir anlaşma mı yaptın?" Yüzüne, eskiden parlak yeşil bir gözün olduğu yerdeki göz bandına bakıyorum.

"Belli değil mi?" Yamayı işaret ediyor.

"Ah, Aron," diyorum usulca, yanağını okşayarak. Uzanıp göz bandının altına bakıyorum ama ellerimi itmiyor. Eskiden gözünün olduğu yerde sadece uzun, düz bir yara izi var. Korkunç ya da iğrenç değil, sadece sanki hiç orada olmamış gibi yok olmuş. Hâlâ yakışıklı -belki bu haliyle daha da yakışıklı- ama kaybına üzülüyorum. "Emin misin?"

Çenemi baş ve işaret parmakları arasında tutuyor. "İnanç. Eğer bana çalınan bir gözün hayatına değip değmeyeceğini soruyorsan, o zaman sen tanıdığım en aptal ölümlüsün."

Dudağımı ısırdım. "Ama ben zaten ölüyüm, Aron. Olması gerekiyordu. Spidae bana söyledi."

"Biliyorum," diyor acımasızca. "Fırtınalar Kalesi'ne döner dönmez hemen Spidae'ye gittim ve seni tekrar ağa dahil etmelerini istedim. Bunun olması gerektiğini söylediler. Bu çapalar yeniden yükselmeden önceki son fedakarlıktır." Ağzı kızgınlıkla kıvrılırken bile

başımın arkasını kavırıyor ve yüzümü inceliyor. "Ben de onun yerine Yüce Baba'ya gittim."

Benim için yaptıklarından dolayı nefesim kesildi. Benim için. "Yaptın mı?"

"Söyledim. Ona bizi her birkaç yüzyılda bir Beklenti'ye atmanın bir hata olduğunu söyledim. Sadece yaramazlık yaptığımızda değil, sürekli bir çapa verilirse insanlığımızı çok daha fazla koruyacağımızı söyledim. Tüm tanrıların bizi insani yanımızla temas halinde tutmak için her zaman bir yoldaşı olduğunu."

Nefesim kesildi, zırhının yakasını sıktım. "Bu şu anlama mı geliyor-"

"Sen benim çapamsın. Şimdi ve sonsuza kadar." Bakışları dikkatle ağızma odaklanıyor ve eğilip dudaklarını en yumuşak öpücüklerle dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Çapam olarak hizmet etmeye istekli olduğun sürece, her zaman benim yanımda olacaksın."

"Çapa görevi görmek ne demek?" Başparmağımı boynuna, nabzının attığı yere sürüyorum, sert ve hızlı. Onunla ilgili her şey sert ve hızlı ve tanrım, bunu seviyorum.

"Bana perspektif veriyorsun," diyor Aron. "Ne zaman çuvalladıgımı söylüyorsun. Ne zaman çok acımasız olduğumu söylüyorsun. Ben insanlığımı kaybetmekle tehdit ettiğimde sen benim insanlığım oluyorsun."

"Peki benim bundan kazancım ne olacak?"

"Aşkım. Sonsuza dek." Bir kolunu belime dolayarak yakamdaki elini tutuyor ve ağızını avucuma bastırıyor. "Bir tanrı sevemez demiştin ama yanılıyorsun. Beni terk ettiğinden beri içim boş. Sen yanımda olmadıkça ben bir bütün değilim, Faith. Benimle olmak mı? Sonsuza kadar mı?" Tereddüt eder. "Kişisel uçağımdaki Fırtınalar Kalesi'nde benimle kalman gerekecek, ama istersen tapınaklarımı da ziyaret edebiliriz ve-"

"Evet," diyorum çabucak. "Hepsine evet. Birlikte olacağımız anlamına geliyorsa Katharn'ın kanalizasyonlarında yaşayabiliriz."

İçinden kahkahalar yükseliyor. "O kadar uzağa gitmemize gerek yok. Ama kabul ediyorsun?"

"Tabii ki. Seni seviyorum, Aron. Seni her zaman sevdim." Ona, göz bandının bile gölgeleyemediği sevgili, harika yüzüne gülümsüyorum. O artık sadece benim büyük seksi korsanı. "Senin için her şeyi yaparım. Yaptığım şeyi bu yüzden yaptım - ayakta kalan son adam olduğundan emin olmam gerekiyordu. Bu bağımızı geri alacağımız anlamına mı geliyor?"

"Tek yapman gereken elimi tutmak," diyor ve avuç içi yukarı bakacak şekilde bana uzatıyor.

Elimi onun eline öyle hızlı vuruyorum ki avuçlarımız birbirine çarpıyor.

Şimşek çakıyor.

Dünya etrafımızda parlıyor. Hava dönüyor, bir gök gürültüsü patlıyor ve yemin ederim bir kasırgaya biniyor gibiyim. Gözlerimi sıkıca kapatıp Aron'a tutunuyorum, kolları beni sımsıkı sarıyor. Ona tutundukça giysilerim vücudumu sarıyor ve bir kasırganın ortasında duruyormuşuz gibi görüldüğüne pek de şaşırmıyorum; rüzgâr o kadar yoğun, hızlı ve elektrikle çatırdıyor ki tüylerim diken diken oluyor.

"Böyle mi seyahat ediyorsun?" Kalın boynuna yapışarak rüzgâra doğru bağıriyorum.

Kahkahasının bedenimde gümbürdediğini hissediyorum ve biz dalgalanırken ve kasırga daha hızlı hareket ediyor gibi görünürken bile ağzını tenime bastırıyor. Gözlerimi ona saklıyorum, sıkıca sarılıyorum.

Sonra yavaş yavaş rüzgar kesilir.

"Yukarı bakabilirsin," diye mırıldanıyor Aron.

Yapıyorum ve artık yeraltı dünyasında değiliz. Yeni bir yerdeyiz ve uzaktaki dağların çerçevelediği yeşil, çimenli alanlar görüyorum. Dağların eteklerinde büyük, taştan bir kale var ve üzerinde sürekli şimşekler çakıyor. Üstümüzde, koyu mor bulutlar ışıkla dans ediyor ve bir kar küresinin içindeymiş gibi dönüyor. Korkutucu ama bir o kadar da güzel. "Neredeyiz biz?"

"Burası benim evim, Fırtınalar Düzlemi. Burada sadıklarım savaşı ve gün bittiğinde benimle ziyafet çekerler." Saçlarını okşuyor ve bana aç bir bakış atıyor. "Ben bir barış ya da iyilik tanrısı değilim, Faith. Burada benimle olmaktan hoşlanmayacağından endişeleniyorum."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Senin kim olduğunu başından beri biliyordum Aron. Bir savaş tanrısı olabilirsin. Fırtına tanrısı olabilirsin. Pis kahverengi pisliklerin tanrısı olabilirsin, hatırladın mı? Sadece benim adamım olmalısın." Bir omzumu rahat bir omuz silkmeye kaldırıyorum. "Ayrıca, şu anda programım biraz boş."

"Sana olduğun tanrıça gibi davranacağım," diye söz veriyor bana.

"O zaman ben bir tanrıça mıyım?"

"Sen benim çapamsın ve ölümsüzsün çünkü senin hayatın benimkine bağlı. Bu anlamda, evet. Yine de bir ölümlü gibi yiyip içmen ve uyuman gerekecek, korkarım." Bakışları üzerimde geziniyor ve bir an için gözlerinde şiddetli bir sahiplenme duygusu beliriyor. "Ama bir daha asla incinmeyeceksin. Asla."

"Bana uyar." Göğsünü okşadım. "Artık eve gidebilir miyiz?"

"Elbette." Bir elini havaya kaldırıyor ve kasırga bir kez daha etrafımızda dönüyor ve biz de onu kaleye doğru sürüyoruz.

T Fırtınalar Kalesi tam bir erkek mağarası. Her yerde silahlar var, kalın, ağır. Tamamen kalkanlardan yapılmış bir kürsünün üzerinde oturan taht ve dışarıda çarpışan savaşçıları bekleyen yiyecek ve içecek dolu uzun, uzun masalar. Duvarlar boyunca silah rafları var ve taş işçiliğinden daha fazla silah sarkıyor. Ve... hepsi bu kadar. Bir köşede iki sütun arasında bir ağ var ama Rhagos'un taht odasını gördükten sonra bunu bekliyordum. Yine de, kılıç, kılıç ve daha fazla kılıç hayranı değilseniz, en rahat yerlerden biri değil.

Oh, ve baltalar.

Belli ki bir tür kız mağarası kurmam gerekecek. İçinde birkaç kitap -bu dünyanın dillerini okumayı öğrendiğimde- ve oturmak için birkaç yumuşak yer olan bir şey. Müzik. Bir banyo. Bir şeyler. Yapılabilir ama. Aron bir tanrı. Bir yolunu bulacaktır.

Aron bana bakarken mutlulukla iç geçiriyorum. "Beni yatağa götürür müsün?"

İri, kaslı adamım duraksıyor. "Benim... yatağım yok. Bir tanrı uyumaz."

"Ama yakında bunu benim için düzelteceksin, değil mi? Çapan için bir yatak alacaksın?" Göğsünü okşuyorum.

"Çapam için her şeyi yaparım," diye yemin ediyor, bana bakarken dudaklarında bir gülümseme. "Sadece istemesi gerekiyor."

"Yakında sana bir yapılacaklar listesi vereceğim." Başımı omzuna yasladım. "Şimdilik burada seninle olmak yeterli." Zırhına rağmen göğsünü okşuyorum. Olan onca şeyden sonra burada onunla birlikte olduğuma inanamıyorum. Gerçek gibi görünmüyor. Birlikte olduğumuzdan beri ilk defa kimse bizi öldürmeye çalışmıyor. Kimse saldırmak için plan yapmıyor. Sadece biz varız.

Aron beni eşikten geçen bir gelin gibi tahtına doğru taşıyor. "Şimdilik bu kadar yeter. Yakında sana kendi sandalyeni getireceğim ama şu anda gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim."

"Ne yani, bir el sallayıp bir sandalyeyi büyüleyemiyor musun?" Alay ediyorum. "Bu lanet tanrılık olayı bir sahtekarlık!"

Tahtına oturdu ve beni kucağına oturttu, bacaklarım sandalyenin diğer kolunun üzerinde. "Bu Tadekha olmalı ve o henüz dönmedi. Ama yarın Glistentide'da bir savaş yaratacağıma söz veriyorum, böylece çapam için kaliteli mallar şeklinde haraç talep edebilirim."

Ona savaşa gitmemesini söylemek dilimin ucunda ama o böyle biri. Onu aniden barış tanrısına çevirmeyeceğim. Aron'u olduğu gibi seviyorum, kusurları ve her şeyiyle. "Sadece ticaret savaşı gibi bir şey olsun. İyi huylu bir şey olsun. Tüm bu ölümlerden bıktım."

Aron başını arkaya atar ve güler. "Pekâlâ. Bir ticaret savaşı." Kıkırdıyor ve sonra yüzümü tutup bana bakıyor. "Beni bir daha asla terk etme, Faith. Yaptığın şeyi fark ettiğimde neredeyse kederden çıldıracaktım."

"Yapmak zorundaydım. Spidae bir şeyler ima etmişti ve hepsi bir şekilde sıraya girdi. Bizim kazanmamız için uğraştıklarını fark ettim." Memnun bir şekilde göğsünü okşuyorum. "Belki de çapa olayının yaklaştığını görmüşlerdir? Gelecekte? Ve bunu yapmanın en iyi yolu da buydu - ikimizi birden sikmek."

Fırtınaların efendisi onaylarcasına homurdanıyor. "Eğer onları bir daha göremezsem, bu çok erken olacak." Eli göğsüme doğru kayıyor ve siyah elbisemin ince kumaşının arasından meme ucumu okşuyor. "Ayrıca Rhagos'un renklerini giymiş olman hoşuma gitmiyor. Bu bana seni geri almak için neler çektiğimi hatırlatıyor. Şu andan itibaren seni sadece benim renklerimde, kırmızı ve gri istiyorum."

"Bunu yapabilirim." Lanet olsun, hepsini yapabilirim. Umurumda değil. Sadece onunla birlikte olduğum için çok mutluyum. "Solat ve Vitar'ı yeraltı dünyasında gördüm. Hayır, aslında yeraltı dünyası değildi. Aradaki yerdi, sadıkların geri alınmayı beklediği yer."

Aron başını sallar. "Yarın onları ve diğer inançlıları alacağım. Sen de benimle geleceksin."

Bir rica değil, bir emir. Benim otoriter, kibirli Aron'um. Bu adama bayılıyorum. Parmaklarımı göz bandının üzerinde gezdiriyorum. "Benim için gözünden vaz mı geçtin?"

"Başlangıçta benim değildi. Kolay bir taviz. Benimkini binlerce yıl önce ejderha Tek Diş'e kaybettim. Hatırladın mı?"

Hatırlıyorum. "Bu beni hala mutsuz ediyor-"

Aron ölümcül bir sesle, "Arkamdan iş çevirip işleri kendi başına düzeltmeye çalışman da öyle," diyor.

"Eğer adil olmak istiyorsan, bir şeyleri düzeltmeye 'çalışmadım'," diye belirttim. "Onları düzelttim. Bir şey değil."

Tek gözü parlıyor, ifadesi sert. "Hâlâ cezaya ihtiyacın olduğunu düşünüyorum."

"Ceza" kelimesiyle irkiliyorum, ama sonra ağırlığını değiştiriyor ve ereksiyonunun sert uzunluğunun kalçama doğru itildiğini hissedebiliyorum. Ah. Bu tür bir ceza. Bunu düşünmek bile beni ıslatıyor ve kucağında kıvranıyorum. "Ne yapacaksın?"

Aron beni düşünüyor, sonra elbisemin omzuna uzanıyor. Bir avuç alıp yırtıyor ve göğüslerimi ortaya çıkarıyor. "Rhagos'un sana bakışı hoşuma gitmedi."

mırıldanıyor. "Seninle çok ilgilendi, biliyorsun. Sizin dünyanızdan bir dışının bu kadar..."

"Bağımsız mı? Güçlü irade?"

"Geveze." Aron başparmağının ucunu meme ucumun üzerinde gezdiriyor. "Seni kendine saklamayı düşündü. Sana bakmaya cüret ettiği için ben de onunla savaşmak istiyorum."

İnliyorum, o benimle dalga geçerken yerimde kıpırdanıyorum. "Senden başka kimseye ait olmak istemiyorum."

"Seni cezalandırırsam bile mi?"

"Ne, şaplak mı?" Gözleri ilgiyle parladığında, meydan okuyorum. "Beni tokatlamak mı istiyorsun? İyi o zaman." Ayağa kalkıyorum, siyah elbisemin geri kalanını çıkarıyorum ve sonra tahtının önünde eğilerek onu kasten kızdırıyorum. "Şaplak at."

Boğazından kısık sesle hırlamasını, beni kalçalarımın yakalayıp geriye doğru sürüklemesini seviyorum. Beni sandalyenin bir kolunun üzerinden iterken bile nazik davranıyor ve sonra çıplak popom onun kucağında ve ikiye bükülüyorum.

İri bir eli kığımın üzerine yerleşiyor ve tenimde duran avucunun sıcaklığını hissetmek için bir nefes çekiyorum. Şu anda çok tahrik olmuş durumdayım.

"Hayır," diyor kalçalarımı okşayarak. "Sana vurmak asla çözüm değil, benim tatlı çapam. Senin farklı bir cezaya ihtiyacın var."

Kalçalarımı ayırıyor, sonra iki parmağını amıma sokuyor.

İnliyorum, bu his karşısında sarsılıyorum. Tanrım, bunu ya da bu kadar iyi hissettireceğini beklemiyordum. "Aron," diye nefes alıyorum, tahtına tutunuyorum. "Tanrım, lütfen-"

"Evet, artık senin tanrın olduğumu düşünüyorum," diyor aynı alçak, seksi sesle, parmaklarını bir kez daha içime sokarken bile. Başparmağı ıslak kıvrımlarım boyunca kayıyor ve klitorisime sürtünüyor ve ben haykırıyorum. "Sen benim çapamsın, her zaman bana bağlısın ve ben de senin fırtınaların efendisiyim. Bizi bir daha hiçbir şey ayıramayacak, Faith."

Parmağı içimde kayıyor ve sonra G noktamı okşuyor. Adını boğuk bir şekilde söylüyorum, hırıltılar çıkarıyorum, küfrediyorum ve sert bir şekilde boşalana kadar tüm kontrolümü kaybediyorum. Sonra, orgazm içimde yuvarlanırken ve bacaklarım çok sıkı gerilmiş lastik bantlar gibi hissederken bile sadece gülüyorum ve gülüyorum, çünkü bu inanılmaz ve mükemmeldi.

Varlığımın her zerresiyle bu adamı çok özledim. Onunla bu zamanı geçirebildiğim için, onun kucağında, onun himayesinde olduğum için, dönüşünü kutladığım için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum. Bu mükemmel duyguyla ağlamak istiyorum. Yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor, sonra bir ikincisi ve sonra hıçkırarak ağlıyorum çünkü onu sonsuza dek kaybettiğimi sanmıştım. Bunaldım.

"Şşş, Faith. Seni yakaladım. Ben buradayım." Beni tahtın kolundan çekip tekrar kucağına oturtuyor. Elleri yüzümde, kollarımı okşuyor, her yerimi okşuyor. "Bizi bir daha hiçbir şey ayıramayacak."

"Seni özledim," diye hıçkırıyorum öpücükler arasında ağzına karşı. "Seni çok özledim."

"Cesurdun," dedi bana. "Beni kurtarmak için yapman gerektiğini düşündüğün şeyi yaptın. Aklının çalışma şekli karşısında hem alçaldım hem de dehşete düştüm." Sulu bir kahkaha attığımda beni tekrar öpüyor. "Ve seni seviyorum. Tanrıların böyle şeyler hissedebileceğini düşünmezdim, ama sana karşı hissettiklerim... daha iyi bir terim yok. Sen benim her şeyimsin. İsteyebileceğim her şey, ihtiyacım olan her şey."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum sevgili yüzünü okşayarak. "Seni çok seviyorum."

Sadece beni kendine yakın tutuyor, nazik ısırmalarla ağzımı hafifçe öpüyor. Bu büyük, korkutucu adamın -bu tanrının-bana karşı şefkatli, dünyanın geri kalanına karşı ise sert olabilmesini seviyorum. Onu nasıl da seviyorum. Onu tekrar öpüyorum ve sonra öpücük daha derin, daha erotik bir şeye dönüşüyor ve yeni bir ihtiyaçla inliyorum.

"Bu tahtta sevişebilir miyiz?" Ona nefes nefese sordum.

"Bu tahtta," diye kabul ediyor. "Ya da yerde. Ya da masaların üzerinde. Çapamın istediği her yerde ve her yerde."

Ona sinsi bir bakış attım. "Göz bandını takabilir miyim?"

Gölüyor, kafasını geriye atıyor ve sonra bana uzatıyor.

Fırtınaların efendisinin içime girmesinden daha seksi olan tek şey nedir? Bana doğru gülümsemesi ve bakışlarıyla beni yutmasıdır.

Evde olduğumu böyle anlıyorum.

EPİLOG

I Parmaklarımı ağın iplikleri üzerinde gezdiriyor, resmin değişmesini bekliyorum. İplikler değişiyor, resimler oluşuyor ve sonunda Yulenna'nın yüzü. Kuledeki kişisel odasında duruyor, etrafı örümcek ağlarıyla çevrili. Bana el sallarken gülümsemesi ıslıl ıslıl.

"Hey!" dedim selamlarken. "Tam zamanında!"

"Özür dilerim," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Dikkatim dağılmıştı."

"Ew, iğrenç, daha fazla anlatma." Kulaklarımı tıkar gibi yapıyorum. "Son anlattığın hikâye beni hâlâ yaralıyor."

Kahkahası koridorda çınlıyor ve ben de ona sırtıtıyorum. Yulenna o kadar gülünç derecede mutlu ki, uzak mesafeden bile belli oluyor. Spidae'lere hizmet etmek ona çok yakışıyor ve teni neredeyse zevkten parlıyor. Tuhaf olmalarına aldırılmıyor çünkü görünüşe göre onu çok şımartıyorlar ve sonunda onun kendilerine düşkün olduğu kadar ona da düşkün oluyorlar. Duymak istemediğim seks hikayelerini paylaşmaya aşırı düşkün olsa da, onlara çapa olmak onun için de onlar için de iyi oldu.

Ne de olsa Spidae'yi hâlâ ürkütücü buluyorum. Üçünü birden tatmin etmesini duymak istemiyorum. Tekrar.

Hâlâ bana son anlattığında aklımda kalan görüntüyü temizlemeye çalışıyorum.

Yine de sohbet edebileceğim bir dostumun olması güzel. Daha önce Yulenna ile arkadaş olmak hoşuma gidiyordu ve şimdi ikimiz de tanrılara hizmet eden çapalar olduğumuz için, düzenli olarak web üzerinden görüşüyor ve diğer şeylerin yanı sıra günlük hayat hakkında sohbet ediyoruz.

"Yani?" Neredeyse yerimde dans ederek soruyorum. "Kontrol ettin mi?"

"Markos için kadın üzerinde mi?" Başını sallıyor. "Onun ipliği güçlü ve şu anda başka birininkine dolanmış değil. İkisini birlikte idare edebileceğinden emin misin? Yoksa ustalarımı mı devreye sokmalıyım?"

Bir el salladım. "Ben halledebilirim. Aron'u biriyle ya da bir başkasıyla savaşa sokacağım. O bir Cyclopae, değil mi? Savaşı sevmek zorunda."

"Doğru. İpliklerinin ayarlanmasını istersen bana haber ver." Gözleri beklentiyle parlıyor.

"Henüz bunu çok belli etmeyelim," diyorum. "Markos Aether'dan çöpçatanlık yaptığımızı öğrenirse inatlaşmaya başlayacaktır." Hem Yulenna hem de ben Kerren ve Markos'un bizim projelerimiz olduğuna karar verdik. İkisi de harika adamlar ve onurlular ve aynı derecede harika kadınlarla tanışmalarının zamanı geldi. Markos için gerçekten sert, belalı bir Cyclopae hatunu gözümüze kestirdik ama bence Kerren'in daha tatlı birine ihtiyacı var çünkü utangaç. Savaşçı bir kadın onu canlı canlı yer.

Belki de Kerren'in ihtiyacı olan şey budur. Bir yolunu buluruz.

"Aramamın sebebi bu değildi gerçi," diyorum, bir yandan da Aron'un kulağına Yshremi sınırında bir Kutsal Balta Savaşçısı'nın bir kadın barbarla takılmasına izin verecek bazı çatışmalar düzenlemekle ilgili bir not bırakıyorum. "Ben de diğer şeyi soracaktım."

"Arıyor musun?" Merakla başını eğiyor.

"Ağ çağrısı mı?" İletişim kurduğumuz sihirli örümcek ağını işaret ediyorum. Tanrılar birbirlerini görebiliyor

ve saatlerce çalıştıktan sonra bazı ölümlü yerleri gözetlemek için yeterli kontrole sahibim. "Telefon gibi bir şey. Uzun hikâye."

"Anlıyorum. Eski evinizden mi?"

Başımı sallıyorum. Tuhaf, Dünya ağını görüntüleyip görüntüleyemeyeceğime bakmayı hiç düşünmemiştim. Bu da hayatımın benim için bir anlamda ölü olan bir başka parçası. Chicago'ya, pizzaya ya da arabalara ihtiyacım yok. Bunlar başka bir Faith'e, başka bir hayata aitti. Orada Faith Gordon'dum, bir sigorta şirketinde telefon jokeyiydim.

Ben Faith, Balta Aron'un ebedi dayanağı ve sadık yoldaşı, Fırtınaların Efendisi ve Savaş Tanrısı Kasap. Hangisi olmayı tercih edeceğimi biliyorum.

Yulenna'nın koyu renk gözleri parlıyor ve ağzı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sanırım bunun cevabını zaten biliyorsun."

"Aman Tanrım. Öyle mi?" Karnımı tutuyorum. "Çok gerginim. Emin misin?"

"İpler yalan söylemez," diyor bana şarkı söyler gibi. "Göreceksin."

Dışarıda gök gürlerken bile dalgınca başımı sallıyorum. "Oh, Aron olmalı. Seni sonra arayabilir miyim?"

Kıkırdıyor. "Evet, bu 'arama' işini sonra yaparsın. Nerede olduğumu biliyorsun." Ve ağın içinden el sallıyor ve sonra kayboluyor.

Ağdan uzaklaşıp ellerimi önce saçlarımda, sonra da elbisemde gezdiriyorum. Fırtınalar Kalesi'ndeki özel odamda bulunan eşyaların çoğu gibi bu da yeni. Söz verdiğim gibi, Aron'um Glistentide'a (minicik) bir savaş açtı ve teklifin ganimetlerini kabul etti. Şimdi bir sürü güzel elbisem, tütsü ve güzel kumaşlarla dolu vazolarım ve şimdiye kadar gördüğüm en saray gibi yatağım var. Sandalyelerim, vazolarım, okuyamadığım kitaplarım ve nasıl çalınacağını bilmediğim bir arpım var ama bunların hepsi beni çok heyecanlandırdı ve Aron'un teşekkür olarak Glistentide'ı uygun bir şekilde kutsadığından emin oldum.

Bugün Aron'un dikkatini çekmek için biraz gösterişli bir şey seçtim. Dikkatini çekmek zor olduğundan değil, ama bana o uzun, hararetili bakışlarından birini attığında bunu

seviyorum.

Aklı savaş alanının yakınında bile değil. Üzerimdeki elbise uzun, pırıltılı bir pembe, etek kısmında maviye dönüşüyor ve derin, işlemeli yakasıyla etkileyici göğüs dekoltemi ortaya çıkarıyor.

Fırtınalar Kalesi'nin devasa çift kapısı açılır ve zırhlarını giymiş, yüksek sesle konuşan adamlar içeri doluşur. Gülüyor ve birbirlerini itip kakıyorlar, birkaç dakika önce savaş alanında birbirleriyle dövüşüyor olsalar bile coşku dolular. Burada, Aron'un cennetteki diliminde yaptıkları tek şey bu; savaş üstüne savaş, sonra da gelip ziyafet çekiyorlar. Bir dalga gibi içeri daldıklarında onlara gülümsüyorum ve her biri bana doğru Aron'un sembolünü yapıyor. Hatta bazıları ellerini hafifçe yukarı kaldırıp kalplerinin üzerine ikinci bir vuruş yapıyor, bu insanların özellikle benim için yapmaya başladığı yeni bir jest. Aron bana tapılmadığını söylüyor - henüz değil- ama önümüzdeki bir ya da iki bin yıl içinde şefaathetmesini isteyen dualar almaya başlarsam şaşırmayacağını söylüyor.

Sihirli bir şekilde yenilenen ziyafet masalarını dolduran ve yemek yemeye başlayan erkeklerin -ve kadınların- yüzlerini tarıyorum. Solat ve Vitar da burada ve yanlarından geçerken onlara göz kırpmıyorum. Solat, Eski Suuol'dan bir kadın savaşçıyı, ölmüş olsa bile değişmediğini söyleyen bir ilgiyle takip ediyor.

Tam Aron'umun nerede olduğunu soracakken gök gürültüsü tekrar tepemde patlıyor ve gülümserken bile gözlerimi deviriyorum. Dramatik giriş geliyor. Ellerimi kavuşturuyorum, tahtımın yanında bekliyorum ve onun yanındaki daha küçük sandalyeye oturmak üzereymişim gibi davranıyorum. Bu oynadığımız bir oyun; oturmak için hamle yapıyorum ve Aron ben daha oturamadan beni yakalayıp kucağına çekiyor. Ne kadar hızlı olursam olayım, kığım asla o sandalyeye oturmuyor.

Şu anda bile ellerimi tahtımın koluna zorlukla koyuyorum ve sonra büyük bir rüzgâr ve şimşek çıtırtısı eteklerimi hışırdatarak bana doğru geliyor. Büyük bir

kolunu belime doluyor ve sonra tahtında oturan Aron'un kucağına çekiliyorum.

"Aşkım," diye hırlıyor, beni görünce gırtlığı şimşek ve zevkle doluyor. Aether'daki dönüşüne alıştıkça daha da sertleşiyor ve büyülü bir hal alıyor. Bugün rüzgâr saçlarını sürekli savuruyor -içinde bile- ve gözlerinde şimşekler çakıyor. Geçen gün yatakta saf şimşekten bir taç taktı.

Hayatımda gördüğüm en seksi şey.

Boynumu ısıyor, vücuduma zevk cızırtıları gönderiyor. "Bugün beni özledin mi?"

"Hayır," dedim ona.

Aron başını geriye atıp gülüyor, çünkü yalan söylediğimi biliyor.

Sadece sırtıyorum ve uzun saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyorum, bunu yaparken bile çenesini okşuyorum. Göz bandına alışmaya başlıyorum ve itiraf etmeliyim ki kadınlık organlarıma iyi geliyor. "Günün nasıl geçti canım?" Alay ederek soruyorum.

Bana memnun bir bakış atıyor, bir eliyle kalçamı kavlıyor. "Olaylı. Rastana'dan dualar geliyor. İç savaşın eşiğindeler. Hangi tarafın kutsamamı hak ettiğini değerlendirmem gerekecek." Elimi tutuyor ve parmak eklemlerimi ağzına doğru çekerek oraya bir öpücük konduruyor. "Bana yardım edecek misin?"

Zevkten kıvranıyorum. Aron beni "işine" dahil etmek zorunda değil. Ne de olsa o Savaş Tanrısı, ama benim düşüncelerimi öğrenmek hoşuna gidiyor ve beni dinleyecek kadar saygı duymasına bayılıyorum. "Elbette."

"Yemekten sonra," diye düzeltiyor. "Acıkmış olmalısın. Seni besleyeyim mi?" Gözleri şiddetle parlıyor.

"Belki sonra." Göğsünü okşuyorum. İkimiz de beni beslemenin genellikle sert bir sekse dönüştüğünü biliyoruz. Bir parça meyve yediğimde adam çılgınca tahrik oluyor ve ben de oluyorum. "Önemli bir şey hakkında konuşmamız gerekiyor."

Elimi ters çeviriyor ve bileğimin iç kısmına bir öpücük konduruyor, dili tenimde geziniyor. "Daha fazla

kalçalarının arasında ziyafet çekmemden daha mı önemli?"

Unf. Bu adam beni şehvetten çıldırtıyor. Dikkatimi dağıtmakta çok iyi ve Sadıkların -onun yanında yer almayı hak etmiş askerlerden oluşan ordusunun- önünde bu kadar sevecen olması beni çok azdırıyor. Onu özel odamıza sürüklemek, pantolonunu sıyırmak ve saçlarımı çekene kadar boyunu emmekten daha çok istediğim bir şey yok. Tamamen tahrik olmuştum ama Aron'la gerçekten önemli şeyler konuşmak istiyordum. "Bir sorunumuz var... buna sorun diyebilir misiniz bilmiyorum," diye başladım, biraz endişeliydim.

Kolumun iç kısmına öpücükler yağdırırken başını kaldırıp bakıyor. "Sorun mu var?" Kaşlarını çatıyor ve diğer eliyle belimi sıkıca kavlıyor. "Dün de yemek yememiştin," diyor hatırlayarak. "Neyin var senin?"

Normalde Aron'a eşlik eden gümbürtülerden farklı olarak gök gürültüsü tepemizde patlıyor. Bu öfke ve korku. Benim için endişeleniyor. Diğerleri masadaki yerlerinde sessizleşiyor, tüm gözler bize dönerken devasa salon sessizleşiyor.

Garip.

Aron'un savaş tuniğinden bir parça tiftik koparıyormuş gibi yapıyorum. "Bir şey olmayabilir..."

"Kadın," diye homurdanıyor.

"Bir adı var," diye hatırlatıyorum ona.

"İnanç." Gözleri şimşekten daha parlak bir şekilde parlıyor ve bileğimi sıkıca kavlıyor. "Bana sorunun ne olduğunu söyle. Biri seni rahatsız mı etti? Onları yok etmem mi gerekiyor?"

"Romantiksin," diye takılıyorum. Gülmüyor.

Dudağımı ısırdım. "Seni korkutmaya çalışmıyorum. Ben sadece..."

Aron'un çenesi sıkılıyor ve beni göğsüne doğru çekiyor. Yakınına eğiliyor, nefesi benimkine karışıyor. "Korkacak bir şey yok, İncancım," diye mırıldanıyor. "Seni yanımda tutmak için Aether'ı geçeceğimi biliyorsun. Eğer Yeraltı Dünyası'nı bir kez daha istila etmem gerekirse-"

Tanrım, şimdi çok sinirlenmeye başladı. Onu sakinleştirmek için göğsünü okşuyorum. "O kadar kötü bir şey değil.

Savaşı gitmeye gerek yok. Ben sadece..." Bunu ifade etmenin nazik bir yolunu bulmaya çalışıyorum çünkü ne düşüneceğinden tam olarak emin değilim. Ya da bu fikirden hoşlanıp hoşlanmayacağından. Midem sıkışıyor ve son birkaç gündür ilk kez kendimi hasta hissediyorum. Gerçekten, gerçekten hasta.

Ya Aron bundan nefret ederse? "Hamileyim," diye geveledim.

Bana bakıyor. "Bir bebekle."

Göğsüne tokat atıyorum. "Hayır, lanet bir kızarmış tavukla. Evet, bir bebekle!"

Aron'un büyük eli karnıma gidiyor. Hafifçe bastırıyor. "Buraya mı?" Sesi alçak, pürüzsüz, okunması imkânsız.

"Sana anatomi dersi vermeme gerek var mı koca adam?" Yarı alay ediyorum, ama sessizce çıldırıyorum. Aron bir savaş ve şimşek tanrısı. Bir şeyleri yok etmeyi ve savaşmayı seviyor. Bir bebekle nasıl başa çıkacak? "Görünüşe göre hâlâ ölümlü olduğum için örgünün içindeyim. Yulenna benimkinden gelen yeni bir iplik gördü ve son birkaç gündür hastaydım ve göğüslerim şişti ve-"

Aron'un eli göğsüme gidiyor ve düşünceli bir şekilde kavırıyor. "Daha büyük görünüyorlar."

Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum, tüm Sadıkların bakışlarının farkında olarak. "Aron," diye fısıldıyorum. "Mutlu olup olmadığını bana söylemedin."

"Hiç düşünmemiştim," diye mırıldanıyor ve sonra tekrar karnımı okşuyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Yüzünü izliyorum, endişeli.

"Ve... benim çocuğumu doğurmak sana zarar vermeyecek mi? Bir tanrıya?" Bir an için endişeli görünüyor. "Sana acı çektirmeyeceğim, Faith-"

Başımı sallayıp sözünü kesiyorum. İsteksizliğinin beni tekrar kaybetme korkusundan kaynaklandığını anlıyorum. Bazen uyuduğumda, Aron bitmek bilmeyen savaşlardan geliyor ve beni tekrar kaybetmekten korktuğu için saatlerce bana sarılıyor. I

Bunu seviyorum. Ben de onu seviyorum. "Ben iyi olacağım. Gerekirse aile tanrısıyla konuşuruz. Geri döndüğünü söylemiştin, değil mi?"

"Gental? Evet." Bakışları yüzümde geziniyor ve sonra boynumu kavlıyor. "Bu... emin misin, Faith?" Başımı salladığımda yüzü çocuksu bir sırtışa dönüşüyor. "Bir çocuk."

"Ya da kızarmış tavuk. Hangisi olduğunu siz tahmin edin."

Tekrar gülüyor, sesi gürlüyor ve Fırtınalar Düzlemi'nde sürekli yuvarlanan gök gürültüsüne benzemiyor. Ayağa kalkıyor, beni kollarına alıyor ve başını arkaya eğerek göklere doğru bağıyor: "Bir oğlum olacak!"

"Ya da bir kız çocuğu," diye ekliyorum kale alkışlarla inerken.

O zaman gözleri gerçekten parlıyor ve bu fikre bayıldığını söyleyebilirim. "Savaşın kızı."

"Ya da ne olmak istiyorsa," diyorum ona kibarca.

Aron gülüyor, sesi o kadar neşe dolu ki tüm endişelerimi yok ediyor. Duygularını saklayabilen bir adam değil ve son derece heyecanlı olduğu çok açık. "Bir çocuk," diye tekrar kükrüyor, Sadıklar kadehlerini takdirle masaya vururken. "Bizim çocuğumuz!"

Daha fazla gümbürtü.

Bana bakıyor, gözleri şiddetli bir zevkle parlıyor ve sonra ayağının üzerinde dönüp tahtından hışımla uzaklaşıyor.

Beni koridorda taşırken boynuna yapışıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Muhteşem Aron'um bana sırtıyor. "Çapamın bedenine tapacağım, çünkü o bana bugün hediyelerin en büyüğünü verdi."

Saf kibirli bir adam için bazen söylenecek şeyi çok iyi biliyor. Göğsüne yaslanıp mutlu bir şekilde iç geçiriyorum, saatlerce sürecekt tatlı bir am yalama deneyimi yaşayacağımı biliyorum. Aron'un sevdiği bir şey varsa o da bana oral seks yapmaktır ve ben de bunu seve seve yaparım. "Sanırım lordumun açlığını yatıştırmam gerekiyorsa," diyorum, uzun süredir acı çeken ve sabırlı gibi davranarak. "O zaman yapmalıyım."

"Lordunuz güzel, geveze çapasına karşı tam bir açlık duyuyor," diyor odanın kapısını tekmeleyerek açarken. "Ve bir güzel ağız diğerini hak eder."

Demek öyle. Demek öyle.

YAZARIN NOTU

Merhaba!

Bu kitabı dünyaya duyurmak çok ama çok tuhaf bir duygu. O kadar uzun zamandır üzerinde oturuyordum ve kimseye bahsetmiyordum ki neredeyse bir ŞEY haline geldi. Sanki artık okuduğunuza göre, öğrendiklerimizi asla paylaşmamak için süper gizli bir anlaşma yapmamız gerekiyor. Bunun dışında... Umarım kitabı seversiniz ve tüm arkadaşlarınıza anlatırsınız, çünkü kitaplar böyle başarılı olur, değil mi?

Yani bunu aşmak zorundayım. ;)

Bu kitap hakkında garip hissetmemin nedeni, birkaç yıldır hazırlanıyor olması. Eğer beni takip ettiyseniz, aylık bir programla yayınlamayı sevdiğimi biliyorsunuzdur. Bazen geride kalıyorum ve sonra yetişmek için çabalıyorum. Hiçbir zaman çok fazla 'can sıkıntısı' zamanı olmuyor çünkü her zaman bir sonraki projeye geçiyorum. Ancak, iki (belki üç?) yıl önce fantastik bir aşk romanı yazmak istediğimi kafama koymuştum. Sevdiğim tüm mecazları içeren büyük, şişman, pis bir tane. Olması gerektiği kadar uzun olması için yeterince zaman vermek istedim. Hikayeyi aceleye getirmek istemedim. Yavaş ilerlemesi ama yine de çok seksi olması fikrini sevdim. Bir portal fantezisi fikrini sevdim

Programda bunu yapmak için SIFIR zaman vardı ve neden Ice Planet Barbarians veya

Ateş Kanı Ejderhaları ya da başka bir şey, değil mi? Bu yüzden bir süre geri çekildim. Sonra bir dosya hazırladım ve dedim ki, Ruby, bunun üzerinde çalışabilirsin, ama SADECE her gün normal işlerini bitirdikten sonra biraz. Ben de öyle yaptım. Şubat 2017'de başladım. Her seferinde biraz çalıştım ve bir molaya ihtiyacım olduğunda gizli oyun projem ya da uzun bir yazma seansının sonunda dört gözle beklediğim şey oldu.

Ve bundan kimseye bahsetmedim. Kati'ye söyledim, çünkü Kati'ye her şeyi anlatırım. :) Ve birkaç okuyucuya bundan bahsettim ya da boş zamanlarımda bir şeyler üzerinde çalıştığıma dair ipuçları bıraktım, ama ne olduğunu ya da ne zaman olduğunu söylemedim, çünkü bir şey üzerinde çalıştığımı söylersem... insanlar ne zaman çıkacağını bilmek isterler. Ve bu bir yan proje olduğu için hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden fırsat buldukça üzerinde çalıştım ve bu benim sırrım, kıymetlim oldu.

İşaret Ocak 2019. Hâlâ bitmedi. Kocam beni bir kenara çekti ve bu kitabı bitirmek istiyorsam ileriye dönük çalışmam gerektiğini söyledi. Haklı olduğunu biliyordum. Ben de öyle yaptım. Ocak ayından bu yana, bu kitabı bitirmek için programımda zaman yaratmaya çalışmak için çift vardiya ve uzun, uzun yazma günleri yapıyorum. Sonunda yaklaşık bir ay boyunca burnumun direği sızlayarak yazdım.

Ve işte buradayız!

Faith ve Aron sonsuza dek mutlu oldular ama kitapta anlatamadığım milyonlarca hikâye var. Yulenna'nın Spidae tarafından alındığında ilk olarak neler hissettiğini ya da Markos'un belalı bir Cyclopae kadınına sahip olup olmadığını ya da Rhagos'un kendine ait bir çapa alıp almadığını ya da kan buzulunun ne olduğunu anlatmak için günüm yetmez. #feelsbadman

Bunlar başka bir günün hikayeleri :) Umarım bir noktada programıma daha fazlasını sıkıştırabilirim.

(Hikayelerden bahsetmişken, Mathior ve Halla'nın hikayesini istiyorsanız, bir süre önce yazdığım [Kralın Evde Kalmış Gelini](#)'nde varlar!)

Umarım bundan keyif almışsınızdır. Umarım sizi güldürmüş, ağlatmış (belki biraz?) ve sayfaları daha hızlı çevirmenizi sağlamıştır. Her şeyden öte, umarım eğlenmişsinizdir!

Yorum bırakmanızı çok isterim. Bana ne düşündüğünüzü söyleyin! <3

Yakut

AOS PANTEONU

Yüce Baba, Tüm Onikilerin

Hükümdarı

- **Magra**, Bereket Leydisi
- **Tadekha**, Büyü Tanrıçası
- **Riekki**, Barış Muhafızı ve Bilgi Getirici
- **Anali**, Işık ve Sağlık Hanımefendisi
- **Belara** - Güzellik Tanrıçası
- **Aron**, Fırtınaların Efendisi, **Kalos** Savaşının
- Kasap Tanrısı, İki Karanlık Kardeşten biri,
Hastalıkların Efendisi
- **Gental**, Aile Tanrısı
- **Kassam**, Vahşetin Efendisi
- **Rhagos**, Ölülerin Efendisi, iki Karanlık Kardeş'ten biri
- **Spidae**, Kaderin Efendileri
- **Vor**, Denizler Tanrısı

DAHA FAZLA KİTAP MI DİYORSUN?

Geçmiş listemden daha fazlasını okumak istiyor ama nereden başlayacağınızı bilmiyor musunuz? Birkaç önerim var! Her şey Kindle Unlimited'ta, o yüzden hemen tıklayın!

Daha fazla fantastik romantizm istiyorum!

Sonbaharda Güzellik

Kralın Evde Kalmış Gelini

Kahramanlarımın tehlikeli ejderha değıştiriciler olmasını seviyorum!

Kanındaki Ateş

Öpücüğündeki Ateş

Kucağındaki Ateş

Öfkesindeki Ateş

ICE PLANET BARBARIANS'ı denemek istiyorum!

Buz Gezegeni Barbarlar

Barbar Uzaylı Barbar Aşık

Barbar Maden

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Buz Gezegeni Barbarları, Ateş Kanı Ejderhaları ya da Ruby Dixon'ın diğer kitapları hakkında daha fazla bilgi almak için beni [Facebook](#)'ta 'beğen' ya da [yeni çıkan bültenime abone ol](#).

Facebook'ta [barbarlar hakkında](#) konuşmak isterseniz, buz gezegenindeki her şeyi tartışmayı seven [Blue Barbarian Babes](#) adlı bir hayran grubu da var! Onlara göz atarsanız çok sevinirim.

Ne okuduğumu duymak veya diğer The Club yazarlarını (Ella Goode, Kati Wilde, Alexa Riley) takip etmek istiyorsanız, Facebook grubumuz [The Book Fort](#)'a katılın!

Okuduğunuz için teşekkürler!

<3 Ruby

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

